

**VNÚTORNÝ PREDIKTOR
ZSSR**

Mŕtva voda

Od „sociológie“ k životarečeniu

**Časť II
Použitie**

**Kitež
Mocenské sídlo Ruska
2011**

Strana, rezervovaná pre typografické údaje.

© Publikované materiály sú dedičstvom ruskej kultúry, a preto nikto voči nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade, ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na základe zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu, každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať (*aj na komerčné účely*) tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý, kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, tak pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“ mimoprávnou odplatou.

OBSAH

Miera za mieru 5

I. ZÁKLADNÉ TÉZY 7

II. AKTUÁLNY STAV SOVIETSKEJ SPOLOČNOSTI
10

III. SOCIÁLNE PROCESY V BLOKU RUSKO (ZSSR)
19

PROCES 1. PREMENA EPICKÉHO ĽUDOVÉHO
VIDENIA SVETA NA VEDOMÚ FILOZOFICKÚ,
METODOLOGICKÚ KULTÚRU 19
Opera a ruský chorovod 25

PROCES 2. GLOBÁLNE PRÚDENIE
INFORMÁCIE, REŽIM UTAJENIA A ZAISTENIE
INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI RIADENIA 50

PROCES 3. ZOBRAZENIE PLNEJ FUNKCIE
RIADENIA V ŠTÁTNYCH I NEŠTÁTNYCH
ŠTRUKTÚRACH SYSTÉMU SAMORIADENIA
SPOLOČNOSTI 100

PROCESY 4 A 5. ORGANIZÁCIA
CELOSPOLOČENSKY PROSPEŠNÉHO RIADENIA
EKONOMIKY 172

Predslov 172

Matematický opis produktovej výmeny a riadenia 213

Problém opisov 265

*Metóda dynamického programovania ako algoritmické
vyjadrenie DVTR* 278

*Štát-superkoncern ako ekonomické a politické
vyjadrenie jednoty a celistvosti spoločnosti* 297

*Mravná podmienenosť spoločensko-ekonomických
teórií* 316

PROCESY 5 A 6. VOJENSKÝ ODPOR
A KONFRONTÁCIA (VOJENSKÉ ASPEKTY
SPOLOČENSKEJ BEZPEČNOSTI) 325

IV. VŠEOBECNÝ ZÁVER 413

DOSLOV 471

Miera za mieru

*Objasňovať Vám riadenia počiatky
Zbytočným by bolo pre mňa úsilím.
Netreba vám ničích rád. Poznaním
Ste sami nado všetko. Mne iba len
Vo všetkom na vás ostalo spoľahnúť sa
Duch národný, zákony, chod riadenia
Vy vystihli ste presnejšie, než iný by bol.
Tu požiadavka na vás: uvítali by sme,
Keby od neho sa neodvrátili ste.*

A.S.Puškin.

I. ZÁKLADNÉ TÉZY

Termín «národná bezpečnosť» je pre sovietsku spoločnosť nepoužiteľný, nakoľko je zložená z mnohých národov a kultúr. V mnohonárodnej spoločnosti môžu vznikať pokusy nacionalistických a nacistických skupín „zabezpečiť“ «národnú bezpečnosť» jedných na úkor rozbitia mnohonárodnej spoločnosti. Preto v ďalšom texte používame termín «spoločenská bezpečnosť», pod ktorým sa myslí bezpečnosť spoločenského rozvoja mnohokultúrnej, mnohonárodnej spoločnosti počas globálneho dejinného procesu, podmienená včasnou reakciou jak na prírodné faktory vplyvu, tak aj na faktory generované spoločnosťou.

Termíny «strategická rovnováha» a «strategická stabilita», určujúce ciele riadenia spoločnosti, tiež nie sú uspokojivé. Reč musí ísť o stabilitu rovnovážneho režimu koncentrácie riadenia výrobných síl ľudstva v globálnom rozsahu, zabezpečovaného tak, aby bola vylúčená účelná vojna a odstraňovala sa štatistická PREDURČENOSŤ vzniku náhodnej neriadenej vojny následkom poruchy systému riadenia zbraní.

V tomto procese nemožno hovoriť ani o „nezávislosti“ nejakého štátu či národnej spoločnosti, pretože ľudstvo je jedno a každá spoločnosť sa riadi objektívnymi zákonitosťami rozvoja, spoločnými pre celý globálny dejinný proces, ktorý je len čiastkovým procesom v evolučnom procese biosféry Zeme. Okrem toho s nárastom energetickej zabezpečenia a rozvojom telekomunikačných a masmediálnych prostriedkov sa spoločnosti stávajú na sebe čoraz viac závislé.

Práve z tohto dôvodu môžu byť osobné práva počas dostatočne dlhého časového intervalu zabezpečené len vtedy, ak je zaistená bezpečnosť spoločenského rozvoja v globálnom dejinnom procese prebiehajúcom v evolučnom procese biosféry Zeme. No nikdy nie naopak: snaha bezodkladne zabezpečiť „práva jednotlivca“ z davu vedie k rozpadu spoločnosti i biosféry kvôli početnej prevahe neľudských typov režimu psychiky v historicky sformovaných spoločnostiach.

Koncentrácia riadenia v Euro-Americkom konglomeráte a jeho agresia prebiehajú pod kontrolou medziregionálneho nadslobodomurárskeho centra riadenia, budujúceho globálny davo-„elitárny“ systém, opierajúci sa o siono-internacizmus. V súčasnosti tento proces priviedol ľudstvo na pokraj záhuby.

Koncentrácia riadenia v globálnom rozsahu v rámci technokratickej civilizácie, ako už bolo ukázané vyššie, je procesom objektívnym, napriek tomu však existuje viacero spôsobov koncentrácie riadenia, vrátane

I. Základné tézy

spôsobu, ktorý vylučuje nadvládu globálneho medziregionálneho centra riadenia nad regionálnymi centrami, neschopnými riadiť na základe plnej funkcie. Alternatívou medziregionálnej koncentrácie riadenia môže byť len koncentrácia riadenia na základe otvorenej koncepcie spoločenského zriadenia, v ktorej sa antagonizmy medzi ohláseným a zamlčaným zavčasu odstraňujú. Takýto prístup možno nazvať konceptuálne mocnou koncentráciou riadenia.

Pod konceptuálne mocnou koncentráciou riadenia sa tu rozumie zabezpečenie dvoch podmienok:

1. **konceptuálna samostatnosť** regionálnych centier riadenia, t.j. ich schopnosť riadiť na základe plnej funkcie;
2. **globálna úroveň zodpovednosti** všetkých regionálnych centier riadenia, ktoré sa zúčastňujú procesu konceptuálne mocnej koncentrácie riadenia.

Konceptuálne mocná koncentrácia riadenia je najvšeobecnejším variantom expanzie na základe metódy preventívneho začleňovania.

Ak medziregionálne centrum vykonáva koncentráciu štruktúrnym spôsobom, opierajúc sa o štruktúry slobodomurárstva a uchovávajúc globálnu koncepciu «v tajnosti», potom princíp konceptuálne mocnej koncentrácie riadenia predpokladá voľný prístup k metodológii vytvorenia koncepcie i k samotnej koncepcii s globálnou úrovňou zodpovednosti a opiera sa o bezštruktúrnym spôsob riadenia a riadenie na princípe virtuálnych štruktúr.

Z teórie riadenia aplikovanej na spoločnosť vyplýva, že základ spoločenskej bezpečnosti v globálnom dejinnom procese (*t.j. bezpečnosti spoločenského rozvoja*) tvorí konceptuálna samostatnosť spoločnosti, obmedzená len jej vlastnou metodologickou kultúrou, slobodne vybranou na základe príslušnej úrovne mravnosti.

Ďalší výklad je zameraný na vektor cieľov, v ktorom najvyššiu prioritu zaberá nasledovná vzájomne podmienená množina:

- zachovanie mnohonárodného, mnohokultúrneho ľudstva v rámci globálneho dejinného procesu;
- rozmyšľanie davo-„elitarizmu“ vo všetkých jeho zjavných aj skrytých formách: triednych, nacistických, rasistických, mafiánskych atď.;
- vytvorenie priaznivých podmienok v organizácii života spoločnosti pre osvojenie si geneticky podmieneného rozvojového potenciálu u všetkých ľudí;
- zabezpečenie STABILITY konceptuálnej samostatnosti bloku Rusko (ZSSR) s globálnou úrovňou zodpovednosti;

Mŕtva voda

- informačná podpora konceptuálnej samostatnosti s globálnou úrovňou zodpovednosti mimo regiónov ZSSR;
- opieranie sa o princíp konceptuálne mocnej koncentrácie riadenia.

Keďže všetky jednotlivé vysokofrekvenčné procesy prebiehajú na pozadí nízkofrekvenčných a sú týmito nízkofrekvenčnými procesmi modulované, tak vyššiu prioritu vo vektore cieľov medzi procesmi rovnakého druhu majú práve nízkofrekvenčné procesy. U procesov rôzneho druhu s podobnými frekvenčnými parametrami sa prioritnosť procesov určuje v súlade s prioritami zovšeobecnených prostriedkov riadenia. No keďže svet je jeden a celistvý, tak netreba zabúdať ani na zobrazenie informácie medzi hierarchickými úrovňami štruktúr, čo v mnohých prípadoch vedie k tomu, že informačné prepojenie sa objavuje aj medzi rovnorodými a rôznorodými procesmi s veľmi odlišnými frekvenčnými charakteristikami, čo sa bude odrážať aj v zdanlivom narušení poradia priorit.

Pri aplikácii na spoločnosť to znamená, že koncepcia (*ako variant budúceho rozvoja spoločnosti*) musí disponovať stabilitou v procese jej realizácie v tom zmysle, že nesmie stratiť dôležitosť a vyčerpať možnosti svojej realizácie v historicky dlhodobých časových intervaloch; to je možné len za podmienky, ak sú v koncepcii správne odzrkadlené sociálne procesy minulých dejín spoločnosti. Z toho dôvodu tu opisovanú koncepciu predchádza dejinno-filozofická štúdia, čím sa predkladaná koncepcia líši od programov RSDRS-VKS(b)-KSSZ, ktoré sa vždy vyhýbajú možnosti opierať sa o historickú pamäť národov krajiny následkom svojej celkovej podriadenosti globálnemu sionistickému internacizmu¹. Preto, čím hlbšia je historická pamäť, čím nízkofrekvenčnejšie procesy ležia v základe koncepcie, tým vyššia môže byť jej stabilita.

¹ Po r. 1991, odkedy existuje v Rusku množstvo politických strán a hnutí, všetko, čo tu bolo povedané o minulých programoch Komunistických strán, platí aj voči programom všetkých ostatných (*zdanlivo alternatívnych*) strán. Inými slovami, nie je medzi nimi žiadny konceptuálny rozdiel. Všetko sú to strany podporujúce konceptuálne neurčité riadenie s cieľom zachovania podstaty davo-„elitarizmu“ meniac jeho formy. (*Poznámka redakcie r. 2004*).

II. AKTUÁLNY STAV SOVIETSKEJ SPOLOČNOSTI

Epigraf-vtip: Cár si prečítal román N.G.Černiševského «Čo robiť?», a na úvodnú stránku knihy napísal názor svojho Veličenstva: «Akože čo? — Rudu kopat'!»

Skôr než si položíme odvekú otázku «čo robiť?», treba si uvedomiť to, čo už existuje; lebo ináč nám zostane buď len „rudu kopat'“, alebo ľutovať svoje činy a spomínať na to, že *predtým bolo lepšie*¹.

V.I.Lenin (*Úplná zbierka diel, zv. 39, str. 15*) vyčlenil tri príznaky, podľa ktorých možno v spoločnosti rozpoznať triedu:

- podľa (*pracovného*) miesta v historicky sformovanom systéme spoločenskej výroby;
- podľa vzťahu k výrobným prostriedkom, zväčša zakotvenom v zákone;
- podľa úlohy v spoločenskej organizácii práce, podľa podielu a spôsobov získavania spoločenského bohatstva, ktorým sami disponujú.

Z tohto vidno, že do začiatku perestrojky sa byrokracia v ZSSR už dávno sformovala ako spoločenská trieda:

- zamestnaná vo sfére riadenia;
- zaujala špecifický postoj k výrobným prostriedkom: «nomenklatúru» bolo možné len pochovať alebo poslať na dôchodok, nie však odstrániť zo sféry riadenia výroby a distribúcie;
- uvidela v sebe „elitu“, zaoberajúcu sa veľmi dôležitými vecami, a preto začala ťažiť monopolne vysokú cenu za produkt svojej práce priamo i cez prednostný dostup k **elitárnym** fondom korporatívnej (*a nie spoločenskej*) spotreby.

Obsah pojmu «**Právo na vlastníetie výrobných prostriedkov**» sa interpretuje len ako právo riadiť výrobu a distribúciu produkcie buď priamo, alebo prostredníctvom poverených osôb.

¹ Takéto ľútosť a doznania sa stali údelom mnohých, ktorí sa bez rozmyslu radovali a podporovali „elitárných“ reformátorov rôznych období po r. 1953.

Mŕtva voda

Obsah pojmu «**Právo na vlastníenie zeme¹, jej nerastného bohatstva, vody a ďalších prírodných zdrojov**» sa interpretuje len ako právo organizovať ľudskú prácu za účelom využitia týchto zdrojov.

Právo a cena sú kategórie, príznačné pre sociálnu organizáciu, a nie prírodu. Preto prírodné zdroje nemajú cenu², čo sa v ľudovom chápaní odrážalo v slovách: «Zem je Božia! Ber a užívaj, koľko dokážeš obrobiť, len nezabúdaj, že aj po tebe tu ľudia budú». Prepláca sa vždy len ľudská práca: minulá, súčasná alebo budúca. Snahy dokázať niečo iné sú buď hlúposť, alebo podlosť.

Keďže pojem vlastníenia výrobných prostriedkov a prírodných zdrojov sa interpretuje pomocou pojmu riadenie, tak právo neobmedzeného vlastníctva zodpovedá riadeniu na základe plnej funkcie; obmedzenie práva neobmedzeného vlastníctva zodpovedá odobratiu z kompetencie vlastníka-manažéra určitých (*najmä* tých prvotných) etáp plnej funkcie riadenia v procese realizácie, a tiež iným ohraničeniam.

Pojmy súkromného a verejného vlastníctva súvisia so spoločenským zjednotením práce a možno ich interpretovať na základe toho, akým spôsobom sa formuje riadiaci korpus.

Vlastníctvo je *súkromné*, ak personál, obsluhujúci daný súbor výrobných prostriedkov, nemá REÁLNE USKUTOČNITEĽNÚ možnosť OKAMŽITE odvolať z riadenia osoby, ktoré stratili ich dôveru, a najat' si alebo vyzdvihnúť spomedzi seba nových riadiacich pracovníkov.

Vlastníctvo je *verejné*, ak manažéri, ktorí nezvládli svoje povinnosti a stratili dôveru, môžu byť okamžite odvolaní zo sféry riadenia na popud personálu, obsluhujúceho daný súbor výrobných prostriedkov.

Verejné vlastníctvo čohokoľvek nemožno zaviesť zákonom³, pretože právo odvolať z funkcie riadiaceho pracovníka môže byť spoločensky prospešné len vtedy, ak si personál uvedomuje, že jedinou príčinou na odvolanie z riadenia je neschopnosť riadiť s potrebnou úrovňou kvality riadenia. Toto právo v rukách nepremýšľajúceho davu alebo parazitujúcej luzy, v ktorých prevládajú neľudské režimy psychiky, vytlačí zo sféry riadenia tých najkvalifikovanejších manažérov, nahradiac ich tárajmi, ktorí

¹ V materiáloch KSB je problematika práva vlastníenia zeme a jej nerastných bohatstiev podrobnejšie rozobratá v práci „Pre pochopenie makroekonomiky štátu a sveta“ a v analytickej správe z r. 2001 „Zákon o pôde“ a «Predstava o zneužívaní legislatívnej moci». (Poznámka r. 2004).

² Nepliešť si cenu (*vyjadrenú v peniazoch*) s hodnotou ako takou, lebo suroviny, resp. prírodné zdroje svoju hodnotu, a nielen pre človeka, samozrejme majú. – pozn. prekl.

³ Zamlčovanie tohto faktu bolo jednou z hlavných chýb komunistov-marxistov a klamstvom majiteľov marxizmu.

II. Aktuálny stav Sovietskej spoločnosti

vlastnú funkčnú nespôsobilosť budú nazývať sabotážou zo strany svojich podriadených a napáchajú pritom nemálo škôd.

Preto právo verejného vlastníctva vychádza zo svetonázoru spoločnosti, a nie z právnych foriem. Najprv musí vzniknúť svetonázorový základ meniaci štátne a družstevné vlastníctvo na verejné, a až potom môže byť verejné vlastníctvo uzákonené. Ak existujú právne formy, ale svetonázorový základ niet, tak „verejné“ vlastníctvo aj tak ostáva súkromným. A svetonázorový základ zase potrebuje psychické základy — Ľudský režim psychiky, alebo aspoň vedomú snahu oň.

Súkromné vlastníctvo môže byť jak osobné (*patrit' jednej osobe*), tak aj korporatívne. V poslednom prípade môže navonok pôsobiť ako verejné. V ZSSR „všeľudové“ štátne a družstevné vlastníctvo formálne vystupuje ako verejné vlastníctvo. No vzhľadom na „elitárnu“ uzavretosť a nepodriaďovanie sa spoločnosti „nomenklatury“ byrokracie, ktorá začala samú seba z pokolenia na pokolenie obnovovať v dynastiách, je všetko (formálne a právne) „verejné“ vlastníctvo v podstate *súkromným korporatívnym vlastníctvom*.

No ani toto právo súkromno-korporatívneho vlastníctva nie je neohraničené, pretože po r. 1953 sovietska byrokracia celkom stratila metodologickú kultúru, a s ňou aj konceptuálnu samostatnosť riadenia na všetkých úrovniach. Následkom toho sa riadenie ZSSR ako celku vykonáva na základe importovaných koncepcií, dodávaných prostredníctvom sionizovanej vedy z Euro-Amerického medziregionálneho konglomerátu. Preto výrobné sily ZSSR sa v súčasnosti nachádzajú v neohraničenom korporatívnom súkromnom vlastníctve nadžidovského prediktora. ZSSR ako celok nedisponuje suverenitou, nehovoriac už o suverenite jeho republik¹.

Vyplyva z toho len jeden záver: socializmus v ZSSR nikdy nebol a nie je ani dnes. Krajina boľavo prežíva ošklivú formu prechodného obdobia, ktorá sa môže zavŕšiť buď víťazstvom «socializmu» — spoločnosti skutočnej Ľudskej spravodlivosti, alebo obnovením nejakej formy zjavného alebo skrytého davo-„elitizmu“ s následnou katastrofou kultúry².

Spoločnosť je davo-„elitárna“. «Nomenklaturna» byrokracia je vykorisťovateľská trieda³. Spolu s ňou existuje sionisticko-

¹ Práve v dôsledku tohto bolo možné zrealizovať jeho štátny krach.

² Pritom netreba zabúdať ani na globálne trockisticko-marxistické projekty. Podrobnejšie je to rozpísané v materiáloch KSB v knihe VP ZSSR «Smutné dedičstvo Atlantídy».

³ V materiáloch KSB viac v knihe „Ford a Stalin: O tom, ako žiť Ľudsky“. (Poznámka r. 2004).

Mŕtva voda

slobodomurárska internacistická „elita“ — medzinárodná mafia, vyjadrujúca v ZSSR „mocenskú“ vôľu pohlavárov Euro-Amerického konglomerátu.

Všetky triedy davo-„elitárnej“ spoločnosti plodia deklasovanú zberbu, luzu, ktorá si nevie nájsť svoje miesto v spoločenskom zjednotení práce z rôznych vonkajších a vnútorných dôvodov. „Elitárna“ luza, ktorá je informovanejšia a vzdelanejšia, než tá prostonárodná, vidiac nespravodlivosť v sociálnej organizácii a posadnutý dobrými úmyslami, vstupuje na cestu organizovanej deštrukcie systému samoriadenia spoločnosti, t.j. štátnosti, v neopodstatnenom rojčení o svojej schopnosti vytvoriť spravodlivejšie spoločenské zriadenie. To ju robí slepým nástrojom v rukách medziregionálneho centra riadenia Euro-Amerického konglomerátu. Prostonárodná luza je základom pre kádrovú bázu kriminálneho prostredia. V období kríz riadenia, luza, ako špongia, do seba nasáva politicky aktivovaný dav so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. V prípade úspechov hnutia sa k moci dostáva „elitárna“ luza. Okrem dobromyseľných sloganov v sebe nič iné nemá. Preto stihne napáchať veľa škody¹, skôr než sama zhynie počas jej vytesňovania zo sféry riadenia tvorivými silami spoločnosti.

Základom prevahy davo-„elitarizmu“ ovládaného siono-internacizmom je kultivovanie nasledovných druhov **sociálneho idiotizmu** v spoločnosti.

ŽIDOEXALTÁCIA. (Prehnaný obdiv k židom). Závist' mafiánstva v „zákone Mojžišovom“. Prejavuje sa rôznorodými názormi s obsahom na spôsob: židia sú najmúdrejší z národov, medzi ktorými žijú; civilizácia oddávna za všetko dobré v rozvoji kultúry vďaka židom; spodina závidí židom ich rozum, a z toho vzniká antisemitizmus; samozrejme, existujú aj židia — podliaci, no podliaci sú vo všetkých národoch, preto netreba paušalizovať; antisemitizmus je hanbou národov, a každý kultúrny človek je povinný s ním bojovať a ochraňovať židov.

Židoexaltácia býva rozochvená a súcitná. „Antisemitizmus“ je tiež jednou z foriem židoexaltácie, no nie k židovi «priateľovi a učiteľovi», ale židovi-zotročiteľovi. Vecná neadekvátnosť židoexaltácie bola preukázaná pri analýze riadenia v globálnom dejinnom procese.

PODDANOSŤ. (Slepá dôvera k „cárovi“ a vrchnosti). Bezduché presvedčenie o tom, že ak sa všetci členovia spoločnosti budú vo všetkom riadiť výlučne vyššiepostaveným autoritatívnym vedením, neporušujúc jeho nariadenia a nemiešajúc sa do jeho záležitostí (*do toho, čo vedenie nekázalo*), tak celá spoločnosť bude prosperovať. Nie, nebude prosperovať

¹ Toto stihli predviesť „demokratizátori“ počas reforiem po roku 1991.

II. Aktuálny stav Sovietskej spoločnosti

taká spoločnosť, pretože poddanosť je prejavom absolutizácie štruktúrneho spôsobu riadenia, a ani jedna konečná štruktúra s pevne stanovenými funkčnými povinnosťami jej elementov nemôže vystihnúť nekonečnú rôznorodosť života.

Pracovná disciplína a poddanosť sú obsahovo dve rozdielne veci, tak ako sú obsahovo rozdielnymi vecami — samostatnosť správania a anarchia.

LIBERALIZMUS¹. Bezduché presvedčenie „elitárnej“ luzy o tom, že ak všetci takýto liberáli dostanú právo tárať, čo sa im zachce, tak spoločnosť začne prosperovať hneď potom, ako liberáli prevezmú moc do svojich rúk. Liberalizmus pramení z „elitárneho“ nezodpovedného diletantizmu v otázkach sociológie a stotožnenia svojho liberálneho-individualistického rojčenia so životnými ideálmi celého národa. Je spojený s krajinou agresivitou a pohŕdaním voči všetkým, ktorí nezdieľajú liberálnu formu myšlienok. Všetci neliberáli sú v očiach „mysliaceho“ liberála spiatočníkmi, lokajmi, fízlamí, spodinou a celkovo „vlasteneckým blatom, namyslenou špinou» (*báseň „Vandeja“ od J.Gangnus-Jevtušenka*).

Neadekvátnosť liberalizmu v Rusku (ZSSR) názorne predviedol P.J.Čadajev a dekabristi, dočasné vlády r. 1917 i dnešné urečnené, no v riadení negramotné Sovietsy, a ich výkonné orgány všetkých úrovní².

SLNIEČKÁRSTVO³. Bezduché presvedčenie o tom, že v slušnej spoločnosti sa «nepatrí» zaoberať vecnou stránkou niektorých javov: židovskou otázkou, pôvodom príjmov, charakterom kohokoľvek osobných vzťahov: so zahraničím, mafiami, cudzími tajnými službami atď. Najprv začína heslami: «Ľudia, poďme žiť priateľsky...». «Ja sa starám len o svoje veci, cudzie sa ma netýkajú», a nakoniec končí: «Lepšie je byť agentom CIA, než agentom KGB». Takýto prístup vždy stroskotá, čím potvrdzuje dávnu múdrosť: «Je bláznovstvom si myslieť, že zlí netvorí zlo». Vždy ústi do antipatriotizmu, pretože na slniečkárstvo dopláca

¹ O tom, čo je to liberalizmus, viď prácu VP ZSSR „Liberalizmus — nepriateľ slobody“. (Poznámka r. 2004).

² Od okamihu napísania týchto riadkov do zoznamu pribudli aj „demokratizátori“.

³ Politický trend správania, propagovaný zo zahraničia, ako sa má správať občan v demokratickej spoločnosti. Ako mentori tu vystupujú médiá a mimovládky, pracujúce pre zahraničné záujmy. Ľudia infikovaní touto myšlienkou nevnímajú činnosť médií, mimovládok a cudzích štátov ako záškodnícku voči štátu, ale ako vzor šírenia demokracie (svojho západného idolu). Na ich popud dokážu prejavíť aj agresiu voči nepriateľom týchto ideí. Ukážkou takto zmanipulovaných občanov bolo na Slovensku študentské hnutie „Za slušné Slovensko“. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

v prvom rade štát, v ktorom nežijú len slniečkári. Konanie slniečkárov je zamerané proti orgánom štátu, ktorý nesie predovšetkým funkciu riadenia spoločnosti, a nie jej výdavky v davo-„elitárnej“ spoločnosti, proti ktorým sa slniečkári búria.

V minulosti to vyzeralo nasledovne: spolupracovať s tajnou políciou je zlé, no zámerne prehliadať dodávku zbraní parníkmi zo zahraničia na rozbitie štátnosti je dobré. Následkom toho slniečkári, liberáli, poddaní aj židonadšenci hynuli v húfoch «počas realizácie červeného teroru», čo len potvrdzuje Spravodlivosť Dejín na úrovni spoločenského javu.

Dnes je KGB „fuj“, no styky medziregionálnej skupiny poslancov a „demokratických“ síl s agentmi CIA všetkých úrovní — to je chvályhodná „slobodomyselnosť“...

Tieto štyri druhy **sociálnej idiocie** sa navzájom prelínajú a v rôznych kombináciách sa prejavujú v správaní každého, kto je nimi postihnutý. Môže sa stať, že ochorejúc na ne všetky, postupne alebo naraz, človek pri pokuse sa ich „svojpomocne“ zbaviť upadne do piateho druhu sociálnej idiocie.

NIHILIZMUS. Prejavuje sa v nasledovaní hesla: «Neverím nikomu, spolieham sa výlučne sám na seba». Kým zákon dodržiavajúci žid je mafiánom-„družstevníkom“ v „Mojžišovom zákone“, tak aktívny nihilista je mafiánom-„individualistom“, pretože nihilizmus individualistu parazituje na spoločenskej tvorbe, presne tak isto, ako aj mafiánske družstvo židovstva.

Druhou možnou líniou správania nihilistu je degradácia jeho osoby v pijatike, narkománii, pôžitkárstve.¹

Všetkých týchto päť druhov **sociálnej idiocie** je formou **kaleidoskopického idiotizmu**, majúceho vo svojom základe narušenú celistvosť vnímania sveta a (obrazného) PROCESNÉHO MYSLENIA. Preto vyliečenie zo všetkých piatich prebieha rovnako: SAMOSTATNÉ sformovanie v sebe metodologickej kultúry a zmena svojho režimu psychiky smerom k ľudskosti. Tak to vidno z metodologických pozícií vnímania Vesmíru ako celistvého procesu trojjednoty: matérie, samomeniacej sa vo formách úmerne rozvoju v súlade s princípom plnosti a celistvosti Vesmíru a s pravdepodobnostnou maticou (možných) stavov matérie. *(Jedným z významov slova «matrica» je forma, napĺňaná technologickým prostredím).*

¹ Inými slovami, nihilizmus spoločnosti nič nedáva, len z nej berie. V oboch prípadoch. – pozn. prekl.

II. Aktuálny stav Sovietskej spoločnosti

Žiadny z druhov **sociálnej idiocie** nie je súkromnou záležitosťou jednotlivých **kaleidoskopických idiotov**, pretože v dôsledku svetonázorového kaleidoskopu idiotov trpí celá spoločnosť.

Existuje dobre známa téza o tom, že vonkajšia politika je vlastne pokračovaním tej vnútornej za hranicami vlastného štátneho územia. Z pohľadu teórie riadenia, jeden a ten istý (objektívny) vektor cieľov sa prejavuje jak vo vnútorných hraniciach štátu, tak aj mimo nich. Existuje tiež chronologická postupnosť: vonkajšia politika nasleduje za vnútornou s určitým fázovým oneskorením. Ak sa na vnútornú a vonkajšiu politiku pozrieme z aspektu štruktúrneho a bezštruktúrneho spôsobu riadenia, tak môžeme vidieť, že vnútorná politika — to je riadenie predovšetkým pomocou štruktúrneho spôsobu riadenia, a vonkajšia politika — to je riadenie prevažne bezštruktúrnym spôsobom. No ak sa riadenie v štáte vykonáva na základe plnej funkcie riadenia v podmienkach jeho konceptuálnej samostatnosti pri globálnej úrovni zodpovednosti, tak z pohľadu vnútorného prediktora-korektora tohto štátu neexistuje rozdelenie na vonkajšiu a vnútornú politiku. Existuje len rozdelenie podľa spôsobov riadenia: štruktúrneho a bezštruktúrneho. V podmienkach davo-„elitarizmu“, podporovaného prediktorom, to vedie k nezodpovednosti **prediktora-korektora** voči davo-„elitárnym“ spoločnostiam, k „beznárodnej“ kozmopolitizácii prediktora a vzniku medziregionálneho centra riadenia so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. Preto všetko nasledovné je zamerané na nezvratné prekonanie davo-„elitarizmu“, predovšetkým sovietskej mnohonárodnej a mnohokultúrnej spoločnosti.

Marxistickým historikom, a takých je v ZSSR väčšina, je známy zákon súladu medzi politickou nadstavbou a ekonomickou základňou. V roku 1985 bola ekonomická základňa v ZSSR takmer socialistická (*podľa Marxa a Trockého*), a politická nadstavba bola takmer štátno-kapitalistická, „elitárna“. Tento nesúlad sa volá «stagnácia» a musí byť odstránený jedným z dvoch spôsobov: buď na takmer socialistickú základňu postaviť socialistickú nadstavbu, alebo pod takmer kapitalistickou nadstavbou vytvoriť aj kapitalistickú základňu¹. Ekonomická základňa, ktorá je produktom dlhodobého historického rozvoja, disponuje určitou úrovňou organizácie a rezervou stability. Nadstavba je systém riadenia ekonomickej základne; je druhotná, pretože systém riadenia sa vyberá pre objekt riadenia, a nie naopak. Ak základňa

¹ Ako dočasná etapa v prechode ku globálnemu «novému svetovému poriadku», ktorý vylučuje kapitalizmus s jeho nespútanými pretekmi v spotrebe. Nutnosť vykorenenia toho, čo sa v marxizme nazýva «všeobecnou krízou kapitalizmu», chápu aj pohlavári Západu, hoci oni daju nehovoria o svojich plánoch do budúcnosti. Analýzu tejto problematiky vid' v knihe VP ZSSR „Smutné dedičstvo Atlantidy“.

Mŕtva voda

dosiahla určitú úroveň rozvoja, tak pokus nadstavby znížiť túto úroveň a rozložiť základňu môže mať len krátkodobý úspech s následným krachom politickej nadstavby. Preto ďalekozrakejšia politika predpokladá vykonanie včasných transformácií v nadstavbe, opierajúcich sa o dosiahnutú úroveň rozvoja základne.

Preto kto chce, môže sa «zahrať» na kapitalizáciu sovietskej spoločnosti, no historická skúsenosť hovorí o tom, že takéto hry, okrem toho, že kazia život ľuďom, tak predstavujú aj ohrozenie života pre samotných hráčov.

Riadenie spoločnosti, to je riadenie objektívne existujúcich sociálnych procesov na základe plnej funkcie riadenia. Vzťahy medzi konceptuálnou mocou a objektívnymi procesmi sú analogické vzťahom medzi záhradníkom a sadom. Sad rastie sám¹. Záhradník len sadi, polieva, hnojí, burinu pleje, strihá, bojuje so škodcami, šľachtí atď. Dobrému záhradníkovi sad kvitne a prináša plody takmer celé vegetačné obdobie. Zlý záhradník si odpíli konár na ktorom sedí; a ten najhorší vypestuje počas intenzívneho šľachtenia nejaký „durman“, ktorého jed nakoniec otrávi aj jeho samého.

Vzhľadom na to, **celistvá koncepcia** riadenia musí predovšetkým poukazovať na sociálne procesy, ktoré vyžadujú priamu podporu; na sociálne procesy, priebeh ktorých môže byť ponechaný „sám sebe“, t.j. riadený nepriamo; na sociálne procesy, ktorých intenzita musí byť znížená na minimum a ktoré musia byť vykorenené. Pritom vždy treba pamätať na vzájomnú vloženosť a vzájomnú podmienenosť jednotlivých procesov v zahŕňajúcej ich celistvosti.

¹ Vid' knihu VP ZSSR «„Sad“ rastie sám?...» (Poznámka r. 2011).

III. SOCIÁLNE PROCESY V BLOKU RUSKO (ZSSR)

Nestrihaj všetko, čo rastie.

Z malých príčin bývajú veľmi vážne následky.

Premeriavaj dobro, pretože ako inak budeš vedieť, kadiaľ dokáže preniknúť.

K. Prutkov

PROCES 1.

PREMENA EPICKÉHO ĽUDOVÉHO VIDENIA SVETA NA VEDOMÚ FILOZOFICKÚ, METODOLOGICKÚ KULTÚRU

Tento proces prebieha na 1. prioritě zovšeobecnených prostriedkov riadenia (*sú aj zovšeobecnenými zbraňami*). Je to jeden z najnízkofrekvenčnejších procesov v živote spoločnosti, preto jeho prejavy sú z jednej strany málo viditeľné pre bežné vedomie v každodennom živote; no z druhej strany práve on určuje všetky procesy sociálnej organizácie biologického druhu Homo Sapiens. Vedomý alebo nevedomý vplyv politikov na tento proces dokáže vyvolať jak katastrofu kultúry, tak aj zvýšiť úroveň spoločenskej bezpečnosti v globálnom dejinnom procese. Riadenie tohto procesu je kľúčom k stabilnému riadeniu spoločnosti ako celku. Kto ho riadi, ten riadi všetky procesy sociálnej úrovne organizácie spoločnosti i procesy od nich odvodené.

V prvom rade ukážeme, že tento proces existuje a je zobrazený v epose. **Konkrétne**, v ruskom epose.

Pozrieme sa na tvorbu Nikolaja Andrejeviča Rimskeho-Korsakova (1844—1908). 7. februára 1906 sa konala premiéra jeho opery „Povešť o neviditeľnom meste Kitež a deve Fevrónii“, na ktorej pracoval od

Mŕtva voda

r. 1901. (*obraciame pozornosť na chronológiu — druhú informačnú prioritu*). Krátky obsah opery je citovaný (*s dodržiavaním pravopisu*) podľa prílohy ku kolekcii platní od firmy „Melódia“ C10 29809 002, r. 1990¹.

Prvé dejstvo. V hlbokom lese poblíž Malého Kiteža žije dievča menom Fevrónia. Vyrástla v hustom lese, ďaleko od ľudí, a naučila sa rozumieť jazyku prírody, jazyku vtákov a zvierat. Raz podvečer k jej domu prichádza mladík so striebřistým rohom za pásom, podľa vzhľadu kniežací lovec. Počas poľovačky na medveďa si zranil plece, zabľúdil a teraz nevie ako sa dostať von z hustého lesa. Fevrónia prívetivo víta cudzinca, obviaže mu ranu, prinesie chlieb a med. Láskové, múdre slová dievčiny a jej krása si podmaňujú srdce mladého cudzinca.

Prosí Fevróniu, aby sa stala jeho ženou. Dievča rozpačito odpovedá: «Milý môj, čohosi sa bojím... Nehodím sa ku kniežaciemu lovcovi...»

V lese počuť zvuky poľovníckych rohov. Cudziniec si navlieka na prst Fevróniinu prsteň a odchádza. Prichádzajú kniežací strelci. Hľadajú mladíka so striebřistým rohom. Fevrónia im ukázala cestu, po ktorej mladík odišiel, a pýta sa ich na jeho meno, pričom dostáva odpoveď: «Bol to náš Pán Vševlad, malé dieťko kniežaťa Jurija, v hlavnom meste Kitež spolu vládnú».

Druhé dejstvo. Na trhovom námestí v Malom Kiteži ľud očakáva svadobný sprievod s kniežacou nevestou. Všade vládne vzrušenie. Len «lepší ľudia» (bohatí mešťania) nezdieľajú všeobecný jasot. Nie sú spokojní s voľbou kniežaťa: veď nevesta nie je urodzená, nemá pôvod. Tak zhýralému opilcovi Griškovi Zmätkárovi dali vypiť, a ten teraz zosmiešňuje kniežaciu nevestu. Počuť bubny blížiaceho sa svadobného sprievodu. Ľud víta Fevróniu, len samotný Griška Zmätkár sa jej posmieva.

Nečakane na mesto padá nešťastie. Hordy Tatárov obsadzujú Malý Kitež. Nastáva zúčtovanie s obyvateľmi. Fevróniu berú do zajatia, a kniežacieho lovca Fjodora Vlnu oslepujú. Tatári sa chystajú obsadiť aj Veľký Kitež, no ľud im odmieta ukazovať cestu. Len Zmätkár, bojaci sa múk, súhlasí viesť nepriateľov na rodné mesto. Tatári odchádzajú, a berú so sebou aj Fevróniu. Ona prosí boha o zázrak, aby urobil mesto neviditeľným.

Tretie dejstvo. Scéna prvá. Presne o polnoci sa všetok ľud, od najmenšieho po najväčšieho, zhromaždil pred Uspenským chrámom vo Veľkom Kiteži. S ťažkosťami dorazil do mesta aj slepý Fjodor Vlna a rozpráva ľudu o hroznom nešťastí: Malý Kitež padol, Fevróniu vzali do

¹ Celý text libreta opery „Povešť o neviditeľnom meste Kitež a deve Fevrónii“ je uvedený v Informačnej báze VP ZSSR, širenej na kompaktných diskoch.

Premena epického ľudového videnia sveta...

zajatia, horďy Tatárov tiahnu na Kitež. Mladé knieža Vševlad zhromažďuje družinu a odchádza do smrteľného boja s Tatármi. Medzitým, sa sami od seba rozoznejú kostolné zvony. Bledá hmla so zlatistým leskom zahaluje mesto.

Scéna druhá. V dúbave na brehu svetlojarského jazera je všetko zahalené do hustej tmy. Z húštiny vychádzajú tatárski bohatieri Bedjaj a Burundaj. Hľadia do tmy, no nedokážu rozoznať obrysy mesta. Tatárske vojská sedia na brehu, delia si korisť, oslavujú víťazstvo nad mladým kniežaťom Vševladom a jeho družinou. Opijú sa a zaspávajú. Fevrónia podíde k zviazanému Zmätkárovi. Nepamätajúc na zlé, oslobodzuje ho z pút. Zmätkár beží k jazeru a zrazu zostáva nehybne stáť. Prvé ranné lúče osvetľujú odraz hlavného mesta na hladine jazera pod brehom, ktorý je prázdny (Veľký Kitež zmizol). Slávnostne a hlasno znejú sviatočné zvony.

Zmätkár stráca súdnosť a s divokým smiechom beží do lesa, ťahajúc so sebou Fevróniu. Tatári sa prebúdzajú. Vidiac tento čudný výjav, zachvátení neovládateľným poverčivým strachom, berú nohy na plecيا.

Štvrté dejstvo. Scéna prvá. Je temná noc. Cez ľudoprázdnu húštinu sa predierajú Fevrónia a pomätený Zmätkár. Fevrónia sa snaží utešit' a posmeliť nešťastníka, no Zmätkár uteká do lesa. Opustená a vysilená Fevrónia padá do trávy a zaspáva. Sníva sa jej o krásnych zlatých kvetoch, speve jamných vtákov. Počuje hlasy rajsých vtákov, Alkonosta a Sirina, vyzývajúce k trpezlivosti a sľubujúce večný pokoj a radosť. Objavuje sa tieň mladého kniežaťa. A ženich s nevestou ruka v ruke kráčajú v ústrety večnému životu.

Scéna druhá. Hmla pomaly mizne a odhaľuje nádherne premenený Kitež. Fevrónia a mladé knieža vchádzajú na námestie a smerujú k chrámu. Ľud ich obkolesí a začne spievať svadobnú pieseň za zvuku huslí a rajskej flauty. Rimskij-Korsakov v úvode k partitúre napísal: *«Pri scénickom stvárnení povesti nie sú prípustné žiadne skrátenia ani hudobné pauzy, pretože by skresľovali umelecký zmysel a hudobnú formu»*. Táto podmienka bola pri predstaveniach často porušovaná, a samotná „Povešť“ je najmenej známou spomedzi ruských epických opier.

Autor libreta, Vladimír Ivanovič Beľskij, bol priateľom N.A.Rimského-Korsakova. I.Martynov, autor textu prílohy, uvádza hodnotenie textu libreta V.I.Beľského: *«niet tam jediný detail, ktorý by nebol inšpirovaný črtami nejakej legendy, básne alebo inej kategórie ruskej ľudovej tvorby»*.

A k tomu ešte v nahrávkach firmy „Melódia“ sú slová dosť často nezrozumiteľné, zostáva nám teda len hádať: je to prejav nízkej profesionality špecialistov nahrávajúcich operu alebo je to prejav vysokej profesionality cenzorov?

Mŕtva voda

Epický námet je konkrétny, no súčasne je vzájomnou vloženosťou alegórií rôznej šírky a hĺbky zovšeobecnení. Opierajúc sa o reálne historické udalosti, epos nerozpráva o tom, ako to bolo v skutočnosti, ale o tom ako to malo byť, ako to má byť dnes a ako to bude v budúcnosti. Informácia minulosti, súčasnosti a budúcnosti je v epickom príbehu vložená veľmi nahusto. Okrem toho, v konkrétnosti rozprávania jeho veľmi úzke sociálne hranice obsahujú celú informačnú bázu (*najmä jej pojmovú časť*) živého jazyka ľudu. Úroveň ovládania informačnej bázy, objektívne existujúcej v každom jazyku a len odovzdávanej jeho lexikálnymi formami, umožňuje odhaliť epickú alegóriu. No hĺbka odhalenia závisí od človekom používaného systému stereotypov rozpoznávania javov vonkajšieho a vnútorného sveta.

Iľja Glazunov, opierajúc sa o biblicko-pravoslávny systém stereotypov, na známom obraze odraz na hladine vody súčasnej sviatočnej demonštrácie (1. máj a 7. november) zobrazil ako pravoslávne kresťanské mesto v modlitbe.

My používame inú metodológiu, s iným systémom rozpoznávania javov, a pravoslávne kresťanské mesto vidíme len na povrchu. My sa pozeráme hlbšie.

Fevrónia je panna, stvárnenie čistoty a nevinnosti, nesúca skryté ľudové videnie sveta, celé stáročia nechápané cudzími mudrcmi. Na otázku mladého kniežaťa: «Povedz že mi, krásna dievčina, chodíš sa ty modliť do chrámu Božieho?» — Fevrónia odpovedá:

Nie, to je pre mňa ďaleko, milý...
A navyše: či nie je Boh všade?
Možno si myslíš, že tu je pusté miesto,
A veru nie, veľký je toto chrám, —
Obzri sa múdrymi očami
(*zbožne, vidiac sa akoby v chráme*) —
Dňom i nocou máme službu nedel'nú,
Vo dne i v noci tymiany a kadidlá;
Cez deň nám slniečko jasné žiari,
V noci hviezdy, ako sviečky, zažnú sa.
Vo dne i v noci sú tu spevy dojemné,
Čo na plných hrdiel jasot, —
Vtáky, zver a každý dych
Ospevuje nádherný Hospodinov svet.
“Sláva ti naveky, nebo jasné,
Si Pánu Bohu krásny vysoký trón!

Premena epického ľudového videnia sveta...

Rovnaká sláva tebe, matička-zem,
Ty pre Boha podnožím si pevným!”

Fevrónia chápe celoprirodny systém kódovania informácie. Žije ďaleko od moci a civilizácie. Sama sa k štátnej moci nehrnie. Moc k nej prichádza sama, pretože „elitári“ nositelia moci sú slepi. Bez **múdrych očí** je „elite“ vždy ťažko kvôli úsilu „verných“ mojžišovcov, ktorí pri zápise prekrútili Zvestovania a následkom toho aj stratili Rozlíšenie. Preto Fevróniino neustále vnímanie celistvosti sveta v jeho trojjednote je pre Vševlada Jurieviča nepochopiteľné, čo aj vyvolalo jeho otázku k nej či dodržiava chrámovú obradnosť, spočiatku pre Rusko cudziu. Svetonázor „elity“ nepresahuje chápanie vonkajšej obradnosti.

Vševlad Jurievič predstavuje štátnu moc. Vševlad znamená VŠEtkým VLÁDnuci. Jurievič je podľa mena zakladateľa Moskvy, Jurija Dhorukého. Nič nechápe. Poľuje na medveďa, t.j. na obyčajného ruského mužíka, podľa alegorickej tradície sformovanej na celom svete. Od mužíka utŕžil ranu v dôsledku svojho nechápania. Fevróniine múdre slová ho priťahujú; uvedomuje si, že mu niečo chýba.

«**Lepší ľudia**» predstavujú sociálnu „elitu“. Tá sa viac než ohňa bojí zjednotenia štátnej moci s ľudovým videním sveta.

Griška Zmätár predstavuje „elitárnu“ a bohémsku inteligenciu; tá nič nechápe a vždy slúži „elite“, svojej alebo cudzej, a posmieva sa všetkému ľudovému. Je pomätená už od začiatku, no jej pomätenosť si všetci okolití ľudia uvedomujú až neskôr.

Fjodor Vlna predstavuje časť inteligencie, ktorá sa snaží čestne slúžiť ľudu. Je oslepená kultúrnym agresorom a preto nevidí celkový chod procesov vo Vesmíre.

Horda predstavuje symbol agresora. To, že ide práve o Tatárov, je v epose vedľajším detailom; konkrétne zosobňujúcim sily Zla. Ich etnický pôvod, t.j. forma, sa v námete nijako vecne neprejavuje.

Kitež predstavuje mnohoúrovňovú alegorickú vzájomnú vloženosť pojmov. Z jednej strany je to hlavné mesto ríše, nesúce plnú funkciu riadenia. Z druhej strany sú Kiteže dva: Malý a Veľký. Malý Kitež je obsadený nepriateľom, a Veľký je pre nepriateľa neviditeľný. Vidieť len odraz jeho krásy a veľkoleposti v zrkadlovej čistote jazera.

Malý Kitež predstavuje spoločenské vedomie, zanesené a zašpinené agresorom; **Veľký Kitež** predstavuje ideál úrovne spoločenského „podvedomia“, ktoré si zachovalo celistvosť a čistotu. Je zahalené do hmly so zlatistým leskom pred všetkými, ktorí stratili celistvosť videnia sveta, no odraz jeho objektívnej prítomnosti v živote je viditeľný v okolitej realite. Odtiaľ pramení poverčivý neovládateľný strach „víťazného“

Mŕtva voda

nepriateľa a pomäteného Zmätkára-Kaleidoskopa (*dvojité priezvisko*), ktorý mu posluhoval.

Alkonost a Sirin predstavujú v ruských rozprávkach prorockých vtákov s ženskou tvárou. Jeden odhaľuje budúce nešťastia a druhý — budúce radosti. Fevrónia od nich dostáva informáciu. Štátnosť (*Vševlad*) sa zjednocuje s ľudovým videním sveta (*Fevróniou*). Zlatistá hmla ustupuje a odhaľuje Veľký Kitež — hlavné mesto aj spoločenské podvedomie, uvádzajúce do života svoje vlastné ideály: t.j. začiatok i koniec všetkých obvodov riadenia v spoločnosti — konceptuálna moc ľudu prechádza na vedomú úroveň riadenia podľa schémy prediktor-korektor.

Možno, že niekomu sa nebude páčiť takáto interpretácia „Povestí“. V takom prípade nám zostáva len vzniesť proti nemu tradičné (*v posledných rokoch*) «obvinenie z ruskojazyčnictva». To znamená, že človek si osvojil lexikálne formy aj gramatiku ruského jazyka, no do týchto jazykových foriem je vložený zmysel, ktorý nebol zrodený ruskou kultúrou¹. Ruskojazyčnictvo sa nepreviňuje voči ruskej kultúre vtedy, keď sa Rusom cez ruskojazyčnictvo otvára iná národná kultúra.

No ak cez ruskojazyčnictvo prebieha likvidácia národných kultúr všetkých národov krajiny beznárodným siono-internacizmom, tak vtedy je nespokojnosť siono-internacistu s takouto interpretáciou „Povestí“ celkom namieste.

Doslovnosť „Povesti o meste Kitež“ opisuje proces. Preto sa vynára otázka chronologických hraníc začiatku a konca dejú alegórie. Začiatok má dve chronologické hranice.

1. výsmešné-násilné krštenie Rusi „elitou“ na byzantský spôsob, t.j. začiatok Vševladovej poľovačky na „medveďa“.

2. koniec 19. storočia, keď ruská štátnosť obrátila pozornosť na svetonázorovú kultúru ľudu, na jeho epos, čoho jedným z prejavov bol aj vznik samotnej opery N.A.Rimskeho-Korsakova. «Elitárna» inteligencia obrátila pozornosť k epickému svetonázoru ľudu — to je začiatok záverečnej fázy procesu premeny epického videnia sveta na ľudovú historicko-filozofickú, metodologickú kultúru. „Svadba Vševlada a Fevrónie“ sa vtedy nekonala z dôvodu vpádu kultúrneho agresora a sprisahania s nám Grišku Zmätkára. Vševladova smrť v bitke pri Kerženci, to bola 1. svetová voja 20. storočia a občianska vojna v rokoch 1917 až 1920.

¹ V materiáloch KSB podrobnejšie o vzájomných súvislostiach medzi zmyslom a jazykovými formami viď knihy: „Jazyk náš: ako objektívna danosť aj ako kultúra reči“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Súfizm a slobodomurárstvo: v čom je rozdiel“, „O imitačno-provokačnej činnosti“. (Poznámka z r. 2004)

Premena epického ľudového videnia sveta...

V „Povestí“ je aj scéna, ktorú možno chronologicky presne spojiť so súčasnosťou. Svitanie nad svetlojarským jazerom, keď agresor aj Griška Zmätkár-Kaleidoskop vidia odraz hlavného mesta v jazere pod očividne prázdny brehom a počujú slávnostné znenie zvonov Veľkého Kiteža. Začiatok svitania pripadá na rok 1989, keď najpredvídavejší „demokrati“ si začali všímať, že mnohí vnímajú trhovú „perestrojku“ ako zradu záujmov pracujúcich.

Je to spoločný bod jak pre nízkofrekvenčný proces, započatý krsténím Rusi, tak aj pre vysokofrekvenčný proces, započatý na prelome 19. a 20. storočia, keď bola opera napísaná. Tendencie rozvoja oboch procesov sa v súčasnosti zhodujú, a to je priaznivé obdobie na prevod sociálneho systému do stavu, ktorý opisuje posledná scéna opery. Čo sa týka Grišku Zmätkára, tak je načase, aby sa buď liečil na hlavu, alebo utiekol do lesa.

Opera je špeciálnym druhom umenia vďaka hudbe, vedúcej scénický dej. Kombinácia hudby, textu, stvárnenia (dekorácie, kostýmy) a deja zabezpečuje najvyššiu ochranu svetónázorovej informácie pred skreslením a dezinterpretáciou.

* * *

Doplnenie r. 2004

Opera a ruský chorovod

O «znení» Sveta, strunách a hudbe duše

Inými slovami, tí, ktorí citlivo vnímajú priebeh a vzájomné vzťahy kmitavých procesov v Živote, objektívne disponujú schopnosťou formulovať svoju artikulovanú reč v súlade s vyšším objektívnym zmyslom priebehu udalostí, pridávajú subjektívny význam tým kombináciám zvukov, ktorým v daných vznikajúcich okolnostiach nejako zodpovedá Život a ktoré sami nejako zodpovedajú Životu v týchto okolnostiach. Pritom ten subjektívny zmysel (*tiež konkrétny*), dávaný týmito ľuďmi určitým kombináciám zvukov, predstavuje svojho druhu «kópiu» objektívneho zmyslu, vyššieho vo vzťahu k subjektívnemu a vo svojej plnosti presahujúceho možnosti chápania sveta samotného subjektu. Táto subjektívna «kópia», sňatá z objektívneho zmyslu, je tým čistejšia od všemožných nezmyselných «šumov», čím presnejšie (otestovanejšie) sú zmysly a celá algoritmika¹ psychiky subjektov.

¹ Algoritmus je skomolenina „Al-Chorezmi“, mena stredovekého matematika zo Strednej Ázie. Jeho menom sa označuje súvislá postupnosť činov, ktorých vyplnenie umožňuje dosiahnutie určitých cieľov. Algoritmom sa tiež nazýva opis takejto postupnosti činov. Samotný algoritmus predstavuje:

Mŕtva voda

Tento proces vytvárania zmysluplnej reči je lokalizovaný prevažne v nevedomých úrovniach ľudskej psychiky, a jeho vedomie, jeho vôľa, opierajúc sa o tento proces, môžu riešiť nejaké iné úlohy, nemajúce priamy vzťah ani k chápaniu jazyka ako objektívneho javu, ani k vypracovaniu vlastnej kultúry reči. Pritom môžu vznikať zdanlivo paradoxné situácie: keďže reč je v ľudskej psychike adresovaná (*predovšetkým*) vedomej úrovni, a pramení z nevedomých úrovní psychiky, zďaleka nie vždy a vo všetkom podriadených vôli (*vždy konajúcej z vedomej úrovne*) a ktoré mnohonásobne prevyšujú vedomie objemami dostupnej a spracovávanej informácie, tak:

Človek je schopný ústne a písomne vyjadrovať názory, ktoré výrazne prevyšujú jeho aktuálne chápanie sveta (*v psychike patrí chápanie sveta do úrovne vedomia*), a do chápania ktorých bude sám musieť ešte dorastať pomerne dlhý čas, možno aj počas celého zvyšného života.

Ale keď obrátíme pozornosť na jazyk ako na objektívny jav, a na kultúru reči v spoločnosti ako na jav osobnostno-štatistický, tak ľudia nevyhnutne začínajú chápať, že Svet okolo nich «znie» vo všetkých frekvenčných rozsahoch, že jeho «znenie» vplyva na každého z nich, úmerne tomu, ako ich vlastné «znenie» ovplyvňuje Svet, ktorý ich obklopuje.

Uvedomujúc si tento fakt, človek začína premýšľať nad tým, ako sa správať v Živote tak, aby jeho vlastné «znenie» bolo v súlade so «znením» Sveta — jeho symfóniou. Ak sa o to vedome a prostredníctvom vôle začína snažiť, tak jeho zmysly sa zostrujú a testujú, rozširuje sa ich spektrum vnímania Života. Človek začína byť unášaný špirálovitým prúdom jeho vlastného rozvoja. V ňom sa môže ľahko udržiať, nepociťujúc únavu, ak vníma jav koherentnosti (včasnosti) a jeho správanie je koherentné (včasné) voči dynamike objemnejších procesov, až do procesu Všedržitelnosti¹.

-
- súbor informácie, opisujúcej charakter transformácie vstupného prúdu informácie v každom bloku algoritmu, a
 - mier (kritérii), riadiacich prenos prúdov transformovanej informácie od každého bloku algoritmu k ďalším.

Pod algoritmikou sa rozumie celkový súhrn jednotlivých funkčne špecializovaných algoritmov.

Spomedzi pojmov, vlastných subkultúre formovanej humanitným vzdelaním, má k termínom «algoritmus», «algoritmika» najbližšie termín «scenár», pričom scenár mnohovariantný.

¹ V opačnom prípade sa mu Život javí zdanlivo bezdôvodne «pásikavý»: «čierne pásy» (*keď zaostáva lebo predbieha udalosti*) sa striedajú so «svetlými» (*keď jeho* 24

Premena epického ľudového videnia sveta...

Takéto videnie objektívnej danosti jazyka a možností «znenia» subjektu v živote poukazuje aj na tú okolnosť, že **kultúra ústnej a písomnej reči (v plnosti normálnej kultúry ľudskej spoločnosti) organicky vyrastá z hudobnej kultúry**, a cez hudobnú kultúru sa nevyhnutne spája s kultúrou telesnej a duchovnej plavnosti/rytmickosti, kultúrou «tanca» v tom najvšeobecnejšom zmysle ako «tanca života».

To znamená, že:

Artikulovaná reč vyjadruje akúsi vnútornú hudbu jedinca, a slová sa buď ukladajú na túto hudbu, alebo ich vnútorná hudba jedinca môže odvrhnúť, ak vyjadrujú «disharmonickú» vnútornú hudbu druhého jedinca.

To znamená, že súčasná kultúra, v ktorej sú muzika, reč a tanec navzájom izolované, je neprirodzená a nezodpovedá podstate človeka.

Z týchto svetonázorových pozícií je dostupný špecifický pohľad na operné umenie¹, umožňujúci pochopiť jeho špecifickú úlohu v kultúre.

Na prvý pohľad, zdieľaný mnohými, je operné umenie od reálneho života asi najizolovanejším druhom umeleckej tvorby, ktorý svojou umelosťou a konvenčnosťou používaných výrazových (*t.j. jazykových, v najširšom zmysle slova*) prostriedkov prevyšuje snáď už len balet a otvorene obnažený abstrakcionizmus (*prirodzene, ak je to abstrakcionizmus nesúci určité idey a emócie, ktoré vyjadriť prostriedkami «realistického umenia» je veľmi ťažké alebo nemožné, a nejde o pseudoabstraktný výtvar chorej psychiky*).

V základe takýchto názorov o nereálnosti operného umenia leží práve tá skutočnosť, že v opernom deji sú zliate do jedného celku a vzájomne sa podporujú: *hudba, text, scénický prejav, tance a dekorácie,*

správanie viac-menej ladí s rytmom objemnejších procesov).

¹«OPERA (tal. doslovne — dielo), hudobno-teatrálne dielo založené na syntéze slova, scénického prejavu a hudby. Vznikla v Taliansku na prelome 16. a 17. storočia. Počas historickej evolúcie boli vypracované rôzne operné formy: ária, recitatív, vokálny zbor, chóry, orchestrálna čísla (predohra, medzihra). Niekedy opera obsahuje baletné scény, hovorený dialóg a melodrámu. Druhy oper: historicko-legendárna, héroicko-epická, ľudovo-rozprávková, lyricko-všedná atď. Niektoré druhy oper sú tesne spojené s určitou národnou kultúrou a epochou — talianska opera-seria (vážna), opera-buffa (komediálna), francúzska veľká opera, opera-komik, lyrická opera, nemecká a rakúska singspiel, anglická baladická opera. Prvé ruské opery sa objavili v druhej polovici 18. storočia. Klasické diela operného žánru vznikli v Rusku v 19. storočí. V tom istom období boli národné opery vytvorené na Ukrajine, začiatkom 20. storočia aj v Azerbajdžane, Arménsku, Gruzínsku» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, r. 2000).

Mŕtva voda

prostredníctvom ktorých sa v opere stvárnjuje život v jeho rôznych prejavoch, zatiaľ čo v samotnom reálnom živote, dostupnom vnímaniu každého, ľudia pri vzájomnej debata nespievajú ale hovoria; netancujú na námestiach a uliciach, ale na špeciálne na to určených miestach; a hudba, ak vôbec sprevádza v živote činnosť ľudí, tak len z rádia alebo z prehrávača — tak je tomu v našich dňoch; a v epoche do nástupu elektroniky prebiehal každodenný život celé tisícročia väčšinou bez hudby, ktorá iba skrášľovala zriedkavé sviatky alebo určovala spoločný rytmus v kolektívnej práci¹.

No napriek týmto názorom na operné umenie, práve ono je *najplnokrvnejším (všeobšiahlym) systémom zobrazenia reálneho života v umeleckej tvorbe.*

Začneme tým, že hudba patrí do zvukového rozsahu mechanického kmitania, ktoré človek vníma sluchom. V závislosti od toho, aké sú to kmitania, človek vníma melódie, hudobný doprovod a aranžovanie, harmóniu alebo kakofóniu atď., a organizmus (*telo a biopole*), psychika (*informácia a algoritmika, charakterizujúca jedinca*) určitým spôsobom reagujú na znenie hudby pomimo vôľu samotných ľudí. No v Prírode, ktorá nás všetkých obklopuje, ako aj v každom človeku existuje množstvo ďalších kmitaní, ktoré nepatria do zvukového rozsahu alebo nie sú kmitaniami mechanického typu² a preto ich nepočuť. Pritom treba chápať, že zákonitosti kmitavých procesov sú vo svojej podstate jednotné v celom rozsahu frekvencií pre každý druh kmitania, ktorým disponuje príslušný druh matérie.

Novými slovami, Svet okolo nás «znie», a my všetci «znieme» v ňom, no len malá časť tohto všeobecného znenia patrí k mechanickým kmitom a do zvukového rozsahu frekvencií, ktoré vnímame ako zvuky, vrátane tých určitým spôsobom usporiadaných zvukov, ktoré nazývame «hudbou». Málo kto sa však zamýšľal nad tým: čo sa stane, ak niektoré prírodné procesy premietneme v zvukovom rozsahu frekvencií?

V tlači sa mihla informácia o tom, že keď orbitálny pohyb nebeských telies tvoriacich našu slnečnú sústavu naprogramovali v počítači ako simuláciu a premietli do zvukového pásma, tak z reproduktorov vychádzala harmonická melódia.

¹ Príkladom takejto koordinačnej úlohy hudby je aj pieseň „Palička“ (pri kľčovaní stromov «Ej, palička, úch, zelená je, sama pôjde... šklbneme...») alebo v burlackej verzii «po brehu kráčame, pieseň slniečku spievame...»); rovnako aj hudba v armáde a námorníctve bola prostriedkom riadenia vojakov na bojovom poli, v pochode atď.

² Zvuk je mechanické vlnenie-kmitanie: vo fyzikálnej terminológii «pozdĺžne vlny» — kmitavé stláčania a uvoľňovania prostredia v smere šírenia čela vlny.

Premena epického ľudového videnia sveta...

Takisto jeden zo spôsobov preventívnej diagnostiky havarijnosti mechanizmov je založený na odlišnosti spektra kmitania bezchybných mechanizmov a analogických mechanizmov, v konštrukcii ktorých sa tvoria mikrotrhliny, schopné časom spôsobiť poruchu. Pri premietnutí týchto spektier kmitania do zvukového rozsahu znejú bezchybné a defektné mechanizmy odlišne: konštrukcie so sklonom k poruche, ako aj tie so zlou ergonómiou¹, vydávajú nepríjemný zvuk.

Hranica, vymedzujúca akúkoľvek osobu vo Vesmíre, je relatívna v tom zmysle, že celoprirodné (fyzikálne) polia, obsiahnuté v biopoli daného človeka, sa rozprestierajú do veľkých vzdialeností od miesta výskytu jeho hmotného tela a splyývajú s analogickými poľami iných objektov a subjektov. A na základe takejto interakcie jedinca a Života má človek na nevedomých úrovniach svojej psychiky dostup k mnohému z tohto «znenia» Života, ktoré prebieha mimo zvukový rozsah frekvencií a mimo mechanické kmitanie. No ak existujú rôzne kmitavé procesy, potom disponujú aj tým, čo sa nazýva harmónia² (*súzvuk*) a disonans³ (*nesúzvuk*).

Človek, ktorého zmysly a psychika sú zladené so Životom, ten sám vo svete koná harmonicky, vyhýba sa nesúladam vo svojich vzťahoch so Životom a pomáha okolo seba odstraňovať deštruktívne procesy, prejavujúce sa v nejakých disonanciách. Človek, ktorého zmysly a psychika nie sú zladené so Životom, ten sám vo svete koná disharmonicky, vytvára disonancie, vo svojich vzťahoch so Životom sa vyhýba harmónii a zvrátene ju ničí okolo seba i v sebe, čo sa potom prejavuje v nových disonanciách vo vzťahu k objemnejšej harmónii.

¹ Ergonómia sa zaoberá zlučiteľnosťou prostredia a nástrojov s človekom tak, aby sa pohodlne používali a boli bezpečné pre zdravie.

Napríklad oddelenia akustického projektovania automobilových firiem sa zaoberajú nielen o celkové zníženie šumov, ktoré automobil produkuje v rôznych režimoch, ale aj tým, aby sa v automobilových zvukoch nenachádzali disonancie a frekvencie, ktoré sú pre človeka škodlivé alebo nepríjemné.

² «HARMÓNIA (gréč. spojenie, ladnosť, súmernosť), súmernosť častí, splyvanie rôznych zložiek objektu do jedného organického celku.

HARMÓNIA, výrazové prostriedky hudby, založené na spájaní zvukov do súzvukov a spojení súzvukov do postupného plynulého pohybu. Základným typom súzvuku je akord. Harmónia sa vytvára podľa určitých pravidiel súladu vo viachlasovej hudbe ľubovoľného štýlu — homofónie, polyfónie. Náuka o harmónii tvorí jednu z hlavných častí teórie hudby» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, r. 2000).

³ «DISONANCIA (fr. dissonance, z lat. dissono — zniem rozladene), v hudbe znamená nesúrodé, neprirodzené súčasné znenie rôznych tónov» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, r. 2000).

Keď je vám nepríjemný zvuk, ktorý vydáva škrkanie klincom po skle, tak vlastne odmietate disonanciu v tomto zvuku.

Mŕtva voda

T.j. žijeme vo Svete, v ktorom «znie» jeho vlastná hudba, harmonická hudba, v ktorej disonancie sú:

- buď epizódami, vznikajúcimi prevažne pri menej vydarených prechodoch z jedných režimov fungovania prírodných a umelých systémov do iných režimov;
- alebo nejakými chorobnými javmi, ktoré sú zastavované samotným Životom v prípade, ak naberajú tendenciu k stabilnému priebehu a ďalšiemu šíreniu.

A z celého množstva druhov umenia, rozvinutých v kultúre, umelecký obraz života práve v takomto (rozmanite «znejúcom») Svete dokáže ukázať človeku jedine opera¹.

V opere sa všetko vzájomne dopĺňa a prejavuje vzájomnú dôležitosť: hudba, vedúca scénický dej a nesúca texty; scénický dej, prebiehajúci na pozadí dekorácií a hudby, ktorá ho vedie; dekorácie, zvýrazňujúce zmysel scénického deja a textu (a ladiace s hudbou)², pomáhajú lepšie vnímať aj hudbu, aj umeleckú celistvosť opery³. Inými slovami, **kvalitná (vo všetkých svojich zložkách a ich vzájomných súvislostiach) opera — aj ako žáner, aj ako konkrétne dielo tohto žánru — znamená veľmi veľa v kultúre každého národa.**

Pre operu je charakteristické rozdelenie účastníkov scénického deja na 1. hercov a hudobníkov, a na 2. divákov. No v chorovode (*na rozdiel od opery*) sú všetci jeho účastníci aj hercami, aj divákmi, a preto sa hudba, text aj tanec v chorovode zlievajú do jedného ako nikde inde.

¹ A v dôsledku ľudskej snahy o zobrazenie plnosti Života v umeleckej tvorbe vznikli technické prostriedky pre synchronizáciu audiozáznamu a videozáznamu, čím sa hudba stala neoddeliteľnou súčasťou filmu a film sa stal príbuzným opere.

² Jedna z definícií «architektúra, to je skamenená hudba» sa v opernom umení láme v tom mysle, že dekorácie sú druhom architektúry, a preto ako osobitý druh hudby musia sami zodpovedať aj opernej hudbe, aj opere ako celku.

³ V r. 2003 Valerij Gergiev uviedol v Mariiňskom divadle v Petrohrade operu Sergeja Prokofjeva „Vojna a mier“. Toto predstavenie charakterizovala prakticky úplná neprítomnosť dekorácií. A v súvislosti s povedaným nás to stavia pred otázku: Prečo sa v tomto predstavení opera (*v celej jej plnosti zložiek*) nekonala?

- buď bolo nejakým spôsobom chybné libreto opery a hudba S. Prokofjeva, neschopné sa zladíť medzi sebou, so scénickým dejom a dekoráciami?
- alebo sa V. Gergiev zbavil dekorácií, pretože nevníma a nechápe prejavy Života v opernom umení?
- alebo V. Gergiev toto všetko vníma a chápe, no vedome sa podieľa na procesoch deštrukcie človeka takouto «modernou kultúrou»?

Premena epického ľudového videnia sveta...

Chorovod je oddávna jedným z atribútov ruskej kultúry a jedným z prostriedkov realizácie ľuďmi kolektívnej mágie národa, ako súčasti jeho prirodzeného života¹.

Ďalej pokračuje text v znení z r. 2000.

* *
*

Zo všetkých epických opier ruskej hudby má „Poveš' o neviditeľnom meste Kitež a deve Fevrónii“ N.A.Rimskeho-Korsakova a V.I.Bel'ského najvyššiu svetonázorovú úroveň. Je najväčším výdobytkom ruskej hudby v medziach kultúry zotročenej Bibliou. V tejto opere sa autorom, realizujúcim tvorbu v obmedzeniach tradičnej biblickej kultúry, podarilo dostať až tesne k jej hraniciam, nahliadnuť poza ne, avšak nedokázali sa cez ne dostať na slobodu. Možno sa dostať aj vyššie, ale len po odhodení Bible.

Vzhľadom na túto okolnosť, všetko v hudobnej kultúre Ruska, čo bolo napísané skladateľmi po „Poveš'“, predstavuje buď sklz na ceste degradácie v nezmyselnom formalizme, alebo ich viac-menej vedomé pokusy oslobodiť sa zo zajatia kultúry zotročenej Bibliou.

Práve z tohto dôvodu je „Poveš' o neviditeľnom meste Kitež a deve Fevrónii“ najmenej známou epickou operou pre našich súčasníkov: cenzúra miestnej periferie nažidovského prediktora...

Preto siono-internacizmus, ktorý prehlásil, že preňho najdôležitejším umením je film, umiestnil operné umenie v ZSSR do rezervácie Veľkého divadla, a národné epické opery vytesnil zo scén aj tak málopočetných operných divadiel klasickými západnými operami a pseudoepickými dielami socialistického realizmu, celkovo nič nehovoriacimi ani umu, ani srdcu Rusov.

A aký je osud a vzťah ľudu k národnej klasickej opere v Číne? — Národná epická opera existuje ako samostatný žáner hudobnej tvorby. Premena epického ľudového videnia sveta na vedomú filozofickú metodologickú kultúru si vyžaduje koordinovaný vplyv na spoločenské podvedomie a vedomie.

¹ S ustanovením na Rusi moci biblickej koncepcie zotročenia všetkých bola mágia chorovodu nakoniec vytesnená energetickým dojením „ovečiek“ a nabíjaním biblického egregoru pomocou cirkevných rituálov alebo «politického školenia» marxizmu. Ďalej sa do tohto procesu energetického dojenia a programovania psychiky zaradila aj televízia a internet, a v perspektíve sa doň môže zapojiť aj interaktívna televízia s interaktívnymi moderátormi a «rozprávkami» na individuálnu objednávku.

Mŕtva voda

Hlavnými prostriedkami formovania aktuálneho stavu spoločenského vedomia a vytvárania tlaku na spoločenské podvedomie sú vzdelávací systém, médiá, film a divadlo, a masové podujatia.

Opatrenia vo vzdelávacom systéme

Kríza riadenia «direktívno-administratívneho» byrokratického systému a neschopnosť pseudodemokratických a demokratických síl vyviešť krajinu z krízy odrážajú ich celkovú svetonázorovú neadekvátnosť, ktorej príčinou je to, že vzdelávací systém nezodpovedá aktuálnym ani budúcim potrebám spoločnosti.

Etalónovou frekvenciou, s ktorou sa spája pojem sociálneho času, je v súčasnosti i v dohľadnej budúcnosti frekvencia obnovovania aplikovanej faktológie prakticky používaných znalostí. To aplikovanú faktológiu znehodnocuje a zároveň zvyšuje spoločenský význam metodológie osvojovania si nových aplikovaných znalostí.

Naše stredné a vysoké školstvo so všemožnými kurzami zvyšovania kvalifikácie zostáva stále školou s kaleidoskopickým osvojovaním faktológie.

* * *

Doplnenie r. 2004

Inými slovami, vzniká otázka: Čo reálne patrí do štandardu povinného vzdelávania v Rusku? — Odpoveď na ňu sa, na prvý pohľad, môže zdať paradoxná.

V skutočnosti školstvo vyučuje len dve objektívne vedy: matematiku a geografiu.

Ich objektivnosť spočíva v tom, že matematika skúma množstevné a poradové vzťahy, ležiace v základe existencie Vesmíru, ktoré sa človeku nepodriaďujú; a geografia zase skúma planétu Zem, ktorej zmeny prebiehajú veľmi pomaly (*voči rýchlosti plynutia ľudských dejín*) a do začiatku 21. storočia sa tiež veľmi nepodriaďovali človeku.

Okrem toho ešte škola učí zručnostiam-remeslám, medzi ktoré možno zaradiť ovládanie písomníctva a jazykov, informatiku atď.

Všetko ostatné, čomu učí škola, sú subjektívne interpretácie pozorovaní a experimentálnych údajov (*prírodné vedy*) a z väčšej časti textov a artefaktov zdedených z minulých čias (*humanitné vedy*).

Prax nám ukazuje, že značná časť zručností a interpretácií v súčasnom svete zastaráva v priebehu 5 až 10 rokov. A to nás privádza k odpovedi na otázku: Čo škola neučí a čo by učiť mala, aby neubíjala učiteľov a žiakov

Premena epického ľudového videnia sveta...

bifľovaním sa interpretácií, ktoré aj tak v mnohom stratia svoju praktickú aktuálnosť skôr, než deti dokončia ak aj nie všeobecné vzdelanie, tak vysoké školy?

Odpoveď je jednoduchá: *Škola deti neučí umeniu interpretovať pozorovania, experimentálne údaje, texty a artefakty v tempe vzniku potrieb riešenia praktických úloh na základe interpretácií.*

A to je práve to, čo je potrebné na prekonanie krízy celého vzdelávacieho systému, a rovnako na realizáciu celkového rastu KULTÚRY RIADENIA V SPOLOČNOSTI. *V súčasnom vedeckom lexikóne sa opis takéhoto umenia interpretácie pozorovaní, experimentálnych údajov, textov a artefaktov nazýva **metodológiou poznania**.* Práve ju treba učiť, a preto sa tomuto umeniu musíme učiť najprv sami, vyjadrujúc ho v teórii — čo je tiež interpretácia tohto umenia.

Ďalej pokračuje text v znení z r. 2000.

* *
*

Jediné rozumné riešenie tejto situácie je preložiť osvojovanie si novej praktickej faktológie a informačnú adaptáciu k svojmu pracovnému miestu na samotného človeka, to si ale vyžaduje vytvorenie jednotného štátneho systému prípravy a preškoľovania kádrov, REÁLNE rovnako dostupných predstaviteľom všetkých vrstiev obyvateľstva, ktoré by obopínali vekové hranice od detských jasiel' a škôlok až po dôchodcovský vek.

Tento systém by mal zabezpečovať taký rozvoj procesu, pri ktorom by človek po završení všeobecného povinného vzdelávania:

- disponoval celistvým videním sveta, t.j. vnímal svet (*prírodu a spoločnosť*) ako vzájomnú vloženosť procesov trojjednoty: matéria mení svoje formy podľa miery svojho rozvoja (*alebo ešte detailnejšie*) a na tomto základe by vedel *interpretovať pozorovania, experimentálne údaje, texty a artefakty v tempe vzniku potrieb riešenia praktických úloh na základe interpretácií*;
- bol schopný čítať knihy v tempe ich listovania;
- vedel používať klávesnice informačných zariadení slepou desaťprstovou metódou, pretože pri náležitej príprave dokáže človek na stroji písať rýchlejšie než perom.

Z praktickej faktológie by mal poznať najmä:

- aktuálnu koncepciu minulého globálneho dejinného procesu, tvoriaceho súčasť objemnejšieho evolučného procesu biosféry Zeme;
- základné minulé koncepcie globálneho dejinného procesu;

Mŕtva voda

- že umelecká literatúra, významná literatúra (*ako aj iné druhy významného umenia*), pomerne často predbieha sociologickú vedu v analýze stavu spoločnosti a perspektív jej rozvoja, dokonca aj napriek zámerom samotných umelcov a sociológov. Preto u človeka s celistvým svetonázorom nemôžu existovať *a reálne ani neexistujú* žiadne zákazy na disponovanie tou či onou faktologickou informáciou: mravnou či nemravnou. Ľubovoľná nemravnosť (*absencia mravov, konceptuálna neurčitosť a konceptuálna všežravosť správania*) je prejavom narušenia celistvosti svetonázoru.
- dostatočne všeobecnú teóriu riadenia — v jej základnej časti aj v jej prílohách pre riadenie spoločnosti, či už davo-, „elitárnej“ alebo bezelitnej vŕšľudovej;
- vzájomnú súčinnosť abstraktno-logického a procesného myslenia, vzájomný vzťah medzi vedomým a podvedomým, prenos informácie rečou a písmom;
- možné rozdiely v režimoch psychiky tých, ktorým je Zhora dané byť Ľuďmi.
- že ľubovoľné praktické znalosti, vnímané a používané bez uvedomovania si globálneho dejinného procesu a perspektív jeho rozvoja, predstavujú obrovské sociálne nebezpečenstvo, pretože následky ich použitia sú v takomto prípade nepredvídateľné;
- aktuálnu praktickú faktológiu jednotlivých oblastí vedy, ako: medicíny, všeobecnej biológie, sociológie, geografie, fyziky, chémie, matematiky — v dostatočnom objeme pre vedenie zdravého životného štýlu a začiatku prvotnej profesionálnej špecializácie;
- plynulé ovládanie najmenej dvoch cudzích jazykov spomedzi nasledovných: anglický, arabský, nemecký, čínsky, japonský, španielsky, okrem **povinného ovládania (v mnohonárodnom štáte)** jazyka toho národa, na území ktorého žije. Ruský jazyk v Rusku je pri tejto mnohojazyčnosti stále jediným možným jazykom pre vybudovanie kultúry zjednocujúcej všetky jeho národy.

Informačná adaptácia na konkrétne pracovné miesto a udržanie si priebežnej úrovne kvalifikácie by pre metodologicky vzdelaného špecialistu, ovládajúceho rýchločítanie a schopného sebadisciplíny (najmä) v myslení, by nemala predstavovať žiadne ťažkosti za podmienky, že knižnice, rezortné a štátne informačné databázy sú dostatočne rozvinuté a schopné poskytnúť ľubovoľný materiál (*zo svojho databázového zoznamu*) ľubovoľnému špecialistovi v krajine do 2 týždňov (*maximálne 2 mesiacov*) od vzniku požiadavky.

Premena epického ľudového videnia sveta...

* * *

Keďže v súčasnosti v ZSSR sa kvalifikačné úrovne určujú na základe ovládania určitej praktickej faktológie, tak zvyšovanie tempa obnovy praktickej faktológie v metodologicky negramotnej spoločnosti je presvedčivou príčinou pre zrušenie systému vedeckých titulov (*udeľovaných Vyššou atestačnou komisiou*) akadémie vied v rámci jednotlivých odborov, republík a ZSSR.

V metodologicky gramotnej spoločnosti sú všetky tieto slávnostné vyznamenania príťažou. Akadémie vied ZSSR, ako základ „elitárneho“ davu, formuje „uvažovanie podľa autorít“ a zákonite plodí pseudovedu. Táto „delikátna otázka“ bola v marci 1991 predmetom rokovania na každoročnom zjazde AV ZSSR. Tento fakt sa stal dostupným širokej verejnosti vďaka publikácii článku v „Pravde“ zo dňa 15.03.1991, adresovanom prezídiu zjazdu akademikom A. Alexandrovom¹:

«V referátoch sa nespomína nič o boji Akadémie vied s pseudovedou. Tá dobýva stále nové a nové pozície. Je to najhorší nepriateľ ozajstnej vedy. Akadémie by mala organizovať boj s pseudovedou. Vyhýbanie sa tejto otázke je zbabelosť».

Dobre si uvedomujúc, že AV nemôže zápasit' s tým, čo sama plodí, čestnému akademikovi A. Alexandrovi dobromyseľne odpovedá ešte „čestnejší“ akademik G. Mesiac:

«Dnes ste zverejnili informáciu o kolosálnom besnení pseudovedy. Hovorili o tom, že samotní vedci pripúšťajú ostré útoky na akadémiu. Kritika je plne prípustná, no samotní vedci musia byť zodpovednými ľuďmi, keď riešime takéto DELIKÁTNE OTÁZKY».

Ktorý z týchto dvoch akademikov chápe lepšie podstatu «delikátnej otázky» a ktorý z nich je „čestnejší“, to nech posúdia obyčajní ľudia podľa Pravdy života.

* * *

Špeciálne kurzy na zvýšenie kvalifikácie môžu byť užitočné len pri dodržaní nasledovných podmienok:

¹ Nie je nám však známe, ktorým z týchto dvoch: Alexandrom Danilovičom (*matematik*) alebo Anatolijom Petrovičom (*fyzik, vedúci atómových programov vo vede a technike*). (Poznámka r. 2004).

Mŕtva voda

Obdobie raného detstva do 5. až 7. roku života hrá špeciálnu rolu v živote každého človeka. Práve v tomto období prebieha formovanie základov osobnosti človeka, formuje sa určitý režim jeho psychiky². Potom už nasleduje len rozvoj týchto základov a pokusy o „prevýchovu“. Z toho vyplýva, že v ranom detstve by človek mal byť obklopený najvyššou profesionalitou pedagógov, keďže rodinná výchova (*pri súčasnom narušení kontinuity pokolení v rodinách a časovej tiesni civilizácie*) môže len dopĺňať činnosť predškolského systému spoločenskej výchovy.

Profesia «vychovávateľ v predškolskom zariadení» by mala získať *najvyššiu* úroveň **spoločenského uznania** (*ale nie prestíže, pretože predstava prestížnej profesie je neoddeliteľná od nezodpovednosti za výsledky svojej činnosti*). Základom pre prípravu špecialistov v tomto odbore sa môžu stať historicko-filozoficko-jazykové špecializácie pedagogických inštitútov a univerzít, pretože v predškolskom veku by malo byť zabezpečené formovanie základov kultúry myslenia pokolení vstupujúcich do života.

Základom metodologickej prípravy v tomto odbore by malo byť štúdium procesu rozvoja *videnia sveta* ľudí, zobrazeného v mýtoch, epose, ľudových rozprávkach a piesňach, prejavujúceho sa počas globálneho dejinného procesu a poznávaného jednotlivými sférami poznania prostredníctvom jasnej vedeckej terminológie.

Základom faktologickej prípravy by malo byť štúdium národných eposov a rozprávok; psychológie detstva; základov detskej medicíny.

* * *

Nutnosť prechodu k najvyššej profesionalite predškolskej výchovy predstavuje určitú zákonitú etapu v rozvoji sociálnej organizácie, podobnú tej, ako keď v minulosti bolo domáce preduniverzitné vzdelanie vytesnené systémom gymnázií atď.

V momente završenia predškolskej výchovy by dieťa malo:

- vedieť, že svet je celistvý a existuje ako proces;
- vedieť čítať a písať;
- ovládať základy techník jogy v tom zmysle, že bude vedieť koncentrovať svoju pozornosť na príslušné predmety svojou vlastnou vôľou a aspoň čiastočne odstraňovať únavu a vyčerpanosť riadením dynamiky psychických a fyziologických procesov vo svojom organizme.

² Viac o tom v knihe VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. (Poznámka r. 2004).

Premena epického ľudového videnia sveta...

Toto vytvára základ pre zdržanlivosť vo vonkajšom ľudskom správaní, čo je najdôležitejší prvok v kultúre ľudského spolunažívania, umožňujúci tvorivo riešiť rozpory ku spokojnosti všetkých zúčastnených, a nie búrať už vytvorené vo výbuchu neriadených emócií.

Mnohým veciam sa deti ľahko naučia počas hry. Väčšina ťažkostí u detí aj dospelých, ktoré sa týkajú učenia, súvisia s tým, že im chýba disciplína mysle, následkom čoho jednoducho nevedia nepretržite udržiavať svoju pozornosť na danom predmete dostatočne dlhú dobu, aká je potrebná pre jeho pochopenie, a to bez toho, aby podstatu veci utopili vo vlastných myšlienkach. Koncentráciu pozornosti treba učiť od raného detstva profesionálne. To odstráni väčšinu problémov súčasnej spoločnosti, spôsobených chaotickým prúdením svojich aj cudzích myšlienok v hlave väčšiny jej členov a ich neschopnosťou z tohto dôvodu si vypočúť čokoľvek do konca bez prerušenia myšlienkovitej nite rozprávania.

Školské vzdelávanie by sa malo začať učením rýchločítania, ak tomu deti nenaučili ešte pred školou. Avšak výučba rýchločítania je každopádne nutná, a zdá sa, že čím skôr, tým lepšie. Následne by mal žiak čo najsamostatnejšie čítať učebnice, súvisiacu a doplnkovú literatúru. Množstvo všeobecnovzdelávacích predmetov by malo pomáhať nadobudnúť zručnosť plánovania využitia svojho času. Hlavnú časť hodín by obsahovo mali tvoriť: diskusie; tvorba; kontrolné práce; úvodné, informatívne a záverečné lekczie. Človek slobodne využíva len samostatne osvojené znalosti. Pri chybných poznatkoch sa ich ľahko vzdá, len ak je schopný si samostatne a rýchlo osvojiť nové.

Súčasná stredná škola nie je efektívna, pretože učiteľ na nej 45 minút rozpráva o tom, čo je žiak schopný si prečítať a pochopiť za 20 minút samostatne. Z toho dôvodu jednotkári sa na hodine nudia, počnúc od piatej triedy, a ostatní si len bezducho robia poznámky zo strachu, aby im nič z učiteľových slov neuniklo. Toto napomáha formovaniu neopodstatnených „elitárnych“ sebahodnotení u jednotkárov, ktorí pre spoločnosť ešte neurobili, a možno ani neurobia nič dobrého¹, pretože osvojovať si niečo známe a tvoriť, to sú dve zásadne rozdielne veci. Bezdôvodne prehnané sebahodnotenia znamenajú v perspektíve skazený život, čo dnes do škôl vstúpuje už samotný vzdelávací systém.

Súčasný žiak nie je prepracovaný následkom informačného výbuchu, ale následkom nesprávnej organizácie učenia a svojej nepripravenosti k samostatnej cieľavedomej práci. Kto si vďaka rôznym okolnostiam zachoval (*alebo získal*) schopnosť koncentrovať svoju pozornosť, má dostatočne celistvé videnie sveta, rýchlo číta, tak ten sa aj ľahko učí, t.j.

¹ Ako J.T. Gajdar.

Mŕtva voda

osvojuje si potrebnú faktológiu všetkých predmetov bez výnimky. Úzko špecializovaní jednotkári a päťkári sú tu len veľmi zriedkaví. Osobitou otázkou súčasnej sovietskej školy je ergonómia triedy. Farba stien, rozmiestnenie nábytku, jeho forma a ďalšie prvky organizácie priestoru dokážu jak zvýšiť efektivitu učenia, tak ju aj znížiť celkom na nulu. Výučba, to je tiež vzájomná vloženosť v procese trojjednoty: matérie, informácie a miery. Parazitické procesy by tak mali byť zo školy odstránené samotnou organizáciou priestorov triedy a procesu výučby.

Na strednej škole možno vyčleniť tri smery vzdelávania:

- **historicko-filozoficko-jazykovo-literárne.** Malo by formovať celistvé videnie sveta, procesné myslenie a kultúru reči, t.j. presnosť používania slov, ktorá je nositeľkou obraznosti reči;
- **matematické.** Malo by sformovať kultúru abstraktno-logického myslenia;
- **aplikované faktologické.** Malo by sformovať kultúru súčinnosti procesného (*predmetno-obrazného*) a abstraktno-logického.

A samostatne vedľa nich stojí ešte **estetické vzdelávanie:** výtvarné umenie, hudba a ich technické aplikácie (dizajn), pretože iba znalosti a vnímanie zákonov harmónie, prejavujúcej sa vo všetkých týchto druhoch kultúry, umožňuje človeku byť človekom, a nie iba vysokointeligentným biorobotom.

Každá učebnica by sa mala začínať úvodom, v ktorom sa tie najvšeobecnejšie formulácie procesu trojjednoty Vesmíru predstavujú na konkrétnych príkladoch študijného predmetu, a ukazujú sa aj vzájomná vloženosť procesov (*študovaných v ich konkrétnosti*) do objemnejších a čiastkových procesov iných vied. Žiak by sa mal učiť rozpoznávať najvšeobecnejšie zákonitosti procesov trojjednoty v ich konkrétnych prejavoch, skúmaných jednotlivými vedami. V tom spočíva základ formovania celistvého videnia sveta.

Už školák by si mal uvedomovať nasledovné.

Človek sa od príslušníka davu odlišuje tým, že vníma a premýšľa samostatne a nepreberá nič na základe slepej viery. Preto je schopný sám rozpoznávať (*preňho*) nové javy vo svete, sám zdokonaľovať svoj systém stereotypov rozpoznávania javov vo vonkajšom a vnútornom svete, a formovania ich obrazov, ich vzájomných prepojení a svoj mravne podmienený vzťah k nim. Človek sa môže stať súčasťou davu, ak sa ocitne v neznámej situácii a jeho metodologická kultúra je natoľko nízka, že nedokáže rozpoznáť univerzálne zákonitosti rozvoja procesov v ich konkrétnej forme prejavu, ktorú predtým nepoznal, hoci sa s týmito zákonitosťami už neraz stretol v iných formách ich prejavu. Práve z tohto

Premena epického ľudového videnia sveta...

dôvodu je kľúčový rozvoj metodologickej kultúry, ktorý spočíva v overovaní pevnosti všetkých faktologických a metodologických systémov, ktoré jedinec stretáva na ceste životom.

Všetky učebnice by mali byť chronologicky prepojené. Dátumy udalostí, dôležitých pre študovanú vedu alebo umenie, by mali sprevádzať zmienky o súčasníkoch, ktorí vážne prispeli svojim vkladom do iných oblastí ľudskej kultúry. K. Marx a A.S.Puškin boli súčasníkmi, pričom u mnohých táto informácia vyvoláva väčší údiv ako guľový blesk. V rovnakom období dejín žijú aj literáti, fyzici a roľníci: Pytagoras a starozákonný Ezdráš žili nielen v jednej dobe, ale sa aj osobne poznali. Kultúra ľudstva je celistvá. Z toho dôvodu aj chronológia národných a štátnych dejín by mala byť krížovo prepojená s chronológiou dejín iných krajín, národov a regiónov **na úrovni vedomia** priamo v chronologických odkazoch. Staroveký Egypt a staroveké Grécko boli súčasníci, čo je pre mnohých tiež prekvapujúce. A zatiaľ čo v Sparte Lykúrgos zákony formoval, tak približne v rovnakom čase žil v Indii Budha, a na Blízkom východe niekto starovekým židom ohlásil Tóru v jej historicky známej podobe.

Všetky učebnice by sa mali odkazovať na učebnice dejín, pretože každá aplikovaná veda, ktorá je osvojovaná bez chápania globálneho dejinného procesu v evolučnom procese biosféry Zeme, je potenciálne nebezpečná kvôli nepredvídateľnosti následkov jej použitia v spoločenskej praxi.

Ak má žiak zvládnuté rýchločítanie, tak štúdium histórie by sa malo zakladať na samostatnom spoznávaní faktológie. Učebnice dejín by mali obsahovať archeologické údaje, citáty z oficiálnych kroník a letopisov, obširne citáty zo spomienok súčasníkov daných udalostí, hodnotenia udalostí historikmi, vyjadrujúcimi **výlučne** protikladné názory, ktorých správnosť alebo chybnosť by mali posudzovať samotní žiaci.

Požiadavka chronologických krížových odkazov na iné vedy sa týka predovšetkým učebníc dejepisu. A štúdiu celoštátnych dejín Ruska (ZSSR) a jeho národných dejín by mal predchádzať výklad Dostatočne všeobecnej teórie riadenia a koncepcie globálneho dejinného procesu ako čiastkového procesu v evolučnom procese biosféry Zeme. Špeciálna pozornosť by sa mala venovať pochopeniu procesu rozvíjania videnia sveta v spoločnostiach: od prvotnopospolnej cez davovo-„elitárne“ formy až do bezelitnej všeludovej spoločnosti. Pritom by sa mali uvádzať aj obširne textové citáty zo svätých písem najväčších svetových náboženstiev a ukazovať vnímanie tých istých textov z pozície ľudových más („davovo“, „elity“, duchovenstva, znacharov sociálnych technológií, žrečtva — aby

Mŕtva voda

bol vidieť mechanizmus funkcie pyramíd nechápania a pochopených znalostí.

Matematické vzdelávanie by malo zabudnúť na rozdelenie matematiky na vyššiu a „nižšiu“. **Existuje len jediná matematika obsahujúca navzájom do seba prenikajúce odbory.** Stredná škola by mala žiaka zoznámiť s obsahom všetkých najvšeobecnejších odborov matematiky: aritmetikou, teóriou čísel, množín, diferenciálnym a integrálnym počtom, teóriou miery a špeciálne s teóriou pravdepodobností, diferenciálnymi rovnicami, geometriou, numerickými metódami. *V danom prípade nie je tak dôležitá univerzitná plnosť, hĺbka kurzu a presnosť dokazovaní, ale všeobecná predstava o obsahu súčasnej matematiky, vzájomná vloženosť jej odborov a demonštrácia toho, že aplikované vedy technokratickej a technologickej civilizácie sa stávajú vedami v plnej miere až potom, čo začnú používať matematiku, ktorá je prirodzene vedecky a metrologicky podložená abstraktno-matematickými modelmi.*

Vysoká škola technických vied by mala poskytovať fundamentálnu matematickú prípravu v objeme univerzitného kurzu každému, kto si ju dokáže osvojiť; mala by tiež poskytovať chronologicky zladený obraz historického rozvoja aplikovanej oblasti poznania alebo techniky podľa zamerania VŠ a jej miesto v kultúre ľudstva a štátu. Špecializácia prednášok na užšie zameranie by sa mala začínať až po zvládnutí všeobecného kurzu aplikovaných vied danej oblasti vedy a techniky. Základom by malo byť samostatné si osvojenie skript a špeciálnej literatúry študentmi, preskúmanie všetkého v spoločných diskusiách, kontrolné a semestrálne práce. Prednášok by malo byť minimum: úvodné, poskytujúce celkový prehľad na začiatku kurzu; metodologické počas kurzu, a záverečné.

Len pri takomto úplnom systéme stimulácie SAMOVZDELÁVANIA od detskej škôlky až po vysokú školu si bude môcť človek, ktorý nastúpi do pracovného procesu, udržovať svoju kvalifikáciu na úrovni, aká je potrebná pre bezpečnosť rozvoja spoločnosti.

Na vysokú školu lekársku možno pripustiť len uchádzačov, ktorí si odpracovali najmenej tri roky ako sanitári v nemocniciach a na pohotovosti¹.

Prechod na takýto vzdelávací systém treba začať publikáciou tejto knihy v širokej tlači. Dejinnó-filozofická štúdia, ktorá predchádza danej koncepcii, by mala byť rozšírená o podrobnejší výklad niektorých častí, doplnená historicko-faktologickým ilustratívnym materiálom a mali by z nej byť odstránené niektoré časti, ktoré majú význam len v aktuálnej

¹ Keď už niekto hľadá alternatívu k vojenskej službe, tak práca v nemocniciach ako pomocný personál je jednou z tých, kde si mladý človek môže sformovať charakter.

Premena epického ľudového videnia sveta...

dobe. Po tomto by sa mala stať jednou z učebníc občianskej výchovy pre stredné školy. Môžu zostať aj alternatívne učebnice. Deti nie sú hlúpe, zistia, kde je pravda.

Romány I.A. Jefremova „Hmlovina v Andromede“ a „Hodina Býka“ by mali byť bez akýchkoľvek výňatkov a komentárov zaradené medzi literatúru povinného čítania v 8. až 10. triede. Špeciálne upozorňujeme na nevhodnosť komentárov zo strany literárnych kritikov, pretože *kritici (vychovaní na jednostrannom „humanitnom“ vzdelaní)* budú len sotva disponovať vyššou svetonázorovou úrovňou, než akú mal I.A. Jefremov. Tieto dva romány sú najväčším výdobytkom dialekticko-materialistickej filozofie v oblasti sociológie, a je v nich mnohé, čo by mal chápať každý, aby nebol nedoČlovekom.

Analýza spomienok významných činiteľov domácej vedy a techniky ukazuje, že tí z nich, ktorí absolvovali rôznorodú prax na obyčajných, jednoduchých robotníckych pozíciách v priemysle, doprave, poľnohospodárstve alebo prešli službou v ozbrojených silách na radových alebo veliacich pozíciách, vždy písali o tom, že tento čas mal užitočný vplyv na formovanie ich videnia sveta a na vypracovanie svedomitého postoja k práci, bez čoho by sa nedokázali stať významnými činiteľmi rôznych odvetví vedy a techniky.

Dejiny nám ukazujú, že najväčšie úspechy sovietskej vedy a techniky, úspechy v oblasti budovania štátu boli spojené s činnosťou toho pokolenia, ktoré nastúpilo na vysoké školy z „robotníckych fakúlt“¹. Napr. Axel Ivanovič Berg, ktorý sa nakoniec stal akademikom, nastúpil na kurz Petrohradskej polytechnickej univerzity až po niekoľkých rokoch služby v námorníctve² vo veku 25 — 27 rokov, a tento neskorý vstup (*podľa dnešných kritérií*) do vedy nezabránil ani jemu, ani mnohým ďalším, aby sa stali významnými vedcami. Toto pokolenie, ktoré vo svojej väčšine pochádzalo z robotnícko-roľníckeho prostredia, nedisponovalo „elitárnym“ videním sveta. „Elitárne“ videnie sveta sa začalo v ZSSR formovať úmerne tomu, ako inteligencia začala reprodukovať samú seba³,

¹ 1919-1930. Špeciálne školy, ktoré pripravovali ľudí so slabým alebo žiadnym vzdelaním na štúdium na VŠ. Začiatkom 20. storočia bola gramotnosť v cárskom Rusku na úrovni cca 30%.

² Pravda, treba tiež dodať, že službu v námorníctve predchádzalo štúdium v Námornom kadetskem zbore.

³ V Rusku nikdy netreba zabúdať na to, že jeden z hlavných ideológov nacizmu, A. Rosenberg, bol predstaviteľom ruskej inteligencie. S národom sa nestýkal, nepoznal ho, no prostredie ruskej inteligencie áno. Ak by toto prostredie bolo mravne v poriadku a zdravomyšľiace, tak by nemohol písať o menejcennosti Slovanov. Určitý podiel zodpovednosti za nacizmus v Nemecku nesie aj ruská inteligencia, ktorá mu dala A. Rosenberga, a samotnému Rosenbergovi zasa faktológiu pre také

Mŕtva voda

ako sa začali objavovať „elitárne osobitné školy“ (*matematické, jazykové atď.*), úmerne čoraz skoršiemu nástupu úzkej špecializácie na VŠ v kombinácii s chýbajúcou kvalitnou všeobecnou metodologickou prípravou. Existencia „elitárnych“ škôl je neprípustná najmä z tohto dôvodu.

Všetky školy by mali byť rovnocenné, no študijný proces v každej z nich by mal stimulovať SAMOVZDELÁVANIE, pri ktorom by si žiak, osvojac si školským programom stanovené minimum, osvojil aj pre neho zaujímavé «maximum» už samostatne. Špeciálna príprava by teda mala vyzeráť práve takto.

Keďže v dnešných podmienkach krajina nepocit'uje akútny nedostatok špecialistov s vyšším vzdelaním, tak absolventov všetkých VŠ (okrem lekárskeho) pred ich zaradením na pozície, ktoré si vyžadujú vyššie špeciálne vzdelanie, treba posielat' pracovať ako robotníkov do národného hospodárstva najmenej na päť rokov. Toto zdvihne vzdelanostnú úroveň robotníckej triedy, a do inžinierskeho korpusu, vedy a iných špecializácií, osvojených na VŠ, sa vrátia iba tí, ktorí majú čo povedať, a ktorí môžu potvrdiť svoju metodologickú prípravu rýchlym obnovením svojej kvalifikačnej úrovne v ovládaní faktológie. A životná skúsenosť, získaná pri manuálnej práci, bude užitočná každému aj v jeho vysokoškolskej špecializácii.

Poslucháči vojenských vysokých škôl, ktorí neabsolvovali povinnú vojenskú službu, by po zložení vstupných testov mali odslužiť dva roky ako radoví vojaci v ozbrojených silách: „mazáctva“ by tak ubudlo.

S „elitárnym“ videním sveta našej inteligencie možno bojovať len takto. Špeciálne sa to týka našej „elitárnej“ žurnalistiky, ktorá dokáže len rozvíriť emócie, no nedokáže správne načrtnúť konkrétny problém v jeho spojení s ostatnými procesmi v živote spoločnosti.

Žurnalistika patrí do sféry riadenia spoločnosti. Preto novinár by mal disponovať filozofickou metodologickou kultúrou, znalosťou globálneho dejinného procesu, znalosťou faktológie celoštátnej, národnej a regionálnej histórie, poznať dostatočne všeobecnú teóriu riadenia a možnosti jej využitia na riadenie spoločnosti. Po zložení vstupných testov na fakulte žurnalistiky treba všetkých, ktorí nemajú prax v kolektívnej práci vo

zovšeobecnenia.

Alfred Rosenberg sa narodil v r. 1893 v Revele (Tallin), študoval v Rige a Moskve, kde v r. 1918 absolvoval Nikolajevskú vysokú školu technickú (*v sovietskej ére MVTU Baumana*) s diplomom strojného inžiniera. V r. 1919 vycestoval do Nemecka, kam so sebou priviezol aj „Protokoly sionských mudrcov“ (*vo vydaní jednej z kníh S.Nilusa*), pravdivosť ktorých bola pre neho nespochybniteľná vzhľadom na skúsenosť vzniku stranícko-štátneho aparátu v prvých rokoch Sovietskej moci v Rusku.

Premena epického ľudového videnia sveta...

výrobe, posielat' do pracovných kolektívov, mimo oblasť predaja (*a služieb*): taxislužieb, obchodu, autodopravy atď.¹

Samozrejme, že všetko uvedené nemôže byť naraz deklaratívne uskutočnené. Všetko si to vyžaduje dlhodobé koordinované celoštátne opatrenia vo všetkých sférach života spoločnosti, no výhody v dejinách mali vždy štáty s najdokonalejším (*na tú dobu*) systémom vzdelávania a využívania kádrov. V súčasných podmienkach nie je NUTNÁ škola faktológie, ale škola METODOLÓGIE OSVOJOVANIA FAKTOLÓGIE v jednotnom systéme prípravy a preškolovania kádrov, ktorá začína formovať osobnosť človeka už od škôlky. Ten, kto vytvorí takýto systém ako prvý, vyrieši aj všetky ostatné problémy: jak svoje, tak aj globálne.

Opatrenia v systéme masmédií a vo sfére umenia

V súčasnosti je spoločnosť v ZSSR davo-„elitárna“. V davo-„elitárnej“ spoločnosti masmédiá neodrážajú názor spoločnosti, ale formujú názor davu, zbaveného filozofickej kultúry a preto neschopného uvidieť v kaleidoskope mediálnych faktov reálne sociálne procesy. Dav si nevytvára svoje názory samostatne z dôvodu vlastného intelektuálneho príživníctva.²

Politickí komentátori a kritici G.I. Kaleidoskop a G.V. Zmätkár-Poddaný dvojhlasne objasňujú davu sociálne procesy dnešného dňa, nadávajú na to, čomu sa včera ešte zaliečali. Objasnenie procesov je vždy jednostranné, pritiahnuté za uši, majúce za úlohu presvedčiť dav v správnosti aktuálne realizovaného politického kurzu v kombinácii s odsúdením minulých „chýb“ a „zneužití“.

Príkladom toho je objasnenie udalostí v Perzskom zálive z aspektu obhajoby expanzie siono-internacizmu, ktorý vyprovokoval vtrhnutie Iraku do Kuvajtu, aby sa tak sám mohol dostať do tohto regiónu.

¹ No ešte lepšie by bolo nepúšťať do žurnalistiky tých, ktorí do nej idú priamo zo školských lavíc, nemajúc profesiu ani životnú skúsenosť: tárať naprázdno dokáže hocikto, no predvídať, ako sa ich slovo fakticky prejaví v budúcej histórii, to väčšina novinárov nedokáže, hoci oni všetci sa zaoberajú tým, čo v minulosti patrilo výlučne do kompetencie vyššieho žrectva, ktoré sa obracalo ku všetkému ľudu, mnoho vediac a chápujú.

V tomto zmysle bol požiar manéže v Moskve 14. marca 2004 (*tv deň volieb prezidenta*) veľmi symbolický, pretože ohnivá stena vznikla medzi Kremľom (*štátnym symbolom ruskej mnohonárodnej civilizácie*) a budovou fakulty žurnalistiky Moskovskej štátnej univerzity. (Odsek bol doplnený v r. 2004).

² Hoci môže upadnúť aj do nihilizmu, keď bude odmietať všetky predkladané názory a všetky authority bez výnimky.

Mŕtva voda

Vojenské časopisy USA písali celé 1970-te a 1980-te roky o tom, že tretia svetová vojna sa začne vpádom ZSSR do Perzského zálivu. Či tam vtrhol ZSSR alebo jeho „satelit“ Irak, to v danej situácii nie je podstatné, dôležitá bola zámienka, aby tam mohli sami vliezť a nastoliť priamu vojenskú kontrolu nad regiónom. Vtrhnutie pánov sionizmu v podobe USA bolo v rozpore so záujmami národov ZSSR, napriek tomu médiá, zadúšajúc sa nadšením od schvaľovania zásahov USA, cynicky vyjadrili smútok nad mnohopočetnými arabskými obeťami a pritom klamali, viac než dostatočne, objasňujúc „ľahkosť“ amerického „blitzkriegu“¹.

Bolo by vhodné stiahnuť z vysielania politických komentátorov, ktorí vnucujú svoju interpretáciu faktov. Fakty by mali byť dávané sami osebe. Je prirodzené, že niekto schvaľuje udalosti, a iný ich neschvaľuje. Práve preto by hodnotenia vyjadrujúce schvaľovanie/neschvaľovanie, pokiaľ nenaberajú charakter širokých sociálnych hnutí, mali ostať mimo televíznu obrazovku. G.Borovik, V.Cvetov, V.Zorin, V.Pozner² a ďalší urobia dobre, ak so svojimi „osobnými“ hodnoteniami udalostí ostatnú mimo televíznu obrazovku. Drvivá väčšina sovietskych politických komentátorov a analytikov bola poddanými deformátormi reálne prebiehajúcich udalostí.

Po informačných programoch tvoria hlavný objem vysielania hudobno-zábavné a športové programy.

V hudobnom vysielaní je na prvom mieste zahraničná a sovietska primitívna šou, ničiaci intelekt ako proces; na druhom mieste je

¹ Časopis „Faktor“, № 2/1998 vniesol svetlo do tejto témy v článku „Umýval sa ruský vojak krvou?“, kde je na základe historickej faktológie preukázané, že Rusko aj vo svojich najťažších vojnách bojovalo schopnosťami, a nie počtom, na rozdiel od „niektorých“. Ohľadom «Púštnej búrky» sa v ňom píše nasledovné:

«Takých príkladov, ako sa ukázať v „lepšom svetle“ je množstvo, hoci „metódy tvorby“ nie sú príliš rozmanité. V základe ide vždy o hrstku „dobrých chlapov“ na jednej strane, a hordu „nepriateľov“ na druhej strane. Tí prví víťazia, ani sa pritom nespotia, a tí druhí zažívajú nevyčísliteľné straty. Pre dodržanie takéhoto scenáru možno pristúpiť na všeličo. Napríklad, ako to bolo počas «Púštnej búrky»: možno uviesť 4-násobok reálneho počtu protivníka, oznámiť zničenie 3500 irackých tankov bez ohľadu na to, že nikto tam takú horu kovového šrotu nevidel (asi si ju Iráčania pri ústupe odniesli so sebou). O protivzdušnej obrane Iraku možno vyhlásiť, že je „sovietskej výroby“, hoci viac než 60 % z nej bolo vyrobené vo Francúzsku. Ďalej možno „znižovať“ straty svojho letectva 2,5 — 3 ráz, utajiť kompletne zničenie tankovej jednotky USA v nočnom boji pod Basrou (68 až 70 tankov) a obrovské straty morskej pechoty pri neúspešnom výsadku na ostrov Failaka, a potom Centrálnu vojenskú márnicu vyhlásiť za najutajenejší objekt na území USA so zriadením 60-míľovej zakázanej zóny vôkol neho, a to aj pre novinárov».

² A teraz Kiseljov, Novožžjonov a ďalší (r. 1998). Bohužiaľ, tento zoznam sa nezmenšuje, iba obnovuje (r. 2004).

Premena epického ľudového videnia sveta...

zahraničná klasika; na treťom mieste domáca klasika; na štvrtom ľudová hudba. To je ničenie národných kultúr. V hudobnom vysielaní by minimálne 60 % času mala tvoriť domáca klasika a národná ľudová hudba v podaní hudobných majstrov a ľudových kolektívov s uprednostnením ľudovej hudobnej kultúry. Maximálne 30 % času by mala tvoriť zahraničná klasika a ľudová hudba; zvyšok môže tvoriť súčasná šou s uprednostnením domácej.

Primitívna kultúra (*rock, pop a ďalšia „avantgarda“*) vyvoláva v príslušníkoch davu agresivitu, čo je veľmi dobre známe západnej polícii aj našej milícii zo skúseností z veľkých koncertov, privádzajúcich dav do nepríčetnosti. Na ne vo vysielaní stačí aj 10 — 15 % času v tú najnevhodnejšiu dobu — cez deň, keď treba pracovať. Zároveň tak budú trojakordoví brnkači odstavení od ľahko zarobeného kúska chleba. Vedomie a podvedomie dorastajúcich pokolení by pred ich primitívnymi textami a hudbou malo byť spoľahlivo ochránené aj hudobnými redakciami, aj vzdelávacím systémom, v ktorom základ hudobnej výchovy od detstva by mala tvoriť klasika. Väčšina detí s radosťou pozerá rozprávkové opery a balety. Videotechnika nepatrí do pornosalónov, ale do detských škôlok a jaslí, no nie v kombinácii so SIONO-INTERNACISTICKOU rozprávkou „SUPERKNIHA“¹, ale v kombinácii s rozprávkovou operou „Rozprávka o Zlatom Kohútikovi“ a „Luskáčik“. Ďalej by človek mal byť vzdelávaný na domácej mnohonárodnej klasickej hudbe, potom v 15 — 16 rokoch nevznikne problém pri zrážke s ďalším chvíľkovým „moderným“ trendom, odmietajúcim všetky veľké úspechy minulosti, z ktorých neskúsená omladina viní staršie pokolenia.

Objem vysielania športových zápasov by mal byť znížený. Človek by mal športovať sám, a nie získať na športové zápasy iných.

A hlavne: človek by mal mať aspoň hodinu denne na to, aby mohol ostať sám so svojimi myšlienkami a viesť ich k poznaniu celistvosti procesov života. Kým takáto potreba nie je v spoločnosti vypestovaná, tak príslušníka davu treba do takýchto podmienok dostávať pravidelne a nasilu. To znamená, že po ranných a večerných informačných reláciách by na všetkých staniách rádia i televízie mala byť vysielaná klasická hudba príjemných rytmov. Pred začiatkom vysielania treba vysvetliť, že poslucháčom sa teraz poskytuje čas, aby mohli ostať sami s hudbou a svojimi myšlienkami, a priviesť ich k harmónii.

J.V.Stalin veľmi správne nazval spisovateľov „inžiniermi ľudských duší“. Toto hodnotenie sedí na umelcov všetkých performatívnych umení. V súčasnosti je pre národy krajiny, najmä Rusko, čoraz užitočnejšia televízna adaptácia „Povesti o neviditeľnom meste Kitež...“ než

¹ Japonská rozprávka na biblickú tematiku. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

„Dobrodružstvá vojaka Čonkina“¹. Pre deti (*a formovanie ich charakteru*) je lepšie pozerať „Ilju Muromca“² a „Ker-Ogly“³, než „Superknihu“ internacistov. Preto vytvorenie na prelome 40-tych a 50-tych rokov veľkého množstva filmových rozprávok na motívy ľudových príbehov národov ZSSR bolo veľmi správne. Dnešný televízny odpad je nástrojom „kultúrnej“ agresie pohlavárov Euro-Amerického konglomerátu.

Kinematografia a všetky ostatné performatívne umenia sú prostriedkami vplyvu na spoločenské podvedomie. Čo ukazujeme vo filmoch, to po nejakom čase vidíme v živote ako masový jav, vďaka filmovej a televíznej reklame: také sú zákony sociálnej psychológie davo-„elitárnych“ spoločností.

Strávený obsah filmov „Strašidlo“⁴ a „Gu-ga“⁵ davo-„elitárna“ spoločnosť nevníma ako necnosť pripútanú k stĺpu hanby, ale ako vzor pre dav s rôznymi „elitárnymi“ komplexmi hodný nasledovania, hoci dobromyseľná „elita“, vytvárajúca podobné filmy, si to nemusí ani uvedomovať. To ale nič nemení na tom, že za zvýšenie kriminality v posledných rokoch, za zostrenie vzájomných národných rozporov nesú priamu vinu najmä sociológovia, činitelia publicistiky, literatúry, performatívnych umení a masmédií.

Davo-„elitárna“ spoločnosť dokonca nedokáže pochopiť a oceniť hodnotu filmu prognózujúceho jeho vlastný vývoj — „Kin-dza-dza“⁶. Po jeho odvysielaní sa len opičili chytľavými frázami «ku», «kju» a «KC». Hoci v samotnom filme je všetko pomerne jasne popísané; a kým slovo «PACAK» znamená pri čítaní zprava do ľava «kacap», t.j. po ukrajinsky

¹ (*Tento Britmi financovaný silno politický film, je pomerne tvrdou paródiou na veľké ruské vojenské filmy*)

Alebo ešte horšie: príbehy A. a B. Strugackých „Ťažko byť bohom“, čím sa zaoberal režisér A. German. (Poznámka r. 2004).

(*„Elitárne“ sci-fi, kde sa príslušník „rasy bohov“ na cudzej planéte, ktorú chce „spasiť“, zblázni „nie svojou vinou“*)

² Jeden zo slovienskych i ruských národných ľudových „super“-hrdinov. – pozn. prekl.

³ Ľudový hrdina z turkicko-islámskeho prostredia, o ktorom sa rozprávajú príbehy a spievajú piesne od Afganistanu až po Turecko a Balkán. – pozn. prekl.

⁴ Film z r.1982, zobrazujúci a predpovedajúci rozklad Sovietskeho zväzu na príklade morálneho úpadku života na Základnej škole. Vytvorenie fikcie sveta intríg a šikany, ktorý bol akoby normou spoločnosti. – pozn. prekl.

⁵ Vojenský film natočený v období „perestrojky“ v r. 1989, zasadený do obdobia II. Svetovej vojny, ktorý tiež silno deformuje popis reality vtedajšej sociálnej psychológie ľudí, fungovania armády, atď. Výraz „Gu-ga“ bol hanlivý pokrik na Nemcov. – pozn. prekl.

⁶ Kultový film sovietskej kinematografie z r.1986 o tom, ako možno zostať Človekom aj na planéte neĽudí. – pozn. prekl.

Premena epického ľudového videnia sveta...

«kozel» («*chochli*» tak volali Rusov kvôli noseniu brady), tak «čatlan», hrajúci vo filme predstaviteľa sociálnej bohom vyvolenej «elity», by sa mal volať «DIŽ». No po zhladnutí filmu „Pokánie“¹ sa „elitárny“ dav začína kajať z cudzích hriechov, neželajúc si poznať tie vlastné.

Keďže performatívne umenia a literatúra majú potenciál hnať nerozmýšľajúci dav kamkoľvek, tak sovietsky davo-„elitárny“ systém by mali hnať k **Ľudskosti**, t.j. rozmývať davo-„elitarizmus“, a nie ho kultivovať. To je jediný dôvod, kvôli ktorému sa J.V.Stalin osobne miešal do procesov umeleckej tvorby, možno nie vždy delikátne, no účelne, o čom si možno prečítať v spomienkach K.M. Simonova.

Umenie **kritického realizmu** bolo vytvárané elitárnou inteligenciou, ktorá sa začala zamýšľať nad osudom ruskej spoločnosti. Bolo vytvárané pre mysliacich ľudí, t.j. «pozitívnych» hrdinov v ňom niet. Oeginovia, Pečorinovia, Oblomovia, Štoľcovia² stoja v literatúre ako červené svetlá semaforov na slepých uličkách osobného rozvoja. Autori si vážili slobodnú myseľ čitateľa a ponechávali mu právo a slobodu tvorivého vloženia seba do úlohy «kladného hrdinu». Jediným kladným hrdinom je tu Tatiana Larina, pričom jej obraz je natoľko jemný a neuchopiteľný, že vytvára pocit jeho pravosti, no zároveň nedáva možnosť ho získať, čím ponecháva otvorenú cestu pre slobodný rozvoj osobnosti čitateľa.

Umenie **socialistického realizmu** bolo zrodené: slepou vierou čestných umelcov v pravosť myšlienok komunizmu a verným lokajstvom skorumpovanej bohémskej „elity“, pričom rávalo s bezduchým nasledovaním „kladného hrdinu“ davom. No vo svojich najlepších dielach toto umenie stvárnjuje obraz v živote zhmotneného sna o lepšej budúcnosti.³

Príčinou krízy socialistického realizmu bola strata slepej viery spoločnosti v pravosť komunizmu⁴.

Návrat ku kritickému realizmu v davo-„elitárnej“ spoločnosti, ktorá vníma kultúru ako zábavný priemysel, zameraný na ničnerobenie a pôžitkárstvo — nie je možný, pretože takýto dav ako svoj vzor vníma to,

¹ Gruzínsky film z r. 1984, ktorý neskôr získal množstvo domácich i zahraničných ocenení (t.j. *snaha o jeho politickú propagáciu*). Ide o opakované pochovávanie a kradnutie tela významného politika, o ktorom sa jeho potomkovia neskôr dozvedia, že bol vraj krutý diktátor, z čoho sú zhrození až k vlastnej samovražde, či snaha o zničenie jeho tela. – pozn. prekl.

² Negatívne postavy ruskej literatúry. – pozn. prekl.

³ V materiáloch KSB podrobnejšie o umení socialistického realizmu viď v knihe „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“, kapitola 6.5 — „Socialistický realizmus“ ako prostriedok na prekonanie moci marxizmu“.

⁴ Toto však netreba stotožňovať so zánikom v spoločnosti ideálov komunizmu, ako spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom.

Mŕtva voda

čo treba zo spoločnosti vykoreniť. Preto nám zostáva len hnať dav k vedomej filozofickej kultúre metódou socialistického realizmu, trestať v umení rovnakým spôsobom aj otvorene antisociálne správanie veľkých a malých Vierok¹, aj skryté antisociálne správanie dobromyseľnej „elitárnej“ luzy typu akademika A.D.Sacharova a kapitána 3. rangu Sablina, ktorý sa pokúsil uniesť sovietsku bojovú loď do zahraničia pod zámienkou akože začínajúceho boja za socialistickú demokraciu v ZSSR zo zahraničia z pozície ozbrojenej sily².

Umenie by malo ukazovať, že v historickej pamäti národov zostávajú len hrdinovia, ktorí pre seba nežiadali odmeny, nebrali si ich „právom“ silnejšieho alebo chytrejšieho, ale robili si svoju prácu, dbajúc o celonárodné dlhodobé záujmy. Takýto ľudia vždy boli aj sú. Patria medzi rôzne vrstvy spoločnosti, a od ostatných ich odlišuje to, že myslia celonárodné a v dlhodobom horizonte, a nie na okamžité uspokojenie svojho PÔŽITKU.

Cesta formovania videnia sveta prostredníctvom umenia by mala viesť od rozprávok k epickým operám až k realistickému filozofickému umeniu, ktoré trestá jak neskrývanú spoločenskú nemravnosť, tak aj nepoužiteľnú dobromyseľnosť „elitárnych“ abstraktných „humanistov“.

Celoštátny vzdelávací systém, masmédiá, literatúra a performatívne umenia by mali koordinovane pracovať na kultivovaní vysokej metodologickej kultúry v spoločnosti, na rozmyšľaní davo-„elitárneho“ myslenia a ním vytváraného systému spoločenských vzťahov.

¹ „Malá Viera“ — nihilistický film z r. 1988 o takmer prostitútke z obdobia ZSSR. Film negatívne ovplyvnil celú jednu generáciu občanov ZSSR svojou podprahovou bezvýhodiskovosťou a umelým vyzdvihovaním niektorých negatívnych aspektov života vo Východnom bloku. „Nie je dôležité s čím divák do kina prichádza, ale s čím odtiaľ odchádza“. — pozn. prekl.

² Loď bola prinútená k zastaveniu. Sablin bol obvinený z vlastizrady, odsúdený a zastrelený. (Poznámka r. 2004).

PROCES 2.

GLOBALNE PRÚDENIE INFORMÁCIE, REŽIM UTAJENIA A ZAISTENIE INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI RIADENIA¹

Reč pôjde hlavne o zabezpečení utajenia v oblasti riadenia, vedy a priemyslu (*od koho? — to je hlavná otázka*).

Systém tajného režimu prác v ZSSR sa sformoval v dobe, keď vo vedení orgánov štátnej bezpečnosti sa nachádzalo NEúmerne veľké množstvo izraelovičov. Tento systém vychádza z toho, že každý, koho štát bol nútený pripustiť k práci s dôvernou informáciou, je potenciálny zradca. Z toho dôvodu každý jeho krok je potrebné kontrolovať, a aby sa minimalizovala škoda v prípade jeho zrady, treba mu dávať k dispozícii minimum pracovnej informácie, zdanlivo sa týkajúcej iba jeho.

Ak preskúmame zoznam reálnych, a nie len potenciálnych zradcov záujmov ZSSR, tak podiel židov a ich príbuzných mnohonásobne prevyšuje ich podiel v zložení obyvateľstva krajiny. V danom prípade sa nemajú na mysli odsúdení zradcovia podľa príslušných článkov TZ republík ZSSR, ale osoby, ktoré získali prístup k práci s tajnou informáciou, a po nejakom čase prejavili želanie opustiť ZSSR, lebo tu nie sú také či onaké «slobody» alebo im vadila nízka úroveň spotreby materiálnych statkov, alebo sa dali na cestu podrývania jeho štátnosti.

Základnou vlastnosťou tohto sformovaného režimu utajenia je to, že špecialista, ktorý vypracováva a prijíma riešenie, nedisponuje všetkými informáciami potrebnými na to, aby dané riešenie bolo správne. Deje sa tak hlavne z nasledovných príčin:

- to, čo sa robí v informačne prepojených oblastiach činnosti, to systém pred úzkym špecialistom skrýva, aby tak obmedzil počet pripustených osôb a znížil štatistickú predurčenosť možného úniku dôvernej informácie;
- to, čo sa robí vo vlastnej oblasti činnosti, špecialista tiež nemusí vždy vedieť, keďže vyšší nadriadení mohli nevedomky alebo celkom vedome uznať za vhodné ho neoboznámiť s určitou informáciou;
- systém priamo zakazuje hromadenie informácie a jej zovšeobecňovanie špecialistami, aby sa tak predišlo možným únikom

¹ Názov kapitoly v prvej redakcii bol: «GLOBALNE PRÚDENIE INFORMÁCIE A SYSTÉM REŽIMU UTAJENIA».

Mŕtva voda

väčšich objemov zovšeobecnenej informácie. Toto zároveň s'äzujje monitorovanie procesov rozvoja jednotlivých oblastí vedy pre väčšinu dobromyseľných špecialistov.

Všetko to vedie k tomu, že špecialista zvyčajne nepozná všetko týkajúce sa jeho otázok, nevidí miesto svojej tematiky v celkovom okruhu otázok, a preto ani nie je schopný rýchlo vypracovať a prijať správne riešenie bez toho, aby nenarušil režim utajenia práce. Tento fakt si v určitej miere uvedomuje každý, kto sa dostatočne dlho stretával s týmto systémom. Keďže drvivá väčšina personálu, zainteresovaného do «ochrany» systému režimu utajenia, nie sú zradcovia, tak ich túžba pracovať pre blaho Vlasti (*t.j. včas vypracovávať a prijímať správne riešenia na základe všetkej potrebnej informácie*) plodí neoficiálny systém prúdenia dôvernej informácie, založený na osobnej dôvere špecialistov jeden k druhému. Ako prúdi informácia v tomto neoficiálnom systéme sa kontrolovať prakticky nedá, no jeho existencia umožňuje získať prakticky ľubovoľnú informáciu, ak aj nie priamo, tak cez informačne späť s ňou informáciu.

Bojovať s týmto neoficiálnym systémom na základe oficiálneho systému režimu utajenia nemá zmysel, pretože samotný oficiálny systém plodí ten neoficiálny. Sú to v podstate dva podsystemy nadradeného systému riadenia štátnosti ZSSR Euro-Americkým konglomerátom, vykonávaného (*prevažne*) bezštruktúrnym spôsobom.

Mechanizmus tohto pripájania riadenia na vonkajšie štruktúry obsahuje zdanlivo neprepojené elementy jak vo vnútri ZSSR, tak aj za jeho hranicami.

Dnes sa trochu pozabúda na absolútne správne heslo: «Kádre riešia všetko!» Kádrová politika v ZSSR po r. 1953 vychádzala z princípu, ktorý opísal M.J.Saltikov-Ščedrin: «*Nebojaci sa činov, za ne odmeneni nebudú! Bojacemu sa ale dá všetko... Aj keby sa nikdy s mečom v ruke nezrazil s nepriateľom*».

Avšak táto poddanosť je prehĺbená ešte aj systémom režimu utajenia. Celé vedenie prakticky vyrastalo z úzkych špecialistov, ktorí vždy mali prístup k informácii len «v časti, ktorá sa ich týkala», primerane svojej funkcii. Ako stúpali po hierarchii riadenia, začali sa v kruhu ich zodpovednosti objavovať otázky, o ktorých nikdy predtým nemali vecnú predstavu vďaka osobitostiam systému režimu utajenia a svojej vlastnej nízkej metodologickej kultúre. Neovládanie rýchločítania v kombinácii s nízkou metodologickou kultúrou stavia takéhoto vedúceho do závislosti od úzkych špecialistov z obsahovo preň neznámych oblastí činnosti,

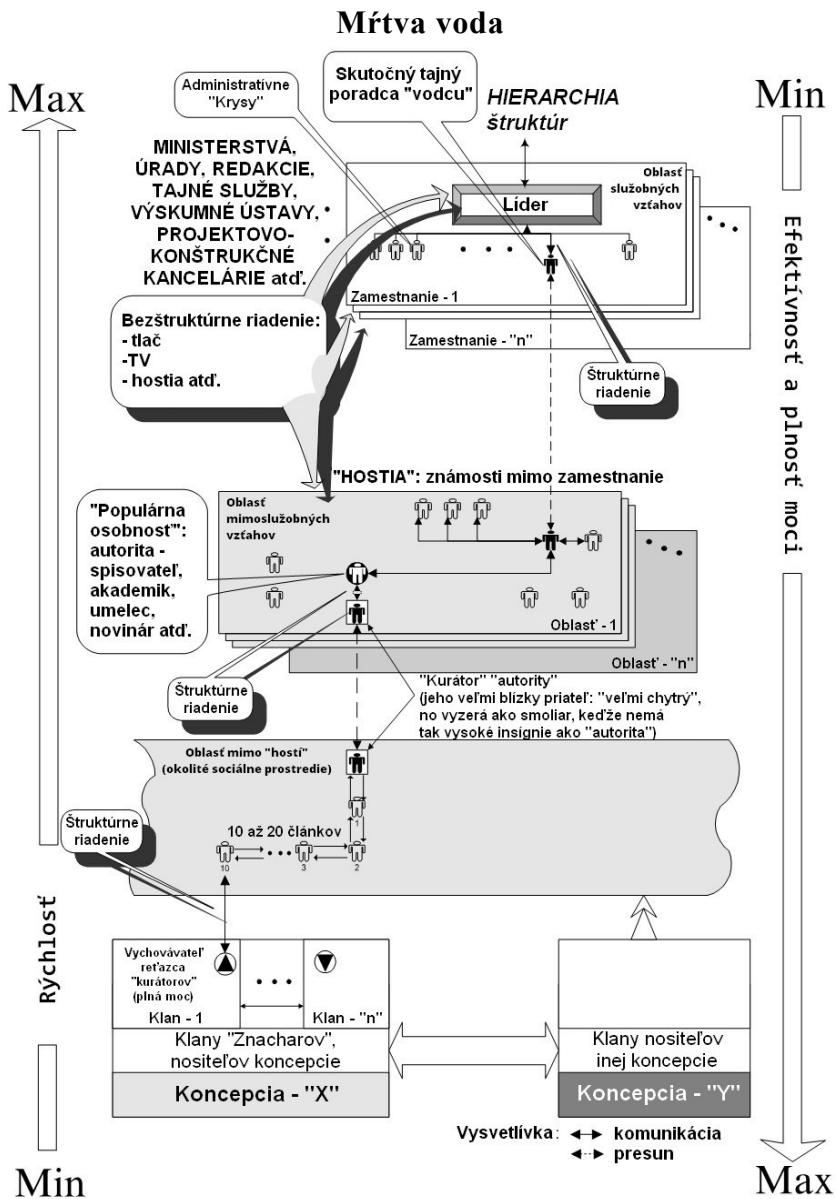
Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

a preto ani nie je schopný posúdiť správnosť odporúčaní týchto špecialistov a je tak nútený im slepo veriť, alebo neveriť.

* * *

Doplnenie r. 1998

To umožňuje vytvoriť schému anonymného diaľkového riadenia takýmito vedúcimi mimo ich vedomie. Pritom sami poriadne nechápu, ako a kde sa vytvárajú a schvaľujú tie riešenia, ktoré sami následne uvádzajú do života. Princípy vytvorenia takéhoto systému diaľkového riadenia „nadriadených“ sú zobrazené na nižšie uvedenom obr. 1.

Obr. 1. Schéma diaľkového riadenia „lídra“ mimo jeho vedomia zo strany nositeľov konceptuálnej moci (štruktúrnym aj bezštruktúrnym spôsobom)

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Táto schéma fungovala v spoločnosti oddávna, hoci vedecké výskumy objavili možnosť jej účelového vytvorenia až v druhej polovici 20. storočia. V polovici 1970-tych rokov jedny noviny uviedli ako kuriozitu, že podľa výskumu amerických sociológov spája dvoch náhodne vybraných Američanov reťaz známostí, ktorá v priemere neprevyšuje desať ľudí. Ak existuje reťaz známostí, potom je v podstate možné cez ňu prenášať informácie v priamom i spätnom smere. Všetko to vyzerá tak, ako v detskej hre «tichá pošta», iba s tým rozdielom, že účastníci reťaze známostí nesedia spolu všetci v jednej miestnosti a na jednom gauči, ale stretávajú sa a komunikujú spolu v rôznych časoch a na rôznych miestach. Napriek tomu, informácia sa cez takúto reťaz objektívne šíri a vytvára určitú štatistiku informačnej výmeny, na základe ktorej môže byť vybudované dostatočne efektívne riadenie.

Videnie tejto štatistiky a určitá znalosť ľudskej psychológie umožňujú vytvárať takéto reťaze cielene. Počet článkov v nich nebude 10 — 20, ale oveľa menej, čo ich robí dostatočne rýchlymi pre realizáciu strategického riadenia, a výber kádrov (*prírodzene neverejný*, «na slepo») v nich zabezpečuje dostatočne vysokú úroveň zachovania strategickkej riadiacej informácie pri jej prenose. Ide o to, že strategická informácia je väčšinou dost' kompaktná a pre svoje zbalenie (*komprimáciu*) si vyžaduje veľmi málo slov a symbolov.

Na schéme na obr. 1 je znázornená hierarchia štruktúr a nejaký líder, ktorý vedie jednu z nich. Takouto štruktúrou môže byť administrácia hlavy štátu, ministerstvo, tajná služba, vedecko-výskumný ústav, jeho laboratória, projektantsko-konštruktérska kancelária, redakcia atď. Štruktúra predstavuje určitý personálny zoznam pracovných miest. Samotný personál, naplňajúci položky tohto zoznamu, možno symbolicky rozdeliť do dvoch kategórií na:

- administratívne „krysy“¹, ktoré «urobia hocičo, len aby nemuseli robiť», a dostali pritom výplatu;
- a na pracujúcich špecialistov, ktorí sú viac-menej «zapálení pre vec».

Z druhej kategórie možno vyčleniť ešte jednu podskupinu — zopár ľudí, ktorých názor je pre lídra štruktúry dôležitý pri jej riadení. Na schéme obrázku je jeden z takýchto špecialistov vyznačený a nazvaný ako *skutočný tajný poradca* „vodcu“.

Ľudia však zďaleka nie všetok svoj čas trávia v práci. Existuje tu ešte kruh neformálneho styku. Pritom «skutoční tajní poradcovia» mnohých verejných lídrov alebo činiteľov, široko známych v úzkom kruhu

¹ Táto kategória sa dnes nazýva aj «kancelársky planktón». (Poznámka r. 2011).

Mŕtva voda

špecialistov, navštevujú domy populárnych osôb, ktorých názor má viac-menej autoritu v celej spoločnosti. Domy týchto „hviezd“ navštevujú aj mnohí ďalší ľudia. Medzi nimi môžu byť ich priatelia zo školy či univerzity, ktorí sú sami dosť talentovaní, hoci z rôznych príčin nedokázali (alebo nechceli) získať vysoké tituly, avšak ich názory radi počúvajú títo priatelia s vysokou autoritou, voči ktorým vystupujú v úlohe domácich *skutočných tajných poradcov*. Fakticky sú „kurátormi“ celospoločenských „autorít“ — kultových osobností.

Mnohí z tých intelektuálov, ktorí sa pohoršovali a pohoršujú nad kultom osobnosti Stalina, sú sami kultovými osobnosťami, spolu s ďalšími hviezdami zábavných programov, športu a šoubiznisu, ktoré nemajú s celospoločenskými problémami nič spoločné. No ak sa pozrieme na život spoločnosti vcelku, tak nie je rozdiel v tom, či existuje v spoločnosti jedna kultová osobnosť pre všetkých, alebo je v nej hromada kultových osobností, ktoré uspokojujú potreby rôznych spoločenských skupín v ich uctievaní a zbožňovaní.

Kurátori si môžu byť vedomí, že vykonávajú misiu kurátorstva, no môžu byť využívaní aj «na slepo», podobne ako skutoční tajní poradcovia. Priamo alebo cez určitý počet medzičlánkov majú ku kurátorom prístup predstavitelia dedičných znacharských klanov koncepcie spoločenského riadenia. Môžu byť vychovávateľmi kurátorov z detských čias. Môže to byť dedinský dedko, babka, sused z chaty niekde stovky kilometrov od hlavného bydliska „kurátora“. Možno, aj keď nezískal vyššie vzdelanie, tak je človekom, s ktorým sa „kurátor“ rád rozpráva «o živote»; možno má v sebe tento záujem od detstva.

My sme tento systém analyzovali od lídra štruktúry. No historicky reálne sa takéto systémy diaľkového riadenia lídrov *cielene* budujú počas rokov a desaťročí v opačnom poradí: od znacharov koncepcií smerom k verejným lídrom v oblastiach spoločenskej činnosti; a rovnako aj samotní lídri sa v mnohých prípadoch umelo vytvárajú pri rozvíjaní takéhoto systému a postrkujú na ten-ktorý post analogicky tomu, ako sa na šachovnici posúvajú figúrky pri rozvíjaní tej-ktorej stratégie šachovej hry.

Ak budeme riadenie analyzovať od miesta, kde sa rodia a prijímajú spoločensky dôležité rozhodnutia, tak neobmedzenou hlavou štátu môže byť nejaký dedinský včelár. A ako sa spieva v piesni:

«Na vzdialenej stanici vystúpim (*asi deň jazdy od hlavného mesta*), tráva tam je po pás...» a budem hovoriť priamo, zoči-voči s hlavou vnútrospoločenskej moci. Všetko si zapamätám, vrátim sa do mesta a porozprávam priateľom, ako som strávil víkend. Oni to povedia svojim známym, a zrazu sa to zrkadlí v politike, vede atď. *A ja stále nechápem,*

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

prečo...¹ *A nechápem preto, lebo dobre viem, že na princípe detskej hry na «tichú poštu» a šírením klebiet a vtipov sa ani štát, ani odvetvie riadiť nedá. A o bezštruktúrnom spôsobe riadenia nám nehovorili nič ani doma, ani v škole, ani na VŠ...*

Pre ilustráciu takejto zdanlivej nemožnosti vplyvania na politiku uvedieme fragment z knihy V.N.Demina „Tajomstvá ruského ľudu“. Ten cituje list profesorovi G.C.Cybinovi z 24. marca 1927, písaný A.V.Barčenkou, ktorý sa v 1920-tych rokoch zaoberal výskumom dejín vzniku Rusi a ruských ezoterických znalostí:

«<...> Toto moje presvedčenie [o Univerzálnych Znalostiach – V.D.]² sa potvrdilo, keď som sa stretol s Rusmi, ktorý v Kostromskej gubernii tajne uchovávali tradíciu [Djun-Chor]³. Títo ľudia boli odo mňa výrazne starší, a nakoľko dokážem posúdiť, tak aj oveľa kompetentnejší v samotnej Univerzálnnej vede a v hodnotení súčasnej medzinárodnej situácie. Vyšli z Kostromských lesov v oblečení prostých bláznov (žobrákov), akoby neškodných pomätencov, dostali sa až do Moskvy a vyhľadali ma. <...> Vyslanec týchto ľudí v podobe blázna hlásal na námestiach kázne, ktorým nikto nerozumel, a priťahoval pozornosť ľudí divným oblečením a ideogramami, ktoré so sebou nosil <...> Tohto vyslanca – roľníka Michaila Kruglova – niekoľko ráz zatkli, posadili do GPU (*predchodca KGB*), do blázinca. Nakoniec usúdili, že blázon nie je, ale je neškodný. Pustili ho na slobodu a viac ho nesledujú. Koniec koncov, s jeho ideogramami som sa v Moskve náhodne stretol aj ja, ktorý viem čítať a chápať ich význam.

Takto vzniklo moje spojenie s Rusmi, vládnucimi ruskou vetvou Tradície [Djun-Chor]. Keď som sa, opierajúc len o všeobecnú radu jedného južného Mongola, <...> rozhodol samostatne odkryť pred najideovejšími a nezištnými štátnymi činiteľmi boľševizmu [myslí sa predovšetkým F.E.Dzeržinskij – V.D.] tajomstvo [Djun-Chor], tak pri mojej prvej príležitosti v tomto smere ma podržali (*dovtedy pre mňa absolútne neznámi*) ochrancovia najstaršej ruskej vetvy Tradície [Djun-Chor]. Oni postupne prehlbovali moje znalosti, rozširovali

¹ Okrem tohto existujú ešte aj metódy práce s egregormi (*kolektívnou psychikou*) bezprostredne hoc aj z lúky, z lesa, alebo z pece v dedinskej izbe a pod.

² Vysvetlivka V.N.Demina.

³ Hranaté zátvorky [Djun-Chor] v našom vydaní nahrádzajú obrázok-ideogram, ktorý sa nachádza v citovanom zdroji.

Mŕtva voda

môj obzor. A v tomto roku <...> ma formálne prijali do svojho prostredia <...>»¹.

* *
* *

Ešte v r. 1961 povedal veliteľ odboru (riadenia) špeciálnych operácií CIA nasledovné:

«Knihy sa od všetkých ostatných prostriedkov masovej propagandy odlišujú najmä tým, že dokonca aj jedna kniha môže výrazne zmeniť postoj a správanie² čitateľa do takej miery, na akú sa nedotiahne ani tlač, ani rádio, ani kino... Toto, pochopiteľne, neplatí vždy a pre všetky knihy, ani pre všetkých čitateľov³, no deje sa to dosť často. Preto knihy sú najdôležitejším nástrojom strategickej (t.j. dlhodobej) propagandy».

V r. 1976 boli ohlásené nasledovné údaje:

«... do roku 1967 bolo viac ako 1000 kníh pripravených, dotovaných alebo schválených CIA», a v posledných niekoľkých rokoch bolo «takým spôsobom vydaných ešte 250 kníh».

V „právnom“ „demokratickom“ štáte USA sa komisia senátu nevedela od CIA domôcť zoznamu kníh, ktoré boli vydané s jej podporou. T.j. Senát USA nemá právo vedieť, kde a ako sa rodia jeho vlastné myšlienky, kde a ako sa naozaj vytvára politický kurz.

Toto iba odzrkadľuje ten fakt, že demokratické inštitúty USA sú len zástenou siono-slobodomurárskej mafie, tvrdo vládnucou prostredníctvom svojej periférie v „demokraticky zvolených“ štruktúrach štátu. Podobne aj fráza «historik umenia v civile»⁴ nie je len prázdnu slovnou hračkou, ale poukázaním na spoločenský jav, ktorý je dôležitejší ako verejná politika.

Okrem toho, na Západe existujú ešte aj periodiká, najmä vedecko-technické, na tému, ktorá je v ZSSR tajná. Väčšina tejto literatúry sa v ZSSR ocitla na dlhé roky v „tajných archívoch“, a informácia z nej sa dostala k odborníkom cez publikácie typu „Zahraničné vojenské resumé“ v druhej interpretácii neprofesionálov a dosť často bez ilustračného materiálu.

¹ V.N.Demin „Tajomstvá Ruského ľudu“, Moskva, «Veče», r. 1997, str. 9, 10.

² T.j. stereotypy postoja a správania príslušníka davu.

³ T.j. neplatí to pre tých, čo nie sú príslušníkmi davu.

⁴ Výraz pre agentov KGB alebo ich informátorov.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Západné špeciálne periodiká majú jednu zvláštnosť: väčšinu z nich tvoria vedecko-populárne publikácie, ktorých úlohou nie je viac, než upovedomiť zainteresovaných klientov či vývojárov o stave vecí ohľadom toho-ktorého problému, a tiež zaujať mládež, aby vstúpila do príslušných pracovných odvetví.

A v našich špeciálnych periodikách tvoria hlavný objem seriózne vedecko-technické publikácie, dosť podrobne a obsažne vysvetľujúce jednotlivé otázky. V ZSSR ale chýbajú vedecko-populárne vydania typu „Technika mládeži“, opisujúce všeobecné otázky a prognózy, zamerané na rôznych dospelých špecialistov, ktorých treba zoznamovať s celkovým chodom vecí v ich vlastných a príťahlých odvetviach.

Západ obežnikovo šíri najmä vedecko-populárnu informáciu o tom, aké výskumy, kde a kým sa vedú. Prístup zainteresovaných osôb k obsahovej informácii (*technickým detailom*) umožňuje jej vlastník za «špeciálny poplatok» pri podmienkach, ktoré garantujú jej nerozširovanie bez vedomia vlastníka.

ZSSR však v periodických vydaniach obežnikovo šíri (aj pre Západ) obsahovú informáciu, bezprostredne odrážajúcu reálny obsah originálnych vedecko-technických referátov. Čiastočne je to spôsobené požiadavkami VAK¹ ohľadom publikácií pred obhajobou dizertácií a čiastočne zlým systémom operatívneho zabezpečenia obsahovej informácie v tempe príchodu žiadostí od zainteresovaných organizácií a špecialistov.

Keďže drvivá väčšina vedecko-technickej informácie je tzv. «dvojitého využitia», t.j. používa sa aj v oblastiach chránených systémom režimu utajenia, aj v oblastiach otvoreného výskumu, tak systematická analýza sovietskych vedecko-technických periodík a verejne dostupných učebníc zameraných na informačne prepojené odvetvia vedy a techniky umožňuje Západu pomerne presne odhadnúť úroveň rozvoja odvetví „uzavretých“ režimom utajenia.

Preto Západ je viacej oboznámený s obsahovou stránkou našich výskumov, než my s jeho. On nám ukazuje len reklamu reálnych a domnelých úspechov, a my mu bez reklamy dávame obsahovú stránku svojich výskumov ako dar, čím ho zbavujeme nutnosti plyvať svojimi zdrojmi na slepých uličkách výskumu tam, kde sa nám podarí dostať sa vpred. Preto náš systém režimu utajenia spoločne s verejne dostupnou vedecko-technickou literatúrou zaisťuje jednostranne zamerané prečerpávanie obsahu praktickej faktológie na Západ.

Druhá strana problému sa spája s neprítomnosťou „vedecko-populárnych“, špeciálnych vedecko-technických publikácií v ZSSR, keďže potreba takejto ucelenej, súhrnnej prognostickej informácie stále existuje.

¹ Vyššia Atestačná Komisia. Prideluje aj vedecké tituly. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

V ZSSR sa táto (konceptuálna!) informácia čerpá zo západných publikácií typu „International defence review“. Tie väčšinou ležali v „tajných archívoch“ a preto boli dostupné len vedeniu a úzkym špecialistom, ktorých malo vedenie na konzultáciu v jednotlivých otázkach. Vedecko-technická „obec“ k tejto informácii dostup nemala a celkovo proti tomu ani nenamietala.

Táto špecifická stránka nášho systému režimu (utajenia) nikdy nebola pre Západ tajomstvom. Preto spolu s reklamou (*pre vnútorné použitie na Západe*) sa vo všetkých periodických vydania tlačila aj vedecko-technická pornografia ohľadom predpokladaných smerov vývoja rôznych odvetví vedy a techniky počas vedecko-technického pokroku. Naši vedúci, zamknutí v kabinetoch, si posledných 30 rokov vychutnávali túto vedecko-technickú pornografiu ako žiaci, schovávajúci sa pred rodičmi s pornografiou sexuálnou.

Keďže systém režimu (utajenia) v ZSSR nenapomáha kultivovaniu celistvého vnímania procesov rozvoja daného odvetvia, ktoré riadi úzky špecialista (*ktorý sa stal vedúcim*), tak následkom nízkej metodologickej kultúry a ňou spôsobenej slepej dôvery či nedôvery k podriadeným, takýto vedúci nie je schopný odlišiť dezinformáciu od hodnoverných životaschopných koncepcií. Keďže dezinformácia je podporená hodnovernou faktológiou a predovšetkým takou, ktorá môže byť získaná len prostredníctvom agentúr, tak vedecko-technická pornografia pôsobí veľmi uhrančivo na úzkeho špecialistu, z ktorého sa stal vedúci.

V podmienkach stáleho zaostávania vedecko-technického pokroku ZSSR za Západom, neustále sledovanie vedecko-technickej pornografie vyvoláva vo vedúcich túžbu po „zázraku“, t.j. po vedecko-technickom prelome, ktorý by umožnil nezvratne predbehnúť Západ. Vo výsledku sa tak v ZSSR množia všelijaké exotické témy. Pracuje sa na nich dovtedy, kým nezačnú prinášať plody. Potom sa tieto práce v ZSSR rušia, utíchajú, nedokážu preraziť cez «úradné» bariéry, no ľahko prekonávajú štátne hranice a zavádzajú sa na Západe (*a teraz už aj na Východe*).

Pretože oficiálny systém režimu (utajenia) sám plodí ten neoficiálny, v ktorom cirkuluje všetko možné, tak mnohopočetná profesionálna agentúra nie je ani potrebná. Stačí infiltrovať málopočetnú slobodomurársku perifériu (*ktorá si daný fakt ani nemusí uvedomovať*) do vedecko-technických spoločenstiev, vedeckých rád, redakčných rád atď. Sionizácia najvyšších orgánov vedy a techniky to celé ešte viac zjednodušila, pretože židovstvo ako také si uvedomuje svoju spolupatričnosť v globálnom meradle a ignoruje národné, mnohonárodné a štátne záujmy z pozície „elitárneho“ kozmopolitizmu rasy „bohomVyvolených“ „pánov“ práve na realizáciu tejto sociálnej funkcie.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

A ak sa ukáže, že systém rozširovania vedecko-technickej pornografie je neefektívny a nedarí sa odkloniť rozvoj nejakého procesu v ZSSR želaným smerom, tak po nejakom čase začne prúdiť dezinformácia cez GRU (*Hlavná rozviedka ozbrojených síl*) a ostatné tajné služby.

* * *

Fakty, ilustrujúce tento proces, tu uvádzať nebudeme, aby sme sa nezaťažovali zbytočným gryfom utajenia a nezatieňovali detailmi celkový charakter opisovanej koncepcie. Blokovanie prác v ZSSR na rozvoji mnohých perspektívnych smerov vo vede a technike s následným jednosmerným rozprášením zdrojov do slepých uličiek v rokoch 1950 až 1980 bolo realizované práve takýmto spôsobom.

Kto sa chce presvedčiť, stačí mu urobiť chronologickú analýzu západných publikácií, údajov našej domácej rozviedky, odporúčaní sovietskej vedy a techniky a reálne prijímaných rozhodnutí približne medzi rokmi 1956 až 1985.

Výsledkom toho tak väčšina našich obranných odvetví zaostáva za Západom, no ich vedenie je ochotné priznať len niektoré jednotlivé nedostatky, nie celkové zaostávanie, a aj to len vtedy, keď už nie je možné ich nepriznať. Príčinami zaostávania sa vedenie v duchu poddanosti nezaujíma, keďže **otázky riadenia vedecko-technického pokroku v celoštátnom rozsahu nespádajú do zoznamu služobných povinností žiadneho zo štátnych činiteľov**, očividne, s výnimkou hlavy štátu. V sovietskom období sa však tejto povinnosti úspešne zhostil iba J.V.Stalin¹.

* * *

Tí špecialisti, ktorí vystupovali proti dezinformácii, zažívali krach svojej kariéry a pod rôznymi ušľachtilými zámienkami i priamou neskrývanou podlosťou² boli vytesňovaní do iných sfér činnosti.

Toto špecifikum „nášho“ systému režimu utajenia umožňuje Západu využívať vedecko-technický a ekonomický potenciál ZSSR na svoje ciele; predovšetkým, na blokovanie perspektívnych výskumov v ZSSR, a po druhé, na realizáciu na náš úkor výskumov, na ktoré ich vlastné zdroje

¹ A pred ním ešte Peter I. Nikto okrem nich nevedel preniknúť ani nepreniká (r. 1998) do podstaty činnosti svojich „poddaných“, ponechávajúc si len povinnosť prednášať dobromyseľné reči o vedeckom a výrobnom pokroku.

² Až po naaranžovanie zmiznutia tajných dokumentov zo zapečatených trezorov, za čo je minimálne 7 rokov natvrdo, ak neboli odhalené známky vlastizrady.

Mŕtva voda

nestačia, s následnou likvidáciou experimentálnej bázy v ZSSR a rozptýlením tej kádrovej.

Existuje názor, že jedným z posledných úspechov Západu v tejto oblasti bolo zničenie atómovej ponorky „Komsomolec“ 7. apríla 1989, odsúdenej k zániku už pri projektovaní na výkrese prostredníctvom vytvorenia vysokej štatistickej pravdepodobnosti vzniku havarijnej situácie na jej konštrukcii¹.

Ako vieme z dostatočne všeobecnej teórie riadenia, tak riadiť možno štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom, t.j. zmenou pravdepodobnostných charakteristík príslušných udalostí. To umožňuje aj vytvorenie mechanizmu organizácie diverzií, keď objekt je zničený, ale záškodníkov niet alebo sa môžu vyhovoriť, že konali len na základe technickej dokumentácie. Rovnako ani k projektantom technickej dokumentácie nemožno mať výhrady, pretože zlyhal iba jeden objekt, a všetky ostatné, vytvorené podľa tej istej dokumentácie, fungujú v poriadku, hoci ojedinelé nedostatky sú vo všetkých.

Rozruch okolo vytiahnutia „Komsomolca“ odráža unikátnosť tejto ponorky a nesúvisí nijako s ekologickými motívmi, pretože nikto nerieši haváriu atómovej ponorky „Trasher“ (10.04.1963), alebo „Scorpion“ (30.06.1968), ani rádioaktívny odpad systematicky ukladaný najmä západnými krajinami v kontajneroch na dne oceánov, ani stratené jadrové hlavice, ani strategický raketový nosič ZSSR², ktorý tiež veľmi záhadne stroskotal v Severnom Atlantiku krátko pred stretnutím vedúcich predstaviteľov ZSSR a USA v Reykjavíku na Islande. *Povedané sa týka najmä „Trashera“ a „Scorpiona“, ktoré sa potopili dosť dávno, a ktorých*

¹ Množstvo komisií, ktoré sa zaoberali touto otázkou, nenašlo za uplynulých 9 rokov (písané v r. 1998) iných vinníkov, okrem mlčiach zomrelých. T.j. aj (najmä) veliteľ ponorky, ktorý z neznámych dôvodov včas nevydal rozkaz «opustiť loď», sa prirodzene dopustil chyby, ale... až potom, čo vypukol požiar. Do vzniku požiaru to bola obyčajná radová plavba, dostatočne bezpečná aj pri priemernej kvalifikácii posádky. No vysoká štatistická predurčenosť vzniku požiaru bola vytvorená na brehu v konštruktérskej kancelárii, ktorá ponorku navrhla: tam zločincov a vinníkov niet; tam sú len zaslužilí činitelia vedy a techniky, laureáti a akademici, stmelení vzájomným ručením vedecko-technickej a vojenskej mafie.

V r. 2000 bola zničená atómová ponorka „Kursk“, a tiež k projektantom neboli žiadne otázky ani výhrady, hoci charakter poškodení bol podobný tomu, ktorý by vznikol, ak by bol „Kursk“ potopený protiponorkovým zbraňovým systémom a, súdiac podľa všetkého, nebol vystrelený ruskou Severnou flotilou. Podrobnejšie ohľadom zničenia „Kurska“ si možno prečítať v materiáloch KSB v knihe „Ruská spoločnosť a záhuba atómovej ponorky „Kursk“ 12. augusta 2000“. (Odsek bol doplnený v r. 2004)

² Mimochoďom, šlo o projekt rovnakej konštruktérskej kancelárie, ako potopený „Komsomolec“.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

stupeň rozpadu vplyvom morskej vody a hrdze musí byť oveľa vyšší, než u neskorších obetí ľudskej nedbalosti v lodnom staviteľstve a moreplavbe.

Existujúci systém režimu utajenia je založený výlučne na princípe ochrany pred nepovoleným prístupom k faktologickej informácii v súlade so zoznamami tajných informácií, ktoré nemôžu byť zverejnené: vo verejnej tlači, objasnené v špeciálnych zdrojoch tajnej tlače, ktoré nemajú pridelenú úradnú pečať, atď. Pečať s obmedzením prístupu — pečať tajné — sa prideluje informačnému zdroju ako celku. Zriedkavo majú svoje obmedzujúce pečate len jednotlivé kapitoly. Preto dosť často sa v jednom obširnom zdroji pod vysokým stupňom utajenia vyskytuje informácia všetkých existujúcich stupňov utajenia alebo informačne s ňou spáta (*čo umožňuje obnoviť tajnú informáciu*). Keďže všetky zoznamy tajných informácií sú dosť obsiahle a nie je možné si ich zapamätať, tak takéto informačné zdroje plodia štatistickú predurčenosť odovzdania informácie s vyšším stupňom utajenia pri skúmaní menej utajenej informácie, obsiahnutej v rovnakom zdroji, a to jednoducho preto, lebo systém režimu utajenia nerozvíja kultúru narábania s informáciou, ale kultúru ignorovania režimu utajenia, *reálne obmedzujúceho možnosť pracovať*.

Dokonca aj letný pohľad na sprístupnené tajné dokumenty USA ukazuje, že v nich pečať tajné je na každej strane a okrem toho, pred každým odsekom textu, obrázkom atď. To je prejav principiálne odlišného systému prístupu k ochrane informácii pred nepovoleným únikom. Takéto pridelovanie pečatí utajenia po jednotlivých odsekoch vedie k tomu, že pri analýze a skladaní textov nedôjde k nepovolenému, štatisticky predurčenému úniku informácie v dôsledku jednoduchej chyby vykonávateľa alebo jeho dosť možnej (*pri veľkom množstve informácie*) neznalosti o stupni utajenia nejakého konkrétneho fragmentu textu.

Po odstránení „železnej opony“, keď boli umožnené cesty do zahraničia aj predstaviteľom vedecko-technickej inteligencie, začala narastať tendencia neochoty pracovať v oblasti utajovaných tém, špeciálne tých najzávažnejších s najvyšším stupňom utajenia a ukladajúcich dodatočné obmedzenia na celú masu „potenciálnych zradcov“, venujúcich sa týmto prácam. Týka sa to najmä vysokoškolskej vedy, majúcej dostatočne veľký intelektuálny potenciál. Kariérne práce jej predstaviteľov a honoráre sú v značnej miere spojené s publikačnou činnosťou, ktorej verejná tlač vytvára lepšie podmienky, ako tajná. Práca na tajných témach sa javí ako menej zaujímavá, než jednoduché tirážovanie (množenie) toho istého v rôznych vydaniach verejnej tlače, a dodatočné obmedzenia na zahraničné cesty a na využívanie reálnych výsledkov výskumu vo verejných dizertáciách ich situáciu ešte viac sťažujú, pretože takáto tendencia sa prejavuje najmä medzi špecialistami s veľmi vysokou

Mŕtva voda

kvalifikáciou, ktorí majú reálnu možnosť výberu objednávateľa svojej práce a témy.

Okrem toho, existujúci systém režimu „utajenia“ vytvára podmienky, v ktorých prekvitá pseudoveda. Úzki špecialisti, ktorí sa dostali na posty s dostatočne širokou zodpovednosťou, sú závislí od svojich podriadených špecialistov v jednotlivých otázkach, ktorým obsahovo do hĺbky nerozumejú, a tak nedokážu odlíšiť pseudovedu od hodnovernej vedy. Vo výsledku tak jedným zo spôsobov ako urobiť vedeckú kariéru je

- zvoliť si cieľ výskumu, ktorý je pre krajinu veľmi dôležitý;
- dôležitosťou cieľa si zabezpečiť vysokú mieru utajenia a prístup k informácii pre úzky okruh osôb;
- dôležitosť cieľa, t.j. prísľub fantastických výsledkov garantuje bohaté financovanie.

Keďže za takýmto postupom nestojí nič okrem karierizmu, tak takéto výskumy majú vždy podporu siono-slobodomurárskej mafie majstrov vedy a techniky, ktorá

- zabezpečuje obhajobu dizertácií na špeciálne uzavretých komisiách;
- pomáha s kariérnymi prácami;
- špeciálne organizuje únik informácie do zahraničia, čo okamžite vyvoláva množstvo publikácií vo vedecko-pornografickej literatúre o perspektívnosti tejto pseudovedeckej témy a možnom „zázraku“.

Takto vypestovaní karieristi sú následne presadzovaní na vedúce pozície a fungujú ako poslušní agenti vplyvu, plne závislí od svojich mecenášov. Uzavrieť tému potom nemožno celé desaťročia, pretože tí, ktorí z titulu svojej funkcie práce uzavrieť môžu, v nich reálne nič nechápu a boja sa na seba vziať zodpovednosť za uzavretie «možno perspektívnej témy», a často sú aj spoluautormi tohto nezmyslu a niektorí na tejto téme možno aj vyrástli; a tí čo chápu, buď o týchto prácach nevedia kvôli vysokému stupňu utajenia, alebo ich dotyční vôbec nepočúvajú, lebo nemajú ten správny post a tak sa iba «miešajú do cudzích vecí». Časť špecialistov jednoducho mlčí, pretože ich služobný a vedecký rast tiež závisí od mafie majstrov vedy a techniky: majú „rodinu a deti“ a tak pre nich nie je princíp prvoradý.

Následkom takejto vloženosti nášho systému režimu utajenia do globálnych informačných prúdov, tento

- nijako nebráni jednosmernému odlivu aplikovanej vedecko-technickej faktológie zo ZSSR;

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

- nebráni odlivu strategickej informácie, veľmi kompaktnej, ktorá nepotrebuje objemné nosiče¹;
- spomaľuje tempá vedecko-technických prác v ZSSR;
- umožňuje zvonku riadiť otváranie a brzdenie výskumných prác v ZSSR.

Pritom úlohou profesionálnej agentúry a rezidentúry zostáva už len spresnenie dovtedy odhalenej najdôležitejšej informácie. Preto takmer 80 % našich priekopníckych projektov sa vracia po 15 až 20 rokoch nazad do ZSSR vo forme sériovej produkcie a konkrétnych technológií cez USA, SRN, Japonsko, zatiaľ čo samotné priekopnícke projekty v ZSSR zostávajú ležať v archívoch na policiach.

Formálne všetko vyššie uvedené patrí v ZSSR k informácii, ktorá nie je určená na verejné šírenie, t.j. predstavuje štátne tajomstvo. Avšak analýza rozvoja sovietskej vedy a techniky za posledných 35 rokov hovorí o tom, že všetky tieto špecifiká režimu utajenia v ZSSR nie sú tajomstvom pre „RAND Corporation“² a ďalšie mozgové trusty, ktoré obsluhujú CIA, NSA a celkovo administráciu USA, a musia teda byť štátnym tajomstvom krajín Euro-Amerického konglomerátu a korporatívnym tajomstvom sionoslobodomurárstva. Preto by bolo očividnou hlúposťou alebo očividnou zradou trestanie v ZSSR za vyzradenie štátneho tajomstva USA a mafiánskych tajomstiev biblického internacizmu.

Všetko vyššie opísané sa týkalo režimu utajenia prác vo sfére riadenia, vo vede a priemysle. V administratívnych častiach³ Ozbrojených síl ZSSR, orgánov KGB a MV tieto špecifiká režimu utajenia nemusia mať charakter takejto celonárodnej pohromy, ako je tomu v ostatných oblastiach spoločenského zjednotenia práce, a to z dôvodu malej rozmanitosti funkcií ich útvarov v porovnaní so zvyšným národohospodárskym komplexom.

¹ Plán «Barbarosa» možno v hrubých črtách prerozprávať za desať minút. A odborník potom z «hrubých črt» dokáže na základe analýzy verejne dostupných informácií obnoviť všetky potrebné detaily.

² Research and Development (výskum a vývoj) – jeden z mnohých tzv. think-tankov („expertných skupín“) určených aj na formovanie-riadenie verejnej mienky. Cca 1600 zamestnancov od r. 1948. Centrála – Santa Monica-California, Arlington –US Army, Pittsburg, NY City (Rada pre vzdelávanie), Cambridge (Európska pobočka), Doha (Katar) – blízkovýchodné operácie. Ďalej napr. tzv. Council on Foreign Relations, Carnegie Endowment for International Peace, Trilaterale Commission, European Leadership Network, GLOBSEC a stovky iných, majúcich formu neziskoviek, nadácií tretieho sektoru, s.r.o., informačných a „lobbingových“ skupín, atď. – pozn. prekl.

³ Presný termín znie „Strojovaja časť“, je to archaický vojenský termín ešte z cárskych čias, používaný dodnes. Je to pododdelenie útvaru, ktoré má na starosti archív, personálnu a administratívnu agendu. Neexistuje presný preklad. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

Z pohľadu teórie riadenia, existujúci systém režimu utajenia prác a ním plodené organizačné štruktúry a oficiálne obvody prúdenia informácie nezodpovedajú ideálom a objektívnemu vektoru cieľov sovietskej spoločnosti. Preto slúži ako podnet k aktivácii prúdenia (ňou „ochraňovanej“) informácie mimo jej oficiálnych štruktúr a kanálov, a tiež do štruktúr, ktoré viacej zodpovedajú objektívnemu vektoru cieľov spoločnosti. Z druhej strany, nesúladi podobnej informácie so sovietskym vektorom cieľov súčasne odráža jej plný súlad s vektorom cieľov systému riadenia Euro-Amerického konglomerátu, nakoľko pseudoetnická medzinárodná mafia a slobodomurárstvo voľne vstupujú do systému bezštruktúrneho prúdenia informácie. Pre rozvoj sovietskej spoločnosti je oveľa väčším nebezpečenstvom nie únik aplikovanej faktológie do zahraničia (*na boj s ktorým sa zdanlivo orientuje oficiálny systém režimu utajenia*), ale naopak príliv spoza hraníc konceptuálne cudzej informácie a jej nekontrolované (*zo strany spoločnosti*) zavádzanie do systému samoriadenia spoločnosti. No práve s týmto systémom režimu utajenia nebojuje. Tento faktor sa otvorene minimálne do začiatku 1930-tych rokov neprejavoval, pretože pri moci v tom čase v ZSSR otvorene stál siono-internacizmus, ktorý Rusko a Nemecko chystal k vzájomnému zničeniu. Aby to ničenie prebiehalo lepšie, bolo treba na oboch stranách vybudovať mocný vojensko-ekonomický potenciál. Po vojne, keď ZSSR začal usilovať o konceptuálnu samostatnosť, systém režimu utajenia začal pracovať proti ZSSR, zaisťujúc spomalenie tempa vedecko-technického pokroku a podriadenie ZSSR voči Euro-Americkému konglomerátu na všetkých šiestich prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

Avšak aj USA majú kvalitatívne analogický systém režimu utajenia. Keď vyššie slobodomurárstvo, pri obnovovaní rovnovážneho režimu v rámci pretekov v zbrojení «Západ — Východ», potrebovalo preniesť jadrovú informáciu do ZSSR, tak systém režimu utajenia v USA predviedol svoju úplnú neschopnosť presne tak isto, ako aj ten sovietsky v neskorších rokoch.

Hovorí to aj o tom, kto je skutočným pánom systému režimu utajenia oboch krajín. Vybudovanie systému režimu utajenia na základe princípu, že každý s prístupom k tajnej informácii je potencionálnym zradcom, je plne opodstatnené, ak sa na to pozeráme z pozície kozmopolitného siono-internacizmu, pre ktorý väčšina obyvateľstva naozaj predstavuje potenciálnych zradcov, **a ak nezrádzajú, tak iba preto, že nechápu: koho, čo a ako treba zradiť.**

Možno sa niekomu tento záver nepáči, no treba v sebe kultivovať celistvosť videnia sveta.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Ak systém režimu utajenia zodpovedá potrebám rozvoja spoločnosti, tak kríza riadenia a zaostávanie ZSSR vo vedecko-technickom pokroku sa všetkým iba zazdalo. Ale ak existuje zaostávanie aj kríza riadenia, tak systém režimu utajenia je súčasťou systému mafiánskeho nadštátneho riadenia, ktorý tieto javy v ZSSR priviedol k životu.

Opatrenia na zaistenie informačnej bezpečnosti

Ak sa budeme pozeráť na systém režimu utajenia vychádzajúc z dlhodobých záujmov mnohonárodnej civilizácie bloku Rusko (ZSSR), tak ten by mal byť len podsystémom v systéme kontroly a ochrany obvodov prúdenia informácie v celej spoločnosti. Ďalej budeme používať termín SYSTÉM INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI (SIB), pod ktorým sa ale rozumie SYSTÉM KONTROLY A OCHRANY OBVODOV PRÚDENIA INFORMÁCIE V CELEJ SPOLOČNOSTI. Je to jeden z príkladov, keď fonetický zápis nie je vhodný pre presný prenos zmyslu.

Pri pohľade z pozície **dostatočne všeobecnej teórie riadenia** INFORMAČNÁ BEZPEČNOSŤ znamená: stabilný priebeh procesu riadenia objektu (*samoriadenia objektu*), v medziach prípustných odchýlok od predpísaného ideálneho režimu, a to nielen v podmienkach živelných vplyvov prostredia, ale aj v podmienkach cielených postranných alebo vnútorných pokusov vyvieť riadený objekt z predpísaného režimu, ktoré môžu byť maskované ako prejavy živelných aktivít prostredia. Takto je termín „informačná bezpečnosť“ vždy spojený s konkrétnym objektom riadenia, ktorý sa nachádza v určitých podmienkach (prostredí).

Okrem toho sa daný termín vzťahuje k plnej funkcii riadenia, predstavujúcej súhrn rôznych činností uskutočňovaných v procese riadenia, počnúc identifikáciou faktorov, ktoré si vyžadujú riadiaci zásah, cez formovanie vektora cieľov riadenia, a končiac likvidáciou riadiacich štruktúr, ktoré splnili svoj účel.

Tieto faktory má termín „informačná bezpečnosť“ spoločné jak v zmysle informačnej bezpečnosti ako toho najtriviálnejšieho a najmenej dôležitého počinu, tak až po informačnú bezpečnosť celého ľudstva v globálnom dejinnom procese.

A preto HLAVNOU POŽIADAVKOU na systém informačnej bezpečnosti spoločnosti je zaistenie stability konceptuálnej moci spoločnosti v kontinuite pokolení, a prvú prioritu vo vektore cieľov musí mať zaistenie likvidácie davo-„elitarizmu“.

Dôsledkom tejto požiadavky je nutnosť takej organizácie prúdenia informácie v spoločnosti, pri ktorej je vylúčená infiltrácia rôznych

Mŕtva voda

konceptii do systému spoločenského riadenia obídením vnútornej (všeľudovej) konceptuálnej moci krajiny.

Ochrana aplikovanej faktológie od nepovoleného prístupu má zmysel len v podmienkach stability *procesu konceptuálnej samostatnosti spoločnosti*. V opačnom prípade spoľahlivá ochrana aplikovanej faktológie pred nepovoleným prístupom zabezpečuje stabilné pripájanie obvodov systému riadenia spoločnosti na vonkajšiu konceptuálnu moc, ktorá potom SVOJVOLENE môže trestať aj chrániť jak celú spoločnosť, tak aj jej jednotlivé sociálne skupiny.

Dalej, všetko opísané sa týka sféry riadenia, a najmä vedy a techniky, pretože v nich sa informačné procesy obsahovo zásadne líšia od informačných procesov v administratívnych častiach ozbrojených síl, KGB a MV. No aj v podmienkach, keď je zabezpečená stabilita procesu konceptuálnej samostatnosti spoločnosti, sa netreba púšťať do ochrany celého objemu aplikovanej faktológie. Súčasné zoznamy údajov spadajúcich pod ochranu pred nepovoleným prístupom sú tvorené ľuďmi (vychádzajúcimi z túžby mať väčšiu istotu), ktorých väčšina nechápe charakter prúdenia informácie v spoločenskej výrobe a riadení. Z toho dôvodu sa tajnou stáva nielen skutočne tajná informácia, ale aj *faktologická informácia, ktorej zverejnenie nemôže spôsobiť spoločnosti žiadnu reálnu škodu. Je to iba zdanlivo tajná informácia.* Fakt znečisťovania systému zdanlivo tajnou informáciou si v rôznej miere uvedomuje väčšina ľudí, ktorí s týmto systémom prichádzajú do styku vo svojej vedeckej a výrobnjej činnosti. A to je hlavnou príčinou úniku skutočne tajnej (*d'alej iba tajnej*) informácie, ktorá sa v neoficiálnom systéme prúdenia informácie vybláboce na základe osobnej dôvery spolu so zdanlivo tajnou informáciou, a to jednoducho v dôsledku nízkej kultúry narábania s informáciou.

Toto tvrdenie jasne ilustrujú nasledujúce príklady.

Technická dokumentácia sovietskych tankov T-34 bola nepochybne sovietskym tajomstvom. Už v r. 1941 sa okupanti presvedčili o tom, že T-34 je naozaj najlepším stredným tankom druhej svetovej vojny. V Nemecku tak vznikla otázka ohľadom výroby nemeckej kópie T-34 podľa exemplárov ukoristených počas vojenských operácií. Avšak kameňom úrazu pre vyspelý nemecký priemysel boli: jeho nepripravenosť zvariť kosť tanku z pancierových plátov; nepripravenosť odliat pancierovú vežu vcelku (*alebo zvariť z plátov, ako bola zvarená kosť*); nepripravenosť zreprodukovať tankový diesel s hliníkovým blokom motora.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Je známe, že D.I.Mendelejev vytvoril technológiu výroby bezdymového pušného prachu v Rusku na základe surovín, ktoré boli posielané do jednej zo zahraničných tovární na pušný prach.

V r. 1984 jeden z dôstojníkov americkej lietadlovej lode povedal: *«Môžeme dať Rusom celú túto loď aj so všetkými lietadlami, a prejde 15 rokov, kým sa stane zbraňou v ich rukách»*. A s týmto možno súhlasiť, pretože jak konštrukčné osobitosti lode i lietadiel, tak aj proces organizácie služby na lietadlovej lodi sú zapltené 70-ročnou históriou reálnej bojovej prevádzky i havárií námorného letectva USA, a nie špekulatívnymi úvahami, podobnými tým chruščevsko-arbatovským a jakovlevsko-simonovským¹, v pohodlných kabinetoch šéfov ministerstiev a konštruktérskych kancelárií ZSSR.

Tieto príklady hovoria o tom, že merný objem skutočne tajnej informácie je voči objemu celkovo utajovanej informácie pomerne malý. A v závislosti od obsahu aplikovanej faktológie, sa jej reálna tajnosť počas rôznych etáp životného cyklu vedecko-technickej produkcie mení. Okrem toho, celková úroveň rozvoja svetovej vedy a techniky a importno-exportná politika štátu tiež menia reálnu tajnosť faktologickej informácie postupom času.

Existujúci systém režimu utajenia ignoruje tieto osobitosti zmeny reálnej tajnosti aplikovanej faktológie a udeľuje pečate utajenia raz a navždy vychádzajúc predpokladu, že neskôr v prípade potreby bude utajenie odstránené alebo znížené špeciálnym rozkazom. Na nutnosť včasného vydania takéhoto rozkazu príslušné úrady v každodennom zhone zabúdajú, následkom čoho je existujúci systém režimu utajenia preplnený zdanlivo tajnou informáciou, čo spôsobuje ťažkosti najmä pri kontrole prúdenia skutočne tajnej informácie. A prístup k starej zdanlivo tajnej informácii sa realizuje len s povolením dostatočne vysokej vrchnosti, ku ktorej základný kontingent vykonávateľov nemá prístup; z tohto dôvodu vedecko-technická dokumentácia leží na policiach archívov pod ochranou režimu utajenia, a neslúži na vytváranie kultúry vedecko-technických prác. Snaha tajných služieb zbaviť sa evidencie a kontroly zastaraných tajomstiev sa vo vede a technike nepretavuje do odstraňovania pečate utajenia a uchovania zdrojov informácii vo verejných úložiskách², čo je

¹ Vedúci leteckých konštruktérskych kancelárií, ktorí dlhý čas vystupovali proti zabezpečeniu možnosti katapultového vzletu lietadiel z lodí Námornej flotily ZSSR pod zámienkou, že oni svojej leteckej technike zabezpečujú vysoký výkon, vďaka čomu tie môžu vzlietať z paluby lode z odrazového mostíka bez vonkajšej pomoci.

² Čo si vyžaduje pomerne vysokú odbornosť, organizáciu práce, chápanie podstaty vecí, triedenie, špecifické požiadavky na vlastný personál a tým pádom aj čas, peniaze, vôľu, motiváciu, atď. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

potrebné pre existenciu kontinuity pokolení a pre vedecko-technické školy, ale do masového skartovania vedecko-technickej dokumentácie, čo vedie ku strate kultúry vedecko-technických štúdií a postupom času sa odráža v chronickom vedecko-technickom zaostávaní ZSSR. Pritom sa ničia aj unikátne zdroje informácií (*ktorých obnovenie nie je vždy možné*) len z toho dôvodu, že nie sú aktuálne potrebné.

Ak analyzujeme informáciu spojenú s celým životným cyklom vedecko-technickej produkcie, od počiatočného štádia vypracovania požiadaviek na produkciu až po jej likvidáciu pre nepotrebnosť, tak celú aplikovanú faktológiu možno rozdeliť na nasledovné kvalitatívne odlišné kategórie:

- KONCEPTUÁLNA INFORMÁCIA, zdôvodňujúca spotrebiteľské parametre (*technické, takticko-technické*), ktoré má mať produkcia, a tiež organizáciu jej využitia a likvidácie po ukončení životného cyklu. Jej utajenie má zmysel len dovtedy, kým sa v zahraničí objaví analóg s rovnakým funkčným zameraním a s podobnou alebo vyššou spotrebiteľskou kvalitou. Do objavenia sa zahraničného analógu by slobodný prístup k informácii mali mať všetci tí, ktorí riadia projekty analogických perspektívnych prototypov a organizáciu využívania už skonštruovaných prototypov podľa účelu, na ktorý sú určené. Tieto osoby by mali mať právo plne alebo čiastočne oboznámiť s touto informáciou aj svojich podriadených špecialistov úmerne tomu, ako je to nutné. Akonáhle sa objavia zahraničné analógy, mal by byť ku konceptuálnej informácii umožnený voľný prístup všetkým špecialistom spojeným s danou produkciou vo všetkých etapách jej životného cyklu, pretože len v tomto prípade môže krajina rýchlo dostať konštruktívnu kritiku (*spätnú väzbu*) existujúcej koncepcie daného druhu alebo triedy vedecko-technickej produkcie a pokročiť tak ku generácii novej koncepcie. Úspech konceptuálnej činnosti závisí od prítomnosti «iskry Božej»¹, ktorú, ako je známe, si nemožno «dočasne požičať a používať v súvislosti s menovaním do funkcie». Z toho dôvodu všetka informácia, ktorá je potrebná pre generáciu novej koncepcie, by mala byť dostupná tým, ktorí majú v sebe iskru Božiu, nezávisle od toho, kde sa práve nachádzajú v sformovanej štruktúre podriadenosti profesií v spoločenskom zjednotení práce. Rovnako každý, kto v sebe nesie skutočne tajnú informáciu, mal by mať možnosť: 1) prístupu k tajným informačným kanálom; 2) priamej

¹ Z akademického frazeologického slovníka: 1. Ušľachtilá povzbudivá sila (*ktorá dokáže ľudí rozhýbať a motivovať k dobrým veciam*). 2. Talent.

Nemýliť si to s „Božou iskrou“ vo filozofickom zmysle (*prítomnosť živého Boha v každej ľudskej duši*). – pozn. prekl.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

komunikácie (*cez šéfa vedenia*) s tými úrovňami hierarchie systému riadenia spoločnosti, na ktorých sa rieši kritika ohľadom existujúcej koncepcie a rozhoduje o variantoch novej koncepcie. Po objavení sa zahraničného analógu existujúca konceptuálna informácia (*možno s výnimkou jednotlivých fragmentov*) prestáva disponovať skutočným utajením, pretože argumentácia o tom, aké kvality by mala mať už vytvorená produkcia s podobnými parametrami sa môže líšiť hlavne vo forme výkladu. Utajovať konceptuálnu informáciu ohľadom produkcie, ktorá má vyložene nižšie spotrebiteľské parametre, je celkovo nezmysel, pretože je to najlepší spôsob, ako zakonzervovať vedecko-technické zaostávanie krajiny na neurčito dlhú dobu;

- **TECHNOLOGICKÁ INFORMÁCIA**, opisujúca technologické procesy spracovávania materiálov a informácie v procese vytvárania, používania a likvidácie vedecko-technickej produkcie. Keďže technologický proces sa skladá z množstva po sebe nasledujúcich operácií, tak zďaleka nie všetky z nich sú tajné, ale len tie, ktoré určujú zadanú úroveň kvality produkcie. Utajenosť by sa tu tiež mala zabezpečovať do objavenia sa v zahraničí efektívnejších technológií s analogickým zameraním.

Prítom, ak je možnosť, treba sa snažiť skryť «hrozienka»¹ technológie na princípe nezdokumentovaného «know-how»² — v dokumentácii priamo nespomínaných parametroch technologického prostredia, prímiesí, špecifik režimov spracovania, ktorých presné hodnoty sa určujú priamym zadaním v každom konkrétnom prípade podľa informačne spätých parametrov, ktoré samy osebe neurčujú úroveň technologického výsledku; zabezpečiť prerozdelenie «hrozienok» podľa konštrukčných osobitostí technologických zariadení atď.

Ako ilustráciu možno uviesť historicko-inžiniersku anekdotu (*za hodnovernosť opisovaných udalostí a technológií v nej však neručíme*). V 1930-tych rokoch vraj bola jednému z uralských závodov ponúknutá možnosť obnoviť výrobu veľkorozmerových oceľových odliatok. Nech sa všetci snažili ako len vedeli, menili rôzne technológie, no nedokázali zabrániť tvorbe bublín v odliatkoch. NKVD bolo v tých rokoch znepokojené neúspechmi (*reálnymi aj zdanlivými*) v rozvoji vedy a techniky oveľa viac, než «inšpektorát práce» a «štátna pribierka». Celú vec zhoršovalo to, že všetci vedeli,

¹ Kľúčové detaily dodávajúce produkcii požadovanú kvalitu. – pozn. prekl.

² „Vedieť ako“ — znalosť kľúčových technologických postupov a detailov. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

že pred revolúciou žiadne problémy s kvalitou analogických odliatkov neboli.

Hlavný inžinier sa rozhodol použiť posledný prostriedok: šiel k starému dedkovi, ktorý už bol na penzii, ale ktorý kedysi pracoval pri odlievaní takýchto ingotov. Dedo «Mitrič» povedal na rovinu, že nič sa im ani nemôže podariť, pretože treba odslúžiť pobožnosť, tak ako sa to robilo za starého režimu. Pri rozhovore o detailoch pobožnosti sa vyjasnilo, že na jej konci sa do formy vhadzovala veľká sviečka, a až potom sa do nej nalieval roztavený kov.

Táto sviečka tvorila spoločný prvok pre obe technológie: aj pre pobožnosť, aj pre odlievanie ingotu. Odstránenie pobožnosti, ktorá nebola súčasťou metalurgického technologického procesu a nebola ani zachytená v technologickej dokumentácii, sa negatívne prejavila na kvalite odliatkov. Akonáhle sa do technickej dokumentácie tento krok zaznamenal (*vkładanie voskového bloku do formy pred liatím kovu*), bolo možné obnoviť aj potrebnú úroveň technologickej kultúry. Ak by im však o tom «Mitrič» neporozprával, ktovie ako by to skončilo.

Najlepšou ochranou je samotná vysoká úroveň technologickej kultúry a výrobnjej disciplíny, v základe čoho môže byť len vysoká rýchlosť a efektívnosť systému riadenia v spoločenskom zjednotení práce. Je to analogické hre na husliach: všetci vidia a počujú ako hrá virtuóz, no zopakovať to zvládnu len virtuózi, aj to každý po svojom, čo neznamená «horšie».

Pri analýze rozvoja vojenských a civilných odvetví národného hospodárstva v dlhodobom časovom intervale sa ukazuje, že civilné odvetvia určujú možnosti tých vojenských.

Vojenské odvetvia majú pevné tylo len vtedy, keď sú technologická úroveň, kultúra vedecko-technických štúdií, normy na sériové konštrukčné materiály a komponenty v civilných odvetviach vyššie, než vo vojenských. Drvivá väčšina technológií, konštrukčných materiálov a komponentov sa môže rovnako úspešne používať v civilnej i vojenskej technike. Úroveň rozvoja vedecko-technického potenciálu neurčujú jednotlivé úspechy za hranicou sci-fi, ale šírka využívania vysokokultúrnych technológií v národnom hospodárstve a úroveň sériovo vyrábanej produkcie v celej nomenklatúre výroby, a predovšetkým nomenklatúra DOSTATOČNÉHO SORTIMENTU produkcie na všeobecné použitie. Pri takomto prístupe k rozvoju národného hospodárstva je „vojensko-priemyselný komplex“ veľmi priemerným spotrebiteľom noviniek vo vede a technike.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Po vynájdení materiálu z uhlíkových vlákien z nich Japonsko začalo okamžite vyrábať rukoväte na dáždniky a lyžiarske palice. USA všetky práce ihneď utajili, rozhodnúc, že ide o konštrukčný materiál pre budúce letectvo, atď. Nakoniec boli uhlíkové vlákna ako konštrukčný letecký materiál prvýkrát použité v japonských licenčných lietadlách pri ich zdokonaľovaní. Japonsko je krajinou, kde pojem „konverzia“ nemá miesto, pretože vojenský priemysel používa to, čo má civilný priemysel už osvojené, a civilný priemysel sa udržiava na dostatočne vysokej technicko-technologickej úrovni.

Preto používanie technológií vo vojenskom priemysle nie je dôvodom pre ich utajovanie a nevyužívanie vo zvyšnom národnom hospodárstve. Ľubovoľná technológia, konštrukčné materiály a komponenty by sa mali vyvíjať s ohľadom na čo možno najširšie využitie, avšak s prihliadnutím na nevyhnutnú ochranu pred nedovolenou reprodukciou dokonca aj „verejnej“ technológie, zaisťujúcej novú úroveň kvality produkcie. T.j. pokus zreprodukovať technologický proces bez spolupráce s predstaviteľmi nejakej štátnej databázy technologickej informácie by sa mal s dostatočne vysokou štatistickou predurčenosťou skončiť nemožnosťou dosiahnutia produkcie s potrebnou úrovňou kvality;

- **CHARAKTERISTICKÁ INFORMÁCIA**, obsahujúca parametre kvality vedecko-technickej produkcie. Tá tvorí základný objem zdanlivo tajnej informácie. Rozmerové, hmotnostné a dynamické charakteristiky, úrovne a spektrá fyzikálnych polí, môžu byť vo väčšine prípadov získané s dostatočnou praktickou presnosťou na základe nepriamych príznakov, údajov technických prostriedkov rozvedky, a preto ochranu potrebujú len tie parametre, ktoré reálne zabezpečujú úspech. Aby sme protivníka neznevôzňovali, je účelné nedávať tieto parametre v užívateľskej dokumentácii na vyššiu úroveň, než je tá, ktorú si protivník dokáže domyslieť samostatne; a v čase zavádzania takýchto systémov je účelné na nich montovať zariadenia, umožňujúce dezinformovať protivníka o reálnej úrovni ich technických charakteristík, ponechávajúc ich tam až do vyčerpania potreby dezinformovania. Tento princíp je účelné využívať aj na ochranu **PREVÁDZKOVEJ** a **LIKVIDAČNEJ INFORMÁCIE**, opisujúcej proces likvidácie vedecko-technickej produkcie a využitia jej zostatkov.

Celkový princíp ochrany technologickej, charakteristickej a prevádzkovej faktológie by mal vychádzať z toho, že tajné je len to, čo

Mŕtva voda

umožňuje nepovolene zopakovať technologický, charakteristický alebo prevádzkový výsledok.

Najlepšou ochranou je «know-how», organizované agregátne (*navrstvovaním*) alebo nepriamo (*priamym uvedením charakteristík informačne prepojených s chránenými*). Materiály fundamentálnych výskumov, obsahujúce ich základné výsledky, nie sú skutočne tajné kvôli otvorenej možnosti skúmať prírodné zákony pre všetky krajiny, s výnimkou špecifických «know-how» technológií experimentov. Vo fundamentálnych prácach sa jedná, zvyčajne, o zdanlivú tajnosť.

Z toho dôvodu ochranu potrebujú len systematizované výsledky veľkých experimentálnych prác, metodiky (*t.j. technológia*) experimentov a spracovania experimentálnych údajov. Pritom systematizované výsledky nepotrebné až tak obmedzenie prístupu zainteresovaných špecialistov, ako skôr ochranu pred ich nepovoleným kopírovaním v takom objeme, ktorý umožní zreprodukovať informáciu experimentu v jej plnosti. V danom prípade je cieľom snaha prinútiť utrácať (*vlastné zdroje*) na experiment toho, kto by chcel nepovolene získať celý objem experimentálnej informácie.

Potreba skutočného utajenia vzniká v procese premeny výsledkov fundamentálnych výskumov na aplikovanú faktológiu jednotlivých odvetví spoločenského zjednotenia práce. Preto z pohľadu teórie riadenia má informačná bezpečnosť ešte jeden aspekt. Stupeň skutočnej tajnosti aplikovanej faktológie oboch konkurujúcich si strán klesá úmerne rozdielom v rýchlosti a kvalite ich systémov riadenia, a úmerne nárastu rozdielu v úrovni technologickej kultúry v spoločenskom zjednotení práce. Zaostávajúci konkurent, hoc aj má informáciu, nie je však schopný zorganizovať jej využitie skôr, než sa stane zastaranou. Z toho dôvodu konkurent, ktorý má výhodu, mal by mať aj minimum tajomstiev, aby tak neupadla rýchlosť jeho vlastného systému riadenia. A informácia zaostávajúceho konkurenta nepredstavuje pre lídra reálny záujem (*až na zriedkavé výnimky*), zato jej ponechávanie pod pečaťou utajenia vedie len k udržaniu zaostávania. Preto maximum skutočného utajenia má svoje opodstatnenie len pri podobných charakteristikách rýchlosti a kvality konkurenčných systémov riadenia a podobnej úrovni rozvoja technologickej kultúry. Zaisťovanie vysokej rýchlosti a kvality riadenia pri konceptuálnej samostatnosti je cieľ s vyššou prioritou, než je utajenie aplikovanej faktológie, pretože to umožňuje zabezpečiť bezpečnosť stabilného rozvoja spoločnosti.

Zaisťovanie informačnej bezpečnosti v zmysle stabilného plynutia procesu riadenia objektu (*samoriadania objektu*) v podmienkach cielených postranných alebo vnútorných pokusov vyvíeť riadený objekt

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

z predpísaného režimu — je spoločenským procesom oveľa širším, než je len uzavretie prístupu k tej či onej aplikovanej faktológii. A tak, pre jej úspešnú realizáciu je potrebná identifikácia všetkých faktorov, ktoré narušujú informačnú bezpečnosť. Ak najvyššou prioritou vo vektore cieľov riadenia spoločnosti je rozmývanie davo-„elitárnej“ sociálnej organizácie, potom zdrojom takéhoto nebezpečenstva sú sociálne skupiny, zamestnané najmä vo sfére spracovania informácií, ktoré svojim spôsobom uvažovania predstavujú príslušníkov davu a zároveň sa považujú za súčasť niektorej zo sociálnych „elit“. Žiaľ, drvivá väčšina sovietskej „inteligencie“ predstavuje svojim videním sveta príslušníkov davu, hoc aj dobromyseľných. Dostatočne veľká časť z nich, uvedomujúc si svoju informovanosť v množstve úzko špecializovaných otázok, disponuje aj „elitárnym“ vedomím.

Z 1000 židov má 700 vysokoškolské vzdelanie; 44% kandidátov a doktorov vied v ZSSR sú židia; akadémie vied sú tiež zaplnené príslušníkmi židovských kruhov a ich príbuznými omnoho viac, než ostatnými. Židov je v ZSSR oficiálne 0,69 %; približne toľko, koľko je sovietskych Nemcov, avšak len židia vo vede a iných sférach spracovania informácie sú zastúpení mnohonásobne vyšším podielom, než je ich celkový podiel v zložení obyvateľstva krajiny.¹ Táto vonkajšia, formálna stránka vecí sa prejavuje u našej inteligencie ako židoexaltácia (*nekritický obdiv ku všetkému židovskému*). A kaleidoskopické videnie sveta inteligencie odmieta zosúladiť obsah s formou — vedecko-technické zaostávanie ZSSR, ktoré sa prehlbovalo s mierou sionizácie vedy. S odkazom na autoritu Tóry alebo darvinizmu, všetci fanatickí obdivovatelia židov (*aj židia, aj góji*) vnímajú židovstvo ako intelektuálnu „elitu“ ľudstva. Židovstvo sa celkovo chová ako GLOBÁLNA rasistická „elita“, neuznávajúca štátne ani národné záujmy, hoci za dobu trvania Sovietskej moci sa siono-internacizmus v sovietskych židoch na úrovni vedomia do značnej miery vytratil a väčšina z nich by dala prednosť pokojnému životu a svedomitej práci tam, kde sa narodili a vyrástli. No objektívne by sa informačná bezpečnosť mnohonárodnej spoločnosti ZSSR mala zabezpečovať práve vo vzťahu k pseudonárodu, svetovému židovstvu ako celku, a protinárodným siono-slobodomurárskym štruktúram, prenikajúcim do všetkých národných spoločností.

Skúsenosť posledných štyridsiatich rokov sovietskeho systému režimu utajenia demonštruje nemožnosť zaistiť informačnú bezpečnosť len prostredníctvom utajenia informácie a oficiálnym obmedzením prístupu

¹ Nie, nejde o „židovský gén“, ale o mafiánske metódy ideologického preferovania „svojich“ ľudí voči „zvyšku sveta“ na báze spolupatričnosti, ktorá nepozná národnosť, patriotizmus ani štátnu príslušnosť. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

židom k zdrojom informácií, a reálnymi alebo zdanlivými obmedzeniami na získanie nimi vzdelania a zamestnania na určitých pozíciách. Mafia ľahko obchádza oficiálne zákazy štátnych štruktúr, pokiaľ sa tieto zákazy neopierajú o širokú podporu spoločnosti a spoločnosť vo svojom videní sveta nerozlišuje mafiu ako antisociálny jav, proti ktorej sú tieto zákazy namierené. V takýchto podmienkach mafia nachádza, minimálne, tichú podporu v spoločnosti, a maximálne — priamu neskrývanú pomoc zo strany spoločnosti a odsudzovanie činnosti štátnych štruktúr.¹

No ani spoločenská podpora štátnej politiky marenia činnosti ľubovoľnej mafie, vrátane tej pseudoetnickej-židovskej, negarantuje informačnú bezpečnosť spoločnosti. Tým najvýraznejším príkladom sú dejiny Nemecka v rokoch 1930 až 1945. Dokonca aj keď ponecháme stranou očividnú zlobu tvorcov genocídy, tak záver môže byť len jeden: politika výlučne formou obmedzení, dokonca v jej najtvrdšej forme genocídy a pri značne aktívnej podpore obyvateľstva, nie je schopná zabezpečiť informačnú bezpečnosť. Lídri tretej ríše boli od začiatku podriadení nadštátnemu siono-slobodomurárstvu, a Nemecko sa stalo pešiakom v globálnej stratégii Centra riadenia Euro-Amerického konglomerátu. A komu zloba genocídy nie je očividná, ten tiež nemôže ignorovať záver o neefektívnosti politiky robenej výlučne formou obmedzení na zaistenie informačnej bezpečnosti spoločnosti, hoci genocída je extrémne tvrdá forma obmedzení; z pohľadu teórie riadenia sa jedná o veľmi silný manéver, avšak neefektívny, ak ho analyzujeme v jeho vložení do nízkofrekvenčných sociálnych procesov. Ak pôjdeme od nízkofrekvenčných procesov a najvyšších priorit prostriedkov riadenia, tak nielenže je zbytočný, ale je dokonca parazitický, pretože si vyžaduje utrácanie zdrojov systému na dosiahnutie ľživých, zdanlivo dosiahnuteľných cieľov.

Ak budeme skúmať proces riadenia toho istého regiónu supersystému dvoma a viac konceptuálne samostatnými centrami riadenia, realizujúcimi plnú funkciu riadenia na základe rozdielnych koncepcií, tak informačná bezpečnosť sa prejavuje ako schopnosť jedného z centier uviesť daný región supersystému do potrebného stavu (*pre dané centrum riadenia*) bez

¹ Bezpečnostných a ďalších, ktoré sa v rôznej miere dlhodobo odborne zaoberajú bojom s kriminálnou činnosťou a ktoré sú väčšinou mafiou vlastnenými médiami systematicky diskreditované. Vid' ďalšie železné pravidlo politiky, že kauzy sú zákazková činnosť a politik, po ktorom médiá idú, väčšinou robí niečo dlhodobo celospoločensky dôležité. Ledaže by sa takýto šum robil zámerne na zastretie niečoho iného podstatného, ako je tiež zvykom. No i vtedy starí mafiáni vyberajú obeť káuz spravidla podľa priebežne obnovovaných „zoznamov“ potenciálnych nepriateľov tejto asi najstaršej mafie. — pozn. prekl.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

ohľadu na to, či tento stav zodpovedá vektoru cieľov ktoréhokoľvek iného konkurenčného centra riadenia alebo nie.

Pri pohľade zvonku na tento proces konkurencie aspoň dvoch centier, každý z nich objektívne realizuje nasledujúce funkcie:

- informačné zabezpečenie činnosti svojich podriadených elementových zdrojov supersystému adresným a obežníkovým doručením k nim informácie¹;
- utajenie informácie pred konkurenčným centrom;
- vpustenie vlastnej informácie do obvodov riadenia konkurenčného centra obežníkovým spôsobom alebo cez vzájomnú vloženosť štruktúr (*identifikovanú alebo neidentifikovanú samotnými centrami*);
- odsávanie informácie z cudzích riadiacich obvodov.

Ak sa na proces pozeráme z pozície intelektu, späťého s ktorýmkoľvek fragmentom (*alebo elementom*) regiónu supersystému, tak tu máme autoidentifikovaný subjektívny vektor cieľov, ktorý je zobrazením objektívneho vektora cieľov, a ktorý disponuje určitou hĺbkou totožnosti a určitou defektnosťou vo vzťahu k objektívnemu.

Preto, ak z pohľadu centier riadenia prebieha medzi nimi konkurencia o ovládanie elementových zdrojov regiónu supersystému (*t.j. ľudí*), tak z pohľadu intelektu, ktorý je späťý s fragmentom v regióne supersystému a ohraničeného autoidentifikovaným vektorom cieľov, táto konkurencia vôbec nemusí byť vidieť, a môže byť vidieť len proces uspokojovania informačných potrieb fragmentu v súlade s jeho autoidentifikovaným vektorom cieľov. Informácia, ktorá zodpovedá neidentifikovaným fragmentom objektívneho vektora cieľov, je vnímaná buď ako porucha, alebo ako šum, alebo prúdi po nekontrolovaných úrovniach organizačnej štruktúry fragmentu a vôbec nie je vnímaná intelektom², ktorý je s ním späťý.

Pri pohľade na informačnú obsluhu fragmentu regiónu supersystému z pohľadu jedného z centier riadenia, bojujúceho o kontrolu nad regiónom, všetky jeho vyššie uvedené informačné funkcie sú systémom párových vzťahov: «*centrum — región supersystému*»; «*centrum — konkurenční manažéri*»; «*región supersystému — konkurenční manažéri*».

Preto:

¹ Inými slovami: informovanie svojich podriadených ľudí priamo aj nepriamo. – pozn. prekl.

² V danom kontexte: späťý intelekt = riadiaci subjekt. Jeden element môže byť jeden človek. Fragment supersystému môže byť nejaký jeho región, skupina atď. Späťý intelekt prvku = jeho vlastný um. Späťý intelekt fragmentu supersystému = regionálny riadiaci subjekt, jeho hlavné vedenie, štruktúra. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

- **UTAJENIE INFORMÁCIE** pred konkurenčnými centrami riadenia je súčasne utajením informácie pred nejakou časťou svojej vlastnej periférie, a tak zároveň daním možnosti konkurenčnému centru riadenia „zaopatriť“ vašu vlastnú perifériu informáciou rovnakého charakteru. Ak táto informácia zodpovedá subjektívnemu autoidentifikovanému vektoru cieľov vašej vlastnej periférie, tak štatisticky predurčené sa za touto informáciou obráti buď k vám, alebo k vašim konkurentom. Periféria uprednostní zdroj disponujúci vyššou rýchlosťou a dostatočne kvalitnými informáciami, vzhľadom na jej potreby. Takéto utajovanie informácii je teda ekvivalentné vytváraniu vami štatistickej predurčenosti odovzdávania riadenia vášmu konkurentovi.

* * *

V sovietskych dejinách bol najvýraznejším príkladom tohto druhu príbeh „utajenej“ správy «N.S.Chruščova» na 20. zjazde, vyhotovenej P.N.Pospelovom a spol. Behom pol roka po vystúpení Chruščova na zjazde bola uvedená správa zverejnená v USA, zatiaľ čo v ZSSR ju pred ľuďmi tajili približne 30 rokov. Taký krátky čas pre únik informácie znamená, že buď niektorý z delegátov bol na neverejnom zasadaní s diktafónom, alebo sa zrada odohrala v samotnom aparáte ÚV¹. No USA tak bola poskytnutá reálna možnosť interpretovať sovietskym ľuďom „ako to bolo“, za úplného mlčania sovietskeho vedenia alebo prednášania im nezmyslov.

Aj dnešné „neverejné“ zasadania zjazdov a Sovietov² sú síce skryté pred ľuďmi, ale nie pred CIA, ktorá prikrmuje medziregionálov a ďalšie pseudodemokratické sily.

* *
*

- **INFORMAČNÉ ZABEZPEČENIE** vlastnej periférie vždy vytvára štatistickú predurčenosť úniku informácie do konkurenčných centier, a to najmä cez vami nekontrolované úrovne organizácie regiónu, fragmentov a elementov supersystému.
- **OBEŽNÍKOVÉ ŠÍRENIE INFORMÁCIE** v danom procese vystupuje súčasne ako zovšeobecnená zbraň aj ako zovšeobecnený prostriedok riadenia, a to jak voči konkurenčným centrámi riadenia, tak aj voči vami riadenej vlastnej periférii. Preto vaše obežníkové šírenie

¹ Ústredného Výboru (Komunistickéj strany Sovietskeho zväzu). – pozn. prekl.

² A dnes aj Dumy RF.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

informácie by malo byť podriadené cieľom: 1. *koncentrácia riadenia vašim vlastným centrom*; 2. *dosiahnutie u konkurentov straty riadenia vo vzťahu k cieľom, ktoré sú v rozpore s vašimi*; ochrana pred obežníkovou informáciou konkurentov je už zahrnutá v koncentrácii riadenia (*bod 1.*), pretože bez ochrany nie je koncentrácia riadenia možná.

- **ZÍSKAVANIE INFORMÁCIE** centrom riadenia prostredníctvom kanálov spätných väzieb a z obežníkovy šírených informácií vytvára vždy štatistickú predurčenosť smerom k strate konceptuálnej samostatnosti, pretože v týchto informačných prúdoch je vždy prítomná zložka, ktorá odzrkadľuje pokusy konkurentov prevziať riadenie v konceptuálnom štádiu procesu riadenia. Tieto pokusy môžu byť úspešné v prípade vtrhnutia takejto informácie cez vami nekontrolované a neodhalené úrovne v organizácii regiónu supersystému a vo vašom vlastnom systéme riadenia, a zároveň pri vyššej úrovni zabezpečenia informačnej bezpečnosti u konkurenčného centra.
- **ŠPECIFICKÚ ÚLOHU** v procese riadenia regiónu supersystému hrá šírenie informácie, na základe ktorej sa formujú vektory cieľov (*objektívne a subjektívne*) vo fragmentoch a elementoch supersystému.

Charakter protivníka predurčuje aj charakter zabezpečenia bezpečnosti vo vzťahu k protivníkovi. V podmienkach súčasnej historickej reality ZSSR a vzhľadom na charakter expanzie sionistického internacizmu by sa, na prvý pohľad, dalo predpokladať vytvorenie odvetného elitárneho systému, ešte tvrdšieho a vycibrenejšieho, než je siono-internacizmus, pretože v opačnom prípade sa „elita“ okamžite «zapredá židom». No táto cesta je jednak nereálna, pretože nenájde podporu vo svetonázore národov krajiny; a je tiež neúčelná, pretože môže len prehĺbiť krízu riadenia v globálnej mnohoregionálnej civilizácii so všetkými z toho vyplývajúcimi katastrofickými následkami. Z toho dôvodu jedinou možnou a účelnou cestou je vybudovanie stabilného systému informačnej bezpečnosti rozmývania davo-„elitarizmu“.

Analýza vzťahov riadiaceho centra s *konkurenčnými centrami a oponentmi*, ako aj s regiónmi supersystému ukazuje, že všetka informácia, ktorou disponuje, sa delí do nasledovných kategórií:

- informácia povinne šírená obežníkovy;
- voľne prístupná informácia;
- informácia, ktorá je sprístupnená na požiadanie;
- informácia šírená direktívno-adresne (t.j. neverejne).

Mŕtva voda

No tú istú informáciu možno zjednotiť aj *na základe iných kategórií*:

- celospoločenská, ktorú potrebujú všetci v danej organizácii života spoločnosti;
- služobná, ktorá je potrebná len pri výkone služobných povinností v spoločenskom zjednotení práce v štruktúrach štátu, mafii a mimo štruktúr.

Charakter antagonizmu vektorov cieľov medzi davo-„elitarizmom“ medziregionálneho riadiaceho centra Euro-Amerického konglomerátu a riadiacimi centrami regiónov s blokovou organizáciou — umožňuje zabezpečiť vyššiu úroveň informačnej bezpečnosti blokom, pretože bloková organizácia riadenia má záujem na čo najväčšej hĺbke totožnosti vektorov cieľov v bloku, čo predpokladá otvorenosť informácie, na základe ktorej sa formujú všetky vektory cieľov. Medziregionáli majú naopak záujem na utajení tejto informácie, dávajúc prednosť formovaniu vektorov cieľov diskkrétne a predložení davo-„elitárnej“ spoločnosti už hotových vektorov cieľov a koncepcií na ich dosiahnutie, verejne odobrených „autoritou“ „elitárnych“ príslušníkov davu.

Preto blok má objektívny záujem na šírení metodologickej informácie takým spôsobom, aby nebolo možné sa vyhnúť ani oboznámeniu sa s ňou, ani chápaniu jej úlohy v globálnom dejinnom procese. Šírenie tejto informácie je vo vzťahu k bloku zovšeobecneným prostriedkom jeho riadenia na prvej prioritě, a vo vzťahu k medziregionálnemu konglomerátu a jeho periférii v bloku je zasa zovšeobecnenou zbraňou prvej priority; vo vzťahu k druhým blokom metodologická informácia pomáha v naladení vzájomného porozumenia, pretože najvyššia úroveň vzájomného porozumenia nastáva vtedy, keď je pochopený cudzí systém stereotypov rozpoznávania javov vonkajšieho a vnútorného sveta, t.j. metodologický systém formovania faktologických stereotypov.

Prevaha davo-„elitarizmu“ je založená na vnucovaní zmrzačenej metodológie a na zámene koncepcie globálneho a národných dejinných procesov za zlomyselne lživé mýty. Z toho dôvodu je blok zainteresovaný na šírení konceptuálnej informácie o evolučnom procese biosféry Zeme a v ňom vloženom globálnom dejinnom procese (*vrátane jednotlivých sociálnych procesov*).

Ovládanie metodológie a uvedomovanie si vzájomnej vloženosti menovaných procesov je svetonázorovým základom konceptuálnej činnosti člena spoločnosti v jeho osobných otázkach, umožňujúcim formovať čiastkové vektory cieľov v súlade so všeobecnejšími a zaisťovať súlad čiastkových koncepcií so všeobecnejšími koncepciami.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Šírenie tejto informácie¹, obopínajúcej druhú a tretiu prioritu, predstavuje tiež zovšeobecnený prostriedok riadenia bloku; zovšeobecnenú zbraň voči konglomerátu a jeho periférii; a prostriedok na zladovanie koncepcií (*s globálnou úrovňou dôležitosti a zodpovednosti*) rôznych konceptuálne samostatných blokov.

Prakticky celá kultúra Euro-Amerického konglomerátu je postavená na odvolávaní sa na rôzne epizódy Biblie. Všetci majstri umenia jej v minulosti vzdali „svoj“ hold, výsledkom čoho máme v umení nesúvislý kaleidoskop, žiariaci svätosťou a božou priazňou, zatiaľ čo v reálnom živote máme ohavnú globálnu krízu kultúry euro-biblického typu. S objavením sa kina a televízie prešla Euro-Americká civilizácia od prezentácie nesúvislého biblického kaleidoskopu k interpretácii biblického kaleidoskopu ako „biblického procesu“. No podstata sa tým nijako nezmenila: na obrazovke je svätosť a božia priazeň, a v živote nemravnosť a podlosť. Základom takejto interpretácie je fragmentovaná dokumentaristika (*spoločný jav v kinematografii i televízii*), keď sa prostredníctvom dokumentárnej informácie znázorňujú objektívne neexistujúce procesy, alebo keď sa štatisticky nevýznamné procesy zveličujú do neprimeranej dôležitosti. Biblia je kaleidoskop, a nie proces. Jej interpretácia ako proces je dielom techniky. Preto spoločnostiam (najmä sovietskej) treba OTVORENE a PRIAMO ukázať ten proces, ako z Biblie-kaleidoskopu preliezala táto nemravnosť a podlosť do reálneho života a vytláčala z neho svätosť a božiu priazeň do umenia. Kreslenému filmu „Superkniha“ by pre porovnanie mal byť postavený do protikladu iný, objemnejší „kreslený film“, ktorý by ukázal, ako sa toto biblické „dobro“ zmenilo na veľké životné zlo.

Bát sa šírenia tejto informácie môžu len tí, čo podľahli židoexaltácii. Koncepcia globálneho dejinného procesu s odhalením úlohy Biblie, vierouk a náboženstiev², žrečva a znacharstva, siono-slobodomurárstva v procesoch riadenia v euro-americkej civilizácii — je konceptuálnym základom informačnej bezpečnosti. Len obežníkové (neadresné) šírenie tejto informácie umožňuje vytlačiť „židovskú otázku“ zo sféry bujnenia vášni a potokov krvi do oblasti vedomých účelných vzťahov *ľudí rôzneho historického pôvodu*. Tým židom, ktorí nie sú pod vplyvom siono-internacizmu, to dá možnosť konečne získať Vlast, ktorá ich ochráni, a ktorú budú chrániť aj oni; a tí (*nielen židia svojím pôvodom*)³, ktorí sa

¹ O evolučnom procese biosféry, globálnom dejinnom procese a ich vzájomnej vlnivosti a chronológii. – pozn. prekl.

² Náboženstvá a vierouky nie sú jedno a to isté.

³ Zrušenie položky «národnosť» v novom ruskom pase prináša ešte jeden problém, o ktorom novinári mlčia: zďaleka nie všetci *nežidia (svojím pôvodom)* budú schopní

Mŕtva voda

nevedia oslobodiť od siono-internacizmu alebo odvetnej židoexaltácie, budú konať v podstatne sťažených podmienkach.

Šírenie tejto informácie v ZSSR umožní rýchlo znížiť veľkosť kádrovej bázy globálnej siono-slobodomurárskej nacistickej mafie bez akejkoľvek genocídy a masových represíí, a odseknúť základnú časť dnes funkčnej systémovej periferie mafie od jej medziregionálneho vedenia. Vysvetliť to možno tým, že faktológia môže mať dva druhy:

- 1) epizódy v procesoch;
- 2) koncepcie vzájomnej vloženosti procesov, obopínajúce veľký časový interval.

Epizódy procesov nemajú za cieľ logické dokazovanie koncepcií, ale len znázorňujú procesy vo vnútri samotnej koncepcie, ktorých vnímanie má na starosti procesné (obrazné) myslenie. Chápanie tohto javu spočíva v podvedomí každého človeka, preto tu opisované veci možno ČIASTOČNE vyvrátiť len v medziach obširnejšej koncepcie vzájomnej vloženosti procesov, ktorá by odhalila a vyriešila nami si nevedomované nezrovnalosti v tejto koncepcii a objasnila by to, čo táto koncepcia neobjasňuje. No drvivá väčšina siono-slobodomurárskej periferie nie je v súčasnosti na takýto spôsob boja s touto koncepciou svetonázorovo pripravená, preto jej zostáva buď upadnúť do hystérie a prejaviť sa, alebo odísť od medziregionálov a podriaďiť sa mocnejšej a životaschopnejšej koncepcii. Zatiaľ je siono-internacizmus nebezpečný hlavne preto, že vo svojej podstate si ho drvivá väčšina židov a gójov na vedomej úrovni nevedomuje.

Šírenie tejto informácie v krajinách konglomerátu posilní pozície spoločenských síl, ktoré si uvedomujú súčasnú krízu euro-americkéj civilizácie, po čom siono-internacizmus v nich bude viac zaneprázdnený vnútornými problémami konglomerátu, než globálnou politikou. Rádio, satelitná televízia, počítačové siete i tá „sloboda“ informácií, za ktorú tak posledných 40 rokov bojovali krajiny konglomerátu, vytvoria dobrý základ (*technický, sociálny a svetonázorový*) pre tento druh politiky voči nim (siono-internacizmom). Oni sami budú znepokojení problematikou

dokázať, že ONI nie sú ŽIDMI V TOM NAJHORŠOM ZMYSLE SLOVA (svojím charakterom), pretože okolie ich bude radiť do tejto kategórie podľa skutkov, nehádajac na údaje z dotazníkov.

(*V ruskom jazyku je viac termínov pre pojem „žid“. Židom podľa pôvodu a viery sa vraví „Jevrej“ (alebo „Judej“). No ruským slovom „žid“ sa všeobecne označujú ľudia bez ohľadu na pôvod a vieru, ktorí sú podlí a skúpi. Podobne ako u nás vzniklo slovo „cigánit“.*)

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

obmedzovania šírenia konceptuálne cudzej informácie a prejavia svoje pravé pokrytectvo v otázkach občianskych slobôd.

* * *

Doplnenie r. 1998

Ilustráciou tohto je článok v novinách „Nevskoe vremja“ z 29.11.1996 „Internet ako zbraň ultrapravice“, ktorý má vo svojom základe publikáciu v časopise „Itogi“. Píše sa v ňom:

«Po internete sa medzi americkými užívateľmi systému šíria protivládne a antisemitské vyhlásenia, prebieha aktívne verbovanie sympatizantov, tvrdí sa v správe Ligy boja s difamáciou¹. (hanobením) <...> Stačí zadať do internetového vyhľadávača „Spojené árijské národy“ a užívateľ bude mať k dispozícii stovky telefónnych čísel rasistických a neofašistických strán, hnutí, frontov, „milícií“ <...> Medzi aktivistami ultrapravicových organizácií je nemálo študentov, vrátane aj takzvaných hackerov, talentovaných počítačových chuligánov, ktorým sa darí rozširovať svoje vyhlásenia po internete, využívajúc cudzie telefónne účty. V Marylandskej univerzite, ako informujú noviny „Washington post“, špeciálne vytvorená komisia niekoľko mesiacov neúspešne pátrala po zlomyseľnom rasistovi, ktorý si uzurpoval internetovú adresu tejto váženej vzdelávacej inštitúcie. <...> Dnes „ultras“ získali možnosť bezplatne šíriť po sieti elektronické verzie kníh, ktorých kníhtlač bola zakázaná. Ako povedal v nedeľu novinárom aktivista „Bieleho árijského odporu“ Tom Metzger, internet sa stal „hlavnou zbraňou“ v arzenáli jeho hnutia. Podľa názoru jeho priaznivcov by informačná revolúcia 90-tych rokov mala vyvolať ďalšiu „bielu“ revolúciu². Ako v rozhovore pre „Washington post“

¹ „Anti defamation league“. Je to mimovládna organizácia v USA, zaoberajúca sa potlačovaním záujmu obyvateľstva o „židovskú otázku“ a násilným (až do zatvárania úplatnými advokátmi a sudcami, a vraždenia „nehodami“) donucovaním nesúhlasiacich k pokore voči biblickému internacizmu.

² V podstate je reč o tom, že došlo ku zmene pomeru rýchlostí obnovovania informačného stavu v spoločnosti na úrovni biologickej podmienenosti (*genetické kódy pri výmene pokolení*) a na úrovni kultúrnej podmienenosti (*praktická vedecko-technická informácia ako aj ostatné, ktoré sa neprenášajú geneticky z pokolenia na pokolenie*), teda to, čo už bolo nazvané zmenou pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času. T.j. Metzger má v podstate pravdu v tom, že sa blíži určitá zmena základov spoločenského zriadenia, ktoré on nazýva „bielou“ revolúciou.

Mŕtva voda

poznámenal los-angeleský rabín¹, Abraham Cooper, tak elektronická sieť „sa stáva hlavným bojovým poľom s šíriteľmi rasovej neznášanlivosti a nenávisťi“²».

Analýza ukazuje, že vo vlastnej spoločnosti možno vypestovať kultúru narábania s praktickou informáciou, vybudovať príslušnú legislatívu a znížiť tým škodu spôsobenú únikom informácií na minimum, ktoré nenaruší stabilitu riadiaceho procesu vo vlastnom systéme.

Oveľa ťažšie je ale chrániť sa pred infiltráciou informácie. Ide o to, že infiltrácia informácie je v mnohom analogická prvej súložii: po nej možno urobiť potrat a vyškrabať matku, „zaplátať“ panenskú blanu, no „zaplátané“ sexuálne neskúsené panny aj tak neexistujú... Rovnako je to aj v problematike informačnej bezpečnosti: raz do spoločnosti infiltrovaná informácia z nej nemôže byť vyčistená, môže byť len mnohonásobne prehodnotená. Pritom nové pochopenie dobre známych alebo odtajnených informácií môže znemožniť riadenie podľa doteraz realizovanej koncepcie.

Los-angeleského „politického pracovníka“ od Tóry a Talmudu znepokojuje práve táto stránka problému.

* *
*
*

Povedané sa týka aj zjednoteného Nemecka, v ktorom len sotva má niekto predstavu o tom, čo je to socializmus a čím sa líši od kapitalizmu, no všetky jeho vnútorné problémy budú najbližších 20 rokov spojené s následkami rozvoja bývalého NDR smerom k reálnemu socializmu.

Keďže ZSSR disponuje najväčšou skúsenosťou z prechodného obdobia, tak je účelné a v záujme národov ZSSR oboznámiť vedenie Nemecka a jeho sociologickú vedu s týmto materiálom v plnom objeme. Môže to zjednodušiť situáciu v Nemecku a zaistiť vyššiu úroveň chápania spoločných záujmov národmi ZSSR a Nemecka.

A tak blok by mal zabezpečovať obežníkové šírenie metodologickej a sociologickej konceptuálnej informácie. Konceptuálna informácia

¹ Je dobré si uvedomiť, že rabín nie je kňaz; kňazom v judaizme môže byť iba príslušník z rodu levitov. Rabín je učiteľom zákona, t.j. „ideológom“ židovskej obce. V podstate je jeho činnosť analogická činnosti politických pracovníkov v Ozbrojených Silách ZSSR: oboznámiť svojich zverencov s určitými dogmami, dosiahnuť u nich prejav súhlasu s nimi, a tých čo nesúhlasia, postaviť mimo zákon a organizovať ich perzekúciu. To, že dogmy rabinátu a Hlavného politického vedenia Sovietskej armády a Vojensko-morskej flotily boli vyjadrené rôznymi slovesnými formami, ešte nevyklučuje spoločnú podstatu ich dogiem a podstatu činnosti ich „agitácie“.

² Trafená hus zagágala: starozávetno-talmudistický rasista je znepokojený rasizmom, neznášanlivosťou a nenávisťou...

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

jednotlivých odvetví spoločenského zjednotenia práce musí byť voľne dostupná s výnimkou prípadov, ktoré boli spomenuté vyššie. Otvorená dostupnosť tejto informácie v bloku výrazne komplikuje zasahovanie konglomerátu do obvodov riadenia bloku na úrovni prvej, druhej a čiastočne aj tretej priority zovšeobecnených zbraní a prostriedkov riadenia.

Proces zmeny prevládajúceho videnia sveta je pomerne zdĺhavý, a zaistenie informačnej bezpečnosti vo vzťahu k siono-slobodomurárstvu potrebuje podporu aj vo forme politiky obmedzení. Avšak nie je prípustné začínať túto politiku skôr, než sa začne a bude ľudmi podporená politika obežníkového šírenia informácií metodologického a konceptuálneho charakteru.

Obmedzenia by nemali presahovať:

- zriadenie percentuálnej normy na získanie vysokoškolského a stredoškolského vzdelania a na obsadenie postov celoštátnej a celoodvetvovej úrovne zodpovednosti pre osoby židovského a zmiešaného (*s nimi*) pôvodu alebo osoby nachádzajúce sa s nimi v manželstve. Z pohľadu siono-internacizmu a ním vytvorených antisociálnych svetonázorových systémov sa to bude javiť ako obmedzovanie osobných práv na základe pôvodu. No v skutočnosti ide o OBNOVENIE práv mnohonárodnej spoločnosti vo vzťahu k sociálnej báze globálnej pseudonárodnej mafie. Percentuálna norma by mala byť zriadená na základe podielu obyvateľstva tejto kategórie v celkovom zložení populácie krajiny. V takomto prípade daná norma v štatistickom zmysle neobmedzuje práva židovského obyvateľstva v krajine ako celku, ale vytvára podmienky v prostredí samotného židovstva pre aktiváciu boja za sociálnu spravodlivosť vo všeľudskom zmysle v prípadoch, ak sa pohlavári mafie budú snažiť v medziach tejto percentuálnej normy manipulovať s kádrami. V opačnom prípade si všetky krivdy, reálne aj domnelé, bude mafia uspokojovať na úkor nežidovského okolia;
- okamžité odvolanie z práce (*vo oblastiach vzdelávacieho systému, zdravotníctva, médií a umenia, priamej aplikácie vedy a techniky pri príprave produkcie celoštátneho, celoodvetvového určenia, vojenskej techniky, systému štandardov, komunikácie atď.*) osôb židovského a zmiešaného (*s nimi*) pôvodu alebo osôb nachádzajúcich sa s nimi v príbuzenstve v prípade ak sa ich príbuzní (*pochádzajúci od spoločných babiek a dedkov*) nevrátia späť do ZSSR zo svojich zahraničných ciest, a to bez ohľadu na osobné úspechy odvolávaných z tej-ktorej sféry činnosti s povinnou rekvalifikáciou. To isté sa týka aj

Mŕtva voda

odvolávania z postov vo sfére riadenia na celoštátnej a celoodvetvovej úrovni zodpovednosti;

- odňatie riešenia otázok kádrovej politiky z kompetencie týchto osôb;
- udržiavanie počtu týchto osôb v personálnom zložení podnikov celoštátneho významu (najmä v médiách) v medziach ich podielu, ktorý tvoria v celkovom zložení populácie krajiny. Na ostatných podnikoch v medziach podielu, ktorý tvoria v populácii regiónu.

Existujúce disproporcie sa nesmú odstraňovať silovým nátlakom administrácie, čo by bolo nespravodlivé k väčšine svedomite pracujúcich a vyvolalo by nárast sociálneho napätia; tieto disproporcie sa musia odstrániť sami v prirodzenom procese výmeny pokolení aktívne zúčastnených v spoločenskom zjednotení práce.

No všetky takéto opatrenia, AK BUDÚ AJ NAĎALEJ NUTNÉ, sa nesmú realizovať skôr, než bude mať politika šírenia metodologickej a konceptuálnej informácie očividnú podporu u ľudí (a nie u „elitárnej“ inteligencie).

Realizácia takejto politiky nie je narušením skutočnej demokracie, pretože šírenie metodologickej a konceptuálnej informácie vedie k rastu kultúry myslenia v spoločnosti a rozšíreniu sociálnej bázy úplne základnej vnútrospoločenskej moci spomedzi všetkých jej druhov — konceptuálnej. Otvorená dostupnosť tejto informácie a princíp zvrchovanosti konceptuálnej moci umožňuje aj človeku, ktorý je osobne obmedzovaný v právach z týchto formálnych dôvodov (*a možno aj neprávom obmedzovaný*), mať účasť na konceptuálnej činnosti ľubovoľnej úrovne zodpovednosti.

Informačným zločinom vo vzťahu k bloku a objektívne prácou na medziregionálov je bránenie v zverejňovaní metodologickej a konceptuálnej informácie, kritizujúcej dovtedy známe metodológie a koncepcie z pozície všeobecnejších metodológií a koncepcií, bez ohľadu na „dobré úmysly“, ktorými zdôvodňujú svoju obštrukčnú činnosť. Kvalita novej koncepcie a metodológie nezávisí od formy, ale obsahu. Z toho dôvodu je právny postih za tento zločin oveľa ťažšie realizovateľný aj vtedy, ak by bol takýto článok vložený do trestného zákonníka. To ale neznamená, že zločin by mal ostať nepotrestaný. Odplata môže byť vysoko mravná, no zároveň protizákonná, na čo existuje mnoho príkladov v ľudových piesňach („*Kudejar*“, „*Dvanásť zbojníkov*“) i epose (*vzťahy Ilju Muromca a kniežata Vladimíra*).

Takým spôsobom sa všetka metodologická a prakticky všetka konceptuálna informácia v systéme informačnej bezpečnosti bloku považuje za CELOSPOLOČENSKÚ, zatiaľ čo v systéme informačnej

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

bezpečnosti medziregionálneho konglomerátu sa všetka táto informácia považuje za SLUŽOBNÚ informáciu generality „elitárnej“ mafie. V tomto spočíva potenciálny základ vyššej rezervy stability riadenia podľa plnej funkcie, t.j. lepšej informačnej bezpečnosti bloku v porovnaní s medziregionálnym konglomerátom. Príčina japonského „zázraku“ spočíva práve v tomto, a nie v tom, že Američania po vojne nadiktovali Japonsku text ich ústavy, ako to pre svoje nechápanie alebo zradnú kalkuláciu na nechápanie televíznych divákov vysvetľoval V.J.Cvetov¹. Ďalšia vec potom je, ako sa táto informačná bezpečnosť konceptuálnej samostatnosti riadenia realizuje v praxi.

Všetka faktologická informácia sa tiež rozdeľuje na celospoločenskú a služobnú. Z celospoločenskej faktológie spadá pod obežníkové šírenie minimálne nasledovná:

- „židovská otázka“ a celý systém s ňou previazaných sociálnych vzťahov nepatria k otázke vzťahov medzi národmi, ale k otázke vzťahov medzinárodnej mafie a národných spoločností;
- „antisemitizmus“ a kontrasionizmus sú druhotné spoločenské javy, keďže prvotným je siono-internacizmus Biblie a Talmudu. Formou ich prejavu môže byť aj náboženské spiatočníctvo, aj striktná veda, v závislosti od toho, či siono-internacizmus, ktorých ich priviedol k životu, vystupuje vo forme náboženského alebo pseudovedeckého spiatočníctva;
- skrývanie zločinov, zapríčinených siono-internacizmom jak v minulých dejinách, tak aj v súčasnosti — je trestné;
- účasť židov a židomilov² v protispoločenskej a protištátnej činnosti;
- kritika siono-internacizmu dejateľmi národných kultúr minulosti;
- existencia židovských predkov až do pradedov (*vrátane, a najmä ak boli rabínmi*) u známych historických postáv minulosti a súčasnosti;
- výchova zahraničnými vychovávateľmi (gubernantmi), získanie vzdelania vo Švajčiarsku, dlhodobý pobyt v ňom, najbližší okruh ľudí takýchto dejateľov — súčasných aj minulých;
- existencia v minulých pokoleniach u súčasných spoločenských a vedeckých dejateľov s celoštátnou úrovňou zodpovednosti (*alebo uchádzajúcich sa o takéto pozície vo sfére riadenia, vede, technike, médiách, umení*) židovských príbuzných a známych typu slobodomurárov alebo otvorených antipatriotov. Ak sa siono-internacizmus (*alebo protinárodné správanie v iných formách*) v ich činnosti nijako neprejavoval a neprejavuje, tak toto všetko ani jeden

¹ Dnes už nebohý.

² V ruskom origináli bol použitý presný termín „židovstvujučie“. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

človek (*zodpovedný za osud spoločnosti*) nebude dávať druhému za vinu ani reálne, ani zo žartu; ale ak sa v činnosti človeka prejavuje vysoká štatistická predurčenosť chybných rozhodnutí, tak tieto formálne, vonkajšie príznaky umožnia rýchlejšie identifikovať zdroje a kanály cudzieho (*pre národy krajiny*) konceptuálneho vplyvu, ak sa niečo také deje;

Aj v prípade ľudí pracujúcich vo sfére riadenia a na kľúčových postoch vedy a techniky (*v regiónoch i na štátnej úrovni*) musí byť verejnosť informovaná prostredníctvom tlače o všetkých ich príbuzných a priateľoch zo školy alebo univerzity, aby v prípade narastania tendencie ku strate riadenia bolo možné ľahko odhaľovať klanové systémy rôznych protispoločenských mafii;

- účtovná informácia Štátneho štatistického úradu a jeho regionálnych pobočiek;
- ekologická informácia.

Zatajenie a skreslenie tejto informácie je vo vzťahu k bloku trestné.

Druhú kategóriu tvorí aplikovaná faktológia služobného charakteru. Práve táto informácia bola vždy predmetom záujmu všetkých rozvedok a špeciálne o ňu dbali kontrarozvedky. Pokrok vo všetkých odvetviach vedy a techniky si vyžaduje, aby odborník mal voľný prístup k čo možno najväčšiemu počtu zdrojov. No požiadavka na predchádzanie únikom informácií v existujúcom systéme režimu utajenia znižuje objem rýchlo dostupnej informácie až do stavu informačného hladu, čo zase vyvoláva nekontrolované prúdenie informácie v systéme „utajenia“ podľa osobnej dôvery.

Východisko z tejto situácie môže byť len jedno: vychovanie kultúry narábania s informáciou pri plnení služobných povinností (*aj mimo služby*) a zmena pravidiel prístupu k utajeným zdrojom. Základný objem informácie by mal pritom spadať do nasledovných kategórií:

- informácia s voľným prístupom, obeh ktorej nie je kontrolovaný a ktorá je šírená odvetvovými a rezortnými informačnými prostriedkami pre všetkých zainteresovaných odborníkov;
- informácia podliehajúca sprístupneniu každému odborníkovi, ktorý je autorizovaný pre príslušnú kategóriu utajenia a tematickú kategóriu, so zaznamenávaním každého uskutočneného prístupu k takejto informácii službou režimu utajenia.

To odstráni hlavnú príčinu nekontrolovaného prúdenia informácie, keď sa odborníci systematicky obracajú jeden k druhému s prosbou zobrať pre nich osobne ten či onen materiál bez toho, aby vedenie zaznamenalo ich

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

mená v zozname prístupov ku konkrétnym materiálom. Toto opatrenie všetci prehliadajú: dostatočne vysoké vedenie aj tak nemá čas každého, kto to potrebuje, zapisovať do povolenky na prístup ku konkrétnym tajným materiálom. Odovzdávanie materiálov od vykonávateľa k vykonávateľovi bez takejto písomnej autorizácie odborníka zo strany nadriadených sa často nezaznamenáva do zoznamov, evidovaných službou režimu utajenia (*a tieto roky nepodliehajú krížovému porovnávaniu vzájomných výmen dokumentov*). Ak sa takto odovzdávajú dokumenty s veľmi obmedzeným prístupom, tak záznam odovzdania a vrátenia medzi vykonávateľmi sa v služobnej evidencii vôbec nerobí, aby sa tak predišlo možným nepríjemnostiam pri potenciálnej krížovej previerke záznamov. V takýchto prípadoch sa potvrdenky o výdaji a prijíme dokumentov píše na kúsky papiera, a potom sa jednoducho zničia, nehovoriac už o tom, že pri vysokej úrovni vzájomnej dôvery sa odovzdanie dokumentov a ich návrat výlučne behom jedného dňa vôbec nezaznamenáva písomne. Hlavnou príčinou takejto praxe je to, že oficiálnou cestou vykonávateľ buď vôbec nemôže získať materiál, ktorý obsahuje dôležitú informáciu pre jeho odbornú činnosť, alebo to trvá neprímerane dlhú dobu, čo vedie k nesplneniu príslušných pracovných úloh. Často sa stáva, že dokonca nie všetci spoluautori daného dokumentu sú na zozname s povolením prístupu k nemu.

Na tento postup si všetci zvykli, a všetkým to vyhovuje: vedeniu vyhovuje to, že ho neobťažujú s drobnými hlúposťami; sionoslobodomurárstvu vyhovuje to, že informácia prúdi nekontrolovane. V prípade, ak by základný objem aplikovanej faktologickej informácie patril do kategórie podliehajúcej sprístupneniu každému odborníkovi, autorizovanému pre príslušnú kategóriu utajenia a tematickú kategóriu, so zaznamenávaním každého prístupu k materiálu službou režimu utajenia, tak dnes obyčajná prosba «vezmi pre mňa materiál № toľko a toľko» by bola nemiestna a pýtala by na seba pozornosť svojou neprírodzenou (*pre lojálneho odborníka*) snahou zakryť svoje stopy k aj tak preňho dostupnému dokumentu. A služba režimu utajenia by v takomto prípade presne vedela, kto s akým materiálom pracoval. No prechod na takýto systém si vyžaduje, okrem tradičnej autorizácie podľa úrovne utajenia, zavedenie autorizácie na základe tematiky výskumu, základom čoho by sa mohol stať univerzálny desatinný klasifikačný¹, dávno používaný v sovietskej bibliografii.

¹ V ČR a SR známe ako Medzinárodné desatinné triedenie (MDT). Forma indexovania kníh. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

Minimum aplikovanej faktológie, tej najzávažnejšej, by mohlo aj naďalej patriť do kategórie podliehajúcej šíreniu v direktívno-adresnom móde, tak ako sa to robí aj teraz.

Takáto organizácia systému informačnej bezpečnosti by umožnila zredukovať na minimum intenzitu prúdenia tajnej informácie v systéme „utajenia“ založenom na vzájomnej dôvere jednotlivých odborníkov, zrýchlila by tempo spracovávania vedecko-technickej informácie a zvýšila kvalitu vedecko-technických prác.

No navrhovaný systém môže úspešne fungovať len vtedy, ak bude podporený pestovaním kultúry narábania s „otvorenou“ aj utajenou informáciou u všetkých odborníkov v oblasti vedy, techniky a riadenia. To znamená, že na každej vysokej a strednej škole (*snáď len okrem gastronomickej, no vrátane pedagogickej*) by sa mal prednášať kurz **INFORMAČNÁ BEZPEČNOSŤ SPOLOČNOSTI**. Kurz by sa mal skladať z dvoch častí: informačná bezpečnosť štátu ako celku a informačná bezpečnosť daného pracovného odvetvia, ktoré v danej škole študuje.

V dnešných dňoch sa „hanbíme“, a celkom neoprávnene, za existenciu režimu „utajenia“ v ZSSR, no nehanbíme sa za to, že v ZSSR neexistuje systém **INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI**. Výsledkom toho sú predstavy o „utajení“ (*t.j. informačnej bezpečnosti*) u väčšiny odborníkov národného hospodárstva na nižšej úrovni, než vo vtipoch o majorovi Proninovi.

* * *

Doplnenie r. 1998

Aby sme len nehovorili naprázdno, uvedieme aj príklad primitívno-humorného chápania problematiky zabezpečenia informačnej bezpečnosti odborníkmi, ktorí by ju na základe svojho pracovného zaradenia mali zabezpečovať. „Pravda“ dňa 21.12.1996 zverejnila rozhovor s generálmajorom Vladimírom Ivanovičom Denisovom, ktorý v čase ZSSR mal na starosti špeciálnu propagandu v Hlavnom politickom riadení Sovietskej armády a Vojensko-morskej flotily Ministerstva Obrany ZSSR. Ako mnohí iní vysokí úradníci ZSSR, dnes aj on pracuje v štruktúrach biznisu a zaoberá sa zaisťovaním informačnej bezpečnosti¹ Obchodno-priemyselnej komory Ruskej Federácie. Rozhovor s V.I.Denisovom má titulok „*Rusko zostáva hlavným terčom na poli informačnej vojny*“.

¹ Tento termín — informačná bezpečnosť — sa v posledných rokoch začal dosť široko používať adekvátnym aj neadekvátnym spôsobom. Pričom málokto z tých, kto ho používa, hovorí priamo o tom, ako a aké procesy v živote spoločnosti a v technosfére s týmto termínom vlastne spája. Ani v analyzovanom článku nie je definovaný jeho zmysel. My ho používame v nami skôr definovanom zmysle.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

V rozhovore sa diskutuje o príčinách krachu ZSSR a tiež o tom, nakoľko je dnešné Rusko vnímavé k vplyvu tých procesov, voči ktorým ZSSR zostal bezbranným.

« — Vladimír Ivanovič, Sovietsky zväz padol v dôsledku zradných činov, vyprovokovaných nepriateľskými silami zvonku, ktoré stavili hlavne na použitie informačno-psychologických zbraní. Vy zastávate tento názor. A hľa váš kolega, vedúci tlačového oddelenia SZR (Služba zahraničnej rozviedky) Jurij Kobaladze, v jednom z interview kategoricky vyhlásil, že neverí na existenciu nejakých sprisahaní, „slobodomurárskych centier, agentov vplyvu“. Tvrdí, že „Sovietsky zväz nezničilo CIA. My sami sme ho zničili“.

— Nebudem sa snažiť namietat', a viac-menej súhlasím s Jurijom Georgievičom. Osobitosť informačno-psychologického vplyvu spočíva v tom, že umožňuje dosahovať zadané ciele rukami protivníka. V tomto zmysle sme ZSSR skutočne zničili my, a teraz, opäť stúpajúc na tie isté hrable, ničíme Rusko. Bábka, ktorá si neuvedomuje, že je len bábkou — predstavuje tú najefektívnejšiu zbraň, ak sa bavíme o psychologickvej vojne».

Uvedený príklad ukazuje, že Kobaladzeho názor o príčine krachu ZSSR (my sami sme ho zničili) je len fragmentom Denisovovho názoru (my sami sme ho zničili *v dôsledku toho, že nám to „vsugerovali zvonku“*). No aj Denisovov názor je tiež len fragmentom ešte širšieho názoru: 1) My sami sme ho zničili, 2) *v dôsledku toho, že nám to „vsugerovali zvonku“*, 3) *no úspešne „vsugerovať zvonku“ nám to mohli len preto, lebo v nás boli „psychologické“¹ predpoklady k tomu, aby sme toto mámenie prijali*, 4) *a oni tak („zvonku“) mohli využiť Božie dopustenie voči nám*.

To znamená, že formálne slovne je toto vyjadrenie ako celok identické s názorom Kobaladzeho: «Sovietsky zväz nezničila CIA. My sami sme ho zničili», no zmysel tohto hierarchicky štvorúrovňového² vyjadrenia je predsa len celkom iný, a veľmi odlišný od toho, čo mali na mysli Kobaladze a Denisov. No v závislosti od toho, na akom mieste

¹ „Psychologické“ predpoklady sú v podstate osobitosti vnímania a spracovania informácie každým človekom i množstvom ľudí, podmienené jeho režimom psychiky a reálnou mravnosťou.

² Úrovně vnímania sú v texte odlišené rozdielnou grafikou písma: **štvrtá úroveň** je najdôležitejšou pojmovou úrovňou v tejto vzájomnej vložnosti. Okrem toho, pojmové vrstvy môžu byť usporiadané aj v opačnom poradí: od Božieho dopustenia až ku krachu ZSSR následkom činov jeho politikov a obyvateľstva.

Mŕtva voda

prestrihneme štvorúrovňové vyjadrenie určitého chápania problematiky informačnej bezpečnosti, považujúc povedané za pravdivé a odstrihnuté za nadbytočné alebo lživé, tak takú dostaneme aj *informačnú bezpečnosť*, no už nie ako politický termín, ale ako objektívny proces v živote spoločnosti a jej určitých podskupín: politických strán, firiem, rodín, osobností atď.

Okrem toho, keď sa už bavíme o objektívnom procese informačnej bezpečnosti, tak treba chápať aj to, že krach ZSSR (*ako proces*) sa nezačal 30. decembra 1922¹, ale oveľa skôr. T.j. chápanie uvedeného hierarchicky štvorúrovňového vyjadrenia určitého názoru o informačnej bezpečnosti závisí ešte aj od chronologickej hĺbky historického mýtu², na základe ktorého sa uskutočňuje riadenie v spoločnosti. Keďže dejiny sú vždy geograficky konkrétne, tak najvyššia úroveň informačnej bezpečnosti si vyžaduje skúmanie príslušnej problematiky na pozadí a v súvislosti s globálnym dejinným procesom na čo možno najdlhšom časovom intervale.

* *
*
*

Študent sa na vysokej škole stretáva iba s tajnými knihami a zošitmi, a ak sa ho spýtame, ako by mal s nimi narábať, tak povie len, že sa nesmú vynášať zo zóny režimu utajenia; niektorí ešte povedia, že o ich obsahu sa nesmie hovoriť mimo zónu režimu utajenia (s neautorizovanými osobami).

Keď absolvent príde do vedecko-výskumného ústavu alebo do konštruktárskej kancelárie, stretne sa tam s rezortnými smernicami, podnikovými smernicami a občas aj s celoštátnymi smernicami o režime utajenia prác. Ďalej vidí čokoľvek z tohto približne raz za rok pri obnovení písomného vyhlásenia, že bol so všetkým týmto «oboznámený a zaväzuje sa to dodržiavať». V tom istom čase zisťuje, že hlavná časť faktológie sú len zdanlivé tajomstvá, potenciálnemu protivníkovi dobre známe, ako to vidno dokonca z neutajovanej zahraničnej literatúry. Od tohto momentu sa absolvent začne stavať k informačnej bezpečnosti ako ku «hre na tajomstvá», dodržiavajúc stanovené pravidlá len formálne, no reálne ich porušujúc nepísanou tradíciou, pretože ináč sa pracovať nedá. V takýchto podmienkach, pochopiteľne, nemôže byť zaistená informačná bezpečnosť. A zároveň takýto systém režimu utajenia znižuje rýchlosť a kvalitu vedecko-technických prác. Stalo sa to celkom očividné v posledných tridsiatich rokoch; len keby bola vôľa to vidieť?

¹ Oficiálny dátum založenia Zväzu Sovietskych Socialistických republík.

² Inými slovami — od pracovnej koncepcie odohratej histórie, opisujúcej minulé udalosti a ich hodnotenie v prospech napomáhania alebo potláčania procesov, určených na realizáciu cieľov historicky dlhodobého riadenia.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

Kurz informačnej bezpečnosti by väčšine študentov umožnil si, prinajmenšom, vypracovať vedomý postoj k tomu, že:

- rozhovory na služobnú tému sú mimo zónu režimu utajenia nemiestne;
- že rovnako nemiestna je jak vlastná zbytočná zvedavosť, tak aj zbytočná zvedavosť okolitých osôb, ktoré nemajú prístup k danej či príbuznej tematike;
- že informačná bezpečnosť sa buduje na základe znalosti štatistických zákonitostí prúdenia informácie v spoločnosti, a je podryvaná prúdením informácie v systéme „utajenia“ na základe osobnej dôvery, v ktorom všetci konajú z najlepších pohnútok, no spoločne vytvárajú štatistickú predurčenosť úniku informácie do zahraničia cez vzájomnú vloženosť štruktúr.

Až potom, keď si drvivá väčšina začne uvedomovať, ako skutočne tajná informácia uniká do zahraničia, a bude preto napomáhať zníženiu miery štatistickej predurčenosti týchto únikov, začne mať skutočný zmysel dnes existujúci mechanizmus evidencie a kontroly využívania tajných zdrojov informácií a kontrola kádrovej (personálnej) politiky. Všetko vyššie uvedené sa týka zabezpečenia informačnej bezpečnosti vedecko-technických prác a riadiacej sféry, no nesmie zasahovať do zabezpečenia informačnej bezpečnosti administratívnych častí Ozbroyených síl, KGB, MV, kde je charakter informačných prúdov odlišný od vedy, techniky a sféry riadenia. Tam sa systém režimu utajenia formoval organicky v priebehu dejín, a do vedy a techniky bol prevzatý práve odtiaľto v hotovej podobe až v 20. storočí bez prihliadnutia na špecifiká týchto v mnohom bezštruktúrnych odvetví činnosti.

Vybudovanie systému kontroly a ochrany obvodov prúdenia informácie v spoločnosti ako celku, t.j. vybudovanie systému informačnej bezpečnosti, by sa malo začínať vypracovaním a zavedením kurzu **INFORMAČNÁ BEZPEČNOSŤ** do vysokoškolského učebného programu, a hlbším a predmetnejším výskumom informačnej bezpečnosti v rôznych odvetviach spoločenského zjednotenia práce v ZSSR. Táto kapitola aktuálnej knihy predstavuje len všeobecný pohľad na problematiku informačnej bezpečnosti spoločnosti v globálnom dejinnom procese.

Zvýšenie rýchlosti a kvality riadenia spoločnosti (*systému samoriadenia spoločnosti*) má vyššiu prioritu nad utajením aplikovanej faktológie pred nepovoleným prístupom, pretože zvýšenie kvality riadenia je procesom, ktorý je hierarchicky vyšší a objemnejší voči procesu zaistenia režimu „utajenia“.

Mŕtva voda

* * *

Doplnenie r. 1998

Pritom v základe celospoločenskej informačnej bezpečnosti leží schopnosť množstva jedincov zaistiť svoju osobnú informačnú bezpečnosť.

Historicky reálne existuje koncepcia spoločenskej organizácie života, v ktorej sa jedinci s démonickými sklonmi tvrdošijne snažia všetkými dostupnými prostriedkami vplyvu dosiahnuť to, aby možnosti a schopnosti okolitých ľudí slúžili v ich vlastný prospech. Pritom bez ohľadu na to, či si uvedomujú čo tvoria; či konajú premyslene alebo len na základe bezducho osvojených automatizmov správania, tak snaha vykoristiť druhých ľudí na svoje ciele je historicky stabilným masovým javom, ktorý dosiahol najväčšiu hĺbku mravného úpadku v biblickej kultúre. V dôsledku toho sa medzi výdobytkami kultúry nachádzajú aj prostriedky preniknutia do ľudskej psychiky s cieľom skreslenia normálnych geneticky podmienených procesov samoriadenia osôb v spoločnosti, aby si tak zaistili exploataciu ich osobných možností vo svojich osobných alebo klanovo-korporatívnych záujmoch.

Všetka informácia sústredená v psychike jednotlivca, tak ako aj spoločenská informácia, je vo vzájomnom vzťahu s hierarchiou zovšeobecnených prostriedkov riadenia (zbraní). A vďaka tejto hierarchickosti je *sebazabezpečenosť informácie*¹, vzťahujúcej sa k vyšším prioritám, vyššia, než u informácií vzťahujúcich sa k nižším, pretože vyššie objímajú nižšie v množstve ich prejavov.

Preto aj v davo-, „elitárnej“ spoločnosti možno spozorovať určitú štatistickú zákonitosť: ak chce niekto spoločnosti vsugerovať vyslovenú lož ako pravdu, tak: — ak sa lož týka faktologickej informácie (*3. priorita*), tak ju treba vložiť do kontextu, ktorý obsahuje cca 50 % hodnovernej informácie; — ak sa lož týka metodologickej informácie (*1. priorita*), tak ju treba podávať v kontexte, kde je najmenej 95 % pravdivej informácie, potvrdzovanej praxou.

A hoci je tomu v štatistike spoločenského života skutočne tak, no v zabezpečení osobnej informačnej bezpečnosti je aj tak prvoradou úlohou snaha o maximálne priblíženie vlastných metodologických stereotypov k objektívnej pravde. Existujú dva navzájom sa vylučujúce pohľady na informáciu:

- 1) informácia vo Vesmíre je objektívna (*t.j. existuje nezávisle od subjektu*), avšak jej vnímanie je subjektívne podmienené;

¹ Vlastnosť každej čiastkovej informácie, podmienená mnohoúrovňovosťou Celovesmírneho systému kódovania informácie — Miery, Predurčenia Bytia.

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

- 2) objektívna informácia vo Vesmíre neexistuje, je len výplodom subjektu v procese jeho interakcie s prostredím.

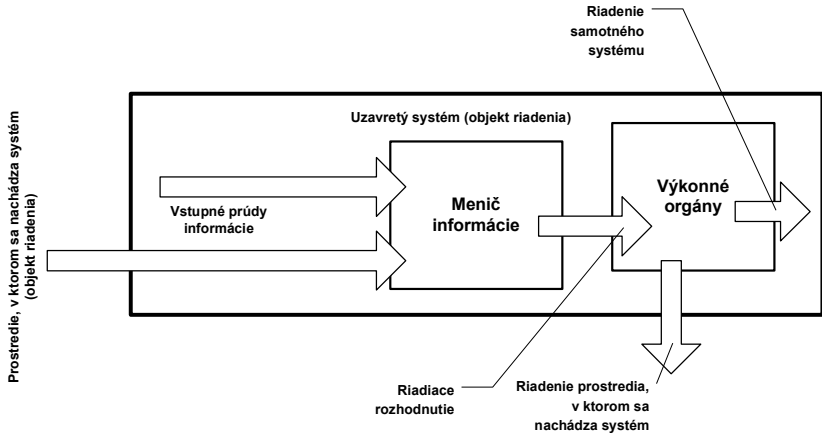
Druhý pohľad je vo svojej podstate ostýchavé a svojrázne zamaskované tvrdenie o nemožnosti spoznať Objektívnu realitu, a (*ako dôsledok*) nemožnosti racionálneho a účelného správania človeka vo Svete. To znamená, že ak takýto pohľad bude súčasťou vedomej a nevedomých úrovní psychiky jedinca, tak ten bude mať problémy so zaistením svojej osobnej informačnej bezpečnosti.

My sa pridriavame prvého pohľadu: informácia (*ako súčasť trojjednoty matéria-informácia-miera*) je objektívna, a jej vnímanie a retranslácia (*prenos*) v spoločnosti je subjektívne podmienená. Vzhľadom na tento názor, mnohé procesy informačnej výmeny (*dobré známe z kybernetiky, teórie i praxe vytvárania technických systémov na spracovanie informácií*) nachádzajú svoje viac či menej plné analógy jak pri vzájomnej komunikácii ľudí, tak aj v procese ovplyvňovania každého z nich vedou, umením, médiami a ďalšími výdobytkami kultúry (*v zmysle informácie neprenášanej geneticky z pokolenia na pokolenie*).

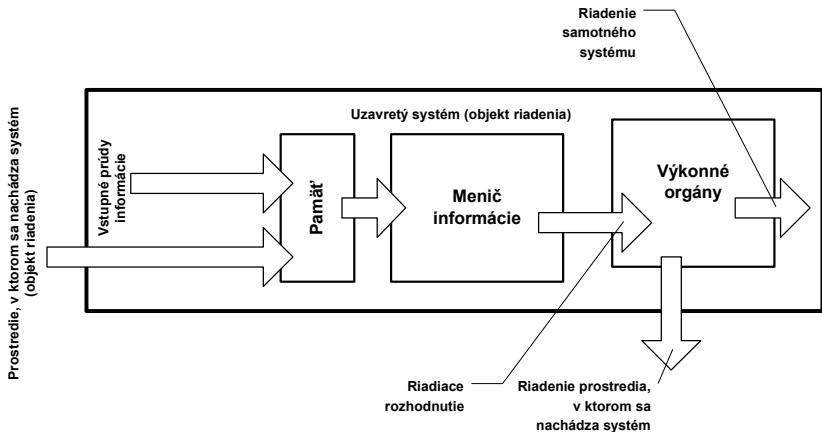
Ak budujeme samoriadiaci sa systém (*a psychika každého z nás je takýmto systémom v jej nadradených supersystémoch*), tak (*ako už bolo vysvetlené v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia, kap. 13.7*) vypracovávanie v ňom riadiacich rozhodnutí a algoritmov jeho správania v prostredí môžeme organizovať niekoľkými spôsobmi.

Prvý. Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia má najvyššiu prioritu a *bezprostredne* sa privádza na vstup algoritmu vypracovania riadiaceho rozhodnutia a správania tak, ako je to zobrazené na schéme nižšie.

Mŕtva voda

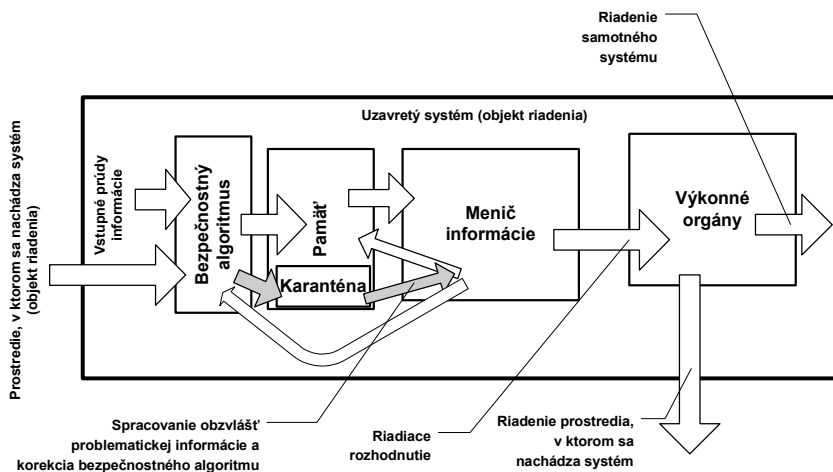
Druhý. Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia sa bezprostredne nahráva do dlhodobej pamäte, a algoritmus vypracovania riadiaceho rozhodnutia čerpá informáciu z dlhodobej pamäti, pričom ju porovnáva s prúdom informácie, ktorý prichádza z vonkajšieho prostredia, ako je to zobrazené na schéme nižšie.

Tretí. Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia sa nahráva do dočasnej pamäte («buffera») a určitý bezpečnostný algoritmus analyzuje

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

túto informáciu v dočasnej pamäti a prideluje jej hodnoty: «lož» — «pravda» — «treba dodatočne preveriť» atď. Až po tomto vyhodnutí bezpečnostný algoritmus presúva informáciu do dlhodobej pamäte (*prícom neurčitá informácia zostáva až do jej preverenia v karanténe*), ktorej informačná báza disponuje väčšou dôveryhodnosťou pre algoritmus vypracovania riadiaceho rozhodnutia (*lokalizovaný v meniči informácie*), než informácia, ktorá doňho prichádza *bezprostredne* z vonkajšieho prostredia. Riadiace rozhodnutie sa následne vypracováva rovnako, ako pri druhom spôsobe v procese porovnávania informácie z dlhodobej pamäte s informáciou, ktorá prichádza bezprostredne z vonkajšieho prostredia, ako je to zobrazené na schéme nižšie.

Ak ostatné podmienky zostávajú rovnaké, tak čas reakcie systému na prichádzajúcu informáciu z vonkajšieho prostredia narastá od prvej schémy k tretej; t.j. rýchlosť, hodnotená podľa dĺžky reakcie na vonkajší vplyv — klesá. Ak je však v informačnom prúde, prichádzajúcom do systému z vonkajšieho prostredia, prítomné rušenie typu „nezmyselný šum“ a/alebo rušenie typu „mámenie“, v ktorom sa prejavuje *cieľavedomý pokus zmeniť zvonku samoriadenie nášho systému* v súlade s cudzou koncepciou, tak stabilita procesu samoriadenia narastá od prvej schémy k tretej, pretože narastá odolnosť voči rušeniu počas vypracovávania riadiaceho vplyvu, ktorý sa vytvára na základe stabilnej alebo pomaly sa meniacej informačnej bázy dlhodobej pamäte.

Mŕtva voda

- V **prvej schéme** „šum“ a „mámenie“ sú priamou informačnou bázou vypracovania riadiaceho rozhodnutia.
- V **druhej schéme** „šum“ a „mámenie“ sa začleňujú do informačnej bázy vypracovania riadiaceho rozhodnutia úmerne tomu, ako sa nimi zapratáva dlhodobá pamäť a následne sú nekontrolované používané v algoritme vypracovania riadiaceho rozhodnutia ako hodnoverná informácia, na základe ktorej sa dané rozhodnutie tvorí.
- V **tretej schéme** *musia* „šum“ a „mámenie“, ak sa chcú dostať do informačnej bázy, na základe ktorej sa vypracováva riadiace rozhodnutie, *oklamať bezpečnostný algoritmus*, prenášajúci informáciu z dočasnej pamäte do dlhodobej a určujúci príslušnosť informácie do rozdielnych kategórií «lož», «pravda», «treba dodatočne preveriť».

Preto, ak sa systém riadi sám na základe tretej schémy, na vnútenie mu cudzieho vonkajšieho riadenia je potrebné:

- buď „prepašovať“ informáciu do dlhodobej pamäti pomimo bezpečnostný algoritmus;
- alebo vypnúť bezpečnostný algoritmus a systém previesť na režim riadenia podľa druhej schémy;
- alebo priviesť na vstup systému prúd „mámení“ s takou intenzitou, aby riadenie podľa tretej alebo druhej schémy stratilo svoju stabilitu kvôli nízkej reakčnej rýchlosti a systém prešiel do režimu riadenia podľa prvej schémy, ktorá najrýchlejšie reaguje na informáciu, prichádzajúcu bezprostredne z vonkajšieho prostredia, pri prakticky úplnej strate pamäte v procese vypracovávaní riadiacich rozhodnutí.

Z pohľadu zabezpečenia informačnej bezpečnosti — *v zmysle stability samoriadenia na základe určitej koncepcie, v ktorej sú zadefinované ciele riadenia aj spôsoby ich dosiahnutia* — je normálnou práve **tretia schéma riadenia**. Prvá schéma riadenia je prípustná pre riadenie v mimoriadnych situáciách, v ktorých je lepšie akékoľvek riadenie, než úplné sa zrieknutie riadiaceho vplyvu na priebeh situácie. Druhá schéma je neplnohodnotná verzia tretej schémy.

Ľudská psychika, ak ide o psychiku normálneho človeka, je geneticky nastavená na realizáciu tretej schémy samoriadenia. Avšak, následkom skreslenia normálnej genetickej podmienenosti historicky reálnou kultúrou (*napríklad: alkoholom; fajčením; narkotikami; parazitujúcou v kultúre ľžou, považovanou za pravdu*), sa v organizácii psychiky väčšina ľudí používa v každodennom živote prvá schéma, dokonca aj mimo výnimočných situácií. Kombinácia druhej a tretej schémy riadenia sa tiež

Zaistenie informačnej bezpečnosti riadenia

používa mimo výnimočných situácií, no nie v každodennom živote, ale keď situácia od človeka vyžaduje určitú tvorivosť.

Zhon a hystéria (*t.j. správanie bez účelu a zmyslu*) v ľudskom správaní vo výnimočných situáciách svedčia o tom, že v živote jedinca prevláda prvá zo schém samoriadenia. Zmeravenie a šok vo výnimočných situáciách je prejavom brzdenia riadenia podľa prvej schémy, pri nemožnosti riadiť podľa druhej alebo tretej.

Psychika každého človeka má svoj vlastný bezpečnostný algoritmus, a vo vzťahu k nej existujú aj vonkajšie bezpečnostné algoritmy: počnúc od tých, ktorí nás chránia svojou Láskou, a končiac Najvyšším, ak postupujeme smerom rozširovania sfér starostlivosti.

A tak, jednou z úloh démonizmu, ktorej vyriešenie potrebuje na exploataciu možností druhých jednotlivcov — je vyvedenie psychiky jedinca spod ochrany všetkých «bezpečnostných algoritmov». Takéto vyvedenie je tým efektívnejšie, čím viac sú ľžou zmanipulované metodologické stereotypy osoby, ktoré sú základom jeho vlastných bezpečnostných algoritmov, určujúcich čo je pravda, a čo lož; od ktorých tiež závisí spolupráca s vonkajšími «bezpečnostnými algoritmi». Práve preto je osobná informačná bezpečnosť zaistená tým viac, čím stabilnejšia je psychika v tretej schéme vypracovania riadiacich rozhodnutí a čím pravdivejšie sú názory človeka, týkajúce sa 1. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

Spoločenská informačná bezpečnosť sa rodí vo výsledku reálnej osobnej informačnej bezpečnosti množstva ľudí.

PROCES 3.

ZOBRAZENIE PLNEJ FUNKCIE RIADENIA V ŠTÁTNYCH I NEŠTÁTNYCH ŠTRUKTÚRACH SYSTÉMU SAMORIADENIA SPOLOČNOSTI

Kolísanie miery súladu medzi systémom SAMO-(*Ludskosť*)-riadenia spoločnosti a plnou funkciou riadenia v procese jej realizácie

Plná funkcia riadenia celoštátnej úrovne, pri jej aplikácii na spoločnosť, predpokladá nasledovné úkony:

1. Rozpoznávanie prírodných procesov a procesov vytvorených spoločnosťou, vo vzájomnej vložnosti ktorých sa rozvíja spoločnosť.
2. Formovanie vektora cieľov riadenia vo vzťahu k novým objaveným faktorom a jeho zaradenie do celkového vektora cieľov.
3. Formovanie rozpoznávacieho stereotypu, t.j. stereotypu objavenia a rozpoznania komponentov cieľového vektora.
4. Formovanie cieľovej funkcie riadenia vo vzťahu k novým objaveným faktorom pri jej vložnosti do všeobecnejšej koncepcie spoločenskej bezpečnosti.
5. Uvedenie koncepcie do života, opierajúc sa o systém štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia.

Systém riadenia v **riadiacej schéme prediktor-korektor** predstavuje vždy:

- samotného **prediktora-korektora**, ktorý je začiatkom a koncom minimálne základných obvodov prúdenia informácie, a ktorý formuje prognózu rozvoja systému a program (konceptiu) využívania zdrojov systému;
- a **programovo-adaptívny modul**, ktorého prediktor-korektor poveruje funkciou realizácie daného programu (konceptie) v praxi, pričom programovo-adaptívny modul tento zverený program nemení, len ho využíva vo svojej činnosti v hotovej podobe.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Samotný prediktor-korektor pritom môže byť v spoločnosti prítomný v štruktúrnej nelokalizovanej forme.

Časť spätných väzieb je pripojená na programovo-adaptívny modul, no táto informácia sa používa len na adaptáciu programu k podmienkam, v ktorých sa nachádza uzavretý systém, nie na zmenu programu.

Avšak vzájomná vloženosť štruktúr sa prejavuje aj v tom, že plná funkcia riadenia je v spoločnosti (*na rozdiel od čisto technických aplikácií*) rozptýlená do štruktúr s určitou funkčnou špecializáciou, ktoré v sebe nesú (*hoc by len čiastočne*) aj funkcie netypické pre ich špecializáciu.

Snaha vykonávať LEN funkcie predpísané pracovnými inštrukciami je záškodníctvo, byrokracia, pretože žiadne inštrukcie a zákony nedokážu v sebe zahrnúť všetky životné situácie, no legislatívne sa tento jav zle formalizuje a preto je právne nepostihnuteľný.

Rozvoj spoločenského zjednotenia práce — to je špecializácia, rozvetvovanie profesií a nárast kvalifikačnej úrovne v rámci profesie. Všetko toto sa nazýva rastom profesionalizmu. Tento proces sa týka nielen priamej výrobnjej práce, ale aj tej riadiacej, čo sa nemôže neodrážať vo funkčnej špecializácii spoločenských štruktúr v ich vzájomnej vložnosti a vzájomnej hierarchickej podriadenosti.

Spoločnosť, ktorá sa nedokáže SAMO-(*Ludskosť*)-riadiť¹ podľa plnej funkcie, sa SAMO-likviduje. V historickej minulosti za týmto vždy nasledovalo dobytie územia, zničenie kultúry, vyhladenie a zotročenie obyvateľstva, jeho asimilácia. Začiatkom žido-kresťanskej expanzie začal byť mechanizmus „samo“-likvidácie spoločností pravidelne zvonku aktivovaný prostredníctvom siono-slobodomurárskych štruktúr kvôli podpore stabilnej expanzie blickej rasovej „elitárno“-nevoľnickej civilizácie, z ktorej vyrástol dnešný Euro-Americký konglomerát, pričom v spoločnosti vznikali aj tendencie, ktorých rozvoj môže spoločnosť reálne vyviešť z riadiacej závislosti od pohlavárov medziregionálneho konglomerátu.

V tomto spočíva skutočná príčina pravidelných sociálnych otrasov, prenasledujúcich Rusko. Rusko, to nie je obrovské „pole zázrakov“, na ktorom sa rozprestiera „krajina hlupákov“, ako si myslia mnohí, vrátane B.N.Jeľcina (*súdiac podľa jeho vyjadrení v Japonsku o nedostatočnom intelektu ruskej populácie*)², ale POLE BOJA. Keďže táto krajina je bojovým poľom celé druhé tisícročie, tak to znamená, že je za čo sa biť,

¹ V ruskom origináli „SAMO-U-pravljat“ s vysvetlením, že znak „U“ znamenal v starovekej ruskej abuche — Človeka, Ludskosť. — pozn. prekl.

² Má sa na mysli návšteva B.N.Jeľcina v Japonsku v r. 1990 alebo r. 1989.

Mŕtva voda

hoci život na bojovom poli nie je, pochopiteľne, príjemný; a pre ľudí so slabými nervami, nechápajúcimi globálny dejinný proces, je jednoducho nezmyselný a strašný.

Spoločnosť naberá tendencie k sebalikvidácii:

- ak sa jeho systém riadenia „elitarizuje“ a začína vyciaviť spoločnosť v mene okamžitých pôžitkárskeho záujmov vládnucej „elity“. Kristovo prikázanie z evanjelia: *«Nestarajte sa o zajtrajší deň, lebo zajtrajší deň sa bude starať o svoje veci; každý deň má dosť svojich starostí»* (Matúš, 6:34) — sa v „elitárnom“ aforizme mení na všetkými zatracované «po nás nech príde aj potopa». (*Tolko ešte raz k otázke o roli Biblie v dejinách a jej mravnosti*). A medzi prostým ľudom, ktorý žil vždy iba z vlastnej práce, sa vždy odsudzoval postoj typu: «nech tam ani tráva nerastie» (*ekologická katastrofa, ekvivalentná potope*);
- ak pokusy o propagáciu názorov o prvoradosti práv jednotlivca nad všetkým ostatným nenarážajú v systéme spoločenskej mravnosti na odpor. Pretože práva jednotlivca môžu byť zabezpečené len pri podpore a zdokonaľovaní systému riadenia spoločnosti, ktorý však vždy má svoje nedostatky. Z toho teda vyplýva, že práva jednotlivca sú druhotné vo vzťahu k právam spoločnosti a kolektívnym právam členov spoločnosti a jej podskupín. A pokus zabezpečiť práva jednotlivca, ktorý začína ničením systému riadenia (*PRIRODZENE majúceho svoje nedostatky v davo-„elitarizme“, na ktoré v rôznej miere dopláca spoločnosť: aj jednotlivci, aj davy*), v dobromyseľnej nádeji vytvoriť dokonalejšiu organizáciu spoločenského života v budúcnosti, vedie ku strate riadenia. Po strate riadenia vždy vychádza najavo, že jednotlivé osoby, o práva ktorých sa jednalo, možno zrátať na prstoch rúk, pričom politickú a trestnú aktivitu rozvíja luza všetkých spoločenských tried, ktorá v revolučnom procese získala beztrestnosť a nasáva do seba, ako špongia, politicky aktivovaný dav. Dav je plný dobrých úmyslov, no za následky svojich činov nezodpovedá kvôli bezduchému nasledovaniu vodcov „elitárnej“ luzy. Od tohto momentu sa práva jednotlivca redukujú len na to, že „slobodná osoba“ nadobúda možnosť beztrestne vraždiť, kraďnúť a vyvyšovať sa nad druhými „slobodnými osobami“, ktoré sú buď slabšie, alebo patria k odstraňovanej časti davy; v skutočnosti sú to masové prejavy zvieracieho a démonického typu režimov psychiky.

Obe tieto tendencie (*1. elitarizácia riadenia a 2. práva jednotlivca nadovšetko*) zvyknú pri samolikvidácii davo-„elitárnej“ spoločnosti vystupovať ako dva nezmieriteľné protiklady, známe z marxistického

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

„dialektického“ materializmu, avšak pri prevahe biblického videnia sveta sú obe sfarbené do tónov všetkých piatich druhov sociálnej idiocie: poddanosti, liberalizmu, židoexaltácie, snliečkarstva a nihilizmu. Obe tieto tendencie sú aj po obsahovej stránke prejavom kaleidoskopického sociálneho idiotizmu.

Tuzemská aj importovaná sociálna idiocia všetkých druhov sa odráža aj v štátnych a neštátnych spoločenských štruktúrach, a v rôznej miere narušuje súlad medzi ich architektúrou a účelom celkovej postupnosti etáp plnej funkcie riadenia. V procese riadenia sa to zvykne prejavovať ako:

- vypadnutie jednotlivých etáp plnej funkcie riadenia zo sféry profesionálnej činnosti manažérskeho korpusu, a ich zredukovanie na dobromyseľný *diletantizmus zameraný na roztrieštené details, bojací sa zložiť ich do mozaikového celku, a vyhýbajúci sa tejto práci kvôli svojej lenivosti*;
- alebo úplné vypadnutie jednotlivých etáp plnej funkcie riadenia z procesu SAMO-(*Ludskosť*)-riadenia spoločnosti, pričom môže dôjsť aj k zamene týchto zložiek plnej funkcie riadenia fragmentmi vonkajšej (cudzej) koncepcie riadenia;
- alebo ako narušenia vzájomnej vloženosti a hierarchickej podriadenosti štruktúr.

To všetko môže v spoločnosti spôsobiť degeneráciu kultúry riadenia a následne aj celkovú krízu riadenia¹.

No aj efektívnosť formálne totožných štruktúr sociálnej organizácie zvykne byť v rôznych podmienkach spoločenského života rôzna, a závisí od spôsobu formovania kádrovej zostavy štruktúr, ich sociálnej bázy, prevládajúceho videnia sveta v spoločnosti ako celku i v jej rôznych sociálnych vrstvách, životného štýlu a kultúrnych tradícií, štatistiky prerozdelenia sociálnych skupín podľa typov režimu psychiky. To je hlavným dôvodom, prečo je import foriem štruktúrnej organizácie vždy sociálne nebezpečný, ak v spoločnosti neexistuje základ pre úspešné

¹ Vyvolám problém u objektu agresie, a potom mu akože prídem na pomoc. Nepokoje, revolúcie, kriminalita operačným nasadením mojich vlastných informačných služieb a dezinformačných technológií používaných systematicky celé storočia. (Vid' aktuálny príklad farebných „revolúcií“, mediálne kampane v prepojení s vraždami-nehodami nepohodných politikov a terorizmom — organizovanými prakticky vždy príslušnými „bezpečnostnými“ službami) Cieľom je ovládnuť zdroje objektu agresie: prírodné i ľudské, podľa možnosti bez nákladnej vojny, t.j. informačne. Napr.: „Keď niečo obeť nechce urobiť, vytvorím umelý problém, aby som mu vnútil požiadavku (*výmenou za pomoc*), ktorú by za normálnych okolností neprijal. Najlepšie vo viacerých pre mňa prijateľných variantoch, z ktorých dám svojmu hostiteľovi ako parazit na výber, aby mal pocit akože slobodnej voľby“. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

fungovanie importovaných štruktúr v záujme spoločnosti. Na tento fakt neraz poukazovali A.S.Puškin a A.S.Chomjakov doma vyšlachteným dobrodincom Ruska. Import štruktúr za takýchto podmienok je výhodný buď pre exportéra, alebo tretiu silu, ktorá sa snaží o oslabenie danej spoločnosti. Avšak import štruktúr, to už nie je SAMO-*(Ludskosť)*-riadenie spoločnosti, ale riadenie zvonka štruktúrnym spôsobom, keďže všetky štruktúry sú konceptuálne účelové: otázka je už len v odhalení tej koncepcie riadenia, ktorej zodpovedajú štruktúry a ich architektúra. Preto pri analýze SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia spoločnosti sa predmetom záujmu stáva nielen už spomínaná otázka ohľadom zobrazenia plnej funkcie riadenia v spoločenských štruktúrach, odkrývajúca proces vypracovania koncepcie a jej realizácia (t.j. vládnutie); ale aj druhá otázka, ako si SAMOTNÁ spoločnosť môže zabezpečiť vládnutie, t.j. garantovať, že v procese vládnutia nebudú (*v skrytosti pred spoločnosťou*) vypracované (*a ak aj budú vypracované, tak nedokážu byť realizované*) koncepcie rozvratu a záhuby buď z vlastnej hlúposti riadiaceho korpusu, alebo zo snahy poslážiť nepriateľským silám spoločnosti.

Liberalizmus a anarchizmus sa zaoberá len predponou «SAMO»; poddanosť, diktátori a chunty sa zase zaujímajú len o slovný koreň «riadenie». V tom sa prejavuje kaleidoskopickosť ich videnia sveta.

No reálna demokracia, ľudovláda, to nie je iba «SAMO», ani iba «riadenie»: celá pointa je v objavení sa medzi nimi «U» (**v ruskom slove samo-u-pravlenie**), ktoré *v písomnej forme staroslovienskej azbuky symbolizovalo kozmickú Ludskosť*. Rusky povedané, reálna ľudovláda je teda SAMO-*(Ludskosť)*-riadenie v záujmoch celého ľudstva, symbolizované znakom «U». Je to ďalší príklad toho, keď importované slová ako «demokracia» zahmlievajú podstatu veci. Pre reálnu ľudovládu je dôležité vedieť:

- ako by mala byť organizovaná vzájomná vloženosť štátnych a spoločenských štruktúr, aby čo najplnšie zobrazovala plnú funkciu riadenia a zaisťovala efektívnosť vládnutia;
- ako by malo byť organizované personálne zabezpečenie štruktúr nesúcich riadenie, aby reálne prebiehalo SAMO-*(Ludskosť)*-riadenie, a nie riadenie zvonka v záujmoch nejakej „elity“, stavajúcej sa do pozície proti ľudstvu, ľudí proti sebe navzájom, a vymýšľajúcej si **vlastné „všeludské“ hodnoty**.

Preto sa pozrieme do čias vzniku prvých štátov. V období triedneho rozvrstvenia prvotnospoločných spoločností a formovania prvých starovekých civilizácií mali vplyv dva dôležité faktory:

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

1. frekvencia obnovovania aplikovanej faktológie¹ („*technológií*“), používanej v spoločenskom zjednotení práce, bola rádovo (2 až 3 krát) nižšia, než etalónová frekvencia biologického času², založená na rýchlosti obnovovania pokolení v ich nadväznosti.
2. ohniská zrodu civilizácií boli rozčlenené prírodno-geografickými faktormi a kmeňmi stojacimi na podstatne nižších vývojových úrovniach³.

Prvé civilizácie získali isté výdobytky⁴, ktoré vďaka týmto dvom faktorom boli napokon stratené a prekručené počas ich vzájomnej expanzie a následkom ich vlastného davo-„elitarizmu“.

Vplyv týchto dvoch faktorov na sféru riadenia sa prejavil v tom, že dobícké absolútne monarchie (*prevládajúci typ štátnosti v staroveku*) najplnšie a najkvalitnejšie zobrazovali vo svojich štruktúrach plnú funkciu riadenia vo vzťahu k davo-„elitárnej“ spoločnosti, vykonávajúcej samostatnú politiku.

Zástancovia neohraničenej moci monarchie celkom správne poukazujú na prednosti tohto typu štátnosti:

- monarcha sa nezodpovedá nikomu zo svojich poddaných, čo mu dáva možnosť zhromažďovať vo svojej administrácii najkvalifikovanejších odborníkov;
- nezáväzujú ho žiadne funkčné obdobia, čo mu umožňuje robiť politiku zameranú na dlhodobé záujmy, a nie na okamžité obšťastnenie davu, aby tak získal mandát na ďalšie obdobie v najbližších voľbách;
- národ je súdržnejší vďaka výchove k poddanosti, než pri republikánskom vládnutí, ktoré prebieha v neustálom boji o moc rôznych „elitárnych“ skupín, zahrávajúcich sa s davom v rámci svojich intríg a vzájomného strhávania masiek;
- monarcha sa od detstva pripravuje na vykonávanie svojich profesionálnych povinností a záväzkov voči spoločnosti, a v momente svojho nástupu na trón je tak najviac zo všetkých členov spoločnosti pripravený k neseniu najvyššej štátnej moci. Prítom *monarchisti*

¹ Stále narastajúca. S obnovou technológií si každý odborník musí obnovovať aj svoje znalosti a zručnosti, aby vedel s novými technológiami pracovať. Kedysi sa technológie a remeselné zručnosti nemenili celé stáročia (*t.j. čo sa raz človek naučil, to mu vydržalo celý život pre živobytie, no dnes to už neplatí*), dnes sa menia raz za pár rokov. – pozn. prekl.

² Cca každých 25 rokov (*keď sa žene narodí jej prvé dieťa, priemer*). – pozn. prekl.

³ Myslené celkovo. Pričom v niektorých jednotlivostiach mohlo ľudstvo degradovať. – pozn. prekl.

⁴ Od civilizátorov-zakladateľov, pochádzajúcich z predchádzajúcej globálnej civilizácie, ktorí prežili planetárnu katastrofu.

Mŕtva voda

zamlčujú, že reč je tu o ideálnom monarchovi, zbavenom ľudských slabostí, ktorého duša nie je zmrzačená „elitárnou“ skazenosťou palácovej výchovy.

Základnou podmienkou zabezpečujúcou stabilitu davo-„elitarizmu“ je veľký rozdiel medzi frekvenciou obnovy aplikovanej faktológie (technológie) v spoločenskom zjednotení práce a etalónovou frekvenciou biologického času, založenou na prírodných cykloch (*najmä na periódach výmeny pokolení*). Kým je táto podmienka v spoločnosti zachovaná, tak absolútne monarchie (*ako ukazuje história*) zvládajú riadenie spoločnosti, koncentrujú vo svojej moci obrovské územia, oveľa úspešnejšie, než iné typy štátností. Úspešnosť procesu riadenia v neobmedzenej monarchii závisí od úrovne vieroučnej a svetskej poddanosti a od toho, do akej miery zodpovedá realizovaná koncepcia riadenia životným potrebám spoločnosti (*vedomým aj nevedomým*).

K tomu treba ešte dodať, že podpora kultu legítimnej dynastie, odovzdávajúcej si celé storočia trón z otca na syna, a kultu vládneho monarchu vyjde davo-„elitárnu“ spoločnosť lacnejšie, než šou s pravidelne sa opakujúcimi voľbami vo všetkých republikách.

Pri dodržaní týchto dvoch podmienok programovo-adaptívny modul štátnosti typu „neobmedzená monarchia“ zodpovedá najviac plnej funkcii riadenia v davo-„elitárnej“ spoločnosti pri jej analýze v dostatočne dlhom časovom intervale.

Potvrzuje to aj história: staroveké monarchistické civilizácie mali celkovo väčšiu životnosť, než republikánske; republikánsky Rím sa transformoval na impérium; absolutizmus Španielska a Portugalska vytvoril prvé koloniálne impéria; Rusko sa rozšírilo na 1/6 svetovej pevniny. Kríza absolutizmu nastúpila až neskôr, keď frekvencia obnovy aplikovanej faktológie začala rásť a priblížila sa k frekvencii obnovy pokolení v ich nadväznosti: až vtedy na svetovú arénu vkročilo Holandsko a parlamentné Anglicko.

No toto všetko sa týka len programovo-adaptívneho modulu uzavretého systému riadenia spoločnosti. Dnešní monarchisti ale zabúdajú na dve veci:

1. Systémy spoločenského riadenia boli už v čase objavenia sa Biblie vzájomne vložené, pretože obchodná a informačná výmena medzi krajinami v tej dobe mala už pravidelný charakter;
2. V spoločnosti nad každým riadiacim programovo-adaptívnym modulom stojí vždy prediktor-korektor, ktorý programovo-adaptívnemu modulu nejakým spôsobom poskytuje koncepciu riadenia; otázka je len v tom, či to robí otvorene alebo *skryto*, aby

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

tak neznevôzňoval stádo liberálov svojou neobmedzenou vnútrospoločenskou autokraciou.¹

Práve týmito dvomi parametrami sa dobíblické absolútne monarchie staroveku odlišovali od kresťanských a moslimských monarchií neskorších storočí.

V období utvárania starovekých civilizácií a formovania ich systémov riadenia spoločnosti vzájomná vloženosť systémov riadenia ešte neexistovala. V týchto podmienkach sa v každej z civilizácií sformoval prediktor-korektor v podobe žrečtva, ktoré prakticky otvorene stálo nad štátnosťou a zatieňovalo ju autoritou bohov vyznávanej vierouky. Najvyššie žrečtvo Egypta sa nazývalo «hierofanti». Význam toho slova je: čítajúci osud, poznajúci budúcnosť. Počas rozvoja staroegyptskej spoločnosti faraón nadobudol titul „syn Slnka“, zatiaľ čo najvyšší z hierofantov bol považovaný za zemské stelesnenie boha Slnka — Ra. Od čias Starej ríše (3. tisícročie pred. n.l. podľa tradičnej chronológie)² v Egypte existoval «Dom života» — najvyššia vzdelávacia inštitúcia³ vedená žrečmi, ktorá na prvé požiadanie dostávala z ľubovoľného regiónu Egypta všetko nevyhnutné, a vychovávala si budúcu „elitu“.

Pokusy ojedinelých faraónov získať nezávislosť od žrečtva a tým pádom aj vlastnú autokraciu boli likvidované, zatiaľ čo u slabých (podľa chápania dnešných historikov) faraónov (a faraóniek) bolo najvyššími žrečmi blahosklonne zabezpečené dlhé vládnutie. To svedčí o tom, komu v skutočnosti patrila najvyššia vnútrospoločenská moc.

Do okruhu záujmov žrečtva patrila aj astrológia, pôvodne skúmajúca objektívne zákonitosti v prírode a spoločnosti, podriadené energetickým (a

¹ O interakcii prediktora a celonárodného korektora v samoriadení Ruskej mnohonárodnej civilizácie sa možno dozvedieť viac v materiáloch KSB v knihe „O imitačno-provokačnej činnosti“. (Poznámka r. 2004).

² S ňou nesúhlasia napr. stúpenci A.T.Fomenka a G.V.Nosovského (Moskovská štátna univerzita M.V.Lomonosova).

³ Na spôsob našich univerzít a akadémií vied. Z nej vychádzali, avšak v oveľa menšom rozsahu o tisícročia neskôr aj Helléni (Gréci) so svojimi lýkeionmi, gymnásionmi a pod. Prakticky všetci väčší učenci Grécka sa učili v Egypte. T.j. určitý čas strávený v egyptských vzdelávacích inštitútoch bol pre príslušníka gréckej elity považovaný za nevyhnutný. Pritom tam, ako cudzinci, dostávali z politických dôvodov výlučne druho- až tretítriedne vzdelanie oproti etnickým Egypťanom. Grécko bolo v tomto zmysle dlhodobou kulturologickou kolóniou Egypta, už od Krétsko-Mykénskych čias. Na druhej strane sa nám tak aj vďaka Grékom (a následne Rimanom, ktorých zasa učili Gréci) a šťastiu neskôr i moslimom zachovali mnohé vedomosti zo starého Egypta, Mezopotámie a Indie. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

informačným) rytmom kozmu, čo bolo nutné na realizáciu politickej línie a hospodárskej činnosti v súlade s rytmami prírody.

Stavanie pyramíd a iných kolosálnych stavieb staroveku nevychádzalo z pochabých rozmarov „elity“, ale z cieľavedomosti žrectva (*utajenej pred davom*), ktoré vedelo podať prijateľné vysvetlenie nutnosti takéhoto «nešetného» (*z pohľadu dnešného davu*) nakladania s *ohraničenými* výrobnými silami spoločnosti. Väčšina pyramíd sú polyfunkčné objekty, slúžiace hlavne profesionálnym záujmom žrečov. Netreba zabúdať ani na to, že žrectvo, minimálne to najvyššie, bolo vždy slobodné od ideologickej obmedzenosti vnímania, od dogiem, bolo najviac informované v oblasti faktológie a disponovalo najvyššou metodologickou kultúrou v spoločnosti. Najvyššie žrectvo vo svojej konceptuálnej činnosti nebolo obmedzené nijakými spoločenskými konvenciami a „svetskými pravidlami slušnosti“: jediným vnútrospoločenským obmedzením bola jeho vlastná mravnosť — reálna, a nie iba deklarovaná¹.

V dobílických monarchiách sa profesionalizmus (*na maximálnej vtedajšej úrovni*) zabezpečoval na všetkých etapách plnej funkcie riadenia. Profesionálny žrecký prediktor-korektor sa dopĺňal s profesionalizmom v programovo-adaptívnom module systému samoriadenia spoločnosti. Profesionalizmus bol zachovávaný v oboch týchto článkoch nepretržite pri zmene pokolení, čo zabezpečovalo dlhodobú stabilitu existencie týchto civilizácií bez katastrof kultúry (*starý Egypt takto fungoval takmer 3500 rokov*). A hoci k zlyhaniam riadenia dochádzalo či dokonca k dobytiam územia s následnou stratou štátnej samostatnosti, no starovekí dobyvatelia sa zvyčajne správali s úctou k cudziemu žrectvu, pamätajúc na závislosť vlastného štátu od svojho žrectva.

Celkom iné boli absolútne monarchie kresťanského a moslimského sveta. Duchovenstvo nie je žrectvo. Duchovenstvo vo svojom videní sveta nie je ohraničené úrovňou preň dostupnej faktológie a vlastnej metodologickej kultúry, ale svätým písmom, dogmami vierouky a ich kanonickou interpretáciou. A keď aj niekedy ucho пило najvyššiu moc v štáte — konceptuálnu — tak z dôvodu vlastnej ohraničenosti ju nebolo schopné niesť. S likvidáciou žrectva prestali byť absolútne monarchie autokratické na úrovni profesionalizmu, a v podstate prestali byť absolútne (*neobmedzené*).

Autokracia (*samovláda*), to je samostatnosť spoločnosti. A neobmedzenosť bola stratená spolu so získaním ideologickej obmedzenosti vnímania sveta skrze sväté písmo, vieroučné dogmy a ich kanonickú interpretáciu, čo ohraničilo možnosti samostatnej konceptuálnej

¹ Nesúlad medzi reálnou a deklarovanou mravnosťou v závislosti od okolností sa nazýva pokrytectvo a farizejstvo.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

činnosti všetkých monarchií. Výsledkom toho boli národné koncepcie spútané okovami globálnej biblickej koncepcie, a to len preto, lebo národné žrečtvá na seba včas neprevzali globálnu zodpovednosť za bezpečný rozvoj všetkých národov bez výnimky.

Keď Kristus *v kánone písma* priamo a nedvojzmyselne vraví: «*Nestarajte sa o zajtrajší deň...*», tak to nepomáha vytvoreniu a podpore vnútorného prediktora štátu, zhromažďujúceho profesionalizmus konceptuálnej činnosti v kontinuite pokolení. Niečo iné by bolo, keby sa v kánone Nového Závetu písalo: «*Nestarajte sa o dnešný deň: o ten sa už postarali vaši dedovia a otcovia. Starajte sa o zajtrajšok, aby vás deti a vnuci neprekliali*»; a v prípade PRIZNANIA vieroukou mnohonásobného vtelenia na Zemi¹: «*Starajte sa o zajtrajšok, v ňom leží váš návrat!*».

O niečo lepšie sa veci majú v moslimskom svete. V Koráne je napísané: «*a nech je medzi vami občina, ktorá vyzýva k dobru, prikazuje odobrené a chráni od neodobriteľného*». Toto možno interpretovať ako priamy pokyn pre moslimský svet viesť profesionálnu konceptuálnu činnosť, pretože toto všetko možno dodržať len pri sledovaní a prognózovaní ďalšieho priebehu globálneho dejinného procesu v evolučnom procese biosféry; pričom nie na základe konania hŕstky znacharských klanov v kontinuite pokolení, ale na základe sprístupnenia konceptuálnej moci všetkým ľuďom v spoločnosti, čo nie je zlučiteľné s davo-, elitarizmom⁴. No nepochopili Korán moslimovia...

Zato keď po dobití Alexandrie arabskými moslimami posledný krát horela Alexandrijská knižnica, tak, podľa povesti, kalif Omar predniesol nasledovné slová: «*Nech horí: tie knihy, ktoré sú v rozpore s Koránom, sú škodlivé; a tie, ktoré sú v súlade s Koránom, sú zbytočné, stačí iba Korán*». A hoci v týchto slovách je aj značná časť pravdy, pretože Korán je počiatočným základom kultúry jednej z regionálnych civilizácií a jedným zo svetonázorových základov globálnej civilizácie budúcej Ľudskosti, no bez historickej pamäti, zhmotnenej v archívoch a knižniciach, je konceptuálna činnosť veľmi ťažká.

V pobiblických monarchiách bol tak profesionalizmus vo sfére konceptuálnej činnosti nakoniec zamenený diletantizmom, no v programovo-adaptívnom module sa profesionalizmus zachoval. Preto štruktúra pobiblickej štátnosti vo všetkých jej formách prestala v sebe odzrkadľovať plnú funkciu riadenia, obmedziac sa v architektúre svojich štruktúr výlučne na programovo-adaptívny modul.

Vo východoázijských neobmedzených monarchiách bola filozofická kultúra vyššej úrovne (*v porovnaní s verejnou biblickou*) dostupná všetkej

¹ Tohto sa kresťanské cirkvi zriekli na Konštantinopolskom koncile v r. 533.

Mŕtva voda

„elite“, a preto aj reálna autokracia v týchto krajinách bola rozvinutejšia, než v západoázijských a európskych monarchiách, čo zabezpečovalo väčšiu historickú hĺbku kontinuity ich kultúr. Žrečtvo v nich nezdegenerovalo do konceptuálne obmedzeného nad-„elitárneho“ znacharstva, bolo viac zjednotené so spoločnosťou a nestavalo sa tak proti nej, ako sa to dialo v biblickej civilizácii.

Konceptuálna činnosť, ktorá sa odstránením národného žrečtva v spoločnostiach stala diletantskou, bola navyše obmedzená aj ideologicky, čo zaistilo počiatočné pripájanie štátnosti na medziregionálny nadžidovský prediktor-korektor konglomerátu. A s infiltráciou a rozširovaním slobodomurárskych štruktúr dostalo toto pripojenie stabilný charakter v kontinuite pokolení.

Avšak aj táto diletantská konceptuálna činnosť prekážala nadžidovskému prediktorovi, pretože bola dosť často efektívna, a v prípade Ruska dostala samotnú expanziu konglomerátu na pokraj kolapsu. Prekážal samotný princíp neobmedzenej monarchie, pretože, ak sa monarchovi koncepcia zapáčila, potom zastaviť výkon koncepcie ako celku v poddanej spoločnosti mohla iba smrť monarchu; no aj to len na nejaký čas, preto o dobrej koncepcii sa následník skôr či neskôr dozvie, a permanentné¹ palácové prevraty (*ako v Rusku v 18. až 19. storočí*) neumožňujú využívať zdroje krajiny v záujmoch konglomerátu náležitým (*z pohľadu pohlavárov*) spôsobom. Okrem toho, v absolútnej monarchii existuje KRÁĽOVO TAJOMSTVO, známe iba monarchovi a jeho najbližším stúpencom, prístup ku ktorému je pre medziregionálnu mafiu komplikovaný a ktoré pre ňu predstavuje nebezpečenstvo.

Oba tieto problémy sa riešia zavedením parlamentarizmu, pretože:

1. parlament iba potvrdzuje koncepciu, ktorá je mu predložená; v dave tohto parlamentu zvíťazí tá koncepcia, ktorú predstavuje demagóg s väčšími ústami a mafiánskou podporou;
2. ako sme už vysvetlili skôr, štátne tajomstvá sú tajomstvami pred národom, no nie pred medziregionálnou mafiou, a KRÁĽOVO tajomstvo v podmienkach parlamentarizmu už nie je štátnym tajomstvom; je vytlačené do sféry rodinného života monarchu. A prezidentské tajomstvo býva ojedinelé a nežije dlhšie ako jeho mandát: maximálne 10 rokov, a preto hrozbu pre najdôležitejšie nízkofrekvenčné procesy s veľkou dĺžkou trvania nepredstavuje.

¹ Šlo o «permanentnú revolúciu», ktorá sa odohrávala v Rusku dávno pred narodením Gelfanda (Parvusa) a Bronštejna (Trockého), ktorí tomuto javu dali zrod v komunistickom hnutí 19. až 20. storočia. Zákulisní páni oboch permanentných revolúcií boli jedni a tí istí.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Z týchto dôvodov bol politickým zákulisím zvolený prechod k parlamentarizmu. Vždy a všade prebiehal v záujme medziregionálnych síl, keď sa v živote spoločnosti objavovali konceptuálne „chyby“ autokratických „diletantov“. Pritom monarchovi, v lepšom prípade, prenechali rolu symbolu národa alebo štátnosti, ako to bolo zariadené vo všetkých konštitučných monarchiách Európy; alebo, v horšom prípade, zohral rolu obetného baránka za „zločiny“ národnej autokracie proti „bohom vyvolenému“ plemenu biorobotov a jeho kameňohlavých bratov slobodomurárov, ako sa to stalo vo Francúzsku, Rakúsko-Uhorsku, Rusku.

Samotný parlament nie je schopný konceptuálnej činnosti. Je to len stroj na hlasovanie a študovanie zmýšľania davu, ktorý bol nadžidovským prediktorom pripustený k parlamentnej „moci“ predajnými médiami. Skutočná konceptuálna činnosť nestrpí ani dav, ani 5-minútové limity vystúpení v rozpravách. A dávať každému členovi davu v parlamente polhodinu na táranie, nie je tiež z pohľadu prediktora účelné: hlúposť jednotlivých „poslancov“ a celkového „parlamentarizmu“ bola by hneď viditeľná. Prax ukazuje, že pri zmene zloženia vlády v parlamentných krajinách sú stranami menení len najvyšší funkcionári štátneho aparátu, a základná zostava zamestnancov ministerstiev a úradov, ktorá sa vlastne zaoberá samotnou riadiacou činnosťou (*vykonnou vo vzťahu ku koncepcii*), zostáva na svojich miestach, čím sa zabezpečuje kontinuita procesu riadenia v štruktúrach štátu po pravidelne sa opakujúcich voľbách. Mimo štátnych štruktúr sa kontinuita politiky v dlhodobých časových intervaloch zabezpečuje:

- mozgovými trastmi strán;
- vytvorením jednotného národohospodárskeho komplexu, t.j. vzájomnou závislosťou rôznych odvetví národného hospodárstva.

Celé to vedie k tomu, že zájmová skupina kapitalistov („*podnikateľov*“), ktorá dostala vo voľbách k moci „svoju“ politickú stranu, je jednoducho nútená zohľadňovať aj záujmy tých skupín kapitalistov, ktorých strany vo voľbách neuspeli. A keďže celý národný kapitál v Euro-Americkom konglomeráte je už dávno závislý od židovského nadnárodného kapitálu, tak v reálnej politike vláda akéhokoľvek štátu konglomerátu odráža predovšetkým záujmy najvyššieho nadžidovského slobodomurárstva. S formovaním nadnárodných korporácií sa štátne štruktúry v konglomeráte celkovo degradujú na úroveň ich sluhov, ktorých poslaním je postarať sa o reprodukciu a vzdelávanie kádrov pre nadnárodné výroby.¹ To je dôvod

¹ T.j. o množenie a vzdelávanie domorodcov pre zahraničné firmy a ich výrobu. Samozrejme na vlastné náklady, k tomu daňové prázdny a vývoz zisku za hranice.

Mŕtva voda

otvárania hraníc na zlacnenie miestnej pracovnej sily v dôsledku tej importovanej, a mixovania národných kultúr, pretože dobre premiešané (homogenizované) pracovné stádo sa ľahšie riadi. Tomu sa hovorí „spoločný európsky dom“ (alebo ako vravia Briti JEWROPEAN).

Takýmto spôsobom sa nadžidovské znacharstvo v priebehu 2 tisíc rokov zbavilo na vyšších postoch štátnych štruktúr v NÁRODNÝCH spoločnostiach: *1. konceptuálnej činnosti a 2. profesionálnej programovo-adaptívnej činnosti*, vynesúc to všetko z parlamentov do slobodomurárskych lóží, vykonávajúcich direktívno-adresné diktátorské riadenie navonok demokratických inštitúcií, verejne vystavených davu na očiach.

Ak budeme tieto procesy skúmať na príklade dejín Ruska, tak sú to dejiny absolútnej monarchie, zabezpečujúcej nanajvýš konceptuálne dvojvládie so siono-internacizmom, keďže konceptuálnou činnosťou na diletantskej úrovni sa v dopetrovskom období zaoberali Bibliou mentálne ohraňovaní bojari, vyššie duchovenstvo a cári; a po divnej predčasnej smrti Fjodora Alexejeviča (*staršieho brata Petra I.*) to boli zase Nemci; najprv importovaní, potom „porušení“; a od čias Kataríny Veľkej (*ak nie už od čias Borisa Godunova*)¹ sa k nim pripojili kameňohlaví bratia slobodomurári — Francúzi, rakúsky žid Nesselrode a ďalší, ktorí prijali svoju ťaživú účasť na konceptuálnej činnosti a štátnom riadení. A názory znacharských klanov Ruska, usadených prevažne medzi prostým ľudom (*stačí si spomenúť na komentáre k obr. 1*) a čeliacich konceptuálnemu diktátu pánov Biblie, vládnuca „elita“ Ruska zďaleka nie vždy počúvala. No aj znachari v dejinách dostatočne často obetovali záujmy národa v prospech svojich úzkych klanových výhod. Nakoniec tak SAMO-(*Ludskosť*)-riadenie, podkopané krsténím Rusi, vo svojich historicky nestabilných organizačných formách zákonite skolabovalo v r. 1917.

Ak ponecháme stranou globálny dejinný proces, tak vnútrospoločenskými príčinami tohto javu sú: všeobecná kríza davo-„elitarizmu“, štatisticky predurčené „náhody“ narodenia monarchu, výchovy jeho osobných kvalít, monarchov vstup do manželstva, do štátno-politickej činnosti a smrť.

Socializácia strát a kapitalizácia ziskov. – pozn. prekl.

¹ V období Borisa Godunova boli zhromaždené prostriedky a materiály na vybudovanie «Šalamúnovho chrámu» v Moskovskom Kremli. Projekt nebol zrealizovaný, lebo začala „Smuta“ (cca 1598 až 1618)

(**Smuta: 20 ročné obdobie nepokojov a povstanií, keď poľsko-litovské vojská v niekoľkých nájazdoch vyvražďili, vykradli a vypálili dediny i mestá, a mnohé oblasti Rusi stratili až 75 % populácie, poľnohospodárstvo a ekonomika rozvrátená na 95%. Poliari nakoniec obsadili Moskvu a švédске vojská so žoldniermi z Európy obsadili tiež veľké časti Ruska**).

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

A sovietske obdobie histórie Ruska (ZSSR) započali dobromyseľní diletanti, ktorí boli propagátormi cudzích koncepcií, nepriateľských pre národy krajiny. Prepletenie dobromyseľnosti a nepriateľskosti najvyššieho vedenia krajiny k jej národom bolo hlavnou črtou celej porevolučnej éry.

Napriek tomu, za menej ako 20 rokov, bol profesionalizmus vládnutia obnovený. Nasledujúcim pokoleniam manažérov zostávalo už len obnoviť dve ďalšie zložky SAMO-*(Ludskost')*-riadenia.

Spoločenské štruktúry ZSSR zodpovedali najviac plnej funkcii riadenia v období od začiatku 1930-tych rokov až do roku 1987 (*kým ich nezlikvidovali demokratizátori*) a v určitom zmysle kopirovali funkciu štruktúr starých dobiblických štátov.

Strana VKS(b)-KSSZ¹ bola nositeľkou metodologickej filozofie a opodstatnene deklarovala svoju vedúcu úlohu v spoločnosti. Ak aj nie celá, tak najvyššie zložky jej aparátu plnili sociálnu funkciu žrečtva: vypracovávali dlhodobú politiku štátu. Bolo tomu tak prinajmenšom v čase vlády J.V.Stalina. Strana, podobne ako žrečtvo, prenikala a stýkala sa so všetkými vrstvami sovietskej mnohonárodnej spoločnosti; prenikala aj do štátneho aparátu, do jeho štruktúr, a ten fungoval pod kontrolou najvyššieho stranického aparátu.

L.D.Bronštejn (*známejší pod pseudonymom «Trocký»*) ešte na úsvite sovietskej moci vyjadril absolútne správny návrh: udeliť zákonodarné funkcie Štátnej plánovacej komisii. Ak vychádzame z plnej funkcie riadenia, tak orgán konceptuálnej moci (*Štátna plánovacia komisia*) musí v hierarchii štátnych štruktúr stáť nad orgánmi výkonnej moci (*Radou ministrov a jednotlivými ministerstvami*). T.j. v súlade s plnou funkciou riadenia Štátna plánovacia komisia nemá stáť popri Rade Ministrov, ale Rada ministrov má stáť popri *Štátnej plánovacej komisii, zjednotenej so Štatistickým úradom*.

V ZSSR sa prvýkrát od dobiblických čias znova objavil orgán konceptuálnej moci medzi množstvom štátnych štruktúr, hoci si v ich hierarchii nenašiel svoje miesto. Plná funkcia riadenia bola po častiach rozdelená do nasledovnej hierarchie:

1. Politbyro².
2. Aparát Ústredného Výboru.

¹ Všeruská Komunistická strana (boľševikov)-Komunistická strana Sovietskeho zväzu. – pozn. prekl.

² Predsedníctvo Ústredného Výboru Komunistickej strany. Riadiaci orgán KSSZ v období medzi dvomi zasadaniami Ústredného Výboru. Patrili doňho najplyvnejší členovia Ústredného Výboru, určujúci politiku strany a teda aj celého štátu. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

3. Rada ministrov, Akadémia Vied ZSSR, Štátna plánovacia komisia, Krajské výbory strany; Sovietsy (Miestne národné výbory).

Miestnym Sovietom pripadla funkcia organizácie spoločenského života mimo tú časť výroby, ktorá bola pod kontrolou straníckych orgánov. Krajským výborom strany pripadla koordinácia výroby v regiónoch. Aparáty ministerstiev riadili odvetvia národného hospodárstva v celoštátnom rozsahu. Štátna plánovacia komisia, hoci po právnej stránke aj bola na úrovni výkonnej moci, napriek tomu viac obsluhovala potreby konceptuálnej činnosti Politbyra a aparátu ÚV KSSZ.

System dokázal svoju efektívitu v čase Veľkej Vlasteneckej vojny a povojnovej obnovy národného hospodárstva. Jeho hlavným nedostatkom bola opora VÝLUČNE na štruktúrny spôsob riadenia výroby a distribúcie, hoci nič nebránilo v rámci jeho rozvoja doplniť štruktúrny spôsob riadenia aj o bezštruktúrny.

To, čo reálne pracuje však nie sú formy a hierarchie štruktúr, ale ľudia v štruktúrach. Kým v personálnom zložení riadiacej sféry boli ľudia, ktorí si ešte pamätali na davo-„elitarizmus“ cárskeho Ruska, biely teror, túlavé deti, aktivitu sociálne vylúčenej zberby a rabovanie (*pripomínať tieto a ďalšie neresti cárskeho Ruska a bieleho vojenského režimu sa dnes považuje za „neslušné“*) — tak systém pracoval celkovo úspešne a do r. 1953 dostal krajinu *na prvé miesto na svete v úrovni vzdelanosti*

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

*obyvatel'stva*¹ a na druhé miesto na svete vo vojensko-ekonomickom potenciále, zabezpečiac tak vedecko-technickú samostatnosť ZSSR.

Dostatočne vysoká disciplína vo výkone povinností sa zabezpečovala presvedčením o celkovej správnosti politiky VKS(b)-KSSZ, a represívnym aparátom bola podporovaná len dodatočne. Mnohé z toho, čo sa rôznym chamtivcom, karieristom a zradcom po r. 1953 prepieklo ako „chyby“, to bolo ešte do r. 1953 trestané ako záškodníctvo. Porušovanie zákona a represie voči čestným pracujúcim, veriacim v svetlú budúcnosť v období

¹ Kto má deti a chodí na rodičovské združenia do školy ten vie, že v dôsledku reformiem po r. 1991 školy ponúkajú čoraz viac platených služieb. Pritom vychádza najavo, že základný školský kurz negarantuje splnenie požiadaviek VŠ na úspešné absolvovanie vstupných testov; a doplnkový kurz — platený — ten ich spĺňa. V podmienkach ožobračovania väčšiny populácie, zďaleka nie všetci rodičia (*ktorí pritom aj chápu, že zo strednej školy by mal človek vyjsť pripravení na vstup na VŠ*) si môžu dovoliť zaplatiť tieto doplnkové kurzy: pritom hlad v školách po skončení občianskej vojny za Sovietskej moci bol iba v rokoch Veľkej Vlasteneckej vojny a povojnového obnovenia hospodárstva, spôsobený neúrodou v mnohých oblastiach krajiny.

Pri takejto politike cieleného oberania dorastajúcich pokolení o možnosť vzdelania, nech sa reformátori potom nehnevajú, keď im toto pokolenie začne rozbíjať ich hlúpe hlavy, až vyrastie: zabrániť v tom mase ľudí, ktorú zlomyseľne obrali o možnosť správnej spoločensky prospešnej výchovy a vzdelania, bude veľmi ťažké.

(*A toto sa aj potvrdilo: viď analytickú správu v materiáloch KSB z r. 2002 „Vražda Sašu a Máši — zámienka k fašizácii Ruska?“ v zborníku „Staré scenáre na nový spôsob?“. Doplnenie textu r. 2004.*)

Je dobré tiež dodať, že za čias J.V.Stalina vo vedení krajiny nebol žiaden rozpor medzi požiadavkami VŠ na vstupné skúšky a úrovňou prípravy, poskytovanou strednými školami a rafbkami (*večernými školami pre vzdelávanie robotníkov*). Tento rozpor sa začal objavovať až v časoch Chruščova, keď na základe svedomitého osvojenia si učiva strednej školy nebolo možné postúpiť na MGU (*Moskovskú štátnu univerzitu*), MFTI (*Moskovský fyzikálno-technický inštitút*) a celý rad ďalších „prestížnych“ VŠ nie kvôli tomu, že by uchádzačovi chýbal talent, ale pretože na vstupných testoch boli kladené otázky, ktoré vysoko presahovali rámec bežného kurzu strednej školy. „Špeciálne školy“ s hlbším štúdiom určitých predmetov neboli v každom krajskom meste, nehovoriac už o menších mestách a dedinách; to isté sa týka aj knižníc, kde by si študent dodatočne mohol doplniť znalosti z určitých predmetov. Internátne školy pre mimoriadne nadané deti, kde zbierali „zázračné deti“ z celého Sovietskeho zväzu, tiež nemohli vyriešiť problém s odstránením tohto rozporu medzi požiadavkami „prestížnych“ univerzít na vstupné skúšky a úrovňou vzdelania, ktorú zabezpečoval školský program pri svedomitom štúdiu.

Výsledkom činnosti reformátorov sa dnes už tento rozpor netýka len niekoľkých „prestížnych“ univerzít (*ako MGU, FIZTECH, MIFI, MGIMO*), ale mnohých, ak nie väčšiny. A tento rozpor môže byť prekonaný len za dodatočný poplatok, na ktorý zďaleka nie každá rodina má prostriedky. A to je záškodníctvo zo strany reformátorov, priama protinárodná politika ruského štátu. Za toto reformátori budú musieť

Mŕtva voda

„stalinských“ represíí — boli prejavom dvojvládia bolševizmu s biblickým internacizmom, ktorý už dopredu pripravoval mazivo pre plynulý a hladký chod budúceho mechanizmu — „PERESTROJKY“¹. Bez tohto „oleja“ by mechanizmus „perestrojky“ nielen zadrhával, ale by sa ani nepohol z miesta. Mazivo pripravovali otcovia tých, ktorí dnes usilovne propagujú „perestrojku“.

Po r. 1953 „vraždenie kádrov“ (*odstrel karielistov, chamtivcov a zradcov*) zastavili a „elitarizmus“ riadiaceho aparátu vykonal svoje dielo. Kým v stalinskom vedení prevládali ľudoví komisári, ktorí svoju pracovnú dráhu začínali ako robotníci pri strojoch a roľníci, ktorí potom absolvovali Vysoké školy, vyskúšali si prácu majstra, neskôr riaditeľa a napokon ľudového komisára, tak v 1950-tych rokoch sa začal formovať nový druh „vedúceho“. Od školskej alebo vysokoškolskej lavice vedel iba prednášať tie „správne“ reči z odsúhlaseného papiera; bežná práca bola preňho iba (neprijemnou) epizódou v kariérnom raste. Nakoniec sa tak riadiaci aparát naplnil demagógmi a poddanými úzkymi odborníkmi; tí poslední sa mohli len tíško žalovať jeden druhému, že ich vyššie vedenie nepočúva a prijíma nesprávne rozhodnutia. Stranícke vedenie filozofickú kultúru nadobro stratilo, a týmto prešla vedúca úloha od Politbyra ÚV KSSZ k Rade národnej bezpečnosti USA (*NSC*) a CIA.

Podľa informácie z memoárov je známe, že so Stalinom sa bolo možné aj systematicky hádať, obhajujúc si záujmy nejakého diela bez toho, aby prišiel o svoje miesto. Represie nevzbudzovali strach... V časoch Chruščova a Brežneva represie neboli (?), no ani jeden memoár neuvádza situácie, že by sa niekto s nimi pracovne hádal a udržal si miesto vo svojej kancelárii: boli vyhadzovaní dávno predtým, ako nesúhlas s „najvyšším“ názorom dostal formu čo len sporu, nie to ešte otvorenej hádky².

Okrem toho, Stalin si uvedomoval, že aparát má tendenciu skresľovať informáciu pri jej posúvaní na horné úrovne hierarchie s cieľom skryť svoje chyby, preto SÁM pravidelne zisťoval názory o stave vecí, avšak nie cez oficiálne kanály aparátu, ale (ponad hlavy aparátu) priamo sa obracajúc na tých odborníkov, ktorí sa priamo zaoberali praktickou činnosťou ktorá ho zaujímala; týmto štýlom práce sa riadili najlepší vedúci tej epochy: pracujúc v Moskve, každý z nich osobne po mene poznal stovky špecialistov pracujúcich po celom Sovietskom Zväze.

zodpovedať pred súdom Dejín, ktorý vynáša rozsudky aj bez formálnej obžaloby...

¹ T.j. „prestavby“ v rokoch 1985 až 1991, pripravujúcej zrušenie socialistického systému ZSSR pod falošnými heslami „Viac socializmu“. – pozn. prekl.

² Pritom tvorcovia mýtov hlásajú, že Stalin bol hrubý a k cudzím názorom netolerantný despota, ale Chruščov bol liberál, ktorý vo svojej nevedomosti iba nepochopil bohému „elitu“ na „výstave buldozérova“.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

V post-Stalinskom období začalo najvyššie vedenie presúvať na nižšiu hierarchiu aparátu dokonca aj tie otázky, ktoré sa k nemu dostali priamo od občanov (*ponad hlavy nižšej a strednej úrovne vedúcich*), a celkom sa prestali obracať na odborníkov z vlastnej iniciatívy.

To hovorí o tom, že hĺbka spätných väzieb (*t.j. reálna demokracia*) v období „stalinizmu“ bola väčšia, než v neskoršom období. Takým spôsobom, spoločenské a štátne štruktúry riadiacej sféry viacej zodpovedali plnej funkcie riadenia. Existoval prediktor-korektor a existoval programovo-adaptívny modul, a navzájom sa dopĺňali.

V post-Stalinskom období prediktor-korektor v KSSZ degradoval. Programovo-adaptívny modul degradoval tiež (*až do schémy programového riadenia*) v dôsledku extrémne zanedbateľnej hĺbky spätných väzieb, ktoré prestali prepúšťať do vyšších úrovní straníckej a štátnej moci informáciu dokonca aj o ZLYHANIACH PROCESU RIADENIA, nie to ešte informáciu o IDENTIFIKOVANEJ možnosti takýchto zlyhaní riadenia v budúcnosti, ktorá je z hľadiska udržania riadenia na patričnej úrovni najdôležitejšou.

Tvrdenia o tom, že v období „stalinizmu“ boli všetky obeť represii nevinné, je hlúposť; bo je bláznovstvo si myslieť, že zlí netvoría zlo. Karierizmus bez profesionality a ochoty osvojiť si chýbajúcu profesionalitu predstavoval v období „stalinizmu“ potenciálne nebezpečenstvo pre život samotného karieristu a jeho blízkych. Keď sa strieľanie chamtivcov a karieristov zastavilo, tak títo prešli do boja o vrchol mocenskej hierarchie a boli v tom úspešní.

Táto banda nikdy nechápala, že riadiaca činnosť je prácou najvyššej ZODPOVEDNOSTI PRED KAŽDÝM ČLOVEKOM V SPOLOČNOSTI. Nízka profesionalita vysokých riadiacich pracovníkov, neschopných zabezpečiť vládnutie, ich nakoniec prinútila spomenúť si na to, že spoločnosť by sa mala riadiť SAMA, t.j. bez ich riadiacej činnosti, v ktorej sa prejavili ako neschopní. V tomto nafúknutom SAMO ležia svetonázorové korene „perestrojkových“ reforiem štátnosti a systému riadenia národného hospodárstva.

A keď sa potom rozumu zbavené SAMO, neochotné riadiť, stretáva so s rozpadom vládnutia, ktoré samo spôsobilo, tak sa začína „elitárna“ hystéria: **drvivá väčšina ruského obyvateľstva** (*nepatriaceho k „elite“ — naša poznámka v citáte*) **si neželá poznať pravdu** (*pravdu v úvodzovkách, ktorú mu vnucuje „elita“ — naša poznámka v citáte*), **bojí sa jej** (*toto je pripisovanie vlastného strachu druhým; už Saltykov-Ščedrin vedel, že «mužik sa nebojí ani vnútornej politiky, pretože ju nechápe».* — *naša poznámka v citáte*)... **autority rešpektované mnohými ľuďmi môžu narozprávať toľko hlúposťi, koľko jeden blázon nenarozpráva**

Mŕtva voda

za celý život (*jednoducho vytvorili autoritu — kto? — obzvlášť z aktívnych, supervýkonných hlupákov, a uvažovanie podľa autorít je základnou vlastnosťou príslušníka davu: — naša poznámka v citáte*)».

To sú slová A.Cipka, jedného z bývalých úspešných kariéristov, ideológov budovania komunizmu, rozvinutého socializmu, a dnes nezmieriteľný kritik minulosti a „patrón“ reforiem „perestrojky“. (*Vid' „Komsomol'skaja pravda“, 24.05.1990*).

Perestrojka, to nie je znovuobnovenie SAMO-*(Ludskost')*-riadenia, ale zničenie vládnutia v tejto trojjednote, čo sa pretavuje do „prehliadky suverenít“, „vojny zákonov“, straty riadenia národného hospodárstva a života spoločnosti, a naberá veľmi pochmúrnou orientáciu jak pre ZSSR, tak aj pre celý svet.

Príčinou toho je nekompetentné zasahovanie Sovietov všetkých úrovní do vybudovanej architektúry štruktúr riadenia spoločnosti v kombinácii s ich pokusmi o REÁLNU tvorbu zákonov a konceptuálnu činnosť¹. V parlamentných „demokraciách“ Euro-Amerického konglomerátu reálna tvorba zákonov a konceptuálna činnosť prebieha mimo parlamentov v mozgových trastoch jednotlivých strán, slobodomurárstva (*prítomného ako integrálna súčasť takmer všetkých významnejších univerzít*), klubov „elitárnych“ intelektuálov atď., pričom konceptuálna činnosť, dokonca aj keď prebieha vo forme kolektívneho nevedomia, vždy predchádza tvorbu zákonov. V parlamentoch (*v preklade — hovorňa: z franc. „parler“ = „hovoriť“, t.j. poslanci = táraji*)² prebieha len prezentácia hotových návrhov zákonov a ich doladovanie, pričom podriadené nie osobnému názoru poslancov, ale tvrdej disciplíne židovskej lobby, slobodomurárskych lóží a politických strán. Okrem toho všetky písané zákony (*ak ich analyzujeme z pohľadu teórie riadenia*) predstavujú tri druhy informačných modulov:

- algoritmy normálneho riadenia podľa určitej koncepcie riadenia;
- algoritmy ochrany riadenia podľa tejto koncepcie od pokusov realizovať v tej istej spoločnosti riadenie podľa nezlučiteľných koncepcií;
- algoritmy znižovania nákladov koncepcie, na ktorú pracujú algoritmy normálneho riadenia.

No problematika rozlišovania koncepcií a prejavovania každej z nich vo forme rôznych fragmentov jednej a tej istej legislatívy, spoločnej pre

¹ Po r. 1993, keď bol kvôli nefunkčnosti rozpustený Najvyšší Soviet RSFSR, zostalo vo vzťahu k Štátnej Dume a jej regionálnym analógom všetko fér.

² Ako v kreslenej rozprávke: «Vtáčik-Tárjako vyniká umom a chápaním; umom a chápaním?» Možno to isté povedať o tárjoch-poslancoch?

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

celý štát, presahuje chápanie väčšiny poslancov, v dôsledku čoho oni sami predstavujú iba mnohostranícky organizovaný dav, ktorý pasú ich stranícky vodcovia, ktorých zase pasú ich skutoční tajní poradcovia, a tých zase systém ich kurátorstva.

Faktorom, ktorý prehlbuje neúspešnosť pokusov o reálnu zákonodarnú a konceptuálnu činnosť hovorní v ZSSR, je zloženie súčasného poslaneckého korpusu Sovietov všetkých úrovní. Sú totiž zvolení davo-„elitárnou“ spoločnosťou v období jej krízy. A príčiny ľubovoľnej sociálnej krízy spočívajú v tom, že pohľad drvicej väčšiny členov spoločnosti, A PREDOVŠETKÝM JEJ VEDENIA, na prebiehajúce procesy v spoločnosti, nezodpovedajú objektívnemu charakteru týchto procesov a objektívnemu smerovaniu ich plynutia. Preto je väčšina nespokojná so svojím životom, avšak škodlivosť NÁSLEDKOV SVOJICH ČINOV NEPREDVÍDA, charakter svojej každodennej činnosti nemení a tak situáciu iba zhoršuje. Ak by to tak nebolo, nerozvinula by sa kríza.

V spoločnosti existujú názory, ktoré sú odlišné od prevažujúcich názorov väčšiny. Časť z nich je chybná, ale časť z nich predstavuje názory súčasných Kasandier a Laokoónov, t.j. pravdivé varovania. No spomedzi týchto Kasandier a Laokoónov len malá časť je schopná na úrovni vnímania príčinnno-následkových vzťahov odкрыť objektívny charakter procesov a smerovanie ich priebehu, a na tomto základe sformovať koncepciu riadenia zameranú na prekonanie krízy. Pritom Kasandry sa nemôžu vyhnúť poukázaniu väčšine spoločnosti na jej intelektuálne príživníctvo, a tiež nevedomosť, predajnosť a chamtivosť „elity“ — čo sú hlavné príčiny všetkých problémov v davo-„elitarizme“. Dav a „elita“ toto nemajú radi: hoc aj ksicht je krivý, no oni radšej budú «nadávať na zrkadlo». Dav a „elita“ majú radi predvádzanie dobromyseľnosti svojich popredných autorít a vzájomné sa vychvaľovanie. Málokto bez výbuchu emócií dokáže priznať, že v reálnom živote bol iba „nahým kráľom“.

Kasandru a Laokoóna poznáme vďaka dvom okolnostiam (*okrem tej hlavnej — t.j. záhube Tróje, ktorú predpovedali*):

- 1) Trója bola malým mestečkom a vystúpenia na mestskom zhromaždení boli pre oboznámenie väčšiny dostatočné;
- 2) Obaja boli žrecmi, a tak slovo na zhromaždení dostali vždy, keď o to požiadali.

V podmienkach ZSSR boli Kasandry väčšinou mimo riadiacu sféru, v opačnom prípade by nevznikla kríza. Okrem toho, vystúpenie neznámeho na mestskom zhromaždení v krajine nič nezmení. Je potrebné

Mŕtva voda

mnohomiliónové auditórium, t.j. SYSTEMATICKÉ oslovovanie ľudu cez tlač a televíziu.

V podmienkach davo-„elitarizmu“, dokonca aj bez prítomnosti oficiálnej cenzúry, redaktor, režisér-dokumentarista, relácia „Vremja“ atď., sú všetko odborníci na objasnenie «SVOJHO» (t.j. objednaného) spôsobu myslenia CUDŽIMI slovami: slovami tých, ktorých pozývajú do svojej relácie ako expertov a komentátorov, s ktorými robia rozhovor.

Kasandra tak prichádza aj odchádza naprázdno s čím prišla. No aj keby Kasandra získala aspoň raz mnohomiliónové auditórium, tak by ste ju po takomto vystúpení až do konca predvolebnej kampane už nevideli. A ak aj áno, tak pretože „karhá“ nepremýšľajúci dav a jej idolov, medzi poslancov by sa nedostala: emočne nabudený dav neodpúšťa kritiku, a médiá ju polejú špinou.

Pritom existujú aj priťažujúce okolnosti pre Kasandrinu „vinu“: kríza v ZSSR bola vytvorená umelo v súlade s napĺňaním Direktívy NSC USA 20/1 zo dňa 18.08.1948. Vyzradenie štátnych tajomstiev USA a korporatívnych tajomstiev siono-slobodomurárstva je v ZSSR trestné; na „socialistickú zákonnosť“ si už nikto nespomína, hoci k potrestaniu sa vždy nájde dôvod, aj dostatočne podľý prostriedok. A prídu k tomu aj článok o „šírení národnej neznášanlivosti“, hoci národy ako: žid, slobodomurár, siono-internacista — neexistujú. Ostašviliho¹ odsúdili nezákonne: podľa nesprávneho článku trestného zákonníka RSFSR². Maximum, čo sa v CDL³ odohralo, bolo chuligánstvo, no žiadne podnecovanie k neznášanlivosti medzi národmi tam nebolo. Pritom ani jeden rabín nie je trestne stíhaný za propagandu rasizmu, ktorý je jednou z dogiem židovskej vierouky, čo je nezlučiteľné s Ústavou ZSSR. Takýto systém sa nazýva „právny štát“, kde je všetko podriadené zákonu, a primárne zákonu Mojžiša.

Poslancami sa tak stávajú príslušníci dobromyseľného davu a predstavitelia „elitárnych“ mafii, čo sa aj reálne stalo pri voľbe súčasného poslanskejho korpusu všetkých úrovní⁴. Periféria „elitárnej“ mafie sa legalizovala v podobe medziregionálnej skupiny poslancov

¹ Jeden z prvých verejných bojovníkov proti siono-internacizmu v období „perestrojky“. (Poznámka r. 2004).

² A aj obesili, imitujúc sebevraždu, keď človek zjavne nebol v depresii očakávajúc oslobodenie behom týždňa, t.j. spáchali vraždu celkom na mafiánsky spôsob.

³ CDL — Centrálny dom literátov, v ktorom sa Ostašvili mal dopustiť chuligánstva voči literárnej obci.

⁴ Po štátnom krachu ZSSR sa toto opakuje vo všetkých celoštátnych voľbách.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

a zdanlivo demokratických „elitárnych“ prúdov intelektuálnej luzy. Odpor voči tejto explózií pustého cudzoloženia zatiaľ nenesie vedomý charakter a nie je ani vysokoúrovňovým prúdom s ďalekosiahlou koncepciou riadenia krajiny¹.

Odtiaľto pramenia tie nekonečné rozhovory o „osudovosti“ epochy, o „zverenej (kým?) historickej misii“; strach Západu, že všetko sa zosype; zaprisahávanie sa „elitárnych“ lídrov k „vernosti“ ľudu, „demokracii“ a „socializmu“.

Ľud koncepciu „perestrojky“ nepozná, pretože „perestrojka“ bola nazvaná «nepreskúmanou cestou»². Dôvodom neznámosti tejto koncepcie je jej protinárodnosť, realizovaná mimo vedomie jej obetí. Parlamentný dav sa venuje tvorbe zákonov na realizáciu koncepcie, ktorú nepozná, a mafia tvrdí, že netreba hľadať žiadnych nepriateľov, hoci bláznovstvom je myslieť si, že zlí netvorí žiadne zlo: či už sami, alebo rukami nimi nadšených hlupákov a biorobotov.

Na koncepciu riadenia, kvalitu riadenia, proces riadenia a jeho organizáciu, profesionalizmus manažérov si nikto z poslancov a politických „lídrov“ vecne nespomína. V tomto sa nelíšia „praví“ od ľavých, ale je to tiež prejav kaleidoskopickosti videnia sveta poslaneckého korpusu.

Všetko, čo sa v krajine deje, je zákonitým dôsledkom toho, že nad profesionalitu (*dobrú či zlú — to je druhá otázka*) programovo-adaptívneho modulu štátnosti sa v hierarchii postavil orgán, ktorý je vo svojej podstate aktuálne trhovým stánkom pre dav, blším trhom. Je to vlastne inverzia pri zobrazení plnej funkcie riadenia v štruktúrach štátu: štruktúry profesionálov by sa nemali podriaďovať davu.³

Svet je celistvý: ak je poslanecký korpus dobrý a jeho činnosť zodpovedá okolnostiam, potom kríza musí slabnúť, a nie sa vyostrovať, ako to vidíme v reálnom živote.

Ak by sme osadenstvo ľubovoľného Sovietsu nechali vzlietnuť v dopravnom lietadle a oznámili im, že lietadlo riadi iba autopilot, ktorý však nevie pristáť, tak poslanci okamžite začnú medzi sebou hľadať pilota. Ak budú mať na výber medzi kabinetným maršalom letectva a lietajúcim kapitánom, tak budú prednosť kapitánovi. Ak bude voľba medzi stíhacím

¹ Stav situácie v prvej polovici roku 1991.

² «Prestavba, to je nepreskúmaná cesta, súdruhovia!» — slová M.S.Gorbačova, ktoré vyslovil v besede s davom v Krasnojarsku.

³ Preto antickí filozofi mali takú hrôzu z demokracie vo forme vlády negramotného davu, ktorý môžu rôzni kriminálni tak ľahko manipulovať a pomocou neho vládnuť. Na rozdiel od davu, realitu dostatočne chápujúce obyvateľstvo, demokraticky sa spravujúce, je však želateľným javom. V tom je rozdiel medzi davokraciou a demokraciou. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

bojovým pilotom s praxou a neskúseným absolventom školy vojensko-dopravného letectva, tak dajú prednosť neskúsenému absolventovi, pretože všetci chcú prežiť a absolventovi školy vojensko-dopravného letectva je ťažké dopravné lietadlo bližšie, než bojovému stíhačovi. Bude sa tak hodnotiť skutočná profesionalita vo vzťahu k cieľu činnosti, a na hodnosti, vyznamenania, čestné tituly, príslušnosť k ľavým alebo „pravým“ každý zabudne. Pravým bude ten, kto dokáže riadiť a dostať všetkých z krízovej situácie s prijateľnou (*pre zaistenie ďalšieho rozvoja systému*) škodou.

No akonáhle sa jedná o riadenie štátu, tak dobromysel'ná nevedomosť prerastá do útoku o moc s hysterickým ziapaním: «Pusť nás chvíľu ku kormidlu!» Pritom sa slepo predpokladá, že „naši“ ekonomickí podvodníci, na odporúčania ktorých aparát viedol našu krajinu do krízy, ju z nej dostanú ľahšie než ktokoľvek iný, veď vraj teraz «im v tom aparát nebude nijako prekážať». A špeciálnu úctu poslanecký korpus prechováva k právnikom, vôbec nechápajúc to, že PRÁVNÁ VEDA nie je veda o riadení spoločnosti, ale REMESLO, KTORÉHO CIEĽOM JE DOSTAŤ NEMRAVNOSŤ A ZLOBU davo-„elitárnej“ spoločnosti na bezpečnú úroveň z hľadiska jej ďalšej existencie. A riadiacu nepoužiteľnosť právnej vedy dobre predviedol A.A.Sobčak počas referenda o zachovaní ZSSR 17.03.1991, keď sa sám (*v rámci svojej funkcie poslanca parlamentu a starostu Leningradu*) vyhol možnosti urobiť rozhodnutie a zaškrtnol obe možné odpovede na referendovom lístku: *riadiaci pracovník je v takom prípade povinný buď urobiť rozhodnutie alebo sa vzdať mandátu*. A nikto iný, ako „bojovníci za právny štát“, prví iniciovali zmenu podmienok referenda v otázke o zriadení prezidentskej funkcie v RSFSR (t.j. ešte za existencie ZSSR) až PO¹ samotnom referende, keď vyšlo najavo (*ako bolo oznámené skôr*), že potrebnú väčšinu hlasov **z celkového počtu oprávnených voličov** sa dosiahnuť nepodarilo. Podarilo sa dosiahnuť iba väčšinu z počtu zúčastnených voličov.

Otázka teda znie: kto bude v krajine dodržiavať zákony, keď ich samotná zákonodarná a výkonná moc v tak celospoločensky zásadných veciach nedodržiava?

Opatrenia na obnovenie samoriadenia spoločnosti

Je nutné spustiť prechodný proces transformácie existujúcich riadiacich štruktúr spoločnosti (*štátnych a stranických*), aby po jeho zavŕšení funkčná

¹ Čím porušili princíp zákazu retroaktivity v právnej vede, čo znamená, že sa nemajú prijímať zákony s platnosťou do minulosti, keď ešte nebol prijatý zákon platný. Týmto krokom si zákonodarcovia prispôbili výsledky referenda tak, aby odpoveď bola kladná. – pozn. prekl.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

špecializácia štruktúr, ich vzájomná vloženosť a hierarchická podriadenosť čo najviac zodpovedali plnej funkcie riadenia.

Po zavŕšení tohto prechodného procesu by mal profesionálny prediktor-korektor niest' koncepciu rozvoja sovietskej spoločnosti v globálnom dejinnom procese. Prediktor celoštátnej úrovne zodpovednosti by mal stáť nad programovo-adaptívnym modulom.

Programovo-adaptívny modul štátnosti by mal zabezpečovať štruktúrne a bezštruktúrne riadenie výroby a distribúcie v spoločenskom zjednotení práce, a iné potreby spoločnosti v riadiacej činnosti.

Personálna hierarchia štruktúr by mala zabezpečovať:

- stabilitu profesionalizmu konceptuálnej moci a tiež jej stabilitu smerovania k cieľu pri zmene pokolení;
- hromadenie profesionalizmu v štruktúrach počas ich fungovania;
- vylúčenie „elitarizácie“ riadiacej sféry na základe triednych alebo národnostných príznakov, židoexaltácie a pod.;
- informačnú bezpečnosť spoločnosti;
- blokovanie zasahovania nekompetentných predstaviteľov davu do procesu riadenia.

Pri riadení tohto procesu si treba pamätať: štruktúrny spôsob riadenia sa v dejinách rozvoja spoločnosti vždy rodil z bezštruktúrneho; t.j. spočiatku sa objavila personálna zostava štruktúr, ktorá už disponovala potrebnou minimálnou kvalifikáciou pre činnosť štruktúry, a až potom štruktúry začali dostávať svoju architektúru, obsadzovať svoje miesto vo vzájomnej vložnosti spoločenských štruktúr a nadobúdať právnu formu (*nie nutne vždy*).

Vytvorenie štruktúry (*jej uzákonenie*) bez zabezpečenia kvalifikačnej úrovne jej personálu ju robí nefunkčnou; z toho ale dav zvykne mylne vyvodzovať nemožnosť realizácie toho, kvôli čomu bola štruktúra vytvorená, aj keď vo väčšine prípadov sa jedná o nízku kvalifikáciu personálu štruktúry a záškodníctvo bezštruktúrnym spôsobom. Veľmi dobre to vidno v procese degradácie personálu daných štruktúr; kým v minulosti direktívno-adresný systém riadenia ZSSR dokázal organizovať život spoločnosti tak, že krajinu s jej potenciálom pozdvihol na druhé miesto na svete (*vo výrobe a používaní zložitých modulov raketovo-kozmickej techniky*), a v neskorších rokoch už nezvládal ani primitívnu organizáciu plánovania masovej výroby mydla¹, zubných pást, tak to

¹ Kto už zabudol alebo nevie, tak koncom „perestrojky“ sa mnohé bežné tovary (cukor, olej, mäso, mydlo) predávali na základe potravinových lístkov, ktoré sa ľuďom vydávali podľa ich bydliska, čo ohraničovalo možnosti ich individuálnej spotreby spolu s ďalšími ohraničeniami, kladenými na rodiny prostredníctvom nízkych príjmov,

Mŕtva voda

nehovorí o nemožnosti plánovanej ekonomiky, ale o degradácii personálu, zradcovstve a záškodníctve na najvyšších úrovniach riadenia ZSSR.

Špeciálne sa to týka formovania prediktora-korektora v štátnych štruktúrach, pretože samotný princíp zvrchovanosti konceptuálnej moci vylučuje akýkoľvek diktát zo strany úradných osôb, ktoré sa reálne nezúčastňujú konceptuálnej činnosti na rovnakej alebo vyššej úrovni zodpovednosti, ohľadom architektúry štruktúry prediktora, jeho kádrového zloženia a ostatných funkčných záležitostí.

Z toho dôvodu „rady národnej bezpečnosti“, „prezidentské rady“ a „prognostické skupiny“ zložené z úradníkov a konceptuálne nečinných odborníkov, nenapĺňajú do nich vkladané nádeje. Rozvoja štátnosti sa môže dobrovoľne ujať už len funkčný prediktor, napríklad, jednoduchým pohľadením vhodnej štátnej štruktúry. Maximum, čo môže štát pre tento proces urobiť je — nebrániť mu, a napomáhať fungovaniu prediktora v jeho spoločenských, organizačne nezafixovaných formách. Všetko ostatné sa v tomto procese rodí v harmonických formách prirodzeného rozvoja, a nie umelej výsadby.

Pokusy prekázať činnosti prediktora v krajine sú štatisticky predurčené, no od určitého momentu budú vnímané ako vedomé napomáhanie expanzii siono-internacizmu so všetkými z toho vyplývajúcimi následkami.

Činnosť „právneho“ štátu sa riadi legislatívou. Činnosť mafie sa riadi jej vlastným chápaním toho, čo je účelné. Z toho dôvodu „právny“ štát môže mať ojedinelé úspechy vo svojom boji s mafiou, no celkové skóre bolo, je a bude v prospech mafie. Siono-internacistické slobodomurárske štruktúry sú tou najstaršou a najkultúrnejšou (*v istom zmysle*) medzinárodnou mafiou, a preto spoločnosť sa môže pred jej bratským objatím a zneužitím ochrániť len vtedy, keď podryje kádrovú bázu medziregionálnej mafie tým, že mafiu prevýši vo svojom chápaní účelnosti a vytvorí účelné štruktúry, ktoré budú rýchlejšie a efektívnejšie vo svojich cieľových funkciách, než štruktúry mafie a štruktúry štátu podriadeného biblickému internacizmu.

Z toho vyplýva, že celospoločenské hlasovanie davu ani parlamentarizmus nie sú reálnou demokraciou, čo je opäť najlepšie vidieť na príklade Nemecka. V r. 1933 sa A.Hitler dostal k moci zákonnou cestou výsledkom hlasovania davu. V r. 1933 nemecký dav, neuvažujúci nad následkami svojich činov, tak bezducho zahlasoval za bezpodmienečnú kapituláciu Nemecka v r. 1945 následkom jeho zdruvujúcej porážky spojencami. Nemci ako národ po tomto existujú aj vďaka tradičnému ruskému pohľadu na vec, ktorý vyjadril J.V.Stalin pre tento konkrétny prípad: «Hitlerovia prichádzajú a odchádzajú, ale národ zostáva».

extrémnej inflácie a dokonca aj dlhodobým nevyplácaním miezd.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Rovnako majú k demokracii ďaleko aj autokratické fašistické chunty a súčasné snahy odovzdať v ZSSR moc nad ľuďom do rúk kriminálnych syndikátov („*robiacim kuratelu*“ nad *družstvami, sférou obchodu a služieb*)¹.

Reálna demokracia je autokraciou, ktorá zodpovedá za následky svojich činov, a je otvorená pre celú spoločnosť: ľudovláda, to je k druhým ľuďom starostlivá autokracia každého a všetkých. To znamená, že v demokratickej spoločnosti si človek uvedomuje možné následky svojich zámerov a preto sa sám dobrovoľne vzdáva takých rozhodnutí o otázkach života spoločnosti, za následky ktorých neručí, pretože nedokáže predvídať následky alebo mu chýbajú špeciálne znalosti.

Ak jeho okolie nástojí na tom, že práve on by, podľa ich názoru, mal vyriešiť tento problém, tak im čestne povie, že za následky svojich rozhodnutí nemôže niesť zodpovednosť z dôvodu svojej nekompetentnosti, no ak oni predsa len trvajú na jeho kandidatúre, tak potrebuje nejaký čas na získanie potrebného profesionalizmu. (*V súvislosti s týmto je zaujímavé spomenúť si na to, čo sľubovali čelní predstavitelia krajiny v rokoch 1985 až 87, a porovnať to s realitou r. 1991. A nenechať sa pritom oklamať dobromyseľnými zámermi dnešných tárajov*)².

Keď, už ako profesionál v akejkoľvek oblasti, v nej uvidí vznikajúce nebezpečenstvo pre spoločnosť, tak sám z vlastnej iniciatívy sa skontaktuje so spoločenským alebo štátnym prediktorom-korektorom, a zúčastní sa formovania koncepcie, ktorá toto nebezpečenstvo odstráni.

S otázkou demokracie sa spája aj rozlíšenie medzi chybou a zradou riadiaceho pracovníka (*vedomou alebo nevedomou*). Vznik chýb v ľubovoľnej činnosti je štatisticky predurčený. A čím vyššia je úroveň zodpovednosti riadiaceho pracovníka, čím rozsiahlejšiu sféru riadi, tým väčšiu škodu spôsobujú spoločnosti jeho chyby. Aby však spoločnosť mohla uznať danú škodu ako následok jeho chyby (*a nie zrady*), tak riadiaci pracovník a jeho rodina musia trpieť následkami tejto škody rovnako ako všetci členovia spoločnosti: konkrétne, príjmy rodiny by nemali presahovať priemerné príjmy v spoločnosti, a musí byť vylúčený jej prednostný prístup k fondom spoločenskej spotreby.

Ak majú nadštandardný byt alebo rodinný dom, chatu, pancierovanú limuzínu alebo skrátka auto, ktoré ma vždy a všade zelenú vlnu, palivo a čisté ulice; ekologicky čisté produkty, oficiálny plat presahujúci priemer v ním riadenej sfére činnosti, prednostný prístup k „bezplatným“ a „spoplatneným“ benefítom a neoficiálne „zárobky“ v podobe honorárov,

¹ T.j. zákulisnej a verejnej oligarchii. – pozn. prekl.

² A dnes, v r. 1998, si možno spomenúť aj na sľuby z r. 1991 a neskôr.

Mŕtva voda

tak právo na chybu mizne¹. V takýchto podmienkach sa chyba neodlišuje od zrady, vedomého zločinu proti pracujúcemu ľudu. Dnes v ZSSR robí chyby len veľmi málo vedúcich, väčšina zrádza a predáva čo im nepatrí.

Rozvrat všetkého počas „perestrojky“ rozhodne nebola chyba. Riadiaci pracovník ľubovoľnej úrovne musí mať právo na chybu, aby u neho nevznikal dôvod ju skrývať. Analýza vlastných a cudzích chýb je základom pre nárast profesionalizmu.

To je ďalší dôvod (*okrem ochrany pred diletantským karierizmom v štátnom aparáte*), aby úroveň spotreby „bezplatných“ a „platených“ benefitov v riadiacej sfére neprevyšovala úroveň spotreby v samotnej oblasti, ktorú daný jedinec riadi.²

V reálnych podmienkach môže byť riadiaci pracovník v dôsledku vzájomnej vložnosti štruktúr vtiahnutý do činnosti protinárodných mafií. Ospravedlnením v takomto prípade nemôžu byť slová «odpusťte, diabol mi to našepkal», ale iba reálne účelné kroky smerom k vytvoreniu periférie spoločenského prediktora, antimafiózných štruktúr v štátnom aparáte a činnosť zameraná na výhru v boji s protinárodnými mafiami biblického internacizmu na vyšších prioritách cieľov (*t.j. v nízkofrekvenčnejších procesoch a na vyšších prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia*). Na to však riadiaci pracovník nesmie byť predstaviteľom davu, ani nesmie trpieť sociálnym idiotizmom.

Z tohto uhlu pohľadu je jasné, že cesta k demokracii vedie cez činnosť rôznych spoločenských organizácií: strán, zväzov, mafií atď.

V davo-„elitárnej“ spoločnosti je množstvo politických strán potrebné iba pre tých, ktorí reálne nesú konceptuálnu moc podporujúcu davo-„elitárne“ rozdelenie spoločnosti. Hojnosť politických strán má v národe vytvárať ilúziu slobody slova a mysle, a držať ho v presvedčení, že rôzne strany vyjadrujú vo volebných procedúrach názory rôznych špecifických skupín, výsledkom čoho sa vytvára povestný «konsenzus»³ — srdečný súhlas ľavých aj „pravých“ — a spoločnosť prosperuje. Ale keď spoločnosť prosperuje, tak to znamená, že v živote sa neuskutočňuje pluralita rozmanitých straníckych názorov, ale jednotná koncepcia (*spoločná pre všetky politické strany*), ktorá je svojimi rôznymi časťami len rozptýlená v „pluralizme“ názorov vládnucich strán a strán opozície.

¹ Čubajs, Gajdar a ďalší reformátori vzhľadom na toto kritérium neurobili chybu, ale vedome okrádali ľud, zneužívajúc svoje postavenie s pritažujúcimi okolnosťami Vlastizrady.

² Je to zároveň prostriedok na pripojenie spätnej väzby v systéme «spoločnosť — vláda» cez ekonomiku. Podrobnejšie viď „Základný ústavný princíp“ v knihe Vnútorného prediktora ZSSR „Krátky kurz...“.

³ Existuje názor, že konsenzus je nonsens, t.j. nezmysel.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Skutočný pluralizmus názorov politických strán je pluralizmom vzájomne sa vylučujúcich koncepcií. Keď sa realizuje takýto skutočný pluralizmus, tak dochádza ku strate riadenia, čo môže každý vidieť v súčasnej sovietskej realite.

Stranícka masa a sympatizanti všetkých strán v skutočnosti patria k rôznym sociálnym vrstvám. Avšak stranícke aktívum, ktoré sa zúčastňuje vo volebných procedúrach davo-„elitárnej“ spoločnosti, to patrí k tej istej sociálnej vrstve: PROFESIONÁLNYCH ZAKLÍNAČOV DAVU, PARLAMENTNÝCH demagógov. Väčšinou to nie sú hlúpi ľudia (*podľa hodnotení svojej spoločnosti*), no taká je ich vnútrospoločenská funkcia, ktorú nesú popri svojej účasti v niektorých etapách plnej funkcie riadenia.

Ak analyzujeme ich spôsob života, tak v davo-„elitárnej“ spoločnosti patria minimálne k spodným vrstvám „elity“, dokonca ak sami aj pochádzajú z prostého ľudu. Najlepšie to vidno v otvorene kapitalistických krajinách, kde finančná „elita“ štedro financuje služby najšikovnejších profesionálnych zaklínačov davu bez ohľadu na ich pôvod. V pseudosocialistickom davo-„elitarizme“ sa ospravedľňovanie a zavádzanie „elitarizmu“ v riadiacej sfére opiera o slová E. Dühringa:

«...popri uspokojení požiadavky spravodlivosti sa bude ešte vyskytovať aj dobrovoľný prejav osobitnej vďaky a úcty, (čo znamená «dobrovoľné» akceptovanie nespravodlivosti, panujúcej v spoločnosti mimo vedomie jej členov: — aut.)... Spoločnosť robí česť sama sebe, keď zdôrazňuje vyššie druhy činnosti, dávajúc im miernu dupľu pre ich spotrebiteľské potreby».

F.Engels mu uštipačne odvetil: «Aj pán Dühring robí sám sebe česť, keď s nevinnosťou holubice a múdrosťou hada sa tak dojemne stará o miernu dodatočnú spotrebu budúcich Dühringov». V.I.Lenin v „Štáte a revolúcii“ potvrdil názor F.Engelsa, keď vytyčil požiadavku nastaviť plat štátnych úradníkov na úrovni priemerného robotníckeho platu. Na tieto názory Engelsa i Lenina rovnako zabúdajú (prečo?) aj ich hanobitelia, aj ich „nasledovníci“.

Tí, čo sa venujú „vyšším druhom“ činnosti, robia sami sebe česť a prospievajú spoločnosti, keď sa „vyššie druhy“ činnosti realizujú bez ich SAMOchvály a poskytovania „spoločnosťou“ „miernej“ duple pre ich spotrebiteľské potreby: presne na tento účel aj slúžilo „stranícke maximum“, ohraničujúce platy straníckych úradníkov, v opačnom prípade tieto osoby, zaoberajúce sa „vyššími“ druhmi činnosti, zahanbujú a demoralizujú predovšetkým spoločnosť, a až potom seba (*od nadmernej*

Mŕtva voda

spotreby produktov až do chlipného zvrátenia podstaty človeka, či už je z „elity“ alebo „davu“).

Hovoril o tom aj Ježiš: «*Nikto nemôže slúžiť dvom pánom... Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone (bohatstvu)*».

To isté je v Koráne: «*Nasledujte toho, kto od vás nepýta odmenu a kto je na priamej ceste*».

Všetko vyššie povedané sa týka aj médií, ktoré sú buď priamo zapredané „nadstraníckej“ finančnej „elite“, alebo, dodržiavajúc stranícku disciplínu, odrážajú svetonázor zakladajúcej strany.

Profesionálni zaklánači davu, nachádzajúci sa vo vládných orgánoch a straníckych aj nestraníckych médiách, sú v davo-„elitárnej“ spoločnosti vlastne financovaní „nadstraníckou“ peňažnou „elitou“, ktorá stojí na troch pilieroch: zákon, kult, *imitácia* dobročinnosti. V podmienkach konglomerátu je „elitou“ v rámci „elity“ siono-internacistická slobodomurárska mafia; preto ide o:

- zlodejský zákon „Mojžišov“;
- kult peňazí a židoexaltácie;
- a „dobročinnosť“ mafie voči ňou okrádanej „spodine“, keď mafia zhadzuje na zem zo stola to, čo už sama nedokáže zožrať a stráviť.

Tieto tendencie sa v ZSSR aktivovali s príchodom „perestrojky“. Preto systém mnohých strán v davo-„elitárnej“ spoločnosti predstavuje iba jednu politickú stranu KAPITÁLU s mnohými tvármi, a nepredstavuje záujmy nikoho, okrem záujmov *pohlavárov stojacich nad vlastníkmi veľkokapitálu*.

* * *

Tento formálne pluralitný, no v podstate JEDNOSTRANOVÝ SYSTÉM presvedčivo dokazuje svoju efektivitu už viac ako 2000 rokov, pretože jeho jednotlivé časti (*z latin. «partie»*) nepracujú na množstvo vzájomne sa vylučujúcich koncepcií, ale na jednu jedinú — biblickú koncepciu vybudovania globálneho rasového „elitárneho“-nevoľníckeho štátu. Čeliť tomuto systému môže len efektívnejší JEDNOSTRANOVÝ systém, pracujúci na koncepciu globálneho významu, vylučujúcu davo-„elitarizmus“ vo všetkých jeho formách aj bezforemných prejavochoch, a nie pluralita marionetových politických strán, vrátane tých marxistických, trockistických a leninských zdanlivo „komunistických“.

* * *

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Kapitál však najschopnejším zaklínačom davu poskytuje „miernu“ dupľu pre ich spotrebiteľské potreby, pričom „mieru“ určuje sám, aby sa zaklínači necítili trápne. V podmienkach, keď v regióne prevláda siono-internacistický kapitál, tak toto všetko je prejav pluralitného siono-internacizmu. Úlohou pluralitného systému „mnohých strán“ je držať spolitizovaný dav mimo sféru riadenia, vytvárajúc v ňom ilúziu ľudovlády v nejakej forme, aby všetko neskončilo sociálnym výbuchom.

V.I.Lenin videl organizačný základ strany v jej stanovách. Druhí ho vidia v jej programe atď. No v podmienkach „mnohostranového“ davo-„elitarizmu“ za celou hojnosťou najrôznejších, vzájomne si protirečiacich programov a stanov stojí veľkokapitál. Týka sa to všetkých: aj otvorene fašistických strán, aj dobromyseľne „komunistických“. V regiónoch ovládaných medziregionálnym centrom je veľkokapitál ovládaný siono-internacistickým kapitálom, nad ktorým zasa stojí siono-slobodomurárstvo a nadžidovský globálny prediktor: ako v rozprávke o Koščejevi Nesmrteľnom, ktorý disponoval určitým «know-how». Akonáhle «know-how» o umiestnení ihly a jej vlastnostiach prestalo byť tajomstvom, tak „nesmrteľná osoba“ (*večný žid je tiež „nesmrteľnou osobou“*) zahynula aj so svojimi intrigami, akoby nikdy ani neexistovala.

«Know-how» nadžidovského prediktora je monopol na metodológiu. Preto, ak z ľubovoľnej politickej strany strasieme všetok balast, spravádzajúci jej činnosť, tak zostanú len tri veci:

- 1) metodológia poznania¹,
- 2) koncepcia globálneho dejinného procesu v minulosti;
- 3) koncepcia sociálnych zmien v budúcnosti.

Stranícka masa, vodcovia strany, mozgové trasty strany dostávajú z tohto všetkého (*v časti, ktorá sa ich týka*) práve toľko, aby sa vytvorila pyramída nechápania medzi nezasvätenými členmi strany a pyramída vedomých znalostí v prostredí kameňohlavých bratov-slobodomurárov pracujúcich v danej strane. Toto pripája riadenie strany na medziregionálne centrum a stiera všetky viditeľné rozdiely (*na úrovni deklarácií v programoch a stanovách strán*) medzi stranami v „mnohostranovom“ systéme. Krásne to vidno, keď politické AUTORITY, bez toho aby mrkli okom alebo sa začervenali, dokážu dnes vychvaľovať to, čo včera preklínali a naopak, a sklerotický dav ich pritom slastne počúva.

¹ No oveľa častejšie je zjavne neprítomná. Dve zvyšné komponenty môžu byť prítomné implicitne ako informácia „medzi riadkami“, nie ako priamo ohlásená informácia.

Mŕtva voda

Preto, aby sme sa nebavili o vonkajších pozlátkach, organizačná platforma strany¹, ktorá sa bude nazývať: VKS(b), KSSZ, RKS — Ruská Konceptuálna Strana² alebo Mnohonárodnostná socialistická strana (alebo nejako inak) by mala obsahovať tri časti:

- výklad metodológie poznania;
- výklad koncepcie vzájomnej vloženosti dejinného procesu vlastnej krajiny v globálnom dejinnom a v biosférom procese v minulosti, vrátane definovania svojho vzťahu k siono-internacizmu a iným formám davo-„elitarizmu“;
- výklad súčasných základných tendencií a základných princípov koncepcie prekonania davo-„elitárnej“ bezvýchodiskovosti osobného výberu (inférneho kruhu) smerom k ľudskému životu: Ľudskosti.

A netreba vôbec omdlievať ani skákať po strop pri slovách **mnohonárodnostný socializmus**: v mnohonárodnostnom ne-davo-„elitárnom“ štáte ani iné byť nemôže. Zato protinárodný „internacionálny socializmus“ (*blížnenie I. až IV. Internacionály*) je skutočne krvavým javom, pretože ide len o poddruh siono-internacizmu, podobne ako hitlerovský „národný socializmus“.

Organizačný základ strany, odmietajúcej davo-„elitarizmus“ vo všetkých jeho formách, musí tvoriť METODOLÓGIA³. Ľudia si bežne myslia, že metodológia je časťou ideológie. Tak to ale nie je: jedna a tá istá metodológia poznávania objektívnych zákonov rozvoja spoločnosti môže v rukách rôznych sociálnych skupín splodiť vzájomne sa vylučujúce ideologické systémy. Tá skupina, ktorá používa najdokonalejšiu metodológiu na ochranu svojich egoistických záujmov, môže naplodiť taký pluralizmus ideológií so svojimi RADIKÁLNYMI EKONOMICKÝMI REFORMAMI, že aj čert si v nich nohu zlomí, avšak metodologicky znalý a faktologicky informovaný človek sa rýchlo zorientuje v tomto myšlienkovom a slovnom „guláši“. Práve z tohto dôvodu majú platformy všetkých politických strán v „demokratických“

¹ Vid' knihu VP ZSSR „Krátky kurz...“, Prílohu „Teoretická platforma všetkých mysliacich politických strán“, a tiež knihy „O imitačno-provokačnej činnosti“.

² Aktuálne v Rusku už existuje Konceptuálna strana „Jedinenie“ (*in preklade „Jednota“, „Svornosť“*), oficiálne pôsobiaca vo verejnej politike na základe Koncepcie spoločenskej bezpečnosti. (Poznámka r. 2004).

Do čoho zdegenerovala jej činnosť v ďalších rokoch a jej hodnotenie Vnútroňým Prediktorom ZSSR si môžete prečítať v práci «O nebezpečných tendenciách v činnosti Konceptuálnej strany „Jedinenie“», a tiež v rade neskorších analytických správ, kde je o nej reč. (Poznámka r. 2011).

³ O metodológii a jej osvojení vid' knihu VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. (Poznámka r. 2004).

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

spoločnostiach ideologický, a nie metodologický charakter. Ochrana monopolu na metodológiu je jedinou zárukou toho, že „mnohostranový“ systém dokáže obhájiť záujmy nad ňou stojacej — reálne vládnucej skupiny. Preto aj pri „mnohostranovom“, aj pri zjavne jednostranovom systéme patrí reálna konceptuálna moc tým, ktorí vďaka znalosti metodológie formujú a vzájomne koordinujú ideológie a programy politických strán. Programovo-adaptívny modul štátnosti zaisťuje iba napĺňanie koncepcie¹, smerujúc zdroje spoločnosti do príslušných výrobných odvetví a ďalších oblastí činnosti na uspokojenie potrieb najmä konceptuálnej skupiny (*možno aj nepriateľskej voči tejto spoločnosti*), a až potom na uspokojenie potrieb spoločnosti: „davu“ a „elity“.

Lud sa vždy usiluje o spravodlivosť v živote spoločnosti, o likvidáciu davo-„elitarizmu“. Preto má záujem na tom, aby koncepciu vybudovania spravodlivej spoločnosti a metodológiu zaisťujúcu jej korigovanie, spoznal čo najširší okruh ľudí. Z toho dôvodu čestne pracujúca väčšina nemá potrebu „mnohostranového systému“, ktorý pred ňou skrýva metodológiu a koncepciu rozvoja spoločnosti.

V podstate aj pri „mnohostranovom“, aj pri jednostranovom systéme tu máme dočinenia s metodologickou platformou, na ktorej stojí egoistická konceptuálna skupina. SKRYTÁ metodologická platforma slúži (*jak v podmienkach „mnohých strán“, tak aj v podmienkach po-Stalinskej „jednej vedúcej strany“ v ZSSR*) na udržiavanie stavu, keď vykorisťovanie človeka človekom nielenže existuje, ale sa aj programuje do ďalšej budúcnosti, a väčšina obyvateľstva sa pritom nachádza pod narkózou nevedomosti a nechápania. Pri budovaní spravodlivej spoločnosti OTVORENE DOSTUPNÁ metodologická platforma chráni spoločnosť pred narkotizáciou nechápaním, pričom vytvára podmienky, v ktorých vykorisťovanie človeka človekom nie je možné. Egoizmus „elity“, žijúcej na úkor pracujúcich, je v tomto procese vytláčaný „egoizmom“ samotných pracujúcich. Tento proces môže prebiehať jak v podmienkach politického systému jednej strany, tak aj v podmienkach deklarovanej mnohostranovosti, pretože OTVORENE DOSTUPNÁ metodologická platforma, zameraná na rozmyšľovanie davo-„elitárnej“ organizácie spoločnosti — je tou najširšou platformou na konsolidáciu mravne zdravých síl spoločnosti, keďže prvky dialektickej metodológie a negatívny postoj k davo-„elitarizmu“ sa vyskytujú v rôznych formách vo všetkých náboženských, filozofických, etických (a ďalších) myšlienkových prúdoch spoločnosti. Druhá vec je, že vo väčšine z nich je zároveň prítomná určitá vnútorná protirečivosť, podmienená

¹ Ktoej prítomnosť ako celku si však vo väčšine prípadov ani neuvedomuje a jej presný obsah nepozná (pre množstvo stromov nevidí les). – pozn. prekl.

Mŕtva voda

kaleidoskopickosťou daného svetonázoru, a tak v rôznej miere podporujú davo-„elitarizmus“ pomimo ich vedomie; no OTVORENE DOSTUPNÁ metodologická platforma pomôže väčšine účastníkov týchto myšlienkových prúdov získať celistvé videnie sveta a zbaviť sa riadenia obchádzajúceho ich vedomie. Popri tom sa objaví ŽRECTVO (*t.j. široká sociálna vrstva zaoberajúca sa životarečením*), vrátane aj v radoch súčasného konceptuálne bezmocného duchovenstva. Životarečenie sa od prázdnych rečí demagógov odlišuje tým, že realizuje povedané v realite života.

S metodológiou sa spája aj jedno subjektívne špecifikum jej používania v spoločnosti. Práve staroveké dejiny nám ukazujú tento jav, ktorý sa prejavoval v organizácii tých najdôležitejších foriem moci: **tandemový princíp**¹.

* * *

Oddávna je známe príslovie *«jeden um je dobre, no dva sú lepšie»*. Avšak klasická psychológia *spoločnosti individualistov* obchádza mlčaním otázku, prečo sú dva umy lepšie než jeden? a prečo nie sú tri umy lepšie než dva? a prečo, hoci «Boh miluje trojicu», je «tretí navyše» a to nielen vo vzťahoch medzi mužom a ženou? A hoci pradávne pozorovanie tvrdí, že «jeden um je dobre, no dva sú lepšie», ale keďže neprezrádza, prečo práve dva umy sú lepšie, než jeden individuálny um, tak sa k odpovedi budeme musieť dopracovať samostatne.

Za tým účelom si bude potrebné spomenúť, ako sa rôzne spoločnosti v rôznych obdobiach dejín stavali k otázke budovania spoločensky dôležitých štruktúr moci. Možno si všimnúť, že v rôznych spoločnostiach sa štruktúry budovali na vzájomne sa vylučujúcich princípoch.

Spoločnosti, v ktorých venovali zvýšenú pozornosť prijatiu rozhodnutia pomocou metódy *hlasovania*, sa starali o nepárny počet účastníkov, ak aj nie v každom z možných hlasovacích „výborov“, tak aspoň v tých najdôležitejších, aby si automaticky zabezpečili prijatie akéhokolvek² rozhodnutia pomocou väčšiny minimálne o jeden hlas.

¹ V aktuálnom vydaní knihy je tandemový princíp vysvetlený podrobnejšie, než bol v prvom vydaní podľa textu knihy VP ZSSR z r. 1997 „Od matriarchátu k ľudskosti...“ (*neskôr premenovanej na „Od antropoidnosti k ľudskosti“*).

² Rozhodnutie, ktoré bolo prijaté takouto automatickou systémovou väčšinou s rozdielom jeden hlas, nemuselo byť nutne najlepšie.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Jeden z najznámejších príkladov boli triumviráty³ v dejinách Starovekého Ríma; rôzne dnešné „trojstranné“ výbory a pod.

No v dejinách možno vidieť aj spoločnosti, ktoré budovali svoje štruktúry moci tak, aby jednoznačne vylúčili možnosť prijatia rozhodnutia s prevahou o jeden hlas, či už hlas monarchu, alebo hlas jedného z účastníkov stáleho či dočasného „výboru“ nadeleného rôznymi právomocami.

Takto v starovekej Sparte mali dvoch kráľov; gréckemu vojsku systematicky velili dvaja rovnoprávni stratégovia súčasne, napriek princípu jednotného velenia, a hoci v jednotlivých periódach velili „na zmeny“, striedajúc sa navzájom, no v bojovej situácii plnosť velenia na seba prijímal jeden z nich; Ježiš posielal apoštolov zvestovať evanjelium vo dvojici, ako o tom píše Nový Zákon (Marek, 6:7); Albert Réville v knihe „Ježiš Nazaretský“⁴ obracia pozornosť na to, že aj na čele Veľkej Synagógy v starovekej Judei približne po roku 230 pred n.l. stáli rabíni vo dvojici, avšak on sám, ako nositeľ individualistického videnia sveta, nedokázal nájsť uspokojivé vysvetlenie tohto faktu, ktorý vyvolal jeho údiv.

No najvyššie žrectvo starovekého Egypta stálo osobitne a spájalo v organizácii svojej činnosti oba princípy: nepárny aj párný. V období pred odchodom židov z Egypta sa skladalo z desiatky najvyššie zasvätených Severu a desiatky najvyššie zasvätených Juhu², a každá desiatka mala na svojom čele jedenásteho žreca, svojho prvohierarchu a vodcu.

³ Rimania v staroveku si nemysleli že «tretí je navyše» a „rozmyšľali trojmo“. «Triumvirát (lat. triumviratus, od „tres“, genitív „trium“ — tri a vir — muž). v St. Ríme: 1) kolégium z troch osôb, menované alebo volené so špeciálnymi cieľmi; 2) v čase občianskej vojny 1. st. pred n. l. zväzy vplyvných politických činiteľov a vojvodcov, vznikajúce s cieľom uzurpácie štátnej moci» — Veľká Sovietska Encyklopédia, 3. vydanie, zv. 26, str. 225 v skratke.

¹ 1. zväzok, str. 72 vydanie SPb, r. 1909: Okolo r. 230 pred n.l. na čele Veľkej Synagógy stál Antigon zo Sicho. «Po tomto Antigonovi, ľudia stojaci na čele rabínskeho učenia Z NEZNÁMEJ PRE NÁS PRÍČINY (zvýraznené nami v citáte), nasledujú po dvoch. Najpravdepodobnejšie je asi to, že tento dualizmus označuje nehodu v pohľadoch a tendenciách, ktorá však nedospela do rozkolu».

No prečo «nehoda v pohľadoch a tendenciách» nedospela do rozkolu, je vlastne to najhlavnejšie, čo ostalo mimo chápanie A.Révilla.

² Egypt v časoch faraónov sa skladal z dvoch území: Severu a Juhu, zjednotených pod jednou korunou faraóna. Reálne však obe desiatky aj vedúci každého z družstiev najvyššieho žrectva stáli ako celok v systéme mocenských vzťahov Egypta hierarchicky vyššie než faraón, hoci v spoločnosti sa podporoval kult osobnosti faraóna, a nie žrectva. Faraón zvyčajne disponoval tiež dostatočne vysokým stupňom zasvätenia.

Mŕtva voda

To jest, každý vodca desiatky, v prípade interného hlasovania¹, podľa svojho chápania, ako najvyšší zo zasvätených (*t.j. najviac znalý v zostave jedenástky*), podporoval jeden z dvoch názorov, medzi ktoré sa mohli rovnomerne rozdeliť hlasy jeho podriadených žrecov desiatky, ktorí vedeli menej než on vzhľadom na pravidlá hierarchickej štruktúry. Toto zaisťovalo nevyhnutné prijatie určitého riešenia v každej z otázok každého družstva ako celku, či na Severe, či na Juhu, bez ohľadu na to, ako sa v názoroch rozišla desiatka podriadená svojmu prvohierarchovi.

No ak obe družstvá pracovali spoločne, tak situácia, keď sa názory pri „hlasovaní“ rozdelili rovnomerne na 11 — «za» a 11 — «proti», bola nielenže možná, ale bola dokonca štatisticky naprogramovaná samotnými princípmi štruktúry tohto systému, pretože najvyšší zasvätení hierarchovia (*na čele každej desiatky*) boli rovnoprávni a ich názory mali rovnakú autoritu pre všetkých ostatných.

Ak sa hlasy (*dokonca ani nie oboch družstiev ako celkov, ale len ich prvohierarchov*) rozdelili rovnomerne medzi dvoma navzájom sa vylučujúcimi názormi ohľadom tej istej otázky, tak rovnoprávnosť vedúcich družstiev ich stavala do situácie, v ktorej boli povinný vo dvojici dospieť k spoločnému jednotnému názoru.

Ďalšími slovami, najvyššia mocenská štruktúra starovekého Egypta bola matematicky opísaná veľmi svojráznym vzorcom:

$$2 \times (1 + 10)$$

Áno, ľahko si možno predstaviť, že dvojica najvyšších žrecov sa mohla dohodnúť, že si hodia žreb, a podľa toho ako žreb dopadne, také zvolia riešenie. Takýto prístup k úlohe vyriešenia konfliktu riadenia a neurčitosti vo výbere rozhodnutia (*v prípade, ak sa hlasy rovnomerne rozdelia medzi dvomi protichodnými variantmi*) je pochopiteľný a prijateľný pre drvivú väčšinu milovníkov «hlasovacích mechanizmov». A fungovanie mnohých «hlasovacích mechanizmov» na princípe nepárnosti počtu účastníkov hlasovania plní úlohu práve takéhoto žrebovania, pretože málokto vie dopredu predvídať, ako presne sa rozdelia hlasy pri synchronnom hlasovaní skupiny, a na koho strane sa ocitne jediný rozhodný hlas.

A hoci podľa vysloveného predpokladu sa vodcovia oboch desiatok mohli spolu dohodnúť, že si hodia žreb, no bolo by to z ich strany porušením systémotvorných pravidiel ich pracovnej štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ », ktorú zámerne vybudovali a udržiavali z pokolenia na pokolenie takou, aby štatisticky naprogramovane pripúšťala možnosť rozdelenia

¹ Ak prvohierarcha niečo také dopustil a neprijal rozhodnutie samostatne.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

hlasov rovnomerne medzi dvomi protichodnými názormi v jednej a tej istej otázke.

Inými slovami, hoci prvohierarchovia na čele desiatok najvyššieho žrectva zjavne neboli hlúpejší ako dnešní demokratizátori a ľahko si mohli domyslieť, že takáto nemožnosť výberu konkrétneho rozhodnutia pri rovnosti počtu hlasov «za» i «proti» sa dá ľahko odstrániť jednoduchým žrebovaním alebo nepárnym počtom účastníkov, no oni okrem toho chápali aj čosi iné: že lepšie je to nerobiť. A práve to, že riešenie otázky je naozaj lepšie nenechávať na nevyspytateľnú náhodu, a v mnohých prípadoch sa ani nespoliehať na väčšinu hlasov¹ — nechápu naivní nepremýšľajúci priaznivci mechanizmov hlasovania; a tiež priaznivci monarchie, dbajúci o nevyhnutný automaticky výber rozhodnutia v ľubovoľnej otázke s prevahou minimálne o jeden hlas pri nepárnom počte účastníkov hlasujúceho „výboru“.

Pod touto osobitosťou usporiadania žreckej štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ » sa myslí, že pri nezhode názorov dvoch rovnoprávných prvohierarchov v tej istej otázke sa obaja museli stať účastníkmi nejakého iného procesu vypracovania a schválenia rozhodnutia, ktoré vylučovalo možnosť nepochopiteľnej náhody výsledku žrebovania, ako aj jediného rozhodujúceho hlasu. Je to jediné rozumné vysvetlenie takejto systémovo vyjadrenej averzie najvyšších žrecov Egypta k prijatiu rozhodnutia na základe nepochopiteľnosti náhodného výsledku žrebovania, ako aj vo výsledku nepochopiteľnosti náhodnej prevahy o jeden hlas.

A ak pracovná štruktúra « $2 \times (1 + 10)$ » existovala počas storočí bez roztržiek medzi prvohierarchami jej vetiev a nebola zamenená štruktúrou vyjadrujúcou princíp nepárnosti, tak to znamená, že prvohierarchovia skutočne vedeli zaistiť funkčnosť systému na základe princípu «*jeden um je dobre, no dva sú lepšie*»², a opodstatnene a účelovo vybrať z dvoch protichodných názorov ten najlepší, alebo vypracovať tretí názor, prevyšujúci tie oba predošlé, ktoré sa nezhodovali.

Inými slovami, oni šikovne realizovali tandemový princíp svojej intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, ktorý od nich³ prebrali aj rabíni Veľkej Synagógy v staroveku, ktorí tak vyvolali údiv a nepochopenie A.Révilla svojou vernosťou párovitosti, bez akýchkoľvek

¹ V nej sa môže odrážať aj chybný názor panujúci v spoločnosti, ktorým sa riadiť je pre spoločnosť škodlivé, o to viac v krízových situáciách.

² Vo vzťahu k hlasovaciemu mechanizmu to znamená, že um každého jeho účastníka je dobrý, ale dva umy jeho vedúcich sú lepšie, než hociktorý z individuálnych umov tohto mechanizmu.

³ Cez perifériu egyptskej hierarchie sprevádzajúcu Mojžiša, ktorá sa napokon usadila v rode levitov.

Mŕtva voda

zreteľných homosexuálnych príčin, čím by možno všetko vysvetlili freudisti.

Avšak v spoločnosti (*charakteristickej takmer všeobecnou gramotnosťou, avšak neochotou a neschopnosťou myslieť*), v ktorej žijeme aj my, aj čitatelia tejto knihy, je jednou z najľahších vecí napísať alebo si prečítať slová **«intelektuálna činnosť na základe tandemového princípu»**. Avšak ich praktické pochopenie, a tým skôr realizácia vo vlastnom živote toho, na čo tieto slová ukazujú, je oveľa ťažšie, než si ich len prečítať alebo napísať.

Prvé, čo môže čitateľovi prísť na um, je spomienka na tandemový bicykel, na ktorom sú dva páry pedálov spojené spoločnou hnacou reťazou, a dvaja cyklisti ich krúčia naraz a synchronizovane. Tí, ktorí tandemový bicykel nielen videli, ale si na ňom aj zajazdili (*nie však sami ale vo dvojici*), tí si určite zapamätali ľahkosť jazdy v porovnaní s bicyklom pre jedného, ktorá vzniká vďaka tomu, že na tandemovom bicykli je odpor pri jazde len o trochu vyšší, než na bicykli pre jedného, ale hnacia energetická zabezpečenosť je približne dvojnásobná. Tiež si iste pamätáte aj na to, že ak váš partner na tandeme iba naprázdno hýbal nohami, len aby nestratil tempo, v ktorom ste vy tlačili do pedálov z celých síl, bolo to pre vás menej príjemné, ako viezť spolucestujúceho na bicykli pre jednu osobu.

Približne ako v cyklistike je to aj s tandemovým princípom vo sfére intelektuálnej činnosti: ak dvojica v tandeme našla cestu, ako *spojiť*¹ svoje osobné možnosti, tak efektívnosť tandemu prevyšuje možnosti každého účastníka osamote, a výhody tandemového princípu *«jeden um je dobre, no dva sú lepšie»* pre tých, ktorí ho dokázali zrealizovať, sú očividné a nesporné; no ak sa dvojica pri pokuse vytvoriť tandem *nevie spojiť*, tak ten z nich, koho osobná duchovná kultúra je vyvinutejšia, bude sám musieť ťahať cez „oblasť životných prekážok“ aj svojho partnera, aj všetky tandemové výtvary, a toto môže byť v niektorých situáciách nad jeho vlastné sily, dokonca aj vtedy, keď jeho *individuálne* možnosti by mu samému umožnili prejsť celú „oblasť prekážok“ relatívne ľahko.

Avšak, tandemový princíp intelektuálnej činnosti má aj svoje špecifikum: na rozdiel od cyklistiky, kde tandem (*na ktorý si možno sadnúť a predbiehať všetkých cyklistov jednotlivcov*) je vyslovene viditeľný a hmatateľný, tak všetky pozitívne tandemové efekty pri

¹ Ruské slovo „sočetať“ (spojiť) je tu veľmi presné: tandem, v rade prirodzených čísel vytvára prvý «čet» (pár) tvorený dvomi jednotkami-«nečetami» (nepármi), ktoré sa spájajú navzájom. T.j. číslom 11.

(*Podobne ako čísla 22, 33, 44 atď. Dvojica rovnocenných a preto najvhodnejších čísel pre tandem. Preto nebola reč o dvojici čísel ako 10, ktorá je ešte pred číslom 11*)

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

intelektuálnej činnosti vznikajú a prejavujú sa len v prípade zladenosti oboch účastníkov. Tá môže byť prvopočiatková, a v takomto prípade sa tandem tvorí „sám od seba“ bez akéhokoľvek zámerného úsilia z ich strany, a z toho dôvodu môže zostať aj «neviditeľným» pre ich vedomie, pohrúžené do iných problémov, prebývajúc v oblasti ich nevedomej psychickej činnosti. Ak prvopočiatková zladenosť nie je, a ľudia netušia o možnosti dosiahnuť vo svojej činnosti tandemový efekt, tak ani nevyvíjajú cieľavedomé úsilie k tomu, aby si zmenou svojho vzťahu k sebe a okoliu zaistili tandemovú zladenosť.

Toto sú dve príčiny, kvôli ktorým tandemový princíp «*jeden um je dobre, no dva sú lepšie*» zostal nepreskúmaný rôznymi druhmi psychologických škôl: ak bol zrealizovaný v akejkoľvek praktickej činnosti, potom *nie je čo k nemu povedať*, pretože nie je cieľom, ale len prostriedkom nejakých iných cieľov; ak zrealizovaný nebol, tak *nie je o čom hovoriť, lebo chýba predmet rozhovoru*. My mu udeľujeme vysokú pozornosť práve preto, lebo je *blízkym cieľom*, ktorý sa po jeho dosiahnutí stane nástrojom realizácie iných, dôležitejších cieľov.

Hoci sa už žrectvo starovekého Egypta vo svojej činnosti opieralo o tandemový princíp, no metódy výučby intelektuálnej činnosti na jeho základe v systéme zasvätení starého Egypta buď neboli viditeľné (*táto možnosť je pravdepodobnejšia podľa nášho chápania zákonov uchovania a šírenia informácií v spoločnosti*¹); alebo viditeľné metódy boli majetkom výlučne najvyššie zasvätených (*toto je podľa nášho názoru menej pravdepodobné, pretože niekto by zanechal, ak aj nie priame poukázania na ne, tak aspoň alegorické, a také nie sú známe*).

V prospech povedaného v predchádzajúcom odseku hovoria aj tie historické okolnosti, v ktorých staroveký Egypt prestal byť sám sebou, degradoval, a „sám od seba“ odišiel z historickej scény. Udialo sa to vo výsledku toho, že konceptuálne mocná štruktúra najvyššieho žrečtva Egypta « $2 \times (1 + 10)$ », stojaca celé stáročia nad faraónom i štátnosťou, opustila Egypt v časoch Mojžiša spolu so služobníkmi Amona, keď v období egyptského zajatia prenikli do prostredia starovekých židov. Ako po tomto následne uvádol Egypt faraónov, je pomerne široko známe, hoci tento proces vädnutia historici vôbec nespájajú so zmiznutím žrečkej pracovnej štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ »².

¹ Dosť ťažko sa rozpráva o niečom, pre čo v kultúre «niet slov».

² Samotná, dokonca možno ani nie hlúpa, no samofúbo sa zahrávajúca s mužskými pohlavnými inštinktmí — Kleopatra, ktorej kraľovanie sa skončilo samovraždou a pripojením Egypta k Rímu ako provincie, zameniť túto štruktúru nemohla. No Kleopatra bola poslednou z radu egyptských monarchov, vládnuccich bez ochrannej starostlivosti žrečkej štruktúry, ktorí opustili Egypt. Na obdobie jej panovania len

Mŕtva voda

V doslove I.Kacnelsona k románu B.Prusa „Faraón“¹ sa píše, že v egyptskom staroveku existoval historicky reálny vrchný žrec Amona v Tébach — Herihor, ktorý sa zmocnil egyptského trónu, odstrániac Ramzesa XII², historicky reálneho posledného faraóna 20. dynastie (čo poslúžilo B.Prusovi ako reálna osnova pre námet jeho románu). V tomto období sa Egypt rozpadol na dve časti, a nakoniec sa stal korisťou cudzincov úmerne tomu, ako vlastné výmysly a nevzdelanosť „elity“ a „žrečstva“, ktoré degradovalo do úrovne nerestami ovládaného znacharstva, priviedla k progresívnemu úpadku kvality riadenia, ktoré sa

prípadlo zavŕšenie procesu, ktorý sa začal oveľa skorej, a ktorému ona čeliť nemohla, pretože išlo o dlhodobý proces, nedostupný vnímaniu a chápaniu vrtošivo zmyselného rozumu kráľovnej a jej okolia.

¹ Tento román, ktorý vyšiel na svetlo sveta v r. 1895, a ktorý mal v Rusku po r. 1985 mnoho reedícií — je jedným z mála umeleckých stvárnení, v ktorom sú procesy spoločenského samoriadenia v štáte opísané v umeleckých obrazoch v ich spojitosti s procesom samoriadenia globálnej civilizácie. Osobitný význam románu spočíva v tom, že autor správne uvidel a opísal v tomto procese samoriadenia davo-„elitárnej“ spoločnosti funkciu rôznych (*stabilných pri zmene pokolení*) spoločenských skupín a úradných osôb v štruktúrach štátnej i neštátnej moci.

Ak v románe vyčleníme riadiacu zložku námetu, oslobodiac ju od druhoradých faktov dodávajúcich rozprávaniu pútavosť a dojímavosť, tak treba obrátiť pozornosť na nasledovný systém vzťahov:

- roľníctvo aj remeselníci, t.j. produktívne pracujúce národné masy boli (*mimo sféry ich profesionalizmu v spoločenskom zjednotení práce*) plne závislé od činnosti úradníckeho korpusu, zosobňujúceho štátny aparát v regiónoch (*scéna „živých obrazov“ v chráme*);
- celá úradnícka periféria v regiónoch a v odvetviach (v armáde), hoc aj počtom prevyšovala centrálny aparát – faraónov dvor, napriek tomu nebola schopná samostatne čeliť politike centra a bola na ňom plne závislá;
- kľúčová scéna románu — epizóda národnej vzbury, ktorú znacharstvo synchronizovalo so slnečným zatmením. Tá ukazuje, že aj centrálny aparát, na čele so svojim nominálnym faraónom, bol ohraničený v akcieschopnosti činnosťou hierarchie egyptského znacharstva (*zvyčajne nazývaného «žrečtvom»*), pretože administratívna „elita“ nebola schopná vo svojom videní sveta odlišiť informáciu dôležitú pre riadenie od hlúposti: na to sú jej potrebné konzultácie znacharov, čo znacharom umožňuje manipulovať rôznymi vrstvami spoločnosti pomocou konzultačných dávok;
- no ukazuje sa, že ani samotná hierarchia znacharov Egypta nie je slobodná vo svojich činoch, a uznávajúc prvenstvo Babylonskej hierarchie znacharov bola vynútená súhlasiť s jej vyslancom a kardinálne zmeniť politiku Egypta. Dobromyseľný faraón toto vníma ako záškodníctvo a vlastizradu, nakoľko on nepatrí medzi vyšších zasvätených, ktorí ako verní prívrženci hierarchickej disciplíny nemali právo vysvetliť mu celý prúd príčinnno-následkových podmieneností pri ich konzultatívnej činnosti pre štátny aparát.

To jest, uvedený systém vzťahov: «nadštátne znacharstvo – znacharské klany v štáte – „elitárny“ aparát štátneho riadenia – produktívne pracujúce národné masy»

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

o niekoľko storočí pri Kleopatre aj zakončilo definitívnym krachom staroegyptskej kultúry a štátnosti.

I.Kancelson, ako aj mnohí iní, neobracajú pozornosť na ten fakt, že tieto reálne udalosti krachu 20. dynastie a príchod na trón vrchného znachara (ako faraóna) sa udiali PO ODPHODE ŽIDOV z Egypta, známeho z Biblie. T.j. po tom, čo Egypt už splodil globálnu doktrínu zotročenia všetkých na základe úžerníckej tyranie židovských klanov, podriadených následníkom hierarchie egyptského Amona (*vo všeobecnosti*

— tu zobrazuje správne podstatu ich možností a podstatu ich činnosti v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Ak urobíme paralelu so súčasnosťou, tak zmenilo sa iba jedno: vnútroštátne znacharstvo a globálne znacharstvo nekonajú v spoločnosti až tak otvorene, ako tomu bolo v Egypte, a ako je to ukázané B.Prusom v románe.

Znacharstvo sa zamaskovalo pod iné sociálne skupiny, pričom v biblickej civilizácii vládnuce nadštátne znacharstvo a jeho miestna periféria sa stotožnili s „elitou“ (*odtiaľto pramení aj stotožnenie cirkevného činovníka K.P.Pobedonosceva, mravne aj svetonázorovo potlačeného Bibliou, s najvyšším žrecom, ktoré sa udialo v kruhoch ruskej inteligencie keď bol vydaný román začiatkom panovania Nikolaja II.; ide o to, že staroveké žrectvo aj neskoršie sociálne znacharstvo sa od davu oddeľovalo kultom, no ono samotné nebolo potlačené autoritou kultu*); a vnútroštátne znacharstvo, ktoré sa nezapredalo nadštátnemu globálnemu a nebolo ním ani potlačené svetonázorovo, bolo vytesnené zo sféry riadenia života spoločnosti a konzultovania štátneho aparátu do oblasti „liečiteľstva“ a praktickej ľudovej mágie, hoci časom sa znova aktivovalo aj v politike cez „rádové“ ľudové štruktúry.

Spolu s týmto treba ešte dodať, že aj B.Prus je produktom biblickej kultúry a tiež z nejakých vlastných dôvodov prispel svojím dielom do ochrany jej stability. Prejavilo sa to v románe v zobrazení židovsko-úžerníckej témy.

- Úžerníctvo, podľa námetu románu dusiace Egypt, bolo „zvalené“ na Feničanov, ktorí zmizli z historickej scény a chýbajú aj v našej súčasnosti ako živá národná kultúra.
- Sára, zaľúbená do mladého faraóna, ktorý vstúpil do konfliktu s vyšším žrectvom, a jej syn žid-následník egyptského trónu — boli označené ako nevinné obete despotizmu znacharskej hierarchie. Niečo podobné sa odohralo aj v mladosti u Nikolaja II: zaľúbená židovka tam bola, no včas zasiahol Alexander III. a tretia strana, a k civilnému alebo cirkevnému sobášu a židovskému kandidátovi na trón vec nedospela.

Zlému a despotickému znacharstvu Egypta je mimochodom v románe postavený do protikladu Mojžiš, ktorý je postavou žreca charakterizovaný ako «žrec-odpadlík», ktorý porušil klanovú disciplínu hierarchie, v dôsledku čoho si Sára na rieke verejne pospevuje posvätnú pieseň, v ktorej sa ospevuje Jediný Najvyšší Boh.

Toto poznanie bolo v Egypte údelom vyšších zasvätení, skryté v chrámoch, a nespadlo do národnej propagandy, pretože viedlo k likvidácii zemskej hierarchie znacharstva kvôli nepotrebnosti v tej kultúre, ku ktorej vyzval Mojžiš (*vid' prácu VP ZSSR „Sinajský «pochod»“*).

Mŕtva voda

biblického, a cirkevno-“pravoslávneho“ Amina, Amena, A.Mena, napríklad).

Po začiatku tejto agresie metódou „kultúrnej spolupráce“, globálnemu znacharstvu, ktoré prikázaniami úžerníctva a rasizmu prekrútilo Zvestovanie dané cez Mojžiša, začala kultúra Egypta ako štátneho útvaru prekážať. S cieľom zabezpečenia princípu «konce do vody»¹, bol majiteľmi hierarchie v osobách jej najvyšších zasvätencom porušený princíp vypracovania rozhodnutia jej dvomi paralelnými a rovnoprávnymi vetvami «2 × (1 + 10)». Tým samotným sa historicky reálnemu Herihorovi² naskytla možnosť stať sa jediným akcieschopným

No naznačiac túto pravdu, B.Prus nezacitoval Biblickú sociologickú doktrínu, podľa ktorej nebola úžernícka moc nad štátmi a národmi údelom Feničanov, ktorí odišli z historickej scény, ale údelom historicky reálneho a súčasného B.Prusovi i nám židovstva, predkovia ktorého odmietli misiu osvietenia všetkých národov pravou religiou, ktorá im bola ponúknutá cez Mojžiša, aby aj sami zostali ochránení pred despotizmom egyptskej hierarchie, ktorá si zvolila židovstvo ako nástroj realizácie svetovej nadvlády.

Tým samotným, nezávisle od zámerov B.Prusa, sa táto doktrína úžernického parazitizmu v zamlčaní stotožnila s učením Mojžiša, proroka Najvyššieho Boha, k čomu neexistujú žiadne náboženské a historické dôvody. A súcitný postoj čitateľa k nevinne zomrelej Sáře a jej synovi sa tiež v zamlčaní má rozšíriť aj na celú židovskú diasporu, realizujúcu túto doktrínu úžerníckej tyranie v priebehu histórie.

² Podľa súčasnej chronológie a značenia ide pravdepodobne o Ramzesa XI. – pozn. prekl.

¹ A zároveň aj počiatok histórie dnešnej biblickej civilizácie skrytý vo vodách Léthé (rieky zabudnutia v starogréckej mytológii, po prejení ktorej duše zomrelých zabudli na svoj minulý život).

(Konce do vody – ustálený ruský frazeologizmus v zmysle „zamiestť stopy“. Ak je na jednom konci lana ťažký kameň a na druhom nepohodlná osoba, tak potopením oboch koncov lana v rieke sa odstráni stopy. *)*

² Existuje jeden príbeh (reálna udalosť), ktorý potvrdzuje, že Stalin nielenže čítal román B.Prusa „Faraón“, ale aj dobre pochopil, ako jeho obsah súvisí so životom:

Akademikovi-filozofovi Mitinovi zatelefonoval Stalinov sekretár Poskrjobjyšev:

— Súdruh Mitin, považujem za nutné vám oznámiť, že súdruh Stalin vás spomenul pri hodnotení problémov expertízy na základe ideologických dokumentov, ktoré postúpili na ÚV. Povedal: „Je to náš hirahir“.

— Mitinovi sa roztriasli kolená. Dva dni sa so ženou prehrabávali v slovníkoch a encyklopédiách a hádali, čo by mohlo znamenať slovo „hirahir“. Pre každý prípad si zbalili veci, ak by ich náhodou zatkli. Nakoniec začali zúfalo zvoniť priateľom a známym, no nikto nevedel, čo to je „hirahir“. Nakoniec pri štyridsiatom telefonáte nejaký ašpirant váhavo vyslovil svoj tip:

— V knihe «Faraón» od Prusa je jeden hrdina s menom Hirahor.

— Nasledujúcu noc manželia Mitinovi listovali Prusa. Hirahor sa ukázal byť žrecom, ktorý potláčal všetko nové a pokrokové. «Sláva Bohu!» — zaradovali sa manželia a ľahli si spať.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

prvohierarchom tej úrovne znacharstva, ktorú obišli stranou pri zasvätení do globálnych plánov, aby sa tá, zostávajúc v Egypte, nemotala pod nohami kandidátov na neobmedzenú svetovládu.

Možno pre nechápanie podstaty a efektívnosti tandemového princípu vypracovávaného riešenia a zásady jednoosobového velenia pri jeho realizácii v živote (to ležalo na faraónovi a hierarchii jeho úradníkov), možno pre nezasvätenosť do účelnosti architektúry systému riadenia Egypta z pokolenia na pokolenie, v moci ktorého Egypt žil niekoľko tisícročí — sa reálny Herihor (*individualista svojimi mravnými ideálmi a videním sveta*) začal sám usilovať o jednoosobovú vyššiu štátnu moc a zaujal funkciu faraóna. Toto mu *neformálny* žrecký systém « $2 \times (1 + 10)$ » (*usilujúci o neobmedzenú globálnu vnútrosociálnu moc*) umožnil preto, lebo už viac nepotreboval, aby mocenské štruktúry Egypta svojimi možnosťami prevyšovali mocenské štruktúry ostatných štátov. Z pohľadu *neformálnej* štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ », z ktorej sa stala nadštátna a medzinárodná štruktúra, mali všetky štáty za ňou zaostávať v efektívnosti svojich mocenských štruktúr, a ich kultúry mali byť v tomto zmysle unifikované. Prechod k monarchii, v ktorej monarcha stojí v systéme spoločenskej hierarchie nad služobníkmi kultu, stále nazývaných «žrečtvom», riešil v Egypte práve túto úlohu. Znamenalo to stratu stability systému spoločenského samoriadenia staroegyptského regionálneho davo-„elitarizmu“, ktorý dovtedy riadil život egyptskej regionálnej civilizácie viac než 2000 rokov, a vyviedol ju dokonca z vojenských a sociálnych katastrof (katastrof riadenia) bez straty svojráznosti vlastnej kultúry.

Takto staroegyptský žrecký systém « $2 \times (1 + 10)$ » — vďaka tandemovému princípu dokonalejší a bezchybnejší pri vypracovávaní rozhodnutí než „nepárne“ systémy — prestal vládnuť nad samovládou jeho kráľov a nejaký čas existoval v skrytej forme v prostredí židov. Neskôr sa prejavil otvorene svojimi vrchnými časťami hierarchie v osobe dvoch najvyšších rabinov stojacich na čele Veľkej Synagógy v staroveku približne od r. 230 pred n.l. až dovtedy, kým aj Staroveká Judea nebola po prvom príchode Krista nútená zahrať si staroegyptskú „hru“ «koncezačiatky do vôd Léthy».

A to je zhruba všetko, čo možno odhaliť zo všeobecne dostupnej histórie o úlohe tandemového princípu v minulosti. Skôr, než prejdeme k analýze jeho možností v súčasnosti a v perspektíve, treba poznamenať, že psychika starovekých žrečov konajúcich na základe tandemového princípu sa zjavne odlišovala od psychiky druhej časti zasvätených, ľudí

Píše o tom J.A.Prudnikova v knihe „Stalin. Druhá vražda“ (SPb.: vydavateľský dom «Neva», M.: OLMA-PRESS Vzdělávání, r. 2003, str. 37). (Poznámka r. 2004).

Mŕtva voda

podobných Herihorovi, ktorý uprednostnil realizovať riadenie len na základe svojich individuálnych možností; a okrem toho aj psychika zvyšného obyvateľstva, nepatriaceho k žrečným štruktúram, sa z väčšej časti odlišovala od psychiky najvyšších hierarchov¹.

Práve vďaka osobitostiam režimu psychiky a sebadisciplíny najvyššieho žrečtva, ktoré si osvojilo tandemový princíp intelektuálnej činnosti, nebolo možné voči nim použiť prístup (*populárny pre dav minulosti i súčasnosti*) podplácania alebo silového vydierania svojho oponenta v prípade nesúhlasu s jeho názormi. A tí, ktorí si myslia, že vo funkčnom najvyššom žrečtve bolo podplatenie jedného prvohierarchu druhým možné, nech si skúsia dať odpoveď na otázku: čím sa mohli navzájom podplatiť ľudia, ktorých slovo bolo reálne mocnejšie, než slovo faraóna, ktorí boli od detstva vychovávaní tak, aby neboli otrokmi inštinktov a kultúrou podmienených vášní², dokonca aj v podmienkach, keď búrkou skazených vášní bola zachvátená takmer celá im podriadená spoločnosť? aké mohli medzi nimi vzniknúť osobné roztržky, ak ich *obmedzené* fyziologické i kultúrou podmienené (*v dôsledku výchovy*) potreby mohli byť garantovane uspokojené celou mocou egyptského štátu³, nie malou dokonca ani v súčasnom chápaní, tým skôr že roztržky by zničili funkčnosť štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ », ktorá im v živote zabezpečovala všetko, robiac ich takmer úplne nezávislými od spoločnosti a jej „názor“, ktorý oni sami aj v mnohom formovali?

Znamená to však, že tandemový princíp, ktorý je sám základom pre odstránenie a vyriešenie rôznych druhov „nedorozumení“, potrebuje pre svoju realizáciu jasné chápanie určitých vecí a dobrovoľný súhlas s takýmto chápaním správania od každého z účastníkov tandemu.

V prvom rade treba pochopiť a zmieriť sa s tým, že koncepcia osobných „*autorských práv*“, „*práv na duchovné vlastníctvo*“, ktorá sa na

¹ Vedomosti, ktoré mali predstavitelia rôznych spoločenských skupín, vyjadrené v rôznej terminológii a symbolike — boli iba „doplňkom“ k režimu psychiky. Preto možnosť či nemožnosť realizovania tandemového princípu v intelektuálnej činnosti vôbec nespočíva vo vzdelanostných cenoch rôznych sociálnych skupín.

² Práve kvôli tejto príčine zápletky filmu „Múmia“ (*konflikt medzi najvyšším žrecom a faraónom kvôli sexuálnej pripútanosti k žene*), premietanom na plátnach celého sveta v posledných rokoch 20. storočia, nie je adekvátna ani z historického, ani z psychologického hľadiska.

³ Od čias starého kráľovstva, t.j. samotného začiatku dnes známej histórie civilizácie Egypta, existoval v ňom «Dom života» — žrečká štruktúra, ktorá v sebe (obrazne povedané) spájala informačné možnosti dnešnej Akadémie vied ZSSR a mocenské možnosti tajných služieb. Na prvé požiadanie Domu života bol hospodársky systém Egypta povinný ho zabezpečiť všetkým o čo požiadal v potrebnom množstve bez akýchkoľvek sporov.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Západe považuje za jeden z pilierov ich civilizácie, prekáža realizovaniu slobodnej intelektuálnej činnosti a zdokonaľovaniu duchovnej kultúry v spoločnosti nielen na základe tandemového princípu, ale celkovo.

Tandemová intelektuálna činnosť sa zakladá v úplne všetkých prípadoch *na priznaní objektivnosti* faktu samostatnej existencie všetkých tandemových výtvorov *a podriadení* svojho správania každého z účastníkov tandemu tomuto nadradenému faktu. To, čo vzniká vo výsledku intelektuálnej činnosti na základe tandemového princípu, nie je produktom ani jedného z účastníkov tandemu samostatne a nemôže byť objektom „duševného vlastníctva“ žiadneho z nich. A v produkte tandemovej činnosti skutočne nemožno rozhraničiť „autorské práva“ každého z jej účastníkov na jednotlivé umelo vyčlenené zložky *celistvého produktu* tandemovej činnosti¹.

To posledné je dané tým, že tandemový princíp pri jeho realizácii je v mnohom podobný hre „domino“ v tom zmysle, že vklad jedného účastníka do spoločne tvoreného produktu tandemovej činnosti je podmienený predchádzajúcim vkladom druhého účastníka a sám pritom vnáša nové požiadavky na ďalšie vklady oboch. Práve preto všetky tandemové výtvary disponujú samostatnosťou *bytia, pri ktorom sú*

¹ Podobne ako to bolo v potvrdeniach, ktoré žiadal ruský patentový úrad ohľadom vkladov každého účastníka kolektívnej autorskej prihlášky do vynálezu. V súbore dokumentov prihlásenia vynálezu bolo aj potvrdenie, z ktorého sa bolo možné dozvedieť, že „Vašo“ predložil technický návrh; „Peťo“ vypracoval formuláciu vynálezu; „Kolja“ prehľadal archívy patentových služieb atď. A odmena za vynález musí byť rozdelená medzi účastníkmi v pomere «x : y : z».

Tento právny nezmysel, z pohľadu právnikovi možno vyzerať pekne, a možno „Vašo“ je skutočne neprekonateľný projektant, avšak neschopný sformulovať dve slová; „Peťo“ je ako projektant príliš slabý, no je majster právnych kľúčiek, schopný dokonale právnický zdôvodniť, že koleso vymyslel on a jeho priatelia; a „Kolja“ môže presvedčivo preukázať aj s odkazmi na patentové archívy, že ako prototyp nimi vymysleného kolesa im poslúžila všeobecne známa šesťhranná matka.

No najčastejšie to bolo tak, že niekoľko ľudí, navzájom sa dopĺňajúc, podporovali jeden druhého aj pri projektovaní, aj pri formulácii, aj pri patentovom prieskume (ak taký vôbec robili), a okrem toho do prihlášky akoby «sami» vpisovali aj niekoľko samotnej práce nezúčastnených parazitov, prevažne administratívnych osôb, od ktorých záviselo vydanie rozhodnutia o zápise. A až potom, čo sa určila zostava autorského kolektívu, formálne požiadavky potvrdenia o účasti boli uspokojené jedným človekom, ktorí na seba vzal administratívnu agendu pri vyslaní materiálov prihlášky do VNIIGPE (*skratka, za ktorou sa ukrýva Štátny inštitút patentovej expertízy, ktorý stvoril a podporoval tento právny marazmus v priebehu desaťročí existencie ZSSR, podrývajúci akcie schopnosť sovietskej vedy a techniky a plodiaci v nej parazitov na radiaciach pozíciách*).

Mŕtva voda

prítomní účastníci tandemu. Okrem toho, v tandeme ani jeden z účastníkov neobsluhuje intelektuálnu činnosť toho druhého¹.

Uvedené slová predstavujú kľúče k realizácii tandemového princípu v živote, nie pravidlá vymyslené pre nejakú intelektuálnu „hru“, ktoré možno svojvoľne meniť, výsledkom čoho vzniknú pravidlá inej „hry“, po čom si následne možno vybrať tú „hru“, ktorá viacej zodpovedá mravom.

Každý človek, ako súčasť Objektívnej reality, disponuje vlastnými osobnými špecifikami, čo dostalo názov „subjektivita“. V spoločenskom živote ľudí práve subjektivita bádateľov, vedcov, projektantov je zdrojom vznikania v kultúre nových vedomostí a zručností. No zároveň je aj základným zdrojom chýb, prameniacych z rôznych druhov ohraničenosti a nedostatočnosti subjektu. Ak voľakto vyjadruje názor, ktorý sa nezhoduje so všeobecne akceptovaným, prevládajúcim názorom, tak často mu oponujú slovami: „Ale... To je iba *tvoj* názor...“ Napriek tomu, vo väčšine prípadov, tí, čo podobne oponujú druhým, že je to len *ich* názor, sa radšej nezamýšľajú nad obsahom tohto názoru ani nad tým, nakoľko adekvátne je v ňom vyjadrený objektívny priebeh udalostí života, a v čom konkrétne je subjektívny názor chybný a aké špecifiká psychickej činnosti človeka, ktorý tento názor vyslovil, sa prejavili v týchto chybách.

Ak si položíme práve tieto otázky, tak všetko ničiaci skepticizmus a nihilizmus «Ale... To je iba *tvoj* názor» sa premení do jednej z dvoch zložiek tandemového princípu. A ak odpovede na tento druh otázok nebudú odmietnuté nositeľom názoru «Chod' niekam... Kto si, aby si ma poučoval?!», tak on sám tým začne svoju časť tandemovej činnosti, výsledkom čoho sa jeho prvotný názor môže zmeniť, no okrem toho nový názor bude sprevádzať aj nejaký názor na jeho partnera, ako človeka a nositeľa určitých vedomostí a zručností.

Ak partner neodmietne tento názor v spoločne skúmanej otázke ani sprievodný názor o ňom samom, a nepreruší analýzu, tak môže zavŕšiť prvý takt tandemovej činnosti vytvorením tretieho názoru, ktorý sa bude v určitých aspektoch odlišovať od východiskových názorov každého z nich v tej istej otázke. Tento tretí názor ohľadom skúmaného problému bude musieť sprevádzať aj potreba každého z účastníkov tandemu zmeniť svoje hodnotenia k niektorým svojim osobným kvalitám, vedomostiam a zručnostiam. Ak sú prítom dotknuté dostatočne seriózne otázky, tak je možný jak krach osobnosti, tvrdohlavej vo svojej oddanosti neadekvátnym názorom na Objektívnu realitu, tak aj premena takejto osobnosti.

Tandemové efekty v intelektuálnej činnosti sú dôsledkom toho, že z hľadiska zdravého rozumu každého z účastníkov tandemu predstavuje

¹ V najvyššom žreťve Egypta celá desiatka pracovala pre svojho prvohierarchu, no žiaden z prvohierarchov nepracoval pre toho druhého.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

subjektivita jeho partnera špeciálne „nožnice“, ktoré z výtvorov tandemovej činnosti odstrihávajú chyby vznikajúce následkom subjektivity každého z nich. Subjektivita tandemového partnera je vo vzťahu k osobe kováčskym kladivom a tandemové výtvory sú nákovou. Výsledkom takéhoto vzájomného „kováčskeho“ opracovávanie sa od osobnosti odlupuje pomerne veľa všelijakého „balastu“ *chybného subjektivismu, ktorý sa odrážal* v jeho osobnom vklade do produktu tandemovej činnosti v predchádzajúcich etapách tandemového procesu. Tento proces „kováčskeho“ opracovávanie je psychologicky tým bolestivejší a neprijemnejší, čím viac si osoba nárokuje právo na „duševné vlastníctvo“ vo vzťahu k výtvorom tandemovej činnosti a ich súčasťami, a čím viac sa vyvyšuje nad ostatnými¹. Keď sa začína opracovávanie osobnosti v kováčskej dielni tandemových vzťahov, tak z niektorých odletuje tak veľa balastu, že z nich samotných zostane len málo, a niekedy sa povýšená osoba v tomto balaste celkom stratí. A práve strach zo straty tváre pri takomto opracovávaní, typický pre egoistický individualizmus, je hlavnou prekážkou, ktorú treba prekonať, aby bolo v praxi sa možné presvedčiť o tom, že *«jeden um je dobre, no dva sú lepšie»*.

Z tohto možno pochopiť, že tandemový efekt sa prejavuje tým výraznejšie, čím rozdielnejšia je tá životná skúsenosť, ktorá je zaznamenaná v dušiach účastníkov tandemu a čím slobodnejšie a dobroprajnejšie sa každý z nich správa k tomu druhému. A tandemový efekt naopak mizne v situáciách, ktoré sa podobajú bájke I.A.Krylova „Kukučka a kohút“, keď „Kukučka“ chváli „Kohúta“ za to, že on chváli „Kukučku“. V prostredí individualisticky mysliacej inteligencie sa oveľa častejšie vyskytujú tandemy, podobné tomu vtáčíemu, opísané I.A.Krylovom a nadšene zaujaté do vzájomného velebenia; pričom ten istý „intelektuál“ môže byť postupne účastníkom niekoľkých tandemov vzájomného velebenia. No ak čo len jeden z účastníkov vzájomného velebenia prejde k realizácii princípov tandemovej činnosti, tak riskuje stratu svojho partnera a velebníka, pre ktorého je „kováčske opracovanie“ jeho prehnaného sebahodnotenia neprijemné a potupné.

¹ Analýza listov V.I.Uľjanova (Lenina) a L.D.Bronštejna (Troického) ukazuje, že ak by boli schopní prekonať ich vlastné vodcovské ambície a vzájomné urážky, ktorými sa navzájom zahŕňali v priebehu viac ako desať rokov, tak na základe toho, čo napísal každý z nich sám od seba, v tandemovej činnosti sa mohli oslobodiť od chýb vytvorených svojím subjektivismom, a spoločne vyviešť komunistické hnutie v Rusku a vo Svete z prokrustovho lôžka scenára biblického projektu vybojovania svetovej nadvlády metódou «kultúrnej spolupráce».

Viac o tom v práci VP ZSSR „Rozhermetizácia“, 5. kap., § 8. Trockizmus-“leninizmus“ preberá „moc“.

Mŕtva voda

Intelektuálna činnosť v tandeme prebieha ako priama ľudská komunikácia, v ktorej dochádza k vzájomnej ústnej alebo písomnej výmene subjektívnej informácie. Táto výmena je tým efektívnejšia, čím viac je sústredená pozornosť každého z nich na svojho partnera. Takáto informačná výmena môže trvať bez prerušenia pomerne dlho; môže byť obnovená po opakovaných prerušeníach, ktoré môžu aj na niekoľko rokov prerušiť posúdenie nejakej konkrétnej problematiky. Dlhé trvanie taktu tandemovej činnosti a charakter informačnej výmeny medzi ľuďmi dáva odpoveď na otázku, prečo «tretí je navyše» a prečo ešte nadbytočnejšie sú štvrté a ďalšie umy.

V najviditeľnejšej forme prebieha informačná výmena medzi ľuďmi ako debata. Človek môže rozprávať, smerujúc svoje slová aj k jedinému spolubesedníkovi, aj k množstvu poslucháčov. No prevažná väčšina ľudí dokáže sledovať a analyzovať prúd myšlienok v rozprávaní iba jedného spolubesedníka. Tretí, snažiaci sa stať účastníkom debaty, odvádza na seba pozornosť poslucháča, čím zároveň rozbíja tandemový proces. To však neznamená, že v úplne všetkých prípadoch musí byť tretí odsunutý mimo debatu, no ak sám chápe tandemový princíp, tak keď je prítomný pri tandemovej činnosti druhých, je povinný sa urobiť pre nich nepozorovane priehľadným alebo splynúť s pozadím okolitej situácie. Ale to je len jedno obmedzenie uložené na tretieho účastníka tandemovým princípom.

Druhá okolnosť sa prejavuje trochu ináč. Isteže, triumvirát, tak ako každý početnejší „výbor“ (*az po parlament alebo zjazd*), môže pracovať aj v polytandemovom režime, keď jeho účastníci striedavo vytvárajú tandemy v rôznej zostave. No vo väčšine prípadov to vedie iba k spomaleniu práce „výboru“ bez podstatnejšej výhody v podobe vypracovaného riešenia. Príčina toho spočíva v tom, že prevažná väčšina tandemov (*vytváraných účastníkmi „výborov“*), zaoberajúcich sa nejakým konkrétnym problémom, vykazuje približne rovnakú efektivitu. No postupom času sa vo vzťahu ku každému problému objaví niekoľko efektívnejších tandemov, z ktorých jeden je schopný zameniť celý súbor ostatných¹. Okrem toho, v mnohopočetnom „výbore“ zďaleka nie pri každom spárovaní účastníkov možno rýchlo vytvoriť funkčné tandemy, čo vedie k frakčným roztržkám, známym v každom parlamente, dodatočným stratám času a k zníženiu kvality „výborom“ vypracovaného riešenia.

¹ Je rozumné predpokladať, že prvohierarcha každej staroegyptskej desiatky s ňou pracoval v polytandemovom režime, a každý z jeho účastníkov sa špecializoval v nejakej konkrétnej oblasti ľudskej činnosti.

Hlasovalo sa, ak sa vôbec niekedy hlasovalo, len ohľadom všeobecných otázok, ktoré viac-menej chápali všetci.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Polytandemový princíp je efektívny pri spracovaní širokého spektra problémov, ktorých okruh a hĺbka chápania presahujú hranice možností jedného človeka. To nás privádza k ešte jednej osobitosti tandemového princípu, ktorá má rozhodujúci význam práve v polytandemovom variante pri spracovaní širokého spektra problémov: účastník tandemového procesu nemá právo klamať, pretože zďaleka nie všetko, čo povie, si môžu ostatní účastníci polytandemového procesu overiť; avšak vyslovený vedome lživý názor, ktorý je druhým účastníkom polytandemového procesu prijatý ako pravdivý, sa môže stať základom pre vypracovanie hlboko chybného riešenia s veľmi vážnymi následkami.

Ak budeme skúmať nejaké konkrétne tematické spektrum množiny problémov, tak skrze polytandemový princíp možno uskutočniť jeden zo spôsobov vzájomnej spolupráce individuálnej psychiky (*a konkrétne intelektu*) s kolektívnou psychikou (*kolektívnym intelektom*), súčasťou ktorej je jednotlivec — účastník tandemu. Z toho dôvodu, tí, ktorým bezmedzný egoistický individualizmus neumožňuje konať na základe tandemového princípu, by o súbornosti a kolektivizme mali radšej pomlčať. Kým sa jednotlivec nenaučí jednať na základe tandemového princípu vo svojich vzťahoch s druhými ľuďmi, tak miesto celkovej súbornosti (*a konkrétne súbornosti vo Svätom Duchu*) bude plodiť viac či menej zreteľnú kolektívnu schizofréniu; šírenie úmyselnej lži v rámci kolektívnej psychiky je jedným zo spôsobov jej schizofrenickej fragmentácie¹. Osvojenie si tandemového princípu, vyjadrené v praxi na tandemových výtvoroch, je prvou zdolanou hranicou, ktorá odkrýva cestu k súbornému životu jednotlivcov.

Ak sa pozrieme na existenciu druhu Homo Sapiens, tak vďaka dvojpohlavnosti druhu je tandemový princíp, založený na zmysluplnom vzťahu muža a ženy k životu (*čo nemožno bez intelektuálnej činnosti oboch*), alternatívou života druhu a jeho populácie pod vedením živočíšnych inštinktov a ich kultúrnych obalov a nadstavieb. Inými slovami, tandemový princíp intelektuálnej činnosti je geneticky naprogramovaná norma pre Ľudský režim psychiky.

Napriek tomu, vo vzťahu muža a ženy nie je možný, ak sa muž pridržiava rozšíreného názoru, že «ženy sú sliepky, a chytré ženy sú tie najväčšie sliepky», zostávajúc pritom nevoľníkom pohlavných inštinktov, ktoré ho bezvýhradne podriaďujú „sliepkam“.

¹ Práve z tohto dôvodu je každá lož pracovníka štátneho aparátu alebo súkromného podnikateľa, či iného správcu — zločinom s nepredvídateľnými následkami, hodným, ak aj nie trestu smrti, tak nemilosrdného odstránenia zo sféry riadenia spoločnosti do inej oblasti, kde od jeho lži bude závisieť minimálne množstvo ľudí.

Mŕtva voda

Okrem toho, vo vzťahoch muža a ženy, ako aj vo všetkých ostatných rodinne a sexuálne nepodmienených prípadoch, sú tandemové efekty nedosiahnuteľné tým viac, čím viac sa každá zo strán snaží ovládať a vlastniť tú druhú stranu i všetky tandemové výtvyry ako svoju neoddeliteľnú súčasť a vlastníctvo. Hlavným tandemovým výtvyrom v živote muža a ženy sú ich deti, a základným obsahom tandemového procesu v ich vzťahoch je výchova detí tak, aby ich ďalšia sebaučoba počas celého života bola pre spoločnosť i biosféru blahodarná, prebiehajúca v riečiisku Božieho Zámeru.

Vo vzťahoch muža a ženy je vyjadrená len *určitá úzka oblasť* oveľa širšieho poľa tandemových efektov činnosti ľudí, *ktorá si vyžaduje zmysluplný prístup* ku všetkému, čo je v nej možné, prípustné i neprípustné, a tiež reálne prebiehajúce. Preto dvojici, ktorá si to praje a ktorých vzájomné vzťahy nie sú ešte celkom zladené, zostáva pri prechode od života pod vedením inštinktov k zmysluplnému životu — stať sa párom (v danom kontexte — *nie v zmysle dvojice ľudí všeobecne, ale v zmysle dvojice, ktorá harmonicky ladí vlastnosťami svojich charakterov a osobnými možnosťami s Objektívnou realitou*). No aby sa stali takýmto párom, budú si ešte musieť v tandemovej intelektuálnej činnosti vypracovať jednotu názorov v mnohých otázkach ich osobných vzťahov a života všeobecne, jak spomedzi otázok, ktorých sme sa dotkli v aktuálnej knihe, tak aj spomedzi tých, ktoré tu zostali nepreskúmané. Až potom ich život bude harmonický, keď sa každý z nich bude vo svojom živote držať spoločne vypracovaného jednotného názoru, a ten zasa bude v súlade s Božím Zámerom, biosférou Zeme i Kozmom.

* *
*

Avšak v davo-„elitárnej“ spoločnosti je prechod na tandemový princíp činnosti a jeho osvojenie sťažené subjektívnymi faktormi a nepríjemnosťami. Zbavovanie sa subjektivity myslenia vždy predstavuje identifikáciu jeho chýb, čo je maximálne nepríjemné pre „samoľúbosť“ príslušníka davu z radov intelektuálnej „elity“, ktorý si osvojuje tandemový princíp. V ňom je hlavné dopátrať sa toho, prečo dvaja ľudia v jednej a tej istej otázke prichádzajú k rozdielnym záverom, keď používajú rovnakú metodológiu a zdá sa, že aj rovnakú faktológiu. Keď sú vonkajšie hodnotenia sily intelektu a jeho úspechov nižšie, než vnútorné sebahodnotenie zo strany vedomia a podvedomia, tak to veľmi často zatemňuje myseľ a spôsobuje búrku nezmyselných emócií, v ktorých sa pravda topí. Ide o to, že správny názor, poukazujúci na chybu, môže mať dokonca aj urážlivú formu (čo je samozrejme nekorektné), kvôli ktorej

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

však ešte neprestáva byť obsahovo správnym; preto by takýto názor nemal byť zavrhnutý len kvôli jeho „neprijemnej“ forme. Pravdu treba vedieť prijímať v ľubovoľnej forme. Odtiaľto pramení to, čomu vždy učili svätí askéti všetkých cirkví: osobná pokora (vyrovnanosť). Osobná pokora neznamenaá neodporovať zlu násilím, ale znamená nestrannosť, ktorá umožňuje vidieť svet (*vrátane svojho vnútorného*) taký, aký naozaj je. Až po tomto sa v človeku rodí vonkajšia a vnútorná činnosť, zodpovedajúca účelu existencie, a nie výbuchom emócií „urazenej“ sebalásky.

Po prekonaní tejto psychologickkej bariéry vníma jedinec výsledky ľubovoľnej ľudskej činnosti ako samostatný životný jav, ktorý sa ďalej rozvíja nezávisle od človeka, ktorý ho stvoril, a preto aj nesie pečať jeho osobnosti, no osobne mu nepatrí. Spoločnosť má záujem na zdokonaľovaní výtvoru svojej činnosti, ktorý sa následne stáva jej dedičstvom, a osobnostný aspekt jeho tvorca je pre zdravo mysliacu spoločnosť zaujímavý len do tej miery, do akej napomáha odstraňovaniu chýb tohto výtvoru. To umožňuje urovnať osobné rozpory jak v tandeme, tak aj v živote, pretože plody tejto činnosti (vecná stránka) sú nadradené ich osobnostnému rázu.

Pre „inteligenciu“ davo-„elitárnej“ spoločnosti je typické kochanie sa nad silou svojho (*i cudzieho*) reálneho (*i iluzórneho*) intelektu a dobromyseľnosťou, dokonca aj keď táto sila a dobromyseľnosť dávajú len iluzórny predpoklad pre takéto kochanie sa; a tiež je pre ňu typické nadšenie — otvorené alebo skryté v hĺbke duše. Tandemový princíp je efektívny až vtedy, keď došlo k uvedomeniu si faktu, že sila vlastného intelektu so všetkými jeho kladmi a zápormi patrí celej spoločnosti a konkrétne tandemu. A dobromyseľnosť, ktorá sa nestala dobročinnou, skôr či neskôr vyprchá alebo sa zmení na zločinnosť. Preto dôvody pre odkryté alebo skryté kochanie sa nad nimi človek nemá, a teda ani dôvody pre osobné antagonizmy následkom rozdielnych názorov na tú istú otázku. No keďže nezhody v názoroch hovoria o ich neúplnosti, chybnosti, určitých narušeniach celistvosti vnímania sveta, tak to predstavuje potenciálne nebezpečenstvo pre spoločnosť. Potenciálne nebezpečenstvo je potrebné odstrániť ešte predtým, než sa zmení na nešťastie, a preto sa treba dopátrať k subjektívnym príčinám, vyvolávajúcim rozdielne názory v tej istej otázke, ktorej dosah prevyšuje osobné záujmy.

OTVORENE metodologická platforma politickej strany, zameraná na rozmývanie davo-„elitárneho“ rozdelenia spoločnosti, robí zo strany či občianskeho hnutia oporu pre prediktora danej spoločnosti. Vedenie politických štruktúr v ľubovoľnom regióne by nemalo vo svojej zostave obsahovať viac príslušníkov židovských kruhov a osôb žijúcich s nimi v rodinnom zväzku, než je ich podiel v zložení populácie daného regiónu.

Mŕtva voda

Pritom daná politická strana či občianske hnutie môžu byť aj právne a organizačne sformované, hoci spoločenský prediktor túto právnu a organizačnú formu nepotrebuje a môže sa súčasne nachádzať jak vo vnútri strany, tak aj mimo nej.

Z tohto dôvodu administrácia strany, jej oficiálne vedenie nie je jej vodcom v tradičnom chápaní tohto slova. Profesionálna konceptuálna činnosť, najmä v krízovom období, je ťažko zlučiteľná s širokou administratívnou náplňou. Preto stranické vedenie vo všetkých stranách **reálne** tvoria — buď profesionálni zaklínači davu, alebo príslušníci mozgových trastov, ktorí sa v minulosti zaoberali konceptuálnou činnosťou, alebo dobrí organizátori, svojho druhu stranícki manažéri. Vo vzťahu k prediktorovi sú skrátka jeho členmi. Týka sa to aj pravej komunistickej strany s OTVORENE metodologickou platformou v období vyvážania spoločnosti z davov-,elitarizmu“. Funkcia „zaklínania davu“ aj tak zostáva: menia sa len ciele tohto „zaklínania“ — dav musí prestať byť davom. Rozdiel je v OTVORENOSTI metodológie, ktorá umožňuje všetkým, čo jej rozumejú, pochopiť autokraciu (zvrchovanosť) najvyššej formy vnútrospoločenskej moci — konceptuálnej moci. V tomto spočíva zhoda demokracie a autokracie, a zároveň výstup spoločnosti na novú úroveň rozvoja.

Aj keď sme vyššie poukazovali na neefektívnosť riadiacej činnosti parlamentarizmu, z toho vôbec nevyplýva, že volebné procedúry treba zo života spoločnosti odstrániť a vrátiť sa k princípom formovania riadiaceho korpusu, ktorý existoval v neobmedzených monarchiách. Netreba upadať z liberalizmu do poddanosti.

Treba obnoviť voľbu poslancov z výrobných kolektívov, pretože kto aký je, to najlepšie vidno vo výrobe, a nie na predvolebných mítingoch či televíznych debatách. Tak aj volebná kampaň vyjde lacnejšie. Územný princíp by mal byť zachovaný pre nepracujúcich občanov a rôzne malé organizácie, ktoré nemôžu postaviť vlastného kandidáta.

Súkromní vlastníci výrobných prostriedkov kolektívneho (*nie rodinného*) využitia, riaditeľstvá akciových a iných spoločností, a všetci ostatní kapitalisti (*ak takí budú oficiálne uzákonení*), by mali byť zbavení všetkých práv zúčastňovať sa volebných kampaní a najmä práva priameho sponzorovania, pretože oni svojím sociálnym postavením aj tak patria do sféry riadenia. No najlepšie je nedopustiť, aby situácia dospela až k obnoveniu kapitalistickej triedy.

Zvolenie za poslanca by nemalo znamenať, že človek okamžite po získaní poslaneckého poverenia má právo zasadnúť v príslušnom volebnom orgáne alebo jeho výkonnom aparáte, začať formovať riadiace rozhodnutia a realizovať ich v praxi. V súčasných podmienkach našej

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

spoločnosti by to nebolo (*a nie je*) ničím iným, ako nekompetentným (*hoc aj dobromyseľným*) zasahovaním do riadenia. „Perestrojka“ v rokoch 1987 až dodnes jasne ukázala následky takéhoto zasahovania vo všetkých sférach života spoločnosti.¹ Zvolenie za poslanca pre dotyčnú osobu znamená, že ľudia mu preukázali dôveru, a aby ich dôveru nesklamal, musí si osvojiť určité teoretické znalosti, na základe ktorých bude môcť neskôr rozvinúť svoj riadiaci profesionalizmus. Treba mu nato poskytnúť čas (*2 — 3 roky*) a vytvoriť podmienky, aby si mohol:

- a) osvojiť rýchločítanie a strojopis (*počítačovú gramotnosť*);
- b) osvojiť faktológiu dejín a uvidieť regionálny, celoštátny a globálny dejinný proces;
- c) vypracovať v sebe filozofickú kultúru, aby dokázal predvídať následky svojich činov pre spoločnosť;
- d) získať minimum znalostí z oblasti všeobecnej teórie riadenia a jej príloh, sociológie, sociálnej a individuálnej psychológie, ekonomiky — celosvetovej, celoštátnej a regionálnej;
- e) prečítať Bibliu, Korán, preklady Talmudu, najdôležitejšie svetonázorové práce aktívnych politických prúdov, EPOSY VLASTNÝCH NÁRODOV a iných krajín.

Po tomto by sa pred jeho vedomím mal rozprestrieť celkový obraz vzájomnej vložnosti procesov v prírode a spoločnosti a mal by sa oboznámiť s existujúcimi koncepciami minulých dejín, súčasných tendencií a koncepciami budúceho rozvoja spoločnosti. Mal by získať dostup k archívu toho volebného orgánu, do ktorého bol zvolený, aby pochopil problematiku vecí a ich smerovanie.

Po tomto by si mal čestne zodpovedať otázku: „Som pripravený niesť BREMENO moci za plat (*vrátane prístupu k fondom spoločenskej spotreby*) neprevyšujúci priemer vo sfére činnosti, ktorá mi bola zverená?“. Ak odpovie «áno», tak dotyčný môže pristúpiť k plneniu svojich poslanceckých povinností. Ak odpovie «nie», tak zvýšenie úrovne jeho vzdelania a filozofickej metodologickej kultúry aj tak časom prinesie spoločnosti úžitok. Cesta k reálnej demokracii môže viesť len cez vytvorenie systému „škôlok“ pre ľudových poslancov všetkých úrovní, ináč budú z tribún prinášať iba nezmyselný „detský džavot“ a diskreditovať ním vládu², ako orgán neschopný bezkrízového riadenia. V

¹ Reformy po roku 1991 to ukázali ešte jasnejšie.

² Po likvidácii Sovietskej moci ľudoví poslanci, stratiac svoju ideologickú disciplínu, ešte s väčším úspechom diskreditujú aj západno-demokratickú spoločenskú organizáciu, ktorú sa v Rusku pokúsili zaviesť. To je voda na mlyn pre obnovenie „sovietskej moci“ na základe psychológie trockizmu a nejakej, možno recyklovanej

Mŕtva voda

„škôlke“ by mal poslanec pracovať najmä na sebe, no mala by mu byť poskytnutá aj kvalifikovaná metodická pomoc na osvojenie si istých špecifických zručností.

Intenzita prípravného kurzu si vyžaduje internátny princíp organizácie „škôlok“, kde by poslanci pod dohľadom trénerov a lekárov spájali profesionálnu prípravu s fyzickou záťažou. Požitie alkoholu, fajčenie, neviazaný spôsob života, by mali dotýčnú osobu zbaviť práva na absolvovanie kurzu poslaneckej profesionalizácie spolu so zbavením poslaneckých právomocí¹. Takáto príprava poslancov na ich činnosť je z pohľadu spoločnosti veľmi práca, preto poslanec by si mal uvedomiť, že nepatrí iba sám sebe, ale moc — to je služba ľudu, a toto všetko sa nerobí kvôli jeho osobnej „elitarizácii“, ale kvôli tomu, aby nenapáchal príliš veľa škody, keď pristúpi k svojim poslaneckým povinnostiam.

Zostava poslaneckého korpusu po zavŕšení profesionalizácie by mala odrážať národnostné, triedne (*okrem kapitalistov*), židovské a profesionálne zloženie populácie regiónu. To ale neznamená, že v škôlke treba nasilu všetkých „ŕahať za uši“ až k diplomu; znamená to, že úmerne vypadávaníu neschopných treba voliť nových kandidátov na prípravu v potrebnom množstve.

Riadenie by malo byť profesionálne a zabezpečovať sa štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom na každej úrovni zodpovednosti a spoločenskej dôležitosti, t.j. mal by existovať riadiaci aparát². To znamená, že by mal existovať 1) **profesionálny prediktor**, NEPRETRŽITE formujúci a korigujúci koncepciu riadenia, a 2) **profesionálny programovo-adaptívny modul**, právne podriadený prediktorovi a realizujúci koncepciu štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom. Môže sa stať, že v zložení poslaneckého korpusu nebudú nájsť potrební profesionáli. V takýchto prípadoch štruktúra prediktora a programovo-adaptívneho modulu musí mať právo a reálnu možnosť najať na prácu vo svojej zostave špecialistov, ktorí im chýbajú.

Zloženie aparátu (výkonnej moci).

Celková kvóta pomeru takto zapojených špecialistov sa navrhuje nasledovne:

- maximálne 1/3 z celkového počtu netechnického personálu riadiaceho aparátu by mali tvoriť títo „externí“ špecialisti;
- minimálne 1/3 riadiaceho aparátu by mal tvoriť poslanecký korpus vzišlý z posledných volieb;

trockisticko-marxistickej ideológii.

¹ Ľudia nesmú byť rukojemníkmi vládnutia hovoriacej človekupoďobnej opice, ovládanej inštinktmí a narkotickým blúznením.

² V súčasnej terminológii «aparát» zodpovedá «výkonnej vetve moci».

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

- minimálne 1/3 riadiaceho aparátu by mal tvoriť poslanecký korpus volený v predchádzajúcich volebných obdobiach (*toto je nutné pre hromadenie profesionalizmu v danej štruktúre a zaistenie kontinuity v politike a ľudských vzťahoch*).

To by malo umožniť navyšovanie profesionality v riadiacom aparáte a spojiť podstatu volieb s účelom administratívnych funkcií.

Vzťahy medzi poslaneckým korpusom a riadiacim aparátom by mali byť podobné vode (*poslanecký korpus*) a rybke (*štruktúra aparátu*), čo v nej pláva; poslanecký korpus by mal obliekať a prenikať štruktúru aparátu.

Vedúci v rámci aparátu zodpovedá za obsah príkazu, nariadenia, direktívy; podriadený len za vyplnenie alebo nevyplnenie direktívy. Poslanecký korpus, pracujúci mimo aparátu nemá právo miešať sa do procesu fungovania aparátu bezprostredne počas jeho činnosti¹. No jeho komisie (výbory) majú právo klásť otázky EUBOVOLNĚMU pracovníkovi aparátu ohľadom obsahu a formy ním vydaných nariadení a ohľadom vykonania nimi zhora prijatých nariadení. No na kladenie otázok treba byť tiež špecialistom v oblasti, ktorú chceme kontrolovať; a práve nato slúžia poslanecké „škôlky“ a účasť samotných poslancov v činnosti aparátu. Poslanecký korpus by mal disponovať právom odvolať z riadiaceho aparátu kohokoľvek. Riadiaci aparát by mal disponovať právom menovania do jednotlivých funkcií, spolu s právom odvolania z aparátu osôb, ktoré nie sú poslancami daného obdobia.

Základnou prácou poslaneckého korpusu je v podstate

- odstraňovanie z aparátu osôb neschopných riadiacej činnosti a
- zdokonaľovanie programu prípravy v poslaneckých „škôlkach“.

Základnou starosťou riadiaceho aparátu je

- priebežné riadenie a
- zdokonaľovanie programu prípravy skupín poslancov v „škôlkach“.

Programy týchto „škôlok“, v ktorých ľudoví poslanci získavajú profesionalitu, by mali zabezpečovať konceptuálne zjednotenie aparátu a poslaneckého korpusu v priebehu korekcie programov.

Z pohľadu teórie riadenia je dnešná činnosť poslaneckého korpusu marazmom: systematické hlasovanie pri tvorbe zákonov slúžiacich koncepcii rozvoja spoločnosti, o podstate ktorej drvivá väčšina poslancov

¹ Ide o analógiu princípu rozdelenia právomocí v Sovietskej vláde.

Mŕtva voda

nemá ani najmenšiu predstavu, pretože im chýba metodologická kultúra a znalosť nevyhnutnej praktickej faktológie.

Poslanecký korpus by sa mal priamo zúčastňovať činnosti štruktúr prediktora, formujúcich a korigujúcich koncepciu riadenia.

Akonáhle je vypracovaná nová verzia koncepcie riadenia, tak jediná otázka, na ktorú by mal dať odpoveď zjazd poslancov, spočíva v tom, či túto koncepciu ako CELOK chápu všetci poslanci.

- Ak pomer hlasujúcich «áno» prevyšuje 2/3, tak koncepciu možno považovať za vyhovujúcu.
- Ak pomer hlasujúcich «áno» neprevyšuje 2/3, tak to znamená, že ak poslanci, ktorí absolvovali svoju poslaneckú „škôlku“, nie sú schopní pochopiť koncepciu riadenia, tak ju nebude chápať ani väčšina obyvateľov krajiny, čo môže priviesť k zlyhaniu riadenia dokonca aj pri koncepcii, ktorá je správna.

Druhá možnosť je však málo pravdepodobná v prípade, ak sa poslanecký korpus aktívne zúčastňoval na konštruktívnej kritike minulej a príprave aktuálnej verzie koncepcie riadenia. Tento prípad zároveň vylučuje potrebu zbytočného parlamentného kaleidoskopického preberania jednotlivých bodov nevidiac celistvú koncepciu, pri ktorom prebieha iba jedno: strata rýchlosti pri príprave a realizácii riadiaceho rozhodnutia, čo zákonite vedie ku strate kvality riadenia. Ak poslanci dostali dôveru a sú čestní sami pred sebou i pred ľuďom, tak koncepcia riadenia by mala vstupovať do programovo-adaptívneho modulu bez jej prežúvania bod po bode a riadenie by malo stáť na cieľavedomej vysokomravnej svojvôli pri minime zákonov. V tomto spočíva jediný zmysel preukazovania dôV(i)ERY poslaneckému korpusu¹.

Prenášať celú parlamentnú prax Západu na Rusko (ZSSR) nemá opodstatnenie, pretože parlamentarizmus je iba rúškom na direktívno-adresnom systéme slobodomurárskeho mafiánskeho riadenia. Okrem toho, je tu jeden svetonázorový rozdiel: Západ vždy pristupoval s úctou k právnym formám, pretože prevzal zvyšky právnej kultúry Rímskeho impéria a sám na týchto zvyškoch vyrástol.

Právny mor Rusko obišiel a základom vládnutia v Rusku (ZSSR) bola a je svojvôľa. Svojvôľa vlády, ak ju ľud vnímal ako mravne spravodlivú, vždy nachádzala podporu ľudu. Ľud sa nikdy nezaujímal o legislatívu a žil

¹ Predpokladá to vzťah k zákonodarstvu ako k súboru štandardných algoritmov bezducho automatického riadenia, ktoré umožňujú vyriešiť štandardné úlohy riadenia s garantovanou úrovňou kvality riadenia. Bezduchý automatizmus aparátu by mu mal na tomto základe ušetriť čas a intelektuálne zdroje na tvorivé riešenie neštandardných úloh riadenia, s ktorými sa stretáva spoločnosť.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

podľa obyčají, a v prípadoch pre ktoré obyčaj neexistovala sa riadil mravnosťou. Svojevôľa vlády, ktorá bola pokladaná za skazenú a nemravnú, vyvolávala u ľudí odpor prameniaci z ich chápania účelnosti; odpor je rovnako vzdialený zákonom, ako aj neadekvátne svojevôľa moci, ktorá ho vyvolala.

Paralelne s týmto existovala a existuje legislatíva, občas aj veľmi dokonalá (*podľa západných kritérií*). Napríklad, pracovné právo Ruska z čias Kataríny II bolo v parlamentnom demokratickom Anglicku zakázané propagovať ako príliš buričské, keďže anglické pracovné právo bolo oveľa tvrdšie. No povstanie Pugačova sa odohralo na Urale, kde sa *uplatňovalo* (? — *malo sa uplatňovať, no zneužívanie právomocí... — sami sa dovtípte, — sa diali*) oveľa dokonalejšie právo, no v Anglicku s menej dokonalým právom bolo relatívne ticho.

Začiatkom 20. storočia považovali USA pracovné právo Nikolaja II za najdokonalejšie, napriek tomu USA existujú bez sociálnych výbuchov (zatiaľ), ale monarchia, ktorá poskytla najdokonalejšie právo, sa rozpadla.

Rovnako aj povstania v armáde a flotile Ruska v 19. a 20. storočí boli bezvýhodiskovými reakciami **na nemravné a zlomyseľné prejavy svojevôle**, nie na zákony; nezostávala už iná možnosť, len vzbura.

Ak by nebolo nemravných a zlomyseľných prejavov svojevôle vládnucich „elitárnych“ tried, tak žiadna agitácia by nenašla podporu ani vo fabrikách, ani na dedine, ani na krížniku „Potemkin“, ani na „Očakove“, ani v pevnosti Sveaborg¹. Preto politikom a iným riadiacim pracovníkom v Rusku možno dať len jednu radu zloženú z dvoch častí: — nerobte to, čo odsudzujú eposy jeho národov; — a tvorte zákony v súlade s jeho eposmi a obyčajami, a zbytočné zákony netvorte! Čím vyššia je mravnosť spoločnosti, tým menej zákonov potrebuje. Ak bude existovať nemravná a zlomyseľná svojevôľa vlády (*vrátane v zákonoch*), tak na zákony ľud hľadieť nebude, a ak bude svojevôľa (*t.j. zvrchovanosť v rozhodovaní*) mravná a dobročinná, tak proti nej nikto, okrem mafie a všemožných parazitov, nevystúpi. Ľud nezaujíma akým spôsobom sa realizuje riadenie, ktoré zodpovedá jeho záujmom: na základe zákona alebo bezzákonne na základe slobodnej svojevôle.

Rus vždy drvila nemravnosť historicky reálnej Biblie, tvorcom ktorej môžu byť adresované aj slová A.S.Puškina²:

¹ Dnes sa nachádza na území Fínska. (Poznámka z r. 2004).

² Tieto riadky pochádzajú z veršovaného listu A.S.Puškina strýkovi V.L.Puškinovi:

Kristus ožil, miláčik Apolónov! / Daj boh, aby milosťou nebeskou / Na Rusi ožil rozum; / Ten akosi, zdá sa, zmizol. / Daj boh, aby v celom vesmíre / Ožil mier a pokoj, / Aby vo váženej Akadémii / Precitli jej členovia zo sna; / Aby v našich hriechných časoch / Ožila cnosť predkov; / Aby na zlo Šichmatovcov / Ožil nový Bualo — /

Mŕtva voda

Písali príliš zložite:

To jest i chladno, i temno,

Čo veľmi hanebné je a hriešne.

Zlomyselnosť autorov a redaktorov Biblie a Talmudu sa odrazila v štátnych a spoločenských štruktúrach Západu, jeho „demokratických“ procedúrach a legislatíve. Rozvoj právnych systémov v krajinách Euro-Amerického konglomerátu je odrazom ich neschopnosti žiť na základe mravných obyčají a svojoľnej spravodlivosti, tam kde obyčaje nie je. Čím väčšia je v spoločnosti úcta k vykonávateľom práva, tým menej mravnosti a svedomia má samotná spoločnosť. Úcta k právnikom je v podstate znevažovaním zákonov a pošliapávaním mravnosti, ktoré sa takto „uctievajú“ snažia pomocou právnikov obísť s prijateľnou ujmou. Z tohto dôvodu demokratické inštitúty ZSSR nemôžu kopírovať parlamentno-prezidentské formy Západu.

Tu môže stabilne fungovať len administratívny systém, formálne a právne podobný systému vládnutia neobmedzenej monarchii, ktorý však zaisťuje SAMO-*(Ludskosť)*-riadenie pri rozšírení sociálnej bázy riadiacej sféry do hraníc celej spoločnosti a likvidácii monopolne vysokej ceny za produkt riadiacej činnosti v spoločenskom zjednotení práce pri využívaní tandemového princípu na najdôležitejších postoch.

Štátnosť by nemala byť právna, v ktorej je všetko bez výnimky podriadené zákonu. To vedie k veľkému množstvu legislatívnych článkov, ktoré si v rôznej miere navzájom protirečia. V takýchto podmienkach v spoločnosti prekvitajú protinárodné javy:

- neiniciatívnosť kvôli strachu z trestu za mravne správne počiny, ktoré zodpovedajú spoločenskému účelu, no odporujú legislatíve alebo ňou nie sú predpísané;
- zákon dodržiavajúce záškodníctvo, keď sa spoločnosti spôsobuje škoda a pritom je všetko v súlade so zákonom a beztrestné;

Rozkolov a hlúposti svedok; / A s ním trochu viac striebra / A zlata et caetera. // No nech neožije / Zosnulá próza a verše. / Nech sa neprebudia zo zabudnutia / Nebohý pán Bobrov, / Predavača novín hodný, / A Nikolev, zosnulý básnik, / A nepokojný gróf Chvostov, / A všetci, ktorí na svete / Písali príliš zložite, / To jest i chladno, i temno, / Čo veľmi hanebné je a hriešne! (*A.S.Puškin Úplná zbierka diel: V 16 zv. — M.: L.: vyd. AV ZSSR, 1937—1959, zv. 1, str. 181*).

Autori, redaktori a cenzori textov biblického kánonu nie sú jediní, koho charakterizujú tieto slová, ale sú jedni z množstva tých, «ktorí na svete písali príliš zložite, to jest i chladno, i temno, čo je veľmi hanebné a hriešne!». (Poznámka bola doplnená v r. 2013, štylistika odseku, ku ktorému bola pridaná poznámka, bola zmenená).

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

- absolútna právna negramotnosť obyvateľstva, pretože celý objem legislatívy je mu nedostupný (*objemom a komplikovanosťou*), a v útržkoch je mu nanič, a na tomto všetko z pokolenia na pokolenie parazituje právnická mafia (*v značnej miere židovská*), zámerne vytvárajúca legislatívny labyrint.

Toto využíva aj kriminalita. Legislatíva sa objavila kvôli obmedzeniu miery nemravnosti v spoločnosti v prípustných hraniciach a kvôli ochrane nemravného egoizmu „elity“ (*teda nie primárne kvôli ochrane občana a na zlepšovanie organizácie života spoločnosti*). V spravodlivej spoločnosti by sa legislatíva mala podriaďovať spoločenskému účelu.

Z pohľadu riadenia, nadbytok právnych procedúr a rozvinutá legislatíva, ktorej je všetko v živote spoločnosti bezpodmienečne podriadené, predstavuje zníženie rýchlosti systému riadenia a stratu jeho kvality. Najväčšou rýchlosťou disponujú systémy, založené na riadiacej svojvôli. Disponujú aj najvyššou kvalitou riadenia, ktorá je funkciou úrovne mravnosti spoločnosti ako celku a konkrétne jej systému riadenia. Takéto systémy riadenia spoločnosti sa opierajú o tradície a obyčaje pri minime písaných zákonov. Japonský systém riadenia ekonomiky «ringi-šo»¹ je takým príkladom, ukazujúcim jeho vyššiu efektívnosť v porovnaní s právne nastaveným biblicko-talmudickým systémom Západu (*najmä USA*) a ZSSR. Individualizmus západného myslenia v snahe využiť bližneho pri otvaraní spolupráce s týmto bližným núti podpisovať oboch obširne kontrakty na ochranu svojich egoistických záujmov pred „láskou“ bližneho k všeľudským hodnotám. A vo vzťahoch vedenia firmy s podriadenými sa pritom ešte objavujú početné inštrukcie, z ktorých časť nemá iný účel, ako ochrániť záujmy firmy pred egoizmom jej personálu. Všetko to poskytuje potravu zástupom právnikov a ústi do straty rýchlosti a kvality riadenia.

Ucelený svetonázor a občinné zmýšľanie Japoncov zaisťuje spoluprácu, ktorá sa v oblasti vzťahov a činnosti opiera o tradície (*v tom, čo je známe a odskúšané*) a tiež o svojvôľu (*NESÚCU ZODPOVEDNOSŤ ZA NÁSLEDKY*) tam, kde osvedčené tradície chýbajú. Legislatíva tam pritom hrá podstatne menšiu rolu, než na biblicko-talmudickom Západe. To sa aj prejavuje v efektívnejšom riadení Japonska v porovnaní s USA.

Človek by mal zodpovedať za následky svojich nemravných a zlomyseľných činov nezávisle od toho, či je to z pohľadu zákona

¹ Ako sa následne vyjasnilo z rozhovorov s Japoncami ohľadom „Mŕtvej vody“, tak «ringi-šo» je ich názov pre schému riadenia prediktor-korektor v oblasti biznisu, ktorá by mala byť slobodnejšou a svojvoľnejšou, než programovo-adaptívna schéma riadenia, ktorá sa prejavuje v obchodnom práve krajín Západu.

Mŕtva voda

vnímané ako zločin alebo nie. A mal zodpovedať za škodu, aj keď striktné dodržiaval zákon a inštrukcie, ak nepoužiteľnosť a nesplniteľnosť inštrukcií bola viditeľná ešte predtým, ako sa stalo nešťastie. Aj ohľadom nepoužiteľnosti týchto inštrukcií bolo možné položiť otázku už pri samotnom pokuse ich uviesť do činnosti¹. A mal by byť zbavovaný zodpovednosti za porušenie zákona a služobných nariadení, ak jeho konanie bolo pre spoločnosť účelné a mravne správne.

Napriek tomu, všetko vyššie povedané netreba vnímať ako výzvu na úplné zrušenie písaných zákonov a nastolenie svojvoľného bezprávia. Zákony treba tvoriť v súlade s tým, na čo už bolo poukázané: všetky písané zákony (*ak sa na ne pozeráme z pohľadu teórie riadenia*) predstavujú tri druhy informačných modulov:

- algoritmy normálneho riadenia podľa nejakej konkrétnej koncepcie riadenia;
- algoritmy ochrany riadenia podľa tejto koncepcie pred pokusmi realizovať v tej istej spoločnosti riadenie podľa iných nezlučiteľných koncepcií;
- algoritmy optimalizácie nákladov koncepcie, na ktorú pracujú algoritmy normálneho riadenia.

Vzhľadom na prístup k legislatíve krajiny ako k súboru algoritmov riadenia rôznych aspektov života spoločnosti, tieto musia zodpovedať určitým požiadavkám.

Keďže každý algoritmus je opisom súvislej postupnosti činov, v ktorom môžu byť vetvenia, návraty k minulým etapám algoritmu a opakované prejdenie niektorých jeho fragmentov, tak aj v legislatíve by mali byť jednoznačne určené podmienky odovzdávania riadenia od jedného článku k druhému článku toho istého alebo iného zákona. Nesmú vznikať situácie, keď jeden a ten istý problém môže byť vyriešený jedným spôsobom na základe jedného článku, a úplne opačným spôsobom na základe druhého článku, a právo výberu článku zákona je ponechané na svojvoľi úradníka.

Ak sa toto deje, tak legislatíva sama vytvára živnú pôdu:

- z jednej strany pre vydieranie zo strany úradníkov, obmedzovanie práv občanov, zneužívanie právomoci, pretože úradnícky aparát, stmelený kolektívnym ručením, sám rozhoduje, na aký článok zákona sa odvolá, aké články zamlčí v nádeji na neznalosť žiadateľa pri ohlásení svojho rozhodnutia.

¹ Celý nasledujúci text až do konca kapitoly bol pridaný vo verzii z novembra 1998. Neobsahuje nič, čo by protirečilo tvrdeniam „Mŕtvej vody“ vo verzii z roku 1992, ale sú doplnené o nové tvrdenia, a iné sú spresnené.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

- a z druhej strany robí úradnícky aparát bezbranným voči korupčnej aktivite fyzických a právnických osôb.

Legislatíva, ktorá disponuje takouto vnútornou protirečivosťou a absenciou jednoznačne určenej postupnosti odovzdávania riadenia pri riešení nejakého problému od jedného článku k druhému sa mení na zbierku hotových výhovoriek, ktorými úradníci môžu kryť svoje zneužívanie právomocí a protispoločenskú činnosť. Takouto protispoločenskou¹ bola legislatíva po-Stalinského ZSSR, takou je aj dnešná legislatíva Ruska.

Pritom minulé Sovietsy aj dnešná Duma, zákonodarné zbory sú plné diplomovaných právnikov, ktorí úmyselne tento problém prehliadajú. Za ten čas, čo v Rusku existuje Duma, bolo už dávno možné vytvoriť zoznam vzájomne si protirečiacich článkov legislatívy, odstrániť tieto rozpory a priebežne dávať pozor na to, aby legislatíva ostala od týchto defektov oslobodená. Ak zákonodarná a prokurátorská moc nie je schopná sa s týmto vysporiadať, tak si spoločensky objektívne vyžadujú očistu od darmožráčov, *a táto očista bude vykonaná.*

Preto prvou úlohou zákonodarnej moci a prokurátorského dozoru je zostaviť a nepretržite viesť zoznam vzájomne si protirečiacich článkov jak vo federálnej, tak aj v miestnej legislatíve, tiež zoznam protirečení federálnej legislatívy voči miestnej.

Druhou úlohou zákonodarnej moci je odstrániť vnútorné protirečenia v legislatíve tak, aby zmysel zákona bol jednotne chápaný aj žiadateľmi, aj výkonnou mocou. Nutné je dodržiavať princíp podriadenosti miestnej legislatívy voči federálnej, aby miestna nerušila práva stanovené federálnou.

Druhá okolnosť je zasa spojená s tým, že zodpovednosť vo všetkých prípadoch musí byť osobná. Legislatíva definuje vzťahy rôznorodých subjektov:

- fyzických osôb s fyzickými osobami;
- právnických osôb s právnickými osobami;
- fyzických osôb s právnickými osobami.

¹ Kto považuje toto tvrdenie za nepodložené, nech sa pozrie na federálne a miestne zákony, regulujúce právo občanov na bývanie, a tiež na prax vykonávania a «vylepšovania» platnej legislatívy administráciou jednotlivých oblastí a súdmi pri riešení rôznych problémov, týkajúcich sa práva občanov na bývanie.

Mŕtva voda

Často sa vyskytuje situácia, keď občan obhajuje svoje práva, porušené administráciou (*riaditeľstvom*) nejakej právnickej osoby, vrátane orgánov štátnej moci. Takáto situácia je ekvivalentná tej, keď sa nejaká skupina občanov, skrytých za titulom právnickej osoby, cielene vyhýba osobnej zodpovednosti za ich osobné protiprávne činy voči iným občanom — fyzickým osobám. Táto okolnosť vedie k potrebe riešiť vo všetkých prípadoch (*bez výnimky*) konflikt fyzickej a právnickej osoby ako konflikt konkrétnych fyzických osôb: toho, kto obhajuje svoje práva, a toho (*manažéra/úradníka*), koho riadiace rozhodnutie tieto práva narušilo.

Jednoduchšie povedané, prax riešenia občianskych sporov typu «občan XY proti vedeniu firmy» alebo «občan XY proti administratívnej regiónu» musí vymiznúť. Je len jedna výnimka keď právnická osoba môže vystupovať na súde proti fyzickej osobe: rodina (*rodičia, deti, vnuci a starší príbuzní rodičov*) ako zrnko, z ktorého v priebehu pokolení vyrastá spoločnosť, by mala byť vnímaná ako nedeliteľná právnická osoba, ktorá disponuje určitými právami a povinnosťami. Niektoré konflikty medzi rodinami môžu byť posudzované ako konfliktná situácia medzi právnickými osobami. A ak sú práva rodiny narušované akoukoľvek inou právnickou osobou (t.j. nie rodinou), tak ju treba redukovať na fyzickú osobu.

Zákon treba dodržiavať tak, ako je daný. Len v takomto prípade možno pochopiť či je zákon dobrý alebo nie, či zodpovedá reálnym podmienkam života spoločnosti alebo nie. Žiadny súd ani úradník nemá právo «ohýbať» zákon v jeho platnom znení podľa svojej ľubovôle, porušujúc pritom články a zákonom stanovené práva kohokoľvek z občanov: t.j. **všetky uznesenia vyššej administratívy a súdov vyšších inštancií o tom, že hoci zákon káže v danej situácii postupovať tak a tak, no v dôsledku vzniknutých okolností treba vydať iné rozhodnutie — sú protiprávne¹.**

Ak je zákon nefunkčný v dôsledku vnútornej protirečivosti alebo nevyhovuje životným podmienkam následkom chýb zákonodarnej moci, tak súdna moc a prokuratúra si musia u zákonodarnej moci vydoberať zmenu zákona. Kým nie je zákon zmenený, tak ho treba dodržiavať v takej podobe, akej bol schválený. Ak počas lehoty stanovenej Ústavou (*a to by v Ústave malo byť presne určené*) zákonodarná moc svoje legislatívne chyby neopraví, tak Ústava by mala rátať s možnosťou zmeny zákona alebo opravy jeho chýb mimo štandardné procedúry fungovania zákonodarnej moci. Zneužitie zákonodarnej moci a lajďákosť pri tvorbe zákonov by mali byť trestané na právnom základe.

¹ Okrem prípadov vyššie spomínanej **mravne podmienenej svojvôle** (keď je diktatúra svedomia nad zákonom). Každopádne treba sa dožadovať zmeny nefunkčného zákona. — pozn. prekl.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

Celková štruktúra legislatívy by mala v sebe zahrňovať:

- Ústavu, v ktorej by mali byť vyjadrené hlavné tézy koncepcie spoločenského zriadenia, s jasne vysvetlenými zákazmi toho, čo je konceptuálne neprípustné¹. **Na ústavnej úrovni by malo byť zakotvené právo každého občana vyhotoviť si otvorene alebo skrytou formou audio a videozáznam svojich rozhovorov so štátnymi zamestnancami a inými právnickými osobami. V prípade, ak sa rozhovor týka utajovaných tém, malo by im byť toto právo zaručené tiež.**
- Celonárodný kódex, určujúci spôsob výkonu práv a povinností občanov a rodín.
- Kódex riadiacej sféry, určujúci práva a povinnosti osôb zamestnaných vo sfére riadenia.
- Legislatíva, regulujúca činnosť výrobných odvetví a ostatných oblastí života spoločnosti mimo sféru riadenia, a regulujúca tiež odborné špecifiká v nich zamestnaného personálu.

Všetko vyššie menované by malo zaisťovať normálne riadenie spoločenských záležitostí. Okrem toho je potrebná aj trestno-procesná legislatíva. Tá by mala zabezpečovať ochranu zvolenej koncepcie od prejavov nepriateľských koncepcií riadenia a zamedzovať iným narušeniam noriem zvolenej koncepcie.

Objem skutočne nevyhnutnej legislatívy, určujúcej práva a povinnosti občanov a rodín, by nemal prevyšovať objem priemernej knihy so 400 až 500 stranami, ktorá by mala obsahovať celonárodný kódex, známy a dostupný všetkým, a tiež špecifický kódex sféry riadenia, zabezpečujúci očistenie riadiacej sféry od osôb zneužívajúcich svoje služobné postavenie. Počnúc od určitej úrovne hierarchie moci by tento kódex mal predpisovať bezpodmienečné prepustenie z riadiacej sféry každého úradníka alebo funkcionára, ktorý bol prichytený pri lži počas plnenia svojich služobných povinností. Tento prah by sa mal časom znižovať a behom 10-tich rokov od zavedenia kódexu riadiacej sféry by sa toto ustanovenie malo týkať

¹ Napríklad, Ústava by mala obsahovať nasledovné ustanovenia:

Kreditno-finančný systém Ruska sa buduje *na princípe navyšovania kúpyschopnosti* rubľa a kopejky, *zabezpečovanom*:

- rastom energetického potenciálu Ruska, predbiehajúceho nárast peňažnej masy, ktorá je v obeh;
- vydávaním úverov na bezúročnom základe;
- a tiež ohraničením miezd a úspor v rodinách úrovňou, vyložene dostatočnou pre život, no neumožňujúcou parazitovať na cudzej práci.

Mŕtva voda

celého úradníckeho aparátu bez výnimky. Legislatíva s väčším objemom, než je tu uvedený, je reálne nesplniteľná.

Oba kódexy (*celonárodný aj riadiacej sféry*) by sa mali začínať článkom potvrdzujúcim nutnosť nedopustenia monopolu na prednostný dostup k Vedomostiam a nutnosť ohraničenia využívania „spoplatnených“ aj „bezplatných“ benefitov vo sfére riadenia na úrovni štatistického priemeru v spoločnosti, pri absencii etnického zjednotenia práce medzi oboma sférami¹. Úmyselné skreslenie štatistickej informácie tohto typu musí mať za následok vyhnanie dotyčného zo sféry riadenia do pozície obyčajného robotníka pri budovaní ciest bez práva návratu do sféry riadenia. Všetka zvyšná špecifická legislatíva, určujúca riadenie spoločnosti vo výrobných odvetviach a živote spoločnosti, t.j. dokumentácia, odrážajúca regionálne a rezortné skúsenosti organizácie prác, by mala mať maximálne odporúčací charakter, okrem pravidiel bezpečnosti technologických procesov; porušenie jej požiadaviek administratívnou svojvôľou, ak sa pritom nenarušujú občianske práva stanovené Ústavou, celonárodným kódexom a kódexom sféry riadenia, sa považujú za prípustné a nepodliehajú trestu. Sporné otázky, presahujúce rámec záväznej legislatívy, by mali svojvoľne riešiť Rady Cti a Práva², vychádzajúc pritom z dobrých mravov; im možno zveriť aj povinnosť opravy legislatívy v prípadoch, ak to zákonodarná moc nestihne urobiť v lehote stanovenej Ústavou. Otázky, ktoré majú odporúčací charakter, by sa mali riešiť na administratívnej úrovni.

Plánovaná ekonomika ZSSR stratila pri svojom rozvoji dych kvôli biblicko-talmudickému prístupu pri formovaní legislatívy ZSSR. Svoju rolu tu zohral ten istý faktor biblicko-talmudického svetonázoru medziregionálnych mafiánov, ako aj pri budovaní režimu utajenia: t.j. uvažovanie typu, že každý pripustený k práci je potenciálny zradca alebo záškodník. Preto všetky „štrbinky“ musia byť ošetrené zákonom, čo je zároveň najväčšie záškodníctvo. A ministerstvo spravodlivosti to nevidí? Z toho dôvodu sú aj zákonodarné pokusy reformátorov „perestrojky“ nefunkčné: nevychádzajú zo životných skúseností národov našej krajiny. Životu Ruska viacej zodpovedá (mravne podmienená) svojvôľa, a nie uctievanie nevedno kým písaných zákonov (*a špeciálne, najskúsenejšieho a najstaršieho zlodejského zákona biblickej postavy Mojžiša, ktorý stojí nad všetkou legislatívou Euro-Amerického konglomerátu*). Preto

¹ Myslené tak, aby si jedno etnikum neuzurpovalo pre seba riadiacu sféru (*ako to zvykli robiť židia*) a pracovnú sféru nechajú pre tých ostatných. – pozn. prekl.

² Návrh o nutnosti zavedenia nadzákonných orgánov riadenia spoločnosti a vynášania rozsudkov, nazvaných «Rady Cti a Práva», bol vyjadrený I.A.Jefremovom v jeho sociologických románoch „Hmlovina v Andromede“ a „Hodina Býka“.

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

efektívnym stabilným SAMO-*(Ludskosť)*-riadením môže byť v tejto krajine¹ len jazyčnicka vysoko mravná nezákonnosť, stojaca na mravne podmienenej svojvôli a profesionalizme, uskutočňujúca diktatúru svedomia. Nie talmudicko-kaleidoskopické „*zákon, kult a dobročinnosť*“, ale celistvý svetonázor, vysokomravná svojvôľa pri minime zákonov vo všetkých etapách realizácie plnej funkcie riadenia, profesionalita. Len ony môžu vládnuť v Rusku pre jeho blaho. Práve na kultivovanie týchto kvalít by mal byť zameraný systém prípravy a rekvalifikácie kádrov; ostatné dostanú navyše. Štátnosť sa v takomto prípade stane nadzákonnou a mravne správnu, a nie zákon poslúchajúcim biblicko-talmudickým právnym systémom bezprávia. A jediný zmysel dávania dôvery poslancom spočíva v tom, aby oni MOHLI KONAŤ s vysokou profesionalitou vo sfére riadenia, NA ZÁKLADE ICH MRAVNE PODMIENENEJ SVOJVÔLE, vychádzajúc pritom z dlhodobých záujmov spoločnosti. *Práve preto nie je možná demokracia-ludovláda v spoločnosti s davo-„elitárnym“ zmysľaním, v základe ktorej leží zvierací typ psychiky, budujúci hierarchie vzájomného utláčania.*

Otvorená výzva k ORGANIZOVANEJ svojvôli môže niekoho vystrašiť. Prečo ale nikoho nedesí téza súčasného práva: «Neznalosť zákona nikoho neospravedľňuje», obsahujúca nielen svojvôľu, ale aj podlosť? Prečo nikoho nedesí, že legislatíva je vnútorne protirečivá a pod jej rúskom panuje protispoločenské zneužívanie moci? Zákon je písaný svojvoľne, v spoločnosti potom už pôsobí samostatne, nahradzujúc sebou mravnosť pošliapanú davo-„elitárnym“ rozdelením spoločnosti. Aj touto tézou sa myslí totožnosť zákona a dobrých mravov, čo ale vyvracia historická skúsenosť. Táto téza by mala byť nahradená inou tézou: nemravnosť a zlomyseľnosť v správaní človeka, skupiny alebo davu, ktorá sa prejavuje v činoch proti prírode alebo ľudu, musí byť rázne a efektívne zastavená, aby nevznikali recidívy. Nemravnosť a zlomyseľnosť človeka je vo väčšine prípadov vnímaná jak ním samým, tak aj okolitými ľuďmi, no zamedzenie nemravného a zlomyseľného správania býva často sťažené platnou legislatívou, a konkrétne jeho vnútornou protirečivosťou. Vzájomná vloženosť sociálnych systémov a sociálny idiotizmus „elity“ vedú k tomu, že v legislatíve sa objavujú celé kapitoly vyjadrujúce záujmy

¹ Tí patrioti, ktorým sa nepáči výraz «táto krajina» vo vzťahu k Rusku, skôr než vyjadria svoju nespokojnosť, by mali najprv zodpovedať otázku: „*je objektívne vašou krajinou, moc v ktorej reálne patrí globálnej mafii, a vy sami ste bezmocní na úrovni konceptuálnej moci?*“

Pre nás je «táto krajina» našou krajinou; a «táto planéta» našou planétou, pretože sme mocní konceptuálne a koncepcia, ktorú realizujeme, je našou koncepciou na globálnej úrovni dôležitosti.

Mŕtva voda

protinárodných medziregionálnych síl, a „nápravné“ zariadenia sa stali školami na zvyšovanie kvalifikácie a formovanie organizovanej kriminality.

Práve kvôli tomu, aby zákon vyjadroval dobré mravy, je potrebné skrátiť legislatívu do objemu, ktorý umožní poznať zákon všetkým. A mravné správanie ľudí, a mravne podmienená svojvôľa vlády musí otvorene stáť nad zákonom, na rozdiel od súčasnosti, keď je svojvôľa zlomyseľná a nemravná, a ešte je podlo krytá zákonom. Články zákona musia byť dostatočne všeobecné, aby sa do ich nevelikého počtu (*podľa súčasného chápania*) zmestila všetka spoločenská nemravnosť a zlomyseľnosť. Až potom téza o zodpovednosti za porušenie zákona, ktorý nikto nepozná, prestane byť štátnou podlosťou a cynizmom.

Medziregionálna mafia sa za legislatívu iba schováva, a vo svojej činnosti sa spolieha na svojvôľu egoizmu. Čeliť jej možno len spoliehajúc sa na svojvôľu kolektivismu. Právny štát v davo-,elitárnej“ spoločnosti je NESPLNITELNÉ liberálne blúzenie, pretože rozvinutá legislatíva je potrebná nato, aby dav TUPO hľadel do zákona a chránil tým niekoho privilégiá, nepremýšľajúc pritom. Ak spoločnosť od detstva vychováva v ľuďoch celistvý svetonázor a kultúru myslenia, tak nepotrebuje rozvinutú legislatívu, preto jej systém SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia bude disponovať vysokou operačnou rýchlosťou, pružnosťou a tým pádom aj efektívnosťou, než tá najrozvinutejšia talmudická právna forma riadenia.

V povedomí spoločnosti panuje stereotyp negatívneho postoja k slovu a javu «svojvôľa». Pozrieme sa teda do slovníka V.I.Daľa:

«**Svojvôľa** — svoja vôľa, dobrá vôľa, sloboda výberu a činnosti, chcenie, neprítomnosť nútenia».

Inými slovami, svojvôľa je veľmi dobrý a užitočný jav, zďaleka nie vždy rovný despotizmu, ale z väčšej časti chrániaci pred démonickým despotizmom a nemiestnymi činmi naprogramovaného biorobota.

«Zákon» je V.I.Daľom interpretovaný ako ohraničenie slobody. O jeho добрote a zhode s mravnými ideálmi ľudu sa tam nič nehovorí.

Preto prečítajte si kapitolu o súvise mravnej svojvôle a zákonnosti ešte raz, vychádzajúc pritom z pojmovej bázy ruského jazyka, a nie talmudického uctievania démonicky nemravnej zákonnosti.

Dokonca dnešné liberálne zloženie Sovietov túži po profesionalite tvrdej výkonnej moci, no to sa môže stať len pri stabilnej profesionalite konceptuálnej moci, majúcej v rukách všetky obvody účelného (*a nie zákonu podriadeného*) riadenia, pri zobrazení plnej funkcie riadenia v hierarchii štruktúr spoločnosti bez straty jednotlivých etáp a inverzií.

Architektúra štruktúr a personálne zloženie aparátu by mali zodpovedať koncepcii informačnej bezpečnosti, a aparát by sa ňou mal vo svojej

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

činnosti všeobecne riadiť. Pritom však je nutná jedna špecifická výnimka: zoštatnené štruktúry prediktora¹ nesmú obsahovať tých, ktorých predkovia pochádzajú zo židovských kruhov až do štvrtého kolena (vrátane), a tiež tých, kto je s nimi v príbuzenských vzťahoch v zostupných a vzostupných líniách. Pretože jeden globálny prediktor už pracuje na základe židovskej personálnej zostavy, **druhý — kontrasionistický — prediktor globálnej úrovne zodpovednosti musí byť oslobodený od židovského vnútroštruktúrneho vplyvu vo veciach formovania a riadenia štátu.**

Spoločenský prediktor je vďaka autokracii konceptuálnej moci otvorený pre všetkých. Preto navrhované opatrenie nie je obmedzením kohokoľvek *práv kvôli získaniu nejakých výhod*, pretože v reálnej demokracii je moc vedomým bremenom a nesmie poskytovať prednostné výhody v porovnaní s inými sférami spoločenského zjednotenia práce.

V tomto nie je nič nového. Už v Koráne v r. 651 bolo pre poučenie napísané pravoverným: *«Nasledujte toho, kto od vás nežiada odmenu a kto je na priamej ceste»*. Ešte predtým o tom istom hovoril Ježiš: *«Nikto nemôže slúžiť dvom pánom... Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone (bohatstvu)»*. Píše sa o tom aj v diele „Štát a revolúcia“. No práve týmto sa nechcú riadiť tí, čo v priebehu celej histórie triednych spoločností riadia svoje národy. Hovoria ľuďom, že „za drobné“ nikto riadiť nebude, hoci ľudia za všetko dobré vo svojich dejinách vďaka dobrodincom, ktorí sa dokázali uspokojiť s tým, čo mala pre svoje živobytie aj väčšina, ba niekedy aj z menšieho. Neprítomnosťou monopolne vysokej ceny za produkt riadiacej činnosti by riadiaca sféra mala byť ochránená pred chamtivcami, špekulantmi, lenivcami a zapredancami. Je to totiž hlavný okruh spätných väzieb v spoločnosti žijúcej z ekonomiky, a bez spätných väzieb riadenie v záujme spoločnosti nie je možné; história triednych spoločností trestá všetkých spravodlivo za neznalosť tejto skutočnosti.

Len pri takomto pripájaní spätných väzieb prejde riadiaca sféra od dobrých úmyslov k dobrým činom a bude sa starať:

- o rozširovanie fondov spoločenskej spotreby rovnako dostupných pre všetkých²;
- o neprípustnosť sociálneho rozvrstvenia na boháčov, čo už nevedia čo od dobroty, a chudobných;

¹ Svojimi funkciami analogické Politbyru ÚV KSSZ a Štátnej plánovacej komisii. (Vysvetlivka r. 2004).

² Zvyšovanie úrovne materiálneho zabezpečenia počnúc od základných vecí a nie luxusu. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

- o to, aby sa z penzie a minimálnej mzdy dalo žiť z roka na rok lepšie. V opačnom prípade je disponovať mocou len predajnou cestou k válovu, na ktorej sa chamtivci navzájom zrážajú lakťami, kryjú sa slabomyseľnými hlupákmi ako štítmí. Trpí tým ale národ, nie chamtivci.

Vrečná časť štruktúr aparátu a volebných orgánov (aspoň tých najdôležitejších) by mala byť organizovaná tak, aby sa v nich dal realizovať tandemový princíp.

Pri všetkých voľbách, okrem ľudovej voľby poslancov, by sa mala uskutočniť anketa s cieľom zistenia nakoľko koncepcia dosluhujúcich predstaviteľov štruktúr odrážala záujmy obyvateľstva, a akú si zachovali u ľudí dôveru.

Tí z nich, ktorí stratili dôveru, by mali byť vyhnaní zo sféry riadenia a následne zamestnaní v pracovných kolektívoch, ktoré ich navrhli, ako obyčajní robotníci: aby sa hanbili pozrieť ľudom do očí.

Diskreditácia orgánov spoločenského SAMO-*(Ľudskosť)*-riadenia alkoholizmom, nemravným správaním, mamonárstvom, protekcionizmom musí byť trestaná vyhnaním zo sféry riadenia a nijako ináč. Pri priťažujúcich okolnostiach musí nasledovať trestná zodpovednosť. V akejkolvek situácii by predstavitelia vyšších riadiacich úrovní mali byť trestaní tvrdšie za prečiny, ktoré nie sú chybami, než predstavitelia nižších úrovní hierarchie.

Po odhalení zvýšenej štatistickej predurčenosti k chybám (*nie zločinom*) by malo nasledovať odstránenie dotyčného zo sféry riadenia bez potrestania.

Sporné prípady, ktorým je ťažké dať právnu formu, by mala **mimozákonne** riešiť Rada Cti a Práva, disponujúca vyššou mravne podmienenou svojvôľou moci.

V posledných rokoch sa toho veľa narozprávalo o podriadenosti celého systému riadenia jednému „centru“, o „unitárnej štátnosti“, no prakticky nič nebolo povedané o podriadenosti tejto „unitárnej štátnosti“ koncepcii, ktorá má cudzí pôvod (*vo vzťahu ku krajine*). Z tohto dôvodu pokus opustiť „centralizmus“ zákonite vyústil do rozpadu hospodárskych a iných väzieb, exhibície „suverenit“ a vojny zákonov. **Vládnutie** je vždy podriadené koncepcii riadenia, nezávisle od toho, či má formu monocentrizmu alebo polycentrizmu. A preto vzdanie sa „unitárnosti“ (*v zmysle monocentrizmu*) môže sprevádzať nárast kvality len v tom prípade, ak sa informovanosť periférie regiónu supersystému navýši na úroveň informovanosti jeho prvotného riadiaceho centra. V opačnom prípade bude

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

prebiehať rozpad regiónu a integrácia jeho úlomkov susedmi: reformátori „perestrojky“ idú práve touto cestou.

Na zachovanie dosiahnutej úrovne rozvoja a jej zvýšenie je potrebné, aby bola zaistená štruktúrna podobnosť medzi prvotným riadiacim centrom (*nesúcim funkciu celoštátnej koordinácie riadenia*) a regionálnymi centrami riadenia (*nesúcimi funkciu regionálnej koordinácie riadenia*). Zóny kompetencie regionálnych centier by mali kopírovať hranice kompaktného prežívania etnických skupín a regiónov vzniku národných kultúr.

V otázkach rozvoja infraštruktúry riadiacich centier musí byť zaistená bezpodmienečná podriadenosť v súlade s hierarchiou vzájomnej vložnosti zón ich kompetencie.

Otázky rozvoja národných jazykov a ich používania v zónach kompaktného prežívania sú plne v kompetencii regionálnych centier. Keďže pre väčšinu obyvateľstva je Vlasťou ZSSR ako celok, tak na regionálnych centrách riadenia leží povinnosť naučiť ľudí, prichádzajúcich z iných regiónov, jazyk domáceho obyvateľstva, národnú históriu, odhaliť im krásu miestnej národnej kultúry.

Neekvivalentná výmena RSFSR s mnohými zväzovými republikami privedla k tomu, že na práci Rusov vyrástla miestna „inteligencia“, obviňujúca tých istých Rusov zo všetkých smrteľných hriechov. No táto miestna „inteligencia“, ktorá upadla do nacionalizmu a nacizmu, nepohla ani len palcom pre to, aby odhalila „migrantom“ svoju národnú kultúru, t.j. naučila ich jazyk a dejiny miestneho obyvateľstva. „Centrum“ za to nesie len nepriamu zodpovednosť.

Tieto opatrenia by mali zabezpečiť jednotu vládnutia, podriadeného spoločnej koncepcii pre celú krajinu. Blažený sen sovietskych medziregionálov o decentralizácii bez rozpadu spoločnosti a s jej vyzdvihnutím na kvalitatívne vyššiu úroveň rozvoja môže byť realizovaný iba na konceptuálnom základe procesu riadenia podľa plnej funkcie. A práve nato je potrebné:

- aby sa v zložení poslaneckého korpusu odzrkadlila štruktúra populácie príslušného regiónu na základe triedneho, národného, židovského a profesionálneho príznaku;
- „škôlky“ na formovanie počiatkovej profesionálnej úrovne poslancov;
- politická strana s OTVORENOU metodologickou platformou, odkrývajúca minulosť aj budúcnosť s presnosťou minimálne do popísania sociálnych javov a rozširujúca sociálnu bázu konceptuálnej moci do hraníc celej spoločnosti;

Mŕtva voda

- jednotný celoštátny systém prípravy a rekvalifikácie kádrov pre národné hospodárstvo, už od detstva pracujúci proti formovaniu „elitárneho“ zmýšľania u jednotlivých ľudí a sociálnych vrstiev.

Život spoločnosti sa vždy riadi koncepciou riadenia spoločnosti, pričom spoločnosť si to ani nemusí uvedomovať. No len za uvedených podmienok sa spoločnosť dokáže **SAMO-(Ludskosť)-riadiť** v skôr uvedenom slova zmysle, **t.j. poskytovať centru (celoštátnej úrovne zodpovednosti) koncepciu riadenia, ktorá bude odzrkadľovať dlhodobé záujmy obyvateľstva regiónov spoločného štátu a nebude protirečiť prežitiu ľudstva v globálnom dejinnom procese, ktorý je len časťou globálneho evolučného procesu biosféry.**

Ak sme aj na niečo pozabudli, tak tí, čo chápú viac ako my, nás doplnia. Čo sa týka samotného zloženia a hierarchie štruktúr moci, tak predstava je taká, že na čele štruktúr štátneho prediktora a jeho regionálnych podôb by mala stáť koordinačná rada, vedená tandemom. Dnešné riadiace štruktúry AV ZSSR (*a jeho republik*), vedecko-výskumných inštitútov, by mali zabezpečovať činnosť prediktora svojimi informáciami. Informovanosť regionálnych prediktorov sa nesmie odlišovať od informovanosti centrálného prediktora, čo zabezpečí kvalitu koncepcie riadenia jak v zóne kompetencie centrálného prediktora, tak aj v zónach kompetencie regionálnych prediktorov.

Suverenita regiónu je konceptuálna samostatnosť riadenia v regióne (*pri globálnej úrovni zodpovednosti prediktora regiónu, formujúceho spoločnú koncepciu*), avšak vo svojom programovo-adaptívnom module používajúcom len jej regionálnu časť.

Celoštátny programovo-adaptívny modul by mal byť absolútne podriadený prediktorovi. V jeho štruktúrach by sa mali nachádzať svojho druhu rozhrania — spoločné štruktúry súčasne patriace aj prediktorovi, aj rezortom programovo-adaptívneho modulu. Štatistický úrad spoločne s Plánovacou komisiou patria prediktorovi.

Z rezortov programovo-adaptívneho modulu sú bezpodmienečne potrebné:

- Ministerstvo obrany;
- Ministerstvo zdravotníctva;
- Ministerstvo prípravy a rekvalifikácie personálu;
- Ministerstvo financií a daňovej správy;
- Ministerstvo vnútra;
- Ministerstvo informačnej bezpečnosti, zjednocujúce funkcie súčasného KGB, ministerstva tlače a masmédií;

Zobrazenie plnej funkcie riadenia...

- Ministerstvo štandardizácie (noriem);
- Ministerstvo energetickej infraštruktúry;
- Ministerstvo dopravnej infraštruktúry;
- Ministerstvo infraštruktúry telekomunikačných prostriedkov;
- Ministerstvo obchodu (jedno pre vnútorný aj vonkajší obchod);
- Ministerstvo priemyselnej infraštruktúry;
- Ministerstvo poľnohospodárskej infraštruktúry;
- Ministerstvo zahraničných vecí;
- Ministerstvo koordinácie vedeckých výskumov.

S ministerstvom spravodlivosti sa neráta, pretože príslušný výbor by mal byť súčasťou štruktúr prediktora, aby nedochádzalo k plodeniu zbytočných zákonov. Okrem toho, funkcie ministerstva spravodlivosti nepatria k funkciám programovo-adaptívneho modulu riadiaceho systému. Prokuratúra a Rady Cti a Práva by mali byť v kompetencii poslaneckého korpusu. Väčší počet ministerstiev ako 20 robí systém neriaditeľným a preto vnútorne antagonistickým, pretože ľudské vedomie je za bežných okolností schopné spracovávať informáciu o rýchlosti maximálne 15 bit/s, ktorá sa vzťahuje maximálne k 7 až 9 objektom.

Nárast počtu ministerstiev v ZSSR odzrkadľuje oporu výlučne na štruktúrny spôsob riadenia, keď sa pre každý cieľ vytvárajú samostatné štruktúry. Niektorí tak robia z nevedomosti; a niektorí si to uvedomujú a robia tak z túžby škodiť.

Programovo-adaptívny modul by mal zabezpečovať štruktúrne aj bezštruktúrne riadenie spoločenských vecí. Regionálne centrá riadenia by mali vo svojich štruktúrach odzrkadľovať architektúru štruktúr centra, a mali by sa konceptuálne zúčastňovať na formovaní centrálnych štruktúr. Je to nutné pre jednotnosť riadenia.

Prechod na systém spoločenského SAMO-*(Ľudskosť)*-riadenia je proces, a preto všetko vyššie uvedené nemožno zavádzať deklaratívne a direktívne. Musí to všetko vyrásť a doladovať sa v procese budovania štátnosti.

A nemožno len slepo kopírovať štruktúry Východu a Západu, ktoré vyrástli z iných spoločenských podmienok.

A hlavne:

Nie je prípustné budovať štátnosť na spôsob hry „hlava alebo orol?“, zabúdajúc, alebo tváriac sa, že dostatočne všeobecná teória riadenia neexistuje.

PROCESY 4 A 5.

ORGANIZÁCIA CELOSPOLOČENSKY PROSPEŠNÉHO RIADENIA EKONOMIKY¹

Predslov

Výmena tovarov v spoločenskom zjednotení práce a spotreba vyrobeného produktu spoločnosťou — je presne to, čo je obsahom pojmu «ekonomika». Drvivaj väčšine je totiž úplne jedno, či je k termínu «ekonomika» pridané slovo «trhová» alebo «plánovaná». Ich zaujíma najmä to, aby výmena tovarov v spoločenskom zjednotení práce prebiehala, a oni sa mohli zúčastňovať na spotrebe spoločnosťou vyrobeného produktu, a aby tohto produktu bol dostatok (*podľa ich chápania*) bez zbytočného čakania v rade. Za takýchto podmienok je väčšina ľudí ochotná sa zúčastňovať spoločenskej výroby tohto produktu. Spoločenská luza (**najmä tá „elitárna“**) však nie je ustarostená o svoju účasť vo výrobe, ale o svoju PREDNOSTNÚ účasť v spotrebe vyrobeného.

Pod pokrokom v spoločenskej výrobe si väčšina v nej zúčastnených predstavuje odľahčenie práce, zlepšenie pracovných podmienok, čo sa v oblasti spotreby prejavuje ako skrátenie pracovného dňa, zlepšenie zdravia, predĺženie ľudského života, rast fondov spoločenskej spotreby², nárast kúpnej sily zarobených peňazí a dávok sociálneho zabezpečenia; to posledné sa môže prejavovať ako systematické znižovanie cien a nárast peňažných súm vyplácaných občanom.

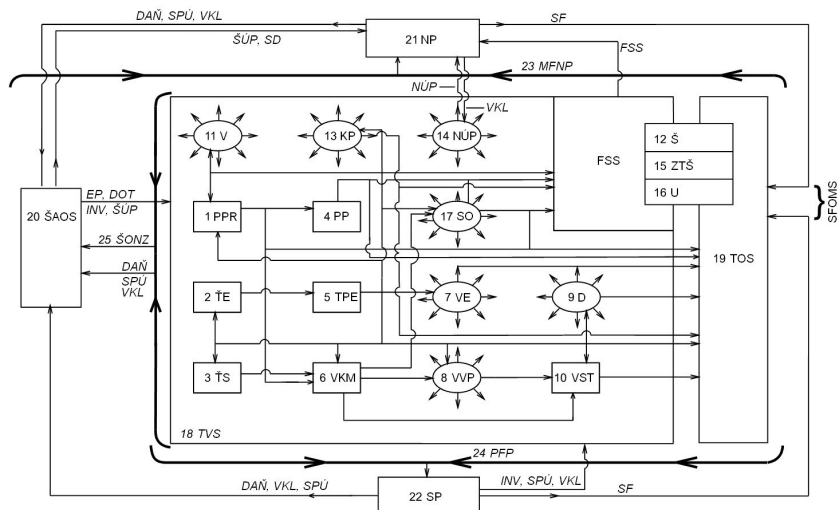
A tá menšina, ktorá je zamestnaná vo sfére riadenia, by na rozdiel od väčšiny, mala prestať omieľať pre nich prázdne slová «trhová» a «plánovaná», a mala by začať riadiť proces tovarovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce a spoločenskú spotrebu vyrobených produktov. A keďže ekonomika je supersystémom, fragmentom ešte objemnejších supersystémov, tak aj riadenie tohto procesu by sa malo

¹ Pôvodný názov tejto kapitoly vo vydaniach pred r. 1998 „*Výmena tovarov v spoločenskej delbe práce a spotreba vyrobeného produktu spoločnosťou*“ bol v aktuálnej verzii zmenený v súvislosti s rozšírením tematiky a zámenou časti textu za obsahovo podrobnejší. Okrem toho, v spoločnosti neprebíha «delba, ale zjednotenie práce mnohých ľudí».

² T.j. *bezplatnej spotreby v tom zmysle*, že nie je preplácaná z vlastnej peňaženky, ale z fondov vytvorených z prostriedkov vyzbieraných spoločenskými organizáciami, podnikmi a štátnosťou.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

realizovať štruktúrnym i bezštruktúrnym spôsobom, vychádzajúc zo spoločenskej nutnosti zvyšovania kvality riadenia.

Obr. 2. Schéma výmeny tovarov v spoločenskom zjednotení práce a prievodné finančné toky (hrubé šípky vychádzajúce odnial' treba chápať ako zložené zátvorky « { » a « } », z ktorých každá pohlcuje všetko, čo do nich spadá)

Vyššie na obr. 2 je zobrazená rozšírená schéma tovarovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce a jej sprievodné finančné toky. Netreba ju však spájať so žiadnou konkrétnou spoločensko-ekonomickou formáciou, pretože:

- táto schéma je FUNKČNÁ (t.j. má všeobecný charakter, pretože znázorňuje technologické prepojenia rôznych odvetví),
- a rozdiel medzi spoločensko-ekonomickými formáciami súvisí s rozdelením funkčných povinností v spoločenskom zjednotení práce medzi rôzne spoločenské štruktúry a s právnym postavením rôznych spoločenských vrstiev.

V závislosti od funkcií jednotlivých spoločenských štruktúr, intenzity finančných tokov, právneho postavenia a označenia rôznych sociálnych vrstiev a spoločenských štruktúr, zapadajú do tejto schémy všetky známe (teoretické i reálne historické) formácie: od prvotnopospolnej až po komunistickú. Číslami a mnemonickými skratkami sú na schéme znázornené rôzne odvetvia v spoločenskom zjednotení práce.

Mŕtva voda

1. PPR — poľnohospodárstvo, poľovníctvo a rybolov;
2. ŤE — ťažba energonosičov;
3. ŤS — ťažba surovín;
4. PP — potravinársky priemysel;
5. TPE — technologická príprava energonosičov na ich plánované využitie;
6. VKM — výroba konštrukčných materiálov a technologických prísad pre odvetvia národného hospodárstva;
7. VE — výroba energie;
8. VVP — výroba výrobných prostriedkov (*technologických zariadení pre odvetvia*), výbavy, prvkov infraštruktúry, priemyselná (atď.) výstavba;
9. D — Doprava;
10. VST — výroba spotrebného tovaru (*komodit*), bývania a služieb na priame uspokojenie ľudských potrieb;
11. V — veda, buď samostatná, alebo ako súčasť náboženského kultu (*pamätajúc na úlohu žrečtva a znacharstva*);
12. Š — Školstvo všetkých úrovní pripravujúce personál (*kádre*) pre národné hospodárstvo;
13. KP — komunikačné prostriedky, spracovanie a prenos informácií;
14. NÚP — oblasť neštátneho úverovania, poisťovania, výpalníctva a iných druhov súkromného a korporatívneho kšeftovania jednotlivých osôb, mafii a iných štátov;
15. ZTŠ — zdravotníctvo, telovýchova a šport;
16. U — umenie: literatúra, zábavné (*divadlo, kino, TV, cirkus*), dekoratívno-úžitkové;
17. SO — spracovanie domáceho a priemyselného odpadu, likvidácia starých produktov po zavŕšení ich životného cyklu a príprava takto spracovaných produktov na ich druhotné využitie (*recyklácia*);
18. TVS — «trh» výrobnej sféry;
19. TOS — «trh» tovarov a služieb osobnej spotreby (*pre občanov*);
20. ŠAOS — štátny aparát (*v danom prípade súhrnný názov viditeľných riadiacich štruktúr, nepatriacich žiadnemu z výrobných odvetví, a disponujúcich vplyvom presahujúcim oblasť ekonomickej činnosti*) a ozbrojené sily;
21. NP — nájomný personál a ďalší ne-podnikatelia;
22. SP — súkromní „podnikatelia“ (*v súkromnom vlastníctve — majiteľia*), t.j. neobmedzení šefovia výrobných organizácií nepodriadujúcich sa žiadnym iným;
23. MFNP — mzdový fond celého nájomného personálu;
24. PFP — príjmový fond „podnikateľov“;

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

25. ŠONZ — dodávky na základe štátnych objednávok a naturálneho zdanenia (*formou naturálií*).

SF — spotrebný fond,

SFOMS — súhrnný fond osobnej mzdovej spotreby;

SD — sociálne dávky, penzie, štipendiá atď.;

DANĎ — dane;

SPÚ — splátky pôžičiek a úrokov;

INV — priame investície;

VKL — vklady finančných prebytkov do bánk a cenných papierov;

EP — emisia peňazí;

ŠÚP — štátne úverovanie, poisťovanie atď.;

DOT — dotácie a ostatné nepriame štátne investície;

FSS — fondy spoločenskej spotreby v ich naturálnej podobe a finančné výplaty z nich.

Zdravotníctvo, Školstvo a Umenie môžu súčasne vystupovať aj ako fondy spoločenskej spotreby, aj ako platené služby, preto sú zobrazené na oboch miestach.

Takisto tu ešte existuje skladové hospodárstvo, ktoré nie je vyčlenené ako samostatné odvetvie, hoci často k tomu existujú všetky predpoklady. Obsluhuje všetky odvetvia a môže byť zohľadnené v ich rámci.

V podmienkach otrokárstva sa časť populácie zaraďuje k výrobným prostriedkom počas celého ich života.

V podmienkach feudalizmu sa časť populácie zaraďuje k výrobným prostriedkom v čase odpracovávania feudálnych povinností.

V podmienkach kapitalizmu tvoria všetci buď nájomný personál, alebo podnikateľov.

V podmienkach feudálneho naturálneho hospodárstva je takmer celý blok, označený ako 18-TVS (trh výrobnej sféry), jedným roľníckym alebo remeselným hospodárstvom, a celá ekonomika spoločnosti je množstvom takýchto blokov už neprepojených medzi sebou, ale so štátnym aparátom vyberajúcim dane.

V podmienkach štátneho monopolistického kapitalizmu je každý z blokov 1 až 17 odvetvím národného hospodárstva, v každom z ktorých môže byť zastúpený štátny sektor, zahraničný kapitál, mafiózny a nadnárodný kapitál.

Funkčná schéma má všeobecný charakter a súčasne v nej môže byť načrtnuté globálne medzištátne zjednotenie práce (*t.j. zjednotenie práce celej množiny nadnárodných korporácií*) aj vnútroštátne zjednotenie práce atď., pretože globálne spoločenské zjednotenie práce predstavuje do seba

Mŕtva voda

vzájomne vložené supersystémy. My túto schému budeme analyzovať v aplikácii na vnútroštátne spoločenské zjednotenie práce, pretože vonkajší trh v nej môžeme zohľadniť nepriamo cez bloky 20-ŠAOS (*pri štátnom monopole na zahraničný obchod*) alebo cez 14-NÚP (*neštátne úverovanie, poisťovanie, kšefty*) s vyčlenením zahraničných importérov medzi spotrebiteľmi na trhoch blokov 18-TVS (*„trh“ výrobnjej sféry*) a 19-TOS (*„trh“ tovarov a služieb osobnej spotreby*).

Malý rozmer obrázku neumožňuje zobrazit' všetky toky produktovej výmeny. Z toho dôvodu odvetvia, ktorých produkciu bezprostredne využívajú aj všetci ostatní, sú zobrazené ako do všetkých strán vyžarujúce šípky (*napr. 11 V atď.*).

Vo vnútri bloku 18-TVS (*„trh“ výrobnjej sféry*) je šípkami znázornený smer pohybu produkcie medzi jednotlivými odvetviami. Peniaze, prirodzene, putujú v opačnom smere. Výnimku tvorí blok NÚP (*neštátne úverovanie, poisťovanie, kšefty*), odvetvie, ktorého vstupnú aj výstupnú produkciu tvoria všetky platobné prostriedky: peniaze, cenné papiere, klenoty atď., ktorú vypláca tiež pomocou peňazí, cenných papierov, klenotov atď. podľa princípu: «kúpil za kopejku, za tri predal..!», výsledkom čoho sa kopejky vo vreckách špekulantov na ruble menia.

Mimo blok 18-TVS (*„trh“ výrobnjej sféry*) šípky znázorňujú smer cirkulácie peňažnej masy.

Celkovo schéma na obr. 2 pripomína úlohu zo školskej učebnice: z jedného bazéna tečie voda potrubiami do 22 iných bazénov. Deti, koľko vody zostane v nejakom bazéne, ak Jevsej G. Liberman¹ zatvorí kohútik tu a otvorí ho tam? Výpočty vodovodných, elektrických a ďalších sietí sú založené na zákonoch Gustáva Roberta Kirchhoffa (r. 1824 — r. 1887), ktorý bol súčasníkom, krajanom, avšak nie súkmeňovcom K.Marxa. Jeden z kirchhoffových zákonov vraví: koľko niečoho (*vody, elektrického prúdu, peňazí atď.*) vteká dnu, toľko toho odtiaľ aj vyteká.

Preto sa vynára otázka, prečo je Marxov „Kapitál“ a ľubovoľná učebnica politickej ekonómie oveľa hrubšia a nepochopiteľnejšia, než ľubovoľná zbierka úloh z aritmetiky alebo elektrotechniky, *ak v základe výmenných procesov ležia tie isté zákony zachovania, formálne opísané tými istými jazykovými prostriedkami?*

Národné hospodárstvo (ekonomika), to je spoločenské zjednotenie práce. Daná schéma produktovej výmeny obsahuje všeobecné názvy odvetví. Ak skolabuje jedno z odvetví, tak skolabuje celé národné

¹ Podnecovateľ N.S.Chruščova k prechodu na «nový systém plánovania a ekonomického stimulovania». Podľa slov jedného významného západného dejateľa, J.G.Liberman urobil pre zničenie ZSSR viac, než všetky vojenské štruktúry NATO dohromady.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

hospodárstvo. V aplikácii na «trhovú» ekonomiku to znamená, že v procese fungovania národného hospodárstva musia všetky jeho odvetvia disponovať stabilnou platobnou schopnosťou, t.j. byť rentabilné.

Ak si naši ekonómovia uvedomili chybnosť plánového hospodárstva (*hoci toto „uvedomenie si“ je len schizofrenické blúznenie*), a začelo sa im po «trhovej» ekonomike, tak BOLI POVINNÍ sa postarať o to, aby v momente prechodu na trh a v počiatočnej fáze reforiem bola zabezpečená stabilná platobná schopnosť odvetví zobrazených na schéme obr. 2 (*alebo ešte detailnejšej*).

Drvivá väčšina absolventov elektrotechnických a elektronických priemysloviek, nehovoriac už o inžinieroch, vie vypočítať elektrickú sieť. A hlavní ekonómovia krajiny sformovali balíček reforiem tak, že národné hospodárstvo, uhoľný priemysel, ropný priemysel, a celý rad ďalších odvetví sa ocitli na pokraji insolventnosti, a tými najsolventnejšími sa stali kooperátori, robiaci hlavne kšefty¹. Prečo? Pretože akademici Aganbegjan, Šatalin, Zaslavskaja a doktor Filšin² sa nikdy neučili v sovietskej škole a preto ani neriešili úlohy o bazénoch, a na hodinách fyziky v 9. triede nepočuli o Kirchhoffovi? Alebo azda Štatistický úrad nie je schopný zabezpečiť týchto „osvietencov“ potrebnými informáciami pre výpočet? A práve preto nevedia vypočítať príklad s 22 bazénmi tak, aby úroveň „vody“ v každom z nich kolísala v určitých medziach: t.j. ani sa neprelievala cez okraj, ani bazén nebol suchý? Je snád problém vyriešiť na počítači sústavu 22 lineárnych algebrických rovníc a analyzovať stabilitu príslušnej dynamickej sústavy „bazénov“? Technik to môže vyriešiť, a akademik nie? No, a ak sa nejaké odvetvie stane platobne neschopným a zastaví sa? — Potom je na vine „živelnosť trhu“? Alebo sú predsa len na vine ekonomickí tmári, ktorí si nevedia poradiť ani s plánovanou ekonomikou, ani s NIMI PREBUDENOU „živelnosťou trhu“? A aké nebezpečenstvo z toho všetkého hrozí, ak nie je zabezpečená počiatočná stabilita platobnej schopnosti, a žiadna SAMOREGULÁCIA TRHU NEEEXISTUJE? (*presnejšie, treba ju vedieť udržiavať, a kvôli tomu pravidelne riešiť úlohu aspoň s „22 bazénmi“, a na základe získaného výsledku včas meniť daňovú a dotačnú politiku*).

Predovšetkým, treba vyvodiť záver, že ľubovoľný štrajk v odvetví, podobný štrajkom baníkov v rokoch 1990 — 1991, môže skončiť tým, že

¹ Machinátorov-kooperátorov po r.1991 ztatenili úžernické komerčné banky a špekulanti s cennými papiermi, ktorí sami nič nevytvárajú, iba parazitujú na procese riadenia distribúcie celého spektra investícií do jednotlivých odvetví a regiónov.

² Bohužiaľ, tento zoznam možno doplniť aj všetkými nasledujúcimi politikmi a ich ekonomickými poradcami do roku 1998.

Mŕtva voda

mnohí (*ak nie väčšina*) budú lebedu¹ jesť, nezávisle od ich zámerov². Možno, niekto bude musieť jesť lebedu pod plotom koncentračného tábora³, pričom patriaceho nie „ruskojazyčným“, ale skutočným okupantom. Baníci majú reálne šance urobiť s národným hospodárstvom to, čo sa nepodarilo urobiť v r. 1941 A.Hitlerovi⁴. Dokonca aj keď sa im vidí, že na čele štátu sú zradcovia, tak práve zradcom nejde o nič iné, ako o rozpad spoločnosti, a oni sami — štrajkujúci — sú v tomto prípade len slepým nástrojom protinárodných síl. Zákon o štrajkoch aj vyzývanie k nim, sú v tomto kontexte protinárodnou hlúposťou jedných a zradcovstvom druhých. Ak v spoločenskej výrobe dochádza k rozpadu procesu tovarovej výmeny, tak kŕmiť sa lebedou budú musieť všetci..., okrem mafióznej „elity“ a *vládnucej inteligencie, ešte skazenejšej ako predstavitelia organizovaného zločinu*. Ak je robotnícka trieda v krajine schopná celoodvetvového štrajku, potom zostáva len vyvodiť záver, že téza o jej vedúcej úlohe je nezmysel a sama je len davom, akonáhle vystúpi zo sféry svojej úzkoprofesionálnej činnosti.

Zákonite sa tak vynára aj ďalšia otázka: ak si jedno odvetvie dokáže štrajkom vy dobyť zmenu veľkoobchodných cien a zvýšenie mzdového fondu, tak prečo by zajtra nemohlo povstať druhé odvetvie, spotrebavajúce produkciu toho prvého, keďže ceny jeho produkcie ostanú nezmenené, ale náklady tohto odvetvia narastú z dôvodu uspokojenia požiadaviek štrajkujúcich dodávateľov? Absurdita tohto všetkého je zástancovi plánovanej ekonomiky jasná. Celé toto sa však v ZSSR stalo možným vďaka tzv. „trhovým“ reformám. Preto zástancovia „trhovej ekonomiky“ by mali dať odpoveď na otázku, kde v spoločenskom zjednotení práce vzniká zisk a kam odchádza? Obracať sa s touto a ďalšími „trhovými“ otázkami k väčšine sovietskych ekonómov a politekonómov nemá zmysel, pretože ich umy zatemnil tieň marxizmu-leninizmu⁵. A na Západe patrí všeobecná teória riadenia národného hospodárstva skôr medzi klanové «know-how», a nie medzi všeobecné, verejne dostupné znalosti — majetok všetkých, koho to zaujíma. A u Marxa odpovede na tieto otázky tiež nenájdem.

¹ Jedlá burina (z rodu *Atriplex*), ktorú ľudia jedli v časoch hladomoru. – pozn. prekl.

² Aj keď je neprijemné o tom hovoriť, no stalo sa tak napriek varovaniu.

³ Aj také sa stalo počas rozpadu ZSSR.

⁴ Spoločne s vládnucou inteligenciou to aj urobili; a teraz hynú v lavíne havárií v šachtách, a navyše roky nedostávajú výplatu.

⁵ Najpodstatnejšou vlastnosťou politickej ekonomie marxizmu-leninizmu je jej metrologická nepoužiteľnosť: pokúša sa totiž opísať výrobu a spotrebu na základe kategórií, ktoré v procese hospodárskej činnosti nemožno reálne identifikovať, a následne ani zaznamenať v praktickom účtovníctve. Toto si ešte rozoberieme neskôr.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Ide o to, že reálna funkčná schéma produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce, zobrazená na obr. 2, nemôže byť uvedená do marxisticko-leninskej formy na úkor zlučovania odvetvových blokov („Kapitál“, zv. 2, kap. 20):

- I. podskupina — výroba výrobných prostriedkov;
- II. podskupina — výroba predmetov osobnej spotreby;
- výmena kapitálu medzi nimi a prerozdelenie „nadhodnoty“, — pretože **celú vec „kazi“ rad odvetví obsluhujúcich obe „podskupiny“**.

Marxova schéma je fikcia, výmysel skresľujúci vnímanie reality, a celá marxisticko-leninská politická ekonómia je „výskum“ a objasňovanie procesov v tomto výmysle.

«Trhy» výrobnej sféry (*a nie výrobných prostriedkov*) a sféry osobnej spotreby v určitom zmysle existujú, no rozdelenie na podskupinu I a II je správne len z pohľadu koncového SPOTREBITEĽA PRODUKTOV, vzdialeného od organizácie mnohodontvej výroby, podľa ktorého žemle v hotovej podobe rastú na stromoch. K.Marx bol vnukom dvoch rabínov, a invalidom pravej mozgovej hemisféry alebo účastníkom «žido-slobodomurárskeho sprisahania» (*alebo jedno aj druhé*). Celý svoj život sa venoval „skúmaniu“ „objektívneho“ procesu, ako «žemle rastú na strome»; opísal ho v tlstých knihách a zanechal tento „Kapitál“ ako dedičstvo marxistom, z ktorých väčšina tiež patrila k tej vrstve spoločnosti, pre ktorú „žemle rastú na stromoch“. Lenin a časť jeho nasledovníkov študovali už len „Kapitál“, a nie reálnu výrobu v konkrétnej spoločnosti, žijúc podľa prevzatej tradície o «geniálnom kriticky-analytickom ume»¹ K.Marxa, a riadiac sa jeho autoritou. Ostatní im len slepo verili. Z toho dôvodu sa ekonomika ZSSR najúspešnejšie rozvíjala v časoch J.V.Stalina, keď V TEÓRII BOL MARXIZMUS, NO V PRAXI BOLA ÚČELNOSŤ, realizovaná direktívno-adresným spôsobom na základe (*mravne podmienenej*) SVOJVÔLE. Ale keď do života začali prenikať «elementy chozrasčotu», podporené autoritou invalidov pravej mozgovej hemisféry od K.Marxa až do J.G.Libera a dnešných reformátorov („500-dní“ atď.), tak národné hospodárstvo nad sebou stratilo kontrolu. Takto politická ekonómia v ZSSR ako veda neexistuje a my sme nútení analyzovať procesy v spoločenskom zjednotení práce z pohľadu všeobecnej teórie riadenia².

¹ Leninova charakteristika, ktorou ocenil um K.Marxa v „Štáte a revolúcii“.

² A ako ukázala následná prax, tak skúmanie ekonomiky z pohľadu dostatočne všeobecnej teórie riadenia sa stalo veľmi plodným.

Mŕtva voda

Zjednotenie práce uprostred prvotnopospolnej občiny existovalo, no trhové vzťahy, t.j. obchod, ten nebol. Riadenie výroby a rozdeľovania produkcie malo direktívno-adresný charakter. „Zákonnosť“ neexistovala, no systém svojvoľných «tabu» poznali a dodržiavali všetci.

Obchod vznikol výsledkom medziobčinnnej špecializácie výroby a zjednotenia práce množstvá občín, ktoré sa špecializovali na výrobu niečoho konkrétneho, a viedol k zmene kvality života každej občiny, pretože prebytok produkcie (*alebo to, čoho sa bolo možné vzdať v mene vyšších záujmov občiny*) sa vymieňal za výrobné produkty iných občín, ktoré ich predávali z rovnakých dôvodov.

Základ pre obchod **vždy** tvorila nemožnosť V DANEJ ÚROVNI ROZVOJA SPOLOČNOSTI realizovať výmenu tovarov v spoločenskom zjednotení práce direktívno-adresným spôsobom. Táto *nevyhnutná* podmienka sa zachováva vo všetkých (*sociálno-ekonomických*) formáciách od vzniku spoločenského zjednotenia práce, plodiac v spoločnosti *obchod, ako jeden z mnohých spôsobov uskutočňovania výmeny tovarov a služieb*.

Hodnota, cena, obchod a im podobné kategórie sa vzťahujú k informačne lokalizovanej úrovni organizácie druhu Homo Sapiens, t.j. výlučne k sociálnej organizácii, a týkajú sa len niektorých druhov produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce, a preto sa nemôžu vzťahovať na prírodné objekty (*hierarchicky*) presahujúce spoločnosť (*prírodné zdroje, prírodné javy*), ale môžu sa vzťahovať len na materiálne a informačné výtvyry ľudskej činnosti. Keď je reč o predaji zeme, vody, nerastných surovín, tak sa jedná o predaj práva organizovať ľudskú činnosť za účelom využitia prírodných objektov, t.j. o predaj informačného výtvyru ľudskej činnosti. Záonné právo v živote spoločnosti vzniká zo svojvôle moci (*mravne podmienenej alebo amorálnej*) riadiacej spoločnosť. Z toho dôvodu zmena koncepcie riadenia znamená likvidáciu všetkých minulých zákonne ustanovených práv, ktoré do nej nezapadajú, ale pracujú na realizáciu minulej koncepcie: toto sa v plnej miere týka aj vlastníckych práv, kúpy a predaja atď. Neotrásiteľné nie je právo a zákon, ale princíp autokracie konceptuálnej moci; z toho dôvodu odvolávať sa treba nie na „posvätný“ zákon a právo, ale poukazovať na chyby koncepcie, ak sú prítomné, a rozširovať sociálnu bázu alternatívnej konceptuálnej moci.

Všetko je to pekne vidno v procese perestrojky. Všetky sovietske ústavy vnímali štátny majetok ako celonárodný. Privatizácia, v priebehu ktorej sa realizuje rozpredaj štátneho majetku súkromným osobám (zlodejom), nie je právne možná, ak je majetok celonárodný. Napriek tomu sa rozpredáva, a to znamená, že tento (*celonárodný*) majetok bol vždy súkromný a korporatívny, a nejaká korporácia, ktorá od 50-tych rokov

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

20. storočia realizuje pomocou slabých manévrov cudziu (*pre náš národ*) koncepciu, sa rozhodla rozšíriť sociálnu bázu o zlodejov, ani sa len nespýtajúc národa, či s tým súhlasí. Ak je niečo celonárodným majetkom, vytvoreným mnohými generáciami ľudí, tak sa predpokladajú rovnaké možnosti občanov vo vzťahu k tomuto majetku, vrátane *reálne rovnakého* práva si ho od štátu kúpiť. Avšak robotník z výrobnjej linky ZILU, dostávajúci plat 217 rubľov mesačne, si nemôže kúpiť obchod za 1,5 milióna¹, ale mafían, ktorý sa vyhol trestu za rozkrádanie socialistického majetku a rozsiahle podvody, môže. To nám prezrádza, kto a v koho záujmoch realizuje prestavbu („*perestrojku*“) nedobudovaného socializmu na mafizmus. Porušovanie zákonného práva je pre budovateľov „právneho štátu“ normou, zato zlodejský zákon sa dodržiava od malých zlodejov až po najvyšší Soviet a zjazd poslancov². Práve z tohto dôvodu sa socialistická štátnosť musí opierať o MRAVNE PODMIENENÚ SVOJVÔĽU pred zákonným právom, a byť nadzákonnou.

Z pohľadu teórie riadenia bola perestrojka silným záverečným manévrom pri realizácii dlhodobej (*rádovo 100 rokov*) koncepcie prechodu od kapitalizmu pod kontrolou národnej buržoázie ku kapitalizmu pod kontrolou nadnárodnej buržoázie. Odtiaľto pramení hystéria a nechápanie mnohých jedincov s krátkou pamäťou a úzkym rozhľadom: čo sa to s nami deje? a čo 70 rokov sovietskeho obdobia našich dejín? «Celá spoločnosť sa náhle pohla», — opakuje hlavný zaklínač „perestrojky“. Každý cestujúci sa môže presvedčiť, ako sa „spoločnosť“ náhle pohne pri prudkom odbočení dopravného prostriedku.

Spočiatku bol obchod výmenný: produkt sa priamo vymieňal za iný produkt. V závislosti od úrovne rozvoja spoločnosti v rôznych oblastiach sa určité tovary stali najširšie používaným výmenným prostriedkom pri ich výmene za iný tovar. Štatistické zákonitosti výmeny tak z najviac vymieňaných tovarov urobili platobný prostriedok (peniaze), ktorý na seba prijal úlohu prechodného prostriedku pri výmene tovaru za tovar. Niekde boli peniazmi mušle, niekde dobytok, niekde obilie; neskôr ich nahradili kovy; s davo-„elitárnym“ rozdelením spoločnosti sa „elita“ začala viac zaujímať o «drahé kovy», než o tie bežné konštrukčné, a tak vzniklo zlaté a strieborné obeživo. S rozvojom kreditného systému sa do obeživa dostali aj dlžobné úpisy a platobné záväzky, ktoré sa postupne behom rozvoja tovarovej výroby transformovali na bankovky a šeky (*t.j. peniaze úverového typu, založené na dôvere, a nie skutočné zlaté peniaze vo výmennom obchode*³) a stali sa hlavným druhom peňazí. Peniaze sú v podstate tým najvšeobecnejším nosičom ekonomickej informácie

¹ Reálne platy a ceny z roku 1991, keď sa začal rozpredaj štátneho majetku.

² A dnes i Dumu.

Mŕtva voda

(*odporúčame prečítať si: A.S.Puškin „Skúpy rytier“*) a vo svojom historickom rozvoji sú postupne oslobodzované od všetkých ostatných spotrebiteľských vlastností, až sa nakoniec stanú tým, čím reálne aj sú: zakódovanou skupinou čísel v bankovom počítači, magnetickým záznamom na kreditnej karte, t.j. čistou informáciou.

HODNOTA

„Zákon hodnoty“, podľa ktorého «veľkosť hodnoty tovaru závisí od množstva práce nutnej na jeho zhotovenie» (*a preto sa rôzne produkty vymieňajú v súlade s množstvom do nich vložennej práce*), z pohľadu teórie riadenia neexistuje. Problematickosť tejto definície môžeme vidieť na nasledovných príkladoch.

Kúpnu zmluvu na pozemok možno napísať za 5 minút. Pritom tu sa predáva právo, na vytvorenie ktorého bolo potrebné určité množstvo práce, ktorú ale oceniť nie je možné¹. Zato však korporácia, predávajúca toto právo, získala výmenou peniaze, za ktoré si môže kúpiť produkt, ktorého náročnosť PRIAMEJ výroby už môže byť plne ocenená.

Zahraničnému robotníkovi môže platiť menej, než svojmu, a na úkor toho môže potom v prípade potreby znížiť cenu svojho produktu bez akýchkoľvek technologických zmien a vyhrať tak boj s konkurenciou. Potom môže zatlačiť aj na svojho robotníka a vysvetliť mu, že cudzinci sú lacnejší.

Starožitnosti sú z roka na rok drahšie, a tempo ich zdražovania je dokonca rýchlejšie ako tempo inflácie, napriek tomu, že už raz boli predané v súlade s hodnotou, zodpovedajúcou množstvu práce na ich výrobu.

Týka sa to najmä kníh: faksimile kópia a nové vydanie knihy neobsahujú z INFORMAČNÉHO hľadiska žiadne odlišnosti od originálu, napriek tomu originál stojí stovky, tisíce a viac, a nové vydanie len zopár rubľov. Čo sa týka „pečate vekov“ ležiacej na origináli, tak väčšina „milovníkov“ antikvariátnych vydaní nie sú senzibilmi, ktorí by túto informáciu dokázali z originálu „stiahnuť“.

³ Fakticky výmenný obchod na základe zlatého a strieborného obeživa existoval až do polovice 20. storočia. Tá okolnosť, že váženie drahých kovov bolo prenesené z obchodných pultov za múry štátnej mincovne, kde sa z drahých kovov začali raziť štandardné mince, podstatu výmenných operácií (*t.j. výmena kupovaného produktu za produkt hrajúci úlohu peňazi*) nijako nezmenila.

¹ Nemožno predávať nič, čo tu bolo vždy a čo človek nevytvoril. Preto sa predáva iba právo organizovať prácu za účelom využitia prírodných objektov. Akú prácu pri predaji pozemku (napr. lúka, les) však budeme hodnotiť? Napísanie predajnej zmluvy? – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

V Marxovom „Kapitále“ sa píše: «Množstvo práce sa meria jej dĺžkou», a vraj existuje spoločensky nevyhnutný pracovný čas, predstavujúci «ten pracovný čas, ktorý je potrebný na vytvorenie akejkoľvek úžitkovej hodnoty pri spoločensky normálnych podmienkach výroby a pri priemernej zručnosti a intenzite práce v spoločnosti». No SPOLOČENSKY nevyhnutný pracovný čas na výrobu raketoplánov „Space shuttle“ a „Buran“ (ako aj všetkého ostatného) sa meria od momentu objavenia sa druhu Homo Sapiens na planéte, bez ohľadu na rozdiely životných a výrobných podmienok v ZSSR a USA: všetky ostatné východiskové body výpočtu (dĺžky nevyhnutného pracovného času) sú jednoducho subjektívne¹, čo hovorí aj o subjektivite cenotvorby, chápanou v marxizme úplne správne.

Dalo by sa hovoriť o spoločensky nevyhnutnom čase na priamu výrobu čohokoľvek, no aj tu panuje úplný subjektivismus ohľadom určenia začiatku výpočtu. V prípade raketoplánu „Buran“ ho treba rátať od zadania objednávky na výrobu, alebo od prác K.E.Ciolkovského (1858 – 1935), S.P.Koroljova (1907 – 1966), V.M.Mjasiščeva (1902 – 1978), bez ktorých by objednávka vôbec nebola možná? Kam pritom zaradiť darované, ukradnuté (atď.) výsledky cudzích výskumov, ktoré sú zo spoločenského hľadiska tiež nevyhnutné pre výrobu, no nikdy sa za ne neplatí?

A cena sa pri výmene produktov neurčuje rovnosťou vynaloženej práce, ale rovnováhou vzájomných ambícií účastníkov obchodnej transakcie obráť jeden druhého. Najlepšie zo všetkého to vidno pri kúpe-predaji zlatníckych výrobkov: ak sa vám finančne dobre darí, a chcete peniaze do niečoho investovať, tak kúpite vzácny šperk; no ak ste vo finančnej kríze, tak VEĽMI PRAVDEPODOBNE sa vám ho podarí predáť len za cenu zlomkového zlata, a nie ako umelecký zlatnícky výrobok, ktorým v skutočnosti aj je. Ten, čo od vás odkúpil „zlomkové zlato“, ho predá niekomu inému za oveľa vyššiu cenu ako unikátny šperk, a získa tak KŠEFT bez toho, aby sám niečo tvoril, iba parazitujúc na sprostredkovateľských operáciách. Práve preto oveľa častejšie krachujú podnikatelia-výrobcovia, než podnikatelia-sprostredkovatelia, a z podnikateľov-sprostredkovateľov častejšie krachujú obyčajní obchodníci, než úžerníci a kšeftári.

F.M.Dostojevský vo svojom románe „Zločin a trest“ NERIEŠIL otázku mravne správnej odplaty za KŠEFTÁRSTVO. To ešte neznamená, že sekera Raskol'nikova (ktorou v románe zabije starú úžerníčku, priamo i nepriamo terorizujúcu celé okolie) je mravná a správna, no spoločnosť môže byť pred KŠEFTÁRSTVOM ochránená len mravne podmienenou

¹ Je to jeden z mnohých príkladov metrologickej nepoužiteľnosti politickej ekonómie marxizmu-leninizmu, ktorá operuje objektívne nemerateľnými kategóriami.

Mŕtva voda

svojevôľou, pretože kšeftárstvo je tiež svojevôľa, ale nemravná, nastavená proti spoločnosti a prírode. A netreba román F.M.Dostojevského zužovať iba na osud starej úžerničky a Raskoľnikova, pretože zločinov sa najprv dopúšťa kšeftárka, a až potom sa zaň trestá, nie kšeftárka, ale celá spoločnosť, v ktorej beztriestne prežívajú kšeftári. Vo filme „Pozor na auto!“ je z mravného hľadiska viacej v práve J.Detočkin, a nie štát, ktorý nie je schopný neutralizovať kšeftárstvo legálnou cestou, alebo organizáciou mravne podmienenej svojevôle spoločnosti.

Vzájomné ambície oboch strán, zúčastňujúcich sa obchodnej transakcie, sú založené predovšetkým na snahe aspoň neznižovať svoju dosiahnutú životnú úroveň¹ a nestratiť tempo jej rastu, a tiež nedávať druhej strane možnosť prudko si vylepšiť svoju situáciu na úkor vašej „nezaplatenej“ práce. A ak sa pritom ešte podarí zrátať pracovné náklady oboch strán a zistí sa, že sú v súlade so «zákonom hodnoty» v jeho marxistickej podobe, tak sa jedná o zázrak. «Zákon hodnoty» v jeho marxistickej podobe, nepochybne, odráža určité štatistické zákonitosti, no pri jednej podmienke:

- sformovanej rovnováhe vzájomných ambícií, opierajúcich sa o už dosiahnutú životnú úroveň a tempo jej rastu,
- a meraní pracovného času od vydania pokynu na spustenie sériovej produkcie alebo výroby jedinečného produktu.

Skutočný zákon hodnoty je založený na rovnováhe vzájomných ambícií, ktoré však neprechádzajú do otvorenej krádeže a lúpenia, a je zároveň prejavom vedomej i nevedomej svojevôle jednotlivých osôb, sociálnych skupín, národov, medzinárodných i vnútorných mafii, štátov a podriaďuje sa svojevôli konceptuálnej moci, stojacej nad celým systémom riadenia spoločnosti aj s jeho „trhovým mechanizmom“: existujú sily, ktoré cieľavedome riadia «zákon hodnoty», vychádzajúc zo svojich úzkych korporatívnych záujmov. A najlepšie to vidno na DRAŽBÁCH, ktoré sa vždy konajú pre určitý okruh osôb. Ak do neho nepatríte, tak tam nemáte čo robiť; a ak sa predsa len pokúšate kúpiť, čo je už vopred určené niekomu inému, tak jeho priatelia vám hneď objasnia, že túto kúpu by ste nemali robiť, pretože v opačnom prípade máte vy a vaša rodina reálnu šancu zostať odkázaní na „charitu“.

Všetko na svojom mieste: zlodejský ZÁKON «hodnoty»; KULT cenností; a „CHARITA“. V takomto prípade môžete získať drobnosť, čo sa vám zapáčila, ak presvedčíte priateľov svojho konkurenta o tom, že máte ešte väčší „charitatívny“ potenciál než on, a preto on sa mýli, ak sa uchádza o vašu vec. Dražobné „kladivko“ s jeho tromi údermi naznačuje,

¹ V zmysle «úroveň spotreby».

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

že pánmi „zákona“ hodnoty a tohto sociálneho inštitútu, ktorý sa zrodil v Euro-Americkom konglomeráte, sú kameňohlaví bratia slobodomurári.

Dražba je najvýraznejším potvrdením toho, že pracovná „teória“ hodnoty má veľmi individuálny charakter, a vznikla zmiešaním pojmov «úžitková hodnota» a «hodnota». «Úžitková hodnota» — výrobná produkcia — sa skutočne vytvára prácou, ale hodnota v jej nominálnom finančnom vyjadrení sa prácou netvorí, ale vzniká z rovnováhy svojvôle vzájomných ambícií oboch strán pri produktovej výmene.

Po týchto slovách môžeme prejsť k „nepredvídateľnosti trhu“ a ovládaniu tohto nepredvídateľného „živlu“. V prvom rade sa zbavíme termínu «úžitková hodnota», ktorá je definovaná ako užitočnosť veci, jej schopnosť uspokojiť ľudskú potrebu. Ohľadom tohto termínu sa už viac než sto rokov vedú spory na tému:

- Možno navzájom KVANTITATÍVNE merať rôznoRODÉ «úžitkové hodnoty»¹?
- Je «úžitková hodnota» hodnotou, a ak áno, tak kedy?
- A ak je hodnotou, tak ako ju merať, čo v nej merať — hodnotu alebo „úžitkovosť“?

V týchto a aj iných otázkach existuje celý pluralizmus navzájom sa vylučujúcich názorov, čo svedčí o zmiešaní rôznorodých javov v jednom termíne a sprievodnom posune a rozmývaní pojmových hraníc. Keďže ide o jeden zo základných termínov politickej ekonómie, tak sa vynára otázka, ako môže objektívna veda toľko rokov trpieť nesúladi medzi významom jednotlivých slov tvoriacich termín, a významom termínu ako celku, čo je celé zdrojom nekonečných sporov o ničom? Je to možné len v jednom prípade: ak neexistuje kultúra vedeckého bádania, t.j. ak niet vedy.

Preto budeme vychádzať z toho, že v ekonomike (*ako aj vo všetkých ostatných vedách*) nemožno objektívne merať (*kvantitatívnym spôsobom*) objektívne rôznorodé javy. Pokusy o ich meranie v mnohoparametrických úlohách sú tiež neobjektívne (*ale vždy subjektívne*), ako aj proces riadenia: proces riešenia mnohoparametrickej úlohy vždy obsahuje etapu účelového formovania cieľovej funkcie riadenia, v ktorej sa hierarchia parametrov a pravidiel ich porovnávaní určujú podľa subjektívnej svojvôle.

¹ Objektívne ich nemožno vzájomne kvantitatívne merať, pretože predstava užitočnosti produktu je subjektívne podmienená, a štatistika subjektivizmu, aj keď sa v každej epoche formuje objektívne, sa časom stále mení. To znamená, že termín «úžitková hodnota» je metrologicky nepoužiteľný. V základoch marxistickej politickej ekonómie ležia aj iné metrologicky nepoužiteľné termíny, čo nám znemožňuje ju vnímať ako vedu, ale iba ako škodlivé táranie ne sociálno-ekonomické témy.

Mŕtva voda

Užitočnosť, v zmysle naplnenia cieľovej funkcie riadenia (t.j. uspokojenia potreby), je takisto vždy subjektívna. Preto termín «úžitková hodnota» nepredstavuje v spoločenskom zjednotení práce žiadny rovnorodý jav (*subjektívnosť vnímania užitočnosti rovnakého produktu ho robí rôznorodým*). Samotná existencia tohto termínu je škodlivá, pretože podvedome spája cieľové funkcie riadenia SPOLOČENSKEJ výroby ako jedného celku s im podriadenými hodnotami, ktoré predstavujú čiastkové, lokálne charakteristiky produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce medzi štruktúrne nepodriadenými výrobami. Toto spojenie má INVERZNÝ¹ CHARAKTER, pretože cieľové funkcie riadenia sa v bežnom vedomí podriaďujú hodnotovým charakteristikám. Čo sú to inverzie a ako vplývajú na regióny supersystémov a ich nadradených supersystémov sme vysvetlili v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia.

Samotný termín «hodnota» bez slova «úžitková» odráža nesúlad štatistických charakteristík objektívne reálneho procesu spoločenskej výroby a štatistických charakteristík subjektivity členov spoločnosti v usporiadaní priorít jednotlivých cieľov spoločenskej výroby v subjektívnom vektore cieľov spoločenskej výroby. Tieto subjektívne štatistické charakteristiky sú v rôznych sociálnych vrstvách rôzne; drvivá väčšina členov spoločnosti si ich plne neuvedomuje; postupom času sa menia jak v procese historického rozvoja spoločnosti, tak aj v dôsledku cieleného vplyvu na spoločenské povedomie zo strany kšeftárskych mafii, čo sa najviditeľnejšie prejavuje v „rozmaroch“ módy, vedúcich k neopodstatnenému (*z pohľadu funkčnosti a zdravého rozumu*) mrhaniu prírodných a pracovných zdrojov davo-„elitárnou“ spoločnosťou.

Tieto štatistické charakteristiky sú pre spoločnosť viditeľné v podobe aktuálnych cien trhu. Ceny odrážajú dva faktory:

1. nedostatok výrobných kapacít a
2. úroveň kvality riadenia už vytvorených kapacít.

Priebežné ceny vo sfére produktovej výmeny vyjadrujú z pohľadu teórie riadenia vektor chýb riadenia výroby: nedostatočná produktivita supersystému je chybou buď vo formovaní vektora cieľov, alebo v riadení procesu osvojovania rozvojového potenciálu supersystému. Toto tvrdenie však platí len na vnútorný obchod hospodárskeho systému ako celku, v ktorom sa kombinuje štruktúrne a bezštruktúrne riadenie.

Správnosť spojenia cien s vektorom chyby dobre ilustruje fakt nárastu hodnoty prírodných objektov: akonáhle niekde dôjde k prepĺneniu ekologickej niky ľuďmi, tak využívanie prírody (*morí, jazier, lesov*) sa začne spoplatňovať².

¹ T.j. obrátený.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Dostatočnosť vedie ku klesaniu cien na nulu.

Pri dostatočnej produktivite spoločenskej výroby supersystému vo vzťahu k cieľom odrazeným v cenách a dostatočne vysokej rýchlosti a kvalite riadenia, ceny v uzavretom regióne supersystému klesajú až na nulu, čo svedčí o takmer ideálnom riadení, pri ktorom niet reálnej konkurencie spotrebiteľov¹. Tento záver sa všednému vedomiu môže zdať divoký a nezmyselný, hoci to isté všedné vedomie bude plne súhlasiť so záverom o náraste cien následkom poklesu kvality riadenia spoločenskej výroby, dokonca v podmienkach štátom plánovanej ekonomiky, ktorá do istej miery brzdí rast cien umelo.

Záver o klesaní cien na nulu pri raste kvality spoločenského SAMO-(*Ludskosť*)-riadenia, a najmä riadenia ekonomiky, vyplýva z analýzy samotného procesu závislosti cien od kvality riadenia, avšak v opačnom smere zmeny kvality: kvalita riadenia stúpa a ceny klesajú. Keď klesnú dostatočne nízko, tak prevádzkovanie celého účtovno-finančného systému môže stratiť svoj zmysel, pretože jeho rýchlosť je nižšia než rýchlosť direktívno-adresného systému riadenia. To je ale už iná úroveň rozvoja infraštruktúry spoločnosti a jej videnia sveta.

Z toho napríklad vyplýva, že pri štátnom monopole na zahraničný obchod, vylučujúci možnosť cudzieho zasahovania do spoločenskej výroby finančno-ekonomicky bezštruktúrnym spôsobom, možno vybudovať nielen socializmus, ale aj komunizmus v krajine, ktorá je obkolesená kapitalistickými štátmi. Prirodzene za podmienky, že je zabezpečená jej vedecko-technická samostatnosť a nie je možnosť voči nej zorganizovať surovinový deficit. Všetko sa teda opäť zužuje na zabezpečenie konceptuálnej samostatnosti riadenia, stabilnej v nadväznosti pokolení. To znamená, že Program 22. zjazdu² KSSZ sa v hodnotení perspektív rozvoja veľmi nemýlil, no vedenie KSSZ nepohlo ani len prstom pre jeho realizáciu.

Ak sa na kategórie «hodnota», «zákon hodnoty» atď. pozrieme z pozície teórie riadenia, tak súčasná ekonomická veda sa len máločím odlišuje od stredovekej scholastiky, ktorá tiež poznala rad hodnoverných faktov a objektívnych javov. Teraz sa ale pozrieme na zisk.

ZISK

¹ Podľa teórie riadenia sú pri bezchybnom riadení všetky komponenty vektora chyby riadenia nulové; pri odklone od ideálneho bezchybného režimu sa vo vektore chyby riadenia objavujú nenulové komponenty. Cenník objektívne spĺňa požiadavky, ktoré Dostatočne všeobecná teória riadenia kladie na vektor chyby riadenia.

² Konal sa v r. 1961.

Mŕtva voda

Ako je známe, tak *čistý zisk (práve ten všetkých zaujíma, hoci v politickej ekonomii sa skúmajú aj iné druhy zisku)* je prevýšenie sumy PEŇAŽNÝCH príjmov nad sumami PEŇAŽNÝCH výdajov za to isté obdobie v procese výroby. Keď už reč zašla k výdajom (*a príjmy jedného sú vždy výdajmi iného, keďže čerstvo vytlačené peniaze sa len málokedy vŕľajú na ceste*), tak sa treba opäť vrátiť ku Kirchhoffovým zákonom a pozrieť sa na schému obr. 2. Pritom šípky produktovej výmeny treba zameniť za opačné šípky smerovania peňažných tokov, a pred nami sa objaví rozšírená schéma kreditno-finančného systému spoločnosti, obsluhujúceho spoločenské zjednotenie práce. Aby bol systém funkčný, musí byť naplnený technologickým prostredím: v danom prípade platobnými prostriedkami, čo znova opakuje skôr vyvodený záver o tom, že je treba zabezpečiť, aby odvetvia v národnom hospodárstve boli stabilne solventné (*platobne schopné*).

Platobnými prostriedkami sú dnes: peniaze, cenné papiere, šperky a iné cennosti, čísla na účtoch bánk a sporiteľní. Toto všetko je *technologickým prostredím* zaisťujúcim fungovanie kreditno-finančného systému. Keďže nutnosť prechodu na «trhovú» ekonomiku sa zdôvodňuje starostlivosťou o blaho spoločnosti, a kreditno-finančný systém patrí celej spoločnosti, tak aj zisk, ktorý v ňom vzniká, od začiatku patrí celej spoločnosti, a až potom sa rozdeľuje jej častiam: národom, podnikom, spoločenským triedam, rodinám atď. Kirchhoffov zákon, hovoriaci o tom, že *«koľko niečoho vteká dnu, toľko toho odtiaľ aj vyteká»*, je vo vzťahu ku všetkým sieťam zákonom zachovania množstva technologického prostredia. Vo vzťahu ku kreditno-finančnému systému spoločnosti to znamená, že **spoločenský zisk je presne rovný rozdielu medzi emisiou platobných prostriedkov**, realizovanou štátom, bankami, akciovými spoločnosťami, zlatníckym priemyslom, falšovateľmi peňazí, **a prirodzeným úbytkom platobných prostriedkov** v dôsledku stiahnutia opotrebovaných peňazí z obehu, stratou hodnoty cenných papierov, zničením platobných prostriedkov pri nešťastných náhodách, nenávratných stratách, pašovaním hotovosti za hranice atď.

A z toho istého Kirchhoffovho zákona vyplýva, že ľubovoľný *súkromný zisk* sa skladá 1) z niekoho strát a 2) časti emisie. Tým je štatisticky predurčená epizodická alebo stála stratovosť výroby. Ak nie je žiadna výroba stratová, potom zisk ktorejkoľvek z nich je len časťou emisie, no bezstratovosť všetkých (*sen mnohých zástancov trhovej ekonomiky*) je len krátkodobou epizódou vo fungovaní kreditno-finančného systému.

Ako to súvisí s blahobytom spoločnosti? — Nijako! Na presvedčenie sa stačí vrátiť k už uvedenej dejinno-filozofickej štúdii (*Mŕtva voda*

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

I. zväzok) a v nej k tabuľke¹ rastu takéhoto zisku: peňažných úspor občanov a sprevádzajúcej ho inflácie.

Ak uvažujeme triezvo, tak príčinou inflácie nie je tlačenie prebytočných peňazí, ale neschopnosť riadiť výrobu a prerozdeľovanie produktov v spoločnosti; pretože, ak aj prestaneme tlačiť nové peniaze a zastavíme výrobu produkcie, tak okamžite vznikne inflácia. Koreň inflácie totiž nie je v kreditno-finančnom systéme, ani v emisii platobných prostriedkov, ale v riadení výroby a prerozdeľovaní produktov v spoločnosti²: direktívno-adresnom alebo «trhovom».

Subjektivita riadenia neumožňuje povedať, že rast inflácie je zlý preto, lebo z pohľadu kšeftárov³ vykonávajúcich inflačnú krádež predstavuje rast inflácie DOBRO! Peňažný prúd je iba tieňom prúdov reálnej produktovej výmeny. Medzi prúdmi produktovej výmeny a opačnými prúdmi peňazí nie je objektívne spojenie: ich spája iba subjektívny faktor — človek, ktorého myšlienkami a rukami naraz (*alebo postupne*) prechádzajú aj produkty, aj peniaze, a jedno sa mení na druhé na základe jeho subjektívnej svojvôle. KREDITNO-FINANČNÝ SYSTÉM je len jedným z prostriedkov riadenia, a nie sebestačnou modlou; je to URÝCHĽOVAČ TEMPА produktovej výmeny v porovnaní s maximálne dosiahnuteľným tempom v obchode na základe priamej (bartrovej) tovarovej výmeny «šidlo za mydlo» medzi ich výrobcami, nepodriadenými jeden druhému direktívno-adresným spôsobom. A PENIAZE nie sú «odcudzená podstata práce a bytia», ako povedal K.Marx, ale SPOLOČENSKÝ VÝTVOR, ODCUDZUJÚCI ČLOVEKA OD PODSTATY PRÁCE A BYTIA, trhajúci jednotu povinnosti tvoriť a práva spotrebovať, a dokonca stavajúci ich proti sebe: spotrebovávanie sa stalo možným aj bez tvorenia, pretože «peniaze nesmrdia». Práve z tohto dôvodu, ak intenzita kšeftárstva prekročí mieru trpezlivosti výrobcov produkcie, tak sa vracajú k priamej výmene produkcie medzi sebou

Produktová výmena zaisťuje tvorenie v spoločenskom zjednotení práce, a *kreditno-finančný systém len prerozdeľuje právo na spotrebu* vyrobeného.

Ako je známe, tak zástancovia trhu práve z tohto «hriechu» (*prerozdeľovania práva na spotrebu*) obviňujú «prikazovo-

¹ Tabuľka prognózy inflácie (*„Mŕtva voda, 1.zv, 5.kap*). – pozn. prekl.

² Ekonomický blahobyt je vzájomne podmienená jednotka *výroby a prerozdeľovania produkcie*, aby ohľadom toho tárajú netárali.

³ A ako ukázala skúsenosť s reformami, tak aj z pohľadu nimi kŕmených poskokov.

Mŕtva voda

administratívny» systém, pritom oni sami — nielenže majú «maslo na hlave», ale celú hlavu majú strčenú v „masle“ tak, že im ju nevidno, a ani oni sami cez to maslo nič nevidia.

Chybnosť riadenia (*jak vo formovaní potrieb, tak aj pri výrobe produkcie*), vyvoláva konkurenciu spotrebiteľov aj pri «trhovom», aj pri direktívnom-adresnom riadení výroby. Tento druh konkurencie sa nazýva *deficit tovarov*¹. A pyramída bohatstva, osobných príjmov členov spoločnosti, iba skrýva konkurenciu medzi spotrebiteľmi, dáva jej uzákonené («*zákonom hodnoty*») formy: *Prikrývajú sa len takou perinou, na akú máš*. Keď niekto zvykne o druhom hovoriť: «On má všetko!», tak zabúda na to, že jak Rockefeller, tak aj obyčajný robotník „má všetko“, ale každý trochu ináč. A tento rozdiel nie je výsledkom ich slobodnej vôle spotrebúvať podľa potreby. Viditeľnou tak zostáva len konkurencia výrobcov o peňažný zisk, ktorou nám zástancovia trhu pília uši, tvrdiac, že je vraj «motorom pokroku».

Ak priebežné ceny sú finančným vyjadrením vektora chyby riadenia výroby v spoločnosti, tak kreditno-finančný systém je prostriedkom schopným zabezpečiť stabilitu procesov produktovej výmeny a spotreby pri CHYBNOM SAMO-*(Ludskosť)*-riadení spoločnosti. Spoločnosť môže využiť túto vlastnosť kreditno-finančného systému len v jednom prípade: ak zabezpečí stabilnú platobnú schopnosť všetkých odvetví bez výnimky, ktoré pre ňu vyrábajú všetku potrebnú, rôznorodú produkciu.

Medzi sebou nemôžu konkurovať poľnohospodárstvo, výroba presnej prístrojovej techniky, doprava a ďalšie odvetvia vyrábajúce produkciu, ktorá zodpovedá rôznym cieľovým funkciám, kde jeden druh produkcie nemôže nahradiť iný. T.j. konkurencia vo výrobe je prípustná (*nie však nevyhnutná*) len vo vnútri jednotlivých odvetví vyrábajúcich produkciu, kde jeden druh produkcie môže byť nahradený iným.

Ak sa „naším“ trhovým reformátorom podarilo v ZSSR ZORGANIZOVAŤ vzájomnú konkurenciu medzi odvetviami, tak len preto, že sú natoľko slabomyselní, že si nedokážu uvedomiť svoju nekompetentnosť v otázkach teórie a praxe riadenia národného hospodárstva a fungujú v ZSSR ako bioroboti a vedomí agenti medziregionálneho centra riadenia, pretože zničiť poľnohospodárstvo ZSSR a vytvoriť polstoročné zaostávanie mnohých odvetví jeho priemyslu bolo možné len v záujme upevnenia pozícií Euro-Amerického konglomerátu na svetovej aréne: aby prekvitalo americké farmárstvo, tak sovietsky družstevník sa musel stať žobrákom, a dosahuje sa to reguláciou globálneho „trhu“. Takto vnútroštátna konkurencia medzi odvetviami preteká do vnútroodvetvovej (avšak už) v globálnom zjednotení práce

¹ T.j. nedostatok tovarov. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

vd'aka vzájomnej vloženosti supersystémov. Naše akoby «vypadnutie» z Euro-Americkej regionálnej civilizácie je veľmi výnosným mýtom sovietskych kšeftárov. Naši dobromyseľní «zástancovia trhu» o tom nemajú ani poňatia, ináč by nedošlo k rozvratu ekonomiky ZSSR. Možno niekto sa aj cíti urazený kvôli jeho obvineniu zo slabomyseľnosti a už pomýšľa na materiálnu kompenzáciu za jemu spôsobenú morálnu ujmu. Nech teda porovná svoje osobné príjmy (*s prihliadnutím na fondy spoločenskej spotreby*) s príjmami dôchodkyne-družstevníčky, a nech porovná vedecko-technickú úroveň produkcie ZSSR a Japonska. Z toho by mu malo byť jasné, že výplata materiálnej kompenzácie už predišla jemu spôsobenú morálnu ujmu. Nehovoríme tu o všednej slabomyseľnosti, ktorá je osobným nešťastím slabomyseľného, ale o sociálnej, keď človek nie je schopný si uvedomiť svoju nespôsobilosť vykonávať obsadenú funkciu a nie je v jeho silách ani získať potrebný profesionalizmus, ani dobrovoľne opustiť svoju funkciu. SLABOMyseľnosť nie je absolútnou kategóriou, ale vždy sa týka určitého druhu činnosti a okruhu nutnej zodpovednosti pred spoločnosťou.

Prechod k «trhu»

Čo znamená prechod k «trhu» z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia? Znamená to, že štátny aparát¹ a štátna plánovacia komisia si osvojili metódy riadenia štatistických charakteristík procesov výroby a prerozdelenia produkcie, ako doplnenie k riadeniu direktívno-adresným spôsobom. Takýto prechod sa môže opierať len o presné výpočty a riešenie úlohy zabezpečenia stabilnej platobnej schopnosti odvetví: je to úlohou vedy, schopnej vypracovať možné varianty, z ktorých „parlament“ môže vybrať iba jeden, a štátny aparát by ho mal zrealizovať. Mnohoročné parlamentné obkečávanie je v tomto prípade nemiestne. Hlasovanie o jednotlivých položkách štátneho rozpočtu je zjavná hlúposť, analogická hlasovaniu o dôležitosti stĺpca (vektora) riešenia systému lineárnych algebrických rovníc: ak by poslanci takto v škole riešili úlohu z algebry, tak ani jeden z nich by nezmaturoval, ale potvrdenie o miernej pomätenosti by získali celkom iste.

Daňová politika štátu opierajúceho sa o trhový mechanizmus by mala byť podriadená cieľovej funkcii riadenia spoločenskej výroby. Práve preto nemôže existovať jednotná daň pre všetky regióny v krajine a všetky odvetvia jej národného hospodárstva.

¹ «Aparát» je termínom z čias stranícko-sovietskej byrokracie. V dnešných dňoch mu viacej zodpovedá termín «výkonná moc».

Mŕtva voda

Dane, dotácie, subvencie a priame štátne investície sú prostriedkami, ktorými možno podriaďiť medziodvetvovú konkurenciu cieľovej funkcii riadenia spoločenskej výroby.

Ich správna kombinácia umožňuje zaistiť stabilnú platobnú schopnosť jednotlivých odvetví pri ich vzájomnej produktovej výmene. Sú to *prostriedky bezštruktúrneho riadenia štatistických charakteristík výroby pomocou slabých (pomalých) manévrov*. Mimoriadnym riadiacim prostriedkom — silným manévrom — je priamy zásah štátu do cenotvorby výrobkov v neštátnom sektore ekonomiky, to je však už direktívno-adresné riadenie. Pritom si treba pamätať, že štátom korigovaná voľná trhovú cena je prvkom celkového cenníku (*všetkých tovarov a služieb*), a samotný cenník je finančným vyjadrením vektora chýb riadenia spoločnosti. To znamená, že korekcia ceny je prípustná, no potrebné je odstránenie chyby riadenia, ktorá vyvolala nutnosť priameho zásahu štátu do cenotvorby. Pritom chyba riadenia sa môže vyskytovať aj mimo sféru ekonomického života spoločnosti a v ekonomike sa len prejavovať. No aj tento mimoriadny prostriedok sa musí vždy podriaďovať úlohe zabezpečenia platobnej schopnosti odvetví.

A čo „naši“ trhoví reformátori?

- rozhorčujú sa nad celkovou „nerentabilitou“ odvetví, štátnymi dotáciami, «povelovo-administratívnym» systémom;
- vytvorili vzájomnú konkurenciu medzi odvetviami;
- nie sú schopní vzdať sa zasahovania do cenotvorby dokonca aj produkcie družstiev (*hoci právne je družstevným majetkom*), ktoré ako tak, no kŕmili do r. 1990 celú krajinu;
- ponechali slobodu cenotvorby mafiánskym kšeftárom, zaoberajúcim sa sprostredkovateľskými operáciami a prílepovaním svojich „firemných značiek“ na cudziu produkciu.

Zástancovia «trhu» sa sami vzdali direktívno-adresného riadenia plánovanej ekonomiky, no ani k «tržnému» systému nedokážu prejsť bez rozvratu, horšieho než za stagnácie. Keďže z pohľadu veriacich v „nepredvídateľnosť trhu“ je politika «koncentrovaným prejavom ekonomiky», tak v takomto svetonázore môže trhovej ekonomike zodpovedať len „nepredvídateľná“ trhovú politika, čo spolu so slabomyseľnosťou môže vysvetliť konanie „našich“ zástancov trhu.

Tak sa potvrdzuje nasledovné:

- že zisk kreditno-finančného systému ako celku nemá zmysel;

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

- že rôznorodé odvetvia musia byť stabilne solventné (*platobne schopné*), a za tým účelom (*nezávisle od ich finančných úspechov*) je štát povinný zabezpečiť (*dotačne*) pokrytie strát jedných odvetví na úkor (*zdanenia*) zisku iných odvetví, v súlade s cieľovou funkciou riadenia spoločenskej výroby, v opačnom prípade bude narušená produktová výmena v spoločenskom zjednotení práce, a ak nebude včas obnovená «trhovo» alebo direktívne, tak budú lebedu jesť aj robotníci v predtým ziskových odvetviach hneď po tých stratových.

Ak sú stratové všetky odvetvia, tak to znamená, že tam prekvitá obyčajná zlodejčina, a tou by sa malo zaoberať Ministerstvo vnútra a tajná služba, nie ŠPK (Štátna plánovacia komisia) a Ministerstvo financií PODRIADENÉ ŠPK. Takto vyzerá proces fungovania kreditno-finančného systému, obsluhujúceho «trhový» ekonomiku, z pozície celosupersystémovej úrovne dôležitosti.

Teraz sa pozrieme na súkromný zisk v kreditno-finančnom systéme spoločnosti. Terminologický aparát politickej ekonómie sa formoval v čase, keď osoba podnikateľa bola zároveň tvárou firmy. Súkromný zisk bol osobným ziskom podnikateľa. Politická ekonómia sa zamerala na osobnú formu prisvojenia si vyrobeného produktu a príjmu z jeho predaja, opúšťajúc tým oblasť produktovej výmeny v rámci SPOLOČENSKÉHO zjednotenia práce. A ak nás zaujíma produktová výmena v spojitosti s kreditno-finančným systémom, tak *súkromný zisk je ziskom štruktúrne izolovanej výroby, ktorej direktívno-adresná podriadenosť sa týka maximálne:*

- platenia daní štátu;
- platenia výpalného mafiám (*a konkrétne šekela od židovských podnikateľov*);
- príjmu štátnych i mafiózných dotácií.

Výpalné — to sú tie dane, ktoré zabudol vybrať štát; jeden (*podnikateľ*) kradne v neosobnej forme a hromadí tak nadzisk, druhý (*mafia alebo štát*) zdaňovaním vyberá prebytky z nadzisku.

U štruktúrne izolovanej výroby je dôležité práve ohraňovanie direktívno-adresnej podriadenosti, čo znamená že štruktúrna izolácia výroby vylučuje jej transformáciu na element ešte objemnejšej štruktúry, riadený výlučne (*alebo prevažne*) direktívno-adresným spôsobom.

Daňovo-dotačné spojenie so štátnymi a mafióznymi štruktúrami mení „nezávislé“ súkromné vlastníctvo na korporatívne „súkromné“ vlastníctvo. Osobná forma prisvojenia si súkromného zisku dostala názov «súkromné vlastníctvo», čo nie je celkom presný termín, ale už sa zakorenil. A všetko

Mŕtva voda

takzvané «súkromné vlastníctvo» je už dávno korporatívnym vlastníctvom. Ak je korporácia manažérov vo vzťahu k spoločnosti uzavretá, tak korporatívne vlastníctvo nie je celospoločenským vlastníctvom. Niekoľko korporácií môže súčasne vlastniť to isté vlastníctvo, konkurujúc si pritom o deľbu príjmov z neho.

Ďalej pod termínom «súkromné» (*a odvodeným od neho*) budeme chápať nasledovné:

- súkromné = časť spoločného;
- súkromná výroba alebo podnik = časť spoločenského zjednotenia práce, majúca svoj vlastný účet alebo trezor.

A forma prisvojenia si vyrobeného produktu nemusí byť iba súkromná a celospoločenská¹, ale osobná, rodinná, klanová, korporatívna a spoločenská rôznej šírky (*od členov družstva až po celý národ*).

Právom uskutočňovať obchody disponuje v štruktúrne izolovanej výrobe centrála a jej pobočky v rozsahu tých práv, ktoré im boli pridelené centrálou. Centrála, ústredie, je nepochybne zainteresované na tom, aby všetky jej pobočky dosahovali vo svojich transakciách zisk, avšak pre reálnu účasť v spoločenskom zjednotení práce musí byť platobne schopnou celá firma. Preto „stratové“ výroby, dôležité pre realizáciu celého výrobného cyklu firmy², môžu dostávať dotácie na úkor prerozdelenia zisku firmy ako celku. Firma sa môže zbaviť stratovej výroby, ak dokáže nájsť dodávateľa analogickej produkcie za cenu nižšiu, než boli jej vlastné výrobné náklady. V opačnom prípade bude nútená trpieť stratovosť tejto výroby a samostatne sa zaoberať jej zdokonaľovaním. Situácia je presne tá istá, ako v celoštátnom zjednotení práce: stratovosť jedných svojich výrob je firma nútená vykrývať z celkového zisku alebo súhlasiť s technologickou závislosťou od iných firiem (*analógia vnútroodvetvovej konkurencie v globálnom zjednotení práce pri dopustení konkurencie medzi odvetvami vo vnútri štátu*).

Firma ako celok (štruktúra) sa zúčastňuje v spoločenskom zjednotení práce, a táto účasť je sprevádzaná vnútroštruktúrnou produktovou výmenou. Ak firma netlačí falošné peniaze, tak jej súkromný zisk vzniká len vďaka mimoštruktúrnej výmene produktov firmy ako celku. Riadiaci korpus firmy rieši úlohy VONKAJŠIEHO a VNÚTORNÉHO riadenia produktovej výmeny, ktorá je PRIAMO podriadená cieľovej funkcii

¹ V marxisticko-leninskom chápaní.

² V tomto kontexte môže byť «firmou» aj združenie mnohých firiem, medzi ktorými existujú nimi akceptované a dodržiavané obmedzenia ohľadom riadenia v spoločných projektoch, ktoré uskutočňujú.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

riadenia: dosiahnutiu peňažného zisku pre firmu ako celok. Riadiaci korpus vo vzťahu k produktovej výmene rieši dve úlohy:

- 1) lacno kúpiť dostatočne kvalitné suroviny, energiu, súčiastky, technológie, zariadenia a pracovný čas dostatočne kvalifikovaného personálu;
- 2) predat' celý objem vyrobenej produkcie za čo najkratší čas a najvyššiu cenu.

Časový faktor vedie k tomu, že najnepriaznivejšie podmienky pre firmu poskytuje práca pre trh masovej produkcie, ktorý je otvorený mnohým konkurentom. A tie najpriaznivejšie zasa práca na objednávku: v tomto prípade je prevyšovanie príjmov nad výdajmi garantované ešte pred začiatkom výroby, minimálne v obdobiach stabilnej produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce a sprievodnom stabilnom fungovaní kreditno-finančného systému.

Naši zástancovia «trhu» to však celé ťahajú k prvému variantu: v lepšom prípade iba k tvrdému konkurenčnému boju o vnútroodvetvový zisk, a v tom horšom prípade ešte aj k boju o zisk vo vzájomnej konkurencii medzi odvetviami. Zodpovedá to obdobiu „divokého kapitalizmu“, keď prežitie firmy v konkurencii sa nezaistovalo kultúrou technológií a optimalizácie celkovej výroby, ale priamym i nepriamym krátením nákladov na ekologickú a technologickú bezpečnosť výrobných procesov a krvopotnou organizáciou práce v podmienkach trhu s lacnou pracovnou silou a masovou nezamestnanosťou: skrytou i zjavnou. To jest uvedené kroky zástancov „trhu“ vedú k všetkému tomu, z čoho sami obviňujú «povelovo-administratívny» systém.

Riadenie vnútroštruktúrnej produktovej výmeny je založené na svojvôli prameniacej zo svetonázoru daného národa. Práve z toho dôvodu ľubovoľná americká firma môže obchodovať s japonskou, realizujúc svoju vonkajšiu produktovú výmenu, no nemôže skopírovať japonský štýl organizácie vnútroštruktúrnej produktovej výmeny a riadenia firmy. A rozvoj ľubovoľného kapitalizmu je „skultúrňovaním“ svojvôle riadiaceho korpusu firiem vedúcej k ľudskosti na úkor:

- 1) jeho svetonázorového rastu a vedomej mravnej určitosti, prejavujúcej sa v sebadisciplíne,
- 2) skrotenia ich svojvôle legislatívou a vyššou (*od firemnej*) svojvôľou korporácií, vrátanej tej nadnárodnej židovskej v krajinách Euro-Amerického konglomerátu.

Riadenie vnútroštruktúrnej produktovej výmeny a výrobných procesov vo firme má direktívno-adresný charakter a môže byť realizované aj pri

Mŕtva voda

úplnej likvidácii vnútropodnikového účtovníctva. Vo vnútropodnikovej produktovej výmene sa evidencia vedie v naturálnej forme produkcie. Vnútroštruktúrne ceny vo vnútropodnikovej produktovej výmene umožňujú len nepriame porovnanie efektivity výrobných procesov konkurentov, nachádzajúcich sa v rovnakom kreditno-finančnom systéme, podriadených tomu istému cenníku tovarov a služieb, vrátane cenníka pracovného času nájomného personálu rôznej kvalifikácie.

Ak je však kreditno-finančný systém konkurenta (*obsluhujúci jeho vnútornú produktovú výmenu*) uzavretý, tak cenové charakteristiky jeho produkcie v jeho kreditno-finančnom sú pre účel porovnania efektivity výroby absolútne irelevantné, pretože v inom kreditno-finančnom systéme (*podriadenom inému systému riadenia a majúcom inak usporiadanú schému produktovej výmeny medzi jednotlivými spoločenskými štruktúrami v spoločenskom zjednotení práce*) panuje iná svojvoľa cenotvorby, daňového zaťaženia, dotačnej a investičnej politiky, nehovoriac už o vplyve (*na cenotvorbu a efektívnosť výroby*) štátnych a podnikových systémov informačnej bezpečnosti, ktoré sú v rôznych podnikoch, odvetviach, štátoch, rôzne. Z tohto dôvodu jednou z najnezmyselnejších činností je porovnávanie vojenských rozpočtov ZSSR a USA, majúcich:

- odlišné systémy riadenia spoločenského zjednotenia práce,
- navzájom uzavreté kreditno-finančné systémy,
- odlišnú účasť v globálnej produktovej výmene a globálnom kšeftárstve.

USA, tvoriace 5% celkovej populácie planéty, spotrebovávajú 40% svetovej ťažby ropy, ktoré kupujú za monopolne nízke ceny, a produkujú viac než polovicu svetového objemu priemyselných odpadov; v ZSSR je všetko inak.

Avšak pojem «*efektívnosť*» sa vždy podriaďuje cieľovej funkcii riadenia, ktorej vypracovanie je vždy subjektívne. Najvyššiu prioritu vo vektore cieľov podniku má dosiahnutie zisku. A práve tejto hlavnej priority vo vektore cieľov sa podriaďuje aj efektívnosť technológií a výrobných procesov. Preto, napríklad, ak máte ekologicky čistú, no „drahú“ technológiu a nie ste schopní presvedčiť svojich konkurentov a vládu o nutnosti vytlačiť touto technológiou („*nedokonalou*“ z pohľadu rentabilnosti nákladov) všetkých ostatných, tak aj vy budete nútení používať ekologicky škodlivú technológiu, ak nechcete skrachovať. Prejsť na ekologickejšiu technológiu dokážete len vtedy, ak zo strany štátu vznikne daňový tlak na staré technológie, a firmám, ktoré prechádzajú na

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

dokonalejšie (zo spoločenského, nie firemného hľadiska) technológie, budú poskytnuté dotácie a výhody.

Z toho dôvodu povestné kritérium «cena vs. efektivita» sa ukazuje byť tiež podriadené systému riadenia spoločnosti a špecifikám kreditno-finančného systému. Preto, ak je podľa tohto kritéria niečo dobré v podmienkach USA, neznamená to, že podľa toho istého kritéria to bude dobré aj v Japonsku alebo ZSSR. No aj keby šlo o rovnaké podmienky, tak pomer efektívnosti k cene vždy *prebieha v určitom časovom intervale*. Na to v ZSSR vo väčšine prípadov zabúdajú, a preto sa obmedzujú len na analýzu «ceny» výroby čohokoľvek, zabúdajúc na všetko ostatné v životnom cykle produkcie: využitie, životnosť produktu, likvidácia a spracovanie. Čím dlhší má životný cyklus produkcia, tým nepochopiteľnejším sa ukazuje byť kritérium «cena vs. efektivita», pretože za toto obdobie sa udejú zmeny v systéme riadenia, zmenia sa ceny (*t.j. vektor chyby*), a to, čo sa v okamihu vytvorenia zdalo byť efektívne, stane sa absolútne nepotrebným, nevyčerpajúc ani polovicu svojej životnosti, prípadne sa vyjasní, že to, čo spočiatku pokladali za nešetrnosť, je naliehavá nutnosť. To nám opäť pripomína účelnosť organizácie SAMO-(*Ludskosť*)-riadenia spoločnosti ako celku podľa schémy prediktor-korektor, svojvôľa ktorého stojí nad kreditno-finančným systémom tejto spoločnosti.

Takýmto spôsobom vychádza najavo, že súkromný zisk a kritérium «cena vs. efektivita» sú podriadené kreditno-finančnému systému a odrážajú CHYBY KONKURENTOV, predovšetkým v ich adaptácii k fungovaniu kreditno-finančného systému; a až prostredníctvom neho odrážajú schopnosť adaptácie firmy k celospoločenským potrebám, týkajúcim sa výroby nejakej produkcie s určitou úrovňou kvality a tiež výrobnou kultúrou. No zástancovia „trhu“ vyzývajú prejsť PRÁVE na samohodnotenie efektivity výroby podľa nominálneho zisku na jednotku nákladov (čo najvyššej *rentability nákladov*).

Pritom treba podotknúť, že v podmienkach «trhovej» ekonomiky súčasného i minulého kapitalizmu majú so ziskom dočinenia *výlučne* riaditeľstvá firiem. Celý nájomný personál má dočinenia len so mzdou, cenami «trhu» tovarov a služieb osobnej spotreby (TOS) a objemom produkcie na tomto trhu. No formy vyplatenia mzdy nájomnému personálu môžu byť rôzne. Jedným z variantov je vyplatiť personálu mzdu, ktorá nepochádza z vyrobenej produkcie, ale rovno im predať akcie firmy v príslušnej sume. Ak toto dostáva charakter sociálneho javu, tak celková úroveň spotreby v spoločnosti nevyrastie ani o jednu makovú buchtú, zato takmer všetci sa stanú „kapitalistami“, „investormi“, účastníkmi prerozdelenia zisku, hoci nakoniec aj tak dôjde k prerozdeleniu akcií

Mŕtva voda

medzi drobných „kapitalistov“ s desiatkami akcií a väčších. Na túto cestu sa vydali „perestrojkári“. **Sociálnou funkciou „cenných“ papierov je vynatie peňazí z oblasti výrobnjej (obr. 2, blok 18 TVS — trh výrobnjej sféry) a osobnej spotreby, ktoré nie sú kryté produkciou.** Či sa po tomto objaví nejaká produkcia alebo nie, to nezávisí od akcií, ale od „živelnosti trhu“ a svojvôle riaditeľstiev firiem, ktoré dostali za akcie peniaze.

Zisky a straty vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene sú z pohľadu hlavného vedenia len podmienenými ziskami a stratami. Nikdy ešte nebolo počuť, že by sa niektorý zo závodov ľubovoľného koncernu vzbúril kvôli tomu, že hlavné vedenie koncernu je zaneprázdnené prerazdeľovaním «zisku» vznikajúceho vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene koncernu.

V ZSSR v podmienkach prevládania štátneho vlastníctva bol celý peňažný obrat výrobnjej sféry do r.1985 vyjadrením práve takejto vnútroštruktúrnej, vnútroštruktúrnej produktovej výmeny v štátesuperkoncerne so všetkými jeho **PODMIENENÝMI** «ziskami» a «stratami», a práve tieto «zisky» a «straty» sa začali po r.1985 deliť. Národné hospodárstvo ZSSR ako celok (*štátny monopol*) nemôže mať zisky a straty na svojom vnútornom trhu. Štát môže iba stratiť kontrolu nad riadením národno-hospodárskeho komplexu ako celku (*t.j. prudké zníženie kvality*), výsledkom čoho obrátové prostriedky podnikov, celý mzdový fond a úspory občanov stratia kúpyschopnosť; alebo môže zvýšiť kvalitu riadenia, čo privedie k rastu kúpyschopnosti obyvateľstva, a k rastu fondov spoločenskej spotreby. No ani v «trhovej», ani v plánovanej ekonomike nie je žiadny z týchto výsledkov spojený ani s celkovým, ani s odvetvovým, ani so súkromným ziskom, ale odráža cieľové vektory riadenia spoločenského zjednotenia práce a informačnú bezpečnosť riadiacich obvodov centra, nositeľa týchto cieľových vektorov.

Termíny politickej ekonómie ako «*nutný produkt*», «*nadprodukt*», ktorému zodpovedá «*nadhodnota*», zdanlivo prisvojovaná kapitalistami, sú prázdny termínmi¹. V reálnom spoločenskom zjednotení práce sa «*nutný produkt*» od «*nadproduktu*» (*dotatočného produktu*) rozlíšiť nedá, nehovoriac už o tom, že termín «*nadhodnota*» (*dotatočná hodnota*) pri pohľade z celosupersystémovej úrovne v termínoch teórie riadenia jednoducho znamená: *dotatočná chyba riadenia spoločenskej výroby*. Spájanie pojmov «*dotatočná*» a «*chyba*», a ešte k tomu prisvojovaná

¹ Na nutnosť zbaviť sa týchto termínov, nakoľko je nám známe, prvýkrát poukázal J.V.Stalin v „*Ekonomických problémoch socializmu v ZSSR*“ ešte v r.1952. Tým samotným vyniesol rozsudok smrti metrologicky nepoužiteľnej marxisticko-leninskej politickej ekonómii a celému marxizmu. Práve toto Stalinovi nedokážu odpustiť skutoční pohlavári Západu, no povedať to priamo tiež nemôžu bez toho, aby sami seba odhalili.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

súkromným podnikateľom, je hlúposť. Tým skôr, že ani «dodatočnú chybu» nemožno vyčleniť v zložení celkovej veľkosti chyby riadenia, t.j. ceny. A ako sme už vraveli skôr, **prostriedkom vykorisťovania človeka človekom je monopol na Znalosti**, umožňujúci si účtovať jeho držiteľmi monopolne vysokú cenu za produkt svojej práce, predovšetkým za produkt riadiacej práce, a nie prisvojovať si kýmkoľvek dodatočnú chybu riadenia, t.j. «hodnotu». Je samozrejmé, že **monopol na Znalosti** v spoločnosti neznamená monopol jednej osoby na všetky Znalosti, ale **nerovnosť možností osvojenia si znalostí predstaviteľmi rôznych sociálnych vrstiev, čo po transformácii cez «zákon hodnoty» pracovnej sily**, sa prejaví v spoločnosti ako **nerovnosť v spotrebe vyrobeného produktu medzi rôznymi sociálnymi vrstvami** v rámci celého spoločenského zjednotenia práce.

Z pohľadu hlavného vedenia štruktúrne izolovanej firmy sa celá spoločnosť v trhovej ekonomike delí do dvoch skupín osôb: *dodávateľa a odberateľa*. Firma vyrába produkciu, pričom od dodávateľov kupuje suroviny, súčiastky, energiu, technologické zariadenia, informačné zabezpečenie výroby, pracovný čas nájomného personálu. Po zavŕšení výrobného cyklu potom predáva svoju produkciu a odpad (*ten, čo nevyhadzuje ani nerecykluje na iný druh sekundárnej produkcie*). Produkciu firma predá za určitú cenu. **V štruktúre ceny** politická ekonómia vyčleňuje:

- časť, ktorá zodpovedá **nákladom** za nákup produkcie od iných firiem (*t.j. dodávateľov*). Ide o konštantný kapitál, označený «C»;
- časť, ktorá zodpovedá **mzde nájomného personálu**. To je variabilný kapitál, označený «V»;
- hrubý príjem, «hrubý zisk», označený ako «M», z ktorého platia dane a ktorý je určený na osobnú spotrebu majiteľov firmy a je investovaný do výroby: buď v tomto odvetví, alebo v iných, kde je konjunktúra trhu lepšia (*väčší dopyt*), t.j. prebieha v určitom zmysle korekcia chyby vo výrobe v súlade so špecifikami kreditno-finančného systému. A toto «M» je vlastne tou «nadhodnotou», ktorú si zdanlivo privlastňuje podnikateľ.

Z príjmu firma platí dane, ktoré štát potrebuje na zaplatenie zamestnancov štátneho aparátu, ozbrojených síl, fondov spoločenskej spotreby (*t.j. tej infraštruktúry, ktorú bezplatne využíva celá spoločnosť v ľubovoľnej spoločensko-ekonomickej formácii*); štátne investície, dotácie a subvencie pre výrobu, vedu, zdravotníctvo, školstvo sú pre spoločnosť tiež nutné.

Mŕtva voda

Po vkladoch do vlastnej výroby a platbách do fondov hierarchicky vyšších štruktúr zostane zo zisku len fond osobnej spotreby majiteľov firmy a členov ich rodín. Pritom ak sa majitelia firmy a členovia ich rodín zúčastňujú spoločenského zjednotenia práce ako riadiaci pracovníci, vedci, umelci atď., tak sa jedná o plat za ich prácu, hoci možno nepriamy¹ a za monopolne vysokú cenu; ak sa práce nezúčastňujú, tak je to jeden z druhov kšeftárstva netvorivej luzy, ktorá existuje vo všetkých spoločenských triedach a národoch ľubovoľnej davo-, „elitárnej“ spoločnosti. Aj mieru vykorisťovania takto vyjadruje pomer ceny riadiacej práce k cene vyrobenej produkcie s prihliadnutím na dostup danej osoby k fondom spoločenskej spotreby.

Konštantný kapitál sa nachádza v štruktúre každého súkromného kapitálu, no nenachádza sa v štruktúre celkového kapitálu spoločnosti, ktorý sa celý rozdeľuje na **a)** fond osobnej spotreby podnikateľov a **b)** mzdový fond (*osobnej spotreby*) nájomného personálu, ktorý sa prakticky nezúčastňuje na investičných operáciách spoločnosti. Tohto pohľadu na vec sa pridržal Adam Smith. Toto stanovisko dostalo názov «**Smithova dogma**». Podľa A. Smitha, celý kapitál spoločnosti ide na zaplatenie ľudskej práce: minulej, súčasnej i budúcej. K. Marx A. Smitha „opravil“, V. I. Lenin s K. Marxom súhlasil, a výsledkom toho sa v marxisticko-leninskej politickej ekonómii konštantný kapitál vyskytuje v štruktúre spoločenského kapitálu, pretože vraj existuje nedeliteľný zvyšok konštantného súkromného kapitálu.

Konštantný kapitál je súhrnná hodnota produkcie dodávateľov za jeden obrat kapitálu. T. j. súhrn cien ich produkcie, ktorá sa z pohľadu dodávateľov tiež rozpadáva na «C», «V», «M». A ich «C» sa zase rozpadáva na ďalšie «C», «V», «M» atď.

Z matematického pohľadu tu vidíme súbor postupností kladných čísel, predstavujúcich konštantný kapitál každého podnikateľa, zúčastňujúceho sa výroby produkcie prvého z nich. Spoločný člen takejto postupnosti sa určuje vzťahom:

$$C_k = C_{(k-1)} - S_k,$$

kde S_k je náhodné kladné číslo, ktoré je menšie ako $C_{(k-1)}$, a predstavujúce súčet variabilného kapitálu (V) + nadhodnotu (M) «k-tého» kapitalistu; index «k» je číslom kroku vyčlenenia príjmu podnikateľa, príjmu nájomného personálu a konštantného kapitálu z ceny (*jeho predanej produkcie*); je číslom ďalšieho podnikateľa v postupnosti, ktorá je opačná

¹ Možno ani nedostávajú plat za svoju hlavnú pracovnú činnosť v spoločenskom zjednotení práce.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

poradiu dodávateľov produkcie prvému podnikateľovi. (* t.j. «1» kupuje tovar od «2»; «2» od «3» atď. Index stúpa od výrobcov koncových produktov, cez polotovary až k dodávateľom prvotných surovín, majúcich najvyšší index. T.j. k = dodávateľ; $k - 1$ = odberateľ *).

Každý, kto chce, môže sa pozrieť do ľubovoľnej učebnice matematickej analýzy, do kapitoly Teória limit, a presvedčiť sa o tom, že limita takejto postupnosti sa presne rovná nule¹. Z toho vyplýva, že ak sa aj A.Smith v niečom mýlil, tak to nebolo v tejto otázke. K.Marx napísal ešte nejaké „matematické“ rukopisy, čo nás v súvislosti s jeho chybným záverom o nesprávnosti tézy A.Smitha núti predpokladať, že K.Marx bol buď invalidom na obe hemisféry (pretože matematika je záležitosťou abstraktno-logického myslenia, za ktoré zodpovedá ľavá hemisféra); alebo bol bezočivo drzý vo svojej vierolomnosti a podlosti.

No ani teóriu limití netreba nato, aby sme sa presvedčili o správnosti názoru A.Smitha. Proces drobenia konštantného kapitálu na variabilný a zisk je analogický tomu, ako keď za stolom sedí skupinka ľudí s lyžicami v rukách, a náhodne si podáva jeden druhému nádobu s jedlom. Aj malému dieťaťu je jasné, že nakoniec bude nádoba do čista vylízaná, len «veľkí filozofi» K.Marx, F.Engels, V.Lenin a spol. jedným hlasom tvrdia:

«Dieťa sa mýli: na stenách nádoby zostanú zvyšky „jedla“, a vylízať nádobu alebo vyškrabkať zvyšky lyžičkou nie je *objektívne* možné». Z úst batoliat hlaholí pravda; z úst klasikov hlaholí medziregionálne kšeftárstvo, pretože ono určuje tie momenty, kedy je „nádoba/banka“ (či *CENTRÁLNA BANKA?*) prázdna a hra (s *dopredu určeným víťazom*) ukončená.

Z pohľadu šéfov nadnárodných kšeftárov sú klasici ozajstní géniovia, keď vytvorili a vnútili DAVU takúto „politickú ekonómiu“.

Marxisticko-leninský nedeliteľný zvyšok konštantného kapitálu môže byť interpretovaný len ako „hodnota prírody“: všetko to, čo nebolo vytvorené prácou človeka. To v terminológii teórie riadenia znamená «chyba prírody».

Presne tak isto, ako si skupinka s lyžicami prehadzuje nádobu s jedlom, tak si aj súkromné výroby navzájom prehadzujú jeden od druhého získané

¹ Ak prechádzame postupnosťou od indexu $k = 1$ (koncový produkt, ktorého cena sa rovná $C_{(k-1)}$) navrhujúc index až po $k = n$ (prvotné suroviny, resp. pozemok so surovinami), tak dôjdeme k záveru, že $C_n = 0$ z toho dôvodu, že na úplnom počiatku si pozemok so surovinami niekto prisvojil zadarmo, a teda nemal žiadne vstupné náklady v podobe konštantného kapitálu C , takže cena predaného prvotného medziproduktu predstavovala iba cenu za prácu (V) + nadhodnotu (M). Všetky technológie majú svoje korene v prírodných materiáloch, ktoré tu boli vždy zadarmo, a v prípade duševných produktov skladatelia za inšpiráciu tiež neplatia, t.j. vždy sa možno dopracovať k prvotnému konštantnému kapitálu s hodnotou nula. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

«C»¹ aj so svojimi doplnkami k nemu², až kým «C» nevyletí z kolobehu produktovej výmeny aj s finálnou spotrebovanou produkciou vo sfére osobnej spotreby (TOS), štátnej spotreby (20 ŠAOS) a odovzdanou do fondov spoločenskej spotreby (FSS), t.j. kým «C» «nevyletí» za hranice bloku 18 TVS (trh výrobnjej sféry) na schéme obr. 2.

Avšak prítomnosť „nedeliteľného zvyšku“ v marxisticko-leninskej politickej ekonómii vedie k opakovaným účtom, t.j. mnohonásobnému zaúčtovaniu tých istých hodnôt, čo umožňuje dodatočne manipulovať so «zákonom hodnoty» a rôznym spôsobom oceňovať tú istú nomenklatúru a objem spoločnosťou vyrobenej produkcie³. Práve týmto sa zaoberali Štátny výbor pre štatistiku, Štátny výbor pre cenovú politiku, Ministerstvo financií ZSSR. To je ďalší dôvod, prečo nemá zmysel porovnávať rozpočtové asignácie ZSSR a USA na rôzne účely: USA používajú inú

¹ Len v opačnom smere. Skupina s miskou predstavuje voči výrobe reverzný chod, jedáci produkt rozoberajú, a výroba produkt skladá. – pozn. prekl.

² Tieto v súčasnej ekonomickej vede dostali názov «pridaná hodnota», na ktorú zriadili daň (DPH); „pridanú hodnotu“ však treba odlišovať od „nadhodnoty“ (zisku).

³ Ak máme dva závody, z ktorých jeden vyrába traktory, a druhý sa špecializuje na výrobu «radlíc», ktoré po pripavení na traktor ho zmenia v buldozér, tak v závislosti od toho, na ktorom z dvoch závodov pripievajú radlice, dostaneme aj dve odlišné hodnoty celkového spoločenského produktu.

Pri cene traktora 1000 peňažných jednotiek (p.j.) a cene radlice 100 p.j. bude cena buldozéra minimálne (*bez pridanej hodnoty*) 1100 p.j.

Ak sa vyrobilo 1000 traktorov a 100 z nich bolo predaných závodu na výrobu radlíc, tak on vyrobí 100 buldozérov. Vklad výroby 900 traktorov a 100 buldozérov do HDP (*hrubého národného produktu*): 1000 traktorov × 1000 p.j. + 100 buldozérov × 1100 p.j. = 1.110.000 p.j.

Ak sa vyrobilo rovnaké množstvo traktorov aj radlíc, no 100 radlíc bolo predaných závodu na traktory, tak vklad výroby 900 traktorov, 100 buldozérov a 100 radlíc do HDP: 900 traktorov × 1000 p.j. + 100 buldozérov × 1100 p.j. + 100 radlíc × 100 p.j. = 1.020.000 p.j.

Ako vidno z porovnania oboch výpočtov hodnoty tej istej vyrobenej produkcie, ak chceme zvýšiť HDP v jeho finančnom vyjadrení, treba pri výrobe buldozérov prevážať traktory do závodu na výrobu radlíc. Hoci z praktického hľadiska je jasné, že odvieť závesné zariadenia (radlice) do závodu na výrobu traktorov bude ľahšie a lacnejšie, než odväzať traktory do závodu na výrobu radlíc, pretože tento spôsob výroby buldozérov nielenže znižuje vklad traktorovej výroby do celkového HDP, ale navyše znižuje aj potrebu dopravných služieb zo strany priemyslu, čím znižuje vklad dopravy do HDP v jeho finančnom vyjadrení.

Tento príklad je len ukázkový a v žiadnom prípade ho netreba chápať tak, že jeden závod by mal vyrábať celú nomenklatúru produkcie, ktorú reálne vyrába množstvo podnikov v spoločenskom zjednotení práce. On iba ukazuje možnosti manipulácie a machinácie pri ohodnocovaní tej istej produkcie na základe marxisticko-leninskej politickej ekonómie. Aj takto pracovala štatistická služba ZSSR, a Štátna plánovacia komisia takto v rade prípadov zabezpečovala rast HDP.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

politickú ekonómiu. No, a manipulovanie cien (*vrátane hodnoty cenných papierov a peňazí*) je zase prostriedkom globálneho kšeftárstva. Marxistická politická ekonómia „skúma“ vlastnú vymyslenú FIKCIU, a nie *reálnu výrobu, evidenciu, distribúciu a spotrebu produkcie*. Preto v ZSSR a ďalších krajinách bývalého svetového socialistického systému tvorí základ negramotného slaboduchého riadenia ekonomiky OFICIÁLNYM vedením týchto štátov¹.

* * *

Doplnenie z r. 2004

Vysvetlenie «Smithovej dogmy»

Vysvetlíme si, že nesúhlas s Marxom v otázke «Smithovej dogmy», ktorý sme vyjadrili ešte v roku 1991 v prvom vydaní „Mŕtvej vody“, nie je výsledkom našej vlastnej analýzy „Kapitálu“. Táto analýza vedeckej nekonzistencie „Kapitálu“ bola vypracovaná jedným z našich kolegov ešte v 1980-tych rokoch. Okrem omylu Marxa v otázke «Smithovej dogmy» a dupľovaného účtovania (*výsledkom ktorého možno to isté spektrum výroby oceniť odlišne*) tam objavil ešte množstvo menej dôležitých nezmyslov. Keď zverejnil výsledky svojich výskumov, tak ho najprv diskrétno poslali na psychiatrické vyšetrenie, ktorého ho označilo za úplne psychicky zdravého, po čom ho za všetky jeho vedecké výsledky jednoducho vylúčili z Komunistickej strany. Avšak ani znamenití marxisti Akadémie Vied ZSSR a vojensko-politickej akadémie V.I.Lenina nedokázali ukázať chyby v jeho matematických výpočtoch a systéme úvah.

Vtedy VP ZSSR zaradil niektoré jeho objavy do pracovných materiálov s ekonomickou problematikou, odkiaľ sa dostali do „Mŕtvej vody“. Avšak po zverejnení niekoľkých vydaní „Mŕtvej vody“ začali stúpenci marxizmu trvať na tom, že politicko-ekonomické názory VP ZSSR majú vo svojom základe marxistickú politickú ekonómiu, a vo svojom postoji k «Smithovej dogme» sa VP ZSSR mylí, t.j. K.Marx má pravdu.

Preto v aktuálnom vydaní otázku rozporov ohľadom «Smithovej dogmy» preskúmame podrobnejšie. Začneme tým, že text K.Marxa (*„Kapitál“, 1. zväzok, 22. kapitola*), kde vyjadruje svoj nesúhlas s A.Smithom v otázke štruktúry spoločenského kapitálu, umožňuje

¹ Týka sa to aj roku 1998, pretože v ekonomickej vede a systéme prípravy kádrov stále prevládajú nositelia marxisticko-leninských automatizmov riadenia ekonomickej informácie. Prehodnotenie marxistického dedičstva jak vcelku, tak ani v politickej ekonómii ešte v spoločnosti neprebehlo. Ľahostajný postoj k nemu + formálne ohlásené zrieknutie sa ho a *reálne očistenie kultúry myslenia (riadenia informácie) od jeho chýb* — sú dve rozdielne veci.

Mŕtva voda

dvojakú interpretáciu, a okrem toho obsahuje medzi riadkami zámenu jedného zmyslu druhým.

V závislosti od variantu interpretácie Marxovho textu má matematicky formálne pravdu buď A.Smith, alebo K.Marx. Avšak finančno-ekonomická interpretácia matematicky bezchybne získaného výsledku, ak dáme za pravdu K.Marxovi, prebieha pri zámene jedného zmyslu druhým.

Marx, vyjadrujúc svoj nesúhlas so Smithom, píše:

«A.Smith svojou od základu pomýlenou analýzou prichádza k nezmyselnému výsledku, že spoločenský kapitál sa redukuje len na variabilný kapitál, t.j. vydáva sa len na zaplatenie miezd, hoci každý individuálny kapitál sa delí na konštantnú a variabilnú časť. Dajme tomu, že napríklad výrobca súkien premení 2000 £ na kapitál. Časť peňazí vynakladá na nájom tkáčov, druhú časť na vlnenú priadzu, stroje atď. Ale ľudia, od ktorých kupuje priadzu a stroje, časťou týchto peňazí zasa platia prácu atď., až sa nakoniec celých 2000 £ minie na výplatu miezd, čiže produktívni robotníci spotrebujú celý produkt reprezentovaný sumou 2000 £. Ako vidíme, celá váha tohto argumentu spočíva na výraze „atď.“, ktorý nás posielá od Poncia k Pilátovi. V skutočnosti A.Smith prerušuje skúmanie práve tam, kde sa začínajú ťažkosti».

Po tomto Marx začína nový odsek:

«Kým skúmame iba fond celkovej ročnej výroby, ročný proces reprodukcie je ľahko pochopiteľný. Ale všetky súčasti ročnej výroby treba priniesť na trh tovarov, a tam sa začínajú ťažkosti. Pohyby jednotlivých kapitálov a osobných príjmov sa križujú, miešajú a strácajú vo všeobecnom premiestňovaní — v obehú spoločenského bohatstva —, ktoré mátie zrak a kladie pred pozorovateľa veľmi spleťté problémy. V treťom oddiele druhej knihy budem analyzovať reálne vzťahy».

Všimnime si, že v prvom odseku nie je postupnosť premiestňovania (*v ktorej možno pozorovať premenu východiskovej sumy kapitálu na variabilný kapitál*) od jedného kapitalistu k druhému ohraničená žiadnou časovou lehotou: slová «atď.» neznamenujú žiadne chronologické ohraničenia, a tak, prejdúc k teórii limit z matematickej analýzy, dospejeme k názoru, že pravdu má A.Smith. Práve takáto interpretácia

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

K.Marxa leží v základe textu minulých vydaní „Mŕtvej vody“ ohľadom omylu K.Marxa v tejto otázke.

Druhý odsek už kladie chronologické ohraničenia na proces drobenia skúmanej východiskovej sumy: — jeden rok. To ale vylučuje možnosť nasmerovať postupnosť množiny skúmaných kapitalistov do nekonečna. V dôsledku toho sa reťazec pretrhne, keď narazíme na chronologicky poslednú kúpno-predajnú transakciu surovín a strojov, uskutočnenú v roku predchádzajúcom skúmanému.

Vo výsledku tak dostaneme nenulový zvyšok počiatkovej sumy, ktorá bude predstavovať konštantný kapitál posledného skúmaného kapitalistu. Tým pádom to vyzerá, akoby sa A.Smith mýlil a pravdu mal K.Marx.

No ak budeme skúmať maximálne široký makroekonomický systém, majúci iba svoj vnútorný trh a nemajúci vonkajšie trhy (*hospodárstvo celého ľudstva*), **potom by sme tento nenulový zvyšok nemali nazývať «konštantným kapitálom», pretože konštantným kapitálom sú podľa definície prostriedky utrácané za produkty a služby, ktoré sa kupujú u druhých súkromných podnikateľov pre potreby vlastnej výroby.**

Ak v makroekonomickom systéme existuje iba vnútorný trh, tak tento zvyšok nepredstavuje «konštantný kapitál», ale «variabilný kapitál» predchádzajúcich výrobných cyklov, stojacich mimo skúmaný ročný cyklus (*v minulosti*). Práve tento prípad sme mali na mysli v „Mŕtvej vode“ (*a pri existencii vonkajšieho trhu v makroekonomickom systéme sa konštantný kapitál objaví v štruktúre spoločenského kapitálu z bilancie zahraničného obchodu*).

Avšak marxistická politická ekonómia nemá označenie pre variabilný kapitál stojaci mimo skúmaný výrobný cyklus. A práve v tom spočíva skrytá zámena jedného zmyslu druhým, nachádzajúca sa v marxistickej politickej ekonómii medzi riadkami.

Ďalej pokračuje text verzie z r. 2000.

* * *

Zo štruktúry ceny C+V+M vidno, že s vnútrofiremnou produktovou výmenou je spojené len «V», idúce na zapltenie *práce personálu, riadeného* direktívno-adresným spôsobom; Veľkosť «C» a «M» určuje konjunktúra trhu a nepodlieha direktívno-adresnému riadeniu zo strany firmy. Preto pri sformovaných cenách a vyčerpanej kapacite trhu možno zväčšiť «M» predovšetkým na úkor zníženia «V», t.j. zníženia počtu zamestnancov, neproduktívne stráveného času a čiastočne zvýšením výrobných kultúr v už používaných technologických procesoch, čo vedie k efektívnejšiemu využívaniu «C». To je vecou direktívno-adresného

Mŕtva voda

riadenia, t.j. «povelovo-administratívneho» systému firmy. Je to jej vnútorná záležitosť, v ktorej sa nijako neprejavuje vonkajší „hospodársky rozpočet“, „samofinancovanie“, hoci je tu prirodzene snaha o ekonomickú sebestačnosť výroby. A vnútorné direktívno-adresné riadenie je založené na svojvôli administratívy, hoc aj ohraničenej jej predstavami o mravnosti a etike, a tiež jej poslušnosťou voči zákonom. Po vyčerpaní tohto zdroja, ak to umožňuje kapacita trhu a hodnotenia perspektív konjunktúry, je možné ďalšie rozšírenie výroby a jej rekonštrukcia. Nato v «trhovej» ekonomike treba získať dodatočné financie: buď zo svojho zisku, alebo z kapitálu získaného na dlh za akcie firmy, alebo prostredníctvom pôžičky.

Splácanie dlhov sa predpokladá z rozpočtu získaného z budúceho zisku. No, požičaním kapitálu na dlh si veriteľ želá mať podiel na časti zisku, ktorého získanie je u podnikateľa zatiaľ len POTENCIÁLNE možné vďaka pôžičke veriteľa. Zdôvodnenie tohto *veriteľovho práva* na podiel zo zisku býva rôzne:

- od jednoduchého „aj sám by som mohol vložiť peniaze do výroby a mať tak zisk“. Nato by však bolo potrebné, aby bolo peňazí viac, než nejaké minimum, pretože tak ako v jadrovej fyzike, aj v každom odvetví výroby existuje nejaké „kritické množstvo“ (*vstupných nákladov*), ktoré až keď sa prekročí, tak peniaze sa môžu stať kapitálom («*samonarastajúcou hodnotou*» v *marxistickej terminológii*; *samonarastajúcou chybou riadenia* — v *terminológii teórie riadenia*). A na prekonanie tejto kritickej hodnoty je potrebná zbierka akcionárov-zakladateľov, spájajúcich dohromady malé sumy, ktoré sa samostatne nemôžu stať kapitálom;
- až do profesionálne úžernického „keď ti dávam toľko peňazí, tak riskujem, že ich minieš naprázdno, a žiadny zisk nebude. Mám veľa takých ako ty, mnohí z nich skrachujú, a ja ostanem v strate. Preto je potrebný úrok z pôžičky, aby aj tebe (ak neskrachuješ), aj mne (a ja určite neskrachujem) bolo dobre, pretože pomocou úroku môžem pokryť SVOJE straty z krachu mojich (*alebo MNOU SKRACHOVANÝCH?* — *veľa práce, málo času urobiť si jasno...*) dlžníkov.“

Akonáhle je vzájomné porozumenie s kreditorom¹ (*veriteľom*) dosiahnuté, situácia sa podstatne mení. Ak do toho momentu (*aj keď len z pohľadu súkromného podnikateľa*) „živelnosť trhu“ existovala, tak

¹ A nie s podielnikom-akcionárom, pretože finančný blahobyt podielnikov závisí od riaditeľstva firmy, a finančný blahobyt riaditeľstva aj podielnikov zasa závisí od *finančnej zhovievavosti kreditora*, ktorý riadi rozdelenie pôžičiek, tvoriacich značnú časť obrátových prostriedkov mnohých spoločností.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

v momente príchodu ORGANIZOVANÉHO kreditora živelnosť trhu *objektívne mizne* a začína sa *subjektívne* RIADENIE „živelnosti“, hoci vo fantázii súkromného podnikateľa, a možno aj mnohých sovietskych zástancov trhu, ona existuje aj naďalej, tak ako v prvotnopospolnej dobe vzniku výmenného obchodu na princípe «tu a teraz, výmena z ruky do ruky».

Banková pôžička sa od pôžičky súkromného úžerníka líši iba tým, že úžerník požičiava za úrok „svoje“ „čestne“ nahrabané peniaze, a banka požičiava za úrok peniaze svojich vkladateľov, vracajúc im naspäť časť zo získaného úroku vo forme percent z vkladu.

V určitej etape rozvoja spoločenskej výroby je prosba podnikateľa o pôžičku sprevádzaná otázkami protistrany:

- Čo chcete vyrábať?
- Podľa koho patentov a technológií?
- Komu to chcete predávať?

V závislosti od odpovedí na tieto otázky sú formulované aj podmienky pôžičky, ktoré určujú NIE ÚSPECHY ZDOKONALOVANIA VÝROBY, vychádzajúc zo spoločenských záujmov, ale STABILITU PLATOBNEJ SCHOPNOSTI podnikateľa, vychádzajúc zo záujmu kreditora na úspešnom fungovaní danej výroby v danej spoločnosti pri jej existujúcej sociálnej organizácii a vlastníctve výroby danými majiteľmi.

Po tomto sa oplatí spomenúť na starozákonné «A budeš dávať na dlh mnohým národom, ale sám si dlh brať nebudeš» a nazrieť do brožúrky V.P. von Egerta „Treba sa chrániť“ (SPb, r. 1912, oznamuje s odkazom na *židovské kruhy USA: svetové židovstvo, vrátane toho „ruského“, vyhlásilo Rusku vojnu; preto pre Rusko žiadna pôžička nebude, no bude výhodný kredit a nenávratné pôžičky pre jeho protivníkov*) a všetko do seba krásne zapadne: Inštitút úverovania ležiaci v rukách židovskej mafie, podriadenej rabinátu direktívno-adresným spôsobom, je prostriedkom bezštruktúrneho riadenia «trhovej» ekonomiky a úplatnej politiky v globálnom rozsahu; Inštitút úverovania ležiaci v rukách pseudoetnickej mafie podriaďuje direktívno-adresné riadenie v štruktúrne izolovanej výrobe záujmom generality mafie od okamihu uzavretia dohody o pôžičke.

Jednoduchšie povedané:

Mŕtva voda

*Židovská „veda“ kabala
Starozákonnou mystikou bývala.
Kľúče písíem Mojžiša chránila,
Starožidovská tradícia v nich žila.
Iba úzky kruh do nich bol zasvätený,
A zmysel jej bol tajomstvom ohradený.
No hoc by aj hŕba stála za tajom skrytá,
Poznať v tom taji inštitút kredita.
Nie náhodou arabská že vrava,
Zvala židovským slovom kabala
Úpisy dlhové.*

*Vo význame tom –
Ja, myslím, že sotva sa mýlim, -
Na zmenu jarmu otrockému
prišla ku našim predkom dávny:
Vypočul „boh“ národné prosby
A počal zmenu od Kulikovskej borby
Z tých čias ľud náš kabalu plne spoznal,
Útlak bezvýchodný v nej doznal,
A v tomto strašnom zmysle,
Ona teraz kočuje v živote našom a hĺbke mysle.
Hoc i časom upadla a stála v dialke zahalená,
No v deformách režimu nového vystupuje obnovená.*

Inštitút úverovania je zovšeobecneným prostriedkom riadenia, ak sa nachádza v rukách samotnej spoločnosti alebo JEJ štátu, a je zovšeobecnenou zbraňou, ak sa nachádza v rukách protinárodnej internacistickej mafii. V Euro-Americkom konglomeráte sa táto zbraň 4. priority nachádza v rukách sionistického internacizmu. Známa požiadavka, aby štát nezasahoval do ekonomickej činnosti spoločnosti, je vlastne požiadavkou MAFIE, aby jej bola poskytnutá sloboda zasahovania do riadenia jak národného hospodárstva každého štátu, tak aj globálneho hospodárstva celého ľudstva.

Preto sú v krajinách konglomerátu riadenie a financie v relatívnom poriadku; zatiaľ čo Rusko je bojovým poľom, kde je všetko ničené. Národy našej krajiny tak majú len dve východiská: buď sa vzdať na milosť siono-internacizmu a stať sa jeho pracovným dobytkom; alebo likvidovať siono-internacizmus v globálnom rozsahu. No bezštruktúrne riadenie je len jednou stránkou inštitútu úverovania.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Druhá stránka sa prejavuje v tom, že dlžník sa ide z kože zodrať, len aby splatil dlh kreditorovi (veriteľovi). Akonáhle sa inštitút úverovania stane sociálnym javom, ústi to do situácie, že spoločnosť svoj časový fond začne menej využívať na rozvoj svojej duchovnej kultúry a oddych, a viac na rozvoj technokracie. Práve preto sa celý svet *chystá veľkolepo osláviť 500-rokov*¹ od začiatku genocídy pôvodného obyvateľstva Ameriky po jej „objavení“ Kolumbom, jedným z mnohých túlajúcich sa po svete a hľadajúcich bohatstvo, aby mohol vyplatiť svojich židovských kreditorov. A ak aj cirkev niečo zabl'abotala ohľadom odplaty a odpustenia za minulé hriechy, tak tento príklad hovorí o tom, že celé pokolenia dokážu hrešiť po smrti zakladateľa novej sorty hriechu. A tento hriech úžerníctva vôbec nie je „prvotným“, ale niečím podstatne iným a dokonca v Biblii ospevovaným.

V živote dochádza k degradácii skôr vyrobenej produkcie následkom živelných a vojnových škôd, fyzického a morálneho zastarávania. SAMO-(*Ludskosť*)-riadenie spoločnosti by malo zabezpečovať kompenzáciu strát spôsobených degradáciou, a podporovať rast spotrebiteľskej kultúry a blahobytu spoločnosti. V podmienkach existencie kreditno-finančného systému spoločnosti sa všetky tieto procesy v ňom odrážajú ako: *inflácia; klesanie cien produkcie; rast spotrebných fondov pri zachovaní úrovne cien; vytlačanie produkcie zo spotrebného trhu do bezplatných fondov spoločenskej spotreby atď.* V kreditno-finančnom systéme sa tiež odráža aj nárast produktivity SPOLOČENSKEJ práce. Židovský úrok je vždy priemerne vyšší, než tempá rastu produktivity práce v ich peňažnom vyjadrení so zohľadnením inflácie. Vďaka tejto osobitosti sa financie v Euro-Americkom konglomeráte počas stáročí koncentrovali v rukách niekoľkých židovských rodín: majetok z bankrotov (*od osôb neschopných splácania*) prechádzal za symbolickú cenu k úžerníkovi alebo bol vydražený (*a kto šéfuje aukčným domom, sme si už povedali skôr*). Peniaze predstavujú „všeobecný ekvivalent“, ktorý navzájom odcudzuje jak človek od podstaty práce a bytia, tak aj prácu a bytie od človeka. Úrok vyšší, než sú tempá rastu produktivity spoločenskej práce², počas stáročí pohlcovал jak novovytvorený, tak aj dávnejšie vytvorený spoločenský majetok v jeho peňažnej odcudzenej forme v prospech súkromného kreditora. Židovstvo ako celok vystupovalo počas stáročí ako jednotná korporácia kreditorov, podriadených jednej generalite mafie, ktorá pre nich interpretuje spoločný zákon podľa okolností a pokynov nadžidovského prediktora. Všetko v súlade s Bibliou: «a budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú» (Deuteronomium), a «národy a kráľovstvá, ktoré ti

¹ Text bol písaný ešte pred týmto výročím, ktoré bolo oslávené v r. 1992.

² Pri evidovaní hrubého produktu v nemenných cenách.

Mŕtva voda

nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené» (Izaiáš¹). Takže jeden úžerník je vnímaný ako kšeftár, ale úžerník v zákone (*údajne*) Mojžišovom je už súčasťou medziregionálneho systému bezštruktúrneho riadenia ekonomiky (*o čom „slobodní“ „súkromní“ podnikatelia nemajú ani potuchy*) a súčasťou armády vedúcej EKONOMICKÚ GENOCÍDU voči celým národom.

Ak podľa názoru niektorých je politika «koncentrovaným vyjadrením ekonomiky», tak koncentrovaným vyjadrením «nového politického myslenia» (*odrážajúceho «nové ekonomické myslenie» týchto niektorých*) sa ukazuje byť obyčajný starozákonný internacizmus:

- rozbiť riadenie ekonomiky, v dôsledku čoho sa zintenzívnia degradačné procesy a padnú nielen tempá rastu, ale aj samotná produktivita práce;
- rozbiť štátny monopol na zahraničný trh a urobiť rubel' konvertibilným;
- poskytnúť pôžičky, a keď bude hra s dvomi označenými dolníkmi dokončená (*t.j. rubel' bude mať hodnotu zlomku centov*)², tak vystavia účet na zaplatenie (*hospodárstvo „za hubičku“ padne do rúk nadnárodnej mafie*).

Táto koncepcia „perestrojky“ — A INEJ JEDNODUCHO NIET — umožňuje v súlade so zákonom (*či už podľa Deuteronómia, ktoré pravoslávie i celé kresťanstvo považuje za «sväté»; či už podľa „Mojžišovho zákona“ ako celku; či už podľa zákona «hodnoty» — všetky sú zlodejské*) ukradnúť v odcudzenej peňažnej forme Rusko i majetok jeho národov, vrátane národov samotných. Pritom, s oslami (*oficiálnymi lídrami ohľadom ich vernosti národu*) nepohneš ani o centimeter.

Nazýva sa to «obnova všeludských základov pokroku v ZSSR». Keďže mimo Euro-Amerického konglomerátu sú základy pokroku iné, tak propagátorom všeludského pokroku je v tomto prípade siono-internacizmus. Izaiáš priamo hovorí, čo treba urobiť s národmi, ktoré sa nechcú podriaďiť takémuto pokroku. Máme dočinenia s agresiou nielen na úrovni 1. až 3., ale aj 4. priority zovšeobecných zbraní.

„Zákony“ a obyčaje vojny hovoria, že porazený (*a to aj agresor*) sám platí za svoju porážku aj za náklady víťaza. Túto poučku možno celkom odôvodnene aplikovať aj na agresiu medziregionálnej siono-internacistickej mafie, na jej nevoľníkov a žoldnierov. Mafiózny charakter

¹ Boh si lotrov značkuje: Alexander Izaievič So-LŽE-nicin bol PROROKOM tejto podlej doktríny. (*Samotný Izaiáš, ktorý ohlásil túto ďalekosiahlu podlosť, zomrel podľa Biblie hroznou násilnou smrťou*).

² 2000 rubľov za 1 americký dolár bol kurz v r. 1997.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

agresie siono-internacizmu ponecháva jedinou efektívnu nadzákonnú cestu odrazenia agresie: «Vyparili sa vaše peniažky!» a odstránenie označeného „balíčka kariet“, demonštrujúceho efektívnosť tandemového princípu organizácie prác na celkovom rozvrate ekonomiky, ak tandem nedisponuje žiadnou metodologickou kultúrou, čím rozdeľuje dav na dve poddané stáda, nepriateľské voči sebe navzájom, ale najmä k sebe ako národu¹.

V tejto konfrontácii má každý právo vybrať si svoje vlastné miesto:

- 1) nezúčastneného príslušníka davu;
- 2) siono-internacistu alebo jeho poskoka;
- 3) alebo Človeka.

Čo sa stane s porazeným, o tom rozhoduje víťaz sám v medziach Božieho dopustenia podľa vlastnej SVOJVÔLE. Preto najdôležitejšie je nezmyliť sa vo vlastnej SVOJVÔLI, keďže dnešná „vojna zákonov“ je súčasťou tej istej vojny, ktorú vedie siono-internacizmus proti národom krajiny.²

A ak ľudia chcú aj naďalej žiť a stať sa Ľuďmi, tak musia oslobodiť seba i budúce pokolenia od tejto amorálnosti. Nato však nie sú potrebné rozvírené vášne odmietania cudzej amorálnosti ani všeobecné slová o svojich dobrých úmysloch, ale konkrétna konceptuálna alternatíva v prítomnosti ktorej už nebude v spoločnosti možná realizácia minulej koncepcie. Preto teraz prejdeme od všeobecných slov ku konkrétnym presným vedám a preskúmame možnosti ich použitia v úlohách riadenia v ekonomike.

Matematický opis produktovej výmeny a riadenia

Matematika je abstraktná veda, ktorá nám pomáha pochopiť, vyjadriť a opísať *mieru* všetkých vecí a procesov. Súčasná *aplikovaná matematika*

¹ V tomto odseku šlo o zobrazenie konfrontácie (tandemu) M.S.Gorbačova a B.N.Jeľcina v období do roku 1992.

² Nasledujúci text až po posledný matematický vzorec predstavuje fragment našich pracovných materiálov z rokov 1992 až 1995, nazvaných „Národnohospodárske aspekty životarečenia“.

Táto časť je do aktuálneho vydania doplnená ako ilustrácia toho, ako sa realizuje prechod k riešeniu konkrétnych životných úloh na základe zdanlivo od života odtrhnutých abstrakcií «čistej» matematiky a dostatočne všeobecnej teórie riadenia. V podstate spája Časť 1 a Časť 2 „Mŕtvej vody“, pokračujúc výklad dostatočne všeobecnej teórie riadenia v trochu inej forme, a končí opisom najvšeobecnejšieho algoritmu riadenia. V tejto časti sú vysvetlené len tie najdôležitejšie svetonázorové otázky, preto sa k nej netreba stavať ako k sebestačnému opisu matematického modelu ekonomiky, ale ako k fundamentu, na ktorom takýto model môže byť postavený.

Mŕtva voda

je predovšetkým o *numerických metódach*, ktoré sa v praxi pri všetkej ich rozmanitosti redukujú na štyri *aritmetické* operácie (+, -, *, /), vykonávané s konkrétnymi číslami v *určitej* postupnosti. Inými slovami, z pohľadu aplikovanej matematiky sú všetky matematické abstrakcie a symboly prostriedkami viac či menej naplneného balíka štyroch aritmetických operácií.

Aby sa však čisto matematické metódy mohli stať prostriedkom na riešenie rôznych úloh stojacich mimo matematiku, tak je potrebné každej matematickej abstrakcii *presne priradiť* objektívne a *v praxi merateľné kategórie* tej oblasti spoločenskej činnosti, ktorá sa chystá použiť čisto matematický aparát, pretože *aritmetika nefunguje v podmienkach číselnej neurčitosti*.

Veľakrát sa nie *všetko objektívne* podarí odhaliť, a odhalené zmerať, a vtedy je na zaplnenie prázdnoty *v už vopred vybranom* matematickom modeli a na odstránenie číselnej neurčitosti dobré použiť **metódu „expertných hodnotení“**. Podstata metódy spočíva v tom, že sa uskutoční výskum „verejnej mienky“ profesionálov (*alebo tých, koho zvyknú považovať za profesionálov v danej oblasti*) na základe nejakého špeciálne (*pre každý prípad*) vypracovaného dotazníka. Zo štatistického spracovania výsledkov odpovedí skupiny profesionálov — expertov — sa potom extrahujú číselné hodnoty parametrov, potrebné pre prácu algoritmu zvolenej numerickej metódy aplikovanej matematiky.

V podmienkach davo-„elitizmu“ sa často stáva, že metóda expertných hodnotení degraduje na obyčajný nástroj potlačovania intelektu nesúhlasiacich a ich celkovej psychiky prostredníctvom *matematického aparátu* s cieľom dodať *profesionálnemu šarlatánstvu a intrigánstvu* podobu serióznej vedy. Obyčajne sa to stáva pri zjavnej neschopnosti pochopiť prebiehajúce udalosti, správne zadať úlohu a gramotne organizovať jej riešenie.

Metóda expertných hodnotení sa najčastejšie používa v úlohách, ktoré sú v podstate úlohami *určenia hierarchického usporiadania vektora cieľov*, a s nimi spojených úloh určenia „váhových koeficientov“ v rôznych *číselných kritériách optimálneho výberu len jedného* z množiny možných riešení riadiacej (*projektovej*) úlohy. O tom aj pôjde ďalej reč.

No keďže mravná predurčenosť výsledkov činnosti sa rozprestiera aj na expertov, tak v spoločnosti, v ktorej prevláda zvrátená mravnosť, sa bude jej skazenosť cez metódu expertných hodnotení v úlohách s *určitou* tematikou nevyhnutne a *pre spoločnosť nekontrolovateľne* premietat' do chýb vo výsledkoch uplatnenia plne funkčnej, bezchybnej a „čistej“ objektívnej matematiky.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Platí to o to viac, ak sa *názory vybočujúce z normy*, nachádzajúce sa uprostred množstva odpovedí expertov, buď úplne vyradujú zo skúmania, alebo sa spracovávajú v rámci celej zvyšnej štatistiky, čím sa v nej utopia. V skutočnosti, a tým skôr v *krízových situáciách*, keď je väčšina expertov *nespôsobilá*¹, môžu práve z normy vybočujúce názory vyjadrovať videnie pravdivého stavu vecí a smerovania *udalostí*, a preto v normálnom systéme riadenia podľa schémy prediktor-korektor im treba venovať *osobitnú* pozornosť. Príčinou takéhoto odmietania osobitne preskúmať z normy vybočujúce názory expertov môže byť jak *nemožnosť ich použitia v už prijatom modeli*, tak aj ich nezlučiteľnosť s prevládajúcim svetonázorom, *na základe ktorého* je už prijaté určité riešenie, ktoré už len treba „vedecky zdôvodniť“.

Preto sa treba snažiť vyhýbať metóde expertných odhadov, a budovať aplikované matematické modely vo všetkých sférach činnosti na základe:

- 1) *objektívne merateľných a vyčísliteľných* parametrov a
- 2) vedome *účelnej* hierarchickej usporiadanosti ich dôležitosti, ktorú možno pochopiť, objasniť aj *spochybníť* (ak sú prítomné aj iné modely a pohľady na problematiku).

Ak sa to nepodarí, tak matematický model stráca svoju metrologickú konzistenciu, pretože v sebe zahŕňa objektívne nemerateľné, t.j. objektívne nevyčísliteľné parametre a vyjadruje neurčitý mravne podmienený subjektivismus v stavbe vektora cieľov (*vždy objektívne existujúceho*).

Do kategórie úloh, kde sa pomocou metódy „expertných hodnotení“ snažia podvedome alebo úmyselne dodať niekoho sebestvu vidinu objektívnosti, patria väčšinou úlohy riadenia a organizácie samoregulácie *mnohoodvetvových výrobnospotrebitel'ských systémov*² v *spoločensky prijateľných režimoch*.

Mnohoodvetvový koncern, národné hospodárstvo ako celok — „makroekonomika“ — je mnohoodvetvovým výrobnospotrebitel'ským systémom. Graficky môže byť schéma produktovej výmeny v takýchto mnohoodvetvových výrobnospotrebitel'ských systémoch zobrazená tak, ako to bolo uvedené na obr. 2. A hoci nám aj obrázok dáva názornú predstavu o celkovom charaktere produktovej výmeny, no sám osebe nič nehovorí o svojich kvantitatívnych parametroch a o konkrétnych možnostiach riešenia úloh riadenia národného hospodárstva.

¹ Kríza je dôsledkom stabilnej nespôsobilosti väčšiny v objektívnom priebehu udalostí; ak by väčšina bola spôsobilá, správala by sa v minulosti inak, a ku kríze by nedošlo.

² V slangu „profesionálnych“ ekonómov: „makroekonomické“ úlohy.

Mŕtva voda

Formálne matematicky sa produktová výmena v mnohoozvetvovom výrobnno-spotrebiteľskom systéme opisuje sústavou rovníc medziodzvetvovej bilancie produktovej výmeny a cenových vzťahov. Tieto makroekonomické systémy sú systémami impulzného/nespojitého fungovania v tom zmysle, že pri skúmaní daného systému sa prechod z jedného stavu do druhého zaznamenáva na základe faktu odovzdania produkcie z rúk výrobcu do rúk jej zákazníka, a dlhodobý charakter procesov výroby, ktorý predchádzal odovzdaniu produkcie, je «vnútornou záležitosťou» príslušných elementov systému. Preto manažérsky dôležitý opis produktovej výmeny v mnohoozvetvových výrobnno-spotrebiteľských systémoch charakterizuje určitý interval času ΔT . Vďaka podmienenosti poľnohospodárstva a systému vzdelávania (*liaheň kádrov, bez ktorej je výroba odsúdená na degradáciu a úplné zastavenie*) od biosférynych cyklov tvorí dĺžka časového intervalu (*t.j. výrobného cyklu*), v ktorom možno preskúmať celý reťazec produktovej výmeny všetkých odvetví, — minimálne rok; a pre komfortné používanie modelu sa vo väčšine prípadov používajú celočíselné (1, 2, 3, ...) násobky ΔT roku.

Medziodzvetvová bilancia produktovej výmeny ukazuje rozdelenie hrubej produkcie každého odvetvia medzi všetkými odvetviami v procese ich výrobnej činnosti; okrem produktov, ktoré boli spotrebované v procese výroby, medzi ktoré patrí *konečný produkt* každého odvetvia.

Medzi konečné produkty patria:

- 1) «investičné produkty» — nové výrobné prostriedky,
- 2) nákupy na zabezpečenie činnosti štátu,
- 3) spotreba populácie.

V súlade s touto objektívnou štruktúrou produktovej výmeny, veľmi odlišnou od marxisticko-leninskej schémy výmeny «jedličiek a žemličiek», v základe medziodzvetvovej bilancie leží kvadratická tabuľka (matica). Každý jej riadok opisuje rozdelenie produkcie daného odvetvia medzi všetky ostatné odvetvia (*znázornené na obr. 2 v bloku 18 TVS*) v procese ich výrobnej činnosti; a každý stĺpec ukazuje spotrebu produkcie všetkých odvetví konkrétnym vybraným odvetvím.

Vedľa tejto tabuľky sa nachádza ešte niekoľko stĺpcov:

- zľava je stĺpec hrubej produkcie,
- sprava sú stĺpce zodpovedajúce vyššie menovaným základným zložkám konečného produktu.

Bilancia môže byť vyjadrená jak v *naturalnej*, tak aj vo *finančnej forme evidovania* produkcie. Pri finančnej forme evidovania produkcie sa do bilancie okrem riadkov, opisujúcich rozdelenie produkcie medzi

Mŕtva voda

- a tú produkciu, ktorá slúži na udržiavanie a ďalší rozvoj výrobného systému.

* * *

Spresňujúce doplnenie r. 2004¹

Všetky úspechy aj absencia akýchkoľvek úspechov sú v každej kultúre prejavom rôznych mravne podmienených potrieb ľudí, a **všetky potreby ľudí a spoločenských inštitútov sa delia na dve skupiny:**

- biologicky prípustné **demograficky podmienené potreby**, zodpovedajúce zdravému spôsobu života v kontinuite pokolení obyvateľstva a biocenóz v oblastiach, kde prebieha život a činnosť ľudí a spoločnstiev. Vychádzajú z biológie druhu Homo Sapiens, pohlavne-vekovej štruktúry obyvateľstva, kultúry (*vrátane jej prírodno-geografických aspektov*) a smerovania jej rozvoja (*bud' k Ľudskosti, alebo nazad do otvoreného otrokárstva, či «zakonzervovaniu» historicky sformovanej človekupodobnosti na základe pridania jej nových foriem, skrývajúcich neľudský charakter civilizácie, no vytvárajúcich vidinu spoločenského pokroku*);
- **degradačno-parazitické potreby**, ktorých uspokojovanie spôsobuje priamu alebo nepriamu škodu každému, kto sa im oddáva, ale aj okoliu, potomkom, a ničí tiež biocenózy v oblastiach prebývania a činnosti ľudí; oddanosť týmto potrebám (*prejavujúca sa ako psychologický faktor, napríklad, v závislosti alebo nespokojnosti voči jedincom, ktorí sa vo svojom «pôžitkárstve» dostali ďalej*), hoc aj neukojiteľná, bráni rozvoju ľudí, národov i celého ľudstva smerom k Ľudskosti. *Primárne sú podporované zvrátenou a defektnou mravnosťou, a sekundárne tým, čo sa prejavuje z pokolenia na pokolenie v kultúrnych tradíciách a biologickej dedičnosti.*

* * *

¹ V ďalšom texte je poskytnutý širší výklad demograficky podmienených a degradačno-parazitických potrieb, dotýkajúci sa aj tých aspektov života ľudí a spoločností, ktoré stoja mimo ekonomiku. V predchádzajúcich verziách „Mŕtvej vody“ boli oba tieto pojmy použité v užšom zmysle, a to najmä pri skúmaní výrobnospotrebitelskej (ekonomickej) činnosti ľudí a spoločností, hoci celokultúrny zmysel týchto termínov bol vnímaný medzi riadkami, pretože spôsob organizácie hospodárskej činnosti spoločnosti odráža mravne podmienenú osobnú i kolektívnu psychológiu a ďalšie smerovanie jej rozvoja.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Bilanciu produktovej výmeny možno vytvoriť osobitne podľa demograficky podmieneného spektra potrieb a osobitne podľa degradačno-parazitického spektra potrieb; možno vytvoriť aj spoločnú bilanciu.

Demograficky podmienené, biosféricky prípustné spektrum potrieb disponuje vlastnosťou svojej predpovedateľnosti na mnohé desaťročia dopredu na základe etnografie a tendencie zmien početnosti vekových skupín (*t.j. je podmienený kultúrou a dynamikou demografickej pyramídy spoločnosti*).

Degradačno-parazitické spektrum potrieb v sebe zahŕňa potreby, ktorých uspokojenie prináša škodu tým, čo sa im oddávajú, ich deťom, vnukom, obmedzuje možnosti rozvoja ostatných, antagonizuje spoločnosť, aktivuje degradačné procesy v žijúcich i nasledovných pokoleniach v rámci masovej štatistiky, a NAJMĀ — ničí biocenózy a biosféru Zeme ako celku.

Ak v každej rovnici systému (1) s naturálnou evidenciou produkcie vynásobíme jednotlivé členy cenou produkcie (*výrobného spektra odvetvia ako celku*), vyrobenej odvetvím prislúchajúcim danej rovnici, tak systém (1) pri analýze príslušného:

- riadku charakterizuje zdroje príjmov odvetvia z predaja jeho produkcie;
- stĺpca (*zodpovedajúceho indexu odvetvia*) charakterizuje jeho výdaje za produkciu kupovanú od dodávateľov, ktorú potrebuje na zabezpečenie vlastnej výroby.

Až po takomto zavedení finančných kvantitatívnych charakteristík (cien) do bilancie naturálnej produktovej výmeny, možno pod sústavu rovníc dopísať ešte niekoľko riadkov *funkčne podmienených výdajov*¹, ktoré odvetvie tvorí mimo výdajov za kúpu produkcie od jeho dodávateľov v procese vlastnej výroby:

- *Mzdový fond.*
- *Fond rozvoja a rekonštrukcie výroby.*
- *Dobročinnosť.*
- *Voľné, nepridelené prostriedky.*
- *Kreditná a poistná bilancia (saldo).*
- *Bilancia daní a dotácií (saldo).*

¹ O funkčne podmienených výdajoch aj s určitými spresneniami ich obsahu a priorit pojednáva práca VP ZSSR z r. 2010 „Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom — kľúč k úspechu ekonomického a celokultúrneho rozvoja spoločnosti“. (Poznámka r. 2011).

Mŕtva voda

Tieto položky sa zapíšu pod riadky bilancie produktovej výmeny do stĺpcov príslušných odvetví. Takto sa medziodvetvová bilancia prevádza do hodnotovej formy evidencie produkcie.

Koeficienty priamych nákladov a_{ij} dohromady tvoria kvadratickú maticu \mathbf{A} . A rovnice medziodvetvovej bilancie produktovej výmeny môžu byť zapísané v maticovo-vektorovej forme, rovnakej aj pre naturálnu, aj pre hodnotovú evidenciu produkcie:

$$(\mathbf{E} - \mathbf{A})\mathbf{X} = \mathbf{F} \quad (2),$$

kde: \mathbf{E} je diagonálna matica, ktorej všetky elementy sú nuly, okrem stojacich na hlavnej diagonále $e_{11}, e_{22}, \dots, e_{nn}$; okrem toho, \mathbf{E} je jednotková matica, čo znamená: $e_{11} = e_{22} = \dots = e_{nn} = 1$; \mathbf{X} a \mathbf{F} sú stĺpce-vektory, výrobné spektrá, zahŕňajúce v sebe: X_1, \dots, X_n a F_1, \dots, F_n .

Rovnica (2) umožňuje odpovedať na otázku: aké má byť spektrum hrubých kapacít \mathbf{X} pri výrobnej kultúre opisovanej maticou \mathbf{A} , aby sme dostali *stanovené* spektrum konečnej produkcie \mathbf{F} ?

Možné sú aj iné bilančné rovnice:

$$(\mathbf{E} - \mathbf{A}^T)\mathbf{C} = \mathbf{r} \quad (3),$$

kde maticu \mathbf{A}^T sme získali transponovaním, t.j. zápisom riadku matice \mathbf{A} do stĺpca s rovnakým číslom: $a_{12}^T = a_{21}$ atď.; \mathbf{C} je vektor cien za produkciu, evidovanú v bilancii produktovej výmeny odvetví; \mathbf{r} je stĺpec-vektor, ktorého každý komponent¹ (*zodpovedajúci každému odvetviu*) predstavuje celý súbor vyššie menovaných funkčne podmienených výdajov (*okrem nákupov produkcie od dodávateľov, ktoré už opisuje ľavá časť rovníc*), vzťahovaných k evidenčnej jednotke (*naturálnej alebo finančnej*) hrubej produkcie odvetvia. Komponenty vektora \mathbf{r} sa tradične nazývajú «časť tvoriaca pridanú hodnotu» *v zložení celkovej ceny produkcie (táto časť, označená kurzívou, sa pri bežnom používaní termínu chápe automaticky)*.²

¹ V danom kontexte v súvislosti s vektormi sa pod komponentmi chápu indexované premenné, ktoré v určitom usporiadaní tvoria vektor; pod zložkami sa chápu iné vektory, ktorých súčtom je prvý vektor.

² Ľudia musia jasne vedieť rozlíšiť:

- cenotvorbu, ako proces hromadenia vlastných nákladov produkcie a ambícií jej výrobcu na dosiahnutie zisku;
- cenotvorbu, ako proces burzového kótovania všetkého, čo sa ocitne na trhoch, ktorá je vo svojej podstate spoločným sprisahaním burzových matadorov a trhových korporácií, a ktorá nemá nič spoločné s procesom hromadenia vlastných nákladov v procese výroby (Poznámka r. 2004).

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Samotná rovnica (3) sa nazýva *rovnica rovnovážnych cien*. Opisuje charakteristiky rentabilnosti jednotlivých výrobov v celej množine odvetví pri spektre hrubej produkcie X , výrobnej kultúre opisovanej maticou A , cenách C a kreditno-finančnej politike, opisovanej zložkami vektora r .

Spoločenská prijateľnosť či želanosť režimu fungovania národného hospodárstva *ako celku, ktorý ľudí kŕmi, šatí, stará sa o výbavu ľudí vo všetkých rodinách tvoriacich spoločnosť*, môže byť vyjadrená ako systém ohraňovania, kladených na medziodvetvovú bilanciu produktovej výmeny v jej *naturálnej evidencii*:

$$(E - A)X_K = F_K \geq F_{K \min},$$

kde $F_{K \min}$ je minimálne prípustné spektrum výroby konečnej produkcie. Tu i v ďalšom texte budeme pre označenie naturálnej evidencie produkcie používať mnemonický index « K » (od slova «katalóg»), a pre označenie hodnotovej evidencie index « C » (od slova «cenník»).

Uvedená maticová nerovnica opisuje množinu medziodvetvových bilancií, keďže:

$$X_K = X_{K \min} + \Delta X_K, F_K = F_{K \min} + \Delta F_K \geq F_{K \min}$$

variantné spektrá možného prevýšenia minimálne prípustných spektier $X_{K \min}, F_{K \min}$ nie sú jednoznačne definované. Z tejto množiny prípustných variantov bilancie je treba vybrať iba jednu medziodvetvovú bilanciu, t.j. najlepší a v určitom zmysle (podľa konkrétnych životných okolností) optimálny pár hodnôt X_K a F_K . Túto vybranú, v určitom konkrétnom zmysle optimálnu bilanciu opisuje rovnica:

$$(E - A)X_{KP} = F_{KP},$$

ktorej celkový zmysel je zrejmý z predchádzajúceho textu; mnemonický index « P » označuje výber *plánovaných kontrolných parametrov makroekonomického systému* pre medziodvetvovú bilanciu.

Pritom sa predpokladá, že prebieha *nenapäté plánovanie*, pri ktorom sú plánované ukazovatele vyslovene nižšie od *maximálne možných (najvyššie dosiahnuteľných pri plnom využití všetkých výrobných kapacít)*, čo znamená, že vybraný variant plánu je dostatočne zabezpečený zdrojmi a kapacitami. Takáto *plánovaná nevyužitost' výrobných kapacít* sa pri

Mŕtva voda

samotnej realizácii premieňa na *rezervu stability plánu*¹. Inými slovami, vybraný plán nie je „latkou s rekordnou výškou“, cez ktorú musí ekonomika v „socialistických pretekoch“ „preskočiť“ na hranici svojich možností; vybraný plán, to je usporiadaný súbor vyslovene dosiahnuteľných kontrolných ukazovateľov výrobnospotrebitel'ského systému, pod ktoré nie je prípustné nechať padnúť výrobu ani v jednom odvetví.

Princíp nenapätého plánovania možno vyjadriť matematicky nasledovným spôsobom:

$$F_K \text{ maximálne možné} > F_{KP} \geq F_{K \text{ min}}$$

Jeden z variantov výberu zmyslu optimálnosti spočíva v tom, že variantné spektrum výroby $F_K \geq F_{K \text{ min}}$ by malo byť dosahované pri minimálnych hrubých výrobných kapacitách v celej množine zúčastnených odvetví $X_K = (X_{K1}, X_{K2}, \dots, X_{Kn})^T$. Avšak odvetví je mnoho, všetka ich produkcia nie je navzájom zameniteľná, a pre nájdenie minimálnej hodnoty ich potrebných kapacít je nutné zvoliť procedúru formálneho porovnávania objektívne neporovnateľných rôznorodostí.

Jednou z takýchto procedúr, ktoré sa používajú na zostavenie kritérií optimálnosti, je skalárny súčin dvoch vektorov v *ortogonálnej báze*:

$$\begin{aligned} z &= r^T X_K = (r_1, r_2, \dots, r_n)(X_{K1}, X_{K2}, \dots, X_{Kn})^T = \\ &= r_1 X_{K1} + r_2 X_{K2} + \dots + r_n X_{Kn}, \end{aligned}$$

v ktorom komponenty vektora r vystupujú ako «váhové koeficienty» pri komponentoch vektora X_K hrubých kapacít odvetví, uvádzajúc ich do nejakej jednej rozmernosti, alebo zbavujúc ich rozmernosti úplne, čo v *matematickom modeli umožňuje korektne spájať* reálny chlieb, zliatinu, počítače, lietadlá a televízory, vyrábané rôznymi odvetviami.

Ortogonálnosť bázy je vzájomná kolmosť ľubovoľného páru súradnicových osí. Ortogonálnosť bázy v úlohách ekonomických aplikácií možno symbolicky interpretovať ako plnú vzájomnú NE-zameniteľnosť produkcie v sortimente výrobných spektier X_K, F_K . Za uvedených predpokladov systém ohraničení, ukladaných na medziodvetvovú bilanciu, možno matematicky opísať nasledovne:

¹ Vlastná charakteristika systému. V danom prípade je to miera schopnosti makroekonomického systému realizovať plán pri nepriaznivom vplyve vonkajších faktorov a vnútorných „šumov“ v systéme.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

$$\begin{cases} (\mathbf{E} - \mathbf{A}) X_K = F_K \geq F_{K \min} \\ X_K \geq 0 \end{cases} \quad (\text{LP-P})$$

$\{ \text{Nájsť } \text{Min}(Z), Z = r_1 X_{K1} + r_2 X_{K2} + \dots + r_n X_{Kn} \}$

V matematickej terminológii ide o úlohu *lineárneho programovania*¹ (ďalej pod skratkou LP). Jedná sa o úlohu *produktovej výmeny* (preto mnemonické označenie «P»). Podmienka $X_K \geq 0$, hoci je prítomná aj v kánonickom formálno-matematickom zadaní úlohy lineárneho programovania, má aj svoj ekonomický zmysel: hrubé výrobné kapacity nemôžu byť záporné. Do úlohy môžu byť pridané aj iné takto formulované ohraničenia, napríklad: biosféro-ekologické ohraničenia v ich formalizovanej podobe $X_K < X_{K \max}$, $F_K < F_{K \max}$, ohraničenia týkajúce sa počtu personálu atď. Tie nemenia charakter použitých matematických metód, ak sú všetky ohraničenia vyjadrené v *lineárnych funkciách*, t.j. funkciách typu $f = \sum a_i x_i$, kde a_i sú koeficienty, x_i sú premenné a index $i = 1, \dots, N$. Do takejto sústavy nerovnic môžu patriť aj rovnice, keďže každá z rovníc $f(x) = c$ je ekvivalentná zavedeniu do sústavy dvoch neostrých nerovnic $f(x) \leq c$, $f(x) \geq c$, ktoré musia byť pri riešení splnené.

Matematický aparát lineárneho programovania existuje od začiatku 1940-tych rokov a používa sa ako prostriedok formalizovaného výberu optimálneho riešenia v úlohách riadenia objektov, opisovaných veľkým množstvom parametrov; a tiež pre formalizovaný výber optimálnej kombinácie množstva charakteristík objektov pri ich projektovaní a vedecko-technickom sprevádzaní realizácie projektov.

Práve z tohto dôvodu, t.j. kvôli podpore funkčnej nespôsobilosti (*potrebnej pre globálneho nadžidovského prediktora*) pri riešení mnohoparametrických riadiacich úloh (*a vypracovávaní technológií a produkcie*) bolo lineárne programovanie a niektoré ďalšie matematické disciplíny, umožňujúce ich takéto využitie, nielenže vylúčené z klasického vysokoškolského kurzu v ZSSR², ale dokonca sa v nich ani nespomínajú. Preto sú v našej krajine s lineárnym programovaním (*a inými matematickými disciplínami podobného zamerania*) obsahovo-metodologicky oboznámení len čisto teoretickí matematici, ktorí absolvovali univerzitný kurz vyššej matematiky. A dokonca aj ten malý počet odborníkov z iných oblastí vedy a techniky je len bezducho

¹ Lineárne programovanie je časťou algebry, skúmajúcou sústavy lineárnych nerovnic, podriadených cieľovej funkcii „minimum“ alebo „maximum“, ktorej argument je tiež lineárnou funkciou. Lineárne programovanie, ako termín, je doslovný preklad z angličtiny. V ruskom jazyku sa ujal ako symbol, ktorý len sčasti ukazuje na vlastnosti matematického aparátu spojeného s týmto termínom.

² A dnes v suverénnych štátoch ležiacich na jeho území.

Mŕtva voda

vycvičený na existujúcich (*sformovaných a udomácnených*) praktických interpretáciách matematického aparátu. V súvislosti s týmto problémom týkajúcim sa vzdelania väčšiny ľudí (*nielen absolventov humanitných odborov*), skôr než začneme hovoriť o praktických interpretáciách aparátu lineárneho programovania, tak si najprv pohovoríme o jeho podstate.

Lineárna rovnica s tromi neznámymi: $a_1x_1 + a_2x_2 + a_3x_3 + b = 0$ definuje v trojrozmernom priestore rovinu (plochu). Dve rovnice definujú dve roviny, a ak sa ich plochy pretínajú, tak potom aj priamku — priesečnicu oboch plôch. Každá rovina rozdeľuje celý priestor (*do všetkých strán nekonečny*) na dva „polpriestory“, podobne ako nôž rozdelí zemiak na dve časti. Nahradenie znaku rovnosti (=) v rovinových rovníciach znakom nerovnosti (<, >, ≤, ≥) predstavuje voľbu jedného z polpriestorov oddelených rovinou, a vylúčenie zo skúmania toho druhého. Pritom ostrá nerovnosť (<, >) vylučuje z vybraného polpriestoru samotnú rovinu, rozdeľujúcu celý priestor, a neostrá nerovnosť (≤, ≥) zahŕňa aj deliacu rovinu do vybraného polpriestoru (*t.j. deliaci nôž ostane prilepený k jednej polovičke „zemiaka“*).

Mnoho nerovníc (*sústava nerovníc*) vyrezáva do nekonečna svojimi *nekonečne sa rozprestierajúcimi* rovinami určitú oblasť. Geometricky takáto oblasť tvorí mnohosten.

V n -rozmernom (*mnohorozmernom*) priestore platí všetko rovnako. Lineárna rovnica s n premennými definuje $(n - 1)$ -rozmerný¹ podpriestor, nazývaný hyperrovina. Mnoho nerovníc vyrezáva v n -rozmernom priestore svojimi hyperrovinami n -rozmernú oblasť. Táto oblasť tvorí n -rozmerný mnohosten; pričom ide o *vypuklý* mnohosten. Vypuklosť v tomto prípade znamená, že akékoľvek dva body na povrchu mnohostenu môžu byť spojené úsečkou, a každý bod tejto úsečky bude patriť buď povrchu mnohostenu (*prvý a posledný bod úsečky*), alebo vnútru mnohostenu (*všetky ostatné body úsečky*).

Nožom ošúpaný zemiak je trojrozmerným ekvivalentom takéhoto n -rozmerného mnohostenu. Jeho vypuklosť sa prejavuje v tom, že ak z ľubovoľného bodu na povrchu tohto zemiaka ho prepichnete rovnou ihlicou ľubovoľným smerom (*dovnútra*), tak ihlica vojde do zemiaka a vyjde z neho iba raz: t.j. po jednom prepichnutí zemiaka skrz-naskrz zostanú len dve dierky.

Argument Z funkcie $Min(Z)$, predstavujúci kritériá optimálnosti, je tiež lineárnou funkciou s n -premnými:

¹ Normálne je 2-rozmerná rovina v 3-rozmernom priestore. V mnohorozmernom priestore môže ísť, napríklad, o 4-rozmernú hyperrovinu v 5-rozmernom priestore. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

$$\begin{aligned} Z &= r^T X_K = (r_1, r_2, \dots, r_n)(X_{K1}, X_{K2}, \dots, X_{Kn})^T = \\ &= r_1 X_{K1} + r_2 X_{K2} + \dots + r_n X_{Kn}. \end{aligned}$$

T.j. skalárny súčin vektorov $r^T X_K$ ortogonálnej bázy je tiež rovnicou hyperroviny. Jej smerovanie v priestore určuje súbor koeficientov r_1, r_2, \dots, r_n . Pritom vektor $r = (r_1, r_2, \dots, r_n)^T$ je ortogonálny (t.j. kolmý) voči hyperrovine, definovanej rovnicou $Z = r^T X_K$. Vzdialenosť hyperroviny od začiatku systému súradníc závisí od hodnoty Z , ktoré je voľným členom rovnice:

$$r^T X_K - Z = 0.$$

Pri číselne neurčenej hodnote voľného člena Z tejto rovnice je priestor zaplnený „zväzkom“ paralelných hyperrovín, z ktorých každá „sa dotýka“ dvoch susedných. V trojrozmernej analógii je to ako „vrstvitá vaflová torta“, v ktorej tenké vafle s medzivrstvami plnky predstavujú spomínané roviny, ktoré možno od seba rozlíšiť podľa hodnoty Z každej z nich.

V úlohe lineárneho programovania sa súradnice bodov, t.j. konkrétny súbor hodnôt $X_{K1}, X_{K2}, \dots, X_{Kn}$, určujúci hodnotu argumentu $Z = r^T X_K$ kritéria optimálnosti funkcie $Min(Z)$, môžu vyberať len z oblasti vyrezanej celým súborom nerovníc (*ohraničení*) z n -rozmerného priestoru.

T.j. v trojrozmernej analógii musíme „vrstvitú tortu“ najprv v priestore umiestniť tak, aby zväzok rovín mal orientáciu určenú hodnotami r_1, r_2, \dots, r_n . Orientácia „torty“ v priestore predpokladá, že jej vrstvy nemusia byť paralelné s plochým povrchom stola, na ktorom je „torta“ umiestnená. Potom túto „tortu“ treba orezať „nožom“, ako si to vyžadujú nerovnice-ohraničenia. A ďalej, *ak na stole niečo ostane*¹, tak z orezanej *priestorovo orientovanej* „vrstvitej torty“ treba vybrať tú z rovín („vafli“ alebo „plniek“), v ktorej sa dosahuje najmenšia (alebo najväčšia: $Min(Z)=Max(-Z)$) z hodnôt argumentu Z kritéria optimálnosti: $Z = r_1 X_{K1} + r_2 X_{K2} + \dots + r_n X_{Kn}$. Keďže na povrchu stola by mal byť známy bod, ktorý predstavuje začiatok súradníc (*napríklad jeden z rohov dosky stola*), tak aby sme našli hľadané riešenie, bude treba z „torty“ vybrať rovinu, ktorá je k tomuto bodu najbližšie (*alebo najďalej*), keďže extrémna hodnota $Min(Z)$ alebo $Max(Z)$ je jednosmerne podmienená vzdialenosťou od začiatku súradníc. Vzdialenosť medzi bodom a rovinou predstavuje v trojrozmernom priestore kolmica, spustená z bodu na rovinu.

Keďže „torta“ je orezaná, tak hľadanú rovinu (vafľu alebo plnku) môže predstavovať:

¹ V prípade, ak sa geometrické požiadavky na mnohosten — t.j. ohraničenia určené nerovnicami — navzájom vylučujú, tak na stole skutočne nemusí nič ostať.

Mŕtva voda

- buď bodka-omrvinka, ležiaca v jednom z vrcholov mnohostenu vyrezaného z „vrstvovitej torty“;
- alebo tenký pásik-rebro mnohostenu, ležiaci na jeho hranách (*t.j. obvod tvoriaci okraj dolnej a hornej „vafle“ mnohostenu*);
- alebo jedna zo strán mnohostenu, ktorá je rovnako orientovaná ako paralelné roviny vo zväzku (*ako vafle v „torte“, t.j. horná alebo dolná „vafľa“*).

Variant riešenia sa vyberá podľa priestorovej orientácie vrstiev a charakteru orezania „torty“ nožmi-ohraničeniami. Pritom sa môže stať, že úloha ani nebude mať riešenie, ak si ohraničenia navzájom protirečia, napríklad: $X_1 < 1$ a $X_1 > 3$. V prvom kroku orezávania priestorovo orientovanej „vrstvovitej torty“ ohraničenie $X_1 < 1$ zmetie zo stola (*ako nepotrebné*) všetko, čo zodpovedá druhému ohraničeniu $X_1 > 3$; v druhom kroku orezávania zase ohraničenie $X_1 > 3$ zmetie zo stola aj to, čo ostalo po prvom orezaní a vyhovovalo prvému ohraničeniu $X_1 < 1$, keďže sa odstraňuje všetko, čo je menšie ako tri. Pri takomto orezávaní „torty“ teda na stole nič nezostane, ale ani to nie je riešením úlohy, pretože treba v nej splniť vzájomne sa vylučujúce požiadavky.

Ak úloha riešenie má, tak jeden z vrcholov mnohostranu predstavuje riešenie. Dokonca aj keď riešenie má geometrickú podobu, ako jedna zo strán alebo rebro/hrana, tak všetky riešenia patriace takejto množine optimálnych riešení sú podľa kritéria optimálnosti $Min(Z)$ alebo $Max(Y)$ formálne matematicky neodlíšiteľné, keďže hodnoty Z alebo Y sa v rozmedzí tejto strany či rebra/hrany nijako nemenia. V takomto prípade sa pre výber optimálneho z množiny matematicky optimálnych riešení predpokladá preskúmať každé riešenie z tejto množiny a zohľadniť pritom informáciu, ktorá sa vo formálnom matematickom modeli nevyskytovala.

A tak sa proces hľadania riešenia úlohy lineárneho programovania (*optimálneho v zmysle dosiahnutia Min alebo Max lineárneho kritéria*) zužuje na postupné triedenie konečného počtu vrcholov vypuklého mnohostenu, a výberu extrémnej hodnoty z množiny hodnôt Z , v nich dosahovanej.

Analogické tvrdenie je striktné matematicky dokázané v lineárnej algebre pre n -rozmerný priestor. Algoritmus triedenia vrcholov n -rozmerného vypuklého mnohostenu a hľadania v nich extrémnej hodnoty kritéria optimálnosti sa nazýva **simplexová metóda** (alebo simplexový algoritmus). Je známa už od r. 1940 v rôznych modifikáciách. Tento algoritmus dokáže odpovedať aj na otázky ohľadom zlučiteľnosti systému ohraničení, aj ohľadom toho, či riešenia existujú alebo nie. T.j. funkčnosť aparátu lineárneho programovania je matematicky potvrdená už viac než

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

50 rokov. A príklad s „vrstvovitou priestorovo orientovanou tortou“ sme potrebovali len kvôli názornosti, predmetno-obraznej predstave. A tí, ktorí potrebujú presnejšie formálno-matematické dôkazy opísaného, vrátane praktických algoritmov riešenia, môžu si ich vyhľadať v špeciálnej literatúre.

My sme ohraničenia úlohy lineárneho programovania (LP) zapísali v podobe:

$$(E - A) X_K = F_K \geq F_{K \min},$$

a nie ako je to zaužívané v matematicky kánonickom zápise úlohy lineárneho programovania:

$$(E - A) X_K \geq F_{K \min}$$

Ide o to, že pri kánonickom zápise úlohy sa ohraničenia *zjavne kladú* na ľavú časť abstraktnej matematickej rovnice, ktorá v nami skúmanom prípade použitia matematického aparátu je implicitne rovnicou medziodvetvovej bilancie reálnej produktovej výmeny. No v reálnej produktovej výmene predstavuje bezprostredný záujem vyplnenie $F_K \geq F_{K \min}$, a nie podmienenosť vektora konečnej produkcie F_K vektorom hrubých kapacít X_K a maticou A . Keďže vektor F_K je v našom kontexte identifikátorom, už nesúcim určitý ekonomický význam, ktorý čitateľ môže ľahko prehliadnuť pri zápise ohraničení podľa tradičného matematického kánonu v podobe $(E - A) X_K \geq F_{K \min}$, tak my sme zvolili takúto formu pripomenutia, aj keď z čisto formálno-matematického hľadiska sú si pravá aj ľavá časť rovnice rovnoprávne, a úlohu LP-P bude treba riešiť podľa kánonického zápisu: t.j. vo vzťahu k ľavej časti rovnice produktovej výmeny.

Prakticky v každej knihe, v ktorej sa preberá lineárne programovanie (LP), sa popisuje aj **teória duality**. Jej zmysel sa redukuje na nasledovné: úloha LP

$$\begin{cases} Ax \leq b \\ x \geq 0 \\ \text{Nájsť } \text{Max}(c^T x) \end{cases} \quad (\text{LP-1})$$

matematicky objektívne zodpovedá úloha LP:

Mŕtva voda

$$\begin{cases} A^T y \geq c \\ y \geq 0 \end{cases} \quad (\text{LP-2})$$

Nájst' Min($b^T y$)

V tomto *páre úloh* sa ktorákoľvek z nich môže považovať za *priamu úlohu*, a v takom prípade druhá úloha dostáva názov *duálna*. Riešenia priamej a duálnej úlohy sa navzájom podmieňujú: t.j. podľa riešenia jednej úlohy si možno, na základe *teórie duality lineárneho programovania*, urobiť úsudok o riešení jej párovej úlohy.

V závislosti od charakteru ohraničení, určujúcich rozmernosť¹ matice A , môže z čisto algoritmického pohľadu jedna z úloh v páre potrebovať oveľa menšie množstvo výpočtov, čo v mnohých prípadoch na základe teórie duality umožňuje významne skrátiť čas riešenia úlohy. Pokiaľ ide o vyššie opísanú úlohu LP-P, opisujúcu medziodvetvovú bilanciu produktovej výmeny v naturálnej evidencii, tak jej duálna úloha LP má nasledovný zápis:

$$\begin{cases} (E - A^T) C = r_{ZH} \leq r \\ C \geq 0 \end{cases} \quad (\text{LP-R})$$

Nájst' Max(Y), $Y = F_{K_{\min 1}} C_1 + F_{K_{\min 2}} C_2 + \dots + F_{K_{\min n}} C_n$

Je to úloha *rentabilnosti* (odtiaľ pramení dodatočné mnemonické označenie «-R»). Opisuje cenové vzťahy pri spektrách výroby X_K a F_K , keďže je spojená s rovnicou reálnych² a/alebo rovnovážnych cien, alebo nejakých abstraktných „tieňových“ cien (*v závislosti od interpretácie jej premenných*).

V jej prvom riadku naľavo od znaku nerovnosti sa nachádza trochu pozmenená rovnica rovnovážnych cien (3): vektor pridaných hodnôt v nej dostal mnemonický index «ZH», poukazujúci na vzájomnú podmienenosť tohto javu, ktorý sa zvykne nazývať «zákon hodnoty», a funkčne podmienených výdajov odvetví, obsiahnutých vo vektore pridaných hodnôt. Prvý riadok uvedenej úlohy LP sa v matematicko-kánonickej forme zvykne zapisovať takto:

¹ Pod rozmernosťou matice sa tu myslí množstvo jej riadkov a stĺpcov. Vektor-stĺpec predstavuje maticu s jedným stĺpcom.

² «Rovnica reálnych cien» je presný termín. Ak po dosadení rovnovážnych cien (3) reálneho cenníku (*a vektora s pridanými hodnotami*) do rovnice dochádza k narušeniu rovnosti, môžeme tak získať hodnotu vektora «M», ktorý predstavuje saldo, chybu v medziodvetvovej bilancii. Ak tento vektor chyby pridáme ako zložku do vektora pridaných hodnôt, tak rovnica rovnovážnych cien sa stane rovnicou reálnych cien, užitočnou pre niektoré druhy medziodvetvovej analýzy.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

$$(E - A^T) C \leq r$$

V našom prípade je zrieknutie sa matematicko-kánonickej formy zápisu úlohy lineárneho programovania podmienené tým, že pri dodržiavaní tejto formy sa ohraničenia *zjavne vzťahujú* k ľavej časti rovnice rovnovážnych cien, v ktorej sa odráža produktová výmena, zatiaľ čo na úrovni makroekonomiky predstavujú záujem ohraničenia kladené na pravú — *čisto finančnú* — časť rovnice rovnovážnych cien, v ktorej naturálne ukazovatele produktovej výmeny odvetví nie sú prítomné ani priamo, ani v ich finančnom vyjadrení.

Od začiatku 1950-tych rokov existuje poučka: «Ak sa v optimálnom riešení priamej úlohy realizuje ostrá nerovnosť (*plní sa podmienka* « > » alebo « < », *namiesto možnej rovnosti alebo neriešiteľnosti úlohy*), tak optimálna hodnota príslušnej duálnej premennej sa rovná nule».

Takisto od 1950-tych rokov existujú aj ekonomické interpretácie teórie duality. Ako priama úloha sa v nich zvykne skúmať nejaká *úloha produktovej výmeny* LP-P, v ktorej premenné sa interpretujú ako objemy zdrojov zapájaných do výrobného procesu. Ako duálna vtedy vystupuje *úloha rentability* LP-R, v ktorej sa premenné interpretujú ako *nejaké ceny*¹ príslušných zdrojov.

Tento druh interpretácie:

- **v priamej úlohe** *premenné vyjadrujú* — *OBJEMY produkcie alebo zdrojov v ich naturálnej evidencii*;
 - **v duálnej úlohe** *premenné vyjadrujú* — *CENY*,
- sa stal tradičným, všeobecne známym a bežne používaným.

Vid', napríklad, J.P.Zajčenko „*Operačný výskum*“ (Kyjev, „Višča škola“, r. 1979) — radová učebnica pre vysoké školy; „*Matematická ekonomika na osobnom počítači*“ pod redakciou M.Kuboniwa (preklad z japončiny, Moskva, „Financie a štatistika“, r. 1991, japonské vydanie r. 1984) — manuál pre začiatočníkov — «praktická pomôcka pre aktívne štúdium základov trhovej ekonomiky», ako sa uvádza v anotácii ruského vydania.

Uvedená poučka v takýchto interpretáciách dostáva nasledovnú ekonomickú podobu:

¹ V danom prípade „ceny“ dostali nálepku „nejaké“ z toho dôvodu, že zďaleka nie všetky ekonomické interpretácie lineárneho programovania sú založené na reálnych trhových cenách, ale v mnohých sa používajú ceny sa podobajúce parametre, získané z expertných hodnotení ekonomickej úlohy ako takej.

Mŕtva voda

Ak objem nejakého zdroja v optimálnom riešení priamej úlohy prevyšuje ohraničenia, tak cena zdroja v optimálnom riešení duálnej úlohy je rovná NULE.

Tento výrok je vo svetovej literatúre dobre známy už minimálne 40 rokov, a medzičasom i *zovšednel*:

J.P.Zajčenko, str. 88: «Ak sa nejaký zdroj b_i nachádza v prebytku, a i -té ohraničenie sa realizuje ako ostrá nerovnosť, tak sa stáva nepodstatným a optimálna cena príslušného zdroja sa rovná 0».

M.Kuboniwa, str. 244: «Okrem toho, simplexové kritérium úlohy (*LPI-D* — *označenie duálnej úlohy v knihe*) znamená, že zdroj k , existujúci v množstve preyšujúcom optimálne využívaný objem, sa stáva voľným zdrojom, a jeho cena sa mení na nulu».

Aby sme boli presní a *medzi riadkami neskresľovali* kontext citovaných zdrojov, tak treba ešte dodať: citované ekonomické interpretácie sa vzťahujú k iným ekonomickým úlohám, odlišným od nami skúmanej úlohy *riadenia mnohoozvetvového národného hospodárstva ako celku, po prvé, v biosfére prípustnom, a po druhé, v spoločensky prijateľnom režime*.

V oboch citovaných zdrojoch sa skúmajú úlohy optimalizácie riadenia *súkromnej štruktúry* v rámci objemnejšieho hospodárskeho systému. Inými slovami, rieši sa v nich úloha, ako vyjsť na trh so svojou produkciou a neskrachovať. Preto premenné priamej úlohy (*produktovej výmeny*), odlišnej od tej našej, sa v nej interpretujú ako spotrebovávané ohraničené objemy zdrojov, ktoré sú štruktúre dostupné v procese výroby jej produkcie; a premenné duálnej úlohy (*rentabilnosti*), tiež odlišnej od tej našej, sa v nej interpretujú ako ceny za spotrebu týchto zdrojov.

Napriek tomu, z pohľadu účtovníctva, evidujúceho výdaje v procese riadenia výroby, nie je žiaden rozdiel medzi platbou za použitie zdrojov a zaplatením produkcie od dodávateľov. Preto pre nás nie sú dôležité samotné ekonomické úlohy, preberané v citovaných zdrojoch s použitím aparátu lineárneho programovania, ale tá okolnosť, že ak sa v *makroekonomických interpretáciách* (vo vzťahu k štruktúrne izolovanej súkromnej firme) premenné priamej úlohy interpretujú ako *objemy*, tak premenné duálnej úlohy sa interpretujú ako *ceny*.

Bez ohľadu na ten fakt, že tieto ekonomické interpretácie sú v odbornom prostredí už veľmi dlho a dobre známe, tak *svetová ekonomická veda* za viac než 40 rokov **nevyvodila z teórie duality** v jej aplikácii na úlohy riadenia (a organizáciu samoregulácie) *mnohoozvetvových výrobnospotrebitel'ských systémov, skúmaných ako celok, jediný možný zmysluplný záver*:

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

CENY vnútorného trhu mnohoozvetvového výrobnno-spotrebiteľského systému za tovary a služby určené pre osobnú, rodinnú a spoločenskú mimovýrobnú spotrebu — predstavujú VEKTOR CHÝB JEHO RIADENIA vo finančnom vyjadrení.

Tento výrok, vyjadrený v redakcii „Mŕtvej vody“ z r. 1991 intuitívne a logicky na základe dostatočne všeobecnej teórie riadenia, má aj svoj presný metrologický základ v teórii duality lineárneho programovania.

Daný výrok je platný aj voči národnému hospodárstvu ako celku. Ak použijeme terminológiu súčasnej „ekonomickej vedy“, tak sa jedná o „makroekonomickú“ úroveň, na ktorej duálna (*voči úlohe produktovej výmeny*) úloha lineárneho programovania — úloha rentability — stále žiaľ nenašla manažérsky zmysluplnú interpretáciu ani za viac ako 40 rokov: dobu viac než dostatočnú.

Úloha rentability sa môže tiež skúmať ako priama úloha, a v tomto prípade uvedená poučka znie nasledovne: «*Ak sa technologický proces N₀ k stáva vyložené nevýhodným z pohľadu optimálnych cien, tak v optimálnom riešení úlohy produktovej výmeny by intenzita používania príslušného technologického procesu mala byť rovná NULE*». Za tým ešte nasleduje záver: «Poučka takto vyjadruje princíp rentability optimálne organizovanej výroby» (J.P.Zajčenko, str. 88).

Toto je interpretácia na „MIKROekonomickej“ úrovni. Takáto interpretácia je prípustná na hierarchickej úrovni, zodpovedajúcej (*v supersystéme národného hospodárstva*) akejkolvek súkromnej firme, používajúcej aparát lineárneho programovania na to, aby si z celkového množstva dostupných technológií mohla vybrať nejakú ich časť, na základe ktorého plánuje viesť výrobu v najbližšom čase.

Je prípustná¹ vo vzťahu k ľubovoľnému štruktúrne izolovanému výrobnému systému, ktorý nie je sebestačný v zmysle *výroby produkcie a jej spotreby v rámci tohto systému*, pri riešení úlohy finančne najvýhodnejšej účasti v produktovej výmene na trhu s už existujúcimi cenami; a tiež na *optimalizáciu* exportno-importnej bilancie, *riadiacej sa* dlhodobou koncepciou zahraničnej politiky štátu.

Avšak pokus interpretovať úlohu «LP-R, LP-P» podľa citovanej poučky na úrovni *národného hospodárstva* ako celku, vedie k absurdným výsledkom, podobným nasledovnému záveru: ak vo februári poplatky za komunálne služby neumožňujú ich zakúpenie, a platobná schopnosť

¹ Nie vždy je však vhodné použitie výsledkov takejto interpretácie, ak sa na ne pozeráme z pohľadu úlohy riadenia mnohoozvetvového výrobnno-spotrebiteľského systému ako celku.

Mŕtva voda

obyvateľstva nie je dostatočná, tak... — vykurovanie domov nie je rentabilné a treba ho zrušiť¹.

V ešte širšej interpretácii tohto typu dospejeme k tomu, že nezameniteľné odvetvie *v rámci národného hospodárstva ako celku* musí byť v prípade svojej nerentability zrušené; inými slovami, v prípade nerentability nezameniteľného odvetvia treba rozbiť národné hospodárstvo ako celok prostredníctvom likvidácie tohto kľúčového odvetvia.

Keďže v každom odvetví národného hospodárstva predstavuje výrobná kultúra a technologická základňa objektívnu historickú danosť (*bez ohľadu na to, ako je vysoká či nízka*), tak použitie uvedenej interpretácie v praxi znamená likvidáciu minimálne jedného z kľúčových odvetví vo vlastnom národnom hospodárstve v prípade jeho nerentability, čo vedie k podriadeniu spoločnosti vonkajším sociálnym systémom a ich koncepciám riadenia a/alebo k národohospodárskej a spoločenskej katastrofe.

Je to jeden z príkladov, ktorý na celosupersystémovej úrovni skúmania národného hospodárstva znázorňuje subjektívnu podmienenosť chápania pojmu „rentabilita“, a tiež ďalších pojmov, manažérsky tomuto pojmu podriadených a s ním súvisiacich.

Znamená to, že v takýchto úlohách je nerentabilita nezameniteľného odvetvia národného hospodárstva (*nedostatok sebastačnosti u väčšiny jeho podnikov*) — dôsledkom:

- a) buď toho, že odvetvie prekročilo úroveň demografickej dostatočnosti výroby (*nadbytok produkcie, chýbajúci dopyt*);
- b) alebo (*v podmienkach demografickej nedostatočnosti: t.j. produkcie je málo a je žiadaná*) ide o prejav chýb v nastaveniach *kreditno-finančného systému spoločnosti* týkajúcich sa samoregulácie výroby a distribúcie podľa demograficky podmieneného spektra potrieb.

Skôr než budeme hovoriť o interpretácii teórie duality lineárneho programovania kvôli riešeniu makroekonomických úloh, bude treba definovať základ vzájomného prepojenia *naturálnej a finančnej evidencie produkcie v medziodvetvovej bilancii*, bez čoho nie je možný jednoznačný prechod z jednej formy bilancie do druhej.

Ako vieme ešte zo školského kurzu fyziky, tak „*Užitočný efekt, odoberaný z fyzikálneho systému*“ sa *číselne* = „*KÚ (koeficient účinnosti) tohto systému*“ × „*Množstvo energie zavedenej do systému*“.

¹ Mnohí sa počas reforiem po r. 1991 presvedčili o tom, že takéto názory sú prevládajúcim štýlom slabomyseľnosti a zškodníctva reformátorov.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Keďže ide o univerzálny fyzikálny zákon, tak ho možno plne aplikovať aj na systém spoločenskej výroby, napriek tomu, že ho prakticky celá finančno-ekonomická veda buď ignoruje, alebo predstiera, že sa v systéme spoločenskej výroby nijako neprejavuje, minimálne na úrovni makroekonomiky. Tak ako užitočný efekt poskytovaný výrobným systémom sa vo svojej najvšeobecnejšej forme prejavuje číselne vo forme financií, tak vo vzťahu k makroekonomike sa zákon zachovania energie prejavuje v nasledovnej formulácii:

“Celkový peňažný nominál (nominálna hodnota), zodpovedajúci všetkej tovarovej mase v obehu všetkých špecializovaných trhov danej spoločnosti“ = „Koefficient energetickej zabezpečenia peňažnej jednotky (Analogia KÚ)“ × „Množstvo energie, spotrebovanej výrobným systémom spoločnosti, obsluhovanej daným druhom peňažných znakov“¹.

Tento výrok platí vždy, no je tu jedno špecifikum: súčasné platobné prostriedky sú len čísla na účtoch a bankovkách, ktorých výroba závisí od subjektivity štátnych úradníkov, bankárov, falšovateľov mincí a bankoviek, prípadne hackerov prenikajúcich do bankových sietí; avšak množstvo energie, vkladanej do výrobných procesov v spoločenskom zjednotení práce, objektívne závisí od:

- biogénnej energie (*rastlín, zvierat, ľudí, spojených s výrobou*), t.j. prírodnými faktormi;
- a technogénnej energie, t.j. od dosiahnutého výkonu technickej energetiky.

Znamená to, že množstvo platobných prostriedkov, zodpovedajúcich vyrobenej produkcii, sa môže meniť (*zväčšovať aj znižovať*) oveľa rýchlejšie, než sa mení množstvo dostupnej energie pre systém spoločenskej výroby; tiež treba mať na pamäti, že reálny KÚ (*koefficient účinnosti*) technologických procesov je ohraničený hodnotami menšími ako 1 (*t.j. žiadny technologický systém nemá účinnosť 100 %, zvyšok tvoria straty*).

Výrazné kolísania objemu platobných prostriedkov v spoločenskom obehu vyvolávajú za takýchto okolností medziodvetvové disproporcie medzi reálnymi výrobnými kapacitami a ich *rôznorodými* finančnými meradlami (mierami). Následkom vzniku takýchto disproporcií sa schopnosť kreditno-finančného systému udržiavať samoreguláciu výroby a distribúciu viac-menej stráca, až do úplného rozpadu makroekonomického systému na množstvo ekonomicky

¹ Pod druhom peňažných znakov sa myslia štátne valuty: rubel', dolár atď.

Mŕtva voda

neživotaschopných «právnických osôb» a «individuálnych súkromných podnikateľov».

Takýto záver môžeme získať aj čisto účtovnícky z analýzy rovníc medziodvetvovej bilancie v hodnotovej forme, ak sa objem platobných prostriedkov zmení v období medzi začiatkom a koncom skúmaného výrobného cyklu¹.

Najvšeobecnejšou mierou finančných disproporcií je v takýchto prípadoch zmena **finančnej analógie KÚ** — *koeficientu energetickej zabezpečenia peňažnej jednotky*, ktorý ďalej budeme nazývať energetickým štandardom zabezpečenia platobných prostriedkov; skrátene ENERGETICKÝM ŠTANDARDOM.

Okrem toho, z celého množstva vo výrobe používaných zdrojov možno vyleniť veľmi málopočetnú skupinu tovarov, ktorých zdraženie veľmi rýchlo spôsobuje aj zdražovanie všetkých ostatných tovarov. Táto málopočetná skupina tovarov sa nazýva «cenníková báza». Cenníkových báz možno v podstate odhaliť niekoľko, no prvotnou bázou cenníka je — energetická — keďže objemy produkcie odvetvia závisia od množstva energie privedenej do výrobného systému. S energetickou bázou sa primárne spájajú tarify dopravných služieb.

V prípade dodržania energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov a direktívnom riadení malého počtu cien zvolenej cenníkovej bázy (*vrátane cien kreditu: z riadiaceho hľadiska je makroekonomicky najlepšou cenou kreditu — 0 %, pretože pri nulovom úroku sa vylučuje „drift“ cenníkových báz*) je všetko ostatné — t.j. drvivá väčšina *voľných cien* — iba prejavom *rentabilnej reakcie množstva výrobcov*, formujúcich spektrum ponuky, *na spektrum reálne sformovaného kúpyschopného dopytu*.

To znamená, že v podmienkach platného cenníka C , štátny vplyv na zložky vektora r_{ZH} (*cez ohraničenia $r_{ZH} \leq r$, kladené na medziodvetvovú finančnú výmenu a funkčne podmienené výdaje v odvetviach*) otvára možnosť zabezpečiť rentabilnosť všetkých spoločensky nevyhnutných odvetví a spoločensky nevyhnutné smerovanie rozvoja každého z nich pri zachovaní celistvosti národného hospodárstva.

To znamená, že neexistujú žiadne formálno-matematické a ekonomické dôvody, aby sme v úlohách riadenia národného hospodárstva ako celku (*čo predpokladá analýzu vzájomnej podmienenosti výroby a spotreby*) hľadali iné interpretácie premenných (*ich funkčné poslanie*) v úlohe

¹ Podrobnejšie je to prebrané v rámci výkladu teórie podobnosti mnohoozvetvových výrobnno-spotrebiteľských systémov v práci Vnútorého Prediktora ZSSR „Krátky kurz...“. A na základe teórie podobnosti v práci „*Herniu ekonomiky treba «vyrezať»*“.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

produktovej výmeny a v úlohe rentabilnosti. V úlohe produktovej výmeny sú premennými hrubé objemy výroby, vektor X_K . V jej **formálno-matematicky duálnej úlohe rentabilnosti** sú „premennými“ *reálne ceny*¹ za produkciu výrobného spektra X_K , t.j. vektor C , no reálne ohraňovania sa v podstate v tejto interpretácii nevzťahujú k „premenným“, ale k voľnému členu rovnice rovnovážnych cien — vektoru r_{ZH} . Zabezpečovanie platobných prostriedkov energetickým štandardom je metrologickým základom pre porovnávanie finančných a naturálnych ukazovateľov v systéme dlhodobého plánovania a nastavovania mechanizmu samoregulácie výroby a spotreby v makroekonomickom systéme.

Formálno-matematicky môže byť v teórii duality lineárneho programovania každá z úloh LP-P a LP-R skúmaná ako priama úloha, avšak pár (*priamu a duálnu úlohu na úrovni „makroekonomiky“*) pritom treba považovať za jeden celok. Interpretácie *celistvej párovej úlohy* «LP-P, LP-R» na celosupersystémovej úrovni, podobné uvedenej interpretácii úlohy rentabilnosti, sú neprípustné, pretože vyjadrujú pohľady zodpovedajúce **hierarchicky nižším úrovniam systému riadenia**, než je celosupersystémová úroveň (*národného hospodárstva*). Pri skúmaní páru úloh «LP-P, LP-R» ako jedného celku nemožno teóriu duality v jej matematicky-kánonickej podobe použiť pre výber optimálneho riešenia: podstata úlohy riadenia mnohoozvetvového výrobné-spotrebiteľského systému je taká, že bude potrebné vyriešiť úlohu produktovej výmeny, no jej duálna matematická forma úlohy rentability umožňuje doplniť úlohu produktovej výmeny LP-P tak, aby z algoritmu jej zadania a riešenia bola vylúčená metóda „expertných“ hodnotení.

Ide o to, že interpretácia úlohy LP-R:

$$\begin{cases} (E - A^T) C = r_{ZH} \leq r \\ C \geq 0 \end{cases} \quad (\text{LP-R})$$
$$\{ \text{Nájsť } \text{Max}(Y), Y = F_{K \min 1} C_1 + F_{K \min 2} C_2 + \dots + F_{K \min n} C_n$$

„napriamo“, ako rovnoprávna duálna úloha k úlohe LP-P (*formálno-matematicky zodpovedajúca použitiu aparátu lineárneho programovania*), je na celosupersystémovej úrovni hierarchie riadenia národného hospodárstva ako celku z pohľadu riadenia nezmyselná. Ak sa budeme držať formálnej matematiky, tak z prvého riadku úlohy LP-R treba vyhodíť (*v ďalšom texte vloženú do úvodzoviek*) skupinu symbolov « $= r_{ZH}$ », a ďalej nájsť vektor C , vyhovujúci podmienkam úlohy LP-R. Avšak

¹ Reálne ceny, a nie nejaké cenám sa podobajúce premenné, získané pomocou „z prsta vycucaných“ expertných hodnotení, ako napr. „tieňové ceny“ akademika a laureáta na Nobelovu cenu, Kantoroviča.

Mŕtva voda

C , to je *reálny* cenník, a nie nejaké cene sa podobajúce fiktívne premenné. V štádiu plánovania výrobného cyklu sa cenník $C := C_B$, kde C_B je aktuálny reálny cenník, zvolený ako bazový (mnemonický index «B»), predstavujúci objektívnu spoločenskú danosť, súbor priebežných chýb riadenia (*znak $:=$ je algoritmickým znakom priradenia hodnoty, t.j. premennej vľavo sa priradí hodnota toho, čo stojí napravo*).

Cenník je kontrolným parametrom makroekonomického systému, podľa ktorého treba hodnotiť kvalitu jeho riadenia. Nejde však o priamo riadený parameter, ktorý by mohol byť použitý ako prostriedok na riadenie tohto systému, s výnimkou tej málopočetnej skupiny cien tvoriacich cenníkovú bázu, zvolenú za prostriedok riadenia. To znamená, že ľubovoľný získaný výsledok *matematickej kánonicky zapísanej úlohy LP-R* je makroekonomicky odtrhnutý od života, pretože ani pri direktívnom nariadení matematicky vypočítaných cien neexistujú žiadne prírodné ani spoločenské príčiny toho, aby reálny kúpyschopný dopyt v podmienkach reálnej výroby splodil *reálny cenník*, ktorý by kopíroval vypočítaný cenník optimálneho riešenia úlohy lineárneho programovania LP-R; alebo aby sa kúpyschopný dopyt reálne rozdelil medzi špecializované trhy v súlade s vypočítaným optimálnym cenníkom.

To znamená, že reálny charakter príčinnno-následkových podmieneností v spoločenských výrobnno-spotrebiteľských systémoch, neumožňuje pri ich opise aparátom lineárneho programovania posudzovať obe úlohy LP-P a LP-R navzájom izolovane ako rovnocenné, ekvivalentné opisy toho istého *makroekonomického* procesu; neumožňuje uprednostniť jednu úlohu pred druhou pri matici ohraničení A , ktorá by v jednej z úloh vyžadovala menší objem výpočtov pri riešení makroekonomickej úlohy za použitia teórie duality lineárneho programovania¹.

Napriek tomu úloha LP-R, ktorej formálno-matematické riešenie je makroekonomicky nezmyselné, je zdrojom informácií pre zadanie a riešenie úlohy LP-P, podloženej nie „expertnými“ hodnoteniami, ale reálne objektívne pozorovanými a merateľnými charakteristikami makroekonomického systému. Ako sme už uviedli skôr, tak úloha LP-P sa na úrovni skúmania mnohoozvetvového národného hospodárstva ako celku spája s manažersky zmysluplnou interpretáciou, potrebuje však

¹ Keďže vo všeobecnosti matica A nie je kvadratická, tak použitie teórie duality umožňuje z páru úloh založených na maticiach A a A^T riešiť tú úlohu, v ktorej treba triediť menšie množstvo vrcholov mnohostenu, čo výrazne zníži objem výpočtov. Pri použití teórie duality v jej matematicky kánonickom tvare stojí praktická otázka iba v tom, ako **v každom konkrétnom prípade** nastaviť váhové koeficienty v kritériu výberu optimálneho riešenia, aby sa potom mohlo prejsť od fiktívnych premenných k reálnym parametrom optimalizovaného systému.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

nastaviť hodnoty svojich parametrov, a konkrétne, súbor váhových koeficientov r_1, r_2, \dots, r_n v jej kritériách optimálnosti.

Takto ľavá časť rovnice ($\mathbf{E} - \mathbf{A}^T$) $C = r_{ZH}$ v úlohe LP-R, ako objektívna *ekonomická daň*, ukazuje, že systém ohraňujúcej *matematickej úlohy* LP-R sa fakticky vzťahuje k pravej časti tej istej rovnice:

$$r_{ZH} \leq r$$

Preto, *nachvíľu zabudnúc na existenciu ľavej časti rovnice*, pustíme sa do analýzy jej pravej časti v súvislosti s ohraňujúcimi, ktoré sú na ňu kladené. Práve tento systém ohraňujúcej $r_{ZH} \leq r$ musí byť v súlade s úlohou LP-P, čo predurčuje výber komponentov vektora r v argumente kritéria optimálnosti úlohy LP-P: $Z = r^T X_K$, vychádzajúc z analýzy objektívne sformovaných cenových vzťahov a funkčne podmienených výdajov (zložiek vektora r_{ZH}), patriacich do štruktúry úlohy LP-R.

Na tento účel je potrebné prejsť od nominálnych *podielových* (v *cene produkcie*) charakteristík k nominálnym *hrubým* finančným charakteristikám odvetví v ohraňujúcich úlohy LP-R, pretože hrubé finančné charakteristiky sú finančnými mierami kapacity (výkonnosti) odvetví, porovnateľnými od jedného výrobného cyklu k druhému za podmienky dodržania zabezpečenia platobných prostriedkov energetickým štandardom. Ohraňujúca úloha LP-R potom vyzerajú nasledovne:

$$[X_{KB \ ii}] (\mathbf{E} - \mathbf{A}^T) C_B = R_{ZH} \leq R \quad (LP-RH),$$

kde:

- $[X_{KB \ ii}]$ — predstavuje nejaké bázové spektrum hrubej výroby; v danom zápise predstavuje diagonálnu maticu, na hlavnej diagonále ktorej sú rozmiestnené príslušné komponenty vektora hrubých kapacít X_{KB} (*mnemonický index «B» označuje «bázový», a index «K», ako už bolo povedané skôr, poukazuje na naturálnu formu evidencie produkcie*).
- R_{ZH} — spektrum odvetvových nominálnych hrubých výdajov formovania zákona hodnoty; $R_{ZH} = [X_{KB \ ii}] r_{ZH}$.
- R — vektor *horných ohraňujúcich* spektra R_{ZH} v odvetviach $i = 1, \dots, n$, spojený s vektorom r analogickým vzťahom:
- $R = [X_{KB \ ii}] r$. T.j. v termínoch teórie riadenia vektor R predstavuje *spektrum ohraňujúcej sily riadiaceho signálu*.

Mŕtva voda

Úlohu LP-R budeme po jej prechode (uvedeným spôsobom) k hrubým finančným charakteristikám označovať ako LP-RH — «hrubá».

Teraz sa vrátíme k úlohe produktovej výmeny. Predpokladajme, že *úloha produktovej výmeny LP-P sa vo vzťahu k národnému hospodárstvu, skúmanému ako celok, rieši v podmienkach:*

$$(E - A) X_K = F_K \geq F_{K \min} \geq F_{\text{spoločensky nevyhnutné}}$$

Predpokladajme, že výrobné kapacity sú dostatočné, vďaka čomu *takéto riešenie úlohy formálne matematicky existuje*; a navyše, že je aj prakticky realizované v riadení a všetky nerovnice sa v optimálnom riešení úlohy LP-P realizujú ako ostré. To znamená, že vďaka skôr uvedenej poučke získavajú všetky premenné C_1, C_2, \dots, C_n v optimálnom riešení *formálno-matematickej* duálnej úlohy LP-R nulovú hodnotu.

Keďže premenné duálnej úlohy LP-R interpretujeme ako *reálne* (a nie iba ako „nejaké“) ceny, tak formálna matematika sa v skúmanom predpoklade *len stotožňuje* s finančno-ekonomickou *riadenou* realitou:

- nadmerná ponuka vyrábanej produkcie a neobmedzená prírodná dostupnosť čohokoľvek vo vzťahu k reálnemu spektru *spoločenských potrieb* má za následok padanie cien (až na nulu) všetkého toho, čo predtým malo svoju cenu, alebo sa zachováva počiatočná neprítomnosť ceny tohto „čohokoľvek“ v spoločnosti;
- nedostatok vo vzťahu k reálnemu spektru *spoločenských potrieb* okamžite plodí cenu, ktorej hodnota je určená rozptýlením solventnosti obyvateľstva v rámci špecializovaných trhov jak produkcie a služieb (*vytváraných v spoločenskom zjednotení práce*), tak aj prírodných zdrojov¹.

Je prirodzené predpokladať, že v prípade *ideálneho 1) biosféricky prípustného a 2) spoločensky orientovaného riadenia (postupnosť priorít: 1, 2 !!!)*, bude národné hospodárstvo ako celok (*ako mnohoodvetvový výrobnospotrebitel'ský systém*) uspokojovať všetky potreby spoločnosti ohľadom produkcie a služieb v tempe ich vzniku; pritom nie je prítomný ich nedostatok (*voči spektru spotrebiteľských požiadaviek*), a v psychicky a mravne zdravej spoločnosti je prirodzené očakávať aj vynulovanie

¹ Spoplatnené pláže, platený vstup do prírodných rezervácií, kabínky na uliciach megapolisov, v ktorých sa za poplatok možno nadýchať čerstvého vzduchu miesto smogu atď. To všetko je životná realita „vyspelých krajín“, ktorú predpovedali „romány o vývoji cien“: „Hyperboloid inžiniera Garina“ A.Tolstého a „Predavač vzduchu“ A.Beljajeva, čím len potvrdzujú pravdivosť povedaného.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

cenníka koncovej produkcie a služieb (*mimovýrobného charakteru*), kvôli spotrebe ktorých spoločnosť vedie celú hospodársku činnosť.

Režimy riadenia alebo samoregulácie, v ktorých mnohoozvetvový výrobnospotrebitel'ský systém nie je schopný stabilne uspokojovať všetky potreby spoločnosti, predstavujú odchýlku od ideálneho režimu. Nenulové chyby riadenia sa v takýchto režimoch prejavujú ako ceny (*jednotlivé zložky cenníka*) za vyrobenú produkciu, služby a spoločnosťou nevyrábané prírodné zdroje. Čím väčší je nedostatok čohokoľvek vo vzťahu k *voľným spotrebitel'ským požiadavkám*, tým väčšia je aj cena, ohraničujúca početnosť spotrebiteľov. *Cena je len obmedzovač počtu spotrebiteľov prostredníctvom solventnosti*¹ a nič iné; t.j. cena je mierou nedostatku produkcie a služieb vyrábaných v spoločnosti, a tiež spoločensky dôležitých prírodných faktorov.

Keďže v ideálnom režime riadenia zodpovedajú *všetkým zložkám vektora chyby riadenia* nulové hodnoty, tak tieto opísané objektívne špecifiká cenotvorby zároveň umožňujú interpretovať *cenník vnútorného trhu produkcie a služieb pre osobnú, rodinnú a spoločenskú mimovýrobnú potrebu* ako vektor chyby riadenia národného hospodárstva ako celku.

Uvedené sa vzťahuje aj na fragmentárne (*voči národnému hospodárstvu ako celku*) mnohoozvetvové výrobnospotrebitel'ské systémy (*ekonomické zóny, mnohoozvetvové koncerny atď.*), a tiež na hospodárske systémy zjednocujúce viac než jeden štát či národné hospodárstvo.

Pritom si treba uvedomovať, že: *cenník je atribútom finančno-ekonomickej činnosti spoločnosti, a v nej sa* — vo forme cenníka a jeho položiek — *odrážajú chyby spoločenského riadenia, páchané nielen vo finančno-ekonomickej činnosti, ale aj vo všetkých ostatných oblastiach života spoločnosti.*

Je to špeciálna výstraha pre tých, ktorí sa chystajú uvedené vulgarizovať a vysmiať. A dokonca, aj keď sa niekomu nepáči označenie cenníka vektorom chýb, tak sám *upadne do schizofrénie* pri pokuse definovať iný objektívne vznikajúci a merateľný vektor chýb vo vzťahu k procesom samoriadenia v mnohoozvetvových výrobnospotrebitel'ských systémoch.

Je možné, že takáto interpretácia teórie duality lineárneho programovania bude niekomu pripadať ako blúznenie, útok na kánony teoretickej matematiky. No z nášho pohľadu je rozprávanie o riadení a samoregulácii v národnom hospodárstve a vyhybanie sa pritom *určitosti* týkajúcej sa výberu vektora cieľov a vektora chyby riadenia — skutočne buď *patologickým blúznením*, alebo *drzým ignorantstvom*, ktorým sa maskuje obyčajný *cynizmus parazitov* na cudzej práci.

¹ Vždy zvýhodňujúci tú solventnejšiu spoločenskú vrstvu. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

Je to naozaj tak, pretože v spoločenskom samoriadení majú všetci ľudia nejaké ciele a v niečom sa mýlia, výsledkom čoho sú v kolektívnom nevedomí a kolektívnom povedomí vždy *objektívne prítomné* nejaké vektory cieľov spoločnosti ako celku a jej podmnožín, a v živote sa vždy *objektívne vyskytuje* aj nejaký vektor chyby spoločenského samoriadenia. Keďže samoriadenie ohraničených systémov vždy prebieha v nadradených objemnejších procesoch, tak vektor chyby vloženého samoriadenia je voči týmto ohraničeným systémom vždy objektívny. A preto tí, ktorí v samoriadení *dopúšťajú objektívnu narastajúcu chybu*, sú objektívne odsúdení zahnúť pod jej bremenom, pokiaľ *sa sami* včas nespamätajú.

Okrem toho však neexistujú žiadne formálno-matematické dôvody, aby sme sa v makroekonomických interpretáciách uvedených téz teórie duality lineárneho programovania obmedzovali na prísnu realizáciu len niektorých, a nie celej množiny nerovnic v úlohe LP-P, a do úlohy LP-R vkladali nejaké „tieňové“ cenám podobné premenné miesto toho, aby sme našli využitie pre reálne trhové ceny v párovej *úlohe produktovej výmeny a rentability*, zjednocujúcej priamu a duálnu úlohu (*samostatné no vzájomne prepojené úlohy lineárneho programovania*).

A keďže už viac ako 40 rokov sa premenné *priamej úlohy* zvyknú interpretovať ako hrubé objemy výroby (*v úlohe LP-P je to vektor X_K*), a premenné *duálnej úlohy* ako ceny (*v úlohe LP-R je to vektor C*), tak neexistuje žiadny ROZUMNÝ dôvod, okrem *mravne podmienených* svetonázorových dôvodov a *psychiatrických* komplexov, aby sme neprepojili jedno s druhým a nenazvali *cenník produktov a služieb pre osobnú, rodinnú a celospoločenskú (mimovýrobnú) spotrebu na vnútornom trhu mnohoodvetvového výrobnospotrebitel'ského systému* — vektorom chyby riadenia tohto systému.

Z pohľadu teórie riadenia majú všetky ľudské činy (*bez výnimky*) svoj účel a zodpovedajú cieľom buď samotného človeka, alebo tých, ktorí využívajú pyramídu nechápania a pyramídu vedomých znalostí vo svojich zištných cieľoch, zaujímajúc vysoké stupne v jej hierarchii. Každý v davo-„elitárnej“ spoločnosti mierou svojho chápania pracuje na seba, a mierou svojho nechápania pracuje na tých, ktorí chápu viac, *ako z cudzej práce čo najviac vyťažiť v pozemskom živote*. Preto námietky proti tomu, aby bol vnútorný cenník akceptovaný ako finančno-ekonomický prejav vektora chyby samoriadenia spoločnosti, sú vedomou alebo bezduchou snahou udržiavať stabilitu chybného riadenia s vyslovene nenulovými chybami.

T.j. námietky proti uznaniu cenníka vektorom chyby sa už netýkajú len teoretizovania na ekonomické témy, ale aj praktickej psychiatrie a kriminalistiky, pretože tieto námietky sú prejavom

Organizácia (...) riadenia ekonomiky nemravnosti a slabomysel'nosti, obmedzujúcej efektívnosť konania nemravných v spoločnosti.

Intelekt *zlého génia* sedí v kletke, ktorú vytvorila jeho nemravnosť: a hoci môže pritom aj excelovať, no stále je to *excelovanie z kletky*. Vysvetlenie nájdeme v Koráne (8:29): Boh dáva *každému človeku priamo* a na základe jeho úcty pred Ním schopnosť Rozlišovať rôznorodosti v udalostiach prebiehajúcich vo Vesmíre. A žiadna vlastná pyšná snaha nedokáže ovládnuť schopnosť Rozlíšenia, ak ono nebolo dané Zhora. Intelekt spracováva len tú informáciu (nie nutne vlastnú), ktorá bola človekom odhalená v Rozlíšení. Ak Zhora nie je dané Rozlíšenie, tak intelekt je odsúdený k ochraničenosti a naháňaniu vlastného tieňa. A preto absencia Rozlíšenia je kletkou pre intelekt nemravného človeka, ktorá ho zbavuje *plnosti výberu* ciest do budúcnosti; ktorá ho zbavuje možnosti získavať novú informáciu. Príklady netreba hľadať veľmi ďaleko.

NEVIAZANOSŤ nevoľníkov hriechu v ich honbe za nerestami sa v dnešnej civilizácii zvykne nazývať *osobnou slobodou*, alebo aj *intelektuálnou slobodou*, hoci v skutočnosti sa jedná o jednu z najhorších foriem tyranie. A tento podvedomý psychiatrický komplex neskrotnej *túžby po tyranii, túžby zotročovať* nachádza svoj prejav v ekonomickej literatúre krajín podriadených siono-parazitizmu. Vezmime si knihu Róberta N. Anthony, profesora Školy biznisu Harwardskej univerzity „*Základy účtovníctva*“ (1. ruské vydanie, preklad B.Chersonský, M.Šnejdeman — *priezviská hovoria sami za seba*):

«1-10 (...) pracovníci tejto firmy sú, pravdepodobne, tým najcennejším zdrojom, napriek tomu ... (sú / nie sú) zdrojom, podliehajúcim účtovníctvu. *Zakrúžkujte správnu odpoveď*».
— To po prvé.

«2-27. Z pohľadu účtovníctva nemôžu byť pracovníci firmy zaradení k jej prostriedkom, pretože firma ich nevlastní». —
To po druhé.

T.j. v kurze sa neraz obracia pozornosť na právnu problematiku evidencie či neevidencie *nevoľníkov* ako „dlhodobého majetku“ podniku. Venovať pozornosť neprípustnosti takejto evidencie v podmienkach *de jure zrušeného otroctva* má zmysel len vtedy, ak **otrokárstvo stále de facto existuje**, v dôsledku čoho študentov biznisu, nesúcich stále v sebe *túžbu zotročovať*, treba *systematicky* napomínať: «Otroctvo je *de jure* zrušené. Preto *nevoľníkov de facto* nemožno zahrnúť do bilancie podniku». Priamo však profesor-nevoľník nič takéto študentom oznámiť nemôže, a preto musí vysvetľovať v podstate to isté, no alegorickou formou a medzi riadkami.

Mŕtva voda

Z toho plynie nasledovný makroekonomický záver: mravy z otrokárskeho obdobia, podvedome panujúce aj v súčasnosti na Západe a v domácej „elitárnej“ vede, neumožňujú spojiť cenník vnútorného trhu za produkty a služby mimovýrobného charakteru s pojmovým aparátom všeobecnej teórie riadenia a jej ekonomickými aplikáciami.

Preto ten, kto nedokáže akceptovať vnútorný mimovýrobný cenník makroekonomického systému ako vektor chyby riadenia tohto systému, považujúc tento názor za blúznenie, nech sa skúsi zamyslieť: prečo sa svojho času (možno jemu samému, jeho deťom a vnukom) nejavil ako blúznenie námet románu „Predavač vzduchu“, v ktorom sa zlý technický génius derie ku globálnej tyranskej moci a nezodpovednosti otrokára, odčerpávajúc atmosféru Zeme do kryogénnych zásobníkov (- 180 °C), aby predával predtým bezplatný vzduch za monopolne vysokú cenu, ktorú sám určil.

Román ukazuje, že JEDNOTNÁ *cena za vzduch* je preňho potrebná ako nástroj finančnej tyranie. Ešte ľahšie je pre tento účel použiť *množstvo cien* zhromaždených v cenníku, nedopustiť jeho vynulovanie a zároveň s tým aj krach globálnej tyranie nadžidovského prediktora a siono-parazitizmu. Pritom každý nevoľník, starajúci sa ako slobodný podnikateľ o dosiahnutie nominálneho zisku, sa snaží o udržanie dostatočne vysokých cien, čo nafukuje ceny za nimi vyrobený produkt, čím zároveň podporuje celý systém finančného otrokárstva, upevňujúc tak moc otrokárov. A tá okolnosť, že ľudstvo si za tisícročia „zvyklo“ na nenulový cenník, neznamená, že *nenulový cenník*, zlomyseľne udržiavaný úžerníctvom a honbou za výstrelkami módy, prestal byť nástrojom finančnej tyranie a finančno-ekonomickým vyjadrením celej množiny chýb samoriadenia spoločnosti.

Cena žiadneho produktu nevzniká na základe pracovnej „teórie hodnoty“, ani na základe nezmyselnej teórie „nadhodnoty“. **Cena vzniká** ako (*štatisticky usporiadaná*) masová vnútrospoločenská reakcia, ktorej cieľom je ochránenie (*vdďaka nerovnomerne rozloženej solventnosti v spoločnosti*) spotreby toho, čoho je v spoločnosti nedostatočné množstvo; reálne sa teda jedná o ochránenie počtu spotrebiteľov (*v prospech solventnejších jedincov*). Táto formulácia platí:

- aj vo vzťahu k tomu, čo spoločnosti ponúka príroda v hotovej podobe;
- aj vo vzťahu k tomu, čo spoločnosť vyrába sama, využívajúc pritom prírodné zdroje;
- aj vo vzťahu k tomu, voči čomu spoločnosť plodí sama v sebe špekulatívne kšeftárske záujmy, podmienené mravnými defektmi a škodlivým kšeftárskym komplexom parazitizmu prvého stupňa,

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

napríklad: *zarábanie peňazí mimo výrobu (kšeftovanie) a riadenie neberúce ohľad na použité spôsoby a prostriedky.*

Cenotvorba neberie ohľad na to, či nedostatok niečoho vo vzťahu k reálnemu spektru mravne podmienených slobodných potrieb je dôsledkom:

- rozmarov znuďeného stáda človekupodobných *darmonožrácov*, túžiacich po hojnosti bez práce, v dôsledku čoho hodnota jeho prírodných zdrojov, akonáhle ich prestáva byť dosť, narastá;
- alebo *mravnej degradácie a neviazanosti*, majúcich za následok stratu Rozlíšenia a biologickú degeneráciu. Degeneráti nemajú nikdy dosť narkotík a zvrhlostí, a platia šíalené peniaze za predtým bezcennú makovú slamu a voľne rastúce konope, na obchodné účely „kulturné“ pestujú tabak a vyrábajú alkohol, kupujú si „dievčatá“ a „chlapcov“, pre svoje zvrátené chůťky mučia, mrzačia a zabíjajú, vymýšľajú si zvrhlé technické sexuálne pomôcky na základe posledných poznatkov vedy a techniky;
- alebo *vyčňania bandy tupohlavých reformátorov*¹, ktorá po tom, čo sa dostala k štátnej moci v atmosfére panujúcej bezstarostnosti a prenášania zodpovednosti za celonárodné záležitosti zo seba na kohokoľvek iného, tak zničila riadenie v celistvom štátnom makroekonomickom systéme, čo spôsobilo pád výroby vo všetkých odvetviach a nárast cien;
- a hlavne, organizovane a premyslene vytváraných deficitov všetkých týchto aj iných druhov produktov, aby bolo na Zemi možné nezodpovedne tyranizovať: *je bláznovstvom myslieť si, že zlí nepáchajú zlo: či už sami, alebo rukami nepremýšľajúcich, otvorene skorumpovaných a úprimne nadšených poskokov.*

V akomkoľvek prípade a pri akejkoľvek spoločenskej organizácii života sa vo vnútornom cenníku *mnohoodvetvového výrobnospotrebitel'ského systému za produkty a služby mimovýrobného charakteru* vždy odrážajú ekonomické a mimoekonomické chyby samoriadenia spoločnosti spôsobené zvrátenou mravnosťou:

- „boj“ človekupodobných s biosférou;
- defektná mravnosť, vštepovaná v existujúcej kultúre novým pokoleniam vstupujúcim do života;

¹ V historickej realite: nepriateľských biorobotov-zombi (*ozajstný Človek skrátka nemôže mať vlastných biorobotov, zombi a iných nevoľníkov; no nedoľudia môžu mať ambíciu ztročovať a zombifikovať ľudí*).

Mŕtva voda

- kaleidoskopickosť svetonázoru, ktorý stratil svoju mozaikovú celistvosť;
- neviazané správanie, ako alternatíva k slobodne zvolenej sebadisciplíne;
- nekompetentnosť a nízka úroveň profesionality vo vzťahu k pracovným funkciám, zaujímaným v spoločenskom zjednotení práce: od „v.p. cára“¹ až do posledného pomocného robotníka.

Preto, aj keď riešenia *spoločenskej* úlohy vynulovania cenníka nie sú lokalizované výhradne vo sfére spotreby, hospodárskej a finančnej činnosti, tak nominálny vnútorný cenník mnohoovetvového výrobnospotrebitel'ského systému za produkciu a služby mimovýrobného charakteru — kvôli tomu ešte neprestáva byť vektorom chyby spoločenského samoriadenia, odrazeným vo finančno-ekonomickej činnosti: t.j. finančným *meradlom* všetkých chýb riadenia v spoločnosti nezávisle od ich lokalizácie.

A tak tempá rastu nominálnych cien sú meradlom nemravnosti, ignorantstva, slabomyseľnosti a neviazanosti (*t.j. absencie disciplíny vo vnútornom a vonkajšom správaní*) jak spoločnosti ako celku, tak aj vládnuceho režimu, a predovšetkým — vládnucej triedy.

Jediným známym režimom v dejinách, ktorý nielenže zabezpečoval systematické znižovanie cien úmerne narastajúcej výrobe, ale to aj deklaroval ako svoj strategický kurz, bol stalinizmus:

«... ďalej, treba podstatným spôsobom zlepšiť podmienky bývania a ZDVIHNŮT REÁLNY PLAT ROBOTNÍKOV A ZAMESTNANCOV minimálne dvakrát, ak nie viac, jak cestou priameho zvyšovania platu, tak aj OSOBITNE CESTOU ĎALŠIEHO SYSTEMATICKÉHO ZNÍŽOVANIA CIEN ZA PREDMETY MASOVEJ SPOTREBY» — „*Ekonomické problémy socializmu v ZSSR*“, osobitné vydanie z r. 1952, str. 69, všetky zvýraznenia v texte sú naše.

Vzhľadom na tieto okolnosti, k analýze rokov 1917 až 1953 treba pristupovať menej sebaisto, než si to dovoľujú mnohí spisovatelia a historici: kto nevidí spoločensky významné úspechy stalinizmu, ten neuvidí ani reálne chyby a nemravnosť tých rokov; nedokáže ukázať ľuďom nič, okrem absencie vlastného Rozlíšenia a nemravnosti, ktoré sa prejavia cez interpretáciu jemu známych aj vymyslených faktov tej doby.

Zvýšenie rastu výrobných objemov pri kúpyschopnom dopyte, ohraničenom *na spoločensky bezpečnú úroveň* pomocou 1) energetického

¹ Skr. „v.p.“ = „vykonávajúci povinnosti“ (splnomocnený zástupca). To bol podpis pod nariadením vyslať vojská vo filme L.Gajdaja „Ivan Vasiljevič mení profesiu“.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

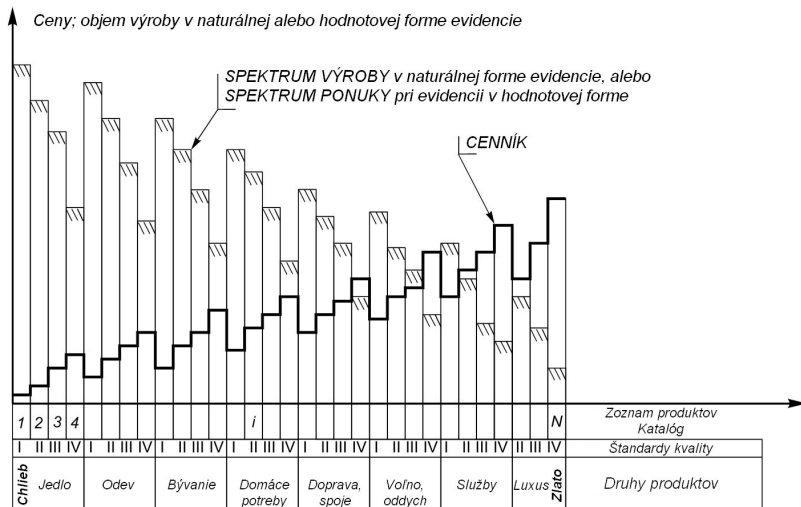
štandardu, 2) riadenia cenníkovej bázy a 3) obmedzenia spotrebiteľských príjmov v rodinách, umožňuje zvýšiť počet spotrebiteľov produkcie len vďaka zníženiu nominálnych cien. No v bezštruktúrne riadenom supersystéme sa ceny nemôžu stabilne nachádzať pod prahom rentability, určeným štruktúrou funkčne podmienených výdavov (*vid' vyššie ich konkrétny zoznam*) výrobných podnikov, riadenou zvonka cez daňovo-dotlačnú, kreditnú a poisťovaciu politiku, realizovanú v spoločnosti. A ak spoločnosť nutne potrebuje nejaký objem výroby, pri ktorom sa však reálne ceny za produkciu ocitajú pod existujúcim odvetvovým prahom rentability výroby, tak spoločnosť sa ocitá pred voľbou:

- buď tento prah znížiť pomocou dotácií a subvencií, a dosiahnuť tak spoločensky potrebnú úroveň spotreby;
- alebo obetovať blahobyť spoločnosti modle „zákona hodnoty“, možno aj v nadväznosti niekoľkých pokolení.

Dokonca napriek dominancii škodlivého mamonársky súkromno-vlastníckeho svetonázoru, aj „rozvinuté“ krajiny podporujú úroveň poľnohospodárskej výroby pomocou dotácií a subvencií, čo tamojšiu „elitu“ chráni pred hladovými vzburami miestnej spodiny. To isté sa týka aj systému všeobecného a špeciálneho vzdelávania, ktorý sa v ani jednej „rozvinutej“ krajine nezaobíde bez finančnej podpory zo štátneho rozpočtu.

Takto vládnuca „elita“ v podmienkach „elitárno“-nevoľníckeho režimu na úrovni makroekonomiky prijíma — **pod tlakom okolností** — miery pre udržanie stability a poriadku v spoločnosti, ktoré zodpovedajú *konceptii riadenia národného hospodárstva ako celku podľa schémy prediktor-korektor; koncepcie, ktorá vychádza z demograficky podmienených potrieb*. Rozdiel je iba v tom, že v podmienkach „elitárno“-nevoľníckeho režimu sú tieto miery zavádzané pod tlakom okolností a časom sa stávajú tradičnou črtou hospodárskeho štýlu v každom z týchto štátov, no deje sa tak napriek mamonársky súkromno-vlastníckej objektívnej mravnosti a názorom meštiaka a ekonomickej profesúry; a v koncepcii spoločenskej bezpečnosti sú tieto miery normálnym prostriedkom riadenia samoregulácie systému spoločenskej výroby, zameranej na garantované uspokojenie potrieb všetkých ľudí v nadväznosti pokolení.

Mŕtva voda

OBR. 3. SCHÉMA HISTORICKY USTÁLENÉHO PORADIA PRODUKcie V CENNÍKU

V podmienkach zabezpečenia platobných prostriedkov energetickým štandardom a riadením cennikovej bázy, je objem možných dotácií a subvencií ohraničený zhora práve nimi. Konceptia demografickej podmienenosti spoločensky prospešnej výroby vychádza z objektívneho poradia potrieb podľa ich dôležitosti, znázorneného na obr. 3. Na tomto obrázku sú v jednotlivých druhoch produkcie rímskymi číslicami označené poddruhy patriace rôznym štandardom kvality. Podskupina I označuje najnižšie štandardy kvality a podskupina IV najvyššie u všetkých druhov produktov. Objem výroby v davo-, „elitárnej“ spoločnosti závisí od početnosti tých skupín obyvateľstva, ktorých príjmy im umožňujú žiť podľa každého zo spotrebiteľských štandardov.

A v súlade s týmito poradím produktov podľa ich spoločenskej dôležitosti by dotácie a subvencie mali postupne vytlačať produkciu zo spektra platenej spotreby do spektra *mimocennikovej (t.j. bezplatnej alebo priamo preplácanej zo spoločenských fondov)* spotreby podľa miery rozrastania spektra vyrábanej produkcie vyhovujúcej štandardom, objektívne uznávaných spotrebiteľmi.

Historická skúsenosť ukazuje, že práve tento proces prebieha pod tlakom okolností a v podmienkach „elitárno“-nevoľníckeho režimu:

- Ako prvý sa v histórii objavil systém *povinného všeobecného vzdelávania plateného štátom*, ktorý sa vo svojom rozvoji rozprestieral na čoraz širšie vrstvy obyvateľstva a stúpал k čoraz

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

vyšším úrovňam vzdelania: od základnej školy v 19. storočí (v rôznych krajinách) až po aspirantúru v ZSSR a niektorých ďalších krajinách v 20. storočí.

- Ako druhé sa v histórii objavilo *dotovanie poľnohospodárskej výroby*.
- Ďalej *dotovanie dopravných infraštruktúr*.
- *Dotovanie bytovej výstavby* atď. podľa poradia cenníka.

To znamená, že koncepcia plánovaného riadenia národného hospodárstva, vychádzajú z princípu demografickej podmienenosti potrieb a pri zladenom štruktúrnom a bezštruktúrnom riadení makroekonomických systémov rôznych hierarchických úrovní dôležitosti, vyjadruje objektívne existujúcu tendenciu rozvoja vzťahov v systéme «riadenie — výroba — distribúcia». Druhá vec je, že v podmienkach „elitárno“-nevoľníckeho režimu si táto tendencia sama razí cestu, prekonávajú odpor náhlej vypočítavosti, plodiacej slepotu, tvrdohlavosť a bezstarostné všetko-si-dovoľovanie v správaní rôznych sociálnych skupín: jak tých, čo sa za „elitu“ považujú, tak aj tých, čo „elitám“ závidia ich situáciu.

Takto prebieha „sociálny pokrok“. Zákony cenotvorby závisia od historicky ustáleného poradia potrieb v katalógu cenníka a od masového egoizmu hierarchie „elit“, odopierajúcich spotrebiteľské práva ne-„elitám“. Práve z tohto dôvodu jav, ktorý dostal názov „sociálny pokrok“, prejavujúci sa nárastom vzdelanosti, sociálnej zabezpečenosti atď., nie je možný bez dotácií a subvencií, chrániacich hlavne dlhodobé spotrebiteľské práva väčšiny jak od náhlej vypočítavosti rôznych „elit“ tvoriacich menšinu, tak aj pred nezaujmom davu tvoriaceho väčšinu voči sebe samému. Pokus zrušiť dotácie a subvencie vyvolá sociálnu katastrofu v akejkoľvek krajine, pretože pri existujúcich cenových proporciách a „mechanizme“ reálnej cenotvorby znemožní zaužívané objemy výroby v mnohých odvetviach vytvárajúcich zaužívané spektrum komfortnej spotreby¹.

Pod tlakom okolností sú „vládnuce“ „elity“ všetkých krajín nútené používať slová ako «sociálne orientovaná ekonomická politika», «stabilný rozvoj» atď. Tieto slová však zostávajú prázdnyimi slovami dovtedy, kým tí, čo ich hovoria, aj tí, čo ich počujú, sami nepochopia, komu z tých, *čo sa narodili v podobe človeka*, konceptuálna moc prizná *plnosť práv rozvoja ich osôb*. Takéto priznanie a deklarácie, podmienené objektívnou mravnosťou, sa v procese spoločenského samoriadenia prejavujú:

¹ Správnosť tohto tvrdenia zažila na vlastnej koži drvivá väčšina obyvateľstva na území ZSSR.

Mŕtva voda

- buď formou nútených obmedzení *možnosti rozvoja* jednej časti obyvateľstva (*kde možno zarátať aj rôzne druhy telesného mrzačenia*)¹ s cieľom vytvorenia podmienok, v ktorej druhá časť obyvateľstva môže vyslovene prevládať a dominovať predovšetkým vo sfére spotreby, disponujúc bezstarostne voľným časom;
- alebo pri absencii priamych nútených obmedzení sa buduje systém masového (*kódovania*) programovania podvedomých úrovní psychiky väčšiny obyvateľstva.
- alebo druhá možnosť sa dopĺňa prvou.

No absencia obmedzení *možnosti rozvoja* stále ešte umožňuje vonkajšie nútené obmedzenia (*okrem programovania psychiky, ktoré narušuje Bohom danú slobodu vôle, ktorá je v mnohom slobodou intelektuálnej činnosti*). V normálnej spoločnosti taketo vonkajšie nútené obmedzenia predstavuje najmä systém priamych zákazov na určité činnosti vo vzťahu k biocenózam a rôzne kvalifikačné cenzy². T.j. spoločenský systém ochrany prírody a spoločnosti pred činnosťou rôznych posadnutých, namyslených a ambiciózných (*chválenkárskych*) zadubencov, nemajúcich pre zvolenú činnosť potrebnú sebadisciplínu vnútorného a vonkajšieho správania alebo sa štatisticky často držia zhubnej (*v najrôznejšej podobe*) disciplíny správania.

Takýto pohľad predpokladá, že vnútrosociálne hierarchie osobností (ľudí) sú bezbožné, protiprírodné, protiludské a protibiosfére. Celá história od čias ešte pred Achnatonom (*10. faraón 18-tej dynastie, od r. 1375 pred n.l.*), Mojžišom ukazuje, že hierarchie osobností plodia všetko-si-dovoľovanie, brzdia možnosti rozvoja „nižšie postavených“ v prospech okamžitých („*chcem všetko hneď!*“) a všetko-si-dovoľujúcich spotrebiteľských nárokov „vyššie postavených“. Podľa nášho názoru, práve preto Ježiš prežil svoj život ako jednoduchý človek, hoci jeho dynastické práva na trón v Judei boli pre mnohých jeho súčasníkov nespochybniteľné. No Mesiáš sa nestal ani kráľom, ani pozemským veľkňazom nielen v mikroskopickej Judei, ale ani v žiadnej zo starovekých „veľmocí“, hoci na prvý pohľad (*typický pre jednoduchého človeka z davu*) by takáto vysoká pozícia mohla otvárať oveľa väčšie možnosti pre mesiášsku činnosť; no dav, začarovaný rozprávkou o dobrom kráľovi,

¹ Napr. obriezka na 8. deň u novorodencov; oslepovanie žobrákov ich pasákmi, aby skrze súcit vybrali viac peňazí; poškodzovanie zdravia ako trendu vo vrcholovom športe, ktorý je nástrojom globálnej politiky; poškodzovanie zdravia propagovaním „kultúrneho“ pitia a iných narkotík („elite“ luxus a „spodine“ drogy) atď.

² T.j. kvalifikačné podmienky pre vykonávanie určitých profesií, aby kvalifikované povolania nevykonávali nekompetentní ľudia. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

nevidí, že by to nemusela byť podstatou tá správna činnosť. Tento fakt pripomína aj epizóda pokúšania Krista diablom, keď mu ten ponúkal všetky pozemské kráľovstvá a ich SLÁVU (*Matúš, 4:10, Lukáš, 4:6*)¹, čo Kristus odmietol.

Siono-totalitárne túžby a nádeje, ktorých uskutočnenie sa spájalo s príchodom kráľa, hierarchu-mesiáša, *neboli Zhora podporené* a nesplnili sa. Mesiáš prežil svoj pozemský život ako jednoduchý človek tej doby. Prijatiu tohto faktu, ako znamenia o nevhodnosti hierarchie osobností v spoločnosti, môže zabrániť len dogmatická tradícia davo-, „elitárnej“ spoločnosti, ktorá na jednej svojej strane sa prejavuje ako závisť k spotrebiteľskému statusu vyššie postavených na stupienkoch vnútrosociálnej pyramídy vybudovanej na sebeckej vypočítavosti ľudí; a na druhej strane sa prejavuje ako programovanie psychiky nižšie postavených spotrebiteľov kvôli udržaniu stability tejto pyramídy. Tak je to. A ako si každý môže prečítať v 2. kapitole „Kazateľa“ (*SZ, autorom je kráľ Šalamún*), ten pociťoval komplex menejcennosti, vnímajúc škodlivosť a neúplnosť takejto davo-, „elitárnej“ existencie, stojac na samom vrchole vnútrosociálnej spotrebnej pyramídy, dostávajúc všetko, čo si len zažela.

Inými slovami, námietky vyslovené na ochranu „elitárnosti“ pramena z túžob a/alebo skúpeho strachu neprísť o svoj spotrebiteľský status, ak by sa zo spoločenských vzťahov vytratili hierarchie „osobností“. Diagnóza pre tento fenomén bola Zhora určená už dávno:

Korán, 17:102(100). «Povedz: „ak by ste vlastnili poklady milosti Pána môjho, aj vtedy by ste ich držali u seba zo strachu schudobnieť. Vpravde, človek je tvor skúpy!“»

Korán, 102:1. «Opantala vás vašeň k hromadeniu (*bohatstva, t.j. mamonárstvo*), 102:2. pokým ste nenavštívili hroby. (...) 102:8. V ten deň (*Súdny deň*) sa vás na pripútanosť (*neslobodu, t.j. podriadenosť*) k pôžitkom pýtať budú». (*Vysvetlivky a komentáre v zátvorkách sú naše*).

Je objektívne neprípustné:

- vidieť v spoločenskej a technologickej del’be profesionalizmu hierarchiu ľudských osobností v rámci spoločenstva ľudí;
- vyhľadávať takúto hierarchiu v snahe zaujať v nej svoje miesto;

¹ Ako vravia niektoré zdroje, originálny grécky text Nového Zákona uvádza inú odpoveď-výzvu Krista satanovi: «Nasleduj ma!» Cirkevnoslovanský text v Ostrožskej Biblii (prvotlačiar Ivan Fjodorov) je zmyslovo veľmi podobný: «Poď za mnou, satan!» (*Matúš, 4:10*).

Mŕtva voda

- budovať tento druh hierarchií, aby sa dotýčný sám stal ich nevoľníkom a vtiahol do neslobody a degradácie v hierarchii aj ďalších ľudí.

Preto všetci proroci prinášali učenia *o sebadisciplíne v mravnosti a nezištnej obetavej Láске* do spoločenstva ľudí, ktorí síce disponovali *rovnakou ľudskou dôstojnosťou v súlade s Božím kráľovstvom*, no rôznymi, občas mnohými, profesiami. Pri súhlase s týmto uhlom pohľadu je konceptuálne neprípustné *obetovať modle zákona hodnoty* možnosti slobodného rozvoja väčšiny (*čo si vyžaduje garantované uspokojovanie určitého spektra fyziologických potrieb organizmu z pokolenia na pokolenie a vybavenosť spoločenského života*), tým skôr, ak sa zákon hodnoty sformoval v konflikte riadení národného hospodárstva zo strany rôznych „elitárnych“ skupín.

O žiadnej „slobodnej“ makroekonomike nemôže byť ani reč. Preto zadávame a riešime úlohu, ktorá sa týka:

- 1) ochrany spotrebiteľských práv väčšiny pracujúceho obyvateľstva vo sfére výroby (*prostredníctvom celosupersystémových prostriedkov riadenia*) pred degradačno-parazitickými túžbami a ambíciami „elitárnej“ menšiny;
- 2) potlačania autosynchronizácie degradačných procesov v spoločnosti;
- 3) a tiež, *špeciálne* — úloha ochrany nových pokolení vstupujúcich do života (*aj tých nenarodených*) pred degradačnými procesmi a neskrotným konzumom, ktoré plodí na prítomnosť zameraný egoizmus dnešných aktívnych dospelých pokolení.

Pri takomto prístupe, ak sa na vec pozeráme pohľadom všeobecnej teórie riadenia, tak:

- spektrum výroby, ktoré tvoria *demograficky podmienené potreby*, môžeme vnímať ako výstupný signál celistvého mnohoovetvového výrobnospotrebitelského systému (*národného hospodárstva ako celku*),
- a spektrum produkcie, podmienené *degradačno-parazitickými potrebami*, môžeme vnímať ako rušenie: vonkajšie mámenia a vlastné šumy systému, potláčajúce a skresľujúce užitočný signál, čo môže spoločnosť (*celý systém*) priviesť k samolikvidácii.

Žiadne riadenie nie je možné, ak je užitočný signál neodlíšiteľný od rušenia a riadenie sa tak rušenia nemôže zbaviť alebo ho potlačiť systémovými prostriedkami.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Keďže národné hospodárstvo je jedným zo supersystémov vo vzájomnej vloženosti množstva ľudských supersystémov, tak je potrebné aj zladenie bezštruktúrneho riadenia so štruktúrnym. To znamená, že zložky vektorov r_{ZH} a r_{ZHP} ¹, ktoré sú v úlohe LP-R:

$$(E - A^T) C = r_{ZH} \leq r$$

porovnávané s vektorom ohraničení r , by sa v procese riadenia celistvého národného hospodárstva mali korigovať *prostriedkami daňovo-dotačnej politiky*, vychádzajúc z pozorovaných (vo výrobnom cykle) zmien reálneho cenníka C , ktorý môže byť predstavený v podobe $C = C_B + C_Z$, a dosiahnutého spektra výroby F_K , súvisiaceho s demograficky podmienenými potrebami; t.j. vychádzajúc z analýzy medziodvetvových bilancii rôzneho druhu. Tu i v ďalšom texte bude C_Z vektorom zmien reálneho cenníka voči bazovému.

V takto zadanej úlohe riadenia celistvého mnohoozvetvového výrobnospotrebitel'ského systému, vystupuje vektor r vo vzťahu k vektorom r_{ZH} , r_{ZHP} ako vektor *riadiaceho vplyvu*, inými slovami, ako vektor riadenia štatistiky rentabilnosti vo všetkých odvetviach. To znamená, že v koncepcii demograficky podmieneného riadenia výroby a distribúcie v národnom hospodárstve nemôžu existovať fixné sadzby dane a dotácií. Hospodárska legislatíva a jej daňovo-dotačný kódex v tomto prípade nadobúdajú význam *popisu algoritmov riadenia* na rôznych úrovniach hierarchie výrobnospotrebitel'ského supersystému, *vylučujúceho* vzájomne si protirečiace výklady; vrátane algoritmov určovania sadzieb daní a dotácií, vychádzajúc pritom z reálneho cenníka $C = C_B + C_Z$ a spektra výroby F_K , korelujúcich s demograficky podmienenými potrebami. Výkonná moc — centrálna aj miestna — musí pre tento účel disponovať právomocami na zmenu sadzieb dotácií a daní (*v rozsahu podloženom bilančnými výpočtami*), s cieľom udržania plánovaného spektra výroby pri meniacich sa voľných cenách, nepatriacich do stanovenej cenníkovej bázy.

Keďže riadenie je založené na Miere, tak metrologicky negramotní právnicki, ale aj tí, čo neovládajú matematický aparát, nevyhnutný pre opis procesov výmeny v makroekonomických systémoch, a tiež tí, komu nebolo dané Rozlíšenie v pojmoch a termínoch všeobecnej teórie riadenia, nechápajúci jej prepojenie so životom, — **sú neužitoční** pri budovaní legislatívy s takýmto funkčným poslaním (*rovnako ako procedúry hlasovania článok po článku, pri jej schvaľovaní*).

¹ Vektor r_{ZHP} sme získali ako riešenie úlohy «LP-P, LP-R». Druhý mnemonický index «P» poukazuje na výber získaného riešenia ako plánovanej perspektívnej bilancie.

Mŕtva voda

Takáto legislatíva o hospodárskej činnosti môže byť v podstate len právne uznanou zbierkou komentárov a vysvetliviek k rôznym interpretáciám matematických modelov a algoritmov zhromažďovania a spracovávania informácií, na ktorých je založené modelovanie počas procesu vypracovávania spoločensky účelných riadiacich riešení v makro- a mikroekonomických úlohách riadenia.

Samotné interpretácie (*vo svojej podstate*) spájajú koncepciu riadenia, ktorá je podmienená objektívnou mravnosťou, s kategóriami objektívnej matematiky a metrológie, chápaných ako náuka o miere a meraniach.

V tomto systéme:

- *algoritmov, vo forme mravne podmienených právnych noriem;*
- štátnych a korporatívnych štandardov;
- právne uznávaného aplikovaného programového zabezpečenia (softvéru), použitého v technických prostriedkoch,

je východiskovým bodom interpretácia matematických opisov medziodvetvových bilancií (*reálnych, hypotetických, prognózovaných a plánovaných*), zodpovedajúca každému z hierarchických úrovní riadenia supersystému národného hospodárstva ako celku.

Na hierarchicky vyššej úrovni skúmania národného hospodárstva ako celku (*v podmienkach dodržiavania zabezpečenia platobných prostriedkov energetickým štandardom a ohraničenia maximálneho objemu nominálnych peňažných výplat obyvateľstvu demografickou podmienenosťou*) je suma zoznamu odvetví $\sum R_i$, $i = 1, \dots, n$ komponentov vektora R v úlohe LP-RH:

$$[X_{KB \text{ ii}}](E - A^T) C_B = R_{ZH} \leq R,$$

tiež ohraničená energetickým štandardom a sociálnou zotrvačnosťou proporcií výdajov, prechádzajúcich fondmi rekonštrukcie a rozvoja výroby a fondmi cenníkovej (t.j. platenej) a mimocenníkovej (t.j. bezplatnej) spotreby konečnej produkcie v zložení spektra F_K v rodinách:

$$\sum R_i \leq R_{MAX}.$$

Úloha LP-RH má určitú spojitosť s rovnicou rovnovážnych cien (3). Pre rovnicu rovnovážnych cien je charakteristické splnenie rovnosti:

Celková hodnota produkcie konečnej spotreby je rovná celkovej sume «pridanej hodnoty».

Alebo v nami zaužívanej terminológii:

Celková hodnota produkcie konečnej spotreby je rovná súhrnným výdajom formovania zákona hodnoty.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Matematicky sa táto vlastnosť rovnice rovnovážnych cien (3) zapisuje nasledovne:

$$\sum X_{ki} r_{ZHi} = \sum R_{ZHi} = \sum C_i F_i, i=1, \dots, n.$$

Ako vidíme z uvedeného vzťahu pre vyjadrenie hodnoty spektra produkcie konečnej spotreby $\sum R_{ZHi} = \sum C_i F_i$, tak ohraničenia kladené (vychádzajúc z energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov) priamo na súhrnné výdaje formovania zákona hodnoty $\sum R_{ZHi}$, cez systém hospodárskych vzťahov a technológií, opísaný rovnicou (1), sú nepriamo kladené aj na hodnotu vyrobeného spektra konečnej produkcie $\sum C_i F_i$. Ak zohľadníme ohraničenosť výkyvov cien pri dodržaní energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov, tak sa jedná o nepriame energeticky podmienené ohraničenia objemov produkcie koncovej spotreby. Analogicky sa tak aj ohraničenia na komponenty vektora R_{ZH} nepriamo (cez systém hospodárskych vzťahov) prenášajú na komponenty vektora F .

Všimneme si aj to, že štruktúra úlohy LP-RH obsahuje v ľavej časti rovnice

$$[X_{KB \ ii}] (\mathbf{E} - \mathbf{A}^T) C_B = [X_{KB \ ii}] r_{ZH}$$

informáciu o produktovej a energetickej výmene (predovšetkým technogénnej energie) v procese výroby spektra X_{KB} v bloku 18 TVS („trh“ výrobnjej sféry); a pravá časť tejto rovnice obsahuje informáciu o riadení supersystému, vyjadrenú cez komponenty a zložky vektora R_{ZH} , zodpovedajúce funkčne podmieneným výdajom. Okrem toho, pravá časť rovnice obsahuje aj informáciu o využití biogénnej energie personálu (cez zložky vektora R_{ZH} , zodpovedajúce výplate atď.), začleneného do obsluhy výroby.

To znamená, že ľavá časť nerovnice úlohy LP-RH:

$$[X_{KB \ ii}] (\mathbf{E} - \mathbf{A}^T) C_B = R_{ZH} \leq R$$

(vektor R_{ZH} , stojaci naľavo od znaku « \leq ») opisuje hierarchiu riadenia procesov, ktoré popisuje ľavá časť rovnice, začlenená do zostavy ohraničení úlohy LP.

Takýmto spôsobom môžeme komponenty vektora r z úloh LP-P a LP-R definovať vzťahom:

$$r = (R_1 / X_{KB1}, \dots, R_i / X_{KBi}, \dots, R_n / X_{KBn}),$$

Mŕtva voda

kde komponenty a zložky vektora R sú prístupné:

- aj účtovníctvu (vo vzťahu k minulosti);
- aj plánovanému predurčeniu, vychádzajúcemu z energetického štandardu (vo vzťahu k budúcnosti);

a komponenty vektora X_{KB} sú určené aj výberom interpretácie úlohy lineárneho programovania:

- $X_{KB} := X_K$ — reálne spektrum hrubých kapacít (výkonu);
- $X_{KB} := X_{KM}$ — maximálne možné;
- $X_{KB} := X_{KP} < X_{KM}$ — plánované, neprevyšujúce X_{KM} v zmysle princípu nenapätého plánovania.

V základe riadenia plánovanej demograficky podmienenej výroby prostriedkami kreditno-finančného systému leží tá *objektívna* skutočnosť, že spektrum demograficky podmienených potrieb sa mení *veľmi pomaly* vo vzťahu k organizačne a technologicky možným zmenám výrobného spektra; a zasa spektrum výroby sa mení *veľmi pomaly* v porovnaní s možnými zmenami finančnej politiky — spektra (finančného) riadiaceho vplyvu.

To zodpovedá všeobecnému princípu:

- *objekt je potenciálne riaditeľný, ak spektrum jeho reakcií na riadenie leží v rozsahu s vyššou frekvenciou, než spektrum príčin vyvolávajúcich potrebu riadiť¹;*
- *system riadenia (objektu) je potenciálne funkčný, ak spektrum jeho reakcií na zmenu vektora stavu leží v rozsahu s vyššou frekvenciou, než je spektrum zmien vektora stavu².*

Dodržanie tohto všeobecného princípu vo vzťahu k nami skúmanej úlohe znamená, že vo vektore R_{ZH} je nutné vyčleniť **v uvedenom zmysle** vysokofrekvenčné a nízkofrekvenčné („*inerčné*“ *vzhľadom na reakcie objektu a možné riadenie*) zložky.

Za tým účelom je potrebné analyzovať štruktúru funkčne podmienených výdajov v odvetviach. V podmienkach stabilného fungovania mnohoovetvového výrobné-spotrebiteľského systému sú funkčne podmienené výdaje podnikov usporiadané podľa ich dôležitosti pre udržanie stability priebežného režimu činnosti a rozvoja každého podniku v jeho dohľadnej budúcnosti. Toto poradie (*podobne ako poradie*

¹ Zjednodušene: ak objekt reaguje na pokyny manažéra rýchlejšie, než je rýchlosť prichádzajúcich vplyvov prostredia, na ktoré je potrebné reagovať. – pozn. prekl.

² Zjednodušene: reakcia manažéra je rýchlejšia než zmeny a reakcie riadeného objektu. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

v *cenníku spotrebiteľského trhu*) sa zisťuje matematicko-štatistickými metódami pri kolísaní konjunktúry¹ špecializovaných trhov, s ktorými je dané odvetvie prepojené ako nákupca alebo predajca. Toto poradie dáva celému systému funkčne podmienených výdajov makroekonomickú ríadiacu dôležitosť.

Pri stabilnom fungovaní mnohoodvetvovej ekonomiky je poradie priorit *funkčne podmienených výdajov*, tvorených dlho existujúcimi podnikmi, vo všetkých odvetviach nasledovné:

Výdaj № 1: Fond úhrady produkcie dodávateľov, spotrebovávanej v procese vlastnej výroby.

Výdaj № 2: Mzdový fond personálu².

Výdaj № 3: Fond rozvoja a rekonštrukcie výroby.

Výdaj № 4: Financovanie spoločných (s inými podnikmi) programov činnosti.

Výdaj № 5: Rôzne druhy dobročinnosti.

Výdaj № 6: Voľné, nezaradené prostriedky (rezerva).

Výdaj № 7: Kredítová a poisťovná bilancia (saldo³), vrátane vyplatených dividend za akcie.

Výdaj № 8: Bilancia daní a dotácií (saldo).

Výdaje № 4 a № 5 jedných podnikov v celistvom makroekonomickom systéme môžu spadať do salda daní a dotácií iných podnikov, ako ich výdaj № 8.

Výdaje № 7 a № 8 jednotlivých podnikov zodpovedajú ich spolupráci s *hierarchicky vyšším (voči každému podniku)* riadením makroekonomiky ako celku. Vďaka nefinančným prostriedkom vplyvu, ktorými disponuje štátnosť, výdaje № 7 a № 8 dominujú nad ostatnými skupinami výdajov.

Avšak, bez ohľadu na túto dominanciu výdajov № 7 a № 8 nad ostatnými, makroekonomika môže stabilne uspokojovať potreby

¹ Súhrn priaznivých hospodárskych podmienok pre rozkvet obchodu a priemyslu. – pozn. prekl.

² To, že v ruskej ekonomike celé mesiace nevyplácajú mzdu, a vzájomná platobná neschopnosť firiem rastie ako snehová guľa, je reálnym prejavom úmyselných činov pre jej zničenie (r. 1998).

³ Saldo, to je rozdiel medzi súčtom všetkých peňažných príjmov a súčtom všetkých výdajov.

Mŕtva voda

spoločnosti, ak štátnosť bude vo svojom konaní akceptovať poradie funkčne podmienených výdajov, zodpovedajúce cieľom hierarchicky nižšej úrovne v systéme spoločenského riadenia, podporujúc tým dlhodobé stratégie existencie väčšiny podnikov v odvetviach. Aby makroekonomiku ako celok bolo možné riadiť, tak *Účtovná osnova* štátu musí byť v súlade s týmto hierarchickým poradím funkčne podmienených výdajov, odrážajúc ich štruktúru.

Z makroekonomického pohľadu:

- výdaj № 7 je v normálnych podmienkach hospodárskej činnosti pre podnik prostriedkom prekonania vrcholných investičných (*alebo iných*) potrieb financovania; vo zvrátených podmienkach je výdaj № 7 škrtiacou slučkou, nútiacou nedobrovoľne buď k určitej konkrétnej činnosti alebo k nečinnosti;
- výdaj № 8 je vlastne daňové bremeno, slúžiace na udržanie štátnosti a financovanie ňou rôznych programov celoštátnej i regionálnej úrovne dôležitosti + odvody na formovanie dotačných a subvenčných fondov, pomocou ktorých možno udržiavať želané proporcie výrobných kapacít odvetví bez ohľadu na to, či reálne trhové ceny zabezpečujú rentabilnosť výroby alebo nie (*samozrejme, len ak štátny aparát chápe, ako to možno urobiť*).

Usporiadanie funkčne podmienených výdajov podľa ich dôležitosti umožňuje zaviesť pojem **funkčne podmienených ÚROVNÍ výdajov**¹ (*d'alej pre ich označenie budeme používať skratku FPÚV s indexom zodpovedajúcim číslu úrovne*) na trhu výrobnej sféry (*18 TVS na schéme obr. 2*), ktoré sú usporiadané v rovnakej postupnosti.

Každá z úrovní sa určuje vzťahom:

«predchádzajúca funkčne podmienená úroveň výdajov»

+

«aktuálny funkčne podmienený výdaj v klesajúcej postupnosti ich dôležitosti».

Pri rozdelení vektora r_{ZH} na jednotlivé zložky (*zodpovedajúce funkčne podmieneným výdajom*), môže byť zosúladená s poradím ich hierarchického usporiadania. Jednotné poradie popisov v rámci celého makroekonomického systému, zodpovedajúce v ňom identifikovanému poradiu funkčne podmienených výdajov, umožňuje v takomto prípade

¹ Každý z termínov «*funkčne podmienené výdaje*» a «*funkčne podmienené ÚROVNE výdajov*» ukazuje na iné finančné charakteristiky ekonomických objektov, a preto ich v aktuálnom texte treba rozlišovať, napriek ich podobnosti.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

prejsť od porovnávania finančných charakteristík k porovnávaniu naturálnych ukazovateľov výroby a distribúcie jak rôznych podnikov v jednom odvetví, tak aj rôznych odvetví medzi sebou; a vychádzajú zo želaných ukazovateľov naturálnej evidencie, môžeme riešiť aj opačnú úlohu: *určenie potrebných úrovní funkčne podmienených výdajov*. V základe tohto javu leží vzájomná podmienenosť rôznych čiastkových (*vnútroodvetvových atď.*) štatistík opisujúcich mnohoovetvový výrobnospotrebitel'ský systém.

Ak nedovlíme prílišné rozhojdanie kreditno-finančného systému (*alebo jeho fragmentov, obsluhujúcich jednotlivé špecifické oblasti výroby a spotreby*) šokovými, impulznými alebo vysokofrekvenčnými zmenami energetického štandardu zabezpečnosti platobných prostriedkov, alebo hrami na parazitických špekulatívnych trhoch „cenných“ papierov a valút, tak poradie *funkčne podmienených výdajov* zostane nemenné a každý z nich bude disponovať „pružnosťou“ a *frekvenčnými charakteristikami* svojich vlastných zmien pri pomalej zmene odvetvového prahu rentabilnosti výroby v dôsledku zmeny cien alebo finančnej politiky štátu a bankového systému.

Ak na natiahnutú gumu zo šiat pripneme štipce, ktorých vzdialenosť *od začiatku gummy* zobrazuje v určitom rozsahu priemerné hodnoty každej z funkčne podmienených *úrovní* výdajov pre nejaké odvetvie, tak pri zlepšení podmienok odbytu produkcie (*čomu zodpovedá aj nárast výroby*) sa guma so štipcami bude rozťahovať; pri zhoršení podmienok odbytu sa guma bude sťahovať spolu so skracovaním pracovnej aktivity v odvetví. Kvôli presnosti obrazu ešte treba, aby pružnosť gummy medzi rôznymi štipcami bola tiež rôzna, keďže v dôsledku rôznych priorit funkčne rozdielnych výdajov, rôznych legislatívnych a iných ohraničení sú proporcie zmien veľkosti každého z nich rozdielne jak pri skrátaní, tak aj pri náraste pracovnej aktivity v odvetví. Celé národné hospodárstvo možno zobrazit' ako množstvo takýchto „gúm“ so „štipcami“. Tým skôr to ešte elegantnejšie možno zobrazit' pomocou počítačovej grafiky, umožňujúcej lepšiu zrozumiteľnosť informácie.

No pre absolútnu porovnateľnosť makroekonomických situácií je potrebný prepočet všetkých finančných ukazovateľov vo vzťahu k spoločnému energetickému štandardu zabezpečnosti platobných prostriedkov.

Tak veľkú pozornosť venujeme štruktúre výdajov z toho dôvodu, že **reálna výroba v mnohoovetvovom výrobnom systéme pri určitých cenách (cenníku) na trhu výrobnej sféry (18 TVS) sa finančne prejavuje vo výdajoch a je podriadená spektru (štruktúre) funkčne**

Mŕtva voda

podmienенých výdajov podnikov. Zisk je iba prostriedkom zabezpečenia minulých a budúcich výdajov v procese výroby.

Preto, ak nám záleží na:

- stabilnej výrobe, zabezpečujúcej ľudí v spoločnosti všetkým potrebným pre život *v nadväznosti pokolení*, tak štruktúra podnikových ziskov v odvetviach je dôležitá len ako zdroj na pokrytie nevyhnutných výdajov vo výrobnnej činnosti;
- vlastnej bezstarostnej spotrebe, tak nič z toho (*s výnimkou vlastného zisku bez ohľadu na zdroj a spoločenské či biosférické dopady*) pre nás nie je dôležité.

V súlade s každým z týchto dvoch druhov mravnosti a etiky existujú v spoločnosti aj dva pohľady na mikro- a makroekonomiku, t.j. **dva druhy ekonomických teórií**, ktoré sa v mnohom navzájom vylučujú.

Medzi úrovňami funkčne podmienенých výdajov v odvetviach, výrobou a spotrebou v ich naturálnej evidencii existujú štatisticky sa prejavujúce vzťahy, a to jak v statike, tak aj v dynamike makroekonomického systému. Riadenie samoregulácie sa môže zakladať na identifikácii a dodatočnom sformovaní, zosilnení alebo zoslabení takýchto štatistických vzájomných vzťahov:

«funkčne podmienené výdaje — efekt v naturálnej evidencii» a opačne.

V tomto prípade úloha lineárneho programovania LP-P alebo iné jej funkčne analogické modely môžu vychádzať zo štatistiky funkčne podmienенých výdajov odvetví, zohľadnených v bilancii.

Inými slovami, interpretácia úloh lineárneho programovania vo vzťahu k mnohoozvetvovým výrobnospotrebiteľským systémom musí zodpovedať práve rozoberaným *funkčne podmieneným úrovňam výdajov* v odvetviach ($FPÚV_1, \dots, FPÚV_s$) a s ňou musia byť zladené aj princípy formovania celosupersystémového *fondy riadiaceho signálu (FRS)*:

Rozdelenie funkčne podmienенých výdajov (*vzhľadom na rozsah frekvencií riadených procesov*) na nízkofrekvenčné a vysokofrekvenčné umožňuje:

- približne odrátať NÍZKOFREKVENČNÉ zložky z každej $FPÚV$, ktorá ich obsahuje, ak je v štruktúre medziodvetvovej bilancie potrebné identifikovať vzájomné vzťahy *«spektrum užitočného signálu — spektrum riadiaceho vplyvu»*, čo sa v danej úlohe prejavuje v závislosti *«zmena spektra F_K následkom zmeny vektora $R_{ZH} < R$ »*.
- rozumne využiť VYSOKOFREKVENČNÉ zložky ako riadiace prostriedky vo vzťahu k hierarchicky nižším ekonomickým objektom

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

a vloženým štruktúram (možno to vyjadriť aj vo finančnej a hospodárskej legislatíve).

Aby sme pochopili prepojenie úlohy LP-RH so systémom úrovní funkčne podmienených výdajov, je treba s nimi zosúladiť aj štruktúru pravej časti rovníc rentability vo forme:

$$C = A^T C + r_{ZH} \quad \text{alebo}$$

$$[X_{KB \text{ ii}}]C = [X_{KB \text{ ii}}]A^T C + [X_{KB \text{ ii}}]r_{ZH}$$

Vektor r_{ZH} si treba predstaviť ako sumu položiek, zodpovedajúcich jednotlivým funkčne podmienených výdajom. V prvom rade treba vyčleniť úroveň výdajov formovania zákona hodnoty pri realizácii zvoleného plánu s určitou rezervou stability, zodpovedajúcou nenapätému plánovaniu:

$$r_{ZH} = r_{ZHP} + r_{VNP},$$

kde r_{ZHP} je plánovaná hodnota výdajov (formujúcich zákon hodnoty); r_{VNP} je prídavok k plánovaným výdajom, v zmysle princípu nenapätého plánovania (t.j. pre istotu očakávame väčšie výdaje; index VNP = volné, nezaradené prostriedky).

V tomto prídavku r_{VNP} a jeho príslušnom hrubom ukazovateli sa prejavuje plánovaná nevyťaženosť výrobných kapacít, potrebná jak pre zabezpečenie slobodného rozvoja podnikov, tak aj pre vytvorenie rezervy finančnej stability zvoleného plánu pri jeho realizácii. Táto veličina môže byť normovaná, vychádzajúc z analýzy reálnych medziodvetvových bilancií a očakávaného nárastu energetického potenciálu makroekonomického systému. V aktuálnej knihe sme túto otázku vynechali ako druhoradú voči skúmanej tematike.

Po tomto môžeme vektor r_{ZHP} vyjadriť vo forme jednotlivých zložiek, zodpovedajúcich funkčne podmieneným výdajom (№ 2 až № 8):

$$\begin{aligned} A^T C + r_{ZH} &= A^T C + r_{ZHP} + r_{VNP} = A^T C + r_{MFP} + r_{FRRV} + \\ &+ r_{FSPC} + r_{DOBR} + r_{VNP} + r_{KRPO} + r_{DAÑ} \end{aligned}$$

Analogický zápis môžeme dostať aj pre hrubé ukazovatele:

$$[X_{KB \text{ ii}}]A^T C + R_{ZH} = [X_{KB \text{ ii}}]A^T C + R_{ZHP} + R_{VNP} =$$

Mŕtva voda

$$= [X_{KB \text{ ii}}] A^T C + R_{MFP} + R_{FRRV} + R_{FSP\check{C}} + R_{DOBR} + \\ + R_{VNP} + R_{KRPO} + R_{DA\check{N}} \leq R \quad (4)$$

Mnemonické indexy tu znamenajú: MFP — mzdový fond personálu, FRRV — fond rozvoja a rekonštrukcie výroby, FSPČ — fond spoločných (*s inými podnikmi*) programov činnosti, DOBR — rôzna dobročinnosť, VNP — voľné, nezaradené prostriedky a rezerva stability plánu, KRPO — kreditno-poistná bilancia, DAŇ — bilancia daní, dotácií a subvencií.

Prerušujúc sčítanie v štruktúre (4) na každom z jednotlivých sčítancov tak zároveň dostávame aj príslušnú úroveň funkčne podmienených výdajov od FPÚV₁ až po FPÚV₈.

Takto na úrovni riadenia mnohoozvetvového výrobnno-spotrebiteľského systému ako celku tu máme ohraničenia, vyplývajúce z potreby zabezpečenia platobných prostriedkov energetickým štandardom:

$$\sum R_i \leq R_{MAX}, i = 1, \dots, n,$$

určujúce hraničnú silu spektra radiaceho vplyvu na výrobný systém. No skutočnými prostriedkami riadenia sú R_{KRPO} a $R_{DA\check{N}}$, ktorých spektrum pri jeho rozdelení medzi odvetviami by mal vyvolávať želané plánované zmeny v spektrách výroby X_K a F_K . Na získanie spektra radiaceho finančného vplyvu potrebujeme odrátať úroveň funkčne podmienených výdajov, ktoré sa vzťahujú k nízkofrekvenčným rozsahom charakteristík objektu riadenia.

Nízkofrekvenčnými zložkami vo vektore R_{ZH} sú (*za normálnych okolností v sociálne orientovanej ekonomike, predurčenej k uspokojovaniu potrieb drvivej väčšiny obyvateľstva*) 1) mzda v odvetviach, ďalej označovaná ako R_{MFP} , a 2) bázové spektrum zdanenia, tvoriace fond výdavkov, určený na podporu činnosti štátneho aparátu a života penzistov. Nízkofrekvenčnosť tejto skupiny výdavkov (*formovania zákona hodnoty*) je podmienená tým, že koncepcia demograficky podmieneného plánovania nepredpokladá finančno-ekonomickú genocídu, takže ak existujú ľudia, potom pri ľubovoľných štruktúrnych zmenách výrobného systému im treba vyplatiť prostriedky na existenciu. Otázka ich rekvalifikácie je druhou otázkou, ktorá sa týka riadenia samotnej štruktúrnej prestavby a rozvoja odvetví. Za týchto podmienok možno v úlohe LP-RH odrátať *nízkofrekvenčné* zložky R_{NF} . Potom bude zápis úlohy LP-RH vyzerať takto:

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

$$\begin{cases} [X_{KBij}] (\mathbf{E} - \mathbf{A}^T) C_B - R_{NF} = R_{RIA} \leq R - R_{NF} \\ \{ R_{RIA} \geq R_{MIN} \\ \lfloor \text{Nájsť } \text{Max}(Y), Y = C_B^T F_K \end{cases} \quad (\text{LP-3}).$$

R_{RIA} znamená spektrum vysokofrekvenčného (vo vyššie uvedenom zmysle) riadiaceho (index «RIA») finančného signálu vo vzťahu k mnohოდветвовému výrobnо-spotrebitel'skému systému národného hospodárstva ako celku; $(R - R_{NF})$ je podmienka ohraničenosti sily spektra R_{RIA} energetickým potenciálom spoločnosti (cez už skôr ohraničený vektor R) a vlastnými zotrvačnými charakteristikami systému riadenia výroby (cez vektor R_{NF}).

Podmienka optimálnosti *nájsť Max(Y)*, vyjadruje podmienku maxima výroby konečnej produkcie, meraného v bazových cenách cenníka C_B , a navzájom sa dopĺňa s podmienkou priamej úlohy LP-P *nájsť Min(Z)*, čo je finančné vyjadrenie minima nákladov (*daných výrobných kapacít*).

V danom modeli spektrum riadiaceho vplyvu R_{RIA} získame, keď zo spektra ohraničení R (*kladených na R_{ZH}*) vylúčime výdaje, ktoré zodpovedajú rozdielu $FPÚV_2 - FPÚV_1$ (*so zarátaním určitej časti $R_{DAÑ}$*). Prakticky, v závislosti od špecifik existujúcej finančnej a hospodárskej legislatívy, zo spektra ohraničení R môžu byť vylúčené aj niektoré iné zložky funkčne podmienených výdajov. T.j. v zápise, ktorý vo svojej štruktúre obsahuje funkčne podmienené úrovne výdajov, budú ohraničenia úlohy zapísané v nasledovnej podobe:

$$X_{KB} (\mathbf{E} - \mathbf{A}^T) C_B - (FPÚV_2 - FPÚV_1) = R_{RIA} \leq R - (FPÚV_2 - FPÚV_1),$$

keďže $R_{NF} \cong (FPÚV_2 - FPÚV_1)$. To nám dáva dôvod, aby sme v zápise úlohy LP-3 priradili vektoru R_{RIA} index «2» (R_{RIA2}), dávajúci do vzájomného vzťahu spektrum riadiaceho signálu s (*pre neho bazovou*) funkčne podmienenou úrovňou výdajov ($FPÚV_2$), a prepísali úlohu do všeobecnejšieho tvaru:

$$\begin{cases} \{ R_{RIA m} \leq R - (FPÚV_m - FPÚV_1) \\ \{ \Sigma R_i \leq k \times EP, i = 1, \dots, n \\ \{ R_{RIA m} \geq R_{min} \\ \lfloor \text{Nájsť } \text{Max}(Y), Y = F_K^T C_B \end{cases} \quad (\text{LP-4}),$$

Mŕtva voda

kde m je indexom-ukazovateľom funkčne podmienenej úrovne výdajov od 2. úrovne do 7. úrovne¹, vo vzťahu ku ktorej sa meria *sila* (t.j. *komponenty*) v spektre finančného riadiaceho signálu $R_{RIA m}$. Podmienka:

$$\sum R_i \leq R_{MAX} = k \times EP, i = 1, \dots, n$$

predstavuje ohraničenie, ktoré vyjadruje energetický štandard zabezpečenia platobných prostriedkov.

Táto úloha LP-4 je vo svojej makroekonomickej podstate spätá s úlohou LP-P, t.j. dopĺňa ju. Formálne matematicky sa ale nezhoduje s úlohou LP-R (*duálnou* ku úlohe LP-P), aj keď bola získaná na jej základe.

V páre úloh LP-P a LP-4 sú všetky parametre merateľné postranným nezaujatým pozorovateľom v naturálnej forme, v dôsledku čoho možno všetko účtovne spracovať, a nemusíme tak riešiť otázku použitia metódy improvizáčnych expertných hodnotení pri zadávaní úlohy LP-P. Vyžaduje sa len kultúra zberu a výdaju informácií vkladaných do matematických modelov, k čomu je potrebné vytvorenie (*a osvojenie si v rámci riadenia*) systému príslušných štátnych noriem, dovedených do štandardizácie softwaru, využívaného v technických prostriedkoch na podporu riadenia.

Z uvedeného vyplýva, že konkrétne je potrebný algoritmus, ktorý by v štádiu plánovania výrobného cyklu ΔT národného hospodárstva umožňoval na základe hodnovernej informácie, zodpovedajúcej systému štátnych noriem (*zahrňujúci* X_{KB} , A , R_{NF} , $\sum R_i \leq R_{MAX} = k \times EP, i = 1, \dots, n$), sformovať vektor R_{RIA} , plodiaci v živote skutočné (a nie vypočítané) spektrum výroby $F_K \geq F_{K min}$.

Tento algoritmus by mal pracovať ako súčasť objemnejšieho algoritmu, formujúceho postupnosť:

$$F_K(\Delta T_1) \leq F_K(\Delta T_2) \leq \dots \leq F_K(\Delta T_N) \geq F_K(t)_{demograficky\ podmienený},$$

ktorú sprevádza postupnosť monotónne sa znižujúcich nominálnych cenníkov $C(\Delta T_1) \geq C(\Delta T_2) \geq \dots \geq C(\Delta T_N) \equiv 0$ za produkty a služby osobnej, rodinnej a spoločenskej mimovýrobnej spotreby.

Existuje však celý rad okolností spojených s algoritmickým opodstatnením riadenia v systémoch opisovaných väčším počtom parametrov, medzi aké patria aj mnohoozvetvové výrobné-spotrebiteľské systémy. Keď sa na tieto okolnosti poukáže priamo a nedvojzmyselne, tak sa vnímajú ako „samozrejmé“. No napriek takejto „očividnosti“, ak sa o nich nehovorí (*majúc za to, že sú každému známe*), tak vzniká dojem,

¹ FPÚV₂ získame z FPÚV₇, keď k nej pridáme riadiaci signál $R_{RIA 7}$.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

akoby ani vôbec neexistovali alebo neboli známe; každopádne tieto okolnosti nenachádzajú adekvátny prejav v prácach venovaných praktickým aspektom matematiky v úlohách riadenia mnohoparametrických systémov a konkrétne ekonomiky.

Takto možno napísať a vydať v niekoľkých jazykoch knihy, v ktorej je kapitola s názvom „*Riadenie v ekonomike. Lineárne programovanie a jeho využitie*“ (príklad vzatý z kn. M.Kuboniwa „*Matematická ekonomika na osobnom počítači*“) a ani raz v nej nespomenúť, aké ciele má ekonomická politika štátu, neukázať v nej, čo sa chápe ako vektor chyby riadenia, a ako sa ciele riadenia a chyby formalizujú v matematickom modeli. Takýto prístup k úlohám riadenia je v technických aplikáciách teórie riadenia neprípustný a považuje sa za šarlatánstvo, no v ekonomických „vedách“ je to svojho druhu *nepísaná norma*.

Kým z pohľadu súčasného ekonomického zmysľania je toto celkom normálne, tak z pohľadu teórie riadenia sa jedná o implicitné riadenie¹, keď nejaký vektor cieľov, vektor chyby riadenia a koncepcia riadenia, ktorá ich informačne spája, objektívne existujú, no zostávajú tajomné a neznáme. V podstate je to absencia riadenia, činnosť pod tlakom okolností, formovaných hierarchicky vyšším (*voči systému*) riadením.

Už sme si rozoberali otázku týkajúcu sa metódy „expertných“ hodnotení, vektora cieľov a vektora chyby riadenia. No existujú ešte ďalšie otázky, podstatu ktorých treba chápať pri používaní matematického aparátu v riadiacich úlohách. Môžeme sa tak stretnúť s námietkou: ekonomické procesy nie sú lineárne, a preto aparát lineárnej algebry, vrátane lineárneho programovania, nie je pre ne vhodný² (lineárnosť, to je priamoúmerná závislosť: $y = k \times x$, kde k je koeficientom úmery, a x je argumentom funkcie, premennou).

No situácia vyzerá tak, že súčasná matematika zaraďuje opis medziodvetvovej výmeny produktov v určitom časovom intervale výlučne do lineárnej algebry. Možno, samozrejme, čisto formálne napísať ($E - A(t)$) $X_K(t) = F_K(t)$, poukázuc tým na to, že matica A a vektory X_K , F_K sú funkciou argumentu t , interpretovaného ako čas. No tým sa budeme musieť aj ohraničiť, pretože akonáhle príde k praktickým výpočtom za použitia *aritmetiky*, tak vyjde najavo, že v aritmetike každej teoretickej nelinearite a nepretržitosti aparátu abstraktnej objektívnej matematiky

¹ Všetko je na očiach, ale nikto to nevidí (a niekto ani nechce vidieť), pretože sa o tom nehovorí a nikto to nevysvetľuje. T.j. riadenie v tichosti. – pozn. prekl.

² Vid' napríklad Lyndon LaRouche „Takže chcete vedieť všetko o ekonomike?“ („So, You Wish to Learn All About Economics?“, New York, r. 1984).

Mŕtva voda

zodpovedajú (*všetkým známe od základnej školy*) štyri diskkrétne operácie s *konkrétnymi* diskkrétными číslami: sčítanie, odčítanie, násobenie, delenie.

To znamená, že všetky matematické abstrakcie objektívnej teoretickej matematiky — *vo vzťahu k aplikovanej (praktickej) matematike, ako už bolo povedané skôr* — sú prostriedkami na viac či menej husté zbalenie štyroch základných aritmetických operácií s konkrétnymi číslami, pričom konečnými a s konečným počtom znakov pred a za desatinnou čiarkou.

Ak je realita taká, že aparát lineárnej algebry je v takýchto úlohách jediným aritmeticky funkčným aparátom (*ak nerátame metódy priameho veštenia hotových riešení pomocou prorokov a veštcov*), ktorý dokáže spracovať *prvotnú mikro- a makroekonomickú informáciu*, tak otázka nestojí v adekvátnosti abstraktného aparátu voči reálnym ekonomickým procesom v živote spoločnosti; ale v tom, *ako správne používať funkčný matematický aparát, aby chyba spôsobená rozdielom medzi životom a matematickými abstrakciami (v konečnom dôsledku zosielaných do bezchybnej aritmetiky) nevedla k tomu, že v reálnom živote bude vnímaná ako neprijateľná škoda*.

V ešte prísnejšom manažérskom zadaní znie otázka nasledovne: Ako používať aparát, aby chyba, *vznikajúca vždy* neadekvátnosťou opisov prítomných v kultúre našej civilizácie, bola kompenzovaná rezervou stability daného riešenia (*získaného na základe príslušných opisov*), pri jeho realizácii v živote. A to je len jeden z aspektov podstatne širšieho problému — problému opisov.

Problém opisov

Problém opisov je problémom formovania určitého jazyka a kultivovania kultúry jeho zmysluplného používania¹.

Staroveký zen-budhistický učiteľ² upozorňoval v liste svojho žiaka:

«Existujú dve chyby, ktoré sú teraz rozšírené medzi nasledovníkmi Zenu, jak medzi nadšencami, tak aj medzi profesionálmi. Jedna spočíva v tom, že človek si myslí, že v slovách sú skryté neobyčajné veci. Tí, ktorí sa držia tohto názoru, sa snažia naučiť čo najviac slov a výrokov. Druhá predstavuje opačný extrém, keď človek zabúda, že slová sú len prstom ukazujúcim na lunu. Slepó veriac nariadeniam sútier, v ktorých sa píše, že slová bránia správne chápaniu pravdy

¹ O tomto je v materiáloch KSB podrobnejšie v knihe „Jazyk náš: ako objektívna danosť a ako kultúra reči“. (Poznámka r. 2004).

² Dahui Zonggao (1089–1163) (japonsky: Daie Sōkō): čínsky majster zen-budhizmu. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Zenu a budhizmu, zavrhujú všetko povedané a napísané a len sedia so zatvorenými očami a kyslými tvármi, ako nebožtíci».

Ako vidno z citovaného úryvku, tento problém nie je nový. Človek koná na základe svojho vlastného vnímania reality a na základe chápania opisov reality, vyjadrených druhými ľuďmi, používajúcimi pre opis zdieľanej reality (*vrátane jej vnútornej zložky, ktorú tvorí vlastný psychický svet*) rôzne jazyky, v ktorých slová, symboly, znaky, obrazy atď., sú „prstom ukazujúcim na lunu“. Beda tomu, kto „lunu“ neuvidí, kto bude považovať „prst“ za „lunu“ alebo neprítomnosť „luny“, a neprítomnosť „prsta“ stotožní s neexistenciou „luny“.

Svet, ako taký, existuje v Bohom danej miere, ako trojjednota «matérie-informácie¹-miery²»: to je realita. U človeka vnímajúceho realitu vznikajú v duši jeho *osobné obrazy*, podmienené jak charakterom objektívnych obrazov reality, tak aj jeho stavom v danom momente počas vnímania informácie z reality. Osobné, subjektívne obrazy, ktoré už patria do vnútorného sveta daného človeka, v ňom nadobúdajú do istej miery samostatnú existenciu.

Štatisticky usporiadané a štatisticky predurčené, subjektívne obrazy (*druhotné voči tým objektívnym*) v ľudskej duši vyrastajú do úrody pojmov úmerne tomu, ako človek pri skúmaní reality rozčleňuje vo svojom vnútornom svete vlastné subjektívne obrazy.

Pojem (*ako životný jav, vlastný individuálnej — a nie kolektívnej — psychickej činnosti človeka³, ktorý v nej stabilne existuje nejaký časový interval, po uplynutí ktorého môže zmiznúť alebo sa zmeniť*) je vzájomne podmienená zhoda medzi «mimojazykovým» subjektívnym obrazom v psychike individuálneho človeka a «slovami» jedného z «jazykov» rozvinutých v kultúre spoločnosti, ktorá na základe «jazykového» príznaku zjednocuje ľudí do rôznych skupín; práve preto je «slovo» (*konkrétne slovo*) bez príslušného obrazu holé a prázdne.

Pojem čohokoľvek (*životného javu alebo výmyslu*), ktorý vznikol v psychike jedného človeka, sa môže v spoločnosti šíriť, t.j. prenikať do psychiky iných ľudí, najmä⁴ pomocou «jazykových» prostriedkov kultúry.

¹ Objektívne obrazy.

² Miera je 1) matrica možných stavov matérie (*nosičov informácie-obrazov*) a 2) objektívny celovesmírny systém kódovania informácie-obrazov.

³ Oveľa širšej, než je činnosť intelektu, teoreticky vyčleneného z celkovej psychiky.

⁴ Zriedkavejším spôsobom šírenia pojmov v spoločnosti je jednotnosť psychickej kultúry rôznych ľudí (súbornosť), stretávajúcich sa v živote s tou istou problematikou. Nejde o unifikáciu osôb v spoločnosti, pretože životná skúsenosť a zameranosť každého z nich nestráca nič na svojej osobitosti. No ich riešenie tých istých problémov, prebiehajúce v rovnakých okolnostiach, môže byť veľmi podobné. A nejde o to,

Mŕtva voda

Často na šírenie nových pojmov určitý okruh ľudí vytvára aj nový «*jazyk*», keďže v existujúcich «*jazykoch*» nie sú prítomné slová, ktorými by mohli vyjadriť svoje chápanie sveta.

V *procese*, keď nový pojem získava zmysluplnú určitosť, tak systém rozlišovania subjektívnych obrazov vnútorného sveta človeka nedovoľuje stotožniť (*zmiešať, popliesť*) subjektívny obraz s inými. Tento proces prebieha „automaticky“, podvedome, no keď sa v *hierarchicky organizovanej psychike* dostane na úroveň vedomia, tak človek hľadá prostriedky na vyjadrenie týchto svojich vnútorných obrazov, ktoré nadobudli určité hranice a: buď ich nájde v jednom z existujúcich «*jazykov*»; alebo vytvorí nové «*jazyky*», t.j. prostriedky na vyjadrenie svojich vnútorných obrazov, čím vlastne analyzuje a opisuje vnútornú a vonkajšiu realitu. Na úrovni vedomia v ľudskej psychike tak vzniká pojmová báza: «*rozlíšené subjektívne obrazy vnútorného sveta*» + «*jazykové*» *konštrukcie, adresne spojené so subjektívnymi obrazmi*.

Keď je treba pochopiť cudzí opis, tak proces prebieha opačne:

1. Pri kontakte s jazykovými formami daného opisu najprv prebieha vyhľadávanie potrebných obrazov a «*jazykových*» konštrukcií vo vlastnej pojmovej báze, a dotvorenie chýbajúcich pojmov: «*Mnohé veci sú pre nás nepochopiteľné nie preto, že naše chápanie je slabé, ale preto, že tieto veci nespádajú do kruhu našich pojmov*» (K.Prutkov).
2. Potom porovnanie známych (*mimojazykových*) obrazov reality s pojмами alebo vytvorenie dovtedy neznámych obrazov reality, po čom vo vnútornom svete vznikne subjektívna predstava (*modelovanie na základe vnútorných obrazov*) o priebehu procesov v objektívnej realite.

To znamená, že máme tu dočinenia so svojho druhu kaskádou informačných transformátorov «**obrazy spoločne zdieľanej reality : vnútorné obrazy človeka : pojmová báza : rôzne «jazyky», ako prostriedky na vyjadrenie vnútorných obrazov pri komunikácií s druhými ľuďmi**».

nakolko sú si dané riešenia podobné, ale o to, nakolko zodpovedajú situácií a smerovaniu priebehu udalostí: v celej množine možných riešení problému sa zvyčajne nachádza veľmi úzka podmnožina tých najlepších (*v istom zmysle*). A dokonalosť psychickej kultúry jedinca sa neprejavuje v jeho podobnosti na iné, ale v jeho schopnosti sa čo najviac priblížiť k najlepšiemu riešeniu reálneho životného problému (*to posledné chýba v intelektuálnych šou typu „Čo? Kde? Koľko zaplatia?“ a ich životných analógiách*).

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

V masovej štatistike života spoločnosti ide o kultúru vnímania sveta, kultúru myslenia a vzájomného chápania. Táto kultúra je spoločným dedičstvom všetkých, ktorí ju používajú. Je tým vyššia:

- čím menej skreslení sa vyskytuje pri priamom aj spätnom prechádzaní reťaze informačných premien jedným človekom pre jeho osobné ciele;
- čím viac (*významových*) úrovní «jazyka» (*ako hierarchického systému kódovania informácie*) ľudia používajú;
- a čím menej informácia (*odovzdaná jedným a prijatá druhým*) stráca na svojej kvalite.

To sa týka jak všetkými zdieľanej reality, tak aj subjektívnej reality vnútorného sveta každého človeka. V súčasnosti je kultúra vnímania sveta, myslenia a vzájomného chápania sa veľmi povrchná a primitívna: drvivá väčšina ľudí si len vymieňa prázdne formy rôznych «jazykových» opisov, napĺňajúc prevzaté prázdne (*bez obrazu*) formy svojimi farbistými výmyslami na základe podvedomých automatizmov, pričom sa nezamýšľa nad obraznou adresáciou «slov» ani vo svojej myslí, ani v myslí tých, ku ktorým sa obracajú alebo ich počúvajú.

Mnohí pritom nechápu, že živé slovo, vychádzajúce zo živých úst, tak ako aj myšlienka, ktorá prebehla myslou, je už sama materiálnou (energiou); je časťou spoločne zdieľanej reality a mení priebeh procesov už samotným faktom svojho vyslovenia alebo inej formy oznámenia.

Pritom bez ohľadu na to, či sa človek nad tým zamýšľa alebo nie, tak v systéme — „*«jazyk» (ako taký) : pojmová báza kultúry : realita*“ — vzniká vo všetkých etapách určité (*v každom prípade konkrétne*) smerovanie vzájomných vzťahov. Deje sa tak objektívne následkom celistvosti Vesmíru, existujúceho ako proces trojjednoty «matérie-informácie-miery», v ktorom celovesmírna miera disponuje holografickými vlastnosťami. F.I.Tjutčev túto skutočnosť vnímal a vyslovil varovanie: «*Nie je nám dané predvídať, ako sa naše slovo odozve...*», — a preto netreba bez rozmyšľania či zlomyseľne brať na seba rolu zlej sudičky zo „Šípkovej Ruženky“, a hovoriť všetko čo príde na um, inak sa nám môže stať to, čo šoumenovi V.Listjevovi, ktorý si táraním privodil smrť.

To znamená, že treba sa vedome starať o presnosť vzájomných vzťahov medzi «jazykovými» konštrukciami a ich obrazmi (*subjektívnymi a objektívnymi*) v procese chápania sveta (*reality ako takej*) — jak vo vzťahu k tomu, čo sa zvykne považovať za živé, tak aj vo vzťahu k tomu, čo sa zvykne považovať za neživé: svet je jeden a celistvý a nedobrou myšlienkou, nieto ešte slovom, možno vyvolať katastrofu aj bez mocných

Mŕtva voda

(z pohľadu materialistu) silových prostriedkov: celé je to len o objektívne sformovanej adresácii informácie v *matrici možných stavov matérie* a úrovniach intenzity energetického prúdu nesúceho informáciu: to, čo je v hierarchicky vybudovanom systéme zanedbateľne malý vplyv na jednej z úrovní, skúmanej izolovane od druhých s ňou reálne prepojených úrovní v organizácii systému, môže zničiť systém *cez sieť vzájomných prepojení, zničiac iné kľúčové úrovne v jeho organizácii*. Príkladom môže byť ničenie živých organizmov rôznymi druhmi „radiácie“, pričom ich energetický výkon môže byť zanedbateľne malý v porovnaní napríklad s energiou chladného čajníku na sporáku.

A hoci «jazykové» prostriedky sú len povrchovou vrstvou v kultúre myslenia a vzájomného chápania sa, no samotné možnosti *jazykov v tom najvyššobecnejšom zmysle slova* sú rôzne. A preto v niektorých prípadoch sú jedny «jazyky», ako prostriedky informačnej výmeny a komunikácie ľudí, vhodnejšie než iné. Takto sa v stredovekej Európe pred zavedením pozičného číselného systému (*arabské číslice a desatinné čiarky*) používali rímske číslice prípadne iné systémy, založené na číselnej miere spojenej so znakmi abecedy. Do zavedenia pozičného číselného systému veľký problém predstavovala operácia delenia: vznik zvyšku pri nemožnosti deliť na celé čísla a sprievodný problém porovnávania jednoduchých zlomkov¹. Napríklad: MCMXCV/XVI alebo XXII/VII. Po zavedení pozičného číselného systému problém zmizol: v ňom operácia delenia dvoch čísel predstavovala používanie tabuľky násobenia a vyrovnávanie poradia deliteľa a delenca (*t.j. posun desatinnej čiarky vpravo alebo vľavo*). Čísla teda zostali rovnaké, zmenili sa len prostriedky ich opísania: 1995/16 a 22/7 (*mimochodom, 22/7 ako približné vyjadrenie iracionálneho čísla π sa používalo vo výpočtoch už v starovekom Egypte*).

A kým rodina a škola ešte ako tak učia gramatike rodného jazyka a matematickej logike, tak ako prepojiť túto úroveň systému kódovania informácie s ostatnými? ako na nich vyzerá mimolingvistická gramotnosť? — tak, tomu sa samostatne učia len tí, ktorí sa s týmto problémom stretli a pochopili, že nejde iba o prelud ani fantáziu, a že prázdne alebo neurčito adresované „slová“ rôznych «jazykov» sú prinajmenšom zbytočné, no častejšie skôr nebezpečné.

Rozvoj kultúry znamená aj rozvoj prostriedkov na opis vonkajšieho i vnútorného sveta človeka. A od opisov, či už slovne alebo matematicky sformulovaných zákonov prírodných alebo spoločenských vied, nemôžeme požadovať úplnú totožnosť s oveľa zložitejšou realitou v celej

¹ Tabuľky na porovnávanie zlomkov s rôznymi menovateľmi boli v praktickej matematike staroveku rovnako potrebné, ako logaritmické tabuľky v praktickej matematike «industriálnej spoločnosti» do príchodu počítačov.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

jej plnosti a celistvosti, prinajmenšom z dôvodu ľudskej ohraničenosti v čase a priestore, ako časti Bohom danej miery. Bez ohľadu na to, človek, ktorý používa rôzne «jazyky» na opis reality a na čítanie opisov, ktoré urobili iní ľudia, je povinný vidieť chybu v opise a uvedomovať si:

- pri akom druhu činnosti jej táto chyba vytvára rezervu stability, zvyšujúc tým úroveň bezpečnosti jeho činnosti,
- a v akých prípadoch chyba v opise odčerpáva rezervu stability jeho bezpečnej činnosti, ktorá by mala prebiehať v súlade s Vesmírom a Bohom.

A len ťažko by v podmienkach dnešnej kultúry mohol existovať (*vdďaka ohraničenosti človeka a protibiosférenemu, parazitickému charakteru kultúry*) absolútny jazyk, úplne totožný s realitou.

Preto problém súčasnej civilizácie je dvojaký:

1. problém formovania bezpečnej kultúry *vnímania sveta, myslenia* každého z ľudí, t.j. vnímanie znalostí (podľa potreby) neязыkovými prostriedkami. V našom chápaní Nový Zákon o tom hovorí v nasledovnej vete: *«Duch Svätý vás naučí každej pravde»*. Je to získanie toho, čo možno nazvať prvotným poznaním, ktoré sa človeku dáva priamo Zhora, každému podľa jeho skutočnej mravnosti. Prorokovi Mohamedovi patria tieto slová: *«Otrok Boží dostáva od modlitby to, čo pochopil»*.
2. problém rovnoznačnej (adekvátnej) výmeny názorov, t.j. šírenia „prvotného poznania“ medzi sebe podobnými ľuďmi pomocou «jazykových» prostriedkov — „prsta ukazujúceho na «lunu»“.

A to je dohromady jeden z aspektov problému vytvárania mravnosti každým človekom v spoločnosti: *„Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi (t.j. vonkajšie okolnosti), kým ľudia sami nezmenia to, čo je v nich“*; *„A tým, ktorí sa vystríhajú hnevu Božieho, tým Boh dá schopnosť Rozlíšenia“* — takto chápeme zmysel koranických výrokov 13:12 a 8:29.

Väčšina «jazykových» formulácií existuje (*následkom ohraničenosti možnosti človeka*) ako uzavretý systém, zatiaľ čo v realite všetko predstavuje vzájomne vložené systémy s *virtuálnou (náhle sa objavujúcou a náhle sa meniacou)* štruktúrou, v ktorých prebieha materiálo-informačná výmena, a to aj medzi jednotlivými hierarchickými úrovňami určujúcimi poradie vzájomnej vloženosti, v súlade s maticou možných stavov a premien (v Miere).

Na to sa často zabúda pri opise niečoho ako sebestačný systém, očividne alebo skryte vynechajúc opis jeho vzťahov s objemnejšími systémami/procesmi, ktorých je súčasťou. Keď to potom vedie k zjavnej

Mŕtva voda

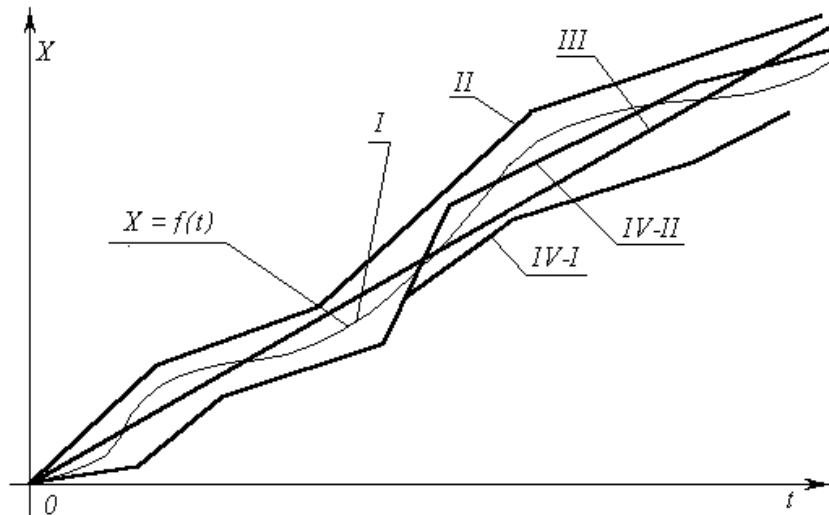
škode v dôsledku činnosti na základe daných opisov, tak za touto chybou nasleduje ďalšia chyba: absolutizovanie chybnosti daného opisu.

Ľubovoľný ľudský opis predstavuje „kópiu“ časti Bohom danej miery. Ak sa riadime mierou, tak dve *ľubovoľné* čísla sú si *približne* rovné. To znamená, že je to otázka Rozlíšenia: v jednej situácii je použitie takejto *približnej rovnosti* prípustné, a v inej situácii nie. To sa týka aj ľubovoľných znalostí, zaznamenaných formou opisu v kultúre spoločnosti, či už sa jedná o „druhý termodynamický zákon“ alebo „bilančnú metódu“ v úlohách makroekonomy: *Ako teda využívať ľubovoľné opisy a opisné prostriedky (t.j. «jazyky») tak, aby chyba, ktorá vzniká vždy v dôsledku neadekvátnosti opisov voči prvotným znalostiam a realite, sa pretavila do rezervy stability bezpečnej činnosti?*

Pamätajúc na podstatu tejto otázky sa vrátime k lineárnej algebre, ako prostriedku na opis makroekonomy.

* * *

Pozrime sa teraz na obr. 4.

OBR. 4. NELINEÁRNY PROCES A JEHO LINEÁRNE OPISY.

Je na ňom znázornené, ako sa nejaký parameter X mení v čase t , čím vytvára krivku I . Matematicky je možné tento proces *veľmi presne* modelovať nejakou funkciou $X = f(t)$ vyjadrujúcou krivku I . Táto funkcia je nelineárna. Čiary II , III , $IV-I$, $IV-II$ vyjadrujú rôzne lineárne aproximácie (t.j. opisy) nelineárnej funkcie $X = f(t)$ pomocou lineárnej

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

funkcie (priamka *III*) a útržkovito-lineárnymi funkciami (lomené čiary *II*, *IV-I*, *IV-II*). Každá z aproximácií obsahuje nejakú chybu. Možno predpokladať, že lineárne aproximácie odrážajú modelovanie v procese prijímania riadiacich rozhodnutí; a krivka *I* odráža reálny proces riadenia, v ktorom boli vykonané riadiace rozhodnutia, vypracované na základe jedného z lineárnych modelov reálne riadeného procesu $X = f(t)$, ktorý je nelineárny.

Pri akejkol'vek hodnote argumentu t predstavuje rozdiel medzi krivkou *I* a lineárnou aproximáciou (*II*, *III*, *IV-I*, *IV-II*) chybu modelovania. Obr. 4 nezobrazuje nejaký konkrétny vzťah „modelovanie — realizácia“, ale typy možného rozloženia modelovaných aproximácií a realizácií procesu. Môžu existovať úlohy, v ktorých bude prípustný ľubovoľný z uvedených vzťahov „modelovanie — realizácia“.

No môžu existovať aj úlohy, v ktorých vzťahy: « $f(t)$ — aproximácia *III*» a « $f(t)$ — aproximácia *IV-II*» prípustné nie sú, pretože v nich chyba modelovania počas reálneho riadenia mení svoje znamienko¹. Takéto sú všetky úlohy navigácie: ak chyba modelovania nepredvídateľne mení svoje znamienko, tak kurz lode môže reálne viesť aj cez súš a plytčinu; a lietadlo sa môže zaryť do pristávacej dráhy namiesto toho, aby na nej hladko pristálo, ak ešte predtým nenarazí do nejakej hory po ceste.

Aproximácie *II*, *IV-I* si zachovávajú znamienko chyby modelovania počas celého procesu riadenia. V úlohách riadenia makroekonomických systémov vyjadruje aproximácia *II* prepätý plán (*presahujúci reálne možnosti*), nezabezpečený potrebnými kapacitami a dostupnými zdrojmi; a krivka *I* predstavuje reálnu výrobu, ktorá nie je schopná prekonať „rekordné zadanie plánu“.

V úlohách riadenia makroekonomických systémov je prijateľný vzťah medzi predbežným modelovaním a reálnym procesom zobrazený vo vzájomnej polohe krivky *I* a aproximácie *IV-I*. Chyba modelovania je síce prítomná, ale má stále rovnaké znamienko, pričom modelové aproximácie ležia vždy nižšie, než krivka *I*, znázorňujúca reálny proces. Ak je to proces výroby, tak to znamená, že nikdy nebude vyrobených menej produktov, než bolo objednaných alebo zadaných, čo je pri navyšovaní objemov výroby do spoločensky nevyhnutnej úrovne aj potrebné a zároveň to znemožňuje pád výroby pod prípustnú hranicu pri dosiahnutí stabilnej úrovne spoločensky uspokojivej dostatočnosti produktov.

Aproximácia *IV-II* je pokračovaním jedného z odrezkov lomenej aproximácie *IV-I*. Chyba predbežného modelovania tu opäť mení svoj znak voči priebehu reálneho riadenia (*nasledujúceho po modelovaní*).

¹ Keď lomená čiara vedie raz nad krivkou a potom pod krivkou. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

V tomto zmysle sú si aproximácie *IV-II* a *III* rovnocenné. No prípad *IV-II* môže mať inú príčinu: nadmerne dlhý účtovný cyklus ΔT národného hospodárstva, počas ktorého sa chyba modelovania nahromadila a prekročila prípustné (z *hľadiska riadenia*) hranice; zatiaľ čo prípad *III* zodpovedá raz a navždy nastavenému „autopilotu“.

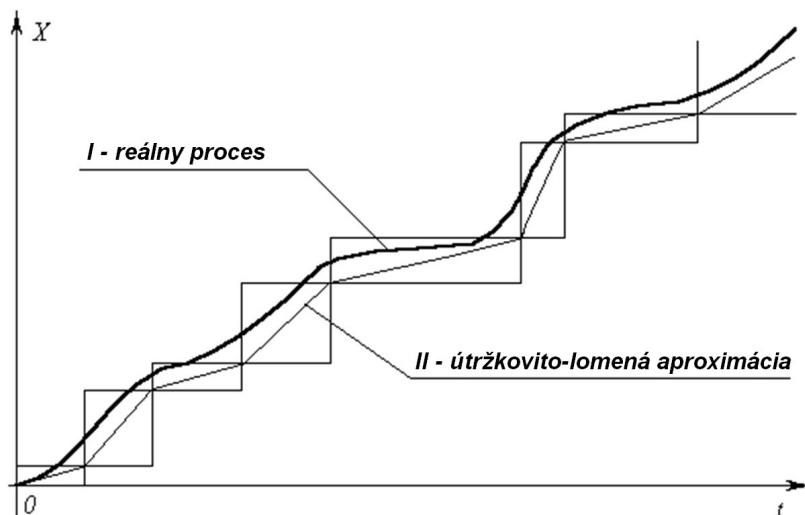
Všetkým týmto rôznym *štýlom* modelovania budú v reálnom živote zodpovedať aj rôzne realizácie riadenia, a nie iba jedna, ako je zobrazené na obr. 4 kvôli zjednodušeniu.

Je spoločensky prijateľné,

- keď prijatý štýl modelovania (*pri používaní lineárnych modelov v úlohách riadenia mnohoozvetvových výrobnospotrebitel'ských systémov*) vytvára v reálnom živote vzťahy «plán — realizácia» podľa typu «*I — IV-I*» v symbolike obr. 4;
- a keď vznik situácií typu «*I — IV-II*» (*za neprítomnosti celosupersystémových faktorov, brániacich prevedeniu systému do režimu «I — IV-I»*) má charakter veľmi zriedkavých udalostí a zasahuje len niektoré odvetvia v ich manažérsky zanedbateľnom počte, ktoré nenarúša stabilitu produktovej výmeny v celistvosti výrobnospotrebitel'ského systému.

No existuje ešte jedna situácia, ktorá nie je zachytená na obr. 4. Od okamihu, ako je zvolená dĺžka účtovného intervalu ΔT výrobného cyklu, útržkovito-lomené aproximácie vyjadrujúce priamoúmernú závislosť predurčujú stupňovito-diskrétny charakter zadania a kontroly stavového vektora systému v procese jeho riadenia, ako je to zobrazené na obr. 5.

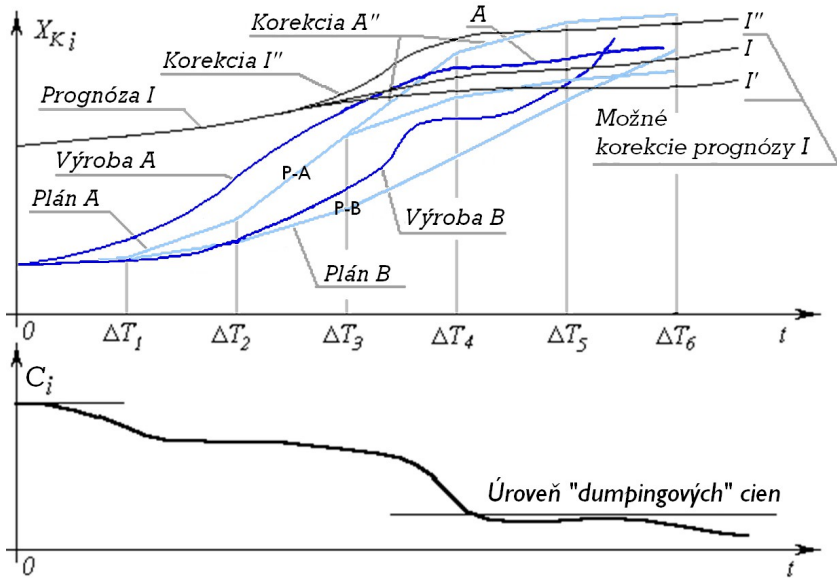
Organizácia (...) riadenia ekonomiky

OBR. 5. LINEÁRNE APROXIMÁCIE A DISKRÉTNY CHARAKTER VÝPOČTU A KONTROLY PARAMETROV RIADENÉHO OBJEKTU.

Takýmto spôsobom možno vytvoriť tri základné typy „schodov“: 1) na začiatkoch lomených čiar; 2) na ich koncoch; 3) v ich stredoch. Na obr. 5 sú zobrazené len typy 1 a 2. Každý z týchto troch typov „schodov“ aproximuje jeden a ten istý proces (*krivku I*), vytvorený na základe tej istej útržkovito-lomenej aproximácie (*krivky II*), a preto sú si rovnocenné, aj keď je neprípustné ich nerozlišovať a miešať v tom istom algoritme výpočtov a/alebo riadenia. Teraz sa pozrime na obr. 6.

Mŕtva voda

OBR. 6. MANAŽERSKY NORMÁLNE PRECHODNÉ REŽIMY ORIENTOVANÉ NA USPOKOJENIE DEMOGRAFICKY PODMIENENÝCH POTRIEB.

Na ňom krivka I predstavuje prognózu demograficky podmienených potrieb v produkcii odvetvia i . Tiež je tu zobrazený útržkovito-lomený lineárny model-aproximácia («Plán A» — «P-A») a reálna výroba riadená na základe plánu «Výroba A»; okrem toho ešte útržkovito-lomený lineárny model-aproximácia («Plán B» — «P-B») a reálna výroba riadená na základe plánu «Výroba B». I' a I'' sú korekcie prognózy. A'' je korekcia plánu «A» (počas jeho realizácie) podmienená korekciou prognózy I'' .

Je jasné, že chyba v prognóze I (následkom ktorej vzniká korekcia prognózy I') je žiaducejšia, než chyba v prognóze I'' , následkom ktorej vzniká korekcia plánu A'' , pretože korekcia I' ešte nevyvoláva potrebu korekcie plánov, na rozdiel od korekcie prognózy I'' , vyvolanej chybou prognózy I .

Tak isto je jasné z pohľadu spotrebiteľa, že plán «A» je lepší, než plán «B», pretože skôr dostáva výrobu X_{Ki} na úroveň demografickej dostatočnosti. Navýšenie systému výroby na úroveň demografickej podmienenej dostatočnosti sa prejavuje ako odbyt produkcie za dampingové¹ ceny (ak nie celkom nulové) pri udržiavaní určitej úrovne tovarových zásob produktu « i » vďaka ich dopĺňaniu z priebežnej výroby,

¹ Nižšie než je cena výrobných nákladov. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

ktorej krivka kolíše voči krivke prognózy s manažérsky zanedbateľnou amplitúdou a frekvenciou, nevyvolávajúcou citel'ný diskomfort v spoločnosti¹.

Obr. 6 nám ukazuje (z pohľadu riadenia) normálny vzťah medzi prognózou, plánom (konceptiou riadenia) a realizovaným procesom riadenia (výrobou).

No v skutočnosti by takýchto obrázkov malo byť n — podľa počtu odvetví. A každý takýto obrázok je premietnutím n -rozmerného *itineráru* (navigačný termín) ekonomického *kurzu* na os « x_i », t.j. plánu a n -rozmernej trajektórie reálneho pohybu riadeného objektu, sledujúceho stanovený kurz s nejakou chybou v n -rozmernom priestore parametrov, ktorými je opisovaný proces.

Alebo z iného pohľadu, je to úloha zasiahnutia pohyblivého, pomaly manévrujúceho cieľa samonávádzajúcim sa (alebo riadeným) nábojom v n -rozmernom priestore parametrov. Odborníci vojensko-priemyselného komplexu (VPK) si od 1950-tych rokov neraz u matematikov objednávali riešenia úloh v trojrozmernom priestore pre potreby protivzdušnej, protiraketovej a protilodnej obrany, a iných úloh navedenia ničivých prostriedkov na pohyblivý cieľ v čo najkratšom čase, a v prípade potreby, jeho ďalšie stabilné prenasledovanie s pravdepodobnostne predurčeným úspechom (t.j. s vopred známou pravdepodobnosťou zasiahnutia cieľa, určujúcou kvalitu riadenia týchto zbraní). To znamená, že matematický aparát a funkčné algoritmy už ležia niekde v hotovej podobe a potrebujú iba modifikáciu z troj- na n -rozmerný priestor kontrolných parametrov, a tiež metrologicky preukázateľné makro- a mikroekonomické interpretácie parametrov a premenných, ktoré sú súčasťou algoritmu.

Pri adaptácii algoritmov na riešenie úlohy optimalizácie makroekonomiky je treba rátať s tým, že spoločnosť vytvára jednu okolnosť, ktorú netreba príliš zohľadňovať vo väčšine vojenských aplikácii matematiky v úlohách zasiahnutia pohyblivého cieľa. Vojakom je úplne jedno, či raketa pri lete na cieľ zasiahne lietadlo z jeho nosovej, chvostovej, hornej alebo dolnej strany. No spoločnosti nie je jedno, či národné hospodárstvo dosiahne spočiatku demograficky podmienenú úroveň výroby chleba a obydlia, alebo sa budú najprv v hojnom počte

¹ Vo vzťahu k bytovej výstavbe to vyzerá nasledovné: ak nie je k dispozícii dostavaný byt, tak bez väčšieho diskomfortu možno naň vyčkať mesiac – dva, prispávajúc u priateľov alebo príbuzných; no ak na možnosť nastáňovať sa do svojho bytu treba čakať roky a desaťročia napriek tomu, že už niekoľko pokolení nevidelo vo svojom živote ničivé vojny ani rozsiahle živelné pohromy, tak sa jedná o parazitizmus vláduceho režimu a jeho pánov na národe.

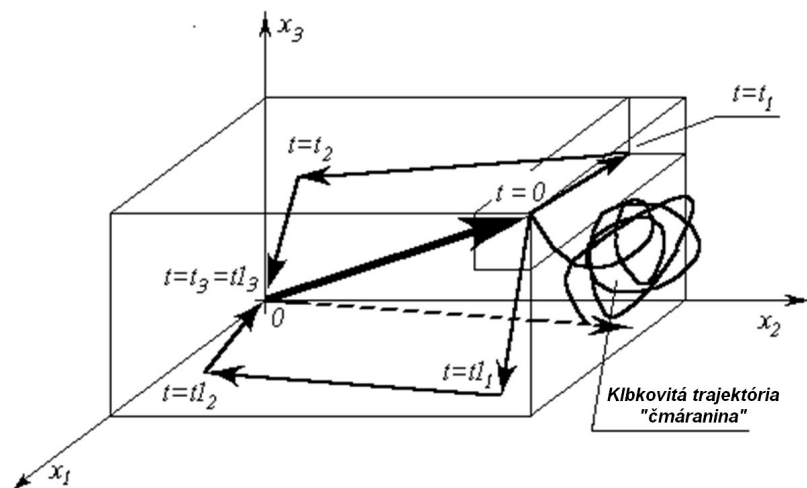
Mŕtva voda

vyrábať špáradlá, a vládnuca „elita“ si bude raz za rok meniť limuzínu, no dostatok chleba bude mať len každý desiaty, a rodiny sa budú rozpadáť kvôli tomu, že nie je kde žiť, pretože tieto druhy výroby budú odložené na „neskôr“.

Formálne matematicky to znamená, že ak v n -rozmernom priestore existujú dva body, a objekt je potrebné previesť z jedného z nich do druhého, tak dokonca aj keď existuje určité množstvo možných trajektórií a čas prevedenia objektu po ľubovoľnej z nich je rovnaký, tak tieto trajektórie aj tak nie sú z radiaceho hľadiska rovnocenné. Trojrozmerný príklad, ilustrujúci túto nerovnocennosť, je zobrazený na obr. 7.

Súradnicový systém « $0x_1x_2x_3$ » na obr. 7 predstavuje priestor parametrov, z ktorých každý jeden je mierou jednej z troch čiastkových chýb riadenia v zostave trojrozmerného vektora chyby riadenia. Takže ideálnemu režimu zodpovedá začiatok súradníc. Polohový vektor, vychádzajúci súvislou líniou zo začiatku súradníc, predstavuje vektor chyby riadenia v časovom okamihu $t = 0$. Trajektórie, definované postupnosťou polôh: $t = 0$, $t = t_1$, $t = t_2$, $t = t_3$ a $t = 0$, $t = t1_1$, $t = t1_2$, $t = t1_3 = t_3$ — vedú z rovnakého bodu do toho istého začiatku súradníc, a prechod každou z nich trvá rovnaký čas t_3 . Voľba prechodného režimu (trajektórie) je na subjektívnej svojvôli, no prvá trajektória je optimálna pri usporiadaní vektora cieľov riadenia (x_1, x_2, x_3) , a druhá je optimálna pri usporiadaní (x_3, x_2, x_1) . V reálnom procese sa skutočné poradie parametrov v cieľovom vektore (*aplikované v riadení*) prejavuje v poradí miznutia čiastkových chýb riadenia (*nulovania komponentov vektora chyby*), nezávisle od deklarovania dobrých úmyslov príslušníkmi radiaceho aparátu.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

OBR. 7. ZÁVISLOSŤ OPTIMÁLNEJ TRAJEKTÓRIE PRIVEDENIA OBJEKTU DO CIEĽA OD PORADIA ZOZNAMU KONTROLNÝCH PARAMETROV VO VEKTORE CIEĽOV RIADENIA

Predpokladajme, že na obr. 7:

- x_1 je mierou nedostatku možností dorastajúceho pokolenia získať vzdelanie;
- x_2 je mierou nedostatku potravín, oblečenia, bývania, infraštruktúry;
- x_3 je mierou nedostatku luxusu a produkcie degradačno-parazitického spektra potrieb.

Následkom vplyvu neformalizovaných vzájomne sa vylučujúcich podmieneností parametrov x_1 a x_3 pri poradí (x_3, x_2, x_1) , systém len sotva prejde po takto usporiadanej trajektórii viac než polovicu cesty. S najväčšou pravdepodobnosťou sa (v dôsledku vplyvu neformalizovaných faktorov v tomto modeli) odkloní do iného chybného režimu, zobrazeného prerušovaným polohovým vektorom vychádzajúcim zo začiatku súradníc, ktorý možno ani nebude stabilným rovnovážnym režimom. Práve touto cestou sa vydali „demokratizátori“ a chcú po nej viesť národ.

Ten, kto si do čela vrazil alkoholovo-nikotínový kôl, ten osobne nepotrebuje ani vzdelanie, ani nové znalosti, pretože narkoticky paralyzovanému je len na ťarchu. A jeho potomstvo si v dôsledku pravdepodobnostne predurčených genetických porúch (jak v biomase organizmu, tak aj v zmračkenej a paralyzovanej psychike) možno nebude vedieť osvojiť ani tie znalosti a kultúrne zručnosti, ktoré sú dedičstvom

Mŕtva voda

predkov. To povedie k pádu výrobnjej kultúry a naruší spektrá výroby a spotreby.

„Samoregulácia“ trhu bez rozdelenia na demograficky podmienené a degradačno-parazitické spektrum bude podľa týchto informačných príčinnno-následkových podmieneností vyzerat' na obr. 7 ako chaotické mihotanie *nenulového* polohového vektora v priestore parametrov voči nejakej priemernej štatistickej *polohe*, *riadenej mimosystémovými* faktormi. Takáto „samoregulácia“ je na obr. 7 znázornená ako kľbkovitá „čmáranina“.

Optimalizácia každého z množiny výrobných cyklov ΔT pri ignorovaní objemnejšej úlohy časovej optimalizácie prechodného procesu odstránenia nedostatku v demograficky podmienenom spektre spotreby — je od začiatku metodologicky neuchopiteľnou úlohou, pretože sa jedná o „optimálny“ krok *nevedno kam*. No a optimalizácia prechodného makroekonomického procesu je len čiastkovou úlohou v procese prechodu spoločnosti k životu v súlade s voči nej objemnejšou biosférou.

Teraz preskúmame *metódu dynamického programovania*, lebo aj keď sme si povedali, že algoritmy riešenia úlohy optimálneho navedenia ničivých prostriedkov na cieľ v dnešnej civilizácii nemôžu neexistovať, napriek tomu treba ešte rozobrať niektoré „samo sebou“ sa rozumejúce detaily týkajúce sa optimálnej voľby trajektórií mnohoparametrických prechodných procesov.

Formalizovaný výber (*v určitom zmysle*) optimálnej trajektórie v n -rozmernom priestore je možný napríklad na základe aparátu „dynamického programovania“. Termín „dynamické programovanie“, ako aj termín „lineárne programovanie“, ktorý sa ujal v ruskom jazyku, je prevzatý a málo hovoriaci o podstate samotnej metódy.

Aparát dynamického programovania umožňuje riešiť úlohy mnohoparametrickej optimalizácie aj v takých prípadoch, keď je aparát lineárneho programovania z rôznych objektívno-matematických dôvodov (*diskrétnosť ohraničení, nelineárnosť, narušenie vlastnosti vypuklosti atď.*) nepoužiteľný. Je celkom pochopiteľné, že táto metóda sa takisto nevyučovala ani nevyučuje na väčšine vysokoškolských kurzov ZSSR a Ruska v odboroch, v ktorých by jej ovládanie zvýšilo špecialistom kvalifikáciu na PODSTATNE vyššiu úroveň.

Metóda dynamického programovania ako algoritmické vyjadrenie DVTR

Pri výklade podstaty metódy dynamického programovania sa opierame o knihu „Kurz teórie automatického riadenia“ (*autor Róbert Pallu de la*

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Barrière: „Cours d'automatique theorique“ - francúzske vydanie z roku 1966; - ruské vydanie „Mašinostrojenje“ z roku 1973), hoci nekopírujeme jej výklad. Jednotlivé poučky sú prevzaté z kurzu „Výskum operácií“ J.P.Zajčenka (Kyjev, „Vyšča škola“, 1979).

Metóda dynamického programovania funguje, ak formálna interpretácia reálnej úlohy umožňuje splniť nasledovné podmienky:

1. Skúmaná úloha môže byť prezentovaná ako N -krokový proces, opísaný vzťahom:

$X_{n+1} = f(X_n, R_n, n)$, kde:

n — je poradové číslo jednej z množín možných stavov systému, do ktorého systém prechádza po završení n -tého kroku¹;

X_n — vektor stavu systému, patriaci spomenutej n -tej množine;

R_n — riadenie, vypracované v kroku n (krokové riadenie), prevádzajúce systém z jeho možného stavu v n -tej množine do jedného zo stavov $(n + 1)$ -tej množiny. Pre názornú predstavu si treba pozrieť obr. 8, o ktorom bude reč neskôr.

2. Štruktúra úlohy sa nesmie meniť pri zmene kalkulovaného množstva krokov N .
3. Rozmernosť priestoru parametrov, ktorými sa opisuje stav systému, sa nesmie meniť v závislosti od množstva krokov N .
4. Voľba riadenia na ktoromkoľvek kroku nesmie negovať voľbu riadenia na predchádzajúcich krokoch. Inými slovami, optimálna voľba riadenia v ktoromkoľvek z možných stavov musí byť určená parametrami daného stavu, a nie parametrami procesu, v priebehu ktorého systém dospel do daného stavu.

Čisto formálne, ak rovnakému stavu zodpovedajú rôzne deje predchádzajúce jeho vzniku, vplývajúce na následnú voľbu optimálneho riadenia, tak metóda umožňuje zaradiť popis týchto predchádzajúcich dejov do vektora stavu, čo vedie k zväčšeniu rozmernosti vektora stavu systému. Po tejto operácii to, čo bolo predtým opisované ako jeden stav, sa stáva množinou stavov, ktoré sa od seba líšia komponentmi vektora stavu, opisujúcimi predchádzajúce deje procesu.

5. Kritérium optimálnej voľby postupnosti krokových riadení R_n a príslušnej trajektórie v priestore formálnych parametrov má tvar:
$$V = V_0(X_0, R_0) + V_1(X_1, R_1) + \dots + V_{N-1}(X_{N-1}, R_{N-1}) + V_N(X_N).$$

¹ Na obr. 8 je znázornené, že prvý krok vedie do množiny stavov č.1, druhý krok do množiny č.2 a pod. (t.j. n -tý krok vedie do množiny n) – pozn. prekl.

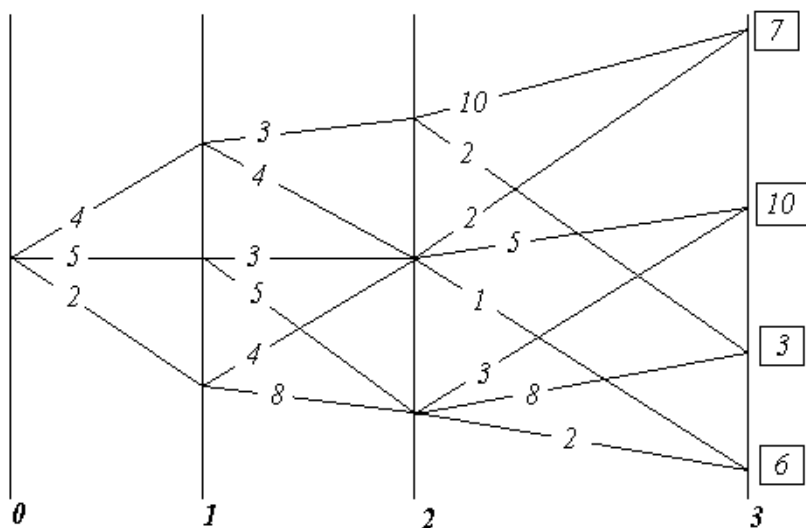
Mŕtva voda

Kritérium V sa nazýva *plnou výhrou*, a tvoriace ho sčítance zasa *krokovými výhrami*. V úlohe je potrebné nájsť postupnosť *krokových riadení* R_n a trajektóriu, ktorej zodpovedá najväčšia z možných *plných výhier*. Plná „výhra“ V je v podstate mierou kvality riadenia procesu ako celku. Krokové výhry, aj keď patria do miery kvality riadenia procesu ako celku, no vo všeobecnosti nie sú mierami kvality riadenia na jednotlivých krokoch, pretože metóda je určená na optimalizáciu riadenia procesu ako celku, a efektívne krokové riadenia s veľkou krokovou výhrou, avšak ležiace mimo *optimálnej trajektórie*, nás nezaujímajú. Štruktúra metódy nezakazuje v prípade nutnosti použiť pre každý krok odlišné kritériá určenia krokovej výhry V_n , než aké boli použité v iných krokoch.

S indexom n — ukazovateľom-určovateľom množstva možných vektorov stavu — môže byť v reálnych úlohách spojený nejaký premenlivý parameter, napríklad: *čas, prejdená dráha, úroveň výkonu, miera spotreby nejakého zdroja* atď. To znamená, že metódu možno uplatniť nielen na optimalizáciu riadenia procesov rozprestierajúcich sa v čase, ale aj v úlohách optimalizácie riešení, ktoré majú mnohovariantno-okamžitý charakter alebo nie sú citlivé na čas, ak takéto „bezčasové“, „neprocesné“ úlohy umožňujú ich viackrokovú interpretáciu.

Teraz sa obrátíme k obrázkom 8 až 10, ktoré predstavujú navzájom súvisiace obrázky 40, 41, 42 z kurzu teórie automatického riadenia R. P. de La Barriera.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

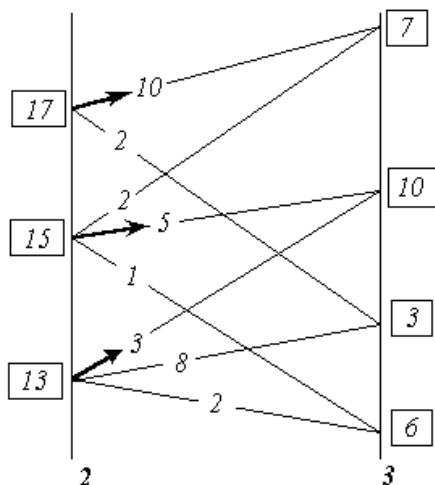
OBR. 8. K PODSTATE MDP. —MATRICA MOŽNOSTÍ.

Obr. 8 znázorňuje počiatočný stav systému «0» a množiny jeho nasledovných možných stavov «1», «2», «3», a tiež možné prechody z každého možného stavu do iných možných stavov. Celé sa to podobá na detskú stolovú hru, na ktorej sa posúvajú figúrky: každému prechodu/kroku zodpovedá jeho kroková výhra, a v tretej množine (završujúcej proces) má každý stav systému udelenú svoju hodnotu, zobrazenú vo štvorci. Princiálna odlišnosť od hry spočíva v tom, že losovanie výberu cesty v detskej hre na základe hádzania hracej kocky alebo otáčaním hracieho kolesa atď. nie je v reálnom riadení prípustné, pretože to by znamenalo postúpenie cieľavedomého riadenia tým silám, ktoré dokážu riadiť padanie kociek, otáčanie kolesa atď., t.j. tomu, pre koho je v hre zvolený «generátor náhodných možností» dostatočne (vzhľadom k ich cieľom) ovládateľným zariadením.

Ak máme zvoliť optimálne riadenie v prvom kroku, tak potrebujeme vidieť dopredu všetky jeho následky v nasledujúcich krokoch. Preto opis algoritmu Metódy dynamického programovania často zvyknú začínať opisom voľby riadenia v poslednom kroku, vedúcim do jedného zo záverečných stavov procesu. Odkazujú sa pritom na «pedagogickú prax», ktorá potvrdzuje, že pri opise algoritmu smerom od záverečného stavu k počiatočnému sa argumentácia ľahšie chápe, pretože sa opiera o akoby

Mŕtva voda

už sformované (pred začiatkom zamýšľaného kroku) podmienky v čase, keď sú možné zavŕšenia procesu tiež určené.

OBĽ. 9. K PODSTATE MDP. ANALÝZA PRECHODOV.

stavov v množine «2», sa vyberá a *zapamätáva* maximálna plná výhra a jej zodpovedajúci prechod (fragment trajektórie). Maximálna plná výhra každého zo stavov v množine «2» je zapísaná do hranatého rámečka, a jej zodpovedajúci prechod je zvýraznený šípku. Takýchto optimálnych prechodov z jedného stavu do druhého, ktorým zodpovedá rovnaká hodnota plnej výhry, môže byť aj viacero. V takomto prípade sú si v MDP všetky navzájom rovnocenné z hľadiska nastaveného kritéria optimálnosti výberu trajektórie v priestore parametrov, ktorými sa opisuje systém.

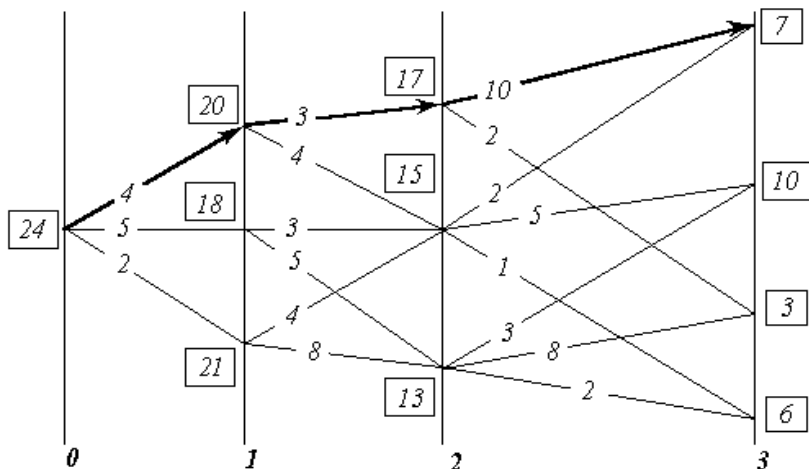
Následne množinu «2», stojacu pred proces zavŕšujúcou množinou «3», môžeme ďalej skúmať ako záverečnú, pretože už poznáme hodnoty každého z jej možných stavov (maximálne plné výhry) a ďalšia optimalizácia postupnosti krokového riadenia a výber optimálnej trajektórie môžu byť vykonané len na nepreskúmaných množinách, stojacich pred množinou «2» v optimalizovanom procese (t.j. na množinách «0» a «1»).

Takto je procedúra, zobrazená na obr. 9, funkčná v každom algoritmickej kroku metódy pri prechodoch z n -tej do $(n-1)$ -tej množiny, počnúc záverečnou N -tou množinou a pokračujúc až do počiatkového stavu systému.

V súlade s tým sú na obr. 9 analyzované možné prechody do záverečnej množiny stavov «3» z každého možného stavu v predchádzajúcej množine «2», akoby už celá predchádzajúca trasa bola absolvovaná a zostávalo už len posledným výberom optimálneho krokového riadenia zavŕšiť celý proces. Pritom **všetky plné výhry pre každý zo stavov v množine «2» sa určujú ako súčet = «hodnota prechodu» + «hodnota záverečného stavu».** Z takto vyrátaných možných plných výhier pre každý zo

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Pomocou takéhoto postupného prehľadávania všetkých množín po dvoch sa určuje optimálna postupnosť nadväzných krokových riadení, maximálne možná plná výhra a jej zodpovedajúca trajektória. Na obr. 10 je hrubou čiarou zvýraznená optimálna trajektória na základe uvedeného príkladu.

OBRAZ 10. K PODSTATE MDP. — OPTIMÁLNA TRAJEKTÓRIA.

V uvedenom príklade je kritériom optimálnosti súčet krokových výhier. No kritérium optimálnosti môže byť nastavené aj ako súčin *nutne nezáporných* činiteľov.

Keďže výsledok (súčet alebo súčin) sa pri zmene poradia operácií so sčítaniami/činiteľmi nemení, tak algoritmus je funkčný aj pri prehľadávaní množín možných stavov v opačnom poradí, než bol uvedený: t.j. od počítačnej k záverečnej množine možných stavov.

Ak sú množiny možných stavov usporiadané v chronologickom poradí, tak to znamená, že výpočtová schéma môže byť navrhnutá jak z reálnej prítomnosti do *konkrétnej* prognózovanej budúcnosti, tak aj z *konkrétnej* prognózovanej budúcnosti do reálnej prítomnosti. Táto okolnosť hovorí o dvoch neformálnych súvislostiach reálneho života, ležiacich mimo algoritmus:

1. Metóda dynamického programovania (formálne algoritmicky) nie je citlivá na charakter príčinnno-následkových podmieneností (*konkrétne, nerozlišuje medzi príčinami a následkami*). Preto každá konkrétna interpretácia metódy v praktických úlohách musí byť vytváraná s neformálnym ohľadom na reálnu podmienenosť následkov príčinami.

Mŕtva voda

2. Ak je prognostika zladená s Hierarchicky vyšším objemnejším riadením, a čiastkové riadenie (vložené v objemnejšom) sa vykonáva kvalifikovane, v dôsledku čoho toto čiastkové riadenie prebieha v súlade s Hierarchicky vyšším objemnejším riadením, potom Z HLADISKA RIADENIA NEEEXISTUJE VÝZNAMNÝ ROZDIEL MEDZI REÁLNOU PRÍTOMNOSŤOU A VYBRANOU BUDÚCNOSŤOU.

Proces je celistvý, a preto ešte neuskutočnená, ale už mravne zvolená a objektívne Zhora nezakázaná budúcnosť, ochraňuje v prebiehajúcej prítomnosti na všetkých úrovniach tých, ktorí ju tvoria: počnúc od ochrany psychiky pred vonkajšími útokmi cez nevedomé úrovne až po ochranu pred cieľnou „fyzickou“ agresiou. T.j. ak je matrica možných stavov (*ktorá je i matricou možných prechodov*) zvolená v súlade s Hierarchicky vyšším objemnejším riadením, potom ona sama tvorí ochranu i zbraň, prostriedok riadenia, s ktorým je spojených všetkých šesť priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

Objektívna existencia *matric možných stavov a prechodov* sa prejavuje v tom, že pri slepote sa možno „zatúlat“ do určitých matric prechodu a pocítiť na sebe ich objektívne vlastnosti. Posledné sa hodnotí subjektívne, v závislosti od postoja k týmto vlastnostiam, ako obdobie výnimočného zdaru (šťasteny), alebo nudný „návrat do starých koľají“, alebo obdobie ťažkého nezdaru (smoly).

No na využitie metódy dynamického programovania, a (*jej osvojenie sprevádzajúcich*) životných prejavov matric prechodu (*neformalizovaných v algoritme*), je nutné DODRŽAŤ HLAVNÚ z podmienok:

Metóda dynamického programovania <reálnej budúcnosti> v úlohách optimalizácie procesov riadenia funguje len vtedy, ak je definovaný vektor cieľov riadenia, t.j. musí byť zvolený konkrétny stav zavŕšenia procesu.

V skutočnosti tento konkrétny záverečný stav musí byť vyložené stabilným a prijateľným procesom, ktorý zahŕňuje a nesie metódou optimalizovaný čiastkový proces. No výber a určenie konkrétnych charakteristík procesu, do ktorého má vojsť riadený systém po zavŕšení algoritmu metódy leží mimo túto metódu — v oblasti „mystiky“ alebo v oblasti metód, vyvinutých v (*svojou podstatou*) nematematických vedách a remeslách.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

«Nech by stav systému pred ďalším krokom bol akýkoľvek, riadenie v tomto kroku treba voliť tak, aby výhra v danom kroku plus optimálna výhra vo všetkých ďalších krokoch bola maximálna», — J.S.Ventcel, „Operačný výskum. Úlohy, princípy, metodológia“ (M., „Nauka“, r. 1988, str. 109).

Neschopnosť určiť vektor cieľov riadenia (*dosiahnutím ktorého sa má zavŕšiť metódou optimalizovaný proces*) a/alebo neschopnosť zistiť východiskový stav objektu riadenia neumožňuje dodržať toto odporúčanie, čo objektívne uzatvára možnosť použiť metódu dynamického programovania, pretože začiatok aj koniec procesu musia byť zafinované v priestore parametrov, na ktorých je postavený matematický (alebo iný) model metódy, ktorá musí byť metrologicky konzistentná, čo je základom jej súvzťažnosti s realitou. Pritom konkrétnosť zavŕšenia optimalizovaného procesu má z riadiaceho hľadiska väčší význam, než chyby a niektoré neurčitosti v identifikácii počiatočného stavu objektu riadenia.

Pre postupné mnohovariantné krokové prechody to platí o to viac, ak matrica možných stavov zodpovedá prísloviu «*Všetky cesty vedú do „Ríma“*», *a tie, ktoré do „Ríma“ nevedú, vedú do nebytia*. Ak je pre takéto procesy zvolený časovo stabilný cieľ a vedie k nemu množstvo trajektórií, tak pri stabilnom krokovom riadení sa „rozstup“ medzi optimálnymi trajektóriami, vedúcimi k tomu istému cieľu z rôznych východiskových stavov, každým krokom znižuje, až do úplnej zhody optimálnych trajektórií od určitého kroku. Toto tvrdenie platí tým viac, čím presnejšie je určený stav (*proces završujúceho*) vektora cieľov v priestore parametrov. Pri analógii s matematikou to možno nazvať asymptotickou množinou trajektórií: asymptotickosť množiny trajektórií sa prejavuje v tom, že «všetky cesty vedú do „Ríma“...»

A v širšom ponímaní, odporúčania Nového Závetu a Koránu svedčia o možnosti získania požehnania, milosti Všedržiteľa nezávisle od počiatočného stavu (hriešnosti človeka) v tom momente, keď precitol a uvidel svoje skutky takými, aké sú.

Druhá poznámka sa týka už praxe: vstupu do matrice prechodu. Ak je počiatočný stav systému určený s väčšou chybou, než je prípustná pre vstup do matrice prechodu z reálneho počiatočného stavu do zvoleného konečného stavu, tak riadenie na základe (*samo osebe bezchybného*) algoritmu Metódy dynamického programovania (MDP) bude viesť k celkom iným výsledkom, a nie k vyráтанému optimálnemu stavu systému. Povedané hrubo: „Za východ z budovy na vysokom poschodí netreba považovať otvorené okno“.

Mŕtva voda

To znamená, že Metóda dynamického programovania je svojou nevyhnutnou potrebou *jak v presnosti výberu konečného stavu procesu, tak aj v presnosti určenia pravdivého počiatočného stavu* sama osebe chránená pred jej použitím na pseudovedeckú imitáciu optimalizácie riadenia pri ich absencii. Toto Metódu dynamického programovania odlišuje, napríklad, od aparátu lineárneho programovania¹, do ktorého možno „expertmi“ zahrnúť improvizáčn é hodnotenia váhových koeficientov v kritériách optimalizácie *Min (Z)* alebo *Max (Z)*.

* * *

Táto *automatická* ochrana pred zneužitím sa nepriamo odráža aj v literatúre súčasnej ekonomickej vedy: keďže tá sa nevyhranila v tom, čo je cieľovým vektorom riadenia vo vzťahu k štátnej ekonomike, tak sa neobjavujú ani publikácie o využívaní aparátu dynamického programovania na optimalizáciu riadenia makroekonomických systémov regiónov a štátov v historicky dlhodobých intervaloch času.

Príkladom toho je aj „Matematická ekonomika na osobnom počítači“ pod redakciou M.Kuboniwa², v ktorej kapitola o riadení ekonomiky obsahuje výlučne len makroekonomické interpretácie aparátu lineárneho programovania (*tak je aj nazvaná „Riadenie v ekonomike. Lineárne programovanie a jeho využitie“*), ale nehovorí nič o vektore cieľov riadenia a prostriedkoch riadenia. Vo vyššie citovanej učebnici od J.P.Zajčenka je opis metódy dynamického programovania tiež postavený na úlohách iného charakteru.

Ako dôvod pre odmietnutie makroekonomických interpretácií metódy dynamického programovania sa autormi zvyčajne uvádza takzvané «preklatie rozmernosti», existujúce v numerickej matematike, ktoré sa prejavuje v tom, že nárast rozmernosti priestoru parametrov úlohy N vyvoláva nárast objemu výpočtov, úmerný N^k , kde ukazovateľ úrovni $k > 1$. Takýto nelineárny exponenciálny nárast objemu výpočtov naozaj znefunkčňuje mnohé fungujúce výpočtové procedúry pri riešení praktických úloh, jak kvôli veľkej spotrebe výpočtového času počítačov, tak aj kvôli hromadeniu chýb v približných výpočtoch. Avšak toto «preklatie rozmernosti» sa vzťahuje nielen k metóde dynamického programovania, ale aj k iným metódam, ktoré sa, rozhodne, vyskytujú aj v ich makroekonomických interpretáciách.

¹ O lineárnom programovaní viď špeciálnu literatúru.

² Preklad z japončiny, Moskva, «Financie a štatistika», r.1991 na základe japonského vydania z roku 1984 — vzdelávací manuál.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

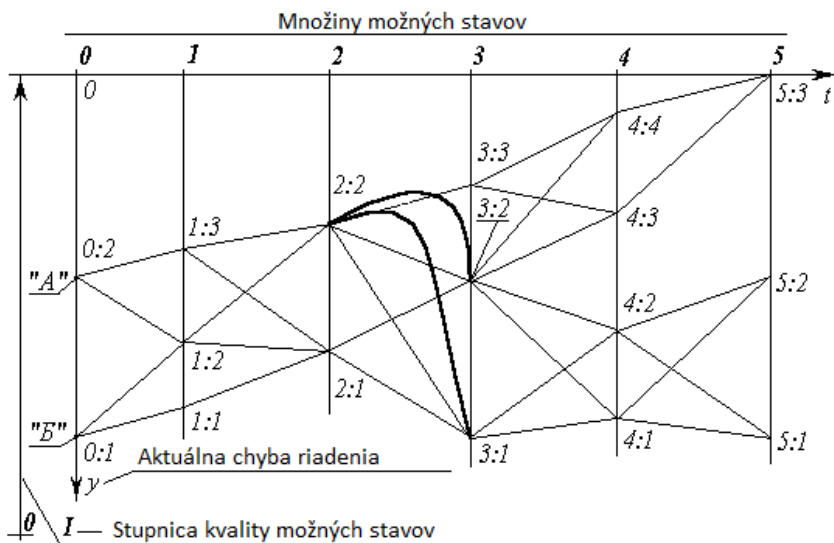
* * *

*

TOTO JE DÔLEŽITÉ SI UVEDOMIŤ A POCHOPIŤ: Ak v matematike vidíme náuku o objektívnej celovesmírnej miere, a v jej pojmovom, terminologickom aparáte a symbolike jeden z (ľuďom ponúknutých) prostriedkov na opis jednotlivých objektívnych procesov, nimi vyčlenenými z určitých objemnejších procesov, tak potom *každý opis metódy dynamického programovania je krátkym výkladom celej vyššie prednesenej dostatočne všeobecnej teórie riadenia, vrátane jej mysticko-religióznych aspektov; avšak, jazykom matematiky.*

Aby sme si to vysvetlili, obrátíme pozornosť na obr. 11, majúc na pamäti vyššie uvedenú poznámku o určení počiatočného stavu s dostatočnou presnosťou pre vstup do matrice prechodu. Sú na ňom zobrazené:

- dva objekty riadenia «A» a «B» v počiatočnom stave;
- tri objektívne možné konečné stavy (množina «5»);
- množiny «1» až «4» možných prechodných stavov;
- a cesty objektívne možných prechodov z každého stavu do iných.

OBR. 11. DYNAMICKÉ PROGRAMOVANIE, ROZLIŠENIE A DVTR

Mŕtva voda

Ak prijmemo takéto prirovnanie obr. 11, potom je objektívne možný prechod z ľubovoľného počiatočného stavu «0:1» alebo «0:2» do ľubovoľného z konečných stavov «5:1», «5:2», «5:3». Avšak táto objektívna možnosť môže byť ohraničená subjektívnymi kvalitami manažérov, snažiacich sa previesť objekty «A» a «B» z počiatočného stavu do jedného z konečných stavov.

Ak je Zhora dané Rozlíšenie, tak manažér «A» (alebo «B») získa z objektívnej miery „kópiu“, na ktorej bude viditeľná aspoň jedna z množstva možných ciest prechodu objektu z počiatočného stavu do množiny konečných stavov. Ak Rozlíšenie nie je dané, je stratené alebo odvrhnuté v honbe za pôžitkami, alebo za slepou vierou nejakej tradícií (*ale nie Bohu skrze svedomie*), tak na „kópii“ budú chýbať niektoré cesty a stavy, zato sa môžu „objaviť“ objektívne nereálne cesty a stavy, objektívne neexistujúce v Bohom danej istinnej Miere — predurčení bytia. Okrem toho, manažér si na základe subjektívnej svojvôle vyberá aj konkrétny želaný záverečný stav spomedzi ich množstva. Preto nasledovanie vlastného výmyslu alebo chybný výber želaného konečného stavu sa môže skončiť katastrofou s nevratnými následkami.

No matrica možných stavov, znázornená na obr. 11, *pravdepodobnostne predurčuje* len čiastkový proces v určitej vzájomnej vložnosti procesov. Preto každý z počiatočných stavov «0:1», «0:2» môže patriť buď tomu istému, alebo rôznym objemnejším procesom, ktoré sú z hľadiska riadenia hierarchicky vyššie voči skúmanému procesu; to isté sa týka aj každého z konečných stavov «5:1», «5:2», «5:3» v pároch «počiatočný — konečný» stav. Každý z objemnejších procesov disponuje vlastnými charakteristikami a smerovaním vnútorného priebehu udalostí.

Môže sa ukázať, že cieľ «5:1» bude veľmi príťažlivý, pokiaľ sa naň pozeráme z množiny počiatočných neuspokojivých stavov. No nie je vylúčené, že objemnejší proces, ktorému tento konečný stav «5:1» patrí, sa ako medzistav (*vd'aka vzájomnej vložnosti procesov*) v jednom z ďalších krokov zavŕši úplnou a nevratnou katastrofou. Príkladom takéhoto cieľa «5:1» môže byť: — nezmeškať „Titanik“, vyrážajúci na svoju prvú plavbu, ... ktorá sa skončila tragicky a bola aj jeho poslednou. Aby sme si nevybrali takýto cieľ z množiny objektívne možných, treba byť v súlade s Hierarchicky *Najvyšším* Všeobjímajúcim Riadením, ktorý zadrží čiastkové, s Ním zladené riadenie pred výberom takého cieľa, ktorý patrí k procesu určenému na likvidáciu.

No ak je obr. 11 „kópiou“ z objektívnej miery, tak sa môže stať, že niektorý koncový stav (*predstavujúci vektor cieľov*) je vlastnou nezmyselnou konštrukciou, ktorá odráža túžbu „nasadnúť súčasne do dvoch vlakov“. Inými slovami, rôzne komponenty vektora cieľov patria

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

dvom alebo viacerým, navzájom sa vylučujúcim, hierarchicky vyšším objemnejším procesom prebiehajúcim súčasne.

Je to jeden z prípadov neurčitosti a defektnosti vektora cieľov, ktorý robí Metódu dynamického programovania nefunkčnou, a reálny proces „riadenia“ nestabilným, pretože jedna a tá istá loď nemôže pristáť aj k pravému, aj k ľavému brehu súčasne, dokonca ani keď sa prítlačlivé scenérie na oboch brehoch rieky pri pohľade z diaľky (v dôsledku zatáčania rieky) spájajú akoby do jedného brehu, čím vytvárajú zdanie skvelého miesta pre piknik. Aby sme si nevybrali takýto vektor cieľov, je tiež potrebné, aby nám Zhora bolo dané Rozlíšenie pravého a ľavého „brehu“ prúdu bytia.

T.j. algoritmus dynamického programovania, dokonca aj keď ho možno spustiť, sprevádza ešte jedna vonkajšia okolnosť, ktorá je tiež očividná a rozumie sa „sama sebou“, ale vo väčšine prípadov býva ignorovaná: *konečný stav, završujúci optimalizovaný čiastkový proces, musí patriť objemnejšiemu procesu, ktorého charakteristiky priebehu vnútorných udalostí sú vyložene prijateľné.*

Po výbere cieľa, ktorý patrí (vo vzájomnej vloženosti) k objemnejšiemu procesu s prijateľnými charakteristikami stability a smerovania priebehu udalostí v ňom, je potrebné uvidieť cesty prechodu a vybrať si optimálnu postupnosť po sebe idúcich krokov, vedúcu do zvoleného koncového stavu, završujúceho čiastkový proces; t.j. treba si zvoliť koncepciu riadenia.

Koncepcia riadenia v objektívnej miere disponuje charakteristikami, ktoré spolu so subjektívnymi charakteristikami manažéra vytvárajú pravdepodobnostnú predurčenosť uskutočnenia (ním) tejto koncepcie riadenia. Hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti úspešného zavŕšenia procesu vyjadruje objektívnu hierarchicky vyššiu mieru, hodnotenie uzavretého systému «objekt + manažér + koncepcia», na rozdiel od pravdepodobnosti, ktorá vyjadruje objektívnu mieru systému «objekt + objektívne existujúca koncepcia riadenia».

Preto, čím nižšia je pravdepodobnosť prevedenia objektu do želaného konečného stavu, tým vyššia musí byť kvalifikácia manažéra, zvyšujúca hodnotu pravdepodobnostnej predurčenosti úspešného zavŕšenia riadiaceho procesu.

Vzhľadom na povedané, uznanie nejakej koncepcie riadenia sa tak u nejakého správcu môže prejavovať v jeho odchode z funkcie z vlastnej iniciatívy, prameniacej z uvedomenia si vlastnej nespôsobilosti realizovať uznanú koncepciu riadenia; a neprijatie koncepcie sa môže prejavovať, ako

Mŕtva voda

ohlásenie jej prijatia a následná úprimná, horlivá, *no nekvalifikovaná* snaha o jej realizáciu. Tá privedie k tomu, že koncepcia bude diskreditovaná, pretože kvalifikovaní manažéri, schopní ju realizovať, nebudú pripustení k riadeniu z dôvodu osobnej horlivosti, túžbe po sláve, zárobku alebo po čom ešte, zo strany sebaistého nekvalifikovaného nedoČloveka s „dobrými úmyslami“.

Keďže (*matematická*) *pravdepodobnosť* a *pravdepodobnostná predurčenosť* nie je totožná, tak veľmi dobrá koncepcia môže byť zmarená jej zlými vykonávateľmi: na bicykli sa jazdí lepšie než na trojkolke, no nie všetci vedia jazdiť na bicykli; iní budú dokazovať, že na bicykli sa jazdiť nedá, pretože ten padá aj sám od seba, nieto ešte keď na ňom sedí človek, a tým skôr za jazdy, — ak predtým nikdy nevideli jazdu na bicykli; a tretí, sami nevediaci a neželajúci sa učiť jazdiť na bicykli, zo žiarlivosti nepustia k bicyklu tých, ktorí to vedia.

Preto po prijatí koncepcie je pre realizáciu nutné, aby človek sám dodržiaval konceptuálnu sebadisciplínu a kultivoval konceptuálnu sebadisciplínu aj v okolitej spoločnosti. T.j. treba udržiavať dostatočne vysokú kvalitu riadenia na každom kroku všetkými prostriedkami, aby sme sa pred začiatkom ďalšieho kroku neocitli v situácii, z ktorej je prevod objektu do zvoleného konečného stavu (*v súlade s vybranou koncepciou*) nemožný. Tento prípad (*odklon od ideálnej trajektórie* «2:2» → «3:3») je *znázornený ako oblúk* «2:2» → «3:1») je nezvratným zlyhaním riadenia, po ktorom už nie je možný prechod do stavu «5:3». Oblúk «2:2» → «3:2» je zvratným zlyhaním riadenia v tom zmysle, že je potrebná len korekcia koncepcie, vychádzajúc zo stavu «3:2», ktorý sa teraz bude brať ako počiatočný.

Ak stupnica kvality možných stavov «I», znázornená na obr. 11, zodpovedá objektívnej hierarchicky vyššej miere kvality stavov, v ktorých sa môžu nachádzať manažérmi riadené objekty «A» a «B», potom pre ich blaho má najväčší význam prechod z množiny stavov «0» do stavu «5:3». Avšak ich výber smerovania stupnice hodnotenia kvality stavov je mravne podmienený a subjektívny¹: buď tak, ako je na obr. 11 znázornené «I», alebo v smere opačnom «I».

Kým na obr. 11 sú možné stavy zoskupené do množín «1», «2», «3», «4», «5» na základe synchrónnosti v čase, tak vzdialenosť od osi *Ot* k ľubovoľnej z trajektórií na súradnicovej ploche (*osí Ot*) predstavuje aktuálnu chybu riadenia pri pohybe po tejto trajektórii. Plocha medzi osou *Ot* a trajektóriou predstavuje časový integrál aktuálnej chyby. Možno ho využiť ako dolné kritérium optimálnosti celkového procesu riadenia, t.j.

¹ Je subjektívne, čo oni sami budú považovať za kvalitné, a čo za nekvalitné. — pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

v úlohe plnej výhry, ktorý je v MDP mierou kvality, nie však *možných stavov*, nie *krokov-prechodov* z jedného stavu do druhého, ale všetkých trajektórií prechodu. No celkovo v metóde možno krokové výhry navrhnuť aj ináč.

Ak máme prijaté kritérium optimálnosti typu minimum¹ hodnoty časového integrálu z aktuálnej chyby riadenia (*na obr. 11 je to plocha medzi osou 0t a trajektóriou prechodu*), tak pre subjekt «A» je optimálnou trajektóriou: «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3»; a pre subjekt «B» je optimálnou trajektóriou: «0:1» → «1:2» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3».

Zlyhania riadenia:

- «1:2» → «2:1» → «3:1»;
- «2:2» → «3:1»;
- «2:2» → «3:2» → «4:1»;
- «3:2» → «4:2»

predstavujú plnú a nezvratnú katastrofu riadenia na základe koncepcie, ktorá je objektívne možná, avšak nie je realizovaná z dôvodu nízkej kvality priebežného riadenia v procese prevádzania objektu do zvoleného konečného stavu «5:3». Všetky ostatné zlyhania riadenia sú zvrtné v tom zmysle, že si vyžadujú úpravu koncepcie a riadenia podľa miery ich rozpoznania.

To znamená, že metóda dynamického programovania v schéme riadenia «prediktor-korektor» je funkčná, a samotná schéma sa rozvíja ako jej praktická realizácia.

Možné sú aj také interpretácie metódy, keď do vektora kontrolných parametrov (*ktorý je podmnožinou vektora stavu*) nie sú zaradené určité charakteristiky objektu, ktoré sú však zaradené do kritérií výberu optimálnej trajektórie. Napríklad, ak v stave «0:2» sú rôzne subjekty nerozpoznatel'né na základe ich počiatočných zdrojov energie, ale kritérium výberu optimálnej trajektórie je citlivé na spotrebu energie v prechodoch, tak takémuto kritériu môže zodpovedať ako optimálna trajektória «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3» alebo nejaká iná, no nie trajektória «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3», na ktorej sa dosahuje minimálny integrál z priebežnej chyby riadenia.

¹ Hoci v kanonickej podobe metódy je prítomné kritérium-maximum, tak použitie kritéria-minimum je tiež možné, keďže v praxi sa prechod úlohy na kanonickú formu dosahuje násobením príslušných hodnôt a výrazov mínus jednou.

Mŕtva voda

Znamená to, že manažér, ktorý disponuje dostatočným energetickým potenciálom, si môže zvoliť trajektóriu «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3»; ak však manažér s nedostatočným energetickým potenciálom (*pre takýto vysoko kvalitný a energeticky náročný prechod*) nevidí trajektóriu «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», na prechod ktorou by mu jeho energetický potenciál stačil, tak stav «0:2» je pre neho subjektívne bezvýhodiskový, hoci objektívne takým nie je. To svedčí o prvenstve Rozlíšenia (*dávaného Zhora bezprostredne každému*) pred všetkými ostatnými schopnosťami, zručnosťami a znalosťami.

Tento príklad, okrem iného ukazuje, že na jednej a tej istej „kópii“ matrice možných stavov, spájanej s plnosťou reality, možno vytvoriť celý súbor kritérií optimálnosti, v ktorom každé z jednotlivých kritérií sa používa v závislosti od konkrétnych okolností realizácie riadenia. A každému komponentu tohto súboru zodpovedá aj vlastná optimálna trajektória. Komponenty tohto súboru kritérií, rovnako ako komponenty vo vektore cieľov, môžu byť usporiadané podľa želanosti jednotlivých variantov optimálnych trajektórií. No na rozdiel od vektora cieľov, v ktorom sa pri ideálnom riadení realizujú bez výnimky všetky jeho ciele, ktoré obsahuje, nehladiac na hierarchické usporiadanie kritérií optimálnosti, tak jeden objekt môže prejsť zo stavu do stavu iba po jednej trajektórii z celej množiny optimálnych, zodpovedajúcich jednotlivým kritériám v súbore. Kritériá optimálnosti výberu, patriace do hierarchicky organizovaného súboru kritérií, nemusia byť nutne vždy splnené naraz. Pre riadenie je nutné, aby proces vyhovoval aspoň jednému z množstva prípustných kritérií.

Môže vzniknúť situácia, že jeden subjekt realizuje koncepciu «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», a druhý «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3» voči tomu istému objektu. Hoci sa konečné ciele zhodujú, tak predsa len:

- ak obaja manažéri patria k množine manažérov rovnakej úrovne v hierarchii vzájomnej vloženosti procesov, tak ide o konkurenciu, „športové“ zápolenie alebo konceptuálnu vojnu;
- ak patria do rôznych hierarchických úrovní toho istého systému, potom ide o antagonizmus medzi jeho hierarchickými úrovňami. Ten vedie prinajmenšom k pádu kvality riadenia v zmysle, aký bol prijatý na hierarchicky najvyššej úrovni systému, a prinajhoršom k rozpadu systému. Arbitrom medzi nimi je Hierarchicky vyššie (*od nich oboch*) objemnejšie riadenie. Tým skôr, ak sú ich konečné ciele rôzne: potom ide o konceptuálnu vojnu, ktorá sa vyostruje behom procesu.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Z napísaného vyplýva, že algoritmus dynamického programovania a obrázok č. 11, ilustrujúci niektoré aspekty jeho použitia, je pomerne jasnou narážkou na vcelku seriózne životné situácie.

Celkovo však metóda dynamického programovania v jej abstraktnej forme (*t.j. nespojenej so žiadnou praktickou úlohou*) umožňuje sformovanie vlastného systému obrazno-logických predstáv o procesoch riadenia všeobecne, a vkladanie do tejto schémy všetkých praktických, životných, riadiacich potrieb jak samotnej osoby, tak celej spoločnosti. Je to potrebné pre vedomý vstup do riadenia dokonca aj v tom prípade, ak sa riadenie reálne buduje na základe nejakých iných modelov.

Aby bolo možné použiť metódu dynamického programovania na optimalizáciu prechodného procesu, opísaného formou postupnosti na seba nadväzujúcich výrobných cyklov, tak do sústavy rovníc medziodvetvových bilancií je treba zreteľne zaviesť vektor riadiaceho vplyvu. V opačnom prípade sa základný rekurentný vzťah metódy $X_{n+1} = f(X_n, R_n, n)$ stáva neurčitým, následkom čoho metóda stráca svoju funkčnosť.

* *
*
*
*

Preto, vracajúc sa od obr. 11 späť k národnému hospodárstvu, ako celistvému výrobně-spotrebiteľskému mnohoozvetvovému systému (*ktorý je jedným zo supersystémov v ich vzájomnej vloženosti v spoločnosti*), môžeme vyvodit' záver o tom, že je neprípustné hrať bezcieľnu hru „hlava alebo orol“ s mechanizmom trhovej samoregulácie, ktorá je na obr. 7 zobrazená ako stočené kľbko chaotických trajektórií. Nutné je vybudovať ekologicky prípustný a demograficky podmienený systém výroby a distribúcie, ktorý bude vytesňovať degradačno-parazitické spektrum výroby.

Demograficky podmienené plánovité riadenie národného hospodárstva v podmienkach objektívnych biosféerno-ekologických ohraničení je jediným prostriedkom na uspokojenie potrieb všetkých, ktorých správanie vyjadruje ich ľudskú dôstojnosť.

Tým, ktorí si myslia, že ľudia sú rôzni, a preto nemožno sformovať vektor cieľov spoločenskej výroby na základe princípu demografickej podmienenosti, treba povedať len jedno: ľudia sú skutočne rôzni a žijú všelijako, no keď z rôznych dôvodov zahadzujú svoju ľudskú dôstojnosť, alebo ju ešte ani nenadobudli, pretože nedokázali prekonať „elitárne“ podmienený útlak, potom sa vo svojej (horšie než) zhovädilosti neodlišujú

Mŕtva voda

nielen od seba navzájom, ale ani od ploštíc či hlíst. No v takomto stave sú ešte horší, než v prírode sa vyskytujúce parazity, pretože ploštica má svoj parazitizmus predurčený svojim miestom v biosfére a nie je schopná ničoho iného. Avšak ten, komu bola Zhora daná možnosť nadobudnúť ľudskú dôstojnosť, ale bol lenivý ju získať alebo ju zahadzuje pre svoju hlúposť, úmyselné prospechárstvo, pôžitok či bezstarostnosť, tak taký človek porušuje hierarchickosť v organizácii Vesmíru, vyzdvihujúc parazitizmus z fauny a flóry o stupeň vyššie do spoločnosti rozumných jedincov. A to je forma bohorúhačstva, satanizmu.

Preto, nachádzajúc sa v súlade s Bohom, možno vyčleniť degradačno-parazitické spektrum potrieb a v rámci systému štandardizácie a „marketingu“ štatisticky popísať kvantitatívne rozdiely v demograficky podmienených potrebách ľudí, pamätajúc na to, že ľudia sú síce rôzni, ale degradujú a parazitujú rovnako.

Potom možno konať vo sfére riadenia a samoregulácie výroby a distribúcie na úrovni makroekonomického systému. A k tomu je potrebný jednotný štátny systém informačného zabezpečenia riadenia v národnom hospodárstve, ktorý musí obsahovať tri skupiny informačných modulov:

1. Opis (*vo svojoľnej forme*) príčinnno-následkových podmieneností a riadenia v medziach spoločenského mnohოდvetvového výrobnospotrebitel'ského systému, vrátane jeho subsystémov a prepojení s hierarchicky vyššími objemnejšími supersystémami. *Do tejto skupiny patrí aj táto kniha.*
2. Legislatíva týkajúca sa hospodárskej činnosti a riadenia, prameniaca z určitej mravne podmienenej koncepcie spoločenského života ľudí a chrániaca ich pred cudzími koncepciami, podmienenými nepriateľskou parazitickou mravnosťou. Legislatíva založená na 1. module a obsahujúca vstupy do 3. modulu.
3. Systém štátnych noriem, ktorý by určoval zoznam kontrolných parametrov, algoritmy na zber a spracovanie informácii pri formovaní riadiacich riešení na rôznych úrovniach hierarchie vnútornej štruktúry národného hospodárstva, a ktorý by zaisťoval konceptuálnu jednotu riadenia, *zodpovedajúceho daným algoritmom.*

Život technologicky závislej civilizácie vedúcej masovú sériovú výrobu, a tým skôr masovú výrobu na základe individuálnych objednávok, nie je možný bez rozvinutého systému štandardizácie a certifikácie technológií a produkcie, pochopiteľného jak pre organizátorov výroby na úrovniach od pracovných oddelení až po Štátnu plánovaciu komisiu, tak aj pre realizačný personál a spotrebiteľov tovarov a služieb. Systém štandardov je jedným

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

z jazykov ľudstva: tak ako neprítomnosť určitých slov v jazyku (*alebo ich nesprávne použitie*) nedovoľuje vyjadriť dokonca ani celkom zdravé a realizovateľné myšlienky v spoločenskom zjednotení práce, tak ani nesprávny systém štandardov neumožňuje masovo produkovať dokonca ani kamenné sekery, nehovoriac už o vybudovaní samoregulácie výroby a distribúcie v masovej štatistike produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce. Do tejto skupiny modulov patrí štandard účtovnej osnovy a štátnej štatistickej evidencie.

4. Praktický programový produkt, realizujúci prvé tri skupiny modulov pri spracovávaní informácie na technických prostriedkoch podpory riadenia v rámci reálneho procesu vypracovávania riešení, ich realizácie a kontroly. Praktický programový produkt spadá pod štátnu registráciu, testovanie a certifikáciu, ktoré potvrdzujú či zodpovedá prvým trom skupinám informácie.

Takýto informačný systém je nevyhnutný, pretože metrologická podloženosť štátnej politiky (*v tom zmysle, aby nedochádzalo k sociálne a biosféricky nežiaducim následkom realizácie prijatých ekonomických rozhodnutí¹⁾*) nesmie byť horšia, ako metrologická podloženosť výpočtov pevnosti ocelevej konštrukcie, dosiahnutá v technike, kde už dávno skončila doba primitívneho „zaklínania živlov“ národnými a *medzinárodnými* expertmi.

Je dôležité, aby Štátnu plánovaciu komisiu a regionálne plánovaco-koordináčnne orgány, a výrobnno-finančné jednotky, a mnohoozvetvovné koncerny bolo možné zveriť svedomitému gramotnému riadiacemu pracovníkovi, ktorí získal *ŠTANDARDNÉ* ekonomicko-sociologické vzdelanie (*v podstate ide o všeobecne dostupné žrecké vzdelanie*) a má pracovné skúsenosti; a nie čakať, kým príde ľudový expert a rozoženie diplomovaných papagájov-zaklínačov „živlu trhu“ a ich vypočítavých kurátorov a poskokov nadnárodných korporácií úžernických klanov.

V makroekonomickom systéme možno prechodný proces zo stavu nedostatku do stavu dostatku (*výroby demograficky podmieneného spektra produktov*) opísať ako chronologicky nadväzujúcu postupnosť medziodvetvových bilancií. Ako už bolo povedané skôr, aby metódu dynamického programovania bolo možné použiť na optimalizáciu takto

¹ Bývalý ruský premiér V.S.Černomyrdin raz vyslovil frázu: «Chceli sme to urobiť čo najlepšie, a dopadlo to ako vždy». Jej technická analógia: «Chceli sme to urobiť čo najlepšie, ale pokazilo sa to, vybuchlo, rozbilo atď., následkom čoho utrpeli ľudia...» však nezachráni žiadneho inžiniera pred vyšetrovaním a trestnou zodpovednosťou za nedbanlivosť alebo spolupáchateľstvo v záškodníctve (diverzii).

Mŕtva voda

opísaného prechodného procesu, treba do sústavy rovníc medziodvetvových bilancií viditeľne zakomponovať vektor riadiaceho vplyvu. V opačnom prípade metóda stratí funkčnosť kvôli neurčitosti základného rekurentného vzťahu:

$$X_{n+1} = f(X_n, R_n, n)$$

Zakomponovať vektor riadiaceho vplyvu do sústavy rovníc medziodvetvovej bilancie môžeme, ak budeme vychádzať zo súvzťažnosti štruktúry LP-4 so štruktúrou úloh LP-P a LP-RH pre každú z funkčne podmienených úrovní výdajov pri $m = 1, \dots, 7$:

$$\left\{ \begin{array}{l} (\mathbf{E} - \mathbf{A}) X_K = F_K \geq F_{K \min} \\ X_K \geq 0 \\ \text{Nájsť } \text{Min}(Z), Z = r_1 X_{K1} + r_2 X_{K2} + \dots + r_n X_{Kn} \end{array} \right. \quad (\text{LP-P}),$$

$$\left\{ \begin{array}{l} R_{RLA m} \leq R - (FPÚV_m - R_s) \\ \Sigma R_i \leq k \times EP, i = 1, \dots, n \\ R_{RLA m} \geq R_{\min} \\ \text{Nájsť } \text{Max}(Y), Y = F_K^T C_B \end{array} \right. \quad (\text{LP-4}),$$

$$\left\{ \begin{array}{l} \mathbf{X}_{KB}(\mathbf{E} - \mathbf{A}^T) C_B - (FPÚV_m - R_s) = R_{RLA m} \leq R - (FPÚV_m - R_s) \\ R_{RLA m} \geq R_{\min} \\ \text{Nájsť } \text{Max}(Y), Y = F_K^T C_B \end{array} \right. \quad (\text{LP-RH})$$

Štát-superkoncern ako ekonomické a politické vyjadrenie jednoty a celistvosti spoločnosti

Ani tie najdokonalejšie algoritmy riadenia ekonomiky nám nebudú nič platné, ak ich informačné zložky nebudú metrologicky spojené s reálnymi ekonomickými procesmi alebo ak nenájdu adekvátne uplatnenie v organizácii spoločenského samoriadenia.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Z pohľadu teórie riadenia nie je zvonku viditeľná zmiešanosť typov ekonomík¹ voči informačnému prostrediu (*zahrňajúcemu všetky typy*), a konkrétne voči kreditno-finančnému systému, vôbec podstatná. Podstatná je rôzna úroveň štruktúrnej izolovanosti rôznych výrobných od štátnych štruktúr, t.j. rozdelenie plnej funkcie riadenia celosupersystémovej (*celospoločenskej*) úrovne dôležitosti na základe štruktúrneho (*direktívno-adresného*) a bezštruktúrneho kreditno-finančného (*«trhového», tovarovo-peňažného*) spôsobu riadenia vo vzťahu k týmto výrobám. V procese spoločenskej výroby sa plná funkcia riadenia prejavuje ako nasledovný súbor činností (*kto chce, môže si ho ešte rozšíriť*):

1. Identifikovanie nejakej spoločenskej potreby.
2. Formovanie štandardov na produkciu (*uspokojujúcu danú spoločenskú potrebu*), na technológiu výroby, na jej uvedenie do prevádzky, na jej využitie a recykláciu.
3. Vypracovanie projektovej dokumentácie.
4. Vypracovanie technologickej dokumentácie.
5. Informačné zabezpečenie bodu 3 a 4; zaň zodpovedá veda a systém informačnej bezpečnosti.
6. Určenie objemov výroby.
7. Príprava materiálno-technickej základne výroby.
8. Príprava odbytu, servisnej obsluhy, využitia.
9. Výber dodávateľov surovín, komponentov atď.
10. Nájom (uvoľnenie) personálu a zabezpečenie jeho kvalifikovanej prípravy.
11. Odbyt: vo veľkom na cudzí trh; výroba na základe veľkoobchodných objednávok; výroba na základe individuálnych objednávok.

V spoločenskom zjednotení práce sa tento súbor činností rozdeľuje medzi jednotlivé úrovne hierarchie spoločenského systému výroby a distribúcie produkcie (služieb). My toto zjednotenie budeme skúmať z pohľadu jeho aplikácie na štát-superkoncern so socialistickou orientáciou a kreditno-finančným systémom s dvomi navzájom uzavretými obvodmi vnútorného peňažného obratu (*cieľové poslanie obvodov bolo definované už skôr*).

¹ Ak jeden hospodársky systém obsahuje rôzne druhy výrobných vzťahov a foriem vlastníctva. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

V takomto prípade sa systém spoločenskej výroby rozdeľuje na nasledovné funkčne rôznorodé podsystemy spoločenského zjednotenia práce.

1. **Štátny aparát.** Ten realizuje základné riadenie spoločnosti, a vo sfére výroby a distribúcie produkcie realizuje: direktívno-adresné riadenie (*štruktúrnym spôsobom*) podnikov v štátnom sektore ekonomiky na základe plnej funkcie riadenia; bezštruktúrne riadenie celkovej spoločenskej výroby, opierajúc sa pritom o legislatívu, systém štátnych štandardov a kreditno-finančný systém.

2. **Štátny sektor ekonomiky.** Ten je direktívno-adresne podriadený štátnemu aparátu vo všetkých pozíciách plnej funkcie riadenia.

3. **Ekonomický sektor podnikov, ktoré sú úplne oddelené od štátneho aparátu.** Patria sem podniky realizujúce plnú funkciu riadenia výroby a distribúcie svojej produkcie. Vo svojej činnosti sú ohraňované len štandardmi a legislatívou, ktorá je záväzná pre celú sféru výroby a distribúcie produkcie. S ostatnými štruktúrne oddelenými podnikmi spolupracujú (*v rámci produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce*) na základe tovarovo-peňažnej výmeny, ktorej sa môžu zúčastňovať ak si udržia svoju **platobnú schopnosť**. Môžu vytvárať nadradené (*objemnejšie*) aj podradené (*vložené*) štruktúry, ktoré sa direktívno-adresne nepodriaďujú štátu, ale s ktorými sú sami prepojené direktívno-adresnými a účtovno-kontrolnými vzťahmi.

4. **Ekonomický sektor,** ktorého podniky sú v rôznych (*nie vo všetkých*) etapách plnej funkcie riadenia podriadené štátnemu aparátu direktívno-adresným (*t.j. štruktúrnym*) spôsobom. Je to prechodná forma medzi štátnymi a štruktúrne úplne oddelenými sektormi ekonomiky.

Toto rozdelenie by bolo absolútne, ak by sa medzi týmito sektormi uskutočňoval výlučne výmenný obchod, t.j. priama výmena tovarov — «barter». No akonáhle sa v spoločnosti objavuje kreditno-finančný systém, tak celý výrobný potenciál spoločnosti, jeho surovinové a pracovné zdroje vo svojej hodnotovej forme sa ocitajú v NEOHRANIČENOM VLASTNÍCTVE majiteľa kreditno-finančného systému, t.j. buď štátu, alebo mafie, majúcej pod kontrolou bankovníctvo¹ (*v krajinách konglomerátu je to siono-internacistická mafia*). Čo kto vlastní (*zo „súkromníkov“*) a čo bude vlastniť aj naďalej — to je otázka, ktorá sa rieši kreditovaním, zdanením a operáciami s „cennými“ papiermi, a nie

¹ Podstatu bankovníctva tvorí účtovníctvo celospoločenskej úrovne dôležitosti. Je pochopiteľné, že v spoločnosti ľudí sa nemôže nachádzať v rukách uzavretej korporácie alebo mafie, vypočítavo si dovoľujúcej všetko voči ľuďom stojacim mimo bankovníctvo.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

„svätým právom súkromného vlastníctva“. Celým ekonomickým potenciálom disponuje majiteľ kreditno-finančného systému, a všetci ostatní len využívajú jeho časti, či už ako „súkromní“ vlastníci, alebo ako nájomný personál, hoci spoločnosť si to nemusí ani uvedomovať. Z toho dôvodu je každá ekonomika z pohľadu teórie riadenia (*ak skúmame bezštruktúrne riadenie*) JEDNOSEKTOROVÁ.

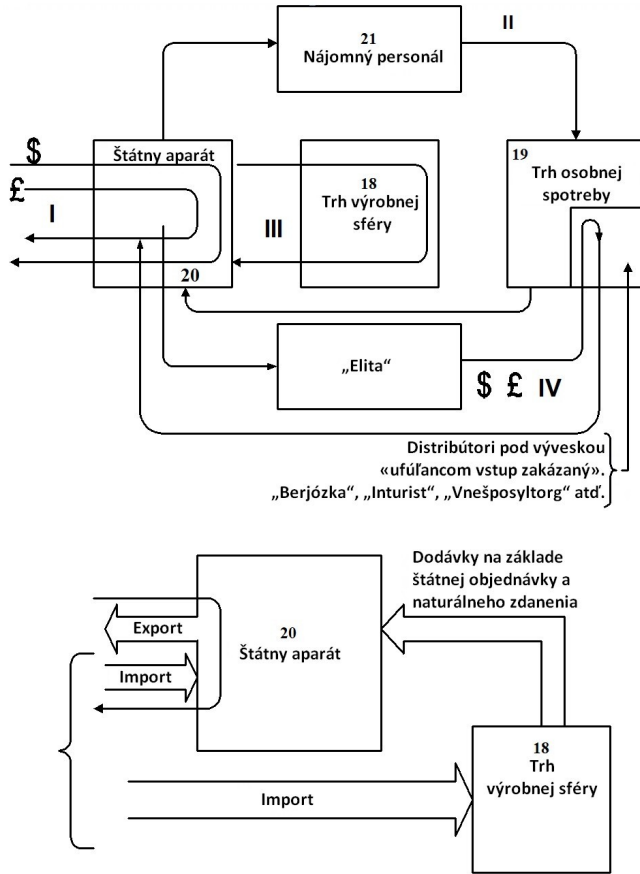
Preto mnohosektorovosť ekonomiky je len vonkajšou formou prejavu rôznych ohraňení štruktúrneho (*direktívno-adresného*) spôsobu riadenia, kladených úrovňou rozvoja infraštruktúry spracovania informácií v spoločnosti, **tradičným** životným štýlom a spoločenským nevedomím. Práve preto má spoločnosť ekonomický záujem na vybudovaní štátu ako superkoncernu a zabezpečení jeho SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia. Dnešné „perestrojkové“ hranie sa na «privatizáciu», «prenájom» atď. je MAFIÁNSKY BLUD, ktorý má za cieľ legalizovanie (*a preto právnu beztrnosť*) kapitalizácie inflačných súm, ktoré sa nahromadili v rukách mafie.

Kreditno-finančný systém je prostriedkom bezštruktúrneho riadenia štatistických (pravdepodobnostných) charakteristík výrobných a spotrebných procesov. Kreditno-finančný systém možno organizovať so vzájomne uzavretými okruhmi prúdenia peňažnej masy. Vzájomná uzavretosť obvodov (*priamymi a spätnými väzbami*) cirkulácie peňažnej masy je prostriedkom na ochranu bezštruktúrneho riadenia výroby a distribúcie:

- pred vnútorným rušením riadenia z dôvodu nízkej hĺbky totožnosti cieľových vektorov štátu (*ako systému riadenia spoločnosti*) a rôznych činných sfér spoločnosti, a jej sociálnych vrstiev na území štátu;
- pred vonkajším bezštruktúrnym zasahovaním do riadenia vnútorného ekonomického života štátu.

Na obr.12 je zobrazený 4-okruhový vzájomne uzavretý systém obvodov cirkulácie peňazí (*v hornej časti*) a variant monopolu na zahraničný obchod (*nížšie*).

Mŕtva voda

OBR. 12. MNOHOOKRUHOVOSŤ KREDITNO-FINANČNÝCH SYSTÉMOV

Označenie blokov na tejto schéme používa rovnaké názvy aké sú vo všeobecnej schéme na obr. 2. Tejto 4-okruhovej schéme celkového obratu zodpovedal kreditno-finančný systém ZSSR do r. 1985:

- **I okruh** — valutový, obsluhujúci zahraničný obchod pri štátnom monopole; v ňom cirkuluje voľne konvertovaná valuta;
- **II okruh** — reálna „živá“ peňažná masa, obsluhujúca sféru osobnej spotreby občanov a ich vzájomné platby;
- **III okruh** — bezhotovostný rubel', obsluhujúci výrobnú sféru „mnohosektorovej“ ekonomiky s reálne rôznymi alebo právne rôznymi formami vlastníctva.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Posledná poznámka sa týka družstiev: keď sa štátom stanovená špecializácia výroby družstiev a „cien“ za ich produkciu stala systematickou, tak družstvá sa fakticky stali štátnym vlastníctvom: celá sovietska ekonomika sa v podstate stala jednosektorovou štátnou ekonomikou, a všetky „zisky“ a „straty“ v bloku 18 TVS („trh“ výrobnjej sféry) na obr. 2 sa stali podmienenými „ziskami“ a „stratami“ vo vnútro podnikovej výmene tovarov toho najväčšieho (*na svete*) monopolného mnohoovetvového superkoncernu: — štátu ZSSR;

- **IV okruh** — špeciálni distribútori, obchody firiem „Berjózka“, „Vnešposyltorg“¹ (*u nás Darex, a neskôr Tuzex**) a ďalšie „elitárne“ systémy pod výveskou «ufuľancom vstup zakázaný», pre ktoré viac ako 95 % obyvateľstva ZSSR bolo „ufuľancami“.

V mnohookruhových kreditno-finančných systémoch si štát ponecháva právo vzájomnej konverzie peňažných jednotiek obsluhujúcich jeho vnútorné okruhy. Vo vzťahu k vonkajším valutovým okruhom štát používa buď voľný kurz konvertibilných valút, alebo ho pri realizácii produktovej výmeny s jednotlivými krajinami ignoruje, vychádzajúc z nejakých svojich cieľových funkcií voči týmto krajinám, ako to bolo napr. vo vzťahoch ZSSR s krajinami RVHP². Hovoriť o stratovosti obchodovania s krajinami RVHP pre ZSSR pri jeho ignorovaní cien na svetovom trhu je neopodstatnené, pretože BEZPODMIENEČNÉ podriadenie zahraničnej ekonomickej politiky ZSSR konjunktúre svetového trhu by znamenalo súhlas s globálnou ekonomickou politikou, vykonávanou nadžidovským slobodomurárstvom v záujmoch globálneho davo-„elitarizmu“ v siono-internacistických formách. Ceny vo svetovom obchode tvoria vektor chyby riadenia spoločenskej výroby v globálnom rozsahu, čo sa prejavuje v desivej chudobe jedných krajín v kombinácii s bohatstvom iných krajín, ktoré nijako nesúvisí s ich pracovnou účasťou v globálnom zjednotení práce. Svetové slobodomurárstvo pácha voči mnohým národom sveta (*vrátane národov ZSSR*) ekonomickú genocídu. Preto v zahraničnom obchode ZSSR sa treba riadiť iba účelnosťou produktovej výmeny, vychádzajúc pritom z konceptuálnej samostatnosti riadenia na globálnej

¹ Obchody týchto firiem predávali dovezený tovar za zahraničné valuty a valutové šeky (*za ktoré sa menila valuta; u nás sa takéto šeky nazývali „Bony“*). Navštevovali ich len cudzinci majúci valuty a občania ZSSR, ktorí sa vrátili zo zahraničných služobných ciest a turistických zájazdov a neminuli všetky legálne získané valuty. Nelegálne držanie valuty cudzích štátov bolo v ZSSR trestným činom. (Poznámka z r. 2011).

² RVHP (*Rada vzájomnej hospodárskej pomoci*) bol systém spoločného trhu býv. Východoeurópskych krajín, v mnohom podobný dnešnej Európskej Únii. (pozn. prekl.)

Mŕtva voda

úrovni zodpovednosti. Pašeráctvo a machinácie s valutami sú porušením štátom stanovených pravidiel vzájomnej uzavretosti domácej a zahraničnej produktovej výmeny a príslušných okruhov cirkulácie peňazí: valutovej a vnútornej.

Pri existencii dvoch a viacerých vnútorných, vzájomne uzavretých okruhov produktovej výmeny a peňažnej cirkulácie sú možné a vyskytujú sa vnútorné analógie pašeráctva a valutových špekulácií.

Vytvorenie štátneho kreditno-finančného systému s niekoľkými vzájomne uzavretými okruhmi je jediným prostriedkom ochrany bezštruktúrneho riadenia vnútorného ekonomického života pred vonkajším zasahovaním zo strany iných štátov a mafii, a je tiež prostriedkom, ktorý sťažuje činnosť aj domácemu kriminálnemu podsvetiu. Organizácia spoločensky účelnej spolupráce jednotlivých okruhov v mnohookrúhovom kreditno-finančnom systéme je jedným z aspektov informačnej bezpečnosti spoločnosti.

Spoločnosť ako taká má záujem na neobmedzenej dominancii svetonázoru formujúceho kultúru spotreby, ktorá nevedie k zničeniu prírody, a dopyt spoločnosti pri nej nepredbieha rast jej výrobných možností. V takýchto podmienkach možno postupne odstrániť celý cenník (*t.j. všetko zadarmo každému podľa jeho potrieb*), a nielen pridelový systém, ktorý v ZSSR ožil počas hlúpych a zlomyseľných „perestrojkových“ reforiem; no celé je to možné len pri zaistení dostatočne vysokej kvality SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia spoločnosti, pri odstránení jej davo-„elitárizmu“.

Kríza z „nadvýroby“ neznamená nadbytočnosť produkcie vo vzťahu k spoločenským potrebám, ako si myslia mnohí zástancovia «voľného trhu», ale stratu platobnej schopnosti trhu (*bez ohľadu na reálne spoločenské potreby*) v podmienkach aktuálneho pomeru cien produkcie a miezd v spoločnosti. (*Inými slovami: je to nedostatočná solventnosť obyvateľstva*). Takáto situácia môže byť vyvolaná umelo a zámerne šikovným otvorením a zatvorením „kohútikov“ na schéme obr. 2, čo je plne v možnostiach bánk a holdingov, špekulujúcich s „cennými“ papiermi. Súkromný zisk sa vo všetkých odvetviach vytvára počas prerozdelenia *súhrnného fondu osobnej mzdovej spotreby (SFOMS na obr. 2)* medzi všetkými (*bez výnimky*) výrobcami a sprostredkovateľmi. Preto strata solventnosti na trhu osobnej spotreby vo vzťahu k niektorým položkám cenníka vyvoláva lavinovitú stratu solventnosti v jednotlivých odvetviach a rozklad trhu výrobnjej sféry. To je katastrofa kreditno-finančného systému. Katastrofa produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce je len dôsledkom prvej katastrofy¹.

¹ Ako to môže byť zámerne vyvolané, viď knihu Vnútorného Prediktora ZSSR:

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Nasýtenie trhu produkciou za aktuálne ceny a pri udržaní výroby vedie k nutnosti znížiť ceny. Zníženie ceny vyrobeného objemu produkcie následne vedie ku zvýšeniu odbytu (čo je vo väčšine prípadov dobré) a k strate zisku. Strata zisku (vychádzajúc zo záujmov jak súkromného podnikateľa v kapitalistickom systéme, tak aj záujmov zachovania súkromných výrob v štáte-superkoncerne) nie je vždy prípustná: keď zisk klesne pod určitú hranicu, tak nastupuje znižovanie výroby a počtu zamestnancov, a po jednotlivých článkoch produktovej výmeny sa v jeho okruhoch v smere toku obehu peňazí začne valiť vlna insolventnosti, spôsobujúca zastavenie výrob, prepúšťanie personálu atď. Dochádza ku strate stability bezštruktúrneho riadenia produktovej výmeny v spoločenskom zjednotení práce následkom neschopnosti štátu alebo z vôle mafie, ktorá cez inštitút úverovania a špekulatívne trhy ovláda stabilitu platobnej schopnosti výrob.

Ako ukazuje história davo-„elitárnych“ spoločností, tak toto všetko nebolo nijako spojené so skutočnými životnými potrebami ľudí:

- kvôli udržaniu ceny (*chyby riadenia*) sa „prebytočná“ pšenica spaľovala a vyhadzovala do mora (*hoci hladných bolo dost*);
- vysoká nezamestnanosť existovala na pozadí nedostatku bývania (*lebo nebolo postavených dost domov*) a inej chýbajúcej produkcie atď.

V dôsledku kríz z „nadvýroby“ dochádzalo v podnikoch, ktoré stratili platobnú schopnosť a boli pred krízou štruktúrne izolované, k vnútroodvetvovej koncentrácii riadenia direktívno-adresným spôsobom. Takto sa formovali vnútroodvetvové monopoly a mnohoođvetvové koncerny s účelným direktívno-adresným charakterom riadenia celého výrobného procesu, a podmienené „zisky“ a „straty“ v ich vnútroštruktúrnej produktovej výmene majú pomocný cieľ: nepriame a integrálne hodnotenie efektivity výrobných prevádzok v podmienkach existujúcej alebo nadchádzajúcej konjunktúry trhu, cien produkcie a fondu pracovného času. Koncern však stále nemá záujem na likvidácii cien.

1. „Krátky kurz...“ je jediná kniha, publikovaná do r. 1998, v ktorej je vysvetlená metrologicky konzistentná teória podobnosti mnohoođvetvových výrobnospotrebitelských systémov, na základe ktorej možno korektne porovnávať ekonomiky rôznych regiónov a korektne analyzovať dynamiku a riadenie ekonomiky mnohoođvetvového koncernu či regiónu.

2. „«Herniu» ekonomiky treba «vyrezať»“ je jediná kniha, publikovaná do r. 1998, v ktorej je z pohľadu DVTR a teórie podobnosti mnohoođvetvových výrobnospotrebitelských systémov preskúmané vzájomné pôsobenie špekulatívneho sektora ekonomiky (*trh s „cennými“ papiermi, pôžičkami atď.*) a reálneho sektora ekonomiky, produkujúceho tovary a služby.

3. „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“.

Mŕtva voda

Okrem toho, každý koncern má značné množstvo menších podnikov, ktoré sú na ňom kreditno-finančne závislé, ale NIE SÚ NÍM RIADENÉ DIREKTÍVNO-ADRESNE, aj keď obsluhujú výrobné potreby hlavných štruktúr koncernu. A tieto podniky tiež nemajú záujem na likvidácii cien.

Koncern, ktorý má pod kontrolou značný podiel odvetvovej výroby (*a to aj niekoľkých odvetví*) a má svoje vlastné banky, si udržuje stabilitu svojej platobnej schopnosti zriadením monopolne vysokej ceny za produkciu po „dohode“ so svojimi kolegami (*t.j. kartelovou dohodou s konkurenciou*), a v najhoršom prípade odstránením periférie podnikov, ktoré sú na ňom kreditno-finančne závislé (*a nehrajú s ním jeho „hru“*).

Zainteresovanosť na stabilnom odbyte produkcie v podmienkach prevládania nezodpovedného súkromného podnikania vedie k tomu, že v určitej etape rozvoja trhovej ekonomiky začínajú výrobcovia, **VYHÝBAJÚC SA PRITOM PLNÉMU USPOKOJENIU** spoločenských potrieb, vedome vytvárať **UMELÝ DEFICIT** kvôli udržaniu a stimulácii odbytu. Skrátenie životnosti produkcie umožňuje (*na úkor zaistovania náhradných dielov a servisu*) udržiavať vlastnú výrobu a jej základ: stabilnú platobnú schopnosť. Tomuto cieľu slúži organizovanie pravidelných „vrtochov módy“, výsledkom čoho spotrebiteľ vyhadzuje veci, ktoré už vyšli z módy, napriek tomu, že sú ešte veľmi kvalitné¹.

Všetko je to veľmi dobre vidieť na autovrakoviskách USA, kam sa dostávajú zachovalé autá, ktoré ešte mohli slúžiť ľuďom minimálne 10 — 15 rokov, ak by nebolo „vrtochov módy“ v podmienkach nasýteného trhu, ktoré iba odrážajú snahu automobilových gigantov udržať si stabilnú cenu. Tento príklad dobre pasuje aj na hladný automobilový trh ZSSR:

- automobil „Pobeda“ v dobrých rukách slúžil okolo 20 až 30 rokov, občas aj 40;
- „Volga“ okolo 10 až 20;
- a „Žiguli“ (Lada) sa rozsypal za menej ako desať rokov.

Príčina toho spočívala v tom, že VAZ sa začal orientovať na trhy, ktoré boli nasýtené produkciou a vystavené „vrtochom módy“, no v podmienkach hladného automobilového trhu ZSSR to bolo plytvanie zdrojmi a fondom pracovného času.

¹ Ako aj predpisy a normy, ktoré štatisticky znižujú životnosť cieľovej produkcie. Napr. predpis používania bezolovnatého cínu pri spájkovaní plošných spojov, ktorý je krehkejší a predurčuje vznik prasklín a teda aj porúch takýchto výrobkov. Toto je jeden z príkladov „kazítek“, ktoré sa aplikujú nepriamo, t.j. riadením štatistických vlastností produkcie, a preto to nikto nemôže označiť za jasný úmysel, iba za „náhodu“, a kto tvrdí opak, je označený za konšpirátora, čo je psychologická poistka autorov tejto výrobných taktiky pred reklamáciami. – pozn. prekl.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

V marxisticko-leninskej literatúre sa tieto a celý rad iných javov tiež prejavili a boli nazvané hlavným antagonizmom kapitalizmu — medzi **«spoločenským charakterom práce»** a **«súkromnou formou privlastnenia produkcie»**. Keďže v marxizme sú uvedené (zvýraznené) termíny prvotnými pojmi, nedá sa tak odhaliť ich vnútorné prepojenie. To sa odhaľuje až cez dostatočne všeobecnú teóriu riadenia ako nízka hĺbka totožnosti vektora cieľov spoločenského SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia a vektora cieľov súkromných štruktúr výroby v rámci produktovej výmeny a pri sprostredkovateľstve kreditno-finančného systému spoločnosti.

Tento antagonizmus možno odstrániť len vybudovaním štátu-superkoncernu, vo vzťahu ku ktorému sú všetky „výdaje“ a „príjmy“ jednotlivých koncernov a malých podnikov iba podmienenými „príjmami“ a „výdajmi“ v jeho vnútornej produktovej výmene.

Zámerné znižovanie životnosti produkcie a bujnenie „vrtochov módy“, vytvárané snahou súkromných podnikateľov (*nezaujímajúcich sa o globálne súvislosti*) o udržanie stabilnej solventnosti vlastnej výroby v podmienkach nasýteného trhu, zároveň potvrdzujú známu marxistickú tézu, že kapitalizmus vyrába len kvôli výrobe samotnej a získaniu zisku. Skutočnosť, že postupne na trhu dochádza k tovarovej hojnosti, je len druhotným produktom výroby kvôli výrobe a zisku. Hojnosť by bola ešte plnšia a rýchlejšia, ak by sa davo-„elitárna“ spoločnosť v podmienkach trhovej ekonomiky dokázala zbaviť bujnenia „vrtochov módy“ na všetko, čo sa vyrába. „Vrtochy módy“ vyvolávajú koncerty **PODRIADENÉ** kreditno-finančnému systému, v ktorom je súkromnej výrobe (*z finančného hľadiska*) výhodnejšie zorganizovať umelý deficit, než zlikvidovať deficit spolu aj s cenami (*celkovým vektorom chýb riadenia*), a uvoľnené zdroje sociálneho systému presmerovať na výrobu inej produkcie. Salámy a mŕtve prasatá vyhodené v roklinách ZSSR v rokoch 1980 až 1990, a podobné plytvanie v skladoch a strediskách štátneho obchodu: — to je to isté umelé vytváranie deficitu, nie však na úrovni nadnárodného koncernu, ale na úrovni malého „družstva“. Bojovať s týmto javom zavedením potravinových lístkov vo vzniknutom chause riadenia je hlúposť.

Plánovaná ekonomika ZSSR nedokázala vytvoriť sľubovanú hojnosť produkcie, hoci bola do r. 1985 najväčším svetovým monopolom, štátom-superkoncernom. Nepodarilo sa jej to, pretože bola konceptuálne podriadená medziregionálom a mala nekompetentný systém plánovania, hemžiaci sa pomýlenou terminológiou marxizmu, metrologicky nekonzistentnými bilančnými modelmi, neurčitými vektormi cieľov a neurčitými vektormi chýb v riadiacich algoritmoch. V ekonomickej vede sa táto konceptuálna neurčitosť prejavila ako stotožnenie podmienených

Mŕtva voda

„ziskov“ a „strát“ vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene superkoncernu ZSSR s reálnymi ziskami a stratami súkromnej, štruktúrne izolovanej výroby v trhovej ekonomike kapitalizmu.

Keď si OFICIÁLNE vedenie krajiny začalo všímať, že samotný direktívno-adresný (štruktúrny) spôsob pre efektívne riadenie spoločenskej výroby nestačí, tak sa začalo nerozvážne, konceptuálne nesamostatné preberanie „trhových mechanizmov“ zo Západu a snaha o ich interpretáciu v marxistickej terminológii v podmienkach, nuž, ak aj nie socializmu, tak aspoň budovania socializmu. Japonsko je konceptuálne samostatná krajina, a na Západe je pomerne často vnímaná ako štát-superkoncern „Japan incorporated“ práve preto, lebo v praxi všetkým dokazuje svoju efektívnosť štátu-superkoncernu v rámci konkurenčného boja.

„Stredná vrstva“ (*štátnych úradníkov*) v ZSSR chápala vnútroštruktúrny obeh peňazí v superkoncerne ako prekladanie peňazí z jedného vrečka do druhého a „tlačenie“ štátom nových peňazí, keď už stará zásoba nestačí, čo vyústilo do nezájmu riaditeľov výrobných úsekov o novinky vedy a techniky. A rovnaké nechápanie „hornej vrstvy“ (*štátnych úradníkov*) vyústilo do plánovania výroby produkcie v hodnotovej forme *v reálnych cenách* súčasne s plánovaním zoznamu produkcie, jej normami a objemom výroby v *naturálnej forme evidencie*¹.

Plánovanie nárastu objemu výroby v hodnotovej forme *v reálnych cenách* ktorejkoľvek položky v cenníku je z pohľadu teórie riadenia plánovaním nárastu vektora chyby a zväčšením jeho rozmernosti. Práve

¹ Plánovanie výroby produkcie vo finančnom vyjadrení bez chápania toho, že ceny sú len finančným vyjadrením vektora chyby riadenia, vnútorne antagonizuje celý systém plánovaných ukazovateľov, tvoriacich vektor cieľov riadenia. Dlhodobé plánovanie treba nepochybne viesť v jeho finančnom vyjadrení (*viď náš „Krátky kurz“*), avšak nie v reálnych, ale v nemenných cenách od prvého momentu postupnej optimalizácie ekonomiky. Pritom väčšine položiek sa ponecháva sloboda cenotvorby, s výnimkou veľmi ohraničeného počtu položiek celosupersystémovej úrovne dôležitosti, tvoriacich bázu cenníka. Bázu cenníka tvorí mála skupina položiek, ktorých zdraženie vyvoláva rýchle zdraženie všetkých ostatných položiek. Prvotná báza cenníka je energetická: tvoria ju ceny za energonosiče a energetické tarify rozvodných sietí elektriky a tepla. Viď tiež knihy:

- VP ZSSR 2010 „Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom je kľúčom k úspechu ekonomického a kultúrneho rozvoja spoločnosti“.
- M.V.Veličko, V.A.Jefimov „Cesty zdokonaľovania riadenia inováčného rozvoja a modernizácie krajiny“. Zverejnené v zborníku: Riadenie sociálno-ekonomických systémov v podmienkach modernizácie (*kolektívna monografia vo dvoch častiach pod redakciou A.N.Plotnikova*). — 2. časť — Saratov: vydavateľstvo CPM «Akadémia Biznisu». 2010. — 384 str. / — s. 311-353. Okrem toho zverejnené na internete: <http://m3ra.ru/2010/11/18/innovation-development/>.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

týmto sa zaoberala Štátna plánovacia komisia po reforme v r. 1965, počas ktorej vznikol «nový systém plánovania a ekonomickej stimulácie», navrhnutý Jevsejom Libermanom, s ktorým sa N.S.Chruščov „náhodne“ stretol v USA, po čom sa Liberman „náhodou“ stal ideologickým šéfom ekonomickej reformy v ZSSR. Marxisticko-leninská politická ekonómia s jej dupľovaným evidovaním hodnoty tej istej produkcie a nenulovým zvyškom «C» v štruktúre celospoločenského kapitálu tejto reforme maximálne vyhovovala, a blahobyť národa vo finančnej forme začal prudko rásť¹; a rastie aj teraz, čo každý vidí na raste cien a dokladoch o raste výroby produkcie pre blaho národa, avšak len v jej finančnom vyjadrení.

Úmerne tomu, ako sa v ZSSR upevňovali «prvky chozrasčotu», tak riadenie, v ktorom prevládali finančné ukazovatele nad zoznamom produkcie a jej kvalitou, viedlo k rozpadu národného hospodárstva, pretože rast cien vyrobenej produkcie v *reálnych cenách* znamenal zároveň rast vektora chyby spoločenského riadenia (*hodnotami aj rozmernosťou*). Práve s týmto súvisí aj „nákladový mechanizmus“ v «prikazovo-administratívnom» systéme. Pritom požiadavky direktívno-adresného riadenia vyšších orgánov (*znižovať spotrebu materiálov, energie, zvyšovať efektívnosť práce atď.*) sú okresávané vedením každej samostatnej výrobných štruktúry, ktorej činnosť je kontrolovaná na základe finančných ukazovateľov objemu výroby v štruktúre v reálnych cenách. Vyššie riadiace orgány k tomu navyše odsávajú z výrob ich domnelý „zisk“ a robia ich tak „platobne neschopnými“ vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene superkoncernu, a nedávajú im možnosť prejavovať iniciatívu vo využití voľných výrobných kapacít. «Prvky chozrasčotu» tak nakoniec nevytvorili systém bezštruktúrneho riadenia, ale paralyzovali systém štruktúrneho direktívno-adresného riadenia².

Trhové reformy „perestrojky“ sa stali možné až po tom, čo najvyššie OFICIÁLNE vedenie krajiny dospelo k záveru, že nezvláda riadenie superkoncernu. Konceptuálna nesamostatnosť oficiálneho vedenia vyústila do prijatia a realizácie koncepcie, ktorá v podstate bola koncepciou rozčlenenia superkoncernu na jednotlivé podniky, podľa ktorej mali byť tieto podniky pohltené Euro-Americkým syndikátom s právami pomocných robotníkov, hoci adekvátne riadenie superkoncernu ZSSR ho mohlo urobiť bezkonkurenčným.

Termín «Sovietska moc» má mnoho významov. Možno ho chápať ako moc soviетov (*soviet = rada*), t.j. moc ľudí, ktorí radia oficiálnemu

¹ Vid' tabuľku v 1. časti, hlava V.

² Ako hlásili v zahraničných rádiách, tak vo Švajčiarsku J.Libermanovi postavili pamätník. Postavili mu ho práve za toto, za iné nebol dôvod.

Mŕtva voda

vedeniu. Preto známa pieseň tvrdí absolútne správne: «*Sovietska moc má silu veľkú...*». Ak oficiálnemu vedeniu ZSSR radí Rada Národnej Bezpečnosti USA, tak výsledok je jeden; a keď je ZSSR zvrchované, tak Rada Národnej Bezpečnosti USA hovorí, že «za posledných 15 rokov si príliš vytrpeli» (*takto Direktíva NSC 20/1 z 18.08.1948 charakterizuje obdobie po r. 1933, keď neobmedzená moc trockistov-internacistov bola prerušená stalinizmom*).

Vybudovanie skutočne spravodlivej spoločnosti si vyžaduje maximálne sťaženie špekulatívnej činnosti a vytvorenie prekážok pre kapitalizáciu peňažných špekulácii zamestnanca, ktorý upadol do sprenevery. Preto v podmienkach socializmu sa výrobné prostriedky celospoločenského významu nesmú predávať súkromným fyzickým osobám¹. Cieľom existencie 2-okruhového systému vnútorného obehu peňazí v ZSSR bolo práve **SŤAŽIŤ JAK ŠPEKULATÍVNU ČINNOSŤ, TAK AJ KAPITALIZÁCIU ZISKOV Z NEJ** počas celého prechodného obdobia na ceste k socializmu aj počas samotného socialistického rozvoja: **INÝ DÔVOD SVOJEJ EXISTENCIE NEMAL**.

Okruh bezhotovostného obehu peňazí zabezpečuje vnútroštruktúrne produktovú výmenu na «trhu» výrobnej sféry, štátneho aparátu a fondov spoločenskej spotreby štátu-superkoncernu, idúceho po ceste socialistického rozvoja. Okruh hotovostného obehu peňazí zaisťuje potreby «trhu» osobnej spotreby a vzájomných platieb medzi občanmi.

Proti vzniku súkromného kapitálu v rukách fyzických osôb môžu byť v tomto prípade postavené tieto prekážky:

- sťaženie prevodu bezhotovostného podmieneného zisku výrobných prevádzok (*vo vnútornej produktovej výmene superkoncernu*) na hotovosť a následné špekulatívne operácie;
- sťaženie investovania osobného alebo mafiózneho korporatívneho kapitálu do špekulatívnych obchodných operácií;
- vyváženosť obratu štátneho a družstevného maloobchodu a služieb vo vzťahu k fondu s hotovosťou, ktorá je vyplácaná občanom zo strany štátu za rovnaké obdobie. Túto vyváženosť možno zabezpečiť pružnou cenovou politikou alebo prevýšením objemu štátnych úverov nad objemom osobných úspor občanov, ktoré potrebujú pre vlastné finančné manévry;
- nedopustenie anonymných vkladov a ohraničenie úspor na osobných a rodinných účtoch úrovňou postačujúcou pre život, ale znemožňujúcou parazitizmus;

¹ Ale iba právnickým.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

- komplex opatrení, umožňujúcich kontrolu nad prevodom veľkých súm peňazí z osobných účtov občanov;
- opatrenia, ktoré robia neúčelným patologické „zbieranie“ hotovosti (*obmedzenie platnosti bankoviek, zrušenie bankoviek s vysokou nominálnou hodnotou, platenie drahých nákupov šekmi na meno atď.*);
- likvidácia družstiev s úplnou konfiškáciou osobného majetku ich vedenia pri porušení pravidiel manipulácie s hotovosťou;
- v prípade likvidácie výrobných fondov družstiev: zákaz vyberania v hotovosti súm prekračujúcich maximálny povolený objem úspor občanov a rodín celkovo (*a opakované likvidácie s podobným vyplácaním hotovosti nepovoľovať skôr, než je priemerná doba nasporenia maximálne povolených súm*).

Je prirodzené, že tieto opatrenia nemôžu byť efektívne sami osebe; sú iba časťou podsystemu spoločenského SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia a môžu byť prospešné len v kombinácii so zovšeobecnými prostriedkami riadenia vyšších priorít.

Kreditno-finančný systém je zovšeobecným prostriedkom SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia spoločnosti na 4. priorite, a nie objektívna daň, ktorej sa spoločnosť musí prispôbovať.

Kreditno-finančný systém musí byť navrhnutý tak, aby vyhovoval účelom vlastnej koncepcie riadenia, a nie ho kopírovať z iných krajín, čo znamená podvedomé kopírovanie ich koncepcií riadenia, ktoré často ani oni sami nechápu. Import koncepcií znamená pripájanie štátnosti na vonkajšieho prediktora-korektora. Kreditno-finančný systém je prostriedkom riadenia: ak ho nepoužíva štát v záujmoch národa, tak ho používa mafia kšeftárov proti národu.

Vzájomná uzavretosť dvoch okruhov vnútorného obehu peňazí neznamená ich úplnú izoláciu, iba predpokladá obmedzenie prietoku peňažných súm z jedného okruhu do druhého, pričom nevychádza zo zabezpečenia záujmov štátneho aparátu, ale z uskutočňovania štátom koncepcie spoločenského rozvoja v ekonomickom živote spoločnosti.

Spoločenská bezpečnosť si vyžaduje všemožné sťažovanie činnosti mafie:

- narušenie jej kádrovej bázy (*vid' skôr rozobraté priority (1. až 3.) zovšeobecných prostriedkov riadenia/zbrani v minulých kapitolách*);
- narušenie jej finančnej moci (*štvrtá priorita*).

V podmienkach 2-okruhového kreditno-finančného systému je dôležité neutralizovať faktor kolísania kúpnej sily (*solventnosti*) obyvateľstva prostredníctvom likvidácie inflačného prebytku hotovosti v tomto procese.

Mŕtva voda

Práve kvôli odstráneniu koncentrácie inflačného prebytku hotovosti v rukách mafie je potrebný systém štátneho obchodu na úver, v ktorom objem úverovej zadlženosti všetkého obyvateľstva pri nákupe tovarov určitými skupinami ľudí musí vždy o čosi prevyšovať objem peňažných úspor TÝCH ISTÝCH SKUPÍN ĽUDÍ. Inflačný prebytok sa pritom bude vracat' štátu ako splátky úveru.

Zo spoločenského hľadiska je najlepším **úver s nulovou úrokovou sadzbou a úver so znížením ceny pri nákupe na úver**, aby sa celkom odstránili tendencie k súkromnému úžerníctvu. Je to jeden z prostriedkov vynulovania cien v procese rozvoja spoločnosti.

Pri úspešnom rozvoji ekonomického potenciálu spoločnosti treba úverovú zadlženosť z minulých rokov postupne odpúšťať, prirodzene, bez narušenia tovarovo-peňažnej vyváženosti. To vytvorí situáciu, keď nakupovanie na úver so znížením plnej ceny (*v porovnaní s nákupom v hotovosti za plnú cenu*) bude uprednostňované, a mnohoročné sporenie s cieľom nákupu drahých vecí na dlhodobé používanie sa stane ekonomicky nevýhodné. Regulátorom kúpyschopného dopytu v tomto systéme je veľkosť prvej splátky, jej podiel v cene produktu, splátkový režim. Úverová zadlženosť je, ako nás učí história, efektívnym prostriedkom na zvýšenie produktivity práce. Veľmi dlho tento proces riadila medziregionálna siono-internacistická mafia. Mala by ho však riadiť konceptuálne samostatná vláda národa. Tento nástroj totiž možno ZLOMYSEĽNE alebo z nevedomosti premeniť na štátnu dlhovú (*vyložene nesplateľnú*) kabalu — systém finančného otrokárstva; aby k tomu nedošlo, je potrebné zabezpečiť SAMO-*(Ludskosť)*-riadenie spoločnosti.

Kreditno-finančný systém plní v spoločnosti úlohu regulátora produktovej výmeny pri nedostatočných objemoch produkcie; okrem tejto úlohy SPOLOČNOSŤ OD NEHO NIČ INÉ NEPOTREBUJE. No aby bola táto funkcia zabezpečená, peniaze v ňom musia CIRKULOVAŤ: nedostatok a prebytok sú rovnako nežiaduce a nebezpečné. Preto úlohou štátu-superkoncernu je:

- zabezpečenie platobnej schopnosti vo všetkých blokoch schémy na obr. 2 a
- zaistenie vyváženosti cien na trhu osobnej spotreby vo vzťahu k fondu osobnej mzdovej spotreby, ktorý je určitým spôsobom prerozdelený medzi sociálnymi skupinami (*t.j. ceny musia byť adekvátne platom*).

Za týmto účelom musí štát zabezpečiť jednotu a vzájomnú neprotirečivosť daňovej, dotačnej a úverovej politiky na všetkých úrovniach systému spoločenského riadenia v dosahu svojej právnej moci.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

Všetka tovarová výmena, sprevádzaná 2-okruhovým kreditno-finančným systémom, je vo vzťahu k štátu-superkoncernu vnútornou produktovou výmenou, ktorá je sprevádzaná PODMIENENÝMI „výdajmi“ a „príjmami“; reálny zisk v superkoncerne nevzniká. Preto navrhovaný systém, ako prostriedok riadenia, nemôže reálne poškodiť ani záujmy štátu, ani záujmy obyvateľstva. Skutočnú škodu obyvateľstvu môže spôsobiť len nesprávny model kreditno-finančného systému a neschopnosť štátneho aparátu ho používať (*snaha o dosiahnutie „zisku“ z vnútrostrukturálnej produktovej výmeny superkoncernu*).

Likvidácia anonymných vkladov je ďalším obmedzením špekulantov. Rovnakému cieľu má slúžiť aj obmedzenie maximálnej výšky úspor na účtoch. Aby nedochádzalo k vzniku nekontrolovateľných vysokých súm peňazí v hotovosti, tak drahé nákupy musia byť platené šekmi a potrebná je aj kontrola systematického presúvania veľkých súm z jedného osobného účtu na iné, a z mnohých účtov na jeden. Percentá, vyplácané z vkladu, musia byť BEZPODMIENEČNE menšie, než je tempo rastu produktivity práce v spoločnosti v jeho finančnom vyjadrení za predmetné obdobie, za ktoré sa vyplácajú percentá¹.

Veľké bankovky sa pritom stávajú nepotrebnými a ich emisia musí byť zastavená (*nad 10 rubľov pri dnešnom pomere cien a výplat*²). Drobné bankovky musia mať nastavený limit platnosti, ktorý je o niečo dlhší než je štandardná životnosť bankovky v reálnom obeh; po uplynutí doby platnosti sa bankovka stáva obyčajným papierom.

Tieto opatrenia sú základom k tomu, aby mafia bola zbavená veľkých objemov hotovosti, ktorých obeh nemá štát pod kontrolou. Všetko sú to miery na donútenie mafie k barterovo-výmennému obchodu a znižujú jej schopnosť rýchleho reagovania pri konkurencii so štátom. Taktiež sú potrebné miery na registráciu systematického skupovania zlatníckych výrobkov.

V socialistickej orientovanej ekonomike je základom ekonomickej bezpečnosti:

- a) ochrana okruhu s prúdiacou hotovosťou pred inflačným tlakom a
- b) zamedzenie koncentrácie inflačných súm peňazí u špekulantov.

¹ No v budúcnosti aj tie by mali byť zrušené: spoločnosť si musí osvojiť myšlienku, že je neetické mať bezprácný príjem dokonca aj v minimálnom objeme, ktorý nijako nenaruša stabilitu výroby a obeh financií. Je to otázka mravnosti a etiky, v podstate sa netýka ekonomiky.

² Apríl 1991: výška priemernej výplaty je približne 200 rubľov (₤), liter mlieka stojí 0.28 ₤, kilogram oleja 3.60 ₤, bochník čierneho chleba (450 g) 0.14 ₤, bochník bieleho 0.25 ₤, dobrá obuv 100 až 200 ₤, obyčajná okolo 50 ₤.

Mŕtva voda

Pri stabilnom raste výroby môže štát vždy znižovať ceny, odpúšťať úverovú zadlženosť, prevádzať niektoré druhy produkcie a služieb (*osobnej spotreby*) do bezplatných fondov spoločenskej spotreby.

Úlohou okruhu bezhotovostného prúdenia peňazí je v *2-okruhovom finančnom systéme štátu-superkoncernu* so socialistickou orientáciou obsluhovať výrobnú a riadiacu sféru celosupersystémovej úrovne dôležitosti (*t.j. bloky: 18 TVS — trh výrobnej sféry, a 20 ŠAOS — štátny aparát a ozbrojené sily*). Práve tento okruh bezhotovostného prúdenia peňazí je predmetom sporu následných zástancov „voľného trhu“, *žiadajúcich jednookruhový kreditno-finančný systém*, a následných stúpcencov plánovanej ekonomiky, *vychádzajúcich z toho, že ak vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene štátu-superkoncernu reálny zisk nevzniká, tak je zbytočné „stavat' plot okolo záhrady“ s tovarovo-peňažnou výmenou¹ a účtovníctvom vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene štátu-superkoncernu*. Podľa ich extrémneho názoru sa tovarovo-peňažná výmena má zachovať len vo sfére osobnej spotreby občanov až do dosiahnutia komunizmu.

No, zachovanie tovarovo-peňažnej výmeny v oblasti výroby a spotreby alebo jej odstránenie z nej nemôže byť z pohľadu teórie riadenia výsledkom „objektívnej“ alebo „subjektívnej“ voľby «trhového» či «plánovaného» socializmu alebo kapitalizmu, pretože kreditno-finančný systém je prostriedkom bezštruktúrneho riadenia štatistických charakteristík výroby a spotreby produkcie jak na «trhu» osobnej spotreby, tak aj na «trhu» výrobnej sféry nezávisle od oficiálnej spoločensko-ekonomickej formácie v danom štáte. Zrieknutie sa tovarovo-peňažnej výmeny vo výrobnej sfére znamená prechod na direktívno-adresné riadenie. Zrieknuť sa tovarovo-peňažnej výmeny vo výrobnej sfére možno len vtedy, ak bude kreditno-finančný systém počas spoločenského rozvoja nahradený efektívnejším systémom bezštruktúrneho riadenia.

Pri uplatnení tejto poučky na štát-superkoncern to znamená, že ak niekoho zmysel pre zodpovednosť nepresahuje hranice jeho „vlastnej“ SÚKROMNEJ zubnej ambulancie, nákladného auta, obchodu, „prenajatého“ podniku atď., potom by mal tento zmysel pre „zodpovednosť“ prekonať, pretože existuje dostatočne akcieschopná vrstva obyvateľstva, ktorej zmysel pre zodpovednosť sa vzťahuje na celý superkoncern. A vychádzajúc zo záujmov tých, ktorých zmysel pre zodpovednosť sa rozprestiera na celý superkoncern, sa objavuje aj okruh bezhotovostného prúdenia peňazí, ktorého úlohou je ochrániť systém bezštruktúrneho riadenia výrobnej sféry pred veľmi povrchným zmyslom

¹ Keďže tovar sa reálne mení na peniaze, tak termín «tovarovo-peňažná výmena» je presnejší, než zaužívaný termín «tovarovo-peňažné vzťahy».

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

pre „zodpovednosť“ rôznych špekulantov, kšeftujúcich s financiami v oblasti SPOLOČENSKÉHO zjednotenia práce a prečerpávajúci ich do sféry SVOJEJ OSOBNÉJ NENÁSYTNEJ spotreby. Táto ochrana je tým efektívnejšia, čím viac je spoločnosť schopná SAMO-*(Ludskosť)*-riadenia.

Bankový systém by mal niesť aj funkciu štátneho poisťovania. Záujem superkoncernu predpokladá, že časť poisťných služieb musí byť bezpodmienečná, t.j. poisťná suma musí byť vyplatená aj bez vyberania poisťného. Pritom podniky musia mať právo si vytvárať spoločné poisťné fondy, ak im štát neponúka žiadny druh vhodných poisťných služieb. Tou najväčšou poisťnou službou vo výrobnjej sfére je POISTENIE PRED BANKROTOM pre plne štruktúrne izolované prevádzky. A táto služba sa musí aj poskytovať, hoci nepochybne musí byť doplnená o podmienku rekonštrukcie výroby, jej preorientovania atď. Je NUTNÁ, pretože umožňuje znižovať sociálne napätie, a TVORIVO a včas riešiť vnútorné konflikty ekonomického rozvoja superkoncernu.

Tento druh poisťovania pred bankrotom nepoškodzuje nikoho **osobne** dlhodobé záujmy, pretože z pohľadu riadenia SUPERKONCERNU AKO CELKU ide reč len o obnovení platobnej schopnosti jednej z výrobných spoločností. Je to vnútorná záležitosť **výroby ako celku**, a nie spor o tom, ktorý „súkromník“ žije na úkor druhého, pretože všetci účastníci sporu aj s ich drobnými prevádzkami reálne patria majiteľovi kreditno-finančného systému, t.j. štátu-superkoncernu alebo korporácii bankárov. Deľba SÚKROMNÉHO finančného zisku v SPOLOČENSKOM zjednotení práce, ktorú sprevádza obrat peňazí — je hlúposť, pretože reálny blahobyt spoločnosti vzniká z INICIATÍVY vo výrobnjej sfére, a nie z KRIKU pri rozdeľovaní súkromného finančného zisku, určitým spôsobom umožňujúceho si rozdeliť medzi „SÚKROMNÍKMI“ produkt, ktorý reálne vyrobila celá SPOLOČNOSŤ.

Štát-superkoncern si NEPRIVLASTŇUJE finančný zisk vo vnútornom obraze, ale je POVINNÝ:

- prerozdeľovať finančný zisk SVOJICH súkromných prevádzok kvôli odstráneniu vzájomnej konkurencie medzi odvetviami;
- udržiavať stabilnú platobnú schopnosť KLÚČOVÝCH výrobných;
- udržiavať stabilnú platobnú schopnosť drvivej väčšiny výrobných kapacít vnútri v odvetviach.

Ak to štát robiť nebude, tak vznikne ekonomický chaos, alebo to isté bude potichu a nenápadne robiť medzinárodná mafia, vychádzajúca z vlastných záujmov, ktoré sa zďaleka nemusia zhodovať so záujmami obyčajného pracujúceho človeka.

Mŕtva voda

Týka sa to štátnych dotácií pre VLASTNÝCH súkromných výrobcov rôznej produkcie a subvencií pre VLASTNÝCH súkromných spotrebiteľov rôznej produkcie. Dotácie a subvencie sú štátnou záležitosťou, nie súkromnou. Dotácie a subvencie sú prostriedkami na riadenie prahu rentability výrob v jednotlivých regiónoch a odvetviach pri voľne sa tvoriacich cenách; a v dlhodobom procese sú prostriedkami na vynulovanie cien, t.j. chýb riadenia spoločenskej výroby. Sú časťou systému bezštruktúrneho riadenia, a ak niekto používa nástroj riadenia neadekvátne, či už pre svoju neznalosť alebo zámerne s cieľom škodiť, tak to ešte neznamená, že systém riadenia je zlý, jeho nástroje sú zlé a nemali by sa používať. Práve takýto prístup mali marxisti, ktorí odmietali celý kreditno-finančný systém; no rovnakí prístup majú aj dnešní sovietski antikomunisti-«zástancovia voľného trhu», ktorí kritizujú minulých marxistov, no nechcú vidieť nič iné, okrem súkromného zisku v nádeji uchmatnúť si kúsok pre seba. Na to všetko sa už dávno treba pozeráť ako na bezštruktúrne riadenie socialistického štátu-superkoncernu ako celku.

V podmienkach superkoncernu sú základné výrobné kapacity sústredené v podnikoch, ktoré majú bankový účet. Tieto podniky sa môžu zúčastňovať spoločenského zjednotenia práce v superkoncerne len do tej doby, kým si udržia svoju platobnú schopnosť NEZÁVISLE od užitočnosti alebo škodlivosti ich produkcie a technológií pre spoločnosť. Z pohľadu teórie riadenia je veľkosť sumy na bankovom účte ľubovoľného súkromného podniku superkoncernu LEN ukazovateľom veľkosti rezervy stability súkromného podniku v spoločenskom zjednotení práce, nech by si už čokoľvek mysleli a hovorili ohľadom veľkosti účtu tí, ktorých pocit zodpovednosti sa nerozprestiera na celý superkoncern.

Superkoncern ako celok sa skladá zo susediacich a vzájomne vložených štruktúr, z ktorých každá má svoj bankový účet. Samotný superkoncern tak predstavuje vzájomne vložené štruktúry. Pritom objemnejšiu (*nadradenú*) štruktúru nad vloženými predstavuje tá štruktúra, ktorá direktívno-adresne riadi prerozdelenie súkromného zisku vložených štruktúr: t.j. štátny aparát vo vzťahu k štátnemu sektoru; riaditeľstvo výrobného združenia (*rada riaditeľov koncernu*) vo vzťahu k jeho členom.

Pritom všetky súkromné príjmy, výdaje a zisky ľubovoľnej objemnejšej štruktúry, nadobudnuté vo vnútroštruktúrnej produktovej výmene, sú vo vzťahu k tejto štruktúre len podmienené, zdanlivé. Skutočné sú tie príjmy, výdaje a zisky, ktoré získala objemnejšia štruktúra ako celok vo svojej vonkajšej produktovej výmene. Šomranie vložených štruktúr ohľadom prerozdelenia podmienených príjmov objemnejšej štruktúry je celkovo nezmyselný; šomranie ohľadom prerozdelenia

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

reálnych ziskov má zmysel iba na úrovni objemnejšej štruktúry. Avšak aj tieto reálne zisky, výdaje a príjmy sa stávajú zdanlivými vo vzťahu k objemnejšej štruktúre ďalšej úrovne hierarchie direktívno-adresného riadenia, a vyložene zdanlivými vo vzťahu k superkoncernu ako celku. Všetko šomranie ohľadom prerozdelenia reálnych aj zdanlivých príjmov sa odvíja od formovania mzdového fondu štruktúry; šomranie by nikdy nevzniklo ak by sa nejednalo o zmenu bezhotovostných peňazí na hotovosť.

V marxisticko-leninskej literatúre bolo najbližšie (*k pohľadu z pozície teórie riadenia*) hľadisko v tejto otázke vyjadrené J.V.Stalinom v r. 1952 v knihe „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“. Bohužiaľ, všeobecná slepota marxizmu k informačným procesom — základu riadenia — sa odrazila aj na tejto knihe, a neumožnila jej pomocou termínov s jasne vymedzenými pojmovými hranicami odkryť príčinnónásledkové vzťahy v ekonomickom živote spoločnosti v procese budovania socializmu a prechodu ku komunizmu. Túto knihu J.V.Stalina by bolo užitočné vydať nanovo¹, a tí, ktorí majú tú možnosť, by si ju mali prečítať a pouvažovať nad ňou už dnes. Filozofi, politickí ekonómovia a ekonómovia, ktorí zavŕšili vysokoškolské vzdelanie ešte pred 20. zjazdom Komunistickej strany Sovietskeho zväzu, sa ju mali počas svojho štúdia riadne NAUČIŤ (*a nie iba učiť*) a pochopiť, a vo svojej ďalšej činnosti mali opraviť jej nepresnosti a chyby, a rozvinúť jej správne tézy do teórie riadenia štátu-superkoncernu. To sa však nestalo, a dnes máme možnosť vidieť rozpad podľa receptov economickej „vedy“².

Kým je spoločnosť nútená používať kreditno-finančný systém ako prostriedok regulácie produktovej výmeny a riadenia spoločenskej výroby, tak jeho možnosti závisia od odpovedí na nasledovné otázky:

- s akým cieľom štát vyberá dane?
- s akým cieľom štát vypláca dotácie a subvencie svojim súkromným firmám?
- s akým cieľom vedenie firiem vypláca mzdu zamestnancom?

A TENTO SÚBOR OTÁZOK JE SPOLOČNÝ PRE VŠETKY SPOLOČENSKO-EKONOMICKÉ FORMÁCIE. No všetky formácie na

¹ Je dostupná na internete. Okrem toho je zaradená do Informačnej bázy VP ZSSR a šírená elektronicky, kde sa nachádza v priečinku „Iní autori“ (Poznámka r. 2004).

² Ako už bolo povedané skôr, J.V.Stalin v nej (*používajúc marxistickú terminológiu*) vyniesol rozsudok smrti marxisticko-leninskej politickej ekonómii, a tým aj celému marxizmu, keď navrhol zrieknuť sa celého radu základných pojmov marxistickej politickej ekonómie, ktoré nezodpovedali skutočnosti.

Mŕtva voda

ne odpovedajú svojvoľne podľa v spoločnosti prevládajúcej mravnosti, čo sa napokon premieta do tradícií, zvykov a zákonov.

Mravná podmienenosť spoločensko-ekonomických teórií

Všetko vyššie opísané o matematických a algoritmických nástrojoch riešenia úloh riadenia systémov, opisovaných pomocou veľkého množstva parametrov, bolo známe nielen na začiatku „perestrojky“ a následných gajdarovsko-čubajsovských reforiem, ale už na začiatku pokusov prejsť na spomínaný chozrasčot v časoch N.S.Chruščova. Štátna plánovacia komisia realizovala priebežné aj perspektívne plánovanie na základe rôznych bilančných modelov jak vo forme rovníc produktovej výmeny, tak aj vo forme sústavy nerovnic lineárneho a nelineárneho programovania. Teoretickí matematici zdokonaľovali svoj aparát, a ekonomickí matematici sa ho pokúšali prispôbiť na riešenie konkrétnych úloh riadenia hospodárstva na jeho rôznych hierarchických úrovniach. Všetci deklarovali svoju oddanosť socialistickej voľbe a vernosť komunistickým ideálom, no keď politici ohlásili návrat k „všeľudským“ základom pokroku, tak tí istí vedci slabošsky ohli chrbát pred politikmi a začali odôvodňovať budovanie „slobodnej“ trhovej ekonomiky.

Príčinu tohto javu možno pochopiť z televíznych prejavov popredných ekonomických zahmlieváčov ZSSR. G.Ch.Popov, ktorému sa podarilo byť najaktívnejším demokratizátorom ZSSR aj starostom Moskvy, ešte v r. 1988 pri debate s moderátorom relácie „Vzgljad“, A.Ljubimovom, povedal nasledovnú vetu: *«Nechápem túto fantazmagóriu, keď krajina má všetko, má zdroje, ale nedarí sa dosiahnuť to, čo treba»*. Za toto nechápanie mu bol udelený titul doktora vied a profesora, hoci čestný človek by mal vrátiť diplomy a zamestnať sa v odvetviach, kde jeho rozumové schopnosti budú postačovať, aby chápal všetko vo svojej profesii. Zato jeden z mála akademikov-ekonomov, A.G.Aganbegjan, sa moderátorovi televíznej relácie „Projektor perestrojky“ drzo rozosmial do tváre po jeho vete: *„spoločnosť si zvykla dôverovať vede“*, a ani sa mu nesnažil vôbec nič vysvetliť, a možno dokonca ani sebe. Toto sú fakty — objektívna danosť, nezávisle od subjektívnych úmyslov či automatizmov správania oboch aktérov. A v nich sa objektívne odráža nemravnosť, absencia miery a ignorantsvo oficiálnej vedy.

Približne rovnako nefunkčná je aj ekonomická veda na Západe. Jej ohodnotenie nájdeme v knihe V.Leontjeva „Ekonomická esej“ (*Moskva, «Politizdat», r. 1990*). Na str. 268 sú uvedené slová jedného z prezidentov Ekonomickej (*vedeckej — aut.*) spoločnosti USA: *«...úspechy*

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

ekonomickej teórie za posledné dve desaťročia sú jak dojemné, tak aj krásne. Nemožno však poprieť, že je aj čosi škandálne v postojoch toho množstva ľudí, zdokonaľujúcich analýzu stavu ekonomiky, ktorí nijako neobjasňujú, prečo tá či oná situácia vzniká alebo musela vzniknúť ... Tento stav vecí treba nazvať neuspokojivým a trochu nečestným».

Text, ktorý sme zvýraznili označuje, že pre ekonomickú vedu Západu je národné hospodárstvo do značnej miery nepredvídateľné, a preto ho nemožno ani riadiť, ani uviesť do prijateľného režimu samoriadenia. Preto stav vecí je aj v západnej vede **jednoducho nečestný a neuspokojivý**, a zjemnené formy vyjadrenia («...trochu nečestným») sa hodia akurát tak na bankety vedeckých spoločností. Táto nečestnosť a neuspokojivosť stavu vecí je jasne viditeľná aj na str. 229, kde sa hovorí o *pomoci USA* a ZSSR rozvojovým krajinám:

«Finančnú a technickú podporu dostávajú jak od Rusov, tak aj od nás. Čo sa však týka pomoci **s metódami ekonomického plánovania**, tak doposiaľ ani jedna zo strán ju nebola schopná poskytnúť rozvojovým krajinám v dostatočnej miere. My im môžeme dať veľa múdrych rád, ale málo **metód**, ktoré sa možno rýchlo naučiť a osvojiť si ich, **avšak to posledné je práve to, čo potrebujú** (všetko zvýraznené nami — aut.); múdrosť sa odovzdáva ťažko, a okrem toho, ani jeden politik, ktorý si sám seba váži, sa dodnes nepriznal, že by ju sám nemal. Od Rusov prirodzene možno očakávať, že ich môžu naučiť plánovaniu, no z vyššie opísaných dôvodov im zatiaľ nemajú čo ponúknuť, okrem bilančnej metódy, ktorá síce kladie dôležité otázky, no neposkytuje na ne odpovede».

A hoci tu máme opis s presnosťou do „seba si vážiaceho“ politika, no z poslednej vety je jasné, že v USA chápú, že medzi Ruskom a USA **existuje** mravnostný rozdiel, pretože pre Rusko-ZSSR spočíva problém s pomocou rozvojovým krajinám iba v neprítomnosti potrebných vedeckých znalostí. Tento mravnostný rozdiel sa potvrdzuje aj tým, že v ruskom jazyku sa za celú dohľadnú dobu jeho existencie neobjavili slová s koreňovým základom, ktorý by bol ekvivalentný európsko-západným slovom „gešeftmacher“ (*kšeftár, špekulant*) a „manymejkermen“ („*moneymakerman*“ — *superkšeftár*) v zmysle: *odborník na vyťaženie peňazí z ničoho*; zato existuje slovné spojenie „**šialené peniaze**“, poukazujúce na psychickú neplnohodnotnosť človeka, ktorý náhle zbohatol; príslovie «nie je bohatý v Bohu» je o tom istom. Čo sa týka odovzdávania múdrosti, tak v tomto kontexte múdrosť nie je ani tak

Mŕtva voda

vedomá (*a preto strohými termínmi nevyjadriteľná*) aplikovaná znalosť, ale ide skôr o praktickú zručnosť. Z toho dôvodu sa vôbec neodovzdáva vo forme teórie, ale vyrastá na mieste a osvojuje sa úmerne rozvoju kultúry, ak tomuto procesu nebude prekážať export Euro-Amerického spôsobu života.

Príkladom takejto ekonomickej múdrosti bol ekonomický zázrak Nemeckej spolkovej republiky v rokoch 1950 až 1960, ktorý sa v značnej miere udial vďaka Ludwigovi Erhardovi, ktorému globálny prediktor dovolil tento ekonomický zázrak realizovať. Každý si môže prečítať Erhardovu knihu „Blahobyt pre všetkých“ (*Wohlstand für Alle*, r. 1957) a nenájde v nej žiadne znalosti, ktoré by si mohol osvojiť a uplatniť ich vo svojej vlasti. Okrem toho, L.Erhard bol **Nemec** a prispel k vytvoreniu hospodárskeho zázraku v **Nemecku**. Sprewádzal ho úspech, pretože v sebe niesol etnické stereotypy správania, ktoré prevládali u väčšiny populácie Nemecka, a disponoval zmyslom miery možného v tejto populácii, čím okupačná vláda nedisponovala. Keby si ho najalo ako poradcu Poľsko a Juhoslavia, tak u nich by sa ekonomický zázrak nekonal, pretože u nich prevládajú iné — nie nemecké — etnické stereotypy správania, pre L.Erharda neznáme.

John K. Galbraith¹ (*predseda americkej plánovacej komisie počas vojny 1941-1945*) v interview programu „Očividné-nepravdepodobné“ povedal, že «ekonómia je empirická veda». T.j. ona **iba opisuje** už nadobudnutú reálnu skúsenosť hospodárenia daného národa, ktorá je súčasťou jeho kultúry. A z tohto opisu a zovšeobecnenia si možno zobrať poučenie do budúcnosti, najmä to negatívne: t.j. to, čo sa robiť nemá.

Toto sú dva dôvody, prečo na schválenie ekonomickej politiky vlastným národom (*a nie zahraničnými konzultantmi na genocídu voči nemu*), musí múdrosť aj ekonomická veda vyrastať v kultúre národnej občianskej výchovy.

Vo vzťahu k dejinám Ruska-ZSSR to znamená, že miestna synagóga predstavuje filiálku tej medzinárodnej. A že ideológovia ekonomických reforiem — počnúc od M.Lurieho (*akože J.Larin, svokor N.Bucharina*) po roku 1917, cez J.Libermana v r. 1965, až po dnešného G.Javlinského s kolektívom, patriacich k pseudoetnickej menšine obyvateľstva — musia najprv zo seba vypudiť starozákonne-talmudicko-marxistického parazita-internacistu, a až potom sa púšťať do konzultovania reforiem. V opačnom prípade, dokonca aj pri úprimných dobrých úmysloch, z ich podvedomia vylezie nevoľník nadžidovského prediktora — uvádzač siono-

¹ Viď jeho knihy: J.K.Galbraith „Ekonomické teórie a ciele spoločnosti“ (*M., Progres*, r. 1976, — *existujú aj internetové publikácie*). J.K.Galbraith „Ekonomika nevinného podvodu“ (*M.: Jevropa*, r. 2009, 88 str.).

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

internacizmu do života — s defektným procesno-obrazným myslením, ktorý sa nahltal samých formálnych knižných znalostí, no nie je schopný vidieť život ako taký. Skutočné reformy sa začínajú prehodením a opravou objektívnej mravnosti reformátorov nesúcich konceptuálnu moc, nezávisle od ich pôvodu.

Synagóga, charakterizujúca gajdarovské predstavenie chicagskej ekonomickej „školy“¹ na ruskej scéne sa cez rádio „Sloboda“ (08.07.1992) vyjadrila v tom zmysle, že «Friedman² v čistej podobe v Rusku neprejde». S tým súhlasíme aj my: oslovenie zahraničnej synagógy okrem dvojzmyselnej frázy o nečistom Friedmanovi Rusku nič nedalo a ani nedá, pretože Rusko nie je Chicago a dokonca ani filiálka matky-Odesy.

Okrem toho, už **prebehla zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času**, majúca za následok nutné vytesnenie starozákonnno-talmudickej logiky sociálneho správania inou logikou — ľudskou.

Záverčné zhodnotenie ekonomickej vedy Západu zhrnieme slovami tej istej knihy V.Leontjeva (str. 265, 266):

«Znepokojenie však vyvoláva neadekvátny výber cieľov (ekonomickeho rozvoja — aut.) a naša **neschopnosť presne dosiahnuť ktorýkoľvek z nich**. Obava, o ktorej som hovoril skôr, nie je vyvolaná ani tak nepraktickosťou úloh, do riešenia ktorých vkladajú svoje úsilie súčasní ekonómovia, ako **očividnou neadekvátnosťou** vedeckých prostriedkov, pomocou ktorých sa ich snažia vyriešiť». A na str. 59 : «...ani jednoduchšie varianty ekonomickej teórie, ani ich dokonalejšie dynamické verzie nás neposunuli veľmi dopredu v podrobnom vysvetlení, nehovoriac už o **prognózovaní konkrétnych stavov**» (všetko je zvýraznené nami — aut.).

Po prečítaní uvedených úryvkov zo zbierky prác V.Leontjeva, ktorá zahŕňa obdobie viac než 50 rokov, možno vyvodiť len jeden záver: **západná veda nemá čím pomôcť** Rusku-ZSSR pri zvyšovaní blahobytu jeho národov, pretože nemá metódy na zasahovanie do objektívneho priebehu národohospodárskych procesov s vopred predvídateľnými následkami. Na Západe, skutočne divokom, ak nás zaujíma kvalita jeho ekonomickej vedy, existuje len „plazivý empirizmus“ primitívnych zaklínačov „živlu trhu“.

¹ „Škola“ je názov jedného z diel Arkadija Gajdara, deda dnešného Enfant Terrible (Jegora T. Gajdara).

² Milton Friedman, predstaviteľ chicagskej školy ekonómov-monetaristov, ktorého reformami sa, podľa tlače, nadchol J.T.Gajdar a jeho podriadení.

Mŕtva voda

Tomu, kto aj po oboznámení sa s dostatočne všeobecnou teóriou riadenia a analýzou stavu ekonomickej vedy stále so slepou vierou **príživníka (po všetkých stránkach)** dúfa v dobrodenie zvonka (*kým on sám nič nerobí*), pripomenieme riadky A.K.Tolstého: «*Nie je nič ufnukanejšie a úbohejšie než ruská bezbožnosť a pravoslávie*», a aforizmus V.O.Ključevského: «*História nie je učiteľka, ale dozorkyňa: ona neučí iba trestá za neznalosť úloh*».

Importéri marxizmu (*trockisticko-leninská „garda“*) dostali za nenaučené úlohy zaslúžený trest počas obdobia „neopodstatnených“ represíí. Nielenže nepochopili nezmyselnosť filozofie a politickej ekonómie marxizmu, ale dokonca aj scenár revolučnej „perestrojky“, ktorý bol už neraz realizovaný v histórii iných krajín a národov v trochu iných formách, unikol ich pozornosti. A tí, čo si mysleli «všetka veda je poznanie Krista»¹ a pohľadali poznávaním života, dostali tiež spravodlivú odplatu, no o trochu skôr. V koranickom svetonázore to znamená: *Boh dal jedným hriešnikom okúsiť zúrivosť iných hriešnikov*.

O posmrtnom osude duší, jedných aj druhých, sa rôzni teológovia vyjadrujú protirečivo. No v tomto svete História vždy spravodlivo nadeľuje všetkým podľa princípu: čo zaseješ, to aj zožneš. Zaseješ skutok — zožneš zvyk; zaseješ zvyk — zožneš charakter; zaseješ charakter — zožneš osud. T.j. úroda bude stonásobkom sejby, ale toho istého druhu. Jedna vec je vedome vyliezť na kríž, ak cesta k dobrému cieľu neodvratne vedie cez Golgotu²; druhá vec je dovoliť nechať sa ukrižovať, riadiac sa pokryteckým napodobňovaním alebo strachom postaviť sa na odpor všetko-si-dovoľovaniu; a tretia vec je premrhať život miesto toho, než pracovať na večnom Živote. Jedno, druhé aj tretie je sejba; a žatvy sú dve: jedna je v tomto živote, a druhá v „posmrtnom“. A kto si myslí, že má v živote menej, než by si želal, tak by mal vedieť, že už dávno má všetko potrebné k tomu, aby sa stal skutočným Človekom. Korán (2:286) hovorí: „*Boh kladie na dušu len to, čo je pre ňu možné*“ a (2:101): „*...niet u vás nikoho bližšieho, pomocníka lepšieho, než je Boh*“. T.j. pohľad na výsledky života a praktickej vedy — na výdobytky civilizácie — jasne hovorí o tom, že prevládajúce usporiadanie priorit v davo-„elitárnej“ spoločnosti:

¹ T.j. vedu nám netreba, stačí nám Biblia a naša viera. Podobného tmárstva sa dopustil aj kalif Omar počas vpádu Arabov do Alexandrie a likvidovaní kníh z knižnice, čo zdôvodnil slovami: „Ak sa obsah tých kníh zhoduje s Koránom, sú nepotrebné, pretože v našej knihe Božej je už povedané všetko. A ak sa s ňou nezhodujú, sú škodlivé, a to je pádny dôvod ich zničiť!“. – pozn. prekl.

² Pri osvojených možnostiach vplyvania na situáciu vo vznikajúcich okolnostiach. (Poznámka r. 2004).

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

1. „prírodné“, „presné“ a „technologické“ vedy;
2. sociológia, a spolu s ňou „humanitné“ vedy;
3. mravnosť vedca a celej spoločnosti je až na poslednom mieste, lebo podstatný je výsledok,

— je zjavne chybné.

Celé to má byť usporiadané v opačnom poradí, ako to už oddávna tvrdia náboženstvá, bez ohľadu na zvrátenosť ich vierouk v nemravnej davo-„elitárnej“ spoločnosti. Výsledok činnosti je prejavom reálnej mravnosti jej vykonávateľa. A reálnu mravnosť, aká prevláda v spoločnosti a v oblasti jej sociálno-ekonomickej vedy, môžeme posúdiť zo slov toho istého laureáta Nobelovej ceny za ekonomiku, V.Leontjeva:

«Neobmedzená, všeobecná dostupnosť poznania a ideí, ktoré vznikajú v priebehu výskumov, je pre spoločnosť a ľudstvo veľmi žiadaná. Tá však vytvára seriózný problém pre každého, kto by sa chcel zaoberať vedeckými výskumami, t.j. vytváraním znalostí na komerčnom základe, s cieľom dosahovať zisk. Aby sa investície do výskumu vrátili, tak korporácia musí mať možnosť (*priamo alebo nepriamo*) predávať svoje výsledky, ako súčasť iného produktu, za primeranú sumu. No, kto bude platiť za tovar, ktorý sa od momentu svojej výroby stane dostupným každému v neobmedzenom množstve? Nie je lepšie počkať, kým niekto iný zaplatí výskum alebo vloží prostriedky do jeho výroby, a potom ho získať zadarmo? Kto sa bude venovať pečeniu chleba, ak možno siedmimi chlebami nakŕmiť nielen 4000 mužov, žien a detí, ako o tom píše Nový zákon, ale všetkých hladujúcich?» — v rovnakej knihe na str. 210, 211.

V tomto nevelkom fragmente je sústredená všetka reálna mravnosť Západu a celá jeho *mravne podmienená* spoločensko-ekonomická veda. A tieto hranice, načrtnuté V.Leontjevom, nedokáže ani Západ, ani večne mu záviadiaca tuzemská vedecká a politická „elita“ — prekročiť, pretože to by najprv museli označiť všetky „elitárne“ ambície za nemravné a vyhlásiť, že **VŠEOBECNÁ, NEOBMEDZENÁ DOSTUPNOSŤ ZNALOSTÍ JE HLAVNOU PODMIENKOU VYRIEŠENIA KRÍZY KULTÚRY GLOBÁLNEJ TECHNOKRATICKEJ CIVILIZÁCIE, rozdrvenej neovládateľnosťou technosféry, A JEDINOU ŠANCOU PRE ĽUDSTVO AKO SA ZLADIŤ S PRÍRODOU.**

Mŕtva voda

A práve reálna mravnosť, ktorá sa odrazila v uvedených slovách V.Leontjeva, si nedokáže priznať, že ňou vytváraná chyba samoriadenia spoločnosti sa prejavuje aj v ekonomickej oblasti vo forme cien, s ktorými sa všetci každodenne stretávame.

A bez identifikácie vektora chyby riadenia naozaj nie je možné sformovať koncepciu riadenia a vytvoriť funkčné metódy riadenia (*ktoré aj keď nie ľahko, no zaručene sa ich možno naučiť*), potrebné pre realizáciu koncepcie. Odtiaľto pramenia aj sťažnosti či už G.Popova, či V.Leontjeva, či predsedu Ekonomickej spoločnosti USA ohľadom ich neschopnosti pochopiť, čo a ako prebieha, a následkom toho aj sťažnosti ohľadom nemožnosti «dosiahnuť» dokonca ani vytyčené ciele ekonomického rozvoja, a tiež sťažnosti na nefunkčnosť dokonca ani zdokonalených dynamických bilančných modelov atď. Cynický smiech akademika A.Aganbegjana má tú istú mravnostnú podstatu.

A zostávajú len prázdne dobromyseľné reči: *«My im môžeme dať veľa múdrych rád...»* Tými tromi bodkami sa myslí: *«Nech nám najprv za ne zaplatia, a potom, keď ich dobehnú následky realizácie našich múdrych rád — to už nebude naša vec».*

A vzhľadom na dva typy mravnosti existujú aj dva uhly pohľadu ekonomickej vedy na národné hospodárstvo, objektívne podmienené subjektívnou mravnou svojvôľou vedca-ekonóma:

1. Z pohľadu majiteľa jedného z množstva súkromných výrobných podnikov, snažiaceho sa o dosiahnutie čo najväčšieho finančného zisku akoukoľvek legálnou činnosťou v spoločnosti, kde panuje «zákon hodnoty». Vedecký výskum ekonóma je jeho súkromný biznis, ktorý *pri panujúcom «zákone hodnoty»* buď prináša vedcovi dostatočné príjmy na uspokojenie jeho túžob, alebo neprináša... Na tom je založený aj výsledok výskumov. Ak sa súkromníci (*výrobcovia, distribútori, finančníci, špekulanti a vedeckí výskumníci*) zjednotia do korporácie, tak sa v tejto korporácii zdokonaľuje a určitým spôsobom aj fixuje v jej korporátnej kultúre určité „know-how“ (*vedieť ako*), a vonkajšiemu prostrediu sa predkladá vyložené lživá, avšak pravdepodobná, krásne zabalená dezinformácia. Každopádne, toto je ekonomická veda profesionálnych predavačov Krista, podriadených talmudistike, pretože práve talmudistika sa vyhýba skúmaniu toho, ako úžernícky židovský internacistický monopol a špekulácie na trhoch s „cennými“ papiermi a inými cennosťami vplyvajú na reálnu výrobu a distribúciu produktov v spoločnosti. A práve preto, že ekonómovia sa vyhýbajú skúmaniu tejto tematiky, tak nechápu... nie sú schopní predvídať... nevedia vysvetliť, čo a ako sa stalo atď.

Organizácia (...) riadenia ekonomiky

2. Z pohľadu národnej autokracie (či už v podobe žrectva, monarchu alebo vedúceho Štátnej plánovacej komisie), starajúcej sa o to, aby počas jej moci **z pokolenia na pokolenie** nebolo sirôt, negramotných, chorých, hladných, bezdomovcov a iným spôsobom postihnutých ľudí v dôsledku vnútrosociálnych okolností, ktoré sú voči každému z nich objektívne, hoci osobne od nich nezávisia. A to je možné len vtedy, ak Ľudská spoločnosť podporuje hierarchicky nadradené supersystémy Zeme a Kozmu (*t.j. nejde do konfliktu s Prírodou a Bohom, ale snaží sa jednať v súlade s ich zákonmi*).

My sme vyjadrili druhý uhol pohľadu. Preto nás prívrženci prvého pohľadu neakceptujú, dokonca aj bez toho, aby nás kritizovali. Avšak na vybudovanie a udržanie stabilného spravodlivého spoločenského usporiadania života ľudí potrebujú všetci ne-otroci a ne-otrokári vedu o riadení samoregulácie superkoncernu. Západ a (ním) doma vypestovaní „elitárni“ reformátori takúto ekonomickú vedu nemajú (*a ani o ňu nestoja, pretože sa nezhoduje s ich davo-, elitárnym“ videním sveta*).

O pravdivosti tohto výroku sa všetci mohli presvedčiť po roku 1991, keď čerstvo „zdémonkratizovaný“ režim si začal otvorene najímať ekonomických poradcov zo západných univerzít a z Medzinárodného menového fondu (*a žalostné výsledky ich experimentovania tiež poznáme. – pozn. prekl.*).

VOJENSKÝ ODPOR A KONFRONTÁCIA (VOJENSKÉ ASPEKTY SPOLOČENSKEJ BEZPEČNOSTI)¹

V období „perestrojky“ začala parlamentná (*aj blízko parlamentná*) „inteligencia“ sebaisto a diletantsky vyjadrovať svoj názor o «supervýzbroji ZSSR», «rozumnej dostatočnosti», «profesionálnej» armáde atď., smerujúc celú vec k «vojenskej reforme» v súlade s novou «obrannou vojenskou doktrínou ZSSR». Napriek tomu všetky tieto rozhovory prebiehajú bez spomenutia protivníka (*reálneho, potenciálneho, pravdepodobného alebo aspoň fiktívneho*); pritom práve od odpovede na otázky: kto je protivníkom? aký je? aké ciele sleduje? — záležia zmysluplné postupy formovania Ozbrojených Síl ľubovoľného štátu.

1. **Reálny protivník** — je protivníkom, ktorý už vykonáva bojovú činnosť;
2. **Potenciálny protivník** — je protivníkom, ktorý sa môže vedome s určitým cieľom uchýliť k vojenským aktivitám;
3. **Pravdepodobní protivníci** — v historickom procese sú analógiou dvoch navzájom sa nepoznajúcich opilcov, u ktorých existuje pravdepodobnosť, že sa náhodou stretnú a pobijú bez akejkolvek rozumnej príčiny;

¹ Táto kapitola je v aktuálnom vydaní zaradená iba ako «informačný doplnok». Bola súčasťou vydania r. 1991, no stratila svoj význam v dôsledku štátneho krachu ZSSR a prechodu globálnej politickej situácie do úplne novej podoby; a tiež v dôsledku toho, že súčasný ekonomický systém Ruska nie je v podmienkach krízy konceptuálne neurčitého riadenia schopný udržiavať plnosť a celistvosť štruktúry ozbrojených síl.

Preto vojenská problematika, ktorá sa rozoberá v tejto kapitole, je zaujímavá len z hľadiska analýzy minulosti a nepriaznivých variantov vývoja udalostí v dostatočne vzdialenej perspektíve, ktorým sa treba vyhnúť. Okrem toho sa v tejto kapitole spomínajú aj niektoré všeobecnejšie problémy, ktoré sú charakteristické nielen pre ozbrojené sily, a nestratili svoj význam ani pre iné odvetvia spoločenskej činnosti.

Pritom konfrontácia medzi Ruskou regionálnou civilizáciou (*organizačne sa jedná o blok*) a Euro-Americkým konglomerátom sa posunula do oblasti vyšších priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia/zbraní, čo otvára možnosť riešenia budúcej podoby globálnej civilizácie bez vojensko-silovej konfrontácie, ktorá je devastačná pre každú ekonomiku a vzniká pri nej hrozba globálnej vojenskej katastrofy.

Vojenský odpor a konfrontácia

4. **Fiktívny (proxy)² protivník** — je protivníkom, ktorého vojská v skutočnosti riadia cudzí prostredníci. Fiktívny protivník, na rozdiel od pravdepodobného, je REÁLNE sa vyskytujúci jav na historickej scéne.

Po roku 1953 sa ZSSR stal voči USA fiktívnym protivníkom, pretože vďaka svetovým prostredníkom (*vo vlastnej exekutive**) nakoniec nepostavil flotilu lietadlových lodí, stratil rovnosť v kvalite svojich ponoriek. Takisto je známe, že práce V.M.Mjasiščeva na vytvorení sovietskeho raketoplánu boli zrušené div nie skôr, než bol v USA spustený analogický projekt, a Mjasiščevov nadzvukový strategický bombardér M-50, vytvorený o 25 rokov skôr, než B-1 v USA, sa aj tak nedostal do sériovej výroby.

Existuje ešte aj **abstraktno-teoretický protivník**, vytváraný výlučne vojenskými teoretikmi na demonštráciu vlastnej inteligencie, a múdrosti vyššie postaveného vedenia ozbrojených síl a štátov. Abstraktno-teoretický protivník je vo väčšine prípadov ukážkovým idiotom a rýchlo obetuje svoje vojsko.

Ako zreteľne vedieť z analýzy globálneho historického procesu, tak reálnym protivníkom Ruska, ktorý storočie čo storočie vedie vojnu s cieľom LIKVIDÁCIE jeho národov a zotročenia ich zvyškov, je siono-internacistická mafia, ovládaná vyšším slobodomurárstvom. Vojensko-ekonomické štruktúry mafie reprezentuje potenciál krajín Euro-Amerického konglomerátu. Skutočná úloha Švajčiarska v *riadení priebehu francúzsko-pruskej vojny r. 1870, prvej a druhej svetovej vojny, jeho bezprostredná účasť v 19. storočí v exporte liberalizmu do Ruska a exporte revolúcií začiatkom 20. storočia* poskytuje dostatok dôvodov k tomu, aby národy ZSSR NEUZNALI jeho neutralitu, nech už by čokoľvek ohľadom toho hovoril západný a sovietsky slniečkársky liberál. To isté sa týka aj postoja k Izraelu, ktorého obyvateľstvo do značnej miery tvoria naši zradcovia a ich potomkovia.

Po druhej svetovej vojne sa vojenský potenciál konglomerátu prezentuje ako JEDNOTNÁ organizačná štruktúra NATO. Preto dialóg o znížení a obmedzení zbrojenia má zmysel viesť s celým NATO, a nie iba s USA, ktoré sú len časťou tejto organizácie. Na rozdiel od novodobých politikov, bohatieri nikdy nevedli separátne rozhovory s jednou alebo

² Výraz z IT, používaný aj vo vojenskej oblasti. Ide o počítač, ktorý maskuje identitu iného počítača, ktorý chce anonymne vykonávať činnosť, pod cudzou identitou. Boj cudzími rukami. Príkladom z reality môžu byť teroristi Islamského štátu, majúci na čele svojich bojových jednotiek dôstojníkov západných armád. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

niekoľkými hlavami Draka Gorynyča o nasadzovaní náhubku im a SEBE: všetky otázky sa vždy riešili s celým DRAKOM.

Konglomerát, riadený slobodomurárstvom, je reálnym protivníkom. Rusko za posledných sto rokov stratilo v tejto vojne viac ako 100 000 000 ľudí. Táto vojna beží NEPRETRŽITE v studenej forme už od čias, keď ešte neexistoval ani tento termín, ani pravidelne sa obnovujúce riadené vzplanutia horúcej vojny.

Ovládateľnosť procesov prebiehajúcich v konglomeráte sa prejavuje v udržiavaní mieru bez vypuknutia horúcej vojny. Efektivita riadenia sa prejavuje v schopnosti včasného presunutia týchto procesov z oblasti diplomacie do sféry vnútornej politiky a zbrojenia, čo sa v zahraničnej politike vždy hodnotí ako zdravý prístup na oboch stranách. U reálnych a potenciálnych protivníkov tak nevzniká ilúzia beztrietnosti. V podmienkach globálneho davo-„elitarizmu“ tak účelová vojna nie je možná:

- buď vďaka princípu «mier z donútenia», zabezpečeného vojenskou prevahou,
- alebo vďaka princípu «rovnováha strachu», keď potenciálny agresor nepodlieha ilúzii o svojej beztrietnosti.

Politické rokovania v podmienkach globálneho davo-„elitarizmu“ nie sú ničím viac, než demonštráciou dobrých úmyslov a získaním oddychového času na presun pretekov v zbrojení z jednej oblasti, už osvojenej, do inej oblasti, ešte nepoznanej. Zastavenie pretekov v zbrojení v globálnom meradle nespočíva v rokovaniach o znížení a obmedzení zbrojenia (*tie tomu môžu len napomáhať*), ale v ZMENE GLOBÁLNEJ KONCEPCIE ROZVOJA, VYLUČUJÚCEJ DAVO-„ELITARIZMUS“ AKO TAKÝ.

Jadrom vojenskej moci euro-biblického konglomerátu sú ozbrojené sily USA. Načo sa reálne využívajú? Reálne sa využívajú na udržanie monopolne nízkych cien surovín, získavaných konglomerátom, a lacnej pracovnej sily mimo krajín („*prvej kategórie*“) konglomerátu¹. Práve toto bolo príčinou vtrhnutia do Panamy kvôli zvrhnutiu vlády generála Noriega, ktorý siahol na Panamský prieplav a pokúsil sa ho vrátiť domovskej krajine. Ešte predtým v r. 1903 bola Panama odtrhnutá od Kolumbie, aby sa strategický prieplav mohol ľahšie stať vlastníctvom USA². Rovnaká bola aj príčina vojny v Perzskom zálive v rokoch 1990 až

¹ Vydieranie embargami, politickými pučmi, manipulovaním volieb a hlavne tzv. farebnými revolúciami (riadenými Západom) a armádami NATO. – pozn. prekl.

² Oficiálne: slobodymilovná Panama sa oddelila od Kolumbie a zo svojej dobrej vôle darovala zónu s prieplavom ešte slobodymilovnejším USA, nezasahujúcim do 318

Vojenský odpor a konfrontácia

1991: udržanie monopolne nízkej ceny za arabskú ropu na úrovni 6 dolárov za barel. Za týmto účelom bolo ešte skôr, po zavŕšení prvej svetovej vojny 20. storočia, oslobodený Irak od tureckej nadvlády. Urobili to na dve etapy: najprv oslobodili časť Iraku — Kuvajt — kde dosadili bábkový režim, a potom oslobodili Irak v jeho dnešných hraniciach. Zjednotenie krajiny pod vedením S.Husseina viedlo k odstráneniu monopolne nízkych cien za ropu, čo nemohlo vyhovovať USA, ktoré spotrebúva do 40 % svetovej ťažby ropy a tvorí iba 5 % svetovej populácie.

V tom je aj odpoveď na otázku, prečo si Japonsko, ktoré sa podľa vlastného hodnotenia stalo veľmocou № 1, udržuje iba jadro ozbrojených síl, ktoré však môžu byť behom (*maximálne*) 10 rokov rozvinuté na plnohodnotné ozbrojené sily, svojou kvalitou prevyšujúce ozbrojené sily USA: USA tak riešia úlohu udržiavania monopolne nízkych cien za suroviny sami, čo Japonsku vyhovuje. USA sa s tým musia zmieriť, pretože ich požiadavka k Japonsku, aby zväčšilo svoje ozbrojené sily by viedla k podobnej situácii, aká tu bola pred udalosťami v Pearl Harbore 7.12.1941.

Vedenie USA vie, že ZSSR sa ani v minulosti, ani v prítomnosti, ani v budúcnosti nechystá napadnúť Európu ani USA (*navyše ZSSR počas „perestrojky“, realizovanej podľa Direktívy Rady národnej bezpečnosti (NSA) USA 20/1 zo dňa 18.08.1948, a ani po nej už toho nie je vojensky schopný*). Tento uhol pohľadu sa opakovane odráža v dokumentoch CIA a NSA, no napriek tomu v konglomeráte už desaťročia prevláda mýtus o sovietskej vojenskej hrozbe. Príčina spočíva v tom, že výroba zbraní je najziskovejšie súkromné odvetvie národného hospodárstva krajín konglomerátu, a kým existuje mýtus o hrozbe, tak je ľahké dav prinútiť k tomu, aby platil za ochranu pred touto hrozbou. Z toho dôvodu cena záchodovej misy pre krížnik námornej flotily USA môže byť neuveriteľne prehnaná v porovnaní s rovnakou záchodovou misou pre väčšinu obyvateľstva.

Okrem toho, výroba zbraní a vojenskej techniky v podmienkach davo-„elitarizmu“ v kapitalistickom podaní je polygómom na vypracovanie konštruktérskych a technologických ideí, ktorý nemôže zbankrotovať. Realizácia rovnakého výskumu, ale v rámci civilných programov, je spojená s oveľa väčším obchodným rizikom, pretože príslušník davo-daňový poplatník je ochotný zaplatiť akékoľvek výdaje na ochranu jeho súčasnej sýtosti (*životného štandardu*) vojenskou cestou, ale nebude súhlasit' s platením rovnakého výskumu na úkor jeho dnešnej nerozumnej sýtosti v mene lepšieho života „neplnohodnotných“ národov Afriky alebo

záležitostí iných krajín.

Mŕtva voda

tvorivého riešenia globálnych problémov, ktoré sú zatiaľ iba v zárodku, a podľa jeho názoru nepredstavujú nebezpečenstvo pre jeho osobnú sýtosť: „po nás aj potopa“. Keďže drvivá väčšina výsledkov vojenského výskumu a projektov, preplácaných z armádneho rozpočtu, sa reálne využíva aj v občianskych odvetviach, tak skutočné náklady USA na „obranu“ sú podstatne nižšie, než ich vojenský rozpočet, ak berieme do úvahy návrat prostriedkov z iných odvetví vďaka dvojitému využívaniu technológií.

Vytvorenie „Concordu“, TU-144, „Burana“, rýchlolaku ER-200 nie je pre žiadnu krajinu cestou k bankrotu. Cestou k bankrotu je vytvorenie týchto objektov ako ojedinelých exemplárov, čo predstavuje konzerváciu vedecko-technických výtvarných, získaných na týchto polygónoch ideí v úzkych hraniciach rezortov, ktoré ich vytvárali.

Predstavitelia USA vykonávajú svoju vojensko-technickú politiku s vedomím, že *«politika jadrového zastrašovania ZSSR je v podstate politikou POSTUPNÉHO DONUCOVANIA»*. Tento výrok odráža ich vedomie vlastnej mytologizácie «sovietskej vojenskej hrozby»: zastrašovaním vymysleného mýtu v podstate núti národy inej krajiny k tomu, aby sa vzdali vlastnej cesty rozvoja a podriadili sa konglomerátu na všetkých prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia. Preto generálne štáby NATO hodnotia vojenské možnosti ZSSR REÁLNE, aby voči politike ZSSR mohli uskutočňovať diktát alebo jasné narážky ohľadom zelanej politiky. V prípade, ak vojenské hodnotenie ZSSR z pohľadu NATO klesne dostatočne nízko, tak bude možné aj priame vojenské zasahovanie do vnútorných záležitostí ZSSR (*vid'. Vietnam, Juhoslávia. Neskôr aj Irak, Líbya, Sýria atď.**); o účelnosti novej vojenskej intervencie do Pobaltských krajín sa už písalo v západnej tlači (*„Pravda“*, 16.03.1991, „Operácia «Štít v stepiach?»“).

Preto bude zaujímavé, ak porovnáme s Američanmi (*neustále zahraničné operácie, cca 800 vojenských základní po svete + súkromné kontraktorské firmy **), ako sa využívali Sovietskej Ozbromenej sily po skončení 2. svetovej vojny mimo územia ZSSR. Vznik Severnej Kórei¹, pri odrazení sionistickej agresie zneužitím OSN, zaistil zo súše bezpečnosť Vladivostoku — hlavnej základne Tichooceánskej flotily. V roku 1956, vďaka tvrdo povedanému «kuš!», podporenému vojenskou mocou ZSSR, bola zastavená agresia Euro-Amerického konglomerátu voči Egyptu, ktorej ciele sa príliš neodlišovali od agresie konglomerátu voči Iraku v r. 1991. Vojna v Afganistane v r. 1979 bola výsledkom sprostredkovateľských operácií medziregionálnej mafie na diskreditáciu

¹ Ešte pred Kórejskou vojnou, ktorá zďaleka nebola výlučnou vinou Severnej Kórei a za ňou čiastočne stojacej Číny a ZSSR, ako zvykne tvrdiť západná propaganda. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

Ruska v moslimskom svete, a nie vlastná účelová akcia ZSSR. Jedným z cieľom bolo vytvorenie vnútorného slovansko-moslimského napätia kvôli ľahšiemu následnému rozdeleniu ZSSR na bábkové „suverenity“.

Okrem toho, Sovietska Armáda bola použitá aj vo Východnej Európe.

V tejto súvislosti treba dodať, že národy Východnej Európy a NDR si zvolili socializmus pri nápovedi ZSSR, no samotnú voľbu socializmu učinili pracujúce masy, ktoré mali v tom čase už po krk kapitalizmu aj hitlerovskej okupácie. Avšak „socializmus“ k nim prišiel v siono-internacistickom prevedení. Ale národy si vybrali socializmus, a nie sionizmus. A preto vznikla prirodzená reakcia, čo sa odrazilo aj v procese so Slánskym a spol. v Československu v roku 1952 a ďalších antisocialistických prejavoch: v NDR v r. 1953, v maďarských udalostiach v r. 1956, v Poľsku v r. 1956 a v «pražskej jari» r. 1967 atď. Vo všetkých týchto prípadoch boli Ozbrojené Sily ZSSR použité na vytvorenie embarga, aby sa zamedzilo exportu kontrarevolúcie do týchto krajín, tak ako ju v tých časoch chápalo oficiálne vedenie krajiny.

Tieto činy mali dva aspekty:

- mravno-etický, pretože išlo o zásah do osudu iných národov;
- vojenský.

Vo vtedajšom chápaní socializmu boli tieto činy ZSSR voči tamojším národom z mravného hľadiska správne. Pri dnešnej úrovni chápania socializmu, opísanej v tejto knihe, sa bolo možné týmto činom úplne vyhnúť, a to zabezpečením ochrany socializmu vo Východoeurópskych krajinách nie na 6. prioritě zovšeobecnených zbraní, ale na 1. až 4. prioritě zovšeobecnených prostriedkov riadenia. T.j. zabezpečením konceptuálnej totožnosti riadenia v hraniciach ZSSR a RVHP.

Západ sa (selektívne) rozhorčuje iba nad sovietskym embargom na export kontrarevolúcie zo Západu do týchto krajín, no Západ vždy mlčí ohľadom exportu revolúcie zo strany siono-internacizmu do Ruska v r. 1917, ktorý bol prvotnou príčinou sovietskeho embarga na export kontrarevolúcie do Východnej Európy v 1950-tych a 1960-tych rokoch. Ide o ten istý typ operácie, ako bola intervencia Západu v Kórei, Vietname, Grenade, Paname, Grécku, Chile atď. No výbuch rozhorčenia vedúceho k odsúdeniu USA alebo vojenskému donúteniu rozpínaveho Izraela vrátiť sa k hraniciam, ktoré im vytýčila OSN v r. 1948, u medziregionálnej „slobodne“ „mysliacej“ spoločnosti nebaďať.

Z vojenského hľadiska mali sovietske aktivity vo Východnej Európe svoj bezpečnostný význam, pretože v r. 1945 prestal existovať «sanitárny kordón» z 1920-tych a 1930-tych rokov, a v prípade pokusu o vojenskú operáciu proti ZSSR by sa Západ už od prvých hodín konfliktu nachádzal

Mŕtva voda

pod tlakom sovietskych pozemných vojsk priamo na svojom území, čo bolo pre ZSSR dokonca aj v prípade antisovietskych ozbrojených aktivít vo Východnej Európe výhodnejšie, než situácia z roku 1941, keď Západom reálne podporované Hitlerovské Nemecko (*s vojenským potenciálom celej Európy*) masívne zaútočilo na ZSSR priamo na jeho území. Nešlo o hypotetickú možnosť: USA od r. 1947 mali stále plán «preventívnej» jadrovej vojny proti ZSSR¹ (*na čo sa pri hodnotení vojny v Kórei stále zabúda*) a nerealizovali ho len kvôli tomu, že úspech operácie s prijateľnými škodami pre seba nebol zaručený, keďže vojenské hodnotenie ZSSR bolo dostatočne vysoké, kým fungovala zotrvačnosť stalinizmu. Udržanie tohto stavu za cenu privedenia vojenských kontingentov do Maďarska, Československa, Poľska a bývalej NDR bolo z vojensko-strategického hľadiska pre ZSSR úplne opodstatnené a zmysluplné.

Výsledkom „nového politického myslenia“ sa vojensko-geografická (*nie politická*) situácia v Európe podstatne zmenila a začala kopírovať situáciu z konca r. 1940. Dnešné režimy v Poľsku a Česko-Slovensku prijali otvorene protiruský postoj, o čom svedčí, okrem iného, zneuctenie a zničenie v Krakove pamätníka Ivana Stepanoviča Koneva (1897 — 1973), vďaka vojenskému talentu ktorého nebol Krakov zmazaný z povrchu Zeme; alebo vydraženie na dražbe sovietskeho tanku, ktorý pri oslobodzovaní ako prvý vstúpil do Prahy 9. mája 1945. V Rumunsku tiež existujú sily majúce teritoriálne nároky k ZSSR. A Maďarsko hneď po rozpustení Varšavskej zmluvy začalo u seba organizovať celosvetové židovské kongresy a uvažuje o vstupe do NATO.

Kým národy týchto krajín vytriezvejú z rusofóbie, tak ich vlády stihnú narobiť množstvo hlúpostí, vrátane vstupu do NATO a povolenia umiestniť na svojom území západné kontingenty a výzvedné služby². V prospech tohto vývoja udalosti nasvedčuje aj legalizácia slobodomurárstva v bývalých socialistických krajinách, a to je, ako vieme z histórie, jednotná celosvetová mafia: ona už davu jednoduchých ľudí bude vedieť vysvetliť „nutnosť“ takýchto krokov. V dôsledku „nového politického myslenia“ sa vojensko-geografická situácia v Európe zmenila v prospech NATO, a ZSSR začal hraničiť s potenciálnym protivníkom, ktorého územie oddeľuje ZSSR od protivníka reálneho, ktorý vedie vojnu na 1. až 4. prioritne zovšeobecnených zbraní a studenú vojnu neukončil. Viceprezident USA Dan Quayle vyhlásil, že NATO v nej zvíťazilo (*„Pravda“*, 03.11.1990, *„Ktože vyhral v studenej vojne?“*); ibaže studená okupácia neprebíha tak, ako by si „vítazi“ želali.

¹ Jedným z takých plánov bola „operácia «Nemysliteľná»“. – pozn. prekl.

² Po štátnom krachu ZSSR sa prognóza potvrdila.

Vojenský odpor a konfrontácia

Takáto zmena vojensko-geografickej situácie si od ZSSR vyžaduje zavedenie moratória na podpísanie akýchkoľvek vojenských dohovorov s NATO a jeho členmi, pretože USA (*ako hlavná sila*) a NATO (*ako celok*) po získaní tejto OČIVIDNEJ výhody svojej vojenskej programy nijako neobmedzili: USA ďalej zväčšujú flotilu svojich lietadlových lodí; nechcú počuť o znížení počtu a likvidácii medzikontinentálnych balistických rakiet a rakiet s plochou dráhou letu na atómových ponorkách, kde majú absolútnu kvalitatívnu prevahu nad ZSSR, vďaka vysokej hlučnosti sovietskych atómových ponoriek, ktorá ich prezrádza; pracujú na vytvorení globálnych zbraňových systémov s kozmickými prvkami infraštruktúry, čím naďalej pokračujú vo svojej starej politike podľa hesla «donútiť k mieru» a plnom diktáte voči „neplnohodnotným“ národom, medzi ktoré talmudisti dávno zaradili aj národy ZSSR.

Znižovanie medzinárodného napätia, ktoré národom neustále omieľali propagátori „nového politického myslenia“, je len dúhový sen, ktorý sa veľmi ľahko rozplynie po demonštrácii vojenskej päste siono-internacizmu zosobnenej v NATO. Saddám Husajn mal absolútnu pravdu pri hodnotení charakteru vojenského zasahovania Západu do vnútroarabských záležitostí v Perzskom zálive: *je to natovsko-sionistická agresia s cieľom udržania monopolne nízkych cien za suroviny a energetické nosiče v globálnom rozdelení práce*. Všetky ostatné vysvetlenia sú buď hlúposť, alebo drzosť.

Ďalšie otázky sovietskej vojenskej výstavby musia byť formulované v súlade s cieľom KONCEPTUÁLNEJ SAMOSTATNOSTI ZSSR, pri ktorej svetoví prostredníci (*lokaji cudzích síl* *) typu G.I.Filšín, G.A.Arbatov, A.D.Sacharov, nebudú hlásať z tribún Kremľa názory Pentagónu (*ako svoje vlastné*) o jeho predstavách prijateľného rozvoja Ozbrojených síl ZSSR, a pri ktorej sa podobné pentagramy prestanú objavovať v sovietskych vojenských programoch. Čo znamená, že ZSSR už nebude po tomto pre Euro-Americký konglomerát FIKTÍVNYM (PROXY) PROTIVNÍKOM¹.

Nevyhnutnosť spoľahlivej ochrany kultúry národov našej krajiny aj samotných národov pred siono-internacistickým otroctvom nás núti kráčať iba touto cestou.

Transformácia fiktívneho protivníka na protivníka reálneho NA ÚROVNI 1. až 4. PRIORITY nevyvolá v konglomeráte toľko nadšenia, aké vyvolalo „nové politické myslenie“. Západ sa pokúsi vyvolať nové kolo pretekov v zbrojení a možno sa pokúsi aj o otvorený vojenský diktát voči ZSSR s cieľom zaistenia (*pre seba*) prijateľnej vnútornej a vonkajšej politiky vo vedení krajiny.

¹ T.j. keď USA tvrdia, že ZSSR je ich protivníkom, ale v skutočnosti sami nepriamo ovládajú jeho armádu. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

Pritom bude, pravdepodobne, v nejakej novej forme obnovený aj mýtus o sovietskej vojenskej hrozbe, a ZSSR v očiach západného davu prejde do kategórie potenciálneho vojenského protivníka, aj keď vládnuca „elita“ — vyššie slobodomurárstvo — bude stále vedieť, že ZSSR nemá snahu o obsadenie cudzích území a zotročenie ich národov formou horúcej vojny vo svojom vektore cieľov. Vojensko-politická situácia ZSSR bude pritom totožná so situáciou na konci 1940-tych rokov, avšak pri novej vedecko-technickej úrovni, a nie po víťazstve v horúcej druhej svetovej vojne, ale po porážke v studenej svetovej vojne. Štartové podmienky ZSSR budú v tomto prípade horšie, než za čias Stalina, avšak lepšie, než boli štartové podmienky Japonska v r. 1945.

Pritom si treba uvedomiť, že Západ na víťazstvo v studenej vojne potreboval 40 rokov; jeho hlavnou zbraňou bolo umenie klamať pomocou pravdivých čiastkových FAKTOV; a podmienkou, ktorá zabezpečila jeho víťazstvo, bola neschopnosť sovietskej „elity“ odpovedať PRAVDOU O PROCESYOCH na klamstvá Západu (*tvorené pravdivými faktami vytrhnutými z kontextu*). Preteky v zbrojení hrali v studenej vojne pomocnú úlohu a ich cieľom bolo vyčerpať ekonomiku ZSSR, avšak nedovedúc vecí do priameho vojenského konfliktu (*Direktíva NSC-68 zo dňa 30.09.1950*). V tomto sa Západu podarilo dosiahnuť úspech vďaka:

1. konceptuálnej nesamostatnosti vedenia ZSSR po r. 1953 až dodnes (*presnejšie do nástupu Putina v r. 2000 **);
2. elementárnej negramotnosti ekonomickej „vedy“ ZSSR v otázkach riadenia národného hospodárstva ako celku;
3. existujúcemu systému režimu „utajenia“ a vymyslenému (*vzhľadom na jeho požiadavky*) umelému rozdeleniu vedecko-technického potenciálu krajiny na „obrané“ a „neobrané“ odvetvia.

Toto všetko vedie k:

- k brzdeniu inovácií a neodvratnej konzervácii vedecko-technických úspechov v „obraných“ odvetviach;
- znižuje tempo a kvalitu vedeckých výskumov na úkor spoločenského rozvoja;
- zvyšuje reálny podiel výdajov do obrany z fondu pracovného času v porovnaní so spoločensky dostatočným podielom na zabezpečenie rovnakej úrovne obranyschopnosti štátu;
- a v dôsledku konceptuálnej nesamostatnosti to znižuje aj samotnú úroveň obranyschopnosti.

Vojenský odpor a konfrontácia

Mnohí z tých, ktorí preklínajú J.V.Stalina za rok 1941 a jeho požiadavku nenechať sa vyprovokovať, budú po prečítaní týchto riadkov šomrať, že takouto argumentáciou ohľadne výsledkov studenej vojny a cieľavedomej politiky ZSSR, vyjadrujúcej záujmy jeho národov, MY SAMI provokujeme Západ k novému kolu pretekov v zbrojení.

Tak sa pozrime do histórie. Od polovice 1950-tych rokov letectvo USA narušilo vzdušný priestor ZSSR viac ako 500-krát. Z toho 10-krát lietadlá vtrhli stovky kilometrov do vnútrozemia. V roku 1954 americké bombardéry preleteli trasou Leningrad — Kyjev — Minsk. V tom čase vojská protivzdušnej obrany (PVO) nemali prostriedky na likvidáciu lietadiel vo veľkých výškach a tento nálet zostal nepotrestaný. Úlohu brzdiaceho faktora pre USA zohrali iné druhy ozbrojených síl ZSSR. Nič sa nezmenilo ani v 1980-tych rokoch.

Dňa 4. apríla 1983 z amerických lietadlových lodí „Midway“ a „Enterprise“ vzlietli lietadlá, ktoré vstúpili 30 km hlboko do vzdušného priestoru ZSSR, kde vykonali cvičné zhadzovanie bômb a niekoľko náletov na pozemné ciele (*„Krasnaja zvezda“ 13 — 15.03.1991*). Zo strany ZSSR nebola vykonaná žiadna protiakcia z «obavy nevyvolať vojnu». O niečo neskôr, 1. septembra 1983 sa juhokórejský Boeing-747 (*linka KAL-007*) svojvoľne votrel do vzdušného priestoru ZSSR, drzo ignorujúc pokusy sovietskej PVO¹ primäť ho k tomu, aby sa vo vzdušnom priestore ZSSR správal podľa jeho zákonov. Lietadlo bolo zostrelené nad Sachalinom, a nie nad Kamčatkou (AKO TO MALO BYŤ UROBENÉ PODĽA SPRÁVNOSTI), kde došlo k nepovolenému vtrhnutiu do vzdušného priestoru ZSSR. Let „Boingu“ v sovietskom vzdušnom priestore bol synchronizovaný s preletom amerického výzvedného satelitu „Ferret-S“ nad príslušnými oblasťami. PVO krajiny sa nevenuje «voľnému lovu» na dopravné lietadlá, a zodpovednosť za incident nesie strana, ktorá vyslala civilnú linku na VÝZVEDNÝ LET.

No pre „perestrojkového“ liberála skúsenosť z obdobia studenej vojny ešte pred „perestrojkou“ — nič neznamená. Pozrime sa na príklad z obdobia „perestrojky“.

Americký krížnik „Yorktown“ a torpédoborec „Caron“ vplávali vo februári 1988 do sovietskych teritoriálnych vôd v regióne Sevastopôľa (*hlavnej základne Čiernomorskej flotily*) a odmietli ich opustiť na žiadosť sovietskej lode. Zbrane použité neboli, no Američania odplávali do neutrálnych vôd až potom, čo hliadková loď „Bezzavetnyj“ rozpárala kotvami trup lode „Yorktown“, a obe lode „Yorktown“ a „Caron“ sa zrazili bokmi o seba (*pri pokuse rozmliažiť svojimi trupmi relatívne malú loď „Bezzavetnyj“*). Pritom, kým my sme dodržiavali moratórium na

¹ Tento typ vojsk bol v Rusku zlikvidovaný počas vojenskej reformy za B.N.Jelčina.

Mŕtva voda

testovanie jadrových zbraní, tak USA vykonávali svoje testy naďalej. A všetky nové druhy zbraní (*vrátane ich nosičov — najmä rakiet*) sa po druhej svetovej vojne vyvíjali najprv v USA, a až potom v ZSSR.

My neprovokujeme Západ k ničomu: on sám pod dohľadom slobodomurárstva realizuje siono-internacistickú politiku vybudovania globálneho davo-„elitárneho“ systému nezávisle od vojenskej politiky ZSSR a nezávisle od rojčenia našej liberálnej „inteligencie“ o mierumilovnom živote v spoločnom európskom dome. F.I.Tjutčev sa už dávno vyjadril k tomuto spôsobu „myslenia“:

*Márna snaha! K rozumu ich neprivedieš:
Čím liberálnejší, tým zvrhlejší sú;
Civilizácia je pre nich fetiš,
Jej idea im však zostáva nedostupná.*

*Čo ako sa pred ňou skloníte, páni,
Od Európy uznanie nezískate:
V jej očiach stále budete,
nie služobníkmi osvietenstva, ale rabmi.*

A kým sovietsky internacista-liberál sníva o prijatí medzi vŕšľudskú „elitu“, tak Západ skúma možnosti vedenia jadrovej vojny proti ZSSR, t.j. aj proti samotnému liberálovi, žijúcom v sovietskom viváriu.

Černobyľská tragédia v jadrovej elektrárni nebola vôbec nešťastnou náhodou, ale JEDNÝM Z MNOHÝCH EXPERIMENTOV na globálnej úrovni dôležitosti, ktorý SPOLU S OSTATNÝMI mal dať odpoveď na otázku: aké sú hranice bezpečného (*pre „elitu“*) použitia jadrových zbraní.

Mechanizmus vzniku Černobyľu ostáva nepochopiteľný len pre detektívne videnie sveta. Šlo o diverziu metódou riadenia štatistických charakteristík procesov, a nie o nájom diverzantov, ktorým bola zadaná konkrétna úloha. Celková úroveň kultúry projektovania a vedeckovo-výskumných prác v podmienkach existujúceho systému režimu „utajenia“ vytvára priaznivé pozadie, na ktorom cieľavedomá infiltrácia potenciálne nebezpečných riešení do projektov prebieha buď absolútne nepozorovane, alebo ako núdzové opatrenie pod tlakom „objektívnych“ okolností. Časť týchto „objektívnych“ okolností umelo vytvára Vyššia atestačná komisia a Akadémia vied ZSSR cez úsilie vedcov a konštruktérov o „vedecké hodnosti a vyznamenania“, ktoré rozdáva táto vnútrovedecká mafia. V ZSSR je veda sionizovaná. Vo výsledku tak každý v miere svojho chápania pracuje pre blaho svojej krajiny, a v miere svojho nechápania pre blaho mafie. Takto sa vytvára potenciál štatisticky predurčeného vzniku

Vojenský odpor a konfrontácia

vysokej havarijnosti na rôznych objektoch už pri ich projektovaní a výstavbe. V štádiu aktívneho používania sa tento potenciál zvyšuje chaosom, panujúcim v inštrukciách na používanie a servisnú údržbu daných objektov, a ich komponentov. Tento potenciál je prakticky prítomný vo všetkých zložitých systémoch, len v niektorých je menší, a v iných väčší. Tento potenciál sa môže spontánne samorealizovať, ale možné je aj „spustiť gombík“ v POTREBNOM čase, pomocou mimozmyslového vplyvu na personál, ktorý následkom toho podnikne chybné kroky. Jednoduchšie povedané, treba im doslova POČAROVAŤ. Toto však veľmi zle zapadá do svetonázoru, ktorý vyrástol z „Materializmu a empiriokriticizmu“, a veľmi tomu nechcú veriť ani tí, ktorých „vyliečil“ Kašpirovský. Ťažko sa tomu verí dovtedy, kým sa človek sám nestretne s podobnými javmi alebo kým sám u seba neobjaví schopnosti „čarovať“.

Existujú však aj iné cesty riadenia štatistických predurčeností. O tom, že v Černobyle nešlo o náhodu, hovorí, napríklad, aj nasledovný článok. Čítajeme noviny „Pulz Tušina“ číslo 14, ročník 1990, „Zákerné zvraty histórie“:

«S akým cieľom sa vedome zamlčovali, prekrúcali a bagatelizovali rozsah a následky Černobyľskej tragédie, zatiaľ čo v zamorených oblastiach žili státisíce ľudí? Bolo treba štyri a pól roka, aby táto katastrofa bola uznaná za planetárnu. Je to sled náhodných udalostí¹, alebo niekoho zlý osud? Treba podrobne preskúmať aj ten fakt, že desať dní pred katastrofou sa v novosibírskych novinách „7 dní“ № 17 zo dňa 16. apríla 1986 náhle objavil podivný symbol – obdĺžnik s krúžkami (*schematické zobrazenie reaktora*). A v ňom na 6. mieste (!) (*ak počítame sprava do ľava, ako je zvykom v hebrejčine*) bola namiesto krúžku zobrazená nepravidelná šesťcípá hviezda, pripomínajúca výbuch. Televízny program začína od 21. apríla. Počnúc 21. aprílom, odrátame týchto 6 krúžkov-dní a dostaneme dátum 26. apríl, ktorý je v danom čísle novín zdvojený červenou farbou. Novosibirski patrioti sa začali zaujímať o tieto záhadné fakty a pokúšali sa objasniť súvislosti. Hneď ich označili za antisemitov a „ruských fašistov“».

* * *

Toto je opis používania asociatívno-obrazno-logického systému kódovania informácie za účelom obežníkového odovzdania správy

¹ Inými slovami: bezštruktúrne riadenie.

Mŕtva voda

zasväteným osobám prostredníctvom bežných médií. Všetci sa s ním stretávajú v detstve pri hádaní slabikových hádaniek a rébusov. Tlač a televízia často obsahujú takéto rébussy, ale pre dospelákov — „slobodných“ murárov. Kľúče k rébusom sa nachádzajú v židovskej „vede“ kabale. Keďže väčšina obyvateľstva, dokonca aj židovského, nie je s touto vedou dôkladne oboznámená a nemá potrebné stereotypy na rozpoznávanie javov a obrazov, tak upozornenia na fakty, podobné uvedenému, vníma ako blúznenie schizofrenikov, mysliac si, že jediný spôsob kódovania informácie (*ktorý poznajú z detektívok*) je zmena textu na čísla pomocou knižočky od Goetheho¹. Táto otázka sa tiež týka informačnej bezpečnosti, ale v príslušnej kapitole sme ju nerozoberali kvôli jej veľkému rozsahu a zložitosti.

* *
*
*

A ďalej je všetko jednoduché. Dochádza k rádioaktívnemu zamoreniu oblasti. Aby bolo postihnutých čím viac ľudí, tak o jeho rozsahu mlčia. K odstráneniu následkov je privolaná Medzinárodná agentúra pre atómovú energiu (IAEA), OSN atď., a informácia o tomto rozsiahlom experimente postupuje do Pentagónu, kde odborníci na základe veľkého štatistického materiálu majú možnosť spresňovať svoje matematické modely týkajúce sa otázok použitia jadrových zbraní a prognózovať na tomto základe následky jadrového konfliktu. Potom zostáva už len navrhnúť ZSSR (*fiktívnemu protivníkovi*) jeden z variantov OSV² (3, 4, 5 ...), a to taký, aby „preventívny jadrový útok“ zo strany USA a následná katastrofa jadrovej vojny zostala ohraničená územím ZSSR, a možno niektorými rajónmi USA, a nenadobudla globálny rozmer, čo garantuje zachovanie „elity“ a davo-„elitarizmu“.

Výskumy následkov Černobyľa sú v ZSSR válvami pre mafiu vo vede.

Černobyľ je pre Západ základom na zákulisné vydieranie hrozbou zopakovania tejto katastrofy na hociktorej inej jadrovej elektrárni, presne podľa odporúčaní povestných „Sionských protokolov“.

OSV sú tiež riadením štatistických predurčeností.

Podobne bol zinscenovaný aj rozsiahly experiment ohľadom zhodnotenia možností vzniku jadrovej zimy: bol ním požiar kuvajtského

¹ Cez dohodnutú stranu nejakej knihy sa určia čísla písmen abecedy, a text sa ďalej kóduje pomocou týchto čísel, alebo pomocou posunu v abecede. – pozn. prekl.

² OSV — obmedzenie strategickkej výzbroje. (tzv. dohody SALT 1 a 2 (*Strategic arms limitation talks*) a START 1, 2 (*U.S-Soviet strategic arms reduction treaty*) – zmluva o jadrovom odzbrojení).

Vojenský odpor a konfrontácia

ropného priemyslu. Emisia sadzí sa dá vyhodnotiť presne, a nie len odhadom. Potom už zostáva len porovnávať meteorologické informácie s mnohoročnou štatistikou, a spojiť ich s cyklami slnečnej aktivity atď.

* * *

Príslušník davu s krátkou pamäťou si pamätá akurát to, že do Kuvajtu vstúpil Irak, čím vlastne vyvolal konflikt. Ten istý príslušník davu si už ale nepamätá, že celé 1970-te roky písala armádna tlač USA o tom, že tretia svetová vojna sa začne vtrhnutím ZSSR do Perzského zálivu. To znamená, že USA sa na to pripravovali už dávno, vytvárali informačné pole a čakali iba na vhodnú súhru udalostí: siono-internacistická „perestrojka“ v ZSSR k tomu vytvorila podmienky. Nebolo možné strácať čas: Kuvajt začal systematicky zvyšovať kvóty ťažby ropy a preniesol svoje pohraničné stanovišťa o 70 km ďalej do irackého vnútrozemia. Potom vystúpil Irak; a OSN následne obnovila „spravodlivosť“. ZSSR tu vystúpil ako lokaj siono-internacizmu.

* *
*

Celkovo sa vojna konglomerátu proti ZSSR prejavila ako Černobyľ (*počet blokov jadrovej elektrárne predstavuje počet výbuchov*), arménske zemetrasenie, výbuch plynovodu v Baškirsku, požiare vo vlakoch, požiar kuvajtského ropného priemyslu, Bhopal (*priemyselná katastrofa na chemickom kombináte v Indii*), ktoré sa udiali v približne rovnakom čase, na rovnakom teritóriu, zasiahli územia celých štátov, ktoré sa zúčastnili konfliktu alebo s nimi susedili¹.

USA sú verní princípu «mier pomocou donútenia». Vojna v Iraku však ukázala, že vojenské operácie konglomerátu proti ZSSR bez použitia jadrových zbraní nemôžu prebiehať v podobe „blitzkriegu“ (*bleskovej vojny*), pretože konglomerát nedokáže zabezpečiť rovnakú alebo väčšiu palebnú silu proti ZSSR, než akú predviedli v Iraku (*ZSSR prevyšuje Irak teritoriálne 51-krát, a počtom obyvateľstva 18-krát*). To znamená, že v súčasnej dobe NATO nie je schopné vojenského diktátu voči ZSSR bez hrozby použitia jadrových zbraní, dokonca ani pri dnešnom rozvrate riadenia v krajine a vedecko-technickom zaostávaní. Vojna tak môže mať len zdĺhavý charakter, a NATO pri nej utrpí značnú škodu v prospech Japonska a Východnej Ázie, čo je pre siono-internacizmus neprijateľné.

¹ Čím sa z pohľadu Západu stali tiež potenciálnym cieľom (ako „kolaterálne“ škody procedúr zničenia politicko-ekonomických väzieb aktuálneho nepriateľa). – pozn. prekl.

Mŕtva voda

Východiskom z tejto situácie by bolo, keby sa NATO zrieklo svojej biblickej koncepcie expanzie a princípu «mier pomocou donútenia». No v činoch USA (*hlavnej vojenskej mašinerie NATO*) zatiaľ nič nesvedčí o zrieknutí sa tohto princípu: *skutkami, nielen slovami*.

Pri pokračujúcej expanzii siono-internacizmu a spoliehaní sa na princíp «mier pomocou donútenia» je NATO nútené zaoberať sa problematikou použitia jadrových zbraní a iných druhov zbraní hromadného ničenia v rámci vývoja a optimalizácie svojich vojenských doktrín. Súhlas ZSSR s diktátom NATO problém mierového rozvoja ľudstva (*hoc aj v davo-„elitárnom“ stave*) nevyrieši, pretože Čína a Japonsko majú svoj vlastný uhol pohľadu na otázku globálnej nadvlády siono-internacizmu a na otázku udržiavania «mieru na celom svete» prostredníctvom NATO z pozície sily. Majúc dočinenia so siono-internacistickou expanziou, sa tu stretávame s javom, pre ktorý štátne hranice majú asi taký význam, ako pre človeka chodiaceho v lese, ktorý čo-to započul o hraniciach, ktoré si tam vytýčili medvede. Práve preto zrieknutie sa samostatnej politiky zo strany ZSSR, a jeho odzbrojenie, nie je žiadnou spásnou obeťou v mene celého ľudstva, ako sa to pokúšajú interpretovať medziregionáli. NATO iba zmení svojho hlavného protivníka: stane sa ním Čína alebo Japonsko, zatiaľ sa im darí udržiavať rozkol v arabskom regióne. Geografická poloha ZSSR predurčuje jeho úlohu v spoločnom „JEVROPEJSKOM“ (*európskom/židovskom*) dome, v prípade ak sa podriadi politike konglomerátu: byť hlavnou silou vyvíjajúcou vojenský tlak na Japonsko, Čínu, islamský región, byť ochrancom hlineného hrnčeka so „všeľudskými“ hodnotami, stráženými v „neutrálnom“ Švajčiarsku pred „zákernými samurajmi“, ktorí sa zaprisahali, že v roku 2000 vystroja Američanom ekonomický Pearl Harbour. A preto sa odzbrojenie aj tak nepodarí. Z jednej strany sa má ZSSR stať miestom dislokácie ekologicky škodlivých a nebezpečných prevádzok, a z druhej strany preliať svoj intelektuálny potenciál do záležitostí okolo siono-internacistickej expanzie do Ázie. Pritom nejde reč o ZSSR ako jednotnom štáte, ale o konglomeráte namyslených bábkových „suverenít“ v hraniciach ZSSR, ako to predpokladal hitlerovský plán «Ost» a následné direktívy NSC USA. Rozdiel medzi nimi je len v tom, že v pláne «Ost» predstavoval hlavnú silu vonkajší agresor spoliehajúci sa na podporu piatej kolóny, a v pláne «Perestrojka» mala hlavnú silu tvoriť urečnená račkujúca piata kolóna spoliehajúca sa na potenciálneho vonkajšieho vojenského agresora.

Za týchto podmienok bude NATO stále pracovať na zdokonaľovaní jadrových zbraní a iných druhov zbraní hromadného ničenia kvôli vytváraniu tlaku na Čínu, Japonsko, arabský región (*v prípade jeho konsolidácie*). Snaha odsunúť vojenskú zmysluplnosť použitia jadrových

Vojenský odpor a konfrontácia

zbraní, navýšiť jadrový potenciál v prípade vojenského konfliktu, vedie k vývoju vysoko presných systémov doručenia obyčajných konvenčných hlavíc do cieľa a zvyšovaniu ničivej sily nejadrových bômb (*rozptylenie výbušných aerosolov do objemného oblaku a ich explózia a pod.*). Snaha USA trafiť sa okrídlenou raketou, letiacou v malej výške a skrývajúcej sa v reliéfe krajiny, do otvoreného vetracieho okienka vzdialeného 2000 morských míľ od miesta štartu, odráža práve túto cestu rozvoja ich ozbrojených síl. Pri dosiahnutí úspechov v tomto smere, a po vytvorení globálneho systému PVO, PRO, PLO¹, možno pristúpiť na radikálne zníženie jadrovej výzbroje, keďže:

- po prvé, prvý úder možno naniesť nejadrovými prostriedkami s vysokou presnosťou a zvýšenou ničivou silou, čo by malo zničiť infraštruktúru riadenia, energetiky, dopravy a ozbrojených síl. Po tomto možno pristúpiť k bežným vojenským operáciám v nádeji, že vojna nenaberie zdĺhavý charakter a bude prebiehať len na území ZSSR; svojím charakterom bude podobná vojenským cvičeniam a zavŕši sa rozhodným víťazstvom;
- po druhé, radikálne zníženie jadrovej výzbroje zároveň radikálne ZVYŠUJE efektívnosť komplexného globálneho systému PLO — PRO — PVO, ktorého prvkom je aj SOI². Pritom ak protivník, ktorý utrpel porážku nejadrovými zbraňami zo strany NATO, nanesie jadrový úder, tak možno očakávať pomerne nízku úspešnosť tohto úderu a škody budú RELATÍVNE nízke, avšak JADROVÝM agresorom sa tu stáva obeť prvotnej agresie NATO. To mu dáva (v mediálnom obraze) „morálne právo“ naniesť odvetný jadrový úder, víťazne ukončiť vojnu proti ďalšej krajine na zozname „impérií zla“ a očistiť sa tým v očiach „slobodne“ „mysliaceho“ MEDZINÁRODNÉHO „spoločenstva“.

V čase mieru, po radikálnom znížení jadrovej výzbroje, možno takýmto scenárom zastrašovať a vydierať, uskutočňujúc tak vojenský diktát. Odporúčanie Inštitútu USA, aby ZSSR nevyvíjalo svoje vlastné vysoko presné zbrane, dokonale vyhovuje práve tomuto scenáru, pretože USA už svoj strategický systém protilodnej obrany (PLO) má; strategický systém PVO na ochranu pevniny môže byť zorganizovaný včasným rozmiestnením lietadlovej flotily na ohrozených miestach a rozmiestnením vojenského letectva na území Kanady (zmluvného spojenca). V takomto

¹ PVO, PRO, PLO — protivzdušná, protiraketová a protilodná obrana.

² SOI — «Strategická obranná iniciatíva» je názov programu USA, iniciovaného za vlády R.Reagana, ktorého cieľom bolo vytvorenie systému protiraketovej obrany s prvkami umiestnenými na orbitách Zeme a blízkeho kozmu.

Mŕtva voda

prípade na zvyšné letectvo na území USA dosiahnu už len malé skupiny lietadiel či ojedinelé lietadlá, ale nie celá sila strategického letectva protivníka. SOI (*strategická obranná iniciatíva*) je v podstate strategickým systémom PRO na ochranu pevniny a môže byť posilnená zónovými a objektívnymi systémami PRO. Koľko to všetko bude stáť je nepodstatné, čo musí byť jasné každému, kto čítal ekonomickú časť tejto knihy. Davu vždy objasnia, prečo si musí utiahnuť opasok. Cieľ — zavŕšenie globálnej expanzie — svätí prostriedky.

V tomto svetle «asymetrické riešenie» pre ZSSR vyzerá nasledovne:

- nevytvárať vysoko presné systémy doručenia hlavíc na cieľ (*rakety s plochou dráhou letu atď.*), aby sme vraj «neprovokovali» pravdepodobného protivníka a zabezpečili mu tak beztretnosť (*nemožnosť našej odvety*) v prípade jeho agresie vojenskými prostriedkami;
- nevytvárať flotilu lietadlových lodí, aby v prípade potreby nemalo sovietske letectvo (*protiľodná a strategická ochrana*) pri prelete nad morom žiadnu ochranu zo strany stíhacieho letectva, a strategické letectvo USA aby sa tak stretávalo so sovietskymi stíhačmi protivzdušnej ochrany¹ len nad pevninou; uľahčiť aktivity systému protiľodnej ochrany NATO v otvorených priestoroch oceánu, kde sovietske ponorky nebudú mať krytie nadvodných síl;
- nevyvíjať monitorovacie systémy, a protiraketovú ochranu s prvkami lokalizovanými v kozme;
- likvidovať medzikontinentálne balistické rakety (MBR) na železničných a iných mobilných nosičoch, aby sa tak znížila neurčitosť (chyby) vo výpočtoch strategického velenia USA;
- robiť to všetko bez koktania o znížení počtu medzikontinentálnych balistických rakiet NATO (*a nie USA*) lokalizovaných na mori, vnášajúcich najväčšiu neurčitosť do výpočtov Generálneho štábu ZSSR, vzhľadom na absolútnu prevahu atómových ponoriek USA v akustickej skrytosti pred sovietskymi atómovými ponorkami a prostriedkami protiľodnej ochrany (*strategický systém protiľodnej ochrany ZSSR nemá*).

Všetko, čo týmto podmienkam nevyhovuje, sa označuje za nadmernú vyzbrojenosť ZSSR a musí byť radikálne znížené, predovšetkým tanky, delostrelectvo a letectvo pozemných vojsk ZSSR, ktorých existencia v prípade konfliktu vedie ku zdĺhavej vojne s ťažko predvídateľným

¹ Vojská protivzdušnej ochrany (*ako samostatný druh ozbrojených síl zahrňujúcich letecké útvary a delostrelecko-raketové útvary*) boli zlikvidované počas reforiem na príkaz B.N.Jeľcina.

Vojenský odpor a konfrontácia

výsledkom, keďže Západ si zvykol na cvičiskovú vojnu s fiktívnym protivníkom, a nemá v láske ostré tankové boje pod útokom stíhacieho letectva. Názorne o tom svedčí «nečakane» rýchle ukončenie vojny v Iraku.

A toto všetko prebieha na pozadí situácie, keď dokumenty CIA a NSC USA počas všetkých povojnových rokov odrážajú ten fakt, že ZSSR nemôže zahájiť ZMYSLUPLNÚ vojnu proti NATO; že za celú dobu studenej vojny ani starý TU-16, ani „strašný“ TU-22M «backfire» nelietal nad Cansasom či Washingtonom a neimitovali tam zhadzovanie bômb na pozemné ciele USA.

Štáty konglomerátu do konca 2. svetovej vojny ešte neboli pod drvivým tlakom nadnárodných korporácií a v miere svojho chápania sa relatívne nezávisle snažili hájiť svoje národné záujmy vo vzťahoch medzi sebou. V tom čase tiež prebiehali snahy dohodnúť sa na znížení zbrojenia. Preto je tak dôležité pochopiť reálny význam rokovaní o obmedzení zbrojenia (*pri zaistovaní mierového spolužitia a znižovaní škôd v prípade vojny*) za podmienok relatívne nezávislej politiky rokujúcich **potenciálnych protivníkov**.

Bol to, totiž, celý „civilizovaný“ „demokratický“ svet, ktorý v r. 1897 odmietol návrh „neohrabaného“ Ruska o celkovom odzbrojení, vyjadrený „krvavým“ Nikolajom II.

Potom sa Nemecko a Veľká Británia pokúšali samostatne dohovoriť na udržaní určitého pomeru v početnosti svojho loďstva. No dohodnúť sa im nepodarilo: o výsledku pretekov v stavbe vojnových lodí nakoniec rozhodol pomer priemyselných potenciálov. K pokusom obmedziť rozvoj vojenského letectva a ponoriek (*zbraní, ktoré prvýkrát vycerili zúbky v 1. svetovej vojne*) nedošlo.

Hoci je Nemecko považované za iniciátora 1. svetovej vojny, no reálne to tak nie je, keďže Nemecko bolo VTIAHNUTÉ¹ do 1. svetovej vojny ešte predtým, než si dokázalo zabezpečiť svoju prevahu na mori, čím by vzájomne izolovalo svojich potenciálnych protivníkov a rozdrobilo ich vojensko-ekonomický potenciál. Ak by preteky v stavbe bojových lodí trvali v podmienkach mierového spolužitia o 5 až 7 rokov dlhšie, Veľká Británia by aj bez boja odovzdala vládu nad morami Nemecku a Rusku, a jej koloniálne impérium by sa rozpadlo pod tlakom požiadaviek „voľného trhu“ a národnej nezávislosti kolónií už v 1930-tich rokoch.

Keďže Nemecko a Rusko boli v tých rokoch samovládncami monarchiami, a ich národný kapitál mal sklon k anti-„semitizmu“, tak

¹ Táto skutočnosť je podrobnejšie opísaná v pracovných materiáloch (1988 – 1991) Vnútrošného Prediktora ZSSR „Rozhermetizácia“, na základe ktorých bola aj napísaná „Mŕtva voda“.

Mŕtva voda

siono-slobodomurárstvo (*zosobnené Velkou Britániou*) chrániace svoje „právo“ vládnuť svetu — pošťvalo tieto dve impériá proti sebe. Príčinou vojny bol však rýchlejší (*v porovnaní s Velkou Britániou*) rast vojensko-ekonomického potenciálu Nemecka. Samotný vojenský stret bol výsledkom NEŠIKOVNOSTI POLITIKOV Nemecka a Ruska v tomto kritickom období zmeny európskeho ekonomického lídra, snažiaceho sa o KONCEPTUÁLNU samostatnosť, no NENESÚCEHO globálnu zodpovednosť za svoju koncepciu.

Po 1. svetovej vojne boli pokusy dohodnúť sa na zákaze vojenského letectva a chemických zbraní, avšak na začiatku 2. druhej svetovej vojny mali všetky bojujúce strany tieto typy zbraní vo svojich vojenských arzenáloch. Na niečom sa podarilo dohodnúť len v oblasti morskej výzbroje. Všetci sa zamerali na obmedzenie výkonu delostreleckej výzbroje lodí, vrátane lietadlových lodí a ponoriek. Zoskupenie lietadlových lodí a ponoriek s delostreleckými loďami na základe delostreleckého výkonu poukazovalo na idiotizmus vysokých predstaviteľov dohovárajúcich sa krajín. Podarilo sa dohodnúť na obmedzení výtlaku veľkých bojových lodí na 35 000 ton; krížnikov na 10 000 ton; na podiele lietadlových lodí v tonáži flotily na úrovni cca 1/3 tonáže veľkých bojových lodí; na obmedzeniach celkovej tonáže vojenských flotíl každej zo zúčastnených krajín.

Výsledky realizácie dohôd boli také, že krížniky a veľké bojové lode boli vo všetkých technických manuáloch deklarované s maximálne povoleným výtlakom, no v skutočnosti boli väčšie. Japonsko si naprojektovalo sériu krížnikov s takými parametrami, aby v prípade potreby mohlo na nich vymeniť delostrelecké veže s hlavným kalibrom za väčšie kalibre. V polovici 1930-tich rokov sa ukázalo, že ich vytúžená bojová loď, naprojektovaná podľa najnovších požiadaviek, sa nezmestí do predpísaného výtlaku 35 000 ton, a odborná tlač vojenského námorníctva sa začala zaoberať problematikou vytvorenia a uzákonenia novej triedy „lídra bojových lodí“. Japonsko medzinárodné dohody aj tak veľmi nedodržiavalo, a akonáhle narazilo na nemožnosť vytvorenia kvalitných (*podľa ich predstáv*) lodí v rámci dohodnutých limitov, jednoducho ich ignorovali. Výsledkom toho bolo vytvorenie dvoch bojových lodí typu „Jamato“ s výtlakom 72 000 ton a delami s kalibrom 457 mm; obe tieto monštrá boli potopené letectvom. ZSSR sa pre svoje bojové lode ohraničil výtlakom 62 000 ton a delami s kalibrom 406 mm (*neboli však do začiatku vojny dostavané*).

Rozhovory o „lídrovi bojových lodí“ boli sprevádzané uisťovaním, že z hľadiska kritéria «cena vs. efektivita» bude ničenie nepriateľských bojových lodí pomocou vlastných bojových lodí stáť menej, než ich

Vojenský odpor a konfrontácia

ničenie pomocou letectva. Z vysokopostavených činiteľov vojenského námorníctva rôznych krajín vyjadrili správny pohľad o prioritě lietadlových lodí nad ťažkými delostreleckými loďami len japonský generál I.Jamamoto a sovietsky N.G.Kuznecov. Nasledovná konferencia ohľadom morskej výzbroje v r. 1936 bola neúspešná, a v r. 1939 dohody už celkom stratili zmysel, a prestali sa dodržiavať.

Vojna však ukázala, že väčšina bojových lodí bola potopená letectvom (*a tak všetky predvojnové úvahy podľa kritéria «cena vs. efektivita» zapadli prachom*), a menšina delostreleckou paľbou veľkých bojových lodí a krížnikov, o ktorých obmedzenie sa tak snažili v rámci dohôd. No mimo ZSSR väčšina lietadlových lodí a ponoriek, ktoré tiež preukázali svoju efektivitu, bola postavená až počas vojny, vychádzajúc pritom z bojových skúseností a vojenských potrieb. A samotné medzinárodné dohovory sa prejavili len v obludnosti mnohých lodí, ktoré boli postavené v čase, keď do tesných rámcov medzinárodných dohôd sa pokúšali napasovať čo najviac brnenia a výzbroje, čo sa následne prejavilo dodatočnými ľudskými obeťami, keď počas bojov sa tieto obludy potápali následkom chýb vo vlastných projektoch.

Z toho možno pochopiť, že žiadne dohody o obmedzení a znížení zbrojenia vojny neodvracajú; a v prípade zdľhavej vojny, ktorá nemá charakter cvičiskovej vojny, sa takéto dohody neodrážajú ani na znížení škôd, ktoré vznikajú behom vojny.

A bola to rovnováha strachu, ktorá zachránila obyvateľov bojujúcich krajín v 2. svetovej vojne pred masovým použitím chemických zbraní, nie *«sucharevská konvencia» uzavretá Panikovskými v Haagu¹*. Chýbajúca rovnováha strachu v prípade jadrových zbraní vyústila do Hirošimi a Nagasaky, pretože „demokratické“ vedenie USA nikdy nedisponovalo dobrou vôľou². Ku koncu vojny s Nemeckom mal ZSSR vo výzbroji svojho letectva aj okrídlené rakety X-10, no „krvilačný“ Generalissimus Sovietskeho Zväzu zakázal ich použitie, pretože použitie okrídlených rakiet na nemecké mestá by viedlo k nezmyselným obeťam na životoch u civilného obyvateľstva: v tej chvíli už bolo známe, že najväčšie straty v ZSSR tvorilo civilné obyvateľstvo, obeť genocídy okupantov, a nie celkom „zákonité“ straty príslušníkov armády a námorníctva.

* * *

¹ Postava a scéna z filmu „Zlaté teľa“. – pozn. prekl.

² Bernd von Wittenburg vo svojej knihe „Šach planéte Zem“ (*Maskva, „Novaja planeta“, r. 1997*) informuje, že Japonsko ešte v marci 1945 kontaktovalo USA prostredníctvom ZSSR s návrhom kapitulácie. Odpoveďou však bolo mlčanie, keďže USA nutne potrebovali „živý“ skúšobný polygón na globálnu demonštráciu sily v podmienkach vojensko-politickej reality.

Mŕtva voda

Tlačou sa mihla informácia, že na bombe zhodenej na Hirošimu bolo napísané «Za obete „Indianapolisu“». Tak sa volal americký križník, ktorý túto bombu dopravil z USA na bojovú scénu, a na spätočnej ceste bol potopený japonskou ponorkou aj s celou (*alebo takmer celou*) svojou posádkou (*približne 800 ľudí*). Križník sa po zásahu torpéda prevrátil vďaka nízkej kultúre projektovania svojich tvorcov, keď sa riadili ich washingtonskou dohodou o obmedzení morskej výzbroje. Zostáva už len vyjadriť ľútosť, že „Indianapolis“ nebol potopený už vtedy, keď bombu viezol: 140 000 civilných obyvateľov Hirošimi by zostalo nažive. Veľmi špecifická je aj skutočnosť, že USA zhodili atómovú bombu na dve civilné mestá, ale hlavnej námornej základne Japonska — Kjure, sa ani nedotkli. Celkové straty USA vo vojne v rokoch 1941 — 1945 tvorili okolo 400 000 ľudí. Takáto je reálna mravnosť siono-internacizmu vo vojne. A vojna je pokračovaním politiky „inými“ prostriedkami.

USA a Izrael chcú iných učiť dodržiavaniu práv človeka (*podľa Talmudu je človekom iba žid*), a pritom sami majú na svedomí genocídu jak pôvodného obyvateľstva svojich krajín, tak aj iných národov.

*

*

*

Odvrátenie a vykorenenie vojen nie je v silách vojenských dohôd. Vojenské dohody majú len podriadený charakter. Avšak realizácia článkov vojenských dohôd, narušajúcich vojenskú rovnováhu, vytvára potenciál, ktorý pri nedostatku dobrej vôle vo vedení štátov, ktoré sa stali potenciálnymi protivníkmi, môže vyústiť do vojny. Liberálna slniečkárska verejnosť nepozná reálne zloženie ani kvalitu výzbroje ZSSR a NATO, a nie je dokonca oboznámená ani s textami dohôdov a ich príloh, zdanlivo uzavretých v záujmoch národov danej krajiny (*a celého sveta*), avšak skrývaných pre nimi, a preto ich nadšenie z minulých a budúcich SALT (*dohovorov o obmedzení strategických zbraní*) je očividne neprimerané; a to obzvlášť pri konceptuálnej nesamostatnosti vedenia ZSSR a legalizácii „B'nai B'rith“, „Rotary klubu“ a ďalších slobodomurárskych štruktúr. Rovnako neprimerané sú aj názory vojenských predstaviteľov, ktorý uvažujú výlučne v kategóriách svojho vlastného druhu ozbrojených síl, a nie v kategóriách celého vojensko-ekonomického potenciálu krajiny a jej POTENCIÁLNYCH (*nie pravdepodobných*) PROTIVNÍKOV. Potenciálni protivníci majú o sebe viac než dostatok informácií, aby mohli adekvátne zhodnotiť zámery znepriatelenej strany. Z toho dôvodu reálna hrozba vojny sa spája len:

Vojenský odpor a konfrontácia

- s ambicióznosťou znepriateľených strán v krízových situáciách a približnej rovnosti ich vojensko-ekonomických potenciálov (*I. svetová vojna, Karibská kríza*);
- s vojenským diktátom silnej krajiny voči vyložene slabšej (*nemecká okupácia Rakúska, Československa, Belgicka atď.*);
- s chybami agresora vo vyhodnotení reálneho vojensko-ekonomického stavu a možností potenciálnej obeť agresie, nepoddávajúcej sa vojenskému nátlaku cez slová a názny (*zaútočenie Nemecka na ZSSR v r. 1941*);
- s chybami automatizovaných systémov riadenia ozbrojených síl, keď rýchlosť prostriedkov vydávajúcich rozkazy prevýši rýchlosť prostriedkov na kontrolu správnosti rozkazov, alebo pri poruche či absencii takýchto kontrolných obvodov atď.

Z uvedených príčin reálna hrozba vzniku vojny bola počas celého povojnového obdobia oveľa nižšia, než o tom písali noviny na Západe a v ZSSR. Nebezpečenstvo v tomto zmysle predstavovala iba Karibská kríza, keď ZSSR na krátky čas dostihol (*zotrvačnosťou stalinizmu*) REÁLNU, a nie deklarovanú vojenskú paritu s NATO. A hoci lietadlové lode ani vyváženú oceánsku flotilu sme vďaka iniciatíve N.S.Chruščova nemali, no atómové ponorky ZSSR boli vtedy kvalitatívne približne na úrovni amerických, čo vnášalo dostatočne vysokú neurčitú do kalkulácií USA. Samotnú hrozbu však nepredstavovalo dosiahnutie vojensko-strategickej rovnováhy oboch strán, ale ambicióznosť a nervozita vedenia USA a ZSSR, ktorá sa predstavila v eskalácii vzájomných hrozieb počas krízy. A ako vieme, ambicióznosť a nervozita sa nedá obmedziť žiadnymi dohodami. Našťastie (*pre nás všetkých*) jak N.S.Chruščov a spol., tak aj J.F.Kennedy a spol. mali dosť rozumu sa včas zastaviť, a v ozbrojených silách ani jedného zo štátov nedošlo k prípadom svojvoľnosti pri použití zbraní¹.

¹ Vráťane tých jadrových, hoci sovietsky generál slúžiaci na Kube sa pred svojimi kolegami vyjadril v tom zmysle, že on na príkaz z Moskvy čakať nebude a v prípade krajného ohrozenia pustí na USA jadrové rakety.

Napriek tomu, že ZSSR v momente Karibskej krízy už bolo zo všetkých strán obkolesené vojenskými základňami USA-NATO (*najmä letiskami schopnými prijímať strategické letectvo*), a v Turecku už boli rozmiestnené americké jadrové rakety, tak odvetný krok ZSSR s rozmiestnením rakiet na Kube poškodil hlavne Sovietsky zväz: vo vojensko-strategickej oblasti nám tento krok nedal nič (** okrem takto vyjednaného tichého čiastočného stiahnutia amerických jadrových rakiet na oplátku z Turecka*), a Západu dal zámienku vytvárať z nás vo svetových médiách obraz nepriateľa (** a USA tiež poskytla ďalšiu zámienku pre intenzívnejšiu vojenskú okupáciu a eskaláciu teroru vo Vietname*).

Mŕtva voda

Napriek tomu, že experti úradu admirála Kanarisa (* šéf *Abwehru*) predpovedali zdĺhavý charakter vojny, A.Hitler ich ignoroval a dopustil sa chyby v hodnotení vojenského stavu a možností ZSSR vo vzťahu k Nemecku. Vina vedenia ZSSR bola len v jednom: ZSSR nedokázal vo vojne s Fínskom v rokoch 1939 až 1940 alebo iným spôsobom predviesť svoj dostatočne vysoký vojenský rejting. Hitler sa ponáhľal, pretože aj podľa nemeckých hodnotení by bol rejting ZSSR do r. 1942 príliš vysoký, a dopustil sa chyby pri hodnotení jeho aktuálneho rejtingu. O príčinách nízkeho vojenského rejtingu ZSSR v r. 1950 pohovoríme osobitne neskôr.

Veľkú Vlasteneckú vojnu vyhral ZSSR. Je o tom napísaných veľa kníh a vymenované sú aj príčiny: reálne aj vymyslené. My uvedieme tie hlavné.

Po prvé, nebola prítomná pluralita názorov rôznych diletantov, miešajúcich sa do cudzích kompetencií (*mimo oblasť svojho profesionalizmu*) a prijímajúcich riadiace rozhodnutia bezstarostne a nezodpovedne. Prevládala jednotná ideológia, spoločná pre všetkých. To zahŕňa 1. až 3. prioritu zovšeobecnených prostriedkov riadenia/zbraní. Z toho dôvodu sa ZSSR v r. 1941 stal ŠTÁTOM-SUPERKONCERNOM, ktorý možno nie najlepšie **zvládal** zabezpečovanie potrieb v civilnom živote, no dostatočne dobre **ZVLÁDOL** vytvorenie svojho vojensko-ekonomického potenciálu¹. Oneskorenie v tomto nemalo pre krajinu samovražedný charakter.

PERESTROJKOVÝ PLURALIZMUS CHYBNÝCH NÁZOROV (*A POTREBNÝ JE LEN JEDEN — SPRÁVNY*) JE NEBEZPEČENSTVOM PRE KRAJINU VO VOJNOVOM STAVE, PRETOŽE ZNIŽUJE JEJ VOJENSKÝ REJTING.

Po druhé, bola zaistená jednota riadenia národného hospodárstva a ozbrojených síl cez štruktúry podriadené Politbyru ÚV VKS(b)², Štátnemu obrannému výboru, Generálnemu štábu a Hlavnému stanu vrchného velenia. Osobná zásluha J.V.Stalina v koordinácii činnosti týchto štruktúr je nespochybniteľná³.

PERESTROJKOVÁ PREHLIADKA SUVERENÍT A ROZPAD RIADENIA NÁRODNO-HOSPODÁRSKEHO KOMPLEXU PREDSTAVUJE Z VOJENSKÉHO HĽADISKA NEBEZPEČENSTVO PRE KRAJINU AKO CELOK, A HLAVNE PRE ŠTÁTY KTORÉ

¹ Knihy „Ladoborec“ a „Deň «M»“ V.Suvorova-Rezuna, „Operácia «Búrka»“ I.Buniča sú zaujímavé v tom zmysle, že osvetlili tú ohromnú prácu, ktorú sovietsky ľud absolvoval pod vedením J.V.Stalina v rámci príprav na neodvratne blížiacu sa vojnu Západu proti regionálnej civilizácii Rusko, ktoré chcelo kráčať svojou vlastnou dejinnou cestou. Táto kniha bola z rôznych príčin zamlčovaná v celom povojnovom období.

² Ústredný výbor vŕszvázovej komunistickej strany (boľševikov). – pozn. prekl.

³ A dodnes nielenže nie je priznaná v oficiálnych učebniciach tzv. «histórie vlasti», ale je dokonca cielene prekrucovaná a skrytá v zamlčaniach.

Vojenský odpor a konfrontácia

UVERILI VO SVOJU DOMNELÚ „SUVERENITU“⁴, PRETOŽE ZNIŽUJE JEJ VOJENSKÝ REJTING.

Po tretie, existoval kult tézy: «Služba v Ozbrojených silách je posvätným dlhom a čestnou povinnosťou občana ZSSR». Termín «všeobecná branná poVINNOSŤ» sa vytratil zo slovníkov s prijatím Ústavy r. 1936 na návrh občanov, ktorí sa necítili byť otrokmi, ale PRAVÝMI páni seba samých, a nie vinnými pri posudzovaní projektu ústavy. Ozbrojené sily, vojaci, námorníci, veliaca a politická zostava **ako sociálny jav** mali medzi ľuďmi úctu.

PERESTROJKOVÁ DISKREDITAČNÁ KAMPAŇ VOČI OZBROJENÝM SILÁM, KGB, MINISTERSTVU VNÚTRA, ICH ZAMESTNANCOM A ĎALŠÍM ŠTÁTNYM SYSTÉMOM PREDSTAVUJE PRE SAMOTNÚ KRAJINU NEBEZPEČENSTVO, PRETOŽE ZNIŽUJE JEJ VOJENSKÝ REJTING.

Okrem toho tu boli ešte niektoré vojensko-technické špecifiká. Hlavný vojensko-technický fenomén Veľkej Vlasteneckej vojny spočíva v nasledovnom: ZSSR končil vojnu s tou istou vojenskou technikou, ktorej vzory boli vytvorené v roku 1941 a prijaté do výzbroje tesne pred a v prvých mesiacoch vojny. Dokonca aj nové vzory lietadiel La-5, La-7, Tu-2, tankov IS-1, IS-2, IS-3 a samochodných diel na ich základe — mali predvojnové analógy a počas vojny boli SKOMBINOVANÉ s tým, čo sa vyrábalo sériovo.

Napríklad Nemecko bolo počas vojny nútené zrušiť výrobu jedného druhu zbraní a spustiť sériovú výrobu nového vzoru vytvoreného počas vojny, aby tak kompenzovali KVALITATÍVNU prevahu sovietskych vzorov vojenskej techniky. ZSSR na začiatku vojny mal širšie spektrum vzorov zbraní, než Nemecko. Príkladom toho boli stíhačky MiG-3, stiahnuté z výzbroje počas vojny nie kvôli tomu, že by boli zlé, ale pretože Nemecko nemalo výškové bombardéry (*analogické sovietskym Pe-8 a americkým „lietajúcim pevnostiam“*), pre boj s ktorými boli MiGi určené, a ich použitie v roli stíhačov na bežnom bojovom poli by bolo neefektívne. V r. 1941 bol tiež dočasne stiahnutý z výzbroje 57 mm protitankový kanón ZiS-2, pretože Nemali v tom čase dostatočne pevné tanky; a s tými, čo mali, si plne vedeli poradiť aj slabšie 45 mm protitankové zbrane, ktoré boli vtedy súčasťou výzbroje; ZiS-2 bola znova zaradená do výzbroje neskôr počas vojny, keď Nemci začali stavať ťažšie tanky.

⁴ O tom sa presvedčili nielen účastníci čečenskej vojny, ale aj obyvatelia Podnesterska, Arménska, Azerbajdžanu, Gruzínska, stredoázijských republík — všetkých malých a veľkých „ohnísk konfliktu“.

Mŕtva voda

Všetky vzory novej sovietskej vojenskej techniky, vytvorenej po r. 1937 (!!!), disponovali v r. 1941 na tú dobu nielen vysokými bojovými, prevádzkovými a TECHNOLOGICKÝMI kvalitami, ale mali aj hmotnostné a ďalšie rezervy umožňujúce modernizáciu. Táto rezerva pre modernizáciu bola OD ZAČIATKU zahrnutá do projektov, a počas masovej sériovej výroby sa používala na zdokonaľovanie techniky bez nutnosti znižovania objemov výroby v súlade s potrebami frontu. Veľmi dobre to vidno na príklade T-34-76 a T-34-85. Montovanie silnejšieho 85 mm kanónu tak nemuselo sprevádzať okamžité zosilnenie podvozkovej a motorovej časti, pretože pri tvorbe prvej série T-34 so 76 mm kanónom sa od začiatku predpokladala hmotnostná rezerva 5 ton, vďaka čomu bol tento tank plne konkurencieschopný minimálne do polovice 1950-tych rokov.

Treba poznamenať, že vďaka siono-internacistickému charakteru štátnych prevratov v Rusku v r. 1917, ktoré spôsobili úbytok národnej inteligencie, sa na projektovaní a organizácii výroby vojenskej techniky zúčastňoval pomerne veľký počet príslušníkov židovského obyvateľstva ZSSR. Drvivá väčšina z nich v tých rokoch pracovala svedomite pre blaho krajiny.

Nemecko, spoliehajúce sa na bleskovú vojnu, vstúpilo do vojny so Sovietskym zväzom bez nových vzorov vojenskej techniky v nádeji, že si s novým nepriateľom poradí s tými vzormi zbraní, ktoré si otestovalo počas občianskej vojny v Španielsku. Avšak v r. 1941 už mnohé z tejto techniky zastaralo, a zvyšné vyčerpalo rezervu svojho modernizačného potenciálu. V dôsledku toho sa tak Nemecko počas vojny ocitlo pred nutnosťou vývoja a sériovej výroby novej generácie zbraní, čo predstavuje isté ťažkosti dokonca aj v čase mieru. Pritom Nemecku sa ani tak nepodarilo vytvoriť analógy ku T-34, IS, „Kaťuši“, „IL-2“ a niektorým delostreleckým systémom.

Generácia vojenskej techniky ZSSR, predchádzajúca generácii r. 1941, ktorá vyhrala vojnu, bola do výzbroje prijatá na prelome 1920-tych a 1930-tych rokov, a v r. 1941 úplne vyčerpala rezervy svojho modernizačného potenciálu a zastarala. Práve ona bola použitá počas vojny s Fínskom v rokoch 1939 až 1940, a práve podľa nej Nemecko hodnotilo vojensko-technický rejting ZSSR: *9. januára 1941 preto A.Hitler vyhlásil, že «ruské ozbrojené sily sú hlinený kolos bez hlavy».*

ZSSR NEVYTVORIL ANI JEDNU GENERÁCIU VOJENSKEJ TECHNIKY, KTORÁ MALA BYŤ V ROKOCH 1937 — 38 ZARADENÁ DO VÝZBROJE, A KTORÁ BY V ROKU 1941 VYČERPALA DO 50 % SVOJHO MORERNIZAČNÉHO POTENCIÁLU.

Vojenský odpor a konfrontácia

Noviny „Krasnaja zvezda“ dňa 17.04.1991 v článku „Ako súdili Tuchačevského“ uviedli dialóg člena súdu V.K.Blüchera s obžalovaným I.E.Jakirov:

«Blücher hovorí Jakirovi: V čom konkrétne sa prejavovala vaša príprava na zničenie letectva Červenej Armády v budúcej vojne?

Jakir: ja vám poriadne neviem povedať nič, okrem toho, čo som už napísal... V otázke doplňovania kádrov, materiálno-technického zásobovania atď.».

Odpoveď na túto otázku mohla byť len jedna: nebola vytvorená nová generácia leteckej techniky, ktorú by bolo možné v r. 1937 zaradiť do výzbroje. Práve preto Jakir nebol schopný povedať, čo urobil nie pre porážku (*na čo sa ho pýtali*), ale pre víťazstvo (*čo bolo súčasťou jeho služobných povinností ako člena Revolučnej vojenskej rady v rokoch 1930 — 1934, člena ÚV od r. 1934 a veliteľa vojenských okruhov od r. 1925 do r. 1937*). (* *Inými slovami, dotýčny vykonal pre porážku to, že nevykonal nič pre víťazstvo*).

Maršál M.N.Tuchačevský od roku 1934 zastával post Vedúceho výzbroje Červenej Armády, a od r. 1936 bol prvým zástupcom Ľudového komisariátu obrany. Chýbajúcu generáciu zbraní bolo treba vytvárať práve v tomto čase a pod zjednoteným velením Vedúceho výzbroje. Konštruktérska kancelária Vasilija Gavriloviča Grabina (1900 — 1980) vytvorila v r. 1934 kanón F-20. Kanón dokonale spĺňal takticko-technické požiadavky, ktoré vytýčilo Hlavné delostrelecké velenie, a bolo dokonca ešte ľahšie.

Po skúšobných streľbách sa v prítomnosti M.N.Tuchačevského odohral dialóg, ktorý V.G.Grabin uvádza vo svojich memoároch:

«Spýtal som sa Tuchačevského:

— Povedzte, prosím, môže náš kanón uspokojiť súčasné požiadavky Červenej Armády?

Očakával som priamu odpoveď, ale počul som niečo iné:

— Musíte nad ním ešte popracovať a znížiť jeho váhu.

— Kanón je o 200 kg ľahší, než bolo zadané v takticko-technických požiadavkách Delostreleckého veliteľstva.

— To je dobré, ale treba ešte znížiť jeho váhu.

— Bolo by dobré ale poznať hranicu, ku ktorej sa máme priblížiť.

— Čím menej, tým lepšie, — odvetil Vedúci výzbroje. Tým aj debata skončila».

Mŕtva voda

Ďalej sa píše, že F-20 patrila do slepej vetvy polouniverzálnych poľných zbraní. Ich „polouniverzálnosť“ spočívala v tom, že boli „schopné“ strieľať aj po lietadlách, aj na pozemné ciele. Tým, že Tuchačevský nedal tejto zbrani pozitívne hodnotenie, utvrdil Grabina v názore o neúčelnosti vytvárania univerzálnych systémov. No aký kanón armáda potrebuje, to Vedúci výzbroje konštruktérovi neprezradil.

Z vlastnej iniciatívy konštruktérskej kancelárie Grabina bol vytvorený kanón F-22 (*raný prototyp ZiS-3, budúceho najlepšieho 76 mm divízneho kanónu 2. svetovej vojny*). Avšak na cvičisku bolo odmietnuté postaviť ho na porovnávaciu streľbu s inými kanónmi v prítomnosti Stalina a členov Vlády. Grabin sa obrátil na Tuchačevského s prosbou predviesť aj F-22 na skúšobných streľbách, ale bol odmietnutý. Grabin píše:

«Vidiac celú bezvýhodnosť našej situácie som Tuchačevskému nakoniec povedal, že vedeniu strany aj predstaviteľom vlády pri predvádzaní poviem, že náš tretí kanón zatvorili do stodoly, a všetky moje prosby, vrátane k Vedúcemu výzbroje, nevedli k pozitívnemu výsledku.

— To naozaj poviete? — spýtal sa Tuchačevský.

— Áno, to poviem.

— Dobré, váš tretí kanón vystavíme, ale strieľať z neho nebudeme.

— Súhlasím.

Nemohol som trvať aj na streľbe, pretože pevnosť hlavne sme ešte nestihli otestovať».

Nakoniec kanón F-22, ktorý sa pokúšali SKRYŤ pred najvyšším vedením krajiny (*pri benevolencii alebo na PRIAMY rozkaz M.N.Tuchačevského*), vyvolal u Stalina aj v armádnych kruhoch najväčší záujem. Stalin sa osobne zaujímal o priebeh testov rôznych delostreleckých systémov, poznal ich konštruktérov, debatoval s nimi, prenikal do ich problémov (*vojensko-technických, organizačno-technologických a.i.*) a mal svoj OPODSTATNENÝ názor. A podľa tohto názoru bol kanón F-22 označený ako perspektívny, a schválený jeho ďalší vývoj a zdokonaľovanie. Tuchačevský napísal Stalinovi list s návrhom zastaviť práce na F-22; tento návrh však nezodpovedal Stalinovým predstavám o situácii v delostrelectve, a Stalin nariadil príslušným oddeleniam prejavovať súčinnosť s Grabinom pri dokončení kanónu.

Tuchačevský kládol prekážky rozvoju hlavného delostrelectva, nakoľko bol prívržencom jeho „alternatívy“: reaktívneho delostrelectva a bezzáklzového plynodynamického delostrelectva (bazuky). Plynodynamické delostrelectvo kompenzuje spätný ráz hlavne plameňom

Vojenský odpor a konfrontácia

(náboja) pri výstrele. Plynodynamické delo je síce ľahšie než klasické delo, ale pre výstrel potrebuje 3 — 5 ráz väčšiu prachovú nálož. Takže aj keď vyhráva svojou nízkou váhou a jednoduchosťou konštrukcie a materiálov, ale prehráva v racionálnom používaní streliva. Je to obzvlášť vidieť pri masovom používaní delostrelectva, ktoré si vyžaduje dovážanie veľkého množstva nábojov na bojové pozície, často aj pod paľbou protivníka. Okrem toho práca s plynodynamickým delom si vzhľadom na plameň vznikajúci pri výstrele vyžaduje opatrenia na ochranu jeho obsluhy: treba sa pred ním skryť. Rýchlosť opätovnej paľby vzhľadom na tieto vlastnosti zbrane závisí od ľahkoatletických kvalít jej obsluhy. Preto dynamo-reaktívny princíp nie je vhodný pre všetky rýchlopalebné delá: protitankové, protiletadlové; a strieľajúce z uzavretých priestorov (*tankov a bunkrov*). M.Tuchačevský s tým však nesúhlasil, a Grabin uvádza jeho slová:

«Ved' len pochopte, aké obrovské výhody poskytuje dynamo-reaktívny princíp! — so zápalom povedal Tuchačevský. — Delostrelectvo tak získa veľkú manévrovateľnosť pri pochode aj na bojovom poli, a okrem toho je výroba takýchto zbraní výrazne lacnejšia. Treba si to uvedomiť a náležite oceniť!»

Grabin namietal, poukazoval na nízku rýchlosť opätovnej paľby, zlú presnosť takejto strelby v boji, a v dôsledku toho aj vyššiu spotrebu už beztak oveľa nákladnejších nábojov. Po jeho závere, že bezzáklzové delo nie je v súlade s ekonomickými požiadavkami, Tuchačevský uzavrel debatu slovami:

«— Ste mladý a nádejný konštruktér, no neuvedomujete si, že brzdíte rozvoj delostrelectva. Odporučil by som vám si ešte raz detailne rozanalyzovať otázku širokého využitia dynamo-reaktívneho princípu, zmeniť svoje postoje a pustiť sa do vývoja bezzáklzových zbraní».

Zhrnieme závery:

- Tuchačevský, ako Vedúci výzbroje, sa vyhýba priamym odpovediam na otázku svojich podriadených ohľadom účelnosti smerovania ich činnosti.
- Grabin Tuchačevskému hovorí o EFEKTIVITE BOJOVÉHO POUŽITIA, a Tuchačevský Grabinovi hovorí o „**úspornosti**“ výroby a prepravy, vyhýbajú sa otázke bojového použitia.
- Tuchačevský sa pokúsil ukryť kanón F-22 (*nový vedecko-technický výtvor*) pred nadriadeným velením, a keď sa mu to nepodarilo, tak sa tento kanón snažil zdiskreditovať v liste Stalinovi. Projekt bol

Mŕtva voda

zachránený vďaka tomu, že Stalin OSOBNĚ vnikal do všetkých vojensko-technických projektov a mal na ne svoj názor.

- Tuchačevský sa pokúsil svojou autoritou zatlačiť na Grabina a zmeniť smerovanie prác jeho konštruktárskej kancelárie, fakticky ho vydierajúc záškodníctvom («*nevedomujete si, že brzдите rozvoj delostrelectva*»).

Ak by Grabin podľahol nátlaku Tuchačevského, a vo vývoji delostrelectva by prevládol názor, ktorý zastával Tuchačevský, — tak v r. 1941 by nebolo sovietskej prevahy v delostrelectve, práve vďaka ktorému nemecké tankové klíny uviazli. Nemecké tanky uviazli vďaka delostrelectvu Červenej armády, a nie vďaka pechote alebo jazdectvu.

Presne tak isto bola po r. 1937 zabezpečená aj sovietska prevaha v oblasti zvukometrickej delostrelekej rozviedky, vďaka čomu bol vyhraný protibatériový boj počas Leningradskej obrany, a sovietske delostrelectvo ÚSPEŠNE zvládalo potláčať nemecké delostrelectvo počas celej vojny. Nemecké delostrelectvo si s touto úlohou poradiť nedokázalo. Jeden z nemeckých generálov sa vyjadril tak, že počas vojny mal možnosť vidieť ruské batérie zničené tankami, letectvom či pechotou, *ale ani raz nevidel batériu, ktorá by bola zničená delostreleckou paľbou*. Sovietske delostrelectvo vďaka funkčnej zvukometrii úspešne potláčalo nemecké delostrelectvo na jeho bojových pozíciách. Priamu zásluhu na tom mal maršal N.N.Voronov, veliaci delostrelectvu Červenej armády. Jeho predchodca (*mimochodom žid*) bol toho názoru, že zvukometria je «*záťažou pre delostrelectvo*», a personál zvukometrických oddielov používal na hospodárske práce v jednotkách.

Existujú aj ďalšie svedectvá, že po «*prípade Tuchačevský*» sa proces prezbrotienia Červenej Armády urýchlil. Napr. vojenské námorníctvo dostalo torpédo vzor 1938. Dovtedy sa vo výzbroji používali zastarané torpéda vzor 1912. V čase Tuchačevského zaradiť nové torpédo do výzbroje bolo nemožné, pretože krúžilo v nekonečnom kolotoči testovania a prerábok. Torpéda boli dobré. Napríklad, Nemecko vstúpilo do vojny v r. 1939 s torpédami, ktoré nevybuchovali, a doladľovalo ich až počas vojny. Pritom zdokonaľovať zbrane možno do nekonečna, ale právo na to existuje len vtedy, ak výzbroj obsahuje moderný vzor techniky, a nie múzejný. Záškodníctvo tu bolo. Či už bol M.N.Tuchačevský (*a niektorí ďalší*) vedomým záškodníkom, alebo sa pre namyslenosť stal len slepým nástrojom riadeným zvonka mimo jeho vedomie, nie je až tak dôležité. Podstatné je to, že práve v dobe, keď bol Tuchačevský vo funkcii Vedúceho výzbroje Červenej armády, NEBOLA VYTVORENÁ POTREBNÁ GENERÁCIA VÝZBROJE, čo dovolilo Hitlerovi

Vojenský odpor a konfrontácia

a Generálnemu štábu Wehrmachtu zhodnotiť vojenský rejting ZSSR ako dostatočne nízky¹.

Možno iba hádať, čo všetko by sa stalo, keby „vojenský génius“ — M.N.Tuchačevský stál v r. 1941 na čele Ľudového komisariátu obrany, a ako by prejavoval svoj vojenský talent². Jeho činnosť vo funkcii Vedúceho výzbroje hovorí jednoznačne o tom, že v r. 1941 by bolo v Ozbrojených silách ZSSR nadmieru „netradičnej“ vojensko-technickej exotiky, ale bojovať by nebolo čím. S právnou formuláciou takéhoto obvinenia sú samozrejme ťažkosti, a bolo tomu tak aj v r. 1937. Právna formulácia **dôvodu** takéhoto obvinenia však ťažkosti nevyvoláva ani nevyvolávala. No ani rehabilitácia „nevinných obetí“ počas perestrojky nevyvolávala ani nevyvoláva žiadne ťažkosti, pretože sa tiež zakladá na zámienke: — *50-ročnom starozákonnom cykle „odpúšťania“*: 87 – 50 = 37. Procesy v r. 1937 skutočne boli, no (*aj preto*) v r. 1941 masovej **piatej kolóny**³ v ZSSR nebolo⁴. U ostatných protivníkov Nemecka predvojnové

¹ A vhodný na útok Wehrmachtu. V opačnom prípade by útok na ZSSR neprišiel, a Západ by musel hľadať iné riešenia na odstránenie „globálneho problému sovietskeho precedensu“. Viď Stalinov hospodársky zázrak s 15 % ročným rastom HDP, industrializáciou, systematickou podporou súkromného družstevného podnikania, debyrokratizáciou a rastom vzdelanosti a životnej úrovne populácie (*nie na úkor kolónii*). Metodicko-praktická zmena nedostatočne funkčného marxizmu na funkčný socializmus, s cieľom komunizmu (v zmysle spravodlivej spoločnosti). – pozn. prekl.

² Ešte desivejšia by bola história krajiny, keby sa sprisahanie generálov proti Stalinovi zavŕšilo úspešným štátnym prevratom, a M.N.Tuchačevský by sa stal sovietskym „Bonapartem“.

³ Výraz pôvodom zo španielskej vojny. Ide o frakciu zradcov vo vlastných radoch, ktorú nepriateľ využíva pri svojom útoku. – pozn. prekl.

⁴ Zato v „Operácii «Búrka»“ (*knihá kopíruje tému „Ľadoborca“ V.Rezuna-Suvorova*) I.L.Bunič píše o prejavocho masovej zbabelosti a panikárení, v dôsledku čoho dobre vyzbrojená skupina vojsk, sústredená v západných vojenských okruhoch v polovici júna 1941, ktorá prevyšovala Wehrmacht počtom aj vojensko-technicky (*len skvelých tankov T-34, nehovoriac o KV a starých tankoch, v nej bolo viac, než mal Wehrmacht tankov dokopy*) — odhadzovala zbrane, utekala do lesov a vzdávala sa do zajatia.

Bunič uvádza nasledovné údaje: 1,5 mln. ľudí prešlo k Nemcom so zbraňou v ruke; 2 mln. ľudí odhodilo zbraň a nechalo sa zajať bez boja; 500 tisíc bolo nedobrovoľne zajatých počas bojov; 1 mln. ľudí dezertovalo z vojenských jednotiek (*z nich 657 354 bolo odchytených a 10 200 zastrelených*); 800 tis. bolo zabitých a ranených; 980 tis. «sa v panike valilo na východ».

Práve táto zamlčovaná epizóda začiatku vojny sa stala základom k tomu, aby sa objavil známy stalinský výrok: «My nemáme vojakov v zajatí: máme len zradcov Vlasti...»

My sme nevideli tie dokumenty, ktoré použil I.L.Bunič pri písaní svojej knihy. Napriek tomu existujú výpovede očitých svedkov, ktoré tvrdia, že mnohí občania sa k napadnutiu ZSSR hitlerovským Nemeckom stavali ako ovce.

Mŕtva voda

procesy (a preventívne operácie proti nacistom, zradcom a kolaborantom) neprebiehali, preto **piata kolóna** mohla zohrať aktívnu účasť na porážke ich vojsk a sformovaní okupačných režimov.

V tom je zároveň aj odpoveď na otázku: a neohovára Grabin Tuchačevského? — Neohovára, pretože *posmrtným* ospravedlnením pre Tuchačevského a spol. by mohla byť LEN „zmiznutá“ generácia výzbroje rokov 1937 — 1938. A pravda Grabina bola dokázaná na bojiskách Veľkej Vlasteneckej vojny a následným rozvojom raketových vojsk a hlavňového

Podľa svedectva otca jedného z autorov (aktuálnej knihy): na jeseň 1941 na Leningradskej fronte jeden z jeho podriadených pešiakov, len tak náhodou, na ceste k miestu budúceho boja povedal, že jeho otec počas 1. svetovej vojny bol v nemeckom zajatí, a nič sa nestalo, vrátil sa... Po boji už tohto pešiaka a niekoľkých jeho kamarátov nenašli, *stratili sa bez stopy*. O týždeň-dva niekoľko ľudí, ktorým sa podarilo utiecť z nemeckého zajatia, rozprávalo orgánom kontrarozvedky nasledovné. Nemci tieto zajaté ovce držali ako dobytok v ohrade na ulici už pri nočných mrazoch, a používali ich na odmínovanie: postavili ich do zástupu, a pod dozorom samopalov ich prehánali po mínových poliach, a ovce vybuchovali a hynuli. Niekoľko zajatcov sa spojilo a utieklo. V nejakom lesíku, keď ich hnali na ďalšie odmínovanie, sa vytrhli zo skupiny a rozutekali na rôzne strany, aby sa nestali skupinovým cieľom a vyhli sa prenasledovaniu zo strany dozorcov, ktorých bolo málo. Po prekročení frontovej línie sa podelili o tieto zážitky zo zajatia, kam sa dostali z vlastnej vôle, lebo sa im nechcelo bojovať.

Približne v tom čase boli na príkaz K.J.Vorošilova, rozhnevaného epidémiou samopostreľovania sa v jednotkách, odhalení v nemocniciach všetci takýto dezertéri a zastrelení. Príkaz o tom bol prečítaný vo všetkých aktívnych vojskách, v dôsledku čoho rapídne klesol počet ľahko a „záhadne“ ranených, ktorí po vlastných nohách opúšťali prednú bojovú líniu.

Otec spolužiaka spomínal, ako raz v lete 1941, keď bol ešte tínedžer, hnalo asi 10 — 15 Nemcov cez ich dedinu skupinu zajatcov. Zahnali ich do dedinského kostola (*tehlová budova s mrežami na oknách*), dvere podporeli zvonka kusom dreva a odišli (*bez toho aby postavili stráž*) do dediny zháňať pálenku a slaninu. Otec spolužiaka s kamarátom dali preč drevo, a otvorili dvere: «Ujkovia, utekajte!» Odpoveďou však bolo ticho. Jeden z «ujkov» sa oddelil zo stáda zajatých oviec, dal tínedžerovi kopanec do zadku a zatvoril dvere zvnútra...

Ak sa pozrieme na začiatkové obdobie Veľkej Vlasteneckej vojny, pamätajúc na úroveň rozvoja vojenskej techniky v roku 1941, tak Brestská pevnosť bola len obyčajnou štvrtou tehlových budov, akých sa v mestách od Brestu až po Stalingrad nachádza naozaj veľa, a v ktorých sa možno opevniť a brániť až do smrti. Ešte v novembri 1941 sa Nemci vyhýbali osamelému pohybu po území Brestskej pevnosti, pretože ich tam zabíjali: to znamená, že poslední ochrancovia pevnosti buď pomreli od mrazov, alebo ju v tichosti opustili až s nástupom zimy.

Kamenných a betónových budov sa v európskej časti Ruska nachádzalo mnoho, no ako obranné uzly sú známe iba dve: Brestská «pevnosť» a dom seržanta Pavlova (* *známy strategický oporný bod v Stalingrade*), ktoré sú od seba vzdialené stovky kilometrov...

Vojenský odpor a konfrontácia

delostrelectva. To sú najlepšie hmotné dôkazy. Absencia hmotných dôkazov u opačnej strany „nevinne“ odsúdených počas vojenských procesov je tiež usvedčujúcim dôkazom ich viny.

Z toho možno urobiť len jeden záver: *TÁ ISTÁ SNAHA (počas «stagnácie» aj «perestrojky»)* O ALTERNATÍVNY (k NATO) ROZVOJ „NETRADIČNÝCH“ DRUHOV ZBRANÍ, PRI SÚČASNOM BRZDENÍ ROZVOJA UŽ EXISTUJÚCICH SYSTÉMOV ZBRANÍ A INGOVANI ŠTRUKTÚRY VÝZBROJE NATO (povestná «asymetria») v praxi budovania vojenských systémov ZSSR, PREDSTAVUJE Z VOJENSKÉHO HĽADISKA PRE KRAJINU NEBEZPEČENSTVO, PRETOŽE ZNIŽUJE JEJ VOJENSKÝ REJTING.

Všetka vojensko-technická exotika a nové druhy zbraní nie sú žiadnou alternatívou k už existujúcim zbraňam, iba ich dopĺňajú v okamihu svojho vzniku, a následne sú rozvíjané spolu s klasickými zbraňami, pričom ich vytláčajú počas PRAKTICKÉHO používania v boji, alebo počas SYSTEMATICKÝCH masových cvičení a používania v armáde.

Hrdinské mestá Odesu, Sevastopol, Liepaju, a tiež Talin, kde existovala viac-menej dlhodobá obrana, — nerátame. Vo všetkých boli námorné základne a preto patrili k malému počtu miest, ktoré boli súčasťou «nomenklatúry» Generálneho štábu a Hlavného stanu vrchného velenia. Bežné mestá sa často vzdávali bez boja a nevykonali ani plánované stiahnutie vojska na vopred pripravené pozície. Tak sa do podmoskovského Narofominsku dostali Nemci nasledovným spôsobom.

Na prístupovej ceste k mestu bola rozložená protiletická delostrelecká divízia, vyzbrojená 37 mm rýchlopalnými kanónmi. Situácia sa vyvinula tak, že šlo o jediná ozbrojenú silu, ktorá mala brániť mesto do príchodu posíl. Divízia sa však stiahla zo svojich pozícií a odišla pod Rizaň. Keď onedlho prišli posily, tak v mestečku už boli Nemci, ktorí sa tam stihli opevniť.

Počas vyšetrovania sa zistilo, že «tadiaľ prechádzali nejakí generáli, a veliteľ divízie sa spýtali: „A vy tu čo ešte stojíte? Všetky vojská už dávno odišli.“ Veliteľ divízie a komisár sa potešili a vnímali tento rozhovor ako dlho očakávaný príkaz na odchod, ktorý ich zbavil nutnosti bojovať na smrť... A napriek názoru náčelníka štábu, ktorý žiadal písomný príkaz, stiahli divíziu z pozícií. Veliteľ divízie a komisár boli zastrelení, náčelník štábu sa ujal velenia divízie.

A koľko takýchto Narofominskov sa nachádza na ceste od Brestu do Moskvy? Ak by divízia zostala na svojich pozíciách, tak 12 — 16 hlavných strieľajúcich výbušné 37 mm náboje rýchlosťou 600 výstrelov za minútu by nemeckej motopechote spôsobilo veľa nepríjemností pri ich pokuse obsadiť mesto za chodu. Pechota nevydrží ostreľovanie dávkami z týchto rýchlopalných zbraní: bolo to overené v mnohých bojoch, keď protiletické delostrelecké jednotky boli nútené viesť boj s pozemnými vojskami protivníka.

Takže, keď vzdávame hold a úctu pamiatke hrdinom Veľkej Vlasteneckej vojny, netreba zabudnúť vyjadriť aj zhnusenie nad zradcami a stádom človekupoďobných zbabelých oviec...

Vtedy sa mnohé z minulosti i súčasnosti stane jasnejším...

Mŕtva voda

Veľmi dôležitá je otázka chápania skutočných príčin katastrofy júna 1941. O ŽIADNOM NEČAKANOM NEMECKOM NAPADNUTÍ NEMÔŽE BYŤ ANI REČ, pretože námorníctvo ZSSR zareagovalo na príchod vojny v plnej bojovej pohotovosti a prvé nálety nemeckého letectva na námorné základne odrazili odvetnou paľbou. Bojová pohotovosť na flotilách bola vyhlásená ešte predtým, než začali vybuchovať bomby. Vedenie štátu sa, nepochybne, dopúšťalo aj chýb; bolo prítomné záškodníctvo, no ak jeden druh ozbrojených síl v týchto podmienkach zareagoval na začiatok vojny po vyhlásení bojovej pohotovosti, tak to znamená, že v ostatných druhoch ozbrojených síl, KTORÉ SA NACHÁDZALI V ROVNAKÝCH PODMIENKACH, fungovali nejaké tlmiace faktory, ktoré v námorníctve prítomné neboli.

O ŽIADNE NEČAKANÉ NAPADNUTIE NEŠLO.

Vojenstvo je odvetvím kultúry daného národa. Avšak námorná kultúra a kultúra pozemných vojsk sú dva kategoricky odlišné druhy vojenskej kultúry. Ruské tradície pozemných vojsk a námorníctva sa formovali od čias Petra I. v rôznych podmienkach.

Veliteľ lode, eskadry, ktorý nemal rádiové spojenie a bol vzdialený tisíce míľ od Vlasti, bol postavený do takých podmienok, že musel brať na seba zodpovednosť SAMOVLÁDNEJ celoštátnej moci, t.j. brať na seba cársku zodpovednosť pred všetkými národmi Ruska za následky svojich činov. To si žiadalo od námorníkov mať štátnické myslenie, vychádzajúc pritom z dlhodobých záujmov krajiny. Veľmi dobre to bolo vidno z činnosti F.F.Ušakova, D.N.Senjavina a veliteľov expedícií okolo sveta. Práve z tohto dôvodu G.I.Nevelskoj, vychádzajúc z dlhodobých záujmov Ruska, porušoval reskripty¹ Nikolaja I., písané rakúskym židom Nesselrode. A Nikolaj I., hoci sa hneval kvôli porušeniu reskriptov, zároveň schvaľoval činy Nevelského. Vďaka tomu je Amur a Prímorsko súčasťou Ruska, a nie „zámorským územím“ Anglicka.

Rozdiel medzi gardou (* *elitnou cárskou jednotkou*) a negardou (* *obyčajnou jednotkou*) je len na súši, pretože na mori si je pred možnosťou navigačnej chyby a rozpútaným morským živlom rovná jak posádka gardy na cárskej jachte, tak aj posádka rádovej fregaty, plávajúce spolu niekam za povinnosťami.

V pozemných vojskách je situácia iná: vo všetkých armádach a vojenských okruhoch existujú „salónne časti“ (*vojenská „elita“*) a samotná armáda, ubytovaná v dierach, ktorá v časoch mieru tvrdo drie, a v čase vojny ako prvá platí krvou za chyby a zločiny riadiaceho centra.

¹ List monarchu, adresovaný svojmu poddanému (zvyčajne vysoko postavenej osobe). – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

Admirálmi sa ľudia nestávajú mrknutím oka; na admirálov mladí ľudia dozrievajú, no dozrievajú v podmienkach eskadrovej a lodnej samovlády, t.j. konceptuálnej samovlády celoštátnej úrovne zodpovednosti. A nie je náhodou, že na vojenských poradách ruského námorníctva nižšie postavený dôstojník ako PRVÝ vyjadroval svoj názor, ako by on naložil s bremenom zodpovednosti. Tak tomu bolo po celé stáročia: na pleciah veliteľa lode ležala celoštátna zodpovednosť, pritom občas ani nevedel, či je jeho domovská krajina v stave mieru alebo vojny s krajinou, ktorej loď sa k nim približuje.

Podmienky morskej služby v námornej kultúre formovali štátnické myslenie u všetkých: od najnižších dôstojníkov až po admirálov.

Na súši bolo všetko inak. Veliteľ pozemného vojska sa vždy nachádzal pod kontrolou vyššieho velenia a vždy mal možnosť do určitej miery preložiť svoju zodpovednosť na plecia tohto vyššieho velenia. No prekladanie zodpovednosti smerom nahor po služobnom rebríčku, až po imperátora, zákonite končí Slavkovom¹, a to dokonca aj v prípade, ak imperátor má nejaké vojenské vzdelanie.

Práve preto sa Cušima² odohrala až sto rokov po Slavkove. Nato, aby sa mohli udiť katastrofy ako Port-Arturská noc³ 08/09.02.1904 (*podľa gregoriánskeho kalendára*) a Cušima, bol potrebný telegraf a rádiové spojenie, ktoré umožnilo veliteľovi ruskej flotily prekladať svoju zodpovednosť na Petrohrad (*vtedajšie hlavné mesto*). Podobná bola aj príčina americkej tragédie v prístave Pearl Harbour 07.12.1941, hoci ani tam sa to nezaobišlo bez provokačného zasahovania washingtonských slobodomurárov⁴ do priebehu vecí, ktoré zamietlo celý rad užitočných návrhov miestneho velenia.

Vojenský rejting námornej kultúry Ruska bol vždy vysoký. A historici „vládkyne morí“ (*Vel'kej Británie*) sa radšej nezmieňujú o takých faktoch, ako:

— ústup admirála Nelsona od Revela (*dnešný Tallinn*);

¹ Miesto porážky ruskej armády Napoleonom. Napriek odporúčaniam generálneho štábu a špeciálne generála Kutuzova sa v tejto bitke cár, ako hlavný veliteľ, nechal Napoleonom vyprovokovať a dopustil sa strategickej chyby, ktorá viedla k porážke spojených rusko-rakúskych vojsk. – pozn. prekl.

² Veľká porážka ruského námorníctva v rusko-japonskej vojne r.1905. – pozn. prekl.

³ Útok Japoncov na ruský prístav Port Artur bez vyhlásenia vojny, ktorý skončil poškodením a potopením viacerých ruských lodí, a bol začiatkom celkovej porážky Ruska v rusko-japonskej vojne. Japonsko bolo v útoku na základe paktu masívne podporované Veľkou Britániou. – pozn. prekl.

⁴ Presadzujúcich zábery nadnárodných subjektov globálnej politiky ohľadom zatahnutia USA do vojny

Mŕtva voda

- zlyhanie pokusu o zajatie eskadry admirála D.N.Senjavina, keď sa Angličanom do boja s Rusmi púšťať veľmi nechcelo, prinútiť ich ku kapitulácii nedokázali, tak pristali na to, že budú držať ruskú eskadru «pod ochranou do konca vojny»¹;
- výsadková operácia v Petropavlovsku-Kamčatskom² a
- delostrelecký duel so soloveckými mníchmi počas krymskej vojny³.

Vojenské námorníctvo USA chcelo v r. 1917 využiť um A.V.Kolčaka, no on bol patriot a odmietol⁴.

Siono-internacizmus za dvadsať rokov sovietskej moci zlikvidoval predstaviteľov starej armády, no ani tak sa mu nepodarilo vykoreniť vojenskú kultúru Ruska. Po „neopodstatnených“ represióch⁵ roku 1937 logicky nastal proces znovuzrodenia ruskej vojenskej kultúry.

Chyby najvyššieho politického vedenia ZSSR v prvej polovici 1941 mali vplyv aj na činnosť Ľudového komisariátu obrany, ktorému podliehali pozemné vojská, aj na činnosť Ľudového komisariátu pre námorníctvo.

V tom, že Námorníctvo zastihol začiatok 2. svetovej vojny v stave bojovej pohotovosti, sa prejavil SAMOVLÁDNY (štátnický) spôsob myslenia, vychovaný ruskou námornou kultúrou v najvyššom veliteľskom zbore Námorných síl ZSSR.

A v tom, že pozemné vojská zastihol nemecký útok nepripravených, sa prejavila slepá PODDANOSŤ, vychovaná vojenskou kultúrou ruskej armády a osobnej gardy. **K ránu 22. júna 1941** priviedla ruskú armádu tá istá sila, ktorá ich priviedla aj k **slnku Slavkova**⁶: vlastná poddanosť v kombinácii s nedostatočnou kompetentnosťou vyššieho politického vedenia štátu v otázkach stratégie.

* * *

¹ A tak do konca vojny stála ruská eskadra v Portsmouthe — hlavnej základni anglickej flotily — s andrejevskými vlajkami a neodzbrojená.

² Vojenský pokus o obsadenie ruského Ďalekého východu Veľkou Britániou a Francúzskom v r.1854

³ Ľudová povest' hovorí, že počas tejto operácie krdle vtákov vykonali «nálet» na fregaty, ktoré bojovali s kláštorom, a tak im zasvinili vrchné paluby, že na nich nebolo možné obsluhovať zbrane.

⁴ A podľa druhej verzie ho ešte predtým stihli naverbovať Angličania.

⁵ Keby sme si prečítali zoznam funkcionárov hlavného vedenia, ktorí zomreli počas týchto represíí, vznikol by dojem, že reč ide o represióch v izraelskej armáde, a nie v ruskej.

⁶ Slnko, ktoré presvietilo hmlu a odhalilo nešťastie pasce (*hlavne situácia pod Prackým kopcom*), ktorú pripravil Napoleonov štáb spojencom. Toto poznanie však už prišlo neskoro. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia Doplnenie r. 2003

Alebo ešte tvrdšie:

Ak jeden druh štátnych vojsk zastihne vojna v bojovej pohotovosti, a pre iný druh vojsk nastáva vojna nečakane, tak to znamená, že *v tom druhu vojsk, pre ktoré bol útok nečakaným, muselo dôjsť ku vlastizrade alebo trestuhodnej nedbanlivosti a nekompetentnosti najvyššieho veliaceho zboru*¹.

* *
 *
 *

Chronológia začiatku vojny bola nasledovná:

Dňa 15. mája 1941 nemecké vojenské lietadlo „Junkers-52“ bez akýchkoľvek prekážok zo strany protivzdušnej obrany ZSSR preletelo po trase Belostok — Minsk — Smolensk — Moskva (*„Vojensko-historický žurnál“* № 6, r. 1990²). Nemecko tak získalo konkrétnu predstavu o reálnej pripravenosti vojsk sovietskej protivzdušnej obrany. Hlavné velenie nemeckého námorníctva vydalo dňa 15.06.1941 príkaz ničiť sovietske ponorky, ktoré sa objavia na juh od línie medzi litavským mestom Klaipėda a južným výbežkom švédskeho ostrova Öland. V noci z 21. na 22. júna začalo Nemecko mínovať neutrálne vody Baltského mora.

Veliteľstvo Čiernomorskej flotily vydalo 26.05.1941 príkaz, podľa ktorého sa pri pobyte na mori vyžadovalo mať zbrane pripravené na okamžitý boj a tiež neodkladne hlásiť pomocou rádiového spojenia s grifom «fakticky...»³ prítomnosť všetkých lodí, ponoriek a lietadiel, ktoré neboli nahlásené.

¹ N.S.Chruščov, skrývajúc fakt vlastizrady a trockistického protisovietskeho sprisahania, na ktorom sa sám podieľal, posmrtno rehabilitoval generála D.G.Pavlova, ktorý nevyplnil rozkaz Generálneho štábu zo dňa 18.06.1941, aby rozostavil vojská vo svojom vojenskom okruhu na obranu hranice (*tento fakt D.G.Pavlov na súde aj priznal, pričom na vyšetrovaní sa odmietol priznať ku vlastizrade a svoje správanie vysvetľoval nedbanlivosťou*), a klebetne obvinil J.V.Stalina z „nečakaného“ napadnutia (r. 2003).

² I.Bunič vo svojej knihe „Operácia «Búrka»“ tvrdí, že existoval tajný rozkaz prepustiť toto lietadlo, na ktorom boli do Kremľa dodané nejaké dokumenty mimo štandardných kanálov diplomatickej korešpondencie, a celá epizóda bola zamaskovaná ako vtrhnutie nemeckého výzvedného lietadla do vzdušného priestoru ZSSR.

³ Grif «fakticky» bolo slovo, ktoré umožňovalo odlíšiť cvičný bojový poplach od reálnej bojovej situácie, na ktorú bolo potrebné náležite zareagovať.

Mŕtva voda

Severná flotila prešla do zvýšenej pohotovosti večer 18. júna. Vojenská rada Baltskej flotily zaviedla zvýšenú pohotovosť 19. júna.

19. a 21. júna veliteľ základne na finskom poloostrove Hanko, S.I.Kabanov, navštívil všetky časti základne a dal príkaz na použitie zbraní v prípade napadnutia, ktoré sa môže začať v najbližších hodinách.

Veliteľ Baltskej flotily, V.F.Tribuc, vydal 21. júna o 17-tej hodine obežníkový rozkaz veliteľom jednotlivých útvarov, aby službukonajúce časti a bojové jadro zostávali pripravené k okamžitému použitiu zbraní.

Ľudový komisár pre obranu, S.K.Timošenko, vydal v noci z 21. na 22. júna Ľudovému komisárovi pre námorníctvo, N.G.Kuznecovovi, pokyn pre uvedenie flotíl do plnej bojovej pohotovosti. Flotily sa o ňom dozvedeli okolo polnoci 21. júna 1941. Podnetom na vydanie pokynu sa stala správa veliteľa Kyjevského vojenského okruhu, M.A.Purkajeva, o nemeckom prebehlikovi, ktorý tvrdil, že ráno 22.06.1941 sa začne vojna. A keby prebehlika nebolo? — Flotila by aj tak bola v bojovej pohotovosti, takmer plnej, a pozemné vojská by aj tak mali približne rovnakú úroveň bojovej pohotovosti, blízku k nule¹.

22.06.1941 o 3. hodine ráno, keď začali prvé nálety, tak väčšina lodí a námorných jednotiek boli v stave plnej bojovej pohotovosti, a spustili paľbu okamžite po objavení sa protivníka. Preto ZSSR od „nečakaných“ náletov nemeckého letectva žiadnu škodu v lodnej zostave neutrpel.

Okrem toho, v Hlavnom štábe vojenského námorníctva si každodenne vo forme grafu znázorňovali veľkosť jedného z nemeckých parametrov. Extrapoláciou tohto grafu do budúcnosti vedeli už zhruba týždeň pred vojnou, že 20 — 23 júna 1941 dosiahne tento parameter hodnotu, ktorú spoločne s celkovým chodom procesov vo svete možno interpretovať len jediným spôsobom: ako vojnu. A k vojne sa aj pripravovali, nečakajúc na pokyny od najvyššieho vedenia, pretože to sa môže mylíť úplne rovnako, ako aj podriadení. Štátnické myslenie predpokladá predchádzať rôznym chybám jak podriadených, tak aj vyššie postavených veliteľov.

Zostava lodí a infraštruktúra základní sa vytvárajú desaťročia, avšak náhly úder môže znehodnotiť ich bojový význam behom niekoľkých minút. S nástupom N.G.Kuznecova na post Ľudového komisára pre

¹ A práve túto prednosť *excelentného stratéga a vojvodcu* nevedel ambiciózny maršal G.K.Žukov odpustiť hlavnému veliteľovi námorníctva N.G.Kuznecovovi, a akonáhle sa po likvidácii Ministerstva námorníctva a vytvorení jednotného Ministerstva obrany stal jeho priamym nadriadeným, pristúpil k priamej štvaniaci proti N.G.Kuznecovovi.

Okrem toho, pre neho bolo výhodnejšie podporovať chruščovský mýtus o nepripravenosti k vojne a „nečakanom“ napadnutí, než trvať na pravde, že pred napadnutím v r. 1941 sa vo vedení Ozbrojených síl ZSSR vyskytovala vlastizrada, trestuhodná nedbalosť a nekompetentnosť najvyššieho veliteľského zboru.

Vojenský odpor a konfrontácia

námorníctvo sa hlavná pozornosť v organizácii služby sústredila na vypracovanie systému bojovej pohotovosti jednotlivých častí a jednotiek Námorníctva a osvojenie si stereotypov uvedenia celej námornej štruktúry do plnej bojovej pohotovosti, aby sa predišlo nečakanému útoku.

Je nepochybné, že námorná infraštruktúra je menej rozsiahla, než infraštruktúra pozemných vojsk, a jej prvky sú kompaktnejšie. Tieto dva prvky (v noci z 21. na 22. júna) tiež zjednodušili prevedenie Námorníctva do okamžitej bojovej pohotovosti. Ide však o to, že námorníci mali svoj systém riadenia bojovej pohotovosti námorníctva ako celku, mali teda predstavu o jeho rýchlosti, a preto zmysluplne a z vlastnej iniciatívy zvyšovali rýchlosť bojovej pripravenosti flotíl tak, aby tento systém mohol fungovať. Preto problém „nečakanosti“ pred Námorníctvom nestál.

Pozemné vojská, ktoré boli pod vedením Ľudového komisariátu obrany, však tento problém nevideli; nevypracovali a nenacvičili si systémy riadenia bojovej pohotovosti jednotlivých vojenských okruhov, oddielov a druhov vojsk. To viedlo k „nečakanosti“ napadnutia, aj keď strata strategickej iniciatívy ZSSR po napadnutí Nemeckom 22. júna 1941 nebola výsledkom nečakanosti, ale NÍZKEJ profesionality (v porovnaní s reálnymi potrebami doby) riadenia pozemných vojsk ZSSR v 20-tych a 30-tych rokoch. To sa v plnej miere týka aj odsúdených maršalov. Ak by títo skutočne vytvorili systém riadenia bojovej pohotovosti pozemných vojsk, analogický tomu námornému, tak ich nasledovníci by ho v r. 1941 len sotva odmietli a nepoužili. Okrem toho, represie sa dotkli nielen veliteľstva pozemných vojsk, ale aj veliteľstva Námorníctva.

Maršál G.K.Žukov píše:

«V operačnom pláne r. 1940, ktorý po spresnení platil v roku 1941, sa v prípade hrozby rátať s nasledovným:

- uviesť všetky ozbrojené sily do plnej bojovej pohotovosti;
- v krajine okamžite vykonať vojenskú mobilizáciu;
- navýšiť stavy vojsk do počtov v súlade s mobilizačným

plánom;

– sústrediť a rozprestrieť všetky zmobilizované vojská v oblasti západných hraníc v súlade s plánom pohraničných okruhov a Hlavného vojenského velenia.

Opatrenia, ktoré boli stanovené operačným a mobilizačným plánom, mohli byť uvedené do činnosti len na základe špeciálneho rozhodnutia vlády. Toto špeciálne rozhodnutie prišlo v noci na z 21. na 22. júna 1941. V najbližších mesiacoch pred vojnou sa v nariadeniach vlády nerátať so všetkými nutnými opatreniami, ktoré bolo treba

Mŕtva voda

čo najrýchlejšie vykonať v období, keď hrozba vojny bola veľmi vysoká.

Prirodzene tak vzniká otázka: prečo vedenie, na čele s J.V.Stalinom, neuviedlo do činnosti opatrenia podľa spomenutého plánu, ktorý samo schválilo?» (G.K.Žukov. „Spomienky a úvahy“. M., Vydavateľstvo tlačovej agentúry „Novosti“, r. 1970, str. 232).

G.K.Žukov to vysvetľuje tým, že všetky myšlienky a činy J.V.Stalina «boli preniknuté jediným priáním: vyhnúť sa vojne, a jeho presvedčením, že sa mu to podarí» (*ten istý zdroj*, str. 232, 233).

* * *

Doplnenie z r. 1998

Zachoval sa Hitlerov list Mussollinimu z 21. júna 1941. V ňom Hitler informuje Mussolliniho o nadchádzajúcom útoku na ZSSR a píše v ňom, okrem iného, nasledovné:

«A ak som, dúče¹, aj meškal do tejto chvíle s odoslaním tejto informácie, bolo to preto, lebo konečné rozhodnutie nebude prijaté do siedmej hodiny dnes večer²».

V okamihu napísania listu bolo už rozhodnutie v podstate vypracované, len ešte nebolo ohlásené ako nezvratný rozkaz k vykonaniu.

Hitler svoj list končí priznaním:

«Dovoľte mi, dúče, povedať ešte jednu vec. Od chvíle, čo som urobil toto ťažké rozhodnutie, sa znova cítim morálne slobodným. Partnerstvo so Sovietskym Zväzom, bez ohľadu na úprimnosť našich želaní dospieť ku konečnému zmiereniu, sa stalo pre mňa neznesiteľným. Každopádne mi nevyhovuje kvôli môjmu pôvodu, kvôli mojím koncepciám a predošlým záväzkom (zvýraznené nami). A teraz som šťastný, že som sa týchto duševných múk zbavil». — U.Schierer „Vzlet a pád tretej ríše“, Vojenské vydavateľstvo MO, zv. 2, str. 240.

Aj keď Hitler neinformoval nikoho zo svojich spojencov o termínoch realizácie konkrétnych plánov vojny proti ZSSR (*aj aby zabránil úniku*

¹ Po taliansky „vodca“ (píše sa „duce“). – pozn. prekl.

² T.j. konečné rozhodnutie bolo prijaté až o 19:00 berlínskeho času (20:00 moskovského). Žukov dostal informáciu o „prebehlikovi“ len pár minút (!) po tomto čase, nahlásil ju Stalinovi, čo prejednali o 20:50 v jeho kancelárii. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

informácie), tak tento jeho list Mussollinimu je psychologicky v mnohom hodnoverný. A zároveň ukazuje, že Stalin mal pravdu, keď neoblomne žiadal od svojich vojenských veliteľov, aby sa vyhýbali provokáciám na hranici s Nemeckom, t.j. aby sa nenechali vťahnuť do žiadnej provokácie a nepodnecovali incidenty na hranici: do samého začiatku vojny tak ponechával Hitlerovi možnosť prekonať dedičstvo jeho pôvodu, jeho koncepcií a vzdať sa minulých záväzkov. Dohoda o neútočení a búrlivý rozvoj Sovietsko-Nemeckej spolupráce v rokoch 1939 — 1941 boli lepšie, než odmietnutie rokovaní a dohody s Nemeckom, pretože dohoda vytvárala priaznivejšiu psychologickú atmosféru k tomu, aby sa vedenie tretej ríše mohlo oslobodiť od tlaku *pôvodu, koncepcií a minulých záväzkov* voči nepotrebným spojencom „Osi“ a voči „svetovému zákulisiu“. Ak by teda k ohláseniu dohody (*pakt Molotov-Ribbentrop*) nedošlo, tak nad vedením tretej ríše by okrem psychologického tlaku faktorov, o ktorých písal Hitler Mussollinimu, visel ešte aj tieň ozbrojeného mlčania Sovietskeho zväzu, ktoré by pre Nemecko vytváralo hrozivú neurčitost' a znemožňovalo nádej na definitívne zmierenie oboch štátov.

Tá skutočnosť, že Hitler v sebe nenašiel dost' síl, aby využil v prospech Nemecka možnosti, ktoré mu poskytovala Sovietsko-Nemecká zmluva, a zmenil svoju politiku vo svete i v hraniciach Nemecka, nie je v žiadnom prípade Stalinovou vinou. Je to vina Hitlera, ktorú zvalili na Stalina. Stalin, ako to vidno aj z listu Hitlera Mussollinimu, bol veľmi dobrý psychológ a správne vyhodnocoval nielen vojenské aspekty situácie, ale aj psychologické pozadie vojny, ktorá už zúrila v Európe.

* *
*

Už v r. 1970, keď vyšlo z tlače prvé vydanie „Spomienok a úvah“, G.K.Žukov poznamenal:

«Teraz už síce máme možnosť vidieť, najmä obsiahlych a dostupných publikáciách, rôzne fakty varujúce o pripravovanom útoku na ZSSR, o sústredovaní vojsk na našich hraniciach atď. Ale v tej dobe, ako to vidíme z dokumentov získaných po porážke Nemecka, prichádzalo na stôl J.V.Stalina mnoho hlásení celkom iného druhu» (*citované vydanie, str. 233*).

Ďalej sa uvádza, že nemecký poľný maršal Keitel vydal 15. februára 1941 špeciálny „Rozkaz o dezinformovaní protivníka“, podľa ktorého sa: — masovo tlačili topografické mapy Anglicka;

Mŕtva voda

- k vojskám boli privedení tlmočníci anglického jazyka;
- vypracovali sa operácie „Harpúna“ a „Žralok“;
- vo vojsku sa rozširovali chýry o dohode so ZSSR ohľadom umožnenia prechodu kontingentov Wehrmachtu do Indie, a o oddychu nemeckých vojakov vo východných oblastiach ríše pred vtrhnutím do Anglicka.

Treba pritom pamätať, že útok na ZSSR bol v rozpore s dlhodobými záujmami samotného Nemecka, pretože o zdĺhavom charaktere vojny nepochybovali ani v ZSSR, ani nikto z triezvych nemeckých vojenských špecialistov, čo Nemecko predurčovalo ak aj nie k úplnej vojenskej porážke, tak minimálne k jeho úplnému vyčerpaniu v zdĺhavej vojne. Chybou najvyššieho vedenia krajiny bolo to, že hitlerizmus vnímal ako KONCEPTUÁLNE SAMOSTATNY JAV, ktorý nie je schopný samovražednej politiky.

Okrem toho, J.V.Stalin ani najvyššie štátne vedenie nemali systematické vojenské vzdelanie, nemali skúsenosť z velenia veľkým masám vojsk ani so štábnou prácou. Vykonávali iba všeobecné riadenie činnosti Ľudových komisariátov obrany a námorníctva v živote štátu. Potvrdzujú to aj slová J.V.Stalina večer 21. júna pri posudzovaní projektu „Rozkaz o uvedení všetkých vojsk do bojovej pohotovosti“, ktoré uviedol G.K.Žukov vo svojej knihe: «...napadnutie môže začať provokačnými aktivitami nemeckých jednotiek. Vojská pohraničných okruhov sa nesmú nechať vtiahnuť do žiadnych provokácií, aby neskomplikovali situáciu». Nikto z prítomných však, podľa všetkého, nenamietal, že napadnutie môže začať aj náhlým masovým útokom. G.K.Žukov a N.F.Vatunin tak odišli pripraviť rozkaz podľa pokynov J.V.Stalina, napriek tomu, že cestovali do Kremľa spolu s K.S.Timošenkom dohodnutí za každú cenu tam presadiť uvedenie vojsk do plnej bojovej pohotovosti. Existoval aj projekt iného rozkazu, zamietnutého J.V.Stalinom ako predčasný, ktorého text však G.K.Žukov neuvádza.

Vyzerá to tak, že najvyššie vedenie krajiny nevedelo, čo a ako by sa malo spýtať predstaviteľov armády ohľadom zabezpečenia súladu medzi zahraničnou politikou a opatreniami na zaistenie obranyschopnosti krajiny, pri ktorých je vylúčený útok na ne-bojaschopnú armádu¹. Poddane sa správajúci predstavitelia armády sa vyhýbali poskytovaniu nápovede a rád najvyššiemu vedeniu štátu². V každom prípade, nikde sa neuvádza, že títo profesionálni predstavitelia armády by informovali vedenie štátu o tom, že

¹ No existuje aj názor, že G.K.Žukov klamal vo svojom rozprávaní o začiatku vojny, skrývajúc jedny fakty a prekrúcajúc význam iných, aby tak podporil mýtus o zdanlivo nečakanom napadnutí. (Poznámka r. 2004)

Vojenský odpor a konfrontácia

na uvedenie všetkých ozbrojených síl do stavu plnej bojovej pohotovosti (A TO JE HLAVNÉ!), v súlade s operačným plánom, budú potrebovať toľko a toľko hodín od prijatia rozkazu Ľudovým komisariátom obrany v závislosti od ročného obdobia a dennej doby. Ak takýto rozkaz nepríde včas, tak protivník zaútočí na nebojaschopné jednotky, čo znamená KATASTROFU. Pozemné vojská sa tvárili, že noc začiatku rusko-japonskej vojny, *keď flotila v Port-Arture utrhla veľké straty v dôsledku nečakaného útoku*, sa pozemných vojsk nijako netýka. Námorníctvo si z tejto porážky zobralo ponaučenie, no pozemná armáda sa obmedzila iba na to, že na znak opovrhnutia za Cušimu prestali jej dôstojníci prejavovať dôstojníkom námorníctva vojenskú česť (salutovať), no vo svojej organizácii ani v štýle myslenia nezmenila nič až do samotného roku 1941¹. Pozemné vojská poddane čakali na rozkaz vlády, nezamýšľajúc sa nad jej schopnosťou vydať tento rozkaz včas. A po smrti J.V.Stalina všetku zodpovednosť za «nečakanosť», KTORÁ «Z NEJAKÉHO DÔVODU» MINULA NÁMORNÍCTVO, s rovnakou poddanosťou zvalili na J.V.Stalina.

Tieto otázky sú o to aktuálnejšie, že Námorníctvo je teraz podriadené Ministerstvu obrany, na čele ktorého stoja dôstojníci pozemnej armády, ktorí vyrástli na armádnej kultúre poddanosti, a nie SAMOVLÁDY. Ak by tomu tak bolo v r. 1941, Námorníctvo by len sotva zastihlo vojnu v bojovej pohotovosti. Ozbrojené SILY ZSSR, zjednotené pod jedno ministerstvo, sa tak stali plne poddanými. To, samozrejme, zabezpečuje aj jednotu velenia, no v súvislosti so sprievodnou poddanosťou vznikajú nasledovné otázky: *«Vie vôbec Minister obrany ZSSR a všetci prezidenti, koľko treba času na uvedenie do plnej bojovej pohotovosti hoc len strategických zložiek všetkých druhov Ozbrojených síl a Protivzdušnej/Protiraketovej obrany? A vie to isté Minister obrany USA a ich prezident? A kde to vedia lepšie: v ZSSR alebo v USA?»*

Po r. 1945 sa úroveň vojenskej profesionality najvyššieho vedenia ZSSR menila nasledovne:

J.V.Stalin bol generalissimus ZSSR. Jeho kvalifikačná úroveň sa potvrdila prípravou krajiny na vojnu 1941 — 1945; víťazstvom v tejto vojne pod jeho celkovým vedením frontu a tyla; vytvorením základov pre

² Tak ako inžinieri pri technickom projekte sú povinní vedeniu aktívne (*bez toho, aby sa ich vedenie pýtalo*) poukazovať na príslušné riziká a predložiť ich vlastný štatistický odhad (*inak hrozí trestno-právny postih*), tak aj predstavitelia armády majú rovnakú povinnosť voči vláde krajiny. – pozn. prekl.

¹ Ako nám ukazuje súčasnosť od GKČP (pokús o puč v r. 1991) až po dnešok, tak armáda ostáva stále verná tradíciám, ktoré viedli k slnku Slavkova, 22. júnu 1941 aj účasti na zdĺhavej horúcej vojne o sovietske dedičstvo vo forme mäsa pre kanóny.

Mŕtva voda

vedecko-technické a vojenské programy, ktoré umožnili na začiatku 1960-tych rokov zabezpečiť vojensko-strategickú paritu ZSSR a NATO; udržovaním vojenského rejtingu ZSSR na dostatočne vysokej úrovni, čo umožnilo krajine vyhnúť sa jadrovému útoku, kým ZSSR nedisponoval jadrovými zbraňami (*podľa amerických prepočtov v r. 1947 vychádzalo, že po prvých 70 bombách na ZSSR, by behom mesiaca boli ruské tanky na brehu La Manche*).

N.S.Chruščov bol generálporučik. Jeho kvalifikačná úroveň sa sčasti **potvrdila** účasťou na práci štábov počas vojny; na poste hlavy Sovietskeho štátu sa jeho kvalifikačná úroveň potvrdila realizáciou vedecko-technických a vojenských programov epochy «stalinizmu», ktoré umožnili dosiahnuť vojensko-strategickú paritu začiatkom 1960-tych rokov. No vyskytovali sa u neho už otvorené hlúposti a podlosť, kam môžeme zaradiť: prepustenie N.G.Kuznecova a G.K.Žukova, ktorý v otázkach obranyschopnosti chápali viac, než on sám; spustil diskreditačnú kampaň voči veleniu Ozbrojených síl; začal s jednostranným odzbrojovaním, čo samo osebe nie je zločinom, ale toto odzbrojovanie bolo sprevádzané zločinným narušením vyváženosti prostriedkov ozbrojeného vplyvu rôznych zložiek Ozbrojených síl ZSSR; nezaložil vedecko-technické programy na udržanie parity; ako podliak vyprovokoval Karibskú krízu.

L.I.Brežnev bol komisár, čo v preklade z francúzštiny znamená *poverenec*¹. Jeho žena bola židovka, deti tiež: čurbanovčina² — sionistická mafia; rozdával hodnosti, vyznamenania, funkcie, vrátane na žiadosť jeho ženy. L.I.Brežnev bol poverencom sionizmu. Zato J.V.Stalin bol „chazjajin“, čo podľa Slovníka V.I.Daľa znamená: majiteľ, pán organizátor, správca, starešina, hlava, hlavný.

L.I.Brežnev, po smrti A.A.Grečka, určil za Ministra obrany D.F.Ustinova, ktorý bol priemyselníkom, a nie armádnym veliteľom. D.F.Ustinov sedel 22.06.1941 vo svojom pracovnom kabinete. Ako píše V.G.Grabín, tak D.F.Ustinov «bledý, spolovice oblečený (*nocoval v kabinete, lebo končil svoju prácu neskoro v noci, ako bolo*

¹ V Rusku do r. 1917 sa tento výraz („prikazčik“) používal pre toho, čo riadil chod celého hospodárstva u pomeščikov (*majiteľov usadlostí: zväčša šľachty*). – pozn. prekl.

² Označenie špecifického druhu korupcie a trestnej činnosti 1980-tych rokov. Nazvaný po známej kauze Brežnevovho zaťa, Jurija Čurbanova. Viazal sa hlavne na židovské štruktúry paralelného štátu, no nie len.

V politickom systéme "demokracie na západný spôsob" je korupcia základom systému spoločenskej pyramídy a je takmer kompletne legalizovaná. Na dolných stupňoch spoločenskej pyramídy sa v PRIAMEJ forme vyskytuje minimálne, pričom od stredných vrstiev hore je absolútna, všadeprítomná a „normálna“ v rôznych rafinovaných a často veľmi sofistikovaných formách. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

vtedy zvykom) sedel za stolom, tvár si zakrýval rukami, a bezmocne opakoval:

— Čo robiť? Čo teraz budeme robiť?

Všetci prítomní mlčali.

Bol to veľmi ťaživý pohľad. Podišiel som k nemu a chytil ho za plece:

— Dmitrij Fjodorovič, otvorte trezor, sú tam mobilizačné plány...»

Samozrejme, že v memoároch D.F.Ustinova sa táto epizóda nespomína, a memoáre V.G.Grabina vyšli z tlačiarne až v r. 1989, t.j. 9 rokov po smrti autora, a tiež po smrti D.F.Ustinova.

M.S.Gorbačov získal všetky svoje vojenské hodnosti pri službe v zálohe (*t.j. v civile*); v Ozbroyených silách neslúžil ani len ako civilista. O jeho kvalifikačnej úrovni svedčí rozpad poľnohospodárstva v období «stagnácie», strata riadenia nad celým národným hospodárstvom v období «perestrojky», výbuchy občianskej vojny, úplné podriadenie štátnosti ZSSR sionu-internacizmu NATO a OSN v otázkach vnútornej a zahraničnej politiky.¹ (* *vid' aj vplyv Raisy Maximovny, jeho ženy*)

Narastajúci pád úrovne vojenskej profesionality najvyššieho vedenia sa prejavoval aj na službe personálu Ozbroyených síl (*mazáctvo a.i.*), na ich rozvoji a na hodnoteniach najvyšším vedením ZSSR toho, čo je v armáde a námorníctve dobré, a čo zlé. Transformáciu hodnotení «dobré»/«zlé» možno vypozerovať aj na príkladoch narušovania hraníc ZSSR lietadlami a loďami krajín NATO.

V časoch G.K.Žukova, začiatkom 1950-tych rokov, americké výzvedné lietadlá vzlietli v noci z územia Iránu ponad Kaspické more do Astrachánskej oblasti. Keď to začalo mať charakter každodenných akcií, tak veliteľ vojsk protivzdušnej obrany ZSSR, osobne sa nachádzajúc na veliteľskom stanovisku, navádzal na cieľ stíhacie lietadlá. A hoci sa značky cieľov a stíhačov na obrazovke pozemného radaru úplne prekryvali, tak pilot domáceho PVO (protivzdušnej obrany) cieľ nevidel a nemohol zabrániť letu narušiteľa. To bolo vyhodnotené ako «zlé» a poslúžilo to ako základ pre vytvorenie stíhačiek do každého počasia s palubným systémom navádzania zbraní. Vytvorenie zdokonalených stíhačiek bolo vyhodnotené ako «dobré».

¹ Charakterizovať B.N.Jelcina ako hlavu štátu a vrchného veliteľa Ozbroyených síl bude najlepšie v terminológii dopravnej polície: *systematické riadenie krajiny v netriezvom stave, čo malo za následok veľký počet ľudských obetí doma i v zahraničí*. Hoci treba priznať, že **mohlo to byť ešte horšie...**

Mŕtva voda

Situácia po preletoch výškových bombardérov „Canberra“ v r. 1956 nad územiami ZSSR a NDR, keď sa opäť nenašli prostriedky na zamedzenie týchto letov, bola tiež vyhodnotená ako «zlá». Urýchlenie prác na vytvorení a nasadzovaní systémov protiletadlových rakiet bolo vyhodnotená ako «dobré», čo sa len potvrdilo pri zostrelení U-2, ktoré pilotoval F.G.Powers, ktorý bol zajatý.

20. apríla 1978 bol juhokórejský «Boeing-707» donútený pristáť na ľade jazera v Karélii. V najvyššom vedení strany však už existoval «pluralizmus» ohľadom toho, čo je «dobré» a čo «zlé»; to sa odrazilo aj v názoroch najvyššieho kabinetného velenia na riešenie danej situácie.

Noviny „Krasnaja zvezda“ (15. marca 1991) uvádzajú spomienky generál-plukovníka Vladimíra Carjkova, ktorý velil operácii odchytenia „Boeingu“:

«Len čo „Boeing“ pristál, už aj zvonil vtedajší vrchný veliteľ vojsk PVO: „Ako hlboko preniklo lietadlo na naše územie?“ „Približne 150 kilometrov“, — odpovedám. „Budete prepustený, generál“, — odvrkol. Ešte sme sa nestihli poriadne zoznámiť so zachytenou rádiokomunikáciou (*hladá sa juhokórejský „Boeing“ so stovkou pasažierov na palube*), opäť zvoní vrchný veliteľ. Dávam hlásenie o zachytenej rádiokomunikácii a v slúchadle počujem: „Carjkov, vás bude súdiť medzinárodný tribunál...“ A pritom náš vrchný veliteľ nie je z tých, čo sa boja...»¹

Po 4. apríli 1983, keď námorné letectvo USA imitovalo zhadzovanie bômb nad Kurilami, na zasadnutí vojenskej rady daného okruhu sa pri analýze daného incidentu odohral nasledovný dialóg:

«I.Tretjak, veliteľ vojsk daného okruhu: „Prečo ste nevstúpili do boja?“

Veliteľ jednotky: „Nechcel som rozpútať vojnu. Boj mohol prerásť do vojenského konfliktu, a na jeho rozpútanie som nemal právomoc“.

I.Tretiak: „Keby bol na vašom mieste frontový veliteľ, ten by bez váhania poslal stíhačky na zásah proti Američanom. Zaslúžite si odvolanie zo svojej funkcie“» („Krasnaja zvezda“, 13.03.1991).

1. septembra 1983 bol zostrelený juhokórejský „Boeing-747“. Ak by sme udalosť hodnotili podľa kritérií z čias Stalina a maršála Žukova, tak

¹ T.j. tlak na neho v danej dobe musel byť veľký, a vedenie krajiny už muselo mať svoj vnútorný vektor cieľov nastavený prozäpadne. — pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

zlé bolo to, že nebol zostrelený už nad Kamčatkou pri prvom narušení vzdušného priestoru, ale až nad Sachalinom, pred výstupom zo sovietskeho vzdušného priestoru, po jeho opätovnom narušení. A ak budeme hodnotiť podľa kritérií súčasnej sovietskej tlače, tak zlé je to, že bol vôbec zostrelený. No tá istá tlač súčasne vytyka vojskám Protivzdušnej obrany prelet „Cesny“ Mathiasa Rusta¹, ktorého im skrátka prišlo ľúto, pamätajúc na „Boeing“, a nerozmetali ho na prach hoc len reaktívnym prúdom z motorov svojich stíhačiek bez použitia zbraní.

Lietadlová loď „Yorktown“ niekoľko rokov pred vtrhnutím do teritoriálnych vôd ZSSR v Sevastopol'skej oblasti vtrhla do teritoriálnych vôd ZSSR v Kamčatskej oblasti. Vojenské námorníctvo v oboch prípadoch prejavilo zhovievavosť a nepoužilo zbrane. Podľa názorov tlače bolo zlé, že Protiletadlová ochrana ZSSR sa nad M.Rustom zľutovala a on mohol doletieť do Moskvy a pristáť na Červenom námestí, pričom zhovievavosť Námorníctva k lietadlovej lodi „Yorktown“ bola «dobrá», hoci oba incidenty sú „z rovnakého súdka“.

Pluralizmus názorov tlače ohľadom tejto veci odráža celkom obyčajný fakt, že najvyššie vedenie krajiny nechápalo načo v ZSSR existujú v čase mieru Ozbrojené sily. Veľmi dobre to vidno z oficiálnych vyjadrení tlačovej agentúry TASS v septembri 1983, ktoré spočiatku popreli fakt zničenia „B-747“, potom ho postupne priznávali, no narobili pritom toľko protirečení, že najvyššie vedenie ZSSR tým dosiahlo iba jedno: zdiskreditovalo krajinu a jej ozbrojené sily. Pritom vtedy by postačovalo len jedno vyhlásenie:

*«Bolo zničené neidentifikované výzvedné lietadlo, ktoré nereagovalo na rádiové spojenie, a odmietlo sa podriaadiť príkazom pilotov protivzdušnej obrany. Ak to bol váš „B-747“, potom ste vyvrhelovia, ktorí poslali civilné lietadlo na výzvednú misiu».*²

¹ Incident, keď psychicky problémový (vid' jeho životopis) Nemeц Mathias Rust 28.5.1987 preletel na malom lietadle z Fínska pozdĺž železničnej trate do Moskvy a pristál pri Červenom námestí. V západných médiách bol tento čin oslavovaný a propagovaný ako hrdinstvo dotyčného a neschopnosť protivzdušnej obrany sovietskeho režimu reagovať na narušiteľov vzdušného priestoru v malých výškach, t.j. pokus o propagáciu neschopnosti Východného režimu. – pozn. prekl.

² Za uplynulý čas od r. 1983 bola vyjadrená aj iná verzia, podľa ktorej ZSSR nemá s likvidáciou civilného lietadla nič spoločné. V knihe Michela Bruna (*kanadský pilot a aeronautický inžinier-analytik*) „Sachalinský incident“ sa zdôvodňuje názor, že v tom čase USA uskutočnili pád viacerých výzvedných lietadiel do vzdušného priestoru ZSSR nad Kamčatkou, Kurilami a Sachalinom. V týchto oblastiach, nad súšou a príľahlými vodami (vrátane neutrálnych) došlo ku skutočným vzdušným bojom, v ktorých bolo zostrelených niekoľko amerických stíhačiek. Práve ich *charakteristické* úlomky boli verejnosti demonštrované ako úlomky Boeingu-747, aké sa v jeho konštrukcii

Mŕtva voda

Z toho dôvodu vznikajú otázky o účele takýchto provokácií z pohľadu NATO; o zmysluplnej reakcii Ozbrojených síl ZSSR na ne; o zmysluplnej reakcii vedenia štátu na tieto provokácie a na činnosť armády s cieľom ich zamedzenia.

Ojedinelé provokácie z pohľadu NATO zmysel majú, pretože pomáhajú odhaliť charakter vzájomnej súčinnosti obranných prostriedkov ZSSR počas ich reakcie na provokáciu a umožňujú pritom získať určité výzvedné údaje. A masové provokácie z pohľadu NATO majú svoj zmysel v závislosti od reakcie vlády ZSSR na tieto provokácie.

Vláda sa snaží o zlepšenie medzinárodnej situácie. Incidents, podobné prípadom s „Boeingami“ a Powersovým U-2, spôsobujú vyostrenie vzťahov ZSSR s vonkajším svetom, čo sa nepáči „elitárnemu“ vedeniu krajiny. No usmerniť riaditeľstvá zahraničných leteckých spoločností o NEMRAVNOM CHARAKTERE ich spolupráce so CIA a používaní lietadiel s pasažiermi na výzvedné účely — Sovietska vláda nemôže¹. Podobne nemôže usmerniť ani velenie NATO o neprípustnosti prenikania vojenských lodí a lietadiel na cudzie územie, a vykonávania tam cvičení. Sovietska vláda môže usmerniť len svoje veliteľstvo po zostrelení dopravného lietadla o tom, že zostreľovať civilné lietadlá je neprípustné, pretože to podryva snahu Vlády o zlepšenie medzinárodnej situácie.

No, keď už niekto vtrhol do vzdušného priestoru, tak nemožno okamžite v reálnom čase rozlíšiť, či sa jedná o „B-747“ s 300 pasažiermi alebo „B-52“ s 80 tonami bojového nákladu. Čo preniklo, prečo, ako, akú reálnu hrozbu predstavuje: to všetko sa hodnoverne objasní až po zničení CIEĽA. Nočná obloha nie je letecký salón v Le Bourget² so sprievodcami na výstavisku, a veliteľské stanovisko oblasti PVO nepracuje podľa

nenachádzajú. A samotný Boeing-747 letu KAL-007, ktorého trasa viedla cez zónu vzdušných bojov, omylom (alebo zahladzujúc stopy po svojej provokácii) zostrelili samotní Američania alebo Japonci. V knihe sú vyjadrené rozpaky, z akých príčin ZSSR a následne Rusko mlčí o skutočných udalostiach začiatku septembra 1983, podporujúc oficiálnu americkú verziu.

So skráteným prekladom knihy M.Bruna „Sachalinský incident“ do ruského jazyka sa môžete zoznámiť na internetovej adrese: <http://www.airforce.ru/history/kal007/>. (Poznámka r. 2003).

¹ Oficiálna propaganda v západných médiách by to poprela, a označila za sovietsku konšpiráciu. Vid', napríklad, systematicky diskreditovanú publikáciu "Kúpený žurnalizmus" (*Gekaufte Journalisten*) od (západnými spravodajskými službami) zavraždeného západonemeckého novinára Udo Ulfkotte. Ako aj podobné publikácie od iných na Západe politicky prenasledovaných a sofistikovane vraždených nepohodlných novinárov, spisovateľov, politikov i bežných občanov, ktorí vytrčia hlavu z davu "nesprávny smerom" a získajú prílišný ohlas. – pozn. prekl.

² Každoročná veľká medzinárodná letecká prehliadka, veľtrh a show pri Paríži. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

filmového scenára, ale podľa reálnych okolností. No, čím viac času ubehlo od čias G.K.Žukova, tým horšie sa tieto elementárne veci ukladajú do hláv politického vedenia ZSSR. A otázky sa už neriešia v súlade s vnútornými záujmami ZSSR, ale v súlade s nepriateľskými (voči ZSSR) záujmami konglomerátu, čo je plne v súlade s americkou doktrínou jadrového zastrašovania, ktorá je v podstate doktrínou postupného donucovania. Preto sa «čierny Peter» kotúľa smerom dole po služobnom rebríčku, až nakoniec (*PO vtrhnutí vojenských lietadiel*) veliteľ jednotky obhajuje svoju nečinnosť štýlom: «Nemal som právomoc začať vojnu». A čo ak veliteľ opačnej strany, vedúci neoprávnene prenikajúce lietadlá, má právomoc začať vojnu? — Potom sa zopakujú všetky „skvosty“ leta 1941, len na vyššej vedecko-technickej úrovni, a preto oveľa strašnejšie. A kto za to bude niesť zodpovednosť: Kremel' alebo veliteľ? A bude sa mať kto ešte nato spýtať?

Veliteľ jednotky Protivzdušnej obrany, Protiraketovej obrany, Vojenského námorníctva musí mať právo, musí byť oprávnený začínať vojnu, zastavujúc intervenciu zvonka, **v hraniciach svojej zóny zodpovednosti**, PRETOŽE ON NEPOZNÁ CELÚ SITUÁCIU MIMO ZÓNU SVOJEJ ZODPOVEDNOSTI. Musí to robiť rozhodne a efektívne.

Jedinou výnimkou z tohto je spustenie strategických útočných zbraní; to je kompetencia Vrchného veliteľa a Generálneho štábu.

Pokiaľ žiadny veliteľ nemá právomoc odraziť nepovolený vpád do svojej zóny zodpovednosti, potom oni všetci spolu premeškajú vojnu, ktorá sa začína súčasným vtrhnutím do všetkých zón zodpovednosti všetkých veliteľov; všetci sa začnú dožadovať vysvetlení a pokynov od svojich nadriadených veliteľov, a dôjde ku celkovej strate riadenia, aj keď do toho okamihu bolo vyššie velenie funkčné.

A ak si bude len v tranze mrmlať «Čo teraz robiť?»: v davo-„elitárnej“ spoločnosti je takýto variant zákonný, pretože vyššie postavené štáby sú zanášané karieristami, ktorí nie sú schopní prijímať rozhodnutia a niesť za ne zodpovednosť.

Prenasledovanie a hrozby voči veliteľom Sovietskej armády a námorníctva, ktorí vykonali rozhodné a efektívne opatrenia na zamedzenie vtrhnutia do zón ich zodpovednosti — je ZLOČINOM pred národmi krajiny zo strany vyššieho velenia, vedenia štátu a médií.

Preto z hľadiska vojenskej bezpečnosti ZSSR možno uznať len nasledovné rozdelenie zodpovednosti:

- letecké spoločnosti a milovníci lietadiel zodpovedajú za to, že ich lietadlá lietajú mimo vzdušné priestranstvo ZSSR, alebo ak letia v ňom, tak len po známych koridoroch podľa pokynov leteckého dispečingu;

Mŕtva voda

- v prípade navigačných chýb, ktoré sú možné kedykoľvek, veliteľia civilných lietadiel sami informujú letecký dispečing o strate svojej orientácie, prípadne dispečing im sám poskytne pomoc, akonáhle zistí ich odklonenie z trasy;
- v prípade nepovoleného vtrhnutia lietadiel alebo ich odbočení z koridoru protiletadlová ochrana krajiny najprv zameria cieľ určený na zničenie. Zničenie je vykonané až vtedy, keď lietadlo-narušiteľ neuposlúchne príkazy protivzdušnej obrany. Nadriadený veliteľ môže vydať zákaz zničenia narušiteľa, ale sám aj za dôsledky tohto zákazu nesie zodpovednosť.

Protivzdušná ochrana krajiny musí zodpovedať len za NEPRIJATIE včasných a efektívnych opatrení na zamedzenie letu narušiteľov.

To isté sa týka aj narušenia teritoriálnych vôd loďami zahraničných námorných síl. Ak odmietajú opustiť teritoriálne vody ZSSR, tak treba proti nim použiť zbrane. Keďže velenie, ktoré ich poslalo tým sleduje svoje záujmy, tak je zmysluplné realizovať aj vlastné vojensko-technické záujmy na úkor záujmov potenciálneho protivníka. Napríklad, spomínaná «abordáž»¹ lodí „Yorktown“ a „Bezzavetnyj“ ani jednu zo strán nezaujímal; no, čo by sa stalo s „Yorktownom“ vo výsledku raketovej paľby na neho, hoc aj nie najnovším typom rakiet — bolo predmetom VZÁJOMNÉHO záujmu sovietskeho aj amerického námorníctva. Ak bolo prijaté rozhodnutie, že vpád „Yorktownu“ bol len idiotským vtípom Pentagonu, tak nemá zmysel robiť ani divadlo s «abordážou»; nemá to žiadne opodstatnenie a ohrozuje to vlastnú loď.

NATO sa správa nezodpovedne drzo: jediný spôsob ako v ňom prebudíť zodpovednosť a zdravý rozum je „dať mu do zubov“ pri vtrhnutí do teritoriálnych vôd a vzdušného priestoru ZSSR. Tolerovanie provokácií nevedie k zníženiu napätia, iba paralyzuje vlastné ozbrojené sily a znižuje vojenský rejtng krajiny, pretože predstaviteľ západného davu so „zeleným mozgom“ vidí celú situáciu nasledovne: „Keďže na nás neútočia, tak sa nás boja!“. Nič iné sa do ich hláv nevojde. Takáto hlúposť, ako nám ukazuje história, sa vytláka z hláv (*aj s mozgami*) použitím zbraní, pritom rozumnejšími a humánnejšími sa stávajú aj mnohí z tých, čo zostali nažive².

¹ Spôsob boja v ére plachtetníc, keď sa lode zrazili bokmi, zahákovali, a umožnili boj muža s mužom. – pozn. prekl.

² Tento jav možno znázorniť na epizóde z vojny USA vo Vietname. USA začali používať strategické bombardéry „B-52“ na kobercové bombardovanie, zrovnávajúc so zemou všetky osídlené oblasti, čoho obeťami bolo predovšetkým civilné obyvateľstvo.

Vojenský odpor a konfrontácia

Preto ZDRAVO UVAŽUJÚCA vláda musí hodnotiť zlepšenie medzinárodnej situácie podľa ZNÍŽENIA POČTU PROVOKÁCIÍ realizovaných proti vlastnej krajine, a nie podľa pasívnosti svojich ozbrojených síl (*demoralizovaných vlastnou vládou*) počas provokácie.

Fakticky od čias Brežneva sa voči Ozbrojeným silám ZSSR vykonáva tá istá politika, ako v r. 1941: «nenechať sa vyprovokovať». A neraz to robia tí istí ľudia, ktorí J.V.Stalina kritizujú za všetko, vrátane požiadavky «nenechať sa vyprovokovať». No strana, ktorá provokuje, sa tiež nechce zaplietť do vojny, ktorú sama nenaplánovala, tak ako ani my nechceme vojnu. Avšak príčinou, ktorá umožňuje vznik a realizáciu ďalšieho plánu „Barbarossa“, je pád vojenského rejtingu, a to aj vďaka ignorovaniu provokácií a strachu nižších dôstojníkov tieto provokácie zastaviť, pretože rovnako ako za čias stalinizmu, aj teraz sa vyšších dôstojníkov a vedenia štátu boja viacej, než potenciálneho protivníka. Toto všetko dohromady vytvára u potenciálneho agresora predpoklad ku vzniku ilúzie alebo presvedčenia o svojej beztrastnosti, a ten následne rozpútava horúcu vojnu.

V júni 1941 bola problémom aj nevyváženosť pozemných vojsk: vybavenosť prostriedkami rádiového spojenia tvorila 30 až 60 % pre rôzne druhy; bol nedostatok automatických strelných zbraní. Masívny útok na nebojaschopné vojská a infraštruktúru priviedol k zničeniu väčšej časti lietadiel na zemi v západnom okruhu, čo ešte viacej prehĺbilo nevyváženosť pozemných vojsk a zaistilo prevahu Nemcov zo vzduchu.

Diverzie a zničenie objektov káblovej komunikácie v kombinácii s nedostatkom prostriedkov rádiového spojenia priviedli ku strate riadenia vojsk, po čom sa operačný plán Generálneho štábu na r. 1941 stal iba zdrpom papiera, t.j. došlo k rozvratu existujúcej koncepcie vedenia vojny a nastúpilo konceptuálne bezvládie nad ozbrojenými silami. Tento stav pretrvával až do znovuoživenia riadenia vojsk naprieč celou líniou frontu.

Je zaujímavé, že Odeský vojenský okruh nestratil riadenie nad svojim vojskom a jeho letectvo na zemi utrpelo menej škôd, než letectvo jeho severných susedov. Príčina toho nebola ani tak v tom, že sa nachádzal stranou od línie hlavného útoku Nemecka, ako v tom, že jeho velenie

Po tejto udalosti boli do Vietnamu zo ZSSR dovezené raketové komplexy na účely protivzdušnej obrany, a vietnamská strana pristúpila k ich bojovému použitiu proti „B-52“. To zmenilo aj charakter letov: posádka amerických bombardérov „B-52“ prestala mať pocit, že je iba na cvičisku, pretože straty pri niektorých náletoch dosahovali 25 %.

Výsledkom toho posádky bombardérov odrazu „pochopili“ nehumánnosť svojich činov a začali sa objavovať prípady odmietnutia vyplnenia bojových úloh, ktoré prenikli aj do tlače. Ako zámienka bola uvádzaná nehumánnosť používania „B-52“ proti civilnému obyvateľstvu, nikto sa však nepriznal ku svojej zbabelosti a strachu zo zostrelenia...

Mŕtva voda

z vlastnej iniciatívy prijalo opatrenia na zvýšenie bojovej pohotovosti, a nečakalo nečinne na rozkazy z Moskvy.

Počas perestrojky boli vyslovené názory, že ten čin bol spojený s veľkým osobným rizikom, pretože porušoval Stalinov príkaz «nenechať sa vyprovokovať». Toto „riziko“ bolo naozaj väčšie, než „riziko“ veliteľov flotily a Ludového komisára pre námorníctvo, ale nie kvôli „pomstychtivosti“ samovládcu J.V.Stalina, ale kvôli tradičnej (*pre pozemnú armádu*) poddanosti vysokých moskovských veliteľov pozemnej armády.

D.G.Pavlov (1897 — 1941), veliteľ vojsk Západného Zvláštneho Vojenského okruhu na línii hlavného útoku Nemecka, neprijal opatrenia podobné tým, aké prijali v Odeskem vojenskom okruhu, a bol zastrelený¹ fakticky za svoju **poddanosť**². Jeho **poddaní súčasníci** odsudzujú J.V.Stalina aj za toto. N.S.Chruščov posmrtno vrátil D.G.Pavlovi vojenské hodnosti a plne ho rehabilitoval³. J.V.Stalin raz pri posudzovaní jedného menovania do funkcie povedal:

«Je to skvelý odborník, ale dávať ho do vedúcej pozície nemožno. Príliš sa podlizuje. Taký z lásky k nadriadeným urobí viac škody, ako najhorší nepriateľ. A ani ho nepotrestáš, lebo svoj názor si zosúladiš s vedením».

Katastrofa sa skončila, keď bolo obnovené riadenie vojsk pozdĺž celej línie frontu a začala strategická obrana. Prechod od strategickej obrany k strategickému útoku sa stal možným až po obnovení štruktúrnej vyváženosti pozemných vojsk, dosiahnutí rovnosti v počte a prevahy v technike, a po získaní reálnych bojových skúseností celou personálnou zostavou. Posledný faktor má špeciálny význam. Dokonca aj keby vláda a veliteľstvo dokázali k 22. júnu 1941 uskutočniť všetky opatrenia predpísané operačným a mobilizačným plánom, no absencia reálnej

¹ Po tom, čo jeho vojská behom prvých niekoľko dní utrpeli ťažké porážky, bol odvolaný z velenia, zatknutý, obvinený «zo zbabelosti, svojvoľného opustenia strategických bodov bez povolenia vyššieho velenia, z rozvratu riadenia vojsk a nečinnosť» a následne zastrelený. – pozn. prekl.

² Neskôr boli zverejnené práce, v ktorých bolo preukázané, že nešlo o slepú poddanosť, ale o cieľavedome organizovanú sabotáž plnenia rozkazov J.V.Stalina, týkajúcich sa prípravy krajiny na *odrazenie očakávanej agresie* hitlerovského Nemecka. T.j. pri čistkách dôstojníckeho zboru v 1937 odhalili a zneškodnili zďaleka nie všetkých, ktorých bolo treba. Viac v knihe od A.B.Martirosjana „Sprisahanie maršalov. Britská rozviedka proti ZSSR“, Moskva, vydavateľstvo «Veče», r. 2003. (Poznámka r. 2011).

³ Toto je jeden z mnohých faktov, ktorými N.S.Chruščov potvrdil svoju príslušnosť k trockistickému protisovietskemu sprisahaniu. (Poznámka r. 2011).

Vojenský odpor a konfrontácia

bojovej skúsenosti by aj tak neumožnila vyhrať túto vojnu na pôde nepriateľa mohutným útokom pri nízkych stratách.

Z analýzy udalostí 1930-tych rokov možno vyvodit' nasledovné závery. Aby u potenciálneho agresora nevznikla vôľa rozpútať vojnu klasickými zbraňami (6. priorita), je nutné:

- aby generácia vojenskej techniky, ktorá je súčasťou výzbroje, nevyčerpala svoj modernizačný potenciál, a bola udržiavaná na rovnakej úrovni kvality, ako u potenciálneho agresora, prípadne ju ešte prevyšovala;
- aby spektrum druhov výzbroje bolo širšie, než u potenciálneho agresora;
- aby v okamihu vyčerpania 50 % modernizačného potenciálu existujúcich vzorov zbraní už existoval nový vzor s poriadnym modernizačným potenciálom, pripravený na spustenie jeho sériovej výroby. Pritom tam, kde je to možné, sa MUSÍ zaisťovať agregátna a elementárna nadväznosť, aby si vojsko techniku ľahšie osvojilo a ľahko ju obsluhovalo, a aby sa zbytočne nepreťažovalo národné hospodárstvo;
- aby si najvyššie vedenie štátu uvedomovalo následky svojho zasahovania v snahe obmedziť bojovú pripravenosť Ozbrojených síl;
- aby reálne existoval jednotný systém riadenia bojovej pripravenosti všetkých druhov vojsk. Ich rýchlostné charakteristiky uvedenia do bojovej pohotovosti musia byť dobre známe jak najvyššiemu štátnemu riadeniu, tak aj veliteľstvu;
- aby v období vojenskej hrozby bola zaistená nepretržitá služba na zmeny všetkých vojenských jednotiek v pohraničných okruhoch a všetkých jednotiek protivzdušnej a protiraketovej ochrany štátu s cieľom nedopustiť preventívny úder, ktorý môže byť spustený jak omylom, tak aj zlomyseľnosťou potenciálneho protivníka. Hlavné bojové sily sa pritom musia nachádzať hlboko v tyle za stavu zvýšenej pohotovosti, aby neboli vystavené hrozbe náhleho masového útoku, nevyčerpávali sa permanentnou bojovou službou a mali čas na rozostavovanie bojových formácií pred zrážkou s hlavnými silami protivníka. Čo sa týka konvenčnej vojny, tak potenciálny agresor musí byť presvedčený o tom, že jeho prvý masový útok:
 - nevyradí z boja naše hlavné sily a infraštruktúru ich riadenia;
 - nenarazí na nebojaschopné oddiely, a preto nedôjde ani ku strate riadenia nad vojskami a nebude zlomená ani strategická obrana.

Mŕtva voda

Len za takýchto podmienok bude protivník presvedčený, že žiaden Blitzkrieg sa konať nebude, ale dôjde ku zdlhavej vojne s neistým výsledkom až do úplného vyčerpania a zničenia vojensko-ekonomického potenciálu krajiny, ktorá v dôsledku toho utrpí porážku.

Koncom 2. svetovej vojny sa objavili jadrové zbrane. USA už v r. 1947 mali plán jadrovej vojny proti ZSSR. A hoci mali jadrový monopol, tak brzdiacim faktorom v tom čase bol práve potenciálne zdĺhavý charakter vojny a presvedčenie o tom, že ZSSR bude schopný zopakovať tankový pochod cez Európu. Okrem toho sa predpokladala aj silná prokomunistická piata kolóna v krajinách Západu.

Jadrové zbrane sa nakoniec stali masovo rozšíreným druhom výzbroje, ktorých použitie sa stalo možným dokonca aj na taktickej úrovni poľného delostrelectva s kalibrom 150 mm a viac, t.j. aj veľmi mobilnými samochodno-delostreleckými plukmi.

Čo sa týka jadrových zbraní (*ale aj iných zbraní s veľkou ničivou silou*), tak brzdiacim faktorom sa stala vysoká neurčitnosť schopnosti prvého jadrového úderu odzbrojiť obeť agresie do takej miery, aby si systém PRO/PVO agresora dokázal poradiť s odvetným úderom obeť s prijateľnými škodami.

Rozvoj strategických jadrových síl sa uberal touto cestou. Cieľom bolo zvýšiť neurčitnosť následkov jadrového útoku, preto sa jadrové zbrane umiestňovali do dobre chránených stacionárnych šácht; na pohyblivých prostriedkoch (*morských, vzdušných, pozemských*) odpaľovania rakiet s jadrovými hlavicami; zvyšovala sa úroveň skrytosti mobilných nosičov¹, čo vyústilo do pretekov novších a novších atómových ponoriek, ktoré ZSSR prehral vyššou úrovňou hlučnosti svojich ponoriek.

Pritom taký parameter, ako je čas doletu rakiet do cieľa, má reálny význam len pre prvý úder, ktorý by mal byť odzbrojujúci. Preto prevaha USA v akustickej skrytosti ich ponoriek im umožňuje výrazne skrátiť čas doletu pri streľbe z operačnej zóny námorníctva ZSSR či dokonca zo sovietskych teritoriálnych vôd.

Pre odvetný úder (*spustený buď pri prvých výbuchoch, alebo po zistení hromadného štartu rakiet pred prvými výbuchmi na svojom území*) má hodnota doby doletu druhoradá význam. Prvoradá pre odvetný úder je poznať množstvo nosičov (rakiet), ktorým budú čeliť systémy strategickkej PVO/PRO agresora, a hustotu intervalov, v ktorých budú vstupovať do aktívnej zóny PVO/PRO, aby obranný systém zlyhal: tenisový hráč, aj keď bude mať dve rakety, tak neodrazí 5 loptičiek letiacich súčasne.

¹ Napríklad znižovaním hlučnosti ponoriek, čo zvyšovalo nepozorovanosť ich pohybu. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

Preto rozmiestnenie jadrových zbraní na mobilných prostriedkoch (*ako sú vlaky, kolesové a pásové vozidlá, lode plávajúce vo vnútrozemí alebo na mori*) stavia pred tým, kto chce útočiť ako prvý, otázku presnej identifikácie dostatočne veľkého počtu mobilných odpaľovacích prostriedkov protivníka, a to aj keby chcel na prvý úder použiť vysoko presné rakety so samonavádzaním. Ak toto zabezpečené nie je, tak prvý úder nebude odzbrojujúci a stane sa nezmyselným, čo brániaca sa strana potrebuje.

Pritom možno vytvárať aj kontajnerové odpaľovacie systémy. Takéto komplexy sa môžu v čase hrozby rozmiestniť na vlakových súpravách, ale ešte lepšie na morských kontajnerových lodiach, aby sme vlastné územie zbytočnej neohrozovali svojimi jadrovými zbraňami. Kontajnerové lode môžu byť rozostavené v operačnej zóne vlastnej flotily, premiestňujúc sa pozdĺž pobrežných dopravných (*kabotážnych*) trás pod ochranou námorníctva a pobrežného letectva. Problém synchronizácie priletu nosičov (rakiet) odvetného úderu k územiu agresora sa V PRÍPADE STRATY RÁDIOVÉHO SPOJENIA s veliteľstvom Ozbrojených síl rieši odpočtom času od elektromagnetického impulzu jadrových výbuchov prvého úderu agresora. **Príkaz na odpálenie nosičov odvetného úderu a ich synchronizovaný prílet na územie agresora v tomto prípade dáva samotný agresor: A MUSÍ O TOM AJ VEDIETĚ.**

Rozvoj strategických systémov PLO (*proti lodnej obrany*), podobných americkému SOSUS¹, by mohol v budúcnosti zmenšiť rozdiel v nepozorovanosti medzi loďami a ponorkami. No životnosť ponoriek je podstatne nižšia. Preto skrytosť kontajnerovej lode pred prostriedkami kozmickej a leteckej rozviedky, ak sa nachádza v operačnej zóne svojej flotily, môže byť dostatočne vysoká — najmä v podmienkach rádiového ticha a rozmiestnení v regiónoch, kde sú časté hmla a hustá oblačnosť. To môže zaistiť dostatočne vysokú neurčitost' v kalkuláciách potenciálneho agresora ohľadom sily odvetného úderu, urobiac tak prvý úder agresora nezmyselným.

Všetky opatrenia, ktoré pomáhajú zvyšovať neurčitost' ohľadom sily odvetného úderu, sú FAKTORMI STABILIZÁCIE MIEROVÉHO SPOLUNAŽIVANIA (t.j. bez horúcej vojny) ZSSR a Euro-Amerického konglomerátu, pretože najvyššie slobodomurárske kruhy vedia o neustálej snahe ZSSR vyháňať sa vojnám. Čo si o vojenskej moci ZSSR „myslí“ západný dav — je už vedľajšie, pretože názor davu v tejto otázke, ako aj vo všetkých ostatných, je formovaný médiami a nijakým spôsobom nezodpovedá reálnemu stavu vecí. Príkladom toho bol škandál zo začiatku

¹ SOSUS je skratka amerického námorného systému na detekciu ponoriek, ktorého akustické snímače sú rozmiestnené na dne svetového oceánu.

Mŕtva voda

1980-tych rokov s japonskou firmou „Toshiba Hikai“, ktorá predala ZSSR CNC stroje na výrobu lodných skrutiek. USA spustili krik, že to prudko zvýšilo akustické charakteristiky sovietskych ponoriek. Celý svetový dav tomu uveril, hoci gramotný odborník (*lodný inžinier*) už od školských lavíc vie, že na hlučnosti lode sa CNC stroj, na ktorom sa vyrábajú jej lodné skrutky, podieľa ako celkom posledný. Hluk nevytvára lodná skrutka, ale celá ponorka, ktorá je veľmi zložitým kmitavým systémom. A hlučnosť celej ponorky sa určuje KONCEPCIU požiadaviek voči ponorke, ktorej sa potom podriaďuje koncepcia projektovania tohto kmitavého systému. Ak admirál S.G.Gorškov, ktorý (*súdiac podľa jeho knihy „Námorná moc štátu“*) trpel ani nie tak rozdvojením osobnosti ako totálnym kaleidoskopickým idiotizmom, vyžadoval od ponoriek rýchlostné parametre závodného motorového člnu, tak hovoriť v námorníctve o akustickej skrytosti bolo skrátka škodlivé pre vlastnú kariéru. A v koncepcii projektovania sa požiadavka nízkej hlučnosti riešila až po splnení požiadaviek na rýchlosť a *teoretickú nepotopiteľnosť*¹.

Vo *svojej (?)*² knihe (r.1976) S.G.Gorškov „dospel“ k záveru o nadchádzajúcom rozvoji triedy lietadlových krížnikov v námorníctve Západu a budúcom raste ich početnosti. Túto myšlienku načerpal zo zahraničnej námornej „pornografickej“ literatúry, ktorá v tých časoch ležala skrytá v špeciálnych archívoch ZSSR a najvyššie velenie všetkých úrovní si ju vychutnávalo. Máme tak nakoniec pred Západom³ úplnú prevahu v lietadlových krížnikoch, no lietadlová loď má úplnú prevahu pred ktorýmkoľvek lietadlovým krížnikom aj ich skupinou. Západ má v plnorozmerových lietadlových lodiach úplnú prevahu nad ZSSR. Vyzerá to, akoby S.G.Gorškovovi pri menovaní do funkcie Hlavného veliteľa námorníctva ZSSR niekto zakázal vyslovovať slovo „lietadlová loď“

¹ Mnohé sovietske ponorky, ktoré spĺňali požiadavky teoretickej nepotopiteľnosti, dnes reálne ležia na dne mora, pretože ich praktická nepotopiteľnosť pri požiaroch nebola zabezpečená. No čo sa týka nízkej hlučnosti, tak v nej sovietske ponorky prehrali kvôli absurdnej mánii zabezpečiť teoretickú nepotopiteľnosť.

² Kniha vzbudzuje dojem, akoby jej rôzne časti písali rôzni ľudia, nekontrolujúc pritom to, čo napísali tí druhí. Akoby S.G.Gorškov len povedal o čom písať, a nakoniec sa pod to podpísal ako autor, neodstrániac protirečenia.

³ Po roku 1991 boli lietadlové krížniky „Kiev“, „Minsk“, „Novorossijsk“ vyradené z prevádzky, a predané do zahraničia na zošrotovanie. V tomto sa prejavila jak ich neúčinnosť pre námorníctvo, tak aj neschopnosť dnešného Ruska udržiavať ich vo funkčnom stave. (*Štvrtý TAKR tohto projektu, ktorý sa volal najprv „Baku“, a neskôr bol premenovaný na „Admirál Gorškov“, prisľúbila kúpiť India po jeho prispôbení na MiG-29K. Preto už viac ako 5 rokov prebieha jeho «hlbková modernizácia». Dodatok z r. 2004). V r. 2011 loď stále nie je predaná Indii, a ani lietadlá preň ešte «nedomysleli». (Dodatok r. 2011).*

Vojenský odpor a konfrontácia

(alebo si to sám domyslel), pretože jeho predchodca admirál N.G.Kuznecov sa snažil vytvoriť vyváženú oceánsku flotilu, ktorej jadrom mali byť lietadlové lode. Ak flotila nie je vyvážená, tak sa hodí len na vojenské prehliadky. A bez vyváženej flotily niet ani vyvážených Ozbrojených síl, čo otvára možnosť vonkajšieho diktátu, priameho alebo v náznakoch. S.G.Gorškov bol vo funkcii Hlavného veliteľa námorníctva ZSSR 30 rokov, a počas tejto doby jeho **oficiálneho** velenia bola stratená aj KVALITATÍVNA PARITA našich ponoriek s americkými. Ministerstvo lodného priemyslu a Vojenské námorníctvo veľmi neochotne a takmer neoficiálne priznali kvalitatívnu prevahu Námorných síl USA, až keď sa objavil termín «nová obranná doktrína» počas „perestrojky“.

Slová „**takmer neoficiálne**“ znamenajú, že v Námorníctve ZSSR existujú na rôznych úrovniach dva názory, ktoré sa odrážajú v rôznych dokumentoch: 1. zaostávanie existuje, ale nie v kvalite; 2. zaostávanie existuje, a týka sa kvality¹.

«Nová obranná doktrína», postavená NA NESPRÁVNEJ INFORMÁCII o stave jedného z druhov Ozbrojených síl, predstavuje pre ZSSR nebezpečenstvo, pretože na základe nesprávnych východiskových údajov o kvalite zbraní v porovnaní s kvalitou zbraní potenciálneho protivníka nedokážu ani tí najlepší špecialisti vypracovať doktrínu udržania STABILNÉHO VYVÁŽENÉHO REŽIMU MIEROVÉHO SPOLUNAŽIVANIA ZSSR A KONGLOMERÁTU (t.j. bez horúcej vojny). Avšak ten, kto zaviedol termín «nová obranná doktrína», zároveň vedome alebo nevedomky ohovára ZSSR, pretože ak nová doktrína je obranná, potom tie staré museli byť útočné, a teda mýtus Západu o sovietskej agresivite a vojenskej hrozbe je pravdivý.

A hoci vojenská doktrína je dokument, ku ktorému má prístup len úzky okruh ľudí a pri súčasnom systéme režimu „utajenia“ je známy len najvyššiemu veleniu a zahraničným rozviedkam, napriek tomu sa odráža v štruktúre ozbrojených síl, druhoch výzbroje, charakte re bojovej a politickej prípravy.

Samotný termín «**vojenská doktrína**» je po dvoch svetových vojnách neprijateľný, pretože o výsledku vojen nerozhodovali teórie vojenských

¹ Dnes médiá, pri informovaní o stavbe nových ponoriek v Rusku, neustále tvrdia, že sú «najlepšie na svete a prevyšujú ponorky zahraničných štátov vo všetkých parametroch». Čo je nezmysel, pretože lodné staviteľstvo je integrálnou súčasťou národného hospodárstva, v ktorom sa združujú všetky úspechy aj nedostatky všetkých ostatných odvetví činnosti: od fundamentálnej vedy až po súčiastky dodávané lodeniciam z iných závodov.

Ak vedcom a inžinierom nevyplácajú mzdu, tak sa rozutekajú; ak sa priemysel otriasa štrajkami a stráca kvalifikované kádre, tak Ministerstvo lodného priemyslu skrátka nebude schopné postaviť dobrú loď, tým skôr vojenskú.

Mŕtva voda

teoretikov, ale **ekonomické a sociálne faktory**. VOJENSKÁ DOKTRÍNA SA MÔŽE TÝKAŤ LEN BLITZKRIEGU (bleskovej vojny), ktorý prebehne tak rýchlo, že ekonomické a sociálne faktory sa nestihnú podpísať na jeho výsledkoch. Ak ponecháme stranou sociálne faktory¹, pretože ich prejav hovorí o úplnej strate riadenia, tak doktrína môže byť len vojensko-ekonomická.

ÚTOČNÁ vojensko-ekonomická doktrína predpokladá, že krajina sa usiluje:

- o líderstvo v pretekoch vytvárania nových zbraňových systémov,
- o zjavnú kvalitatívnu prevahu nad potenciálnym protivníkom,
- o nasadzovanie ozbrojených síl v čo najväčšom počte, v súlade s ekonomickými možnosťami krajiny, pri ich plnej technickej prevahe nad potenciálnym protivníkom.

Po zabezpečení týchto podmienok sa potenciálnemu protivníkovi buď predkladá ultimátum, alebo sa rovno začne vojna bez kladenia akýchkoľvek podmienok.

Analýza rozvoja ideológie ZSSR a jeho Ozbrojených síl po zničení bronštejnianstva (trockizmu) hovorí, že ZSSR nikdy nemal takúto ÚTOČNÚ vojensko-ekonomickú doktrínu. Pritom USA vo svojich dokumentoch otvorene tvrdili, že ich doktrína jadrového zastrašovania je v podstate doktrínou postupného donucovania (*viď N.N.Jakovlev «CIA proti ZSSR», M., r. 1985, kde sa hojne citujú rôzne americké doktrínové dokumenty*), t.j. útočnou vojensko-ekonomickou doktrínou. Potvrďuje to aj štruktúra ich ozbrojených síl, ich minulý rozvoj, použitie a súčasné tendencie.

Ozbrojené sily, to je predovšetkým personál, obsluhujúci:

- infraštruktúru vojenských vedecko-technických organizácií;
- infraštruktúru monitorovania situácie a určovania cieľov;
- infraštruktúru základní;
- infraštruktúru škôl a bojovej prípravy;
- infraštruktúru prostriedkov ozbrojeného vplyvu na protivníka.

Všetko sú to vzájomne vložené systémy, nachádzajúce sa v **nasledovných druhoch Ozbrojených síl**:

- pozemné vojská a letectvo všeobecného určenia;
- vojská protivzdušnej a protiraketovej obrany krajiny²;

¹ T.j. 1. až 3. prioritu zovšeobecnených prostriedkov riadenia a zbraní.

² Sem patria aj vojensko-kozmičné sily, ktoré sa za čias ZSSR tak nevolali kvôli zachovaniu propagandistického mýtu o skúmaní Kozmu výlučne v mierových účeloch.

Vojenský odpor a konfrontácia

- vojenské námorníctvo s jeho druhmi síl;
- strategické úderné sily, «útočné» zbrane všetkých typov ozbrojených síl.

Charakter vojenskej doktríny sa v celom tomto zložitom hospodárstve odráža do takej miery, že samotnú vojenskú doktrínu ani netreba čítať; dokonca možno nájsť aj miesto tejto vojenskej doktríny v globálnej koncepcii rozvoja spoločnosti, ktorú realizuje siono-slobodomurárstvo.

Politika „veľmoci“ má globálny charakter, a keďže povrch Zeme tvoria predovšetkým oceány, tak Námorníctvo odráža globálne ciele ich politiky oveľa zreteľnejšie a vecnejšie, než ktorékoľvek iné druhy ozbrojených síl. Preto Námorníctvu v tejto knihe venujeme väčšiu pozornosť s prihliadnutím na štruktúry ozbrojených síl potenciálneho agresora. V r. 1956 vo vydavateľstve „Zahraničná literatúra“ vyšla kniha s názvom „Námorníctvo v dobe atómovej“ (*francúzske vydanie r. 1955 „Vers la marine de l'âge atomique“*). Vice-admirál Pierre Barjot v nej analyzuje rozvoj flotíl a ich činnosť počas vojen, vrátane tej kórejskej, vyjadruje a zdôvodňuje svoje názory ohľadom zmysluplných smerov rozvoja Námorníctva. Tieto názory našli svoje potvrdenie v rozvoji amerického námorníctva, navyše doplnené o atómové ponorky, vrátane tých s raketami strategického určenia. Kniha **ako celok** je dodnes aktuálna, a „Ogoňok“ so svojim liberálnym „spoločenstvom“ v nej môže nájsť odpovede na všetky otázky, na ktoré nevedia dať jasnú odpoveď vedúci predstavitelia Námorníctva a Generálneho Štábu ZSSR.

Jednou z úloh amerického námorníctva po skončení 2. svetovej vojny 20. storočia bolo zabezpečenie INVÁZIE pozemných vojsk z mora na neupravené bránené pobrežie. V roku 1950 výcvikové stredisko morskej pechoty v Quantico experimentovalo s výsadbou z lietadlovej lode pomocou vrtuľníkov. Dňa 21.09.1951 bol počas vojny v Kórei uskutočnený letecký výsadok za frontovú líniu na vrtuľníkoch. V roku 1955 bola už jedna z konvojových lietadlových lodí prerobená na výsadbokú vrtuľníkovú loď. V súčasnosti má americké námorníctvo výsadboké vrtuľníkové lode špeciálnej konštrukcie typu „Iwo Jima“. Majú sériu univerzálnych výsadbokých lodí typu „Tarawa“, z ktorých sa výsadok môže uskutočňovať vrtuľníkmi aj člmi, ktoré sú do regiónu výsadku dopravené v hangári a dokových komorách lode. Okrem toho, „Tarawa“ môže mať na palube aj lietadlá s kolmým štartom a pristávaním, ktoré môžu preletieť na už obsadený nástupný priestor a tvoriť ozbrojené sily tohto priestoru, schopné rýchlo reagovať na zmenu situácie nezávisle

Mŕtva voda

od podpory palubného letectva lietadlových lodí¹. Predpokladá sa výstavba ešte niekoľkých lodí tejto triedy na základe vylepšeného projektu „WASP“. Súčasťou amerického námorníctva sú aj rýchle plávajúce doky, z ktorých sa výsadok vykonáva na vlastných výsadkových člnoch, umiestnených vo vnútorných plavebných komorách.

Existujú aj *lode, ktoré sú plávajúcimi skladmi*, určenými na materiálovo-technickú podporu výsadku.

Okrem toho sú tu aj všetkým známe tankové výsadkové lode, ktoré sú určené na výsadok ťažkej obrnenej a inej kolesovej techniky na neupravené pobrežie.

Lietadlová loď je mnohoúčelová, a zabezpečenie potrieb výsadku s vydobytím si prevahy vo vzduchu je len jednou z množstva úloh, na ktoré je určená.

Paľbou z bojových lodí, ktoré sa v americkom námorníctve zachovali od čias 2. svetovej vojny 20. storočia, možno rozryť pobrežie až do hĺbky 10 metrov. Náboj kalibru 406 mm prerazí 6 metrov železobetónu (*to už nie sú ľahké poľné opevnenia, postavené narýchlo*), a v zemi zanechá kráter o priemere viac ako 20 metrov. Pred časom sa v USA riešila otázka vytvorenia špecializovaných lodí na palebnú podporu výsadku, pretože prevádzka veľkej bojovej lode je príliš drahá a pre jej veľký ponor (*okolo 10 m*) ju nemožno použiť všade kvôli plytčinám a nebezpečenstvu mín. No z finančných dôvodov bol projekt nakoniec odložený.

Takže v súčasnosti iba námorníctvo USA disponuje vojensko-technickými možnosťami dopraviť vojenský kontingent do ľubovoľnej oblasti svetového oceánu aj s ťažkou obrnenou technikou, a vysadiť ho NA BRÁNENÉ POBREŽIE, t.j. uskutočniť strategickú inváziu (útok).

ZSSR nemá v zostave svojho námorníctva výsadkové vrtuľníkové lode, analogické triede „Tarawa“, plávajúce sklady ani lietadlové lode. A po vyradení z prevádzky posledných delostreleckých krížnikov (*hlavný kaliber 152 mm*) prudko klesne aj možnosť palebnej podpory výsadku palubným delostrelectvom, pretože nové lode sa projektujú s delostrelectvom akoby podľa «tankového princípu»: «na jednu loď — jedno delo s kalibrom 100 až 130 mm»; krížnik projektu „68-bis“ mal pri bočnej streľbe 12 hlavných kalibru 152 mm a 6 hlavných kalibru 100 mm. To hovorí o tom, že Námorníctvo ZSSR, na rozdiel od Námorníctva USA, nemá prostriedky na uskutočnenie strategických výsadkových operácií.

¹ To znamená, že na lietadlovej lodi sa predpokladá rozdelenie funkcií medzi letectvo vzlietajúce vertikálne a letectvo vzlietajúce pomocou katapultu: lietadlové lode vykonávajú plánované letecké útoky podľa rozpisu a zabezpečujú prevahu zo vzduchu v oblasti výsadku, a vertikálne vzlietajúce lietadlá a vrtuľníky rozmiestnené v obsadenom priestore reagujú na naliehavú výzvu pozemných vojsk.

Vojenský odpor a konfrontácia

V obmedzenom rozsahu je schopné vykonať len operatívno-taktický výsadok pozdĺž pobrežia, s cieľom zabezpečenia činnosti primorských bojových frontov v dosahu zabezpečenia bojovej stability výzvedných a navádzacích lietadiel, bojových lietadiel a bombardérov z pobrežných základní, pretože *ťažké lietadlové krížniky (TAKR)* nemajú na palube tento druh lietadiel a nie sú schopné si vydozbyť vzdušnú prevahu v oblasti výsadku, kde stabilná aktivita vlastného pobrežného letectva nie je možná.

Zloženie letky, nachádzajúcej sa na lietadlovej lodi, obsahuje lietadlá diaľkového rádiolokačného prieskumu (DRP) a navádzania na cieľ, tankovacie lietadlá, útočné letectvo a lietadlá protivzdušnej obrany (PVO). Z toho dôvodu môže lietadlová loď samostatne útočiť na objekty v hlbokom vnútrozemí protivníka, a svojimi stíhačmi môže zabezpečiť ochranu medzikontinentálnych bombardérov pri ich vstupe do vzdušného priestoru protivníka.

Ťažký lietadlový krížnik (TAKR), ktorý nemá svoje palubné lietadlá typu DRP (AWACS) a útočné letectvo, môže svoje stíhačky použiť len na účel protivzdušnej ochrany v zóne s dostatočne vysokou bojovou stabilitou lietadiel DRP operujúcich z pobrežných základní. Preto sovietske TAKRy nepredstavujú reálnu hrozbu pre územie USA, nehovoriac už o menšom počte lietadiel na ich palube, čo dáva USA výhodu dokonca aj v operačnej zóne Námorníctva ZSSR. Ťažká raketová výzbroj sovietskych lodí nemôže byť použitá ako útočný potenciál, keďže Námorníctvo ZSSR nemá lietadlové lode, a vzdušnú prevahu nad oceánmi má palubné letectvo USA. Dokonca ak by sa raketová loď Námorných síl ZSSR nejakým nedopatrením ocitla v oblasti, odkiaľ môže zničiť objekty na území USA, tak USA ešte stále majú možnosť zachytenia rakiet a rádioelektronického boja.

To svedčí o tom, že v globálnom rozsahu ZSSR nie je schopný realizovať inváziu v ľubovoľnom rajóne zemského povrchu, tak ako USA, a námorníctvo ZSSR má oveľa menší potenciál poskytnúť podporu svojim strategickým silám, než americké námorníctvo svojim.

Štruktúra Námornej flotily ZSSR v súčasnosti zodpovedá jej používaniu na ochranu pobrežia v spolupráci s pobrežným letectvom¹.

Štruktúra Námornej flotily USA zodpovedá útočnému charakteru jej použitia vo všetkých oblastiach svetového oceánu.

Je zaujímavé, ako sa mala vyvíjať lodná zostava sovietskeho námorníctva v čase stalinizmu. Prvý povojnový program výstavby lodí

¹ Ruské námorníctvo má v tejto oblasti ešte menšie možnosti, pretože s likvidáciou ZSSR bola zničená aj infraštruktúra základní, dokov na stavbu a opravu lodí, ktorá bola v ZSSR vytvorená pod vedením J.V.Stalina, a v neskoršom období postupne degradovala.

Mŕtva voda

predpokladal zostrojenie 9 veľkých bojových lodí s výtlakom 75 000 ton, 15 lietadlových lodí, 12 ťažkých krížnikov, 60 ľahkých krížnikov, viac ako 500 ponoriek. („*Morský zborník*“, № 2, r. 1989).

Je tu však jedna zvláštnosť. V tom istom čase boli rozobrané do šrotu nedostavané bojové lode a ťažké krížniky z predvojnových projektov. Jedni rozoberajú bojové lode do šrotu a druhí sa chystajú bojové lode stavať: o čo tu ide? A to už po objavení sa jadrových zbraní.

Existuje rozšírený názor, že príčinou zmiznutia bojových lodí z historickej scény je ich vysoká zraniteľnosť voči leteckým a raketovo-jadrovým ničivým prostriedkom v spojení s vysokými výrobnými a prevádzkovými nákladmi. Tou istou príčinou — zraniteľnosťou a nákladnosťou (*kritérium «cena/efektivita»*) — dlho objasňovali aj absenciu lietadlových lodí v ZSSR. V snahe zdôrazniť obranný charakter vojenských doktrín ZSSR bola lietadlová loď označená za «nástroj agresie» (*to k otázke „novej“ „obrannej“ doktríny a predchádzajúcich*).

Ani jedno, ani druhé nie je pravda. Veľké bojové lode mali najvyššiu životnosť pokiaľ šlo o bojové poškodenia, no stali sa obeťou vlastnej úzkej špecializácie, pretože vo vojne boli schopné riešiť len dve úlohy:

1. ničenie sebe podobných a menších lodí delostreleckou paľbou na vzdialenosť do 20 míľ;
2. v ohraničenom rozsahu mohli byť použité na delostreleckú podporu výsadku tam, kde to umožňovala hĺbka vody a stav zamínovania.

Počas 2. svetovej vojny vyšlo najavo, že ak sa v boji stretávajú dve skupiny lodí, tak pri vzdialenosti vzájomnej detekcie prostriedkami leteckého prieskumu, cca 200 míľ, sa obe skupiny budú približovať na vzdialenosť delostreleckého boja 7 až 10 hodín. Pritom strana, ktorá má vo svojej zostave lietadlové lode, začne na protivníka masovo útočiť letectvom, v snahe vyradiť z prevádzky najdôležitejšie objekty protivníka, t.j. veľké bojové lode a lietadlové lode. Kým došlo k samotnému zblíženiu oboch skupín lodí, tak bojové lode boli buď zničené, alebo stratili svoju bojaskopnosť skôr, než sa dostali do bojového kontaktu so skupinou protivníka, a preto sa v morských súbojoch stali prakticky zbytočnými.

Pri výsadvkových operáciách sa delá veľkých bojových lodí s hlavným kalibrom 305 — 457 mm ukázali byť na ničenie opevnení v oblasti výsadku zbytočne veľké: úplne tu postačoval delostrelecký výkon torpédoborcov a krížnikov s hlavným kalibrom 130 — 203 mm, čo je podľa kritérií pozemných vojsk veľký kaliber a ťažké delostrelectvo. Takto sa veľké bojové lode, a neskôr aj ťažké krížniky stali V ČASE VOJNY pre námorníctvo nepotrebné.

Vojenský odpor a konfrontácia

Na vysokých stratách lodí následkom leteckých úderov sa podpísal aj počítačový nesúlad tréningových podmienok bojovej prípravy letectva a protiletadlového delostrelectva lodí s podmienkami reálneho boja. Bojová situácia pri útočení letectva na cieľový bod (*jednotlivých lietadiel aj skupín*) sa od cvičnej situácie odlišuje len prítomnosťou protivzdušného delostrelectva na reálnom bojovom ciele. V reálnych bojových podmienkach je loď — cieľový bod — vystavená masovým útokom lietadiel, ktoré na ňu útočia prakticky súčasne z rôznych strán. Avšak v cvičných podmienkach je prakticky nemožné zorganizovať reálnu ostrú strelbu po lietadlách, s cieľom zamedzenia prístupu k lodi, podľa ktorej by bolo možné vyhodnotiť bojovú kvalifikáciu lodnej PVO. V predvojnových a prvých povojnových rokoch sa cvičné ostré strelby protiletadlového letectva pálili na kužeľ z plátna, ktorý bol vlečený za lietadlom na 300 m lane pri rovnomernom priamočiarom lete. To však nijakým spôsobom nezodpovedá situácii, ktorej čelí PVO lode pri masovom a dobre organizovanom nálete nepriateľského letectva v bojových podmienkach. Neskôr sa na cvičeniach prešlo k používaniu (**bezpilotných*) lietadiel ako cieľov. No aj to má ďaleko od podmienok reálneho boja «skupina lietadiel vs. loď». POČIATOČNÝ POTENCIÁL CVIČNEJ BOJOVEJ PRÍPRAVY JE DODNES NAKLONENÝ V PROSPECH LIETADIEL, A TO JE LEN ĎALŠIA PREDNOSŤ LETECKEJ FLOTILY USA PRED NÁMORNÍCTVOM ZSSR. Okrem toho, v námorníctve stále prevláda stereotyp o nadradenosti cvičnej bojovej prípravy hlavných bojových úloh lode nad cvičením úloh PVO. Praktická vojnová skúsenosť však ukazuje, že loď môže zvládnuť svoje základné bojové úlohy len vtedy, ak úspešne zvláda úlohu reálnej PVO: t.j. keď ju nepriateľské letectvo nepotopí alebo jej nespôsobí také škody, ktoré by jej znemožnili splniť „základnú bojovú úlohu“. To je len ďalší faktor spolu s nedostatočnou protiletadlovou výzbrojou lodí, ktorý v prvej fáze 2. svetovej vojny priviedol k tak veľkým stratám na lodiach pod MASOVÝMI útokmi letectva. Svoje úlohy PVO sa lode učili plniť v reálnych bojových podmienkach, čo prirodzene viedlo k veľkým stratám. Toto všetko bolo a dodnes zostáva aktuálnym pre všetky námorné flotily.

Napriek tomu v prvom povojnovom programe stavby lodí hlavná pozornosť nebola venovaná lietadlovým, ale ťažkým delostreleckým lodiam s pevnou pancierovou a konštrukčnou ochranou. Jediné vysvetlenie tohto faktu je v tom, že v ČASE MIERU nie je problém priblížiť ťažkú delostreleckú loď (*alebo ich skupinu*) na dostrel s lietadlovou loďou (*alebo ich skupinou*). Praktická vojnová skúsenosť tiež ukázala, že lietadlová loď (*alebo ich skupina*) nie je schopná ustáť bojový stret s veľkou bojovou loďou alebo ťažkými krížnikmi. To znamená, že v čase

Mŕtva voda

ohrozenia, dokonca aj keď bojová loď nezastaví prvý masový vzlet letectva z lietadlovej lode v operačnej zóne svojej flotily, tak k druhému útoku nepriateľského letectva už nedôjde, pretože ťažká delostrelecká loď nejakú tú polhodinu paľby protivníka s najväčšou pravdepodobnosťou vydrží, avšak lietadlové lode sa pod jej ťažkou paľbou za tú istú polhodinu zmenia na kopy šrotu alebo budú potopené dokonca aj v tom prípade, ak ich budú sprevádzať vlastné ťažké delostrelecké lode.

Ponorka takýto efekt zabezpečiť nedokáže, pretože nemôže plávať rovnako rýchlo ako lietadlová loď pri zachovaní svojej akustickej skrytosti. Skrytosť je najdôležitejšou vlastnosťou ponorky, ktorá jej dáva možnosť (*vytvára pre protivníka hrozbu*) nečakaného masového použitia zbraní. To znamená, že na odhalenú ponorku možno zaútočiť ešte skôr, než dostane rozkaz na zničenie lietadlovej lode. Samotná ponorka však takéto rozhodnutie urobiť nemôže, pretože nemá prostriedky na monitorovanie situácie vo vzduchu. To sa týka aj torpédových a raketových ponoriek.

Okrem toho, torpédová ponorka môže naraz vystreliť 8 torpéd. Na zničenie lietadlovej lode s výtlakom vyše 80 000 ton (*menšie v USA jednoducho nestavajú*) treba do 20 torpéd s nejadrovou hlavicom. Zásah 3 — 4 torpéd z jedného výstrelu (*niektoré štatisticky nevyhnutne cieľ z rôznych príčin minú: od chýb pri navádzaní až po použitie prostriedkov protitorpédovej ochrany*) spôsobia lietadlovej lodi určité škody, ale aj pri nich budú môcť lietadlá naďalej vzlietať a pristávať, tým skôr ak si loď zachová chod. Príprava na odpálenie rakiet na raketovej ponorke predstavuje faktor, ktorý nielenže prezrádza jej prítomnosť v oblasti, ale aj jej zámer, ktorý môže byť ochranou lietadlovej lode zmarený ešte pred jeho realizáciou. Okrem toho, po odpálení rakiet môžu byť tieto rakety zachytené stíhacím letectvom lietadlovej lode, odklonené od cieľov prostriedkami rádioelektronického boja, zničené prostriedkami PVO/PRO plavidiel sprevádzajúcich lietadlovú loď.

Klasické delostrelectvo ťažkých vojnových lodí je veľmi odolné voči rušeniu, a ničiť delostrelecké projektily (*dokonca veľkého kalibru*) je úloha veľmi náročná aj pre rýchlopalné systémy s automatickým navádzaním, aké zabezpečujú protiraketovú ochranu lodí v bezprostrednom okolí.

Takým spôsobom sa ukazuje, že opatrenia na vytvorenie delostreleckých lodí (*v ich projektoch boli zohľadnené skúsenosti z vojny*), a nie lietadlových, boli zamerané na neutralizáciu útočných lietadlových lodí USA v prípade, ak sa pokúsia zasadiť prvý vojnový úder na územie ZSSR. Nedostavané predvojnové lode zošrotovali, pretože tie mohli dosiahnuť len rýchlosť 28 uzlov, zatiaľ čo lietadlové lode potenciálneho protivníka už plávali rýchlosťou 35 uzlov, a bojová loď „United States“ —

Vojenský odpor a konfrontácia

držiteľka „Modrej stuhy“ — dokázala vyvinúť rýchlosť 44 uzlov. Od polovice 1950-tych rokov sa palubné letectvo USA považuje za zložku strategických jadrových síl. Ak ťažké delostrelecké lode prvého povojnového programu neboli určené na neutralizáciu strategických lietadlových lodí v čase vojenskej hrozby, ale na iné ciele, potom by ich stavanie bola hlúposť. Avšak po odstavení N.G.Kuznecova a G.K.Žukova z vedenia Ozbrojených síl ZSSR boli ťažké delostrelecké lode (*dostavané aj nedostavané*) zošrotované. Pritom zošrotované boli tie **najnovšie**, a v zostave flotily až do polovice 1970-tych rokov boli ponechané tie **najstaršie** lode, postavené ešte pred vojnou. To bola strategická diverzia. Tento fakt nepriamo svedčí aj o tom, že prvý povojnový program výstavby lodí nebol hlúposťou, pretože flotila, ktorá sa podľa neho stavala, bola likvidovaná v časoch N.S.Chruščova, keď ZSSR stratil konceptuálnu samostatnosť riadenia a stal sa pre USA FIKTÍVNYM PROTIVNÍKOM.

Prostredníci boli zainteresovaní na rozvrátení krajiny vytváraním neužitočných zbraní, preto ťažké bojové lode, schopné **v čase mieru** aj v čase hrozby neutralizovať hrozbu lietadlových lodí, zošrotovali a spustili masovú výrobu „alternatívnych“ zbraní: raketovej lodnej flotily a *rýchlostných* ponoriek, ktoré nedisponujú potrebnou akustickou skrytosťou.

Z konštrukcie lodí sa pritom vytratila pancierová a konštrukčná ochrana a prudko sa znížil počet hlavných protiletadlového delostrelectva, zabezpečujúceho PVO/PRO okolitej zóny. Tento jav je spoločný pre všetky flotily. Napr. kým krížnik „Očakov“¹ zostal nepotopený po delostreleckom útoku, požiari a zásahoch delostreleckých projektív, vrátane kalibru 305 mm, tak na potopenie britského torpédoborca „Sheffield“² (*o niečo menšieho než „Očakov“*), počas anglo-argentínskej vojny, stačila jedna raketa, ktorej ničivá sila bola porovnateľná s projektívom kalibru 305 mm zo začiatku 20. storočia. Možno uviesť aj paralely poškodení ruských lodí v Cušime: výsledky porovnania životnosti nebudú v prospech súčasnosti. Keď v r. 1967 bol ruskou raketou z egyptského vojenského člnu potopený židovský (t.j. izraelský) torpédoborec „Elat“, tak vyšlo najavo, že akonáhle bola raketa vypustená zo spúšťacieho kontajnera, nebolo už možné sa pred ňou brániť: lode v tej dobe nemali protiraketovú obranu. Po tomto sa práce na vývoji rakiet

¹ Situácia v Sevastopole r. 1905, keď na tomto krížniku vznikla vzbura a bol ostreľovaný pozemnými delovými batériami, ale napriek tomu sa udržal nad vodou. Následne bol však dlho opravovaný, kým sa vrátil do služby. – pozn. prekl.

² Potopený vo vojne o Falklandy (Malvíny) medzi Argentínou a Veľkou Britániou v roku 1982. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

s plochou dráhou letu v ZSSR pribzdili¹, a v USA sa zrýchlili, čo vyústilo do dnešnej prevahy USA v raketách s plochou dráhou letu, štartovaných z vody alebo vzduchu. Vďaka narastajúcemu zaostávaniu ZSSR v akustickej skrytosti ponoriek, ale aj v ich celkovej technickej inovácii, sa tento druh neužitočných morských zbraní počas posledných 30 rokov vyvíjal bez prekážok, aby tak vyčerpал ekonomiku² pri budovaní zbraní vhodných len na vojenské prehliadky a ohrozujúcich jeho vlastnú posádku. Preto americký vojenský časopis „*US Naval Institute Proceedings*“ na otázku: „*Čo urobiť so sovietskymi PLARB (atomová ponorka s balistickými raketami) v prípade začiatku ne-jadrovej vojny?*“ dáva priamu odpoveď: «*Zničiť!*» Toto rozhodnutie znižuje neurčitosť ohľadom odvetného úderu ZSSR, a zaostávanie sovietskych ponoriek v akustickej skrytosti o 30 až 40 dB ich umožňuje ničiť beztriestne. V r. 1987 sa v ZSSR konala „perestrojka“, odzbrojenie, nové myslenie, „obranná“ doktrína, no v USA rozhodne nie...

* * *

USA v r. 1987 zrealizovali vo svojich ozbrojených silách slová admirála Shermana, ktoré vyslovil ešte v r. 1949: «*Ak pozemná armáda, námorníctvo a letectvo nie sú schopné premiestňovať sa po oceánoch až ku brehom tej najvzdialenejšej kontinentálnej veľmoci, a udržať sa tam, potom nie je možný žiadny vojenský útok na súši, mori ani vo vzduchu*». A tohto svojho výdobytku sa nevzdávajú, pretože im chýba dobrá vôľa, a momentálne sú len bábkou realizujúcou expanziu biblického siono-internacizmu.

Práve z tohto dôvodu sa USA stali prvými vo vytvorení jadrovej zbrane, medzikontinentálnych bombardérov, ponoriek s balistickými raketami štartujúcimi pod vodou, atómových lietadlových lodí, strategických presných rakiet s plochou dráhou letu — všetkého toho, čo rozbiehalo nové kolá pretekov v zbrojení.

* * *

Zo všetkého vyššie uvedeného je jasné, že jak v rokoch konceptuálnej samostatnosti ZSSR, tak aj v rokoch konceptuálnej podriadenosti konglomerátu, štruktúra Vojenského námorníctva (*t.j. tej časti*

¹ K obnoveniu vývoja tohto druhu rakiet došlo až s nástupom k moci V.V.Putina. – pozn. prekl.

² Podobný účel mal aj americký dezinformačný program „Space wars“, zavedený Reaganom, či vťahnutie ZSSR do afgánskej vojny, pomocou systému politických pučov a masívnu podporu pseudoislamského extrémizmu a terorizmu. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

Ozbrojených síl, ktorá tvorí základ globálnej stratégie) zodpovedala OBRANNEJ vojensko-ekonomickej doktríne, riadiacej sa globálnym cieľom politiky ZSSR: NEDOPUSTENÍM NOVEJ SVETOVEJ VOJNY. Nová „obranná“ doktrína je fakticky doktrínou bezpodmienečnej kapitulácie vlády za chrptom armády a ľudu.

Keďže Námorné sily ZSSR a jeho letectvo nemajú STRATEGICKÝ potenciál zabezpečenia invázie jeho vojenských kontingentov na iné kontinenty, tak ani sovietske strategické jadrové sily nemožno vnímať ako útočné, pretože ich použitie bez následnej invázie vojenských kontingentov nemá žiadny zmysel; okrem toho, vymazávanie akéhokoľvek národa z tváre zeme i s jeho kultúrou protirečí svetonázorovým základom ruskej **samovlády** — konceptuálnej samostatnosti — a historickej praxi Ruska. USA (*a NATO ako celok*) majú svoj strategický invázny potenciál, čo mení ich strategické jadrové sily na útočné. Potvrdzujú to aj skúsenosti Ruska vo vzťahoch s konglomerátom do r. 1917, v rokoch intervencie a v rokoch 2. svetovej vojny. Prečo by si Rusko malo myslieť, že ciele pohlavárov konglomerátu voči nemu sa nejakým zmenili, keď sa to nijako neodráža vo vývoji štruktúry ozbrojených síl NATO?

Pritom netreba švindľovať a tvrdiť, že NATO potrebuje potenciál strategickej invázie na kompenzáciu síl pozemných vojsk ZSSR. Príčiny horúcich vojen sa nachádzajú mimo vojensko-technickú sféru. Vo vojensko-technickej sfére sa horúca vojna iba blokuje vysokým vojenským rejtíngom potenciálnej obete agresie (*ktorá dovtedy úspešne prebiehala na vyšších prioritách zovšeobecnených zbraní*), alebo nie. Na piatu a šiestu prioritu zovšeobecnených zbraní sa vojna vždy zosúva z prvej svetonázorovej priority, a bojovať s ňou treba tam, a nie na piatej/šiestej priorite. Vojenská technika je len jeden z mnohých prostriedkov, pomocou ktorého možno pri vytvorení určitej situácie efektívne realizovať konečný sen vyrastajúci zo svetonázoru. Na Západe má tento konečný sen svoje korene v Starom Zákone, ako túžba po globálnom siono-internacizme — „elitárno“-nevoľníckom rasovom usporiadaní sveta. A NATO (*premožené a kompletne kúpené sionizmom*) je len jedným z nástrojov na realizáciu tohto sna. Západ uznáva biblický zákon siono-internacizmu; Rusko a celý zvyšný svet siono-internacizmus odmietajú. Zdrojom svetových vojen sa stal počiatočný „elitarizmus“ nadžidovského pseudožrectva; to sme preukázali v historicko-filozofickej štúdii Mŕtvej vody (Zväzok I).

K tomu ešte treba dodať, že USA a NATO majú od druhej svetovej vojny globálnu infraštruktúru základní a bojovej prípravy, a ZSSR takúto infraštruktúru nevybudovalo. O túto infraštruktúru sa opiera aj NATOvský globálny systém monitorovania situácie, určovania cieľov a riadenia vojsk, zatiaľ čo ZSSR takúto globálnu infraštruktúru nemá. Pritom NATO

Mŕtva voda

vyjadruje nespokojnosť pri rozmiestňovaní vojsk na území ZSSR, stavaní rádiolokačných staníc v rôznych regiónoch našej krajiny. A ZSSR mu pri podobných drzých požiadavkách vychádza v ústrety: zastavuje výstavbu svojich vojensko-strategických objektov; sťahuje vojská; jednostranne likviduje mobilné zariadenia na odpal balistických rakiet ako aj svoje strategické letectvo, ktoré vnáša najväčšiu neurčitost' do vojensko-strategických kalkulácií NATO a je tak brzdiacim faktorom jeho útočného potenciálu, ktorý sa odráža v štruktúre jeho ozbrojených síl a jeho globálnych infraštruktúrach. NATO pritom nezohľadňuje svoje strategické námorné útočné prostriedky, v ktorých má úplnú prevahu nad ZSSR, ani celý rad iných otázok spojených s globálnym charakterom ozbrojených síl NATO.

Vo využívaní kozmického potenciálu vo vojenských cieľoch sú USA spomedzi všetkých krajín tiež najaktívnejšie.

Jediné, čo ešte NATO chýba k úplnému šťastiu je zníženie počtu pozemného vojska ZSSR a jeho preformátovanie na základe NAJÍMANIA platených profesionálnych vojakov miesto odvedencov¹. Po tomto by Ozbrojené sily konglomerátu bábkových „suverenít“ v hraniciach ZSSR boli vhodné akurát tak na riešenie drobných vnútroštátnych konfliktov, na plnenie policajnej funkcie vo vnútri „suverenít“ a ako lacné „mäso pre delá“ mnohonárodným organizáciám OSN a NATO v prípade, keď sa niekde objaví ďalší S.Husein alebo F.Castro². Výsadvkové a celkovo Námorné sily USA radi poskytnú priateľskú pomoc ruským „bratom v zbrani“ (*prirodzene, v boji za ľudské práva*) v presune ruského „mäsa pre delá“ hocikam na zemeguli v záujmoch rozšírenia expanzie siono-internacizmu; a americké lietadlové lode zastrešia činnosť raketových lodí ZSSR v prípade, ak bude NATO potrebovať ukázať svoju námornú päsť tretím krajinám, napríklad Japonsku, Číne, Indii.

¹ To sa podarilo (*čiastočne) realizovať v období vojenských reforiem (r. 2008), keď sa na čelo Ministerstva obrany dostal bývalý obchodník s nábytkom A.Serdjukov (poznámka r. 2011)

(*Po udalostiach na Kryme a v Donbase v r. 2014, keď sa situácia medzi Západom a RF vyostřila, sa však ukázalo, že Serdjukov, navonok nechávajúc Západ v domnienke, že armáda RF sa rozpadáva, túto armádu v tichosti zmodernizoval a znovu postavil na nohy. Pre Západ to bol veľký šok. Už zregenerovanú armádu po Serdjukovovi prebral v novembri 2012 S.K.Šojgu *)

² Pravdivosť povedaného sa jasne potvrdila po r. 1991.

Vojenský odpor a konfrontácia

Opatrenia v oblasti vojenskej výroby s cieľom zabezpečiť stabilnú bezpečnosť spoločenského rozvoja ZSSR

1. PRÍČINY A CIELE EXISTENCIE OZBROJENÝCH SÍL ZSSR

Konceptuálna samostatnosť — SAMO-(*Ludskost'*)-riadenia spoločnosti — je v rozpore s biblickou koncepciou globálneho davo-„elitizmu“ v siono-internacistickom prevedení, v súlade s ktorou sa už stáročia po svete rozlieza duchovná a ekonomická expanzia nadžidovského slobodomurárstva. Keďže táto expanzia je sprevádzaná výbuchmi horúcich vojen, tak existencia ozbrojených síl je potrebná na udržanie dostatočne vysokého vojenského rejtngu ZSSR, vylučujúceho úmyselnú cieľenú (*riadenú nadžidovským slobodomurárstvom*) agresiu voči ZSSR (*a spriatelénym, konceptuálne samostatným krajinám*) jak zo strany konglomerátu ako celku, tak aj zo strany jeho jednotlivých fragmentov. Hrozba od krajín nepatriacich do Euro-Amerického konglomerátu nemala pre Rusko (ZSSR) nikdy v dejinách stabilný charakter. Ázijské národy mohli v posledných storočiach skôr pozorovať rozširovanie ruskej štátnosti. Preto neprítomnosť seriózných svetonázorových antagonizmov na úrovni sociálnej organizácie medzi krajinami Ázie a Ruska (**za podmienky konceptuálnej samostatnosti**) umožňuje riešiť všetky bezpečnostné problémy Ázie, vychádzajúc pritom z riešenia bezpečnostných problémov (*Ruska*) voči Euro-Americkému konglomerátu.

Udržiavanie dostatočne vysokého vojenského rejtngu odstraňuje problém zastrašovania s cieľom odvrátiť úmyselnú cieľenú vojnu. A problém vzniku náhodnej vojny nie je priamo spojený s úrovňou výzbroje, ale je závislý od aktivity ozbrojených síl oboch znepriateléných krajín blízko spoločnej hranice v čase mieru, a tiež od intenzívnosti provokácií a ich rozsahu pozdĺž hraníc. Preto väčší zmysel majú rokovania o opatreniach na obmedzenie aktivít námorníctva a letectva mimo svoju operačnú zónu vôkol územia vlastného štátu a vzájomné informovanie sa o prekročení hraníc vlastnej operačnej zóny. Vstupom do cudzích operačných zón sa treba vyhnúť (*nehovoriac už o narušení hraníc*) na základe vzájomných medzištátnych dohôd. Tieto opatrenia (*prinajmenšom v čase mimo ohrozenia*), by mali úplne minimalizovať vzájomný stret ozbrojených síl a vznik situácie nepovoleného použitia zbraní, ktorá by mohla prerásť do vojny.

Vedenie takýchto rokovaní a dodržiavanie uzavretých dohôd je možné len vtedy, keď obe strany uznávajú, že ich vojenský rejting je na podobnej úrovni, v opačnom prípade silnejšia strana nemá dôvod obmedzovať svoju

Mŕtva voda

činnosť. Veľmi dobre to vidno na neochote USA rokovať ohľadom námorných a elektronicko-kozmičských záležitostí, vyžadujúcich vysoké technológie, v ktorých majú jak reálnu, tak aj fiktívnu prevahu.

Úplné (*hoc len jadrové*) odzbrojenie hlavných vojenských veľmocí bude možné až po vzájomnom uznaní politicky aktívnymi vrstvami spoločností ich globálnej úrovne zodpovednosti, ktorá bude garantovať likvidáciu monopolne vysokých a monopolne dampingových cien za produkciu v globálnom zjednotení práce a na tomto základe aj reálne rovné možnosti rozvoja ľudskej osobnosti nezávisle od miesta narodenia a sociálneho pôvodu. Toto môže zabezpečiť len koncepcia globálneho vykorenenia davo-, „elitárnej“ organizácie spoločnosti, t.j. koncepcia Ľudskosti. Dovtedy bude prebiehať konkurencia rôznych davo-, „elitárnych“ koncepcií: *nadnárodno-mafiózných, národných a štátnych*. A mier môže byť po celý ten čas udržiavaný len rovnováhou strachu zo vzájomného vojenského zničenia.

Pritom dohody o obmedzení úrovne zbrojenia (*ako ukazuje historická prax námorných konferencií v rokoch 1920 — 1930 a rokovania o obmedzení strategických zbraní SALT I a SALT II v rokoch 1960 — 1970*), iba napomohli presunu zdrojov do urýchlenia pretekov v zbrojení v iných oblastiach, na rozvoj ktorých predtým nestačili zdroje.

Anti-davo-, „elitárna“ koncepcia spoločenskej bezpečnosti je v tomto ohľade LEPŠIA iba v jednom smere: udržanie dostatočnej vojenskej sily danej krajiny je úlohou 5. — 6. priority pri realizácii tejto koncepcie v globálnom rozsahu, pretože už na úrovni SPOLOČENSKÉHO povedomia (*a nie len kolektívneho nevedomia*) sa v nej hovorí o prvenstve svetonázorových a ekonomických prostriedkov realizovania koncepcie pred jej presadzovaním pomocou fyzických zbraní. A v nej je davo-, „elitarizmus“ v jeho rôznych podobách vykreslený ako základný zdroj reálneho nebezpečenstva vojny. Ak táto informácia aj neodstráni nebezpečenstvo horúcej vojny úplne, tak prinajmenšom otvára perspektívy zastavenia pretekov v zbrojení a odstránenia tejto hrozby v PROCESE spoločného vytvárania a realizovania globálnej koncepcie rozvoja ĽUDSKOSTI, ktorá bude vylučovať globálnu a regionálnu davo-, „elitárnu“ sociálnu organizáciu v akejkoľvek z jej podôb.

A pokusy o dosiahnutie dohôd o odzbrojení bez odstránenia príčiny vojen — *t.j. expanzie regionálnych davo-, „elitarizmov“ všetkých druhov a pôvodu* — sú jednoducho nezmyselné z dôvodu ZRÝCHLENIA VEDECKO-TECHNICKÉHO POKROKU, ktorý sa dohodami zastaviť nedá.

Historická prax hovorí o tom, že v prípade úplného pádu vojenského rejtingu Ruska hrozí pokus o intervenciu všetkých hlavných krajín

Vojenský odpor a konfrontácia

konglomerátu a k nim primknutých susedov s cieľom rozčlenenia krajiny, čo sa dialo po štátnych prevratoch v r. 1917¹.

V prípade mierneho pádu vojenského rejtingu Ruska hrozí vojna zo strany fragmentov konglomerátu, špeciálne pre túto úlohu vyškolených a vycvičených, ako tomu bolo s napoleonovským Francúzskom a hitlerovským Nemeckom. Pritom hlavná vojensko-ekonomická sila konglomerátu (v 1. prípade Veľká Británia a v 2. prípade USA) bude stáť stranou takmer počas celého konfliktu s Ruskom, a do vojny vstúpi až v záverečnej etape na strane víťaza, aby zachránila svoj konglomerát v prípade jeho porážky alebo dorazila Rusko v prípade víťazstva agresora. V oboch prípadoch bol scenár rovnaký, a začal sa v deň letného slnovratu z ich lásky k mystike.

Pritom k vojne odsúdená časť konglomerátu *vdďaka svojej davo-„elitárnosti“, zadlženosti židovskému nadnárodnému kapitálu a konceptuálnej podriadenosti najvyššiemu slobodomurárstvu SA NEDOKÁŽE ZRIEČŤ samovražedného rozhodnutia zaútočiť na Rusko (ZSSR). To nie je výčitka ani hrozba voči Francúzsku a Nemecku, ale poukázanie na ich konceptuálnu nesamostatnosť v minulosti, aby sa to neopakovalo v budúcnosti; my analyzujeme globálny historický proces a príčiny vojenských konfliktov našich krajín kvôli tomu, aby sme im predchádzali.*

Noviny „Na stráži Vlasti“ zo dňa 26.04.1991 uviedli úryvok z dokumentu № 2143/41 úseku № 3 III oddelenia Abwehru² z 12. júla 1941, ktorý informuje o debate predstaviteľa americkej špeciálnej misie pri Vatikáne, Tittmana, s pápežom Piom XII. Konkrétne ide reč o finančnej podpore Vatikánu Rooseveltom z tajných fondov, keď začiatkom vojny prestali do Vatikánu prúdiť peniaze z Belgicka, Holandska, Francúzska, Rakúska a Španielska. Pápež podával USA správu ohľadom čerpania „sponzorských“ súm, určených predovšetkým na vytvorenie agentúrnej siete. Sú tam aj nasledovné slová:

«Na prahu vojny medzi Nemeckom a Ruskom urobí Vatikán všetko nevyhnutné, aby urýchlil začiatok vojny medzi Nemeckom a Ruskom, a dokonca k tomu povzbudí aj Hitlera tým, že mu prisľúbi morálnu podporu. Nemecko, povedal pápež, nad Ruskom zvíťazí, no jeho sily to natoľko oslabí, že potom sa k nemu bude možné správať inak».

¹ Podobné sa dialo aj po štátnom krachu ZSSR, keď udalosti riadené zo zahraničia nabrali smer k rozpadu RF na množstvo malých štátikov s vlastnou menou. Tento proces bol zvrátený až príchodom V.V.Putina na čelo štátu v r. 2000. – pozn. prekl.

² Názov nemeckej vojenskej spravodajskej služby. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

V tom istom dokumente sa tiež píše, že pápež, odmietajúci výčitky poľského veľvyslanca ohľadom toho, prečo Vatikán nepodporuje Poľsko, mu povedal približne nasledovné:

«Spomeňte si, ako často sa v cirkevných dejinách stávalo to, že Pán Boh využil človeka alebo celý národ ako rukojemníka za celé ľudstvo, a potom ho hodil do ohňa, keď rukojemník svoju úlohu vyplnil. Tak bude aj s Nemeckom, treba len trpezlivo vyčkať a nenechať sa predčasne vziať do nerozumných činov».

Jednoduchšie povedané, Poľsko je len pešiakom v globálnej hre, a hranie tejto hry nie je záležitosťou Poliakov. Podobne, ako ani Nemcov sa netýka, prečo a v mene čoho musia bojovať s Ruskom.

Zo zasahovania USA do európskych záležitostí vyplýva, že len pozemná vojenská moc ZSSR nestačí k tomu, aby odvrátila opakovanie scenárov z rokov 1812, 1914 a 1941. Spolu s pozemnou vojenskou mocou treba demonštrovať aj oceánsku flotilu na Severe, aby bolo možné vojenskými operáciami v Atlantiku rozštiepiť vojensko-ekonomický potenciál konglomerátu a znemožniť tak vojnu, a v prípade vzniku vojny v Európe mať možnosť zabezpečiť neutralitu USA alebo spojenectvo USA so ZSSR, ako tomu bolo v rokoch 1941 — 1945. Na Ďalekom Východe je oceánska flotila nevyhnutná kvôli blokovaniu strategických výsadkových operácií do málo zaľudnených oblastí ZSSR, kde nie je rozvinutá dopravná infraštruktúra, a ktoré môžu byť, hoc len dočasne, odtrhnuté od ZSSR v prípade námornej a vzdušnej prevahy potenciálneho agresora v týchto oblastiach.

Globálny charakter infraštruktúry monitorovania situácie, určovania cieľov a riadenia ozbrojených síl USA a NATO núti ZSSR k tomu, aby v perspektíve vytvorila analogickú infraštruktúru spojením prvkov lokalizovaných na moriach a oceánoch (*na lodiach a ponorkách*), a tiež prvkov lokalizovaných vo vzduchu a vo vesmíre (*na lietadlách a v satelitoch*). Tento systém by mal zabezpečovať informačné potreby všetkých druhov Ozbrojených síl ZSSR, aby mohol účinne čeliť agresii. Vďaka tomu odpadá aj nebezpečenstvo cielenej úmyselnej vojny, lebo pohľad admirála Shermana na situáciu bol správny: *«Ak pozemná armáda, námorníctvo a letectvo nie sú schopné premiestňovať sa po oceánoch až ku brehom tej najvzdialenejšej kontinentálnej veľmoci, a udržať sa tam, potom nie je možný žiadny vojenský útok na súši, mori ani vo vzduchu»*. Zvýraznené kľúčové slová sú presne tým, čo môže ZSSR urobiť, aby sa Euro-Americký konglomerát viac nepokúsil nanútiť vojenskou silou národom našej krajiny davo-„elitárnu“ koncepciu, uskutočnením

Vojenský odpor a konfrontácia

vojenského útoku na zemi, na mori, vo vzduchu a z vesmíru. (*Admirál Sherman v r. 1949 vesmír nespomenul: buď bolo jeho predvídanie slabé, alebo zachovával vojenské tajomstvo vo verejných vyjadreniach*).

Vo formovaní svojich Ozbrojených síl (5. — 6. priorita) sa však nemusíme orientovať podľa názoru nejakého príslušníka davu zo zahraničia; mali by sme predovšetkým využívať 1. — 3. prioritu zovšeobecnených prostriedkov riadenia, aby pre každého zdravo mysliaceho človeka na Západe bola naša politika pochopiteľná a bolo mu jasné, že hrozba pre ľudstvo (*a ľudskosť*) nevychádza z Ruska, ale z Biblie a Talmudu. Rusko sa snaží túto hrozbu pohltiť na všetkých prioritách zovšeobecnených zbraní a zachovať pritom Ľudskosť. Rozhlasové vysielanie, satelitná televízia a najmä internet to umožňujú presvedčivo vysvetliť všetkým. Nadžidovské slobodomurárstvo vytváralo mýtus o „riši zla“ 42 rokov (1945 — 1987), pričom samo dovtedy túto „rišu“ budovalo, hneď ako zničilo Ruskú monarchiu. Aj Západ klamal sebe i nám 42 rokov (*ako kedysi jeho kurátori židom počas Sinajského pochodu*) pravdivými čiastkovými faktami, skrývajúc pravdu o celistvých procesoch a ich riadení. Dosiahol pritom určité úspechy, vďaka čomu bolo možné v ZSSR vykonať „perestrojku“¹ podľa receptu americkej NSC². My nemáme dôvod klamať, môžeme povedať celú PRAVDU O PROCESOCH A ICH RIADENÍ. A aby nevznikalo pokušenie zavrieť nám ústa vojenskou silou, tak musíme mať presvedčivé argumenty aj na 5. a 6. priorite zovšeobecnených zbraní, a nemať len svetonázorovú prevahu. Alexander Nevský povedal: *«Nie v sile je Boh, ale v pravde!»* No, povedal to v okamihu, keď sa v smrteľnom nebezpečenstve pre krajinu (*pred ďalším z útokov Západu*) obracal k vojenskej sile Rusi, pretože ona bola SILOU, SILOU PRAVOU.

Úlohou vojenského priemyslu v ZSSR je udržiavať dostatočne vysoký vojenský rejtng krajiny až do zmeny globálnej koncepcie na novú, pri ktorej bude vykorenený zdroj vojen na svetonázorovej priorite zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

2. VOJENSKÁ VEDA

Ozbrojené sily sa budujú podľa odporúčaní vojenských vedecko-výskumných inštitúcií; podľa ich odporúčaní sa vyvíjajú a zaraďujú do

¹ Ktorá vyústila do štátneho krachu ZSSR a všeobecnej krízy SNŠ a nezávislých „suvenírnych“ štátov okolo neho.

² NSC (*National security council*) – Národná bezpečnostná rada USA je spolu s NSA (*National security agency*) hlavnou spravodajskou agentúrou, ktorá združuje a koordinuje všetky ostatné spravodajské agentúry USA, vrátane CIA a jej operácií. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

armádnej výzbroje nové vzory bojovej techniky pre všetky druhy vojsk a Ozbrojených síl.

Z toho vyplýva, že krátenie prostriedkov na obranu sa musí vojenskej vedy týkať až na poslednom mieste. Ak sa krátenie vojenského rozpočtu bude začínať od vojenskej vedy a každoročne sa budú prehodnocovať stavy personálu vo vedecko-výskumných inštitúciách, tak vedecko-výskumné práce budú paralyzované, a ak budú v budúcnosti potrebné ich výsledky, tak žiadne funkčné riešenia problémov nebudú. To sa aj stalo v období sovietsko-fínskeho konfliktu v rokoch 1939 — 1940. POČAS PERESTROJKY SA REFORMÁTORI ZAOBERALI KAŽDOROČNÝM PRETRIASANÍM A REORGANIZÁCIOU VEDECKO-VÝSKUMNÝCH INŠTITÚCIÍ MINISTERSTVA OBRANY ZSSR. Upozornenia na nebezpečenstvo takýchto machinácií pre obranyschopnosť krajiny však najvyššie vedenie štátu úplne ignorovalo.

Admirál P.S.Nachimov učil mládež, že *«hlavným motorom lode je námorník»*, na pleciah ktorého leží hlavná ťarcha služby. A ak sa velenie stará a zaujíma o námorníka, tak aj námorník prejavuje záujem o službu.

Vo vedecko-výskumnom inštitúte¹ je hlavným motorom vedecký pracovník. Preto starostlivosť o kvalitu vedeckého výskumu je predovšetkým starostlivosť o vytváranie takých podmienok pre vedeckých pracovníkov, ktoré motivujú k vedecko-výskumnej činnosti. Vedecký pracovník musí čítať čo najviac domácej a zahraničnej (*vrátane odcudzenej*)² vedecko-technickej literatúry, premýšľať nad prečítaným, a napredovať v chápaní pred ním stojacich problémov ako aj v spôsoboch ich riešenia v spojitosti s nadradenými a rôznymi menšími problémami. Jeho povinnosťou je popísať a narysovať riešenie problému v jednom exemplári. Všetko ostatné je už povinnosťou jeho pomocného technického a riadiaceho personálu.

V našich vedecko-výskumných ústavoch bol technický personál „zlikvidovaný“ v rokoch «voluntarizmu» a «stagnácie». Riadiaci personál, ktorý vzišiel z úzkych a servilných špecialistov, sám seba v drvivej väčšine považuje za veľkých vedcov, hoci znalosťami a zručnosťami zjavne nezodpovedajú svojim pracovným funkciám (*odkiaľ by sa inak vzali havárie Černobyl'a, „Komsomolca“, a prečo tu máme chronické vedecko-technické zaostávanie ZSSR?*). O úlohe systému režimu „utajenia“ v tejto veci sme si povedali už skôr. Celkovo je tu mimoriadne nízka úroveň organizácie vedecko-výskumných a projektovo-konstruktérskych prác, pri ktorej vedecko-výskumný personál sa zaoberá kadečím, len nie

¹ A to sa týka nielen vojenskej vedy, ale aj všetkých ostatných vied.

² Priemyselná a vojenská špionáž je oddávna vykonávaná po celom svete vo veľkom, Západ nevnímajúč. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

výskumom, a projektovo-konštruktérsky personál funguje prevažne ako kreslič grafov¹. A tí, ktorí sa radia medzi hlavných konštruktérov, sú v skutočnosti **dispečermi-rozdeľovačmi** rysovacích a výpočtových prác. Celá veda a projektovanie tak neprebíha opierajúc sa o systém organizácie prác, ale v neustálom boji s ním.

V súvislosti s vojenskou vedou a projektovaním sa tu vyskytuje ešte jeden jav: úplná negramotnosť väčšiny vedecko-výskumného personálu v otázkach stratégie a operatívno-taktického umenia, neznalosť bojových skúseností, ktoré boli nahromadené našimi aj cudzími ozbrojenými silami. Preto všetkých špecialistov, ktorí sú posielaní pracovať do vedecko-výskumných inštitútov, treba cielene oboznamovať s otázkami vojenskej stratégie a operačno-taktického umenia, pretože ak nemajú žiadnu predstavu o týchto otázkach, tak nemôžu ani správne riešiť jednotlivé problémy v rámci vedecko-výskumných prác. Všetci, ktorí idú pracovať do VVI MO (*Vedecko-výskumných inštitúcií Ministerstva obrany*), vojaci aj civilisti, musia absolvovať špeciálny prípravný kurz vypracovaný cielene pre personál VVI MO. Preto potrebujeme školiace stredisko pre personál VVI MO pri akadémii Generálneho štábu a jeho pobočky pri akadémiách jednotlivých druhov vojsk. Cez tento systém musia prechádzať aj špecialisti obranných priemyselných odvetví, ktorí môžu byť neskôr poverení vedením projektov vývoja nových vzorov vojenskej techniky a zbraňových systémov. Akýkoľvek problém vo vývoji zbraní môže byť vyriešený správne len vtedy, ak ten, kto ho rieši, má správnu predstavu:

- o cieľoch a úlohách, ktoré stoja pred ozbrojenými silami;
- o súčinnosti jednotlivých druhov vojsk;
- o charaktere používania bojovej techniky a možnom charaktere bojových a prevádzkových poškodení.

Tomuto treba vedcov naučiť. Bez tohto systému prípravy bolo možné existovať v 1950-tych a 1960-tych rokoch, keď tí, ktorí pracovali vo vojenskej vede, SAMI OSOBNĚ absolvovali vojnu a pamätali si ju. Teraz tu máme pokolenie, ktorého predstava o rozsiahlych bojových operáciách rôznych druhov vojsk pramení iba z filmov. Tie však majú od reality veľmi ďaleko alebo sú úplne vymyslené.

Okrem zrušenia systému VAK (*Vyšších atestačných komisií*) a čestných titulov Akadémie Vied ZSSR, potrebuje vojenská veda (*VVI a vojenská akadémia*) ešte jedno opatrenie: — zrušenie vojenských

¹ V súčasnom lexikóne tomu zodpovedá termín «plotter» — «velkoformátová tlačiareň». (Poznámka r. 2011).

Mŕtva voda

hodností v prípade vstupu príslušníka armády do oblasti vojenskej vedy. Je to nutné z dvoch príčin:

1. Ministerstvo obrany (MO) ZSSR *na svojich vysokých školách* nepripravuje špecialistov v celom rade smerov a je tak nútené prijímať špecialistov vyštudovaných na civilných vysokých školách. V systéme vojenských vedecko-výskumných zariadení sú takéto civilní špecialisti fakticky «galejníkmi»; t.j. pracujú síce všetci, ale služobne postupujú iba vojaci; a civili za tú istú prácu dostávajú ešte aj menej peňazí. Toto všetko vytvára v pracovných kolektívoch určité vnútorné napätie a zbytočne zužuje kádrovú základňu riadiacej sféry vo vojenskej vede: netreba zabúdať, že značná časť vzorov a typov zbraní (*ktoré v konečnom dôsledku výrazne ovplyvnili priebeh vojnových udalostí*) bola vytvorená svojvoľne pod vedením civilných špecialistov, často napriek názorom najvyšších vojenských autorít tej doby. Napríklad: ruská námorná mínovo-torpedová výzbroj — autori B.S.Jakobi a I.F.Alexandrovskij; systém centrálného navádzania a riadenia paľby lodného delostrelectva — inžinier A.P.Davidov; ponorka-mínonoska — železničný technik M.P.Naljotov; rovnaká je história tanku T-34, lietadiel IL-2, TU-2 či divízneho dela ZiS-3, ktoré vznikli na základe iniciatívy civilných špecialistov a vojenskými autoritami boli spočiatku odmietnuté. Okrem toho, riadenie homogénneho kolektívu je jednoduchšie;
2. v prítomnosti generálskych výložiek „veľkých vedcov“ občas dosahuje funkcia sínus, definovaná na množine reálnych čísel, aj hodnotu 3 alebo 4. Vo všemožných hláseniach nadriadenému vedeniu potom treba dosť často vysvetľovať, že hodnota funkcie sínus nikdy neprevyšuje číslo jedna. Takéto spory sa potom negatívne prejavujú na možnostiach ďalšieho povýšenia, lebo ako písal M.J.Saltykov-Ščedrin: «Kto sa nebojí šarže, ten povýšený nebude. Kto sa ale bojí, ten dostane všetko, dokonca aj s medailou, hoci nikdy nestál v reálnom boji s nepriateľom...». Pre oblaženie vysokého vedenia (*a vlastnej honbe za povýšením*) sa vytvára abstraktno-teoretický protivník, a neskôr aj veľmi reálna zbraň pre boj s abstraktno-teoretickým protivníkom, podobná ťažkému lietadlovému krížniku „Kiev“ a ponorke typu „Tajfún“, no veľmi málo vhodná na boj s potenciálnym protivníkom, a ešte menej na reálne bojové operácie. Snaha o včasné získanie vytúžených vojenských hodností a čestných vyznamenaní zohrala v objavení sa týchto technických nepodarkov nemalú úlohu. Nech vojenský vedci

Vojenský odpor a konfrontácia

robia vedu v zálohe, a vojenské hodnosti nech tiež dostávajú v zálohe;

3. z civilu prídu ľudia do výskumu len za vedou, a nie za hodnotami. Služba vo vedecko-výskumnom inštitúte dnes umožňuje dosiahnuť až hodnosť podplukovníka (*smoliarom*) a plukovníka (*všetkým ostatným*), a to všetko bez stresu z cvičných a bojových poplachov, krízových situácií s personálom a technikou, pri 8-hodinovom pracovnom dni a dvoch dňoch voľna za týždeň. A po tom, čo jav záškodníctva a sabotáže vyhlásili za neexistujúci, je už možné neniesť zodpovednosť prakticky za nič.

Pre vedu má rozhodujúci význam kádrová základňa. V armáde dnes veda predstavuje sinekúru¹, v ktorej je sústredené neprimerane veľké množstvo príbuzných vysokého vedenia a príbuzných jeho priateľov. Tento problém rovnako zužuje kádrovú základňu vedy a premieňa ju na mafiózne-klanový systém, plodiaci vo svojej podstate zlo; preto sú potrebné rámcové opatrenia, za porušenie ktorých musia byť vinníci demobilizovaní a odstavení zo systému riadenia Ministerstva obrany a jeho vedeckej sekcie.

Vo vojenskej vede musí byť používaný jednotný systém informačnej bezpečnosti. Predovšetkým sa treba zbaviť potenciálnych prívržencov sionizmu na vedúcich pozíciách tam, kde v takticko-technických charakteristikách vzorov vojenskej techniky zaostávame za NATO. Človek, ktorý je znepokojený viac problémami Izraelu a diaspóry internacistov v iných krajinách, než blahobytom ZSSR, je pre ZSSR potenciálne nebezpečný, a to bez ohľadu na to, či má jeho sionizmus vedomý alebo podvedomý charakter. Židovská vrstva musí byť v týchto sférach administratívne znížená na priemernú celoštátnu úroveň ich zastúpenia v populácii.

3. INFRAŠTRUKTÚRA ZÁKLADNÍ A SERVISNEJ OBSLUHY

Ak nebudeme analyzovať blitzkriegy, ale ozbrojený odpor, podobný veľkej bitke na Ugre (*r. 1480, pád mongolsko-tatárskeho jarma*), tak môžeme zistiť, že práve rozvitosť infraštruktúry základní a servisnej obsluhy je faktorom určujúcim úspech. Všetko sú to, nepochybne, veľmi nákladné stavby, no efektívnosť ich využitia sa môže podstatne zvýšiť, keď už pri projektovaní takých objektov ako cesty, letiská, opravárenské podniky, sa bude plánovať ich využitie nielen pre účel obrany, ale súčasne aj pre potreby národného hospodárstva. No ešte nikomu sa nepodarilo

¹ Takmer bezpráčne a výnosné zamestnanie. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

zabezpečiť stabilne vysokú úroveň bojovej prípravy a bojaschopnosti jednotiek bez toho, aby sa pritom opieral o infraštruktúru základní a servisnej obsluhy. Pred trvalým rozmiestnením armádnych a námorných jednotiek v ľubovoľnom rajóne je nutné najprv vybudovať príslušnú základňovú infraštruktúru. Avšak práve tento princíp sa po celé desaťročia porušoval v časoch Chruščova a Brežneva jak na Ďalekom Východe, tak aj na strategickom Severe. Preto obnovu nevyhnutnej obranyschopnosti krajiny v týchto regiónoch treba začať vytvorením infraštruktúry základní a servisnej obsluhy, a robiť to tak, aby sa prvky tejto infraštruktúry využívali aj na spoločensko-ekonomický rozvoj týchto regiónov.

4. ZBRANE A VOJENSKÁ TECHNIKA

Či sa to už „jastrabom“ a sniečkárskeho „pacifistom“ páči alebo nie, tak vojenská opozícia ZSSR a NATO je realitou globálneho dejinného procesu. Táto opozícia nevznikla za jeden deň a nepredurčila ju ani udalosti 20. storočia, ale priebeh samotného dejinného procesu, a preto ani za jeden deň nezmizne. Zmiznúť môže

- buď v dôsledku zničenia a zotročenia národov našej krajiny sionisticko-internacizmom (*variant celoplanetárneho inferna* — „*Hodina býka*“ *J.A.Jefremov*),
- alebo v dôsledku nahradenia aktuálnej internacionálnej globálnej koncepcie novou, anti-davo-„elitárnou“ koncepciou,
- alebo v dôsledku globálnej katastrofy.

Prvý variant vyhovuje iba „elitám“, nie je však prijateľný pre národy. Posledný variant nevyhovuje nikomu, okrem tých, čo sa riadia heslom „po nás aj potopa“. Preto ak nechceme, aby všetko skončilo katastrofou, treba k vojenskej opozícii a nezdravým javom v rozvoji ozbrojených síl pristupovať bez hystérie — tým skôr, že všetky vojenské problémy môžu byť vyriešené až po zjednotení národov (*aspoň*) hlavných štátov a ich blokov na otvorenej anti-davo-„elitárnej“ konceptuálnej úrovni pri globálnej zodpovednosti všetkých.

Vojenská opozícia, ako aj všetky ostatné PROCESY v prírode a spoločnosti, závisia od objektívneho vývoja hierarchicky nadradených ale aj vložených (vnútorných) procesov. Opozícia môže mať stabilný charakter, a vtedy to bude mier; ale môže aj stratiť svoju stabilitu, a vtedy to bude vojna. Výrok *«Ak chceš mier, pripravuj sa na vojnu!»* pozná už od detstva asi každý, a väčšina si myslí, že je to prvý princíp mierového spoluzitia.

Vojenský odpor a konfrontácia

No v skutočnosti je to až **TRETÍ** (*v poradí dôležitosti*) princíp podpory mieru pri člení DAVO-„ELITÁRNEMU“ SOCIÁLNEMU SYSTÉMU. Poznali ho už Rimania. No samotný Rím bol davo-„elitárny“, a preto v ňom tento princíp stál hneď na prvom mieste. A kým je na prvom mieste vo vektore cieľov **riadenia spoločnosti v globálnom dejinnom procese, budú** prebiehať preteky v zbrojení; **bude** existovať štatistická predurčenosť straty stability v procese vojenskej opozície; **bude** sa vždy niekto snažiť narušiť túto stabilitu umelo, ako to robilo sionoslobodomurárstvo po celé stáročia.

DRUHÝM princípom je: «*Ak chceš mier, tak začleň nepriateľa do koncepcie svojho rozvoja. Vykonávaj agresiu metódou kultúrnej spolupráce*». Na tomto princípe stojí už stáročia nadžidovský prediktor a slobodomurárstvo. Všetci zasvätení do ich tajomstiev ho poznajú, ale pre dav „neexistuje“.

No a **PRVÝM** princípom je: «*Ak chceš mier, tak rozmývaj davo-„elitárnu“ sociálnu organizáciu u seba aj u svojho súčasného potenciálneho protivníka; venuj sa PREVENTÍVNEMU začleňovaniu*».

Tieto tri princípy tvoria vzájomne vložený celok procesov; tretí je vložený v druhom; a oba spoločne sú vložené v prvom.

Avšak tretí princíp «*Ak chceš mier, pripravuj sa na vojnu!*» stále zohráva svoju rolu.

Preto treba stále udržiavať dve genealogické vetvy výzbroje, medzi ktorými je časový vývojový posun (*nová generácia sa začína vyvíjať pri 50 % vyčerpaní modernizačného potenciálu aktuálnej generácie*), aby KVALITA výzbroje bola vždy na dostatočne vysokej vedecko-technickej úrovni, a potenciálny agresor nenadobudol presvedčenie, že uspeje v bleskovej vojne. Kvalitatívne charakteristiky bojového použitia zbraní a technologickej efektivity ich výroby majú prednosť pred inými parametrami. Vytváranie ľubovoľnej techniky, vrátane vojenskej, predstavuje tiež plnú funkciu riadenia, na začiatku ktorej leží KONCEPTUÁLNA ČINNOSŤ so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami, vrátane tandemového princípu.

Priemysel musí byť pripravený k masovému navýšeniu produkcie nových vzorov techniky, aby agresor bol presvedčený o tom, že vojna, ktorú plánuje, bude zdĺhavá. Spektrum výzbroje nesmie byť užšie, než u potenciálnych protivníkov.

Štruktúra ozbrojených síl a organizácia bojových povinností musí potenciálnemu protivníkovi predviesť, že ak podnikne prvý masový útok, tak nebude schopný sa ubrániť pred odvetným útokom s prijateľnými škodami vo vlastných radoch.

Mŕtva voda

ZSSR musí mať: • všeobecné pozemné vojská a letectvo; • námornú leteckú flotilu; • vojská PVO/PRO (*protivzdušnej a protiraketovej ochrany*); • jednotný kozmicko-morsko-letecký systém monitorovania situácie, riadenia a určovania cieľov; • strategické prostriedky ničenia objektov na území potenciálneho protivníka v zostave svojho námorníctva, letectva a pozemných vojsk.

Vzhľadom na súčasný stav to znamená: ▶ nutnosť prekonania zaostávania ZSSR v akustickej skrytosti ponoriek; ▶ vhodnosť výstavby plnorozmerových atómových lietadlových lodí s výtlakom minimálne 95 000 ton a katapultovým štartom lietadiel; ▶ rozmiestnenie drvivej väčšiny jadrových náloží na mobilné odpaľovacie prostriedky (*automobily, vlaky, lode, lietadlá atď.*); ▶ vybudovanie protivzdušnej a protiraketovej obrany územia (*PVO/PRO*); ▶ vytvorenie prostriedkov na neutralizáciu SOI (*Strategickej obrannej iniciatívy/Strategic defense initiative*), pretože americká potreba systému SOI bola vyvolaná obavami o efektívnosť ich prvého (*preventívneho*) jadrového úderu, ktorý by (*podľa ich názoru*) mal byť odzbrojujúcim. (* *SOI by teda mal zachytiť všetky odvetné balistické rakety*).

Niekedy môže dochádzať k zaostávaniu. Pritom nebezpečnejšie je zaostávať v prostriedkoch a metódach riadenia vojsk, než zaostávať v prostriedkoch monitorovania situácie a určovania cieľov. Jasne to vidno na už spomínanom príklade rozdielnej bojaschopnosti v sovietskom námorníctve a sovietskej pozemnej armáde dňa 22.06.1941, kde námorníctvo malo v metódach riadenia prevahu.

Nebezpečnejšie je zaostávať v prostriedkoch monitorovania situácie a určovania cieľov, než zaostávanie v kvalite a kvantite zbraní. Najviac to možno vidieť na príklade víťazstiev sovietskeho delostrelectva vo vzájomných protibatériových súbojoch, čo bolo možné vďaka prevahe ZSSR v zvukometrii; na zničení (*v nočných bojoch*) talianskych krížnikov „Pola“, „Zara“, „Fiume“, ktoré nemali žiadne rádiolokátory, a ťažkej bojovej lode „Scharnhorst“, ktorá svoj radar stratila pri prvom zásahu; na neschopnosti vyslať v noci na cieľ stíhačky PVO, ktoré nemali svoj radarový zbraňový navádzací systém atď.

Nebezpečnejšie je zaostávanie v kvalitatívnych parametroch zbraní, než v kvantitatívnych.

Obzvlášť nebezpečné je tiež narušenie rovnováhy síl a prostriedkov; tento jav sa dosť ťažko opisuje v čase mieru, no jeho prejav počas reálnych bojových procesov je strašný. Obzvlášť strašné sú následky takejto chybnjej disproporcie, keď sa vyššie velenie nechá príliš „uniest“ netradičnými „alternatívami“ zbraní, z ktorých väčšina je potenciálne nebezpečná iba pre abstraktno-teoretického protivníka. Všetky novinky

Vojenský odpor a konfrontácia

musia nájsť svoje miesto v celkovej štruktúre zabehnutých a dobre odskúšaných zbraní, ktoré v momente vzniku noviniiek už existovali, a novinky by ich mali len dopĺňať. Pritom niet pochýb, že tradičné zbrane treba zdokonaľovať s prihliadnutím na možnosť objavenia sa noviniiek. No vytlačanie tradičných zbraní novými musí mať charakter postupného procesu, a nie skokového znehodnotenia, ako tomu býva v prípade vojenských teórií¹.

Keďže drvivá väčšina technológií, konštrukčných materiálov a súčiastok má potenciálne širšie využitie, než len vojenské, tak k vývoju vojenskej techniky sa treba stavať ako k testovaciemu polygónu vedecko-technických inovácií a snažiť sa o čo najširšie využitie vedecko-technických noviniiek vo všetkých odvetviach národného hospodárstva, aby normy civilnej produkcie v budúcnosti prevýšili normy vojenskej produkcie (*konverzia noriem*).

Vojenská technika, ktorá má životnosť viac ako 15 rokov, musí byť hneď OD ZAČIATKU projektovaná podľa nasledovného princípu: — objekt musí byť konštrukčne prispôbený na komplexnú modernizáciu prostredníctvom agregátnych modulov/blokov, aby počas jeho služby v ozbrojených silách bolo možné udržiavať jeho takticko-technické charakteristiky na uspokojivej úrovni. To sa týka predovšetkým lodí, ťažkých bombardérov a dopravných lietadiel, obrnenej techniky a vozidiel na špeciálne účely. Lode a lietadlá na jedno použitie dokážu zruinovať ľubovoľnú ekonomiku.

Ušetriť na obranyschopnosti bez poškodenia samotnej obranyschopnosti možno len vďaka:

- využívaniu technológií na viac účelov (vojenské aj civilné);
- konverzii noriem;
- projektovaniu objektov s dlhou životnosťou a s možnosťou ich komplexnej modernizácie počas ich životného cyklu.

Obranný charakter sovietskej vojenskej výstavby by sa mal prejavovať v počte vojakov pozemných vojsk, ktorý neprevyšuje počet vojakov pozemných vojsk NATO (*jak členských štátov, tak aj ostatných, na území ktorých sa nachádzajú základne NATO a ich vojenské kontingenty*).

V námorníctve ZSSR by sa obranný charakter vojenskej výstavby mal prejavovať v neprítomnosti námorného systému na zabezpečenie strategického výsadku na neupravené chránené pobrežie. To neznamená,

¹ Vojenské teórie (doktríny) sa naopak menia skokovo, a nie postupne. Nová niekedy obráti naruby starú, lebo jej cieľom je zaskočiť a poraziť protivníka, ktorý ešte uvažuje podľa starých konvencií. Túto taktickú chybu popisuje príslovie „Generáli sa vždy pripravujú na minulé vojnu“. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

že netreba vôbec rozvíjať námorné výsadkové sily, avšak ich počet by nemal desieť pozemné vojská USA, Kanady a našich susedov na Ďalekom Východe.

Oslobodiť sa od vlastných jadrových zbraní možno len v prípade vytvorenia a demonštrácie efektívnosti vysokopresných nejadrových zbraní použitých na veľké vzdialenosti.

Vojensko-technická politika musí byť zrkadlom na odrazenie zbraní NATO, pritom NATO-u treba objasniť, že *«netreba sa sťažovať na zrkadlo, keď je krivý vlastný ksicht»*, a vojenské velenie NATO by sa malo začať zaoberať globálnou sociológiou, potom sa otvoria cesty aj k odzbrojeniu. Analýza literatúry z pera vojenských činiteľov NATO prezrádza, že horúca vojna, vojenská opozícia a prechod jedného stavu do druhého ich zaujímajú samé osebe aj bez historického kontextu. Ich postoj k týmto problémom je rovnako odtrhnutý od reálneho dejinného procesu života ľudstva, ako v knihách o šachu: *biele figúrky začínajú... a vyhrávajú alebo prehrávajú? Budeme hrať bielymi čiernymi? Ak budeme hrať čiernymi, bude to tak; ak budeme hrať bielymi, bude to onak. A ak sú všetci šedí? Potom ako budeme hrať? Podľa akých pravidiel?*

Objavenie sa jadrových zbraní zmenilo všetkých na šedý dav: *aj dav, aj „elitu“, aj nadžidovské pseudožrectvo*. Naši predstavitelia armády sú na tom o niečo lepšie, pretože ich tvrdenie o agresivite Západu voči Rusku (ZSSR) potvrdzuje historická prax rokov 1604 — 1613, 1812 a 1941, a lepšie chápu, že samotná vojna vzniká mimo sféru vojenských záležitostí. Tu nevytvoríš žiadne pravidlá: je načase skončiť hru. Treba žiť, a nie živiť. V hraniciach sféry vojenského zastrasovania sa kľúče k mieru/svetu nenachádzajú.

5. PERSONÁL

To je veliteľský zbor a dolné hodnosti¹. „Dolné hodnosti“ je pritom presný vojenský termín. Dolné hodnosti prejavovali v dejinách veľké hrdinstvo a svojou krvou platili aj za trestuhodnú poddanosť vyššieho velenia a trestuhodnú neodbornosť a chyby štátneho vedenia vo vojenských otázkach. **Dolné** hodnosti nemožno chápať ako **mravne nízke**, ako sa to snažili interpretovať po r. 1917, ale ako fundament ozbrojených síl. A vojny nevyhrával vojak, ako sa to tvrdí v po-stalinských časoch, ale národ ako celok: štátne riadenie tyla i frontu, administrácia podnikov národného hospodárstva, veliteľský zbor a vojaci s námorníkmi. Vojaci môžu vyhrať vojnu len vďaka tým zbraniam, ktoré im dá tylo, a vďaka

¹ Bežní vojaci (*vrátane poddôstojníkov*) a námorníci (*vrátane starších námorníkov*) v ruskej armáde. – pozn. prekl.

Vojenský odpor a konfrontácia

tým znalostiam a zručnostiam, ktoré im dá rodina, škola a veliteľský zbor. Bez tohto budú len davom odsúdeným na porážku¹.

Keďže vojenstvo je odvetvím kultúry, tak základná vojenská (*branná*) príprava musí začínať už v škole. Rozhodnutia dnešných „suverénnych“ parlamentov o likvidácii základnej vojenskej prípravy v školách sú trestuhodne nezodpovedné. Hodiny telesnej výchovy v škole musia byť súčasťou cyklu základnej vojenskej prípravy, nehovoriac už o tom, že „hodiny telocviku“, t.j. tréningu, musia byť každodenné s cieľom vychovať fyzicky zdravé pokolenie.

Treba obnoviť systém suvorovských a nachimovských vojenských škôl, v ktorých by sa štúdium začínalo od veku 10 rokov. Tieto školy svojim spôsobom života a úrovňou výučby musia byť podobnejšie cárskemu lýceu než burse². Preto aj pri budovaní tohto systému treba dbať na KVALITATU znovu otváraných škôl tohto typu, a nie sa hnať za nárastom ich počtu bez toho, aby boli podporené kádrovou základňou dušou aj znalosťami štedrých vychovávateľov a učiteľov. Nútenie absolventov týchto škôl k tomu, aby pokračovali v štúdiu na vyšších vojenských školách je neprípustné. Hlavným cieľom vzdelávania na týchto školách je vychovať v študentoch kultúru myslenia s globálnou úrovňou zodpovednosti za výsledky svojich činov. Ohraničenosť zdrojov potrebných na zdokonaľovanie všetkých odvetví v spoločenskom zjednotení práce po prehre v studenej vojne si vyžaduje koncentráciu úsilia v hlavných smeroch. V prípade systému celonárodného vzdelávania je takým smerom systém suvorovských a nachimovských vojenských škôl, ktorý v dnešných časoch poskytuje najširšie stredné vzdelanie, dokonca bez ohľadu na jeho degradáciu v časoch Chruščova a Brežneva. Preto základom pre pokračovanie formovania ŽRECKÉHO SVETONÁZORU v spoločnosti by sa mali stať práve suvorovské a nachimovské školy. Spoločnosť by sa nemala znepokojovať kvantitou absolventov, ale ich kvalitou. Či už bude tento potenciál realizovaný vo vojenskej oblasti, alebo v iných odvetviach spoločenského zjednotenia práce, je vcelku vedľajšie, pretože v štáte-superkoncerne sa takýto vzdelanostný potenciál nestratí. Treba sa tiež postarať o to, aby národnostné zloženie tohto systému škôl v sebe odrážalo národnostné zloženie obyvateľov krajiny. Mnohonárodnostné zloženie ozbrojených síl zaväzuje vyučovať v týchto

¹ Počas vojenských operácií v Čečne r. 1994 sa o tom všetci mohli presvedčiť.

Gruzínskej vojne r. 2008 je venovaná jedna z kapitol analytickej správy „Príznamky prelomu dôb“ zo série «O aktuálnej situácii» № 8 (80), r. 2008. (Doplnenie r. 2011).

² Bursa — cirkevná (*biblicko „pravoslávna“*) škola kasárenského typu v Ruskom impériu. Viď N.G.Pomjalovskij — „Črty bursy“ (1863).

Mŕtva voda

školách aj jazyky národov ZSSR: to v mnohom zjednoduší problém adaptácie armádneho a námorného personálu na službu.

Tieto opatrenia by mali pomôcť odlišiť v spoločenskom povedomí ozbrojených síl také dvojice pojmov, ako «poddanosť a disciplína»; «anarchia a iniciatíva». Je nutné sa zaoberať výchovou kultúry myslenia u dôstojníckeho zboru, a nie hustením budúcich dôstojníkov vojensko-technickou faktológiou, ktorá zastaráva v priebehu desaťročia. Vojenské vzdelanie by malo byť metodologické, a nie faktologické, t.j. väčšia pozornosť by sa mala venovať preskúmaniu otázok spolupráce a konfrontácie rôznych bojových prostriedkov. Len takto bude dôstojnícky zbor schopný si samostatne a dokonale osvojovať novú vojenskú techniku a vymýšľať tie najefektívnejšie spôsoby jej použitia. A len takto bude dôstojník mať čo učiť dolné hodnosti (*t.j. vojakov a námorníkov*). V súčasnosti je základná inžinierska príprava poskytovaná lepšie v civilných školách, než v tých vojenských, a v procese perestrojkového znižovania stavov ozbrojených síl pomerne často uprednostňujú držať si «dvojiročákov», a zbavovať sa svojich kádrových absolventov vojenských škôl, v snahe zachovať si samostatne pracujúcich špecialistov.

* * *

Jednou z hlavných úloh politikov je formovať kádre (personál) veliteľského zboru a zároveň im neprekážať v práci na upevňovaní obranyschopnosti.

* *
*

Rôznorodé mazáctvo v armáde a námorníctve je zákonným javom v prípade chorej spoločnosti. Do armády prichádza 18 ročný človek nesúci si plnú právnu zodpovednosť. Avšak nemalé percento odvedencov má dnes opletačky s políciou a súdmi. Rodičia nezvládli ich výchovu a prenášajú zodpovednosť na plecia veliteľského zboru Ozbrojených síl krajiny.

Veliteľský zbor je tak postavený do situácie, že za priestupok vojaka zodpovedá dôstojník-veliteľ. Ten je ale obmedzený vo svojom práve oficiálne trestať za porušenie disciplíny, pretože jedným z ukazovateľov «dobrej» jednotky je oficiálna absencia porušení vojenskej disciplíny. V takejto situácii sa prirodzene u nižších šarží formuje presvedčenie o svojej beztretnosti za drobné priestupky, čo potom prerastá do extrémnych núdzových situácií. Snaha veliteľského zboru vyhýbať sa oficiálnym trestom za drobné priestupky tak ústi do «mazáctva», pretože tolerovanie «mazákov» vo vojenskej službe garantuje podriadenosť

Vojenský odpor a konfrontácia

«zelenáčov» «mazákom» aj v otázkach vojenskej disciplíny. Všetko to nakoniec ale zákonite ústi do extrémnych hromadných núdzových situácií, keď to «mazáci» poriadne preženu¹.

Za čias G.K.Žukova takýto „problém“ jednoducho nemohol existovať, pretože politickí pracovníci sa viac zaoberali výchovou mužstva, a nie vyhodnocovaním pretekov o najdrsnejšieho frajera. Všetkým bol tiež známy príkaz, že čas strávený vo vojenskom väzení sa do služby nepočítal, a previnilci si ho museli pred odchodom do civilu odslúžiť. Poslať niekoho do basy kvôli narušeniu disciplíny tiež nebol žiadny problém, a našli sa aj takí, ktorí na konci trojročnej služby museli ešte nadsluhovať 3 mesiace basy. Toto obdobie sa im odporúčalo odslúžiť bez porušenia disciplíny, pretože inak boli posielaní pred vojenský súd. Toto nútilo všetkých „chytáčikov“, ktorí museli nadsluhovať, aby sa stali prvými vychovávateľmi mladých v duchu dodržiavania noriem vojenskej etiky a požadovanej disciplíny.

V súčasných podmienkach by dĺžka povinnej vojenskej služby mala byť stanovená na 3 roky pre všetky vojenské útvary. Počas tejto doby by vojak mal dostať tri dovolenky o dĺžke minimálne 20 dní, ako každý pracujúci občan ZSSR. Táto dovolenka môže byť krátená o počet dní strávených v base alebo mimo riadnej služby. Pre vojakov to bude stimulom k svedomitému plneniu služobných povinností. Aby nedochádzalo k nárazovému preťaženiu dopravy v období nástupu regrútov na vojenčinu a rovnomerného rozdeľovania každoročných dovoleník radových vojakov podľa odslúženého času, treba zodpovednosť za dostavenie sa k vojenskému útvaru preniesť na samotných regrútov; bude tak menej výtržností spôsobených stádovitými prejavmi pri masových «rozlúčkach regrútov». 18 ročný človek je predsa plne schopný toho, aby samostatne pricestoval k svojmu vojenskému útvaru v stanovený čas a podľa inštrukcií, ktoré dostal v povolávacom rozkaze; ak toho nie je schopný, potom je to nedočlovek...

Za vyhýbanie sa povolávaciemu rozkazu by mali zodpovedať aj rodičia odvedencov, pretože vo väčšine prípadov práve oni týchto odvedencov skrývajú, a snaha vyhnúť sa povolávaciemu rozkazu je prejavom chybnjej domácej výchovy. Spolu s modrou knižkou, oslobodzujúcou od povinnej vojenskej služby, by jej držiteľia mali dostať 5-ročný odklad práva byť prijatý na vysokú školu a poznámku v občianskom preukaze o 5 % zrážke z výplaty počas celého ich nasledovného pracovného života. Výnimku môžu dostať len invalidi, nespôsobilí alebo obmedzene spôsobilí práce v národnom hospodárstve, aby boli zabezpečené podmienky pre ich

¹ Viac o tomto jave v analytickej správe VP ZSSR «Bez emócií o podstate «mazáčctva», antikomunizmu a komunizmu» № 1 (49) r. 2006. (Poznámka r. 2011).

Mŕtva voda

aktívny tvorivý život. Osoby židovského pôvodu, ktorých príbuzní zo ZSSR emigrovali, musia dostať modrú knižku automaticky. Cesta na vysokú školu pre muža musí byť kratšia cez povinnú vojenskú službu, než vyhnutím sa nástupu na vojenčinu. Tí, čo boli prijatí na vysoké vojenské školy by mali začať svoje štúdium až po odslúžení aspoň jedného roku povinnej vojenskej služby. Odhlásenie sa z tejto školy musí byť sprevádzané povinnosťou doslúženia zvyšku povinnej vojenskej služby.

Povinná vojenská služba by mala byť záverečnou etapou formovania muža ako človeka, ktorý je zodpovedný za svoje zámery a skutky.

* * *

Spoločenská bezpečnosť na všetkých prioritách zovšeobecnených zbraní je určovaná predovšetkým výchovou človeka k tomu, aby bol schopný ovládať zbrane všetkých týchto priorit.

Dostojevského Raskoľnikov (z románu „Zločin a trest“) sa vydal cestou svojvôle v boji s kšeftárstvom, čo je správne a mravné; chybou však bolo to, že použil najprv sekeru, a až potom rozum. Pritom sekeru použil oveľa energetickejšie a efektívnejšie než rozum. Začínať sa nemá chladnými zbraňami šiestej priority, ale svetonázorom, ktorý je ekologicky čistou a najmocnejšou zbraňou prvej priority, mimochodom, tiež chladnokrvnej, keďže horúca hlava k ničomu dobrému priviesť nemôže na žiadnej zo šiestich priorit zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

IV. VŠEOBECNÝ ZÁVER

Všetko vyššie opísané väčšinou nepresahuje rámec faktológie, ktorá je všetkým známa zo školských (a miestami vysokoškolských) učebníc a vedecko-populárnej literatúry vydanej za posledných tridsať rokov, napriek tomu chápanie opísaného si vyžaduje HĽBAVÝ A NEZAUJATÝ PRÍSTUP. Všetko vyššie opísané je predovšetkým systémom stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov. Tento systém je v rozpore so systémami rozpoznávania javov a formovania ich obrazov, ktoré sa sformovali na základe Biblie, „dialektického“ materializmu v jeho marxisticko-leninskej interpretácii a kaleidoskopu masmédií.

Väčšina ľudí je zvyčajne pripútaná ku svojim systémom stereotypov všetkého druhu a z toho dôvodu nie sú schopní sa pokojne (*iným pohľadom a bez hysterických reakcií*) pokúsiť pochopiť cudzí systém stereotypov. Z toho prameni *vzájomné nepochopenie* — svetonázorový základ degradácie a rozkladu spoločnosti. *Vzájomné pochopenie*¹ je základom tvorenia, ktoré si vyžaduje osvojenie cudzieho systému stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov, t.j. osvojenie predovšetkým metodologických stereotypov, čo umožňuje interpretovať cudzie faktologické stereotypy cez svoje vlastné alebo svoje vlastné cez cudzie, t.j. chápať.

Všetky svetonázorové systémy (*náboženské vierouky, svetské ideológie*) hovoria vo všeobecnosti o tom istom, no používajú pritom rôzne terminologické aparáty a podrobnejšie analyzujú rôzne stránky života, ostávajúc pritom neraz absolútne slepé k iným stránkam života. Preto zdravý prístup k cudziemu a vlastnému svetonázoru nespočíva v scholastických sporoch o dogmách viery a o «tabu» na skúmanie a otváranie určitých otázok, ale v plnosti a detailnosti mozaiky celistvého sveta, ktorá sa pred človekom rozprestiera po osvojení si pre neho nového svetonázorového systému.

Ktorý svetonázorový systém je lepší? — Ten, na základe ktorého možno robiť hlbšiu a podrobnejšiu prognózu rozvoja rôznych procesov a využívať túto prognostickú informáciu v praxi.

Môže sa pritom stať, že v rovnakom časovom období budú dva navzájom si odporujúce systémy stereotypov rozpoznávania javov dávať

¹ Pri vzájomnom porozumení možno predovšetkým nadviazať zmysluplný dialóg, ktorý môže byť základom pozitívnej zmeny pre obe strany a celú spoločnosť. Rovnako, ako platí: „vždy je lepšie, keď hovoria diplomati, a nie zbrane“. A dialóg je základom zmysluplného tvorenia. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

v rôznych praktických aplikáciách dostatočne presné, v praxi overené výsledky; no v niektorých oblastiach môžu klamať buď oba systémy, alebo len niektorý z nich. To svedčí o tom, že sú len fragmentmi nejakého iného, všeobecnejšieho systému stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov vo vedomí a podvedomí, ktorý (*používajúc iný terminologický a pojmový aparát*) vyrieši vzájomné antagonizmy predchádzajúcich protirečiacich si systémov, a potvrdí ich správnosť na kvalitatívne novej úrovni rozvoja svetonázoru spoločnosti.

Preto je celkom zákonité, že niekto po prečítaní tejto knihy SÁM od seba nebude mať chuť vyliezť z klietky svojich stereotypov; niekto iný uvidí v obsahu knihy to, čo mu chýbalo, a slepo uverí celému obsahu; niekoho zasa viac rozhorčí spôsob výkladu, než samotný obsah knihy; niekto v knihe uvidí „nedovolené“ skúmanie niekým zakázaných tém, a niekto v nej uvidí dokonca pokus vyprovokovať mafiu k represii voči „poddaným“ slniečkárom. No toto všetko sú len prejavy intelektuálneho príživníctva, neotvárajúce cestu svetonázorovým otázkam za hranice slepej viery v správnosť alebo chybnosť príslušných koncepcií ako celku, alebo ich častí. Priebeh globálneho dejinného procesu však neovplyvní, či v ňom bude o jedno „sväté“ písmo viac alebo menej. Ľudský intelekt je hlavným faktorom v globálnom dejinnom procese, ktorý je čiastkovým procesom v globálnom evolučnom procese biosféry Zeme. Preto treba prejsť od intelektuálneho príživníctva, založeného na nespochybniteľných dogmách príslušných svetonázorových systémov, k používaniu vlastného intelektuálneho potenciálu na to, na čo je určený. Z toho dôvodu nemá žiadnu cenu ani slepý súhlas s obsahom tejto knihy, bez použitia vlastného intelektu. Námietky typu, že všetko opísané v tejto knihe odporuje ustáleným svetonázorovým tradíciami a preto to nemôže byť prijaté, sú nezmyselné, pretože ak by aspoň jedna z „ustálených“ svetonázorových tradícií zodpovedala zákonom bytia ľudskej spoločnosti, tak by tu nebola globálna kríza riadenia spoločenského rozvoja, a ľudstvo by nestálo na pokraji katastrofy (minimálne) kultúry. NOVÁ koncepcia prekonania uvedenej krízy bude pochopiteľne v daných podmienkach neprijateľnou pre všetkých, ktorí sa neochvejne pridržiavajú starých koncepcií, pretože musí poskytovať novú KVALITU, ktorá v doterajších koncepciách AKO CELKU chýbala. Ale to je vonkajší, formálny príznak, nehovoriaci nič o vecnej stránke, t.j. o správnosti novej koncepcie.

Preto, aby bolo možné hovoriť o podstate vysvetľovaného, treba si samostatne prečítať a pochopiť základné **svetonázorové** zdroje literatúry, s ktorými je spojená aktuálna kniha. A hlavne je treba sa samostatne a hlbavo zahľadiť do života.

IV. Všeobecný záver

Svetonázorová literatúra

1. V.I. Daľ. «Slovník živého Vel'koruského jazyka (*predrevolučné vydania*).
2. Biblia — vydavateľstvo Moskovského patriarchátu s požehnaním patriarchu Moskovského a celej Rusi¹.
3. Biblia — kanonické vydania, prinášané zo zahraničia „dobrodincami“, odlišujúce sa od pravoslávnej Biblie.
4. Korán — ruské preklady I.J. Kračkovského (*vyd. Akadémie Vied z r. 1986*) a G.S. Sablukova z r. 1907, reedícia r. 1990.
5. „Bhagavadgíta — taká, aká je“. Autor Šrí Šrímad A.Č. Bhaktivedanta Swami Prabhupáda. The Bhaktivedanta Book Trust. Ruský preklad.
6. Bhagavadgíta — v preklade od B.L. Smirnova.
7. D. Prager a J. Telushkin. «Osem otázok o judaizme pre inteligentného skeptika». Ruský preklad, Los Angeles, r. 1988.
8. J.B. Pranaitis. «Kresťan v Talmude židovskom alebo tajomstvá rabínskeho učenia o kresťanoch». SPb, r. 1911.
9. F. Engels. «Anti-Dühring».
10. F. Engels «Dialektika prírody».
11. V.I. Lenin. «Materializmus a empiriokriticizmus».
12. V.I. Lenin. «Štát a revolúcia».
13. I.A. Jefremov. «Hmlovina Andromedy».
14. I.A. Jefremov «Hodina Býka».

Okrem toho je potrebná aj určitá faktológia, ktorá podrobnejšie ilustruje jednotlivé otázky, ktoré boli spomenuté v celkovom kontexte aktuálnej knihy. Zoznam školských a vysokoškolských učebníc sme

¹ A tiež Biblie v cirkevnoslovanskom jazyku: Ostrožská Biblia prvotlačiaru Ivana Fjodorova a Biblie staroobradníkov, ktoré sa odlišujú od nikoniánskych.

Mŕtva voda

vynechali, a uvádzame len knihy a články z novín, ktoré sú väčšine ľudí dostupné a nevyžadujú si odbornosť v jednotlivých vedných odvetviach.

Faktologická literatúra (minimum):

1. S.J. Witte. «Spomienky». M., r. 1960.
2. J.V. Stalin. «Marxizmus a národnostná otázka». Zv. 2, M., r. 1946.
3. K.Marx. «K židovskej otázke». Zv. 1.
4. M.J. Saltykov-Ščedrin. «Pompadúri a pompadúrky».
5. J. Larin. «Židia a antisemitizmus v ZSSR». M., L., r. 1929.
6. D. Rid. «Spor o Sione». Ruský preklad. Johannesburg¹, r. 1986.
7. V. Sergin. «Mozog ako počítač». V časopise „Informatika a vzdelanie“, № 6, r. 1987.
8. V.V. Ivanov. «Párne a nepárne. Asymetria mozgu a znakových systémov». Moskva, „Sovietske rádio“, r. 1978.
9. Albert Réville. «Ježiš Nazaretský». SPb, r. 1909.
10. V.P. von Egert. «Treba sa chrániť». SPb, r. 1912.
11. A. Seljaninov. «Tajná sila slobodomurárstva». SPb, r. 1911.
12. F. Alestin. «Palestína v pasci sionizmu». M., r. 1988.
13. E.B. Tylor. «Primitívna kultúra». M., r. 1989.
14. A.S. Chomjakov. «O starom a novom». M., r. 1988.
15. V.I. Lenin. «Ako takmer vyhasla „Iskra“». Zbierka diel, zv. 4.
16. A.S. Puškin. «O dejinách Ruského Ľudu Poľného»;
17. A.S. Puškin. «O vzdelávaní ľudu». Spisy a listy pod red. Morozova, zv. 6, SPb, 1909. (*V sovietskych vydaniach je mnoho chýb skresľujúcich svetonázor A.S. Puškina*).
18. A.Z. Romanenko. «O triednej podstate sionizmu», L., r. 1986 (*Je to test na židoexaltáciu, ktorý určil štýl perestrojky; podobný „prípadu Beilis“, ktorý určil štýl revolúcií v r. 1917*).
19. S. Platonov. «Po komunizme». M., r. 1989.
20. V.I. Lenin. «Rozvoj kapitalizmu v Rusku». Zbierka diel, zv. 3.
21. N.S. Leskov «Židovský chaos» (*židovskaja kuvyrkolegia*). Zbierka diel, zv. 18, vyd. 3, A.F.Marxa, SPb, r. 1903.
22. N.N. Jakovlev. «CIA proti ZSSR». M., r. 1985.
23. N.N. Jakovlev. «1. august 1914», M., r. 1974; vyd. 3, dopl., Moskva, „Moskvitjanin“, r. 1993.
24. Knihy z materiálov stranických zjazdov od vydania v r. 1958.
25. V.I. Daľ. «Správa o rituálnych vraždách». SPb, r. 1913.
26. N.M. Nikofskij. «Dejiny ruskej cirkvi». M., r. 1985.

¹ Po r. 1991 existovali aj nové domáce vydania.

IV. Všeobecný záver

27. M. Paleolog. «Cárske Rusko v predvečer revolúcie». M., SPb, r. 1923.
28. L.D. Trockij. Zborník pod red. N.A. Vaseckého. K dejinám ruskej revolúcie. M., r. 1990.
29. História zahraničnej politiky ZSSR. 1917 — 1980. V dvoch zväzkoch, M., r. 1980.
30. K. Marx. «Kapitál».
31. Bismarck. «Spomienky».
32. A. von Tirpitz. «Spomienky». M., r. 1957.
33. A.N. Krylov. «Moje spomienky». L., r. 1979.
34. G.K. Žukov. «Spomienky a úvahy» M., r. 1970.
35. A.I. Šachurin. «Kridla víťazstva». M., r. 1990.
36. V.V. Šulgin. «Dni. 1920». M., r. 1989.
37. V.G. Grabin. «Zbraň víťazstva». M., r. 1989.
38. V. Bukovský. «A vietor sa vracia. Listy ruského cestovateľa». M., r. 1990. Úvodný článok Alexeja Adžubeja¹.
39. Pierre Barjot. «Námorníctvo v dobe atómovej» M., r. 1956.
40. N.M. Karamzin. «História štátu ruského».
41. Róbert Pallu de la Barrière «Kurz teórie automatického riadenia». M., r. 1973.
42. Norbert Wiener. Kybernetika. M., r. 1967.
43. I.P. Ignatjev. «Ako sa stať budhom». L., r. 1991.
44. D. Volkov. «Za kulisami 2. svetovej vojny».
45. Rok 1939. Lekcie dejín. M., r. 1990.
46. P.J. Čaadajev. «Články a listy». M., r. 1989.
47. Robert S. McNamara. «Cestou chýb ku katastrofe». M., r. 1988.
48. A.A. Gromyko. «Vonkajšia expanzia kapitálu». M., r. 1982.
49. P.N. Miljukov. «Spomienky». M., r. 1991.
50. Apokryfy starovekých kresťanov. M., 1989.
51. P.F. Éduard Schuré. «Veľkí zasvätení: tajné dejiny náboženstiev». M., r. 1990. (*Les Grands Initiés. Esquisse de l'histoire secrète des religions*).
52. V. Kalugin. «Duniace struny...» (*Struny rokotachu*) M., r. 1989.
53. A.J. Avrech. «Slobodomurári a revolúcia». M., r. 1990.
54. L. Zamojskij. «Za fasádou slobodomurárskeho chrámu». M., r. 1990.

¹ V tejto knihe sa hovorí, napríklad, aj o zneužitíach psychiatrie v ZSSR. Súdiac podľa knihy, chyby v diagnóze sa naozaj vyskytovali: nie pomaly sa rozvíjajúca schizofrénia, ale kaleidoskopický idiotizmus. Táto diagnóza je v davo-„elitárnej“ spoločnosti normou pre drvivú väčšinu jej členov, vrátane psychiatrov, ktorí vytvárajú diagnózu pomaly sa rozvíjajúcej schizofrénie.

Mŕtva voda

55. V.J. Begun. «Poviedky o „vdoviných deťoch“». Minsk. r. 1986.
56. F.M. Fostojevskij. «Besy»
57. J.V. Stalin. «O projekte Ústavy ZSSR» M., r. 1951, alebo v zborníku «Otázky leninizmu». M., r. 1947.
58. J.V. Stalin. «Ekonomické problémy socializmu v ZSSR». M., r. 1952.
59. Ústavné idey Andreja Sacharova. M., r. 1990.
60. N.A. Berdjajev. «Zmysel dejín». M., r. 1990.
61. N.A. Berdjajev. «Počiatky a zmysel ruského komunizmu». M., 1990.
62. Kontrarevolučné sprisahanie Imre Naďa a jeho spoločníkov. 2. vyd., Budapešť, r. 1959.
63. Program KSSZ (*prijatý 22. zjazdom v r. 1961*), M., 1974.
64. N.P. Dubinin. «Večný pohyb». M., r. 1989.
65. J.L. Suchotin. «Stalinov Syn. Život a smrť Jakova Džugašviliho». Leningrad. r. 1990.
66. Jevgenij Džugašvili. «Epocha boja a víťazstiev» V časopise „Molodaja gvardija“, № 3, r. 1991 (*napríklad, o „hrdinskej“ smrti zradcu — syna N. Chruščova — Leonida*).
67. Chruščov o Stalinovi. Telex. New York. r. 1989.
68. B.N. Jeľcin. «Spoveď na zadanú tému».
69. A.A. Gromyko, V. Lomejko. «Nové myslenie v jadrovom veku».
70. I.R. Griguljevič. «História Inkvizície». M., r. 1970.
71. S.P. Meľgunova. «Červený teror». M., r. 1990.
72. V.P. Kostenko. «Na krížniku „Orol“ v Cušime». L., r. 1955.
73. A.M. Jakovlev. «Životný cieľ. Poznámky leteckého konštruktéra». (*Zaujímavá porovnávací analyza publikácií z rôznych období „stagnácie“*).
74. Diela Kozmu Prutkova. M., r. 1959.
75. A. Hitler. «Mein Kampf».
76. V.I. Beľskij. «Povešť o neviditeľnom meste Kitež a deve Fevrónii». Libreto opery. SPb, r. 1907.
77. D.J. Meľnikov, L.B. Černaja. «Zločinec № 1. Nacistický režim a jeho vodca». M., r. 1981, r. 1991.
78. Ivanov-Razumnik. «Čo je to „machajevščina“?». SPb, r. 1908.
79. Prelistujte si zbierky diel «zakladateľov» „vedeckého komunizmu“.
80. F.M. Dostojevskij. «Denník spisovateľa».
81. J. Flávius. «Židovská vojna». SPb AV. zv. 1, r. 1804; zv. 2, r. 1818.
82. J. Flávius. «Židovské starožitnosti».

IV. Všeobecný záver

83. Cestami tisícročí. M., r. 1991.
84. I.Š. Ševelev, M.A. Marutajev, I.P. Šmelev. «Zlatý rez». M. 1990.
85. Literatúra uvedená v poznámkach pod čiarou prvého aj druhého zväzku aktuálnej verzie tejto knihy, a tiež materiály KSB publikované na internetovej adrese www.dotu.ru

Osobitná pozornosť sa týka znalosti dejín. V ZSSR pre získanie týchto znalostí je lepšie, pokiaľ je možnosť, čerpať z memoárov písaných ľuďmi, ktorý mali ďaleko od profesionálnej činnosti v rôznych oblastiach sociológie (*vrátane histórie*). Sovietska sociológia sa venuje vytváraniu troch mýtov: 1) o „prekliatej“ minulosti; 2) o „úspešnej“ prítomnosti; 3) a o „svetlej“ (*alebo aspoň znesiteľnej*) budúcnosti, no v žiadnom prípade nie skúmaniu objektívneho charakteru spoločenských procesov v minulosti s cieľom poskytovať spoločnosti (*nie politikom*) včasné odporúčania pre zabezpečenie lepšej budúcnosti. Pritom „veda“ klame aj tam, kde nie je ťažké ju pritom prichytiť. Aby sme nehovorili naprázdno, ukážeme to na príklade 12-zväzkovej knihy „Celosvetová história“, ktorá bola vydaná na prelome 1950-tych a 1960-tych rokov Akadémiou Vied ZSSR. Deformuje sa v nej informácia prvej priority — svetonázorovej. Robí sa to nasledovne:

«Vplyv otrokárov a kupcov z Mekky sa odrazil aj na jazyku a ideách Koránu. Slová «podvádzajúci», «pôžička», «dlh», «lichva» a im podobné sa opakovane vyskytujú v Koráne. V ňom sa schvaľuje inštitút otroctva». (Zväzok III, str. 108)¹.

¹ Budeme citovať aj rozšírenejšie vydanie. „Veľká Sovietska Encyklopédia“, 3. vydanie, zv. 13, str. 142 hovorí v rovnakom duchu:

«Korán posvätil sociálnu nerovnosť, inštitút súkromného vlastníctva a ďalšie atribúty triednej vykorisťovateľskej spoločnosti, vznikajúce v arabskom svete».

No o Biblii hovorí „Veľká Sovietska Encyklopédia“, zv. 3, str. 313 v inom duchu:

«Biblia, ktorú cirkvi Kristovho mena považujú za svätú («bohom inšpirovanú»), určovala počas celého stredoveku spôsob vyjadrovania myšlienok v Európe. Biblická kozmogónia, sociálne učenie a etika boli cirkvou vyhlásené za nespochybniteľnú normu a využívali sa v záujmoch vykorisťovateľských tried. Bibliu využívali na ospravedlnenie privilégií feudálov, inkvizície, otroctva, ponižujúceho postavenia ženy. Heretické učenia (*vrátane paulikiánstva a bogomilstva, ktoré odmietali tvrdenie, že Starý zákon je inšpirovaný Bohom*) ani tak nespochybovali, ako skôr prehodnocovali učenie Biblie, občas v nej nachádzajúc aj zdôvodnenie ideí rovnosti («Keď Adam oral a Eva priadla, kto bol pánom v dome?»). Roľnícke požiadavky v čase veľkej sedliackej vojny v Nemecku (1524 – 1526), ako aj programy Anglickej buržoáznej revolúcie, boli tiež obhajované odkazmi na citácie v Biblii».

To znamená, že dané vydanie Veľkej Sovietskej Encyklopédie tvrdí a podsúva, že Korán priamo ospravedlňuje nespravodlivosť v spoločnosti; že Cirkev si prispôsobila Bibliu na ospravedlnenie útlaku, a bojovníci s nespravodlivosťou nachádzali

Mŕtva voda

Je tam prekrútená pravda a čistá lož. Prvé dve vety možno pochopiť tak, že Prorok, v snahe vyhovieť želaniam arabskej vrchnosti, požehnal kšeftárstvo. V Koráne sa naozaj opakovane vyskytujú uvedené slová, no v celkom inom kontexte: «*Boh povolil obchod a zakázal úrok*», opakovane sa tiež poukazuje na neprípustnosť podvádzania pri meraní a vážení v obchode. Citát, v ktorom sa odsudzuje otroctvo, sme uviedli v dejinno-filozofickej štúdii (*I. zväzku Mŕtvej vody*). Hlavný redakčný tím tejto 12-zväzkovej knihy tvorilo 24 ľudí. Z nich boli židia: J.S. Varga, M.J. Gefter, A.A. Guber, N.I. Konrad (?), J.A. Kosminskij (?), I.I. Minc a V.V. Struve (*z rodu slobodomurárov*). Redaktormi tretieho zväzku boli N.A. Sidorova, N.I. Konrad, I.I. Petruševskij (?) a L.V. Čerepnin. Nikto, kto by pochádzal z islamského regiónu krajiny. Akadémia Vied ZSSR islam oklebetila z pochopiteľných príčin židoexaltácie. Židia-internacisti klamali z pomsty, pretože ich Korán opisuje nasledovne: «*Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, a oni ju neniesli, sa podobajú na osla naloženého knihami. Odporná je podoba ľudí, ktorí Božie znamenia označili za lož! Boh nevedie ľudí nespravodlivých!*» Z rovnakých dôvodov, keď reč v danom akademickom vydaní zašla na Bibliu, tak inštitút úroku, otroctvo, siono-internacizmus judaizmu a kresťanstva boli zamlčané, aby u dôverčivého čitateľa vznikli predsudky voči Koránu, a voči Biblii ak aj nie nadšenie, tak aspoň neutrálny postoj. Pritom treba mať na zreteli, že prvé sovietske vydanie Koránu v preklade od I.J. Kračkovského vyšlo v roku 1963 vo veľmi nízkom náklade, a predrevolučné preklady G.S. Sablukova a ranejšie sa už nevydávali vôbec. Takže čitatelia akademickej 12-zväzkovej encyklopédie si nemali ako overiť, kde a v čom synagóga (*a ňou prikrmovaní hlupáci z inštitútov Akadémie Vied*) zlomyseľne klamú.

Ak je prekrútená už prvá, svetonázorová priorita, tak čo možno očakávať od nižších priorít?

A podobných švindľov je v tomto 12-zväzkovom diele tak veľa, že je len zbierkou tendenčne usporiadaných čiastkových faktov a úryvkov procesov, a nie podrobným opisom globálneho dejinného procesu, akým by v skutočnosti mal byť (*viď 8. kapitola prvého zväzku Mŕtvej vody*).

Objem všetkej nami vyčíslenej literatúry tvorí viac ako 30 000 strán. Pri rýchlosti čítania 60 strán za hodinu (*ako rýchlo čítate vy? Vyskúšajte sa*) je ne jej prečítanie potrebných najmenej 500 hodín (*cca 62.5 pracovných dní, čo je jeden a pol pracovného mesiaca*). Okrem toho, nad

zdôvodnenie svojej pravdy v Biblii. Hoci historicky reálne to bolo všetko naopak: Korán priamo a jednoznačne nariaďuje spravodlivosť a odsudzuje útlak, a zdôvodňovať na jeho základe vládnutie jedných nad druhými možno len na základe falošného výkladu; a Biblia priamo predpisuje útlak a pokoru voči tomuto útlaku, hoci v nej možno nájsť aj jednotlivé fragmenty zdôvodňujúce boj s útlakom.

IV. Všeobecný záver

obsahom treba aj popremýšľať, čo tiež zaberie nejaký čas. Z toho všetkého možno urobiť záver, že nami v koncepcii vyslovené odporúčania o prvoradosti sformovania v sebe kultúry prijímania objektívnej informácie z Objektívnej reality a kultúry jej ozrejmnenia; odporúčania o nutnosti osvojiť si rýchločítanie a strojepis — sú správne, pretože bez týchto dvoch faktorov nie je možné za DOSTATOČNE KRÁTKY ČAS preskúmať a rozvinúť nielen túto koncepciu, ale i ktorúkoľvek inú.

Žiaľ, kultúra myslenia duchovenstva, a následne aj svetskej inteligencie Ruska bola v histórii rozvoja krajiny SYSTEMATICKY nedostatočne vysoká, aby dokázala odvrátiť katastrofy štátnosti a katastrofy kultúry. Kritika zo strany ich oponentov mala väčšinou charakter emočných výbuchov, demonštrovania vlastných dobrých úmyslov, no nedochádzalo k výkladu koncepcií daných procesov pomocou termínov s presne vymedzenými pojmovými hranicami. Špeciálne sa to týka predrevolučnej inteligencie, ktorá nebola schopná poraziť marxizmus alebo aspoň poukázať na nefunkčnosť jeho politickej ekonómie, ak si už nevedela poradiť s jeho protinárodnou sociológiou. DEJINY SÚ FÉR (*minimálne na úrovni sociálneho javu, čo je upozornenie pre všetkých ateistov — materialistických aj idealistických*). Ak by filozofia N.A. Berďajeva, autorov „Medzníkov“¹ a «ruských emigrantov» za niečo stála, tak by sa k moci dostali medzníkovci, a nie marxisti. Zmyslom knihy „Zmysel dejín“ od N.A. Berďajeva je odstránenie z globálneho dejinného procesu všetkého toho, čo nepasuje do biblickej koncepcie. Diela ako „Zdroje a zmysel ruského komunizmu“, „Karol Marx ako náboženský typ“ sú len emocionálnym džavotom inteligenta, ktorý sa nedokáže vyslobodiť spod balvanov² biblického kaleidoskopu, ale v žiadnom prípade nie analýzou CELISTVÉHO marxizmu (*AKO PROCESU*) z vyšších svetonázorových pozícií. To, že v posledných rokoch boli sprístupnené práce predrevolučnej a emigrantskej sociológie, je samozrejme dobré, no bolo by hlúpe v nich hľadať objasnenie udalostí zo začiatku 20. storočia a recepty na riešenie problémov súčasnosti. Ak by ich autori správne chápali to, čo sa dialo v Rusku a vo svete, tak by ideovo dokázali poraziť marxizmus vo všetkých jeho prúdoch, poukázaním na nefunkčnosť jeho „vedeckých“ základov. V rokoch 1917 až 1922 ruská inteligencia žala plody vlastného intelektuálneho príživníctva a nízkej kultúry myslenia. Ideové základy pre jej zničenie boli tiež obsiahnuté v marxizme, no ona nechápala a nevníkala. V Engelsovom „Anti-Düringovi“ sú uvedené nasledovné slová, ktorými sa začína filozofia triednych spoločností:

¹ Tým skôr, malo vôbec zmysel písať „Medzníky“ po revolúcii roku 1905, keď po revolúcii 1917 niektorí z autorov „Medzníkov“ napísali „Zmeny medzníkov“?

² „Spod balvanov“ je názov ešte jednej intelektuálnej táraniny.

Mŕtva voda

«Rozdelenie spoločnosti na triedy — vykorisťujúcu a vykorisťovanú, vládnucu a utláčanú — bolo nevyhnutným dôsledkom doterajšieho nepatrného rozvoja výroby³. Kým celková práca danej spoločnosti poskytuje objemy produkcie, ktoré len o málo prevyšujú tie najnutnejšie prostriedky na prežitie všetkých, a teda kým práca zaberá všetok alebo takmer všetok čas obrovskej väčšiny členov spoločnosti, dovtedy sa táto spoločnosť bude nevyhnutne deliť na triedy. Vedľa tejto obrovskej väčšiny, ktorá sa venuje výlučne nedobrovoľnej práci, sa tvorí trieda, ktorá je oslobodená od priamej výrobnnej práce a má v spoločnosti na starosti také veci, ako je riadenie práce, štátne záležitosti, súdnictvo, veda, umenie atď. Preto v základe delenia spoločnosti na triedy leží zákon delby práce. To však nijako nevylučovalo použitie násilia, dravosti, špekulantstva a podvodu pri formovaní tried a nebránilo to vládnucej triede, ktorá si uzurpovala moc, aby si upevňovala svoje postavenie na úkor pracujúcej triedy a zmenila vedenie spoločnosti na vykorisťovanie más». (*Časť III, hlava II*).

Na tomto mieste sa F. Engels vedome alebo nevedomky dopustil nepresného rozdelenia pojmov, výsledkom čoho sa v marxizme riadiaca práca nevyčlenila z duševnej práce, ktorá nesúvisí iba s riadením, a fyzická práca sa tu stotožnila výlučne s výrobnou prácou; pojem vykorisťovania sa na úrovni vedomia stal prvotným, hoci je spojený s riadením spoločnosti; spoločenská delba práce, ktorá zamenila *spoločenské zjednotenie práce*, sa skúma iba zvonku, kvôli čomu nie je jasné, prečo jej vznik nevyhnutne vedie k triednemu rozvrstveniu spoločnosti spolu so všetkým, čo z toho vyplýva. Je to zákonitý výsledok štádiovitého skúmania navzájom sa meniacich spoločensko-ekonomických formácií v ich STATIKE: ak by autor skúmal PROCES transformácie spoločensko-ekonomických formácií (*z jednej na druhú*) ich vývoja v čase od prvotnopospolnej spoločnosti až k davo-,elitárnym“ systémom, tak by nepochybne dospel k presnejšiemu rozdeleniu pojmových hraníc rôznorodých javov, a logika by sa opierala o prísny systém ich vzájomných prepojení. Nepresnosť výkladu F. Engelsa práve na tomto mieste knihy „Anti-Düring“ (r. 1878) prerástla v marxizme o 25 rokov neskôr do takého prúdu ako MACHAJEVŠČINA (*podľa mena jedného z jeho iniciátorov — V.K. Machajského*). Rozvoj machajevščiny je typický pre mnohé myšlienkové prúdy podriadené nadžidovskému slobodomurárstvu. Začali s nimi dvaja židia V.K. Machajskij (*pseudonym*

³ Má to aj svoje psychologické pozadie: prevahu démonického a zvieracieho režimu psychiky v spoločnosti tých, ktorým bolo Zhora dané stať sa ľuďmi.

IV. Všeobecný záver

Volskij) a J. Lozinskij; nejaký čas mláčia prázdnu slamu — omieľajú dokola tie isté pojmy a myšlienky, neprekročiac ich rámec celé desaťročia; potom zomierajú záhadnou smrťou, zanechajúc po sebe literárne dedičstvo — sadenice do budúcnosti. Presne tak isto to bolo aj s teóriou «permanentnej revolúcie»: jej autori sú Gelfand-Parvus a Bronštejn-Trockij; napísané množstvo literatúry, ktorá desaťročia neprekračuje rámec stanoveného kruhu pojmov a myšlienok; a dve záhadné úmrtia v rokoch 1924 a 1940. Vecný rozdiel medzi machajevščinou a bronštejniánstvom je len v systéme pojmov.

Machajevščina vyrástla z «ekonomizmu» (*marxistického prúdu odmietajúceho politický boj robotníckej triedy*) a tvrdila:

- že v kapitalistickej spoločnosti je inteligencia spoločenskou triedou, ktorá má monopol na vedomosti (*špecifický druh výrobných prostriedkov*) a reprodukuje sama seba z pokolenia na pokolenie;
- že táto trieda je vykorisťovateľská, pretože sa zúčastňuje druhotného prerozdelenia nadhodnoty, odoberajúc jej časť kapitalistom, ktorí vykonali jej prvotné prerozdelenie medzi I. a II. podskupinou¹;
- že socializmus je čisto intelektuálne učenie, vyjadrujúce snahu inteligencie zbaviť sa triedy súkromných kapitalistov (buržoázie), s ktorými je nútená sa deliť v procese prisvojovania si nadhodnoty;
- že inteligencia potrebuje robotnícku triedu len ako slepý nástroj na zvrhnutie moci buržoázie, a po tomto prevrate zostáva v podmienkach socializmu pre robotnícku triedu všetko po starom, t.j. robotníci (*dav, spodina*) budú aj naďalej z pokolenia na pokolenie pracovať a reprodukovať sa, a inteligencia („*elita*“) si z pokolenia na pokolenie bude prisvojovať nadhodnotu a reprodukovať sa. Spoločnosť ostáva triednou, a vykorisťovanie sa zachováva vďaka monopolu inteligencie na znalosti²;
- a že z týchto dôvodov sa robotnícka trieda musí oslobodzovať nielen od útlaku buržoázie, ale aj od útlaku inteligencie³. A týmto machajevščina vyniesla rozsudok aj predrevolučnej inteligencii, zatiaľ čo klasický marxizmus o tom na úrovni vedomia iba mlčal.

Trockisticko-leninská tradícia radí inteligenciu k špeciálnej sociálnej vrstve. V kapitalistickej spoločnosti ju otvorene triedou nenazýva, ale

¹ Ktoré v spoločenskom zjednotení práce objektívne neexistujú, ako sme už dokázali vyššie (viď proces 4 a 5, text pod obrázkom 2.).

² Treba ale uznať, že autori machajevščiny dobre poznali psychológiu svojich súdruhov z marxistických strán, a preto sa prognóza machajevcov po r. 1917 v podstate potvrdila.

³ Dnes sa to už netýka len robotníckej triedy, ale celého národa, vrátane tých sociálnych vrstiev, ktoré sa formálne radia k inteligencii.

Mŕtva voda

podvedome ju radí k buržoázii, pretože často používa termín «buržoázna inteligencia». A po revolúcii sa «buržoázna inteligencia» kladie do protikladu «robotnícko-roľníckej inteligencii» na základe triedneho pôvodu.

Porovnávajúc machajevščinu s klasickým marxizmom-troczizmom-leninizmom možno poznamenať, že ona hlbšie chápe vykorisťovanie človeka človekom než marxizmus-...-leninizmus, pretože už na úrovni vedomia ho spája s monopolom na znalosti, vlastným určitej sociálnej vrstve. No rovnako ako celý zvyšný marxizmus nevyčleňuje riadiacu prácu z celej množiny duševnej práce, hoci práve s ňou sa v spoločnosti spája existencia deficitu, ktorý z nej umožňuje ťažiť monopolne vysoké ceny. Deficit vzdelania v spoločnosti je tiež dôsledkom určitej riadiacej politiky, hoci tento fakt si manažéri ani spoločnosť nemusia uvedomovať. Deficit výkonu vzdelávacieho systému sa kvalitatívne ničím nelíši od deficitu iných výkonov v spoločenskom zjednotení práce. A na udržanie monopolne vysokých cien môžu určité sociálne vrstvy vedome alebo podvedome brzdiť rast výkonov, môžu ničiť vyrobenú produkciu, prehadzovať ju na iné trhy a predávať ju tam za monopolne nízke ceny, a ničiť tak konkurentov atď. Inteligencia je vo vzťahu k vzdelávaciemu systému jeho produkciou; a presne tak isto možno ničiť výrobné výkony konkurencie, ničiť jej produkciu, lacno kupovať túto produkciu na jednom trhu a predávať ju na inom. Formy všetkých týchto manipulácií môžu byť vyslovene cynické, a môžu sa navonok prezentovať ako dojemná snaha o «všeobecné» blaho, sociálnu spravodlivosť atď. Klasický marxizmus-...-leninizmus sa oboril na machajevščinu pre jej odmietanie socializmu v jeho interpretácii; liberálna inteligencia sa potešila kritike klasického marxizmu z prostredia marxistického tábora, no cítila sa urazená, pretože ona (*tak ako každá inteligencia davo-„elitárnej“ spoločnosti*) LEN V SEBE SAMOTNEJ¹ videla interpreta ideí všeobecného blaha a nedokázala zniesť obvinenia, že vykorisťuje národ.

V konečnom dôsledku tak kritika machajevščiny nevyústila do integrácie jej správnych téz do všeobecnejšej koncepcie, ale do pobúreného alebo ironického odmietania celej machajevščiny zo strany marxizmu, liberalizmu a „pravých“. Znovu tak s vodou vyliali z vaničky aj

¹ Aj dnes je tomu tak. S. Kurgiňan v článku „Tretia možnosť“ (časopis „Zavtra“ № 51, 1997) píše: «CHYSTÁ SA PATRIOTICKÁ INTELIGENCIA ZAPLNIŤ ORGANIZAČNÝ, ELITNÝ, LÍDERSKÝ DEFICIT, STAŤ SA SEBESTAČNOU POLITICKOU SUBSTANCIOU, KTORÁ DOKÁŽE VIESŤ TRIEDNE A CELONÁRODNÉ MASY V TAK ZLOŽITÝCH PODMIENKACH?»

«Sebestačnou politickou substanciou» môže byť len ľud ako celok, a nie dáka sociálna skupina, definovaná charakterom jej účasti v spoločenskom zjednotení práce, dokonca ani keď sa táto skupina reprodukuje z pokolenia na pokolenie na základe štatistického prevládania v nej predstaviteľov tých istých klanov.

IV. Všeobecný záver

dieťa a ZASLÚŽENE za to zaplatili: niektorí životom, niektorí vyhnanstvom, niektorí pracovnými tábormi po r. 1917, keď sa zamlčania klasického marxizmu (*siono-internacizmu*) v teórii začali v živote zhmotňovať vo forme genocídy ľudu a inteligencie.

Marxizmus a machajevščina dobre ilustrujú, že odmietnutie konceptuálnej informácie nezavaruje dotýčaných odmietačov a *ignorantov* ZODPOVEDNOSTI za následky jej použitia inými osobami (*zároveň dodáme, že ignorant v preklade z angličtiny znamená „nevzdelaný človek“*). Preto ak je predložená koncepcia pre niekoho neprijateľná, tak to najlepšie, čo môže urobiť, je identifikovať chybnosť jej jednotlivých téz a nahradiť tieto chybné tézy správnymi, čo mu umožní začleniť neprijateľnú koncepciu do ním vytvorenej, a tým pádom prijateľnej koncepcie.

Tým, ktorí sa nedokážu stotožniť s touto knihou ako celkom, navrhujeme predložiť vlastnú koncepciu globálneho dejinného procesu od zvieracieho stavu ľudstva a vysvetliť zákonitosť krachu sľubov KSSZ po roku 1953, a tiež príčiny zákony realizácie Direktívy NSC USA 20/1 zo dňa 18.08.1948 v jej najhorších črtách, ktorú jej autori pomenovali „Naše ciele voči Rusku“. Fragments tejto direktívy citujeme z knihy N.N. Jakovleva „CIA proti ZSSR“ (*M., «Politizdat», r. 1985, výber zo strán 38 — 40*):

«Naše hlavné ciele voči Rusku sa v podstate redukujú na dva:

- a) Znížiť moc Moskvy na minimum;
- b) Zásadne zmeniť teóriu aj prax zahraničnej politiky, ktorou sa riadi vláda stojaca pri moci v Rusku.

...Na dosiahnutie svojich cieľov v čase mieru nie sme viazaní žiadnou konkrétnou časovou lehotou.

...Rozhodne nemáme dôvod pociťovať vinu pri snahe zničiť koncepcie, ktoré sú nezlučiteľné s medzinárodným mierom a stabilitou, a nahradiť ich koncepciami tolerance a medzinárodnej spolupráce. Nie je našou vecou zamýšľať sa nad vnútornými následkami, ku ktorým môže viesť prijatie týchto koncepcií v inej krajine, a rovnako si netreba myslieť, že za tieto udalosti nesieme nejakú zodpovednosť... Ak sovietsky vodcovia dospejú k názoru, že narastajúci význam osvietenejších koncepcií medzinárodných vzťahov nie je zlučiteľný so zachovaním ich moci v Rusku, tak je to ich problém, nie náš. Našou úlohou je pracovať a dosiahnuť, aby tam prebehli vnútorné udalosti... Ako vláda nenesieme zodpovednosť za vnútornú situáciu v Rusku...

Mŕtva voda

...Naším cieľom v čase mieru nie je zvrhnutie Sovietskej vlády. Prirodzene, snažíme sa o vytvorenie takých okolností a situácie, s ktorými sa dnešní sovietski vodcovia nebudú vedieť zmieriť a ktoré im nebudú po chuti. Možnože ak sa ocitnú v takejto situácii, tak si nebudú schopní udržať moc v Rusku. Avšak treba silne zdôrazniť, že je to ich problém, nie náš...

...Reč je predovšetkým o tom, aby sme urobili a udržali Sovietsky Zväz slabým v politickej, vojenskej a psychologickej rovine v porovnaní s vonkajšími silami, ktoré sú mimo jeho kontrolu.

...Netreba dúfať v to, že dosiahneme úplnú realizáciu našej vôle na ruskom území, ako sme sa o to pokúšali v Nemecku a Japonsku. Treba pochopiť, že konečné urovnanie musí byť politické.

...V prípade najhoršej varianty, t.j. zachovania Sovietskej moci nad celým alebo takmer celým dnešným sovietskym územím, musíme žiadať:

- a) splnenie čisto vojenských podmienok (*odzbrojenie, evakuácia kľúčových vojenských rajónov atď.*), aby nadhlo bola zabezpečená ich vojenská bezmocnosť;
- b) splnenie podmienok, pri ktorých bude zaistená výrazná ekonomická závislosť na vonkajšom svete.

...Inými slovami, musíme vytvárať automatické záruky, ktoré zabezpečia, že aj nekomunistický a formálne k nám priateľský režim:

- a) nebude mať veľkú vojenskú moc;
- b) v ekonomickom ohľade bude silne závislý od vonkajšieho sveta;
- c) nebude mať serióznu moc nad hlavnými národnostnými menšinami;
- d) nevytvorí nič podobné železnej opone.

V prípade, ak bude takýto režim prejavovať nepriateľstvo voči komunistom a priateľstvo k nám, musíme sa postarať o to, aby tieto podmienky boli vnútené spôsobom, ktorý nebude urážlivý ani ponižujúci. Sme však povinný ich nanútiť „dverami či oknom“ pre ochranu našich záujmov».

Z Direktívy NSA-68 zo dňa 30.09.1950 (*rovnaký zdroj, str. 64, 65*):

«...zasievať semená rozvratu do vnútra sovietskeho systému s cieľom donútiť Kremľ prinajmenšom zmeniť jeho

IV. Všeobecný záver

politiku... No bez reálnej, presvedčivej a ľahko nasaditeľnej vojenskej moci nie je politika „zastrešovania“, ktorá je v podstate politikou postupného donucovania, nič iné než podfuk.

...Musíme viesť otvorenú psychologickú vojnu s cieľom vyvolať masovú zradu voči Sovietskom a zmariť odlišné zámery Kremľa. Posilniť pozitívne a včasné opatrenia a operácie tajnými prostriedkami v oblasti ekonomickej a psychologickkej vojny s cieľom vyvolať a udržať nepokoje a povstania vo vybraných strategicky dôležitých krajinách, satelitoch Ruska.

...Okrem upevnenia našich hodnôt, musí byť naša politika a činnosť taká, aby vyvolali hlboké zmeny v charaktere sovietskeho systému. Zmarenie plánov Kremľa je prvým a najdôležitejším krokom k týmto zmenám. Je absolútne zrejmé, že to celé bude lacnejšie a efektívnejšie, ak tieto zmeny budú výsledkom činnosti vnútorných síl sovietskej spoločnosti...

Víťazstvo bude zaručené, ak zmaríme plány Kremľa postupným zvyšovaním sily slobodného sveta a jej prenášaním do sovietskeho sveta takým spôsobom, aby vykonala vnútorné zmeny sovietskeho systému».

Pri čítaní direktív NSA a CIA treba vždy pamätať na príslušnosť americkej „elity“ slobodomurárstvu a na úlohu židovského kapitálu v živote USA. Mechanizmus realizácie týchto direktív je rovnaký, ako mechanizmus realizácie „Protokolov Sionských mudrcov r. 1897“.

No, a keďže zverejniť tieto dokumenty ako základné smernice „perestrojky“ je demokratom „trápne“, tak im len zostáva hovoriť ľuďom o tom, že «perestrojka, to je neprebádaná cesta, súdruhovia!»¹ Práve kvôli tomu, aby zničili všetko za chrbtom národa, tak „perestrojkové“ reformy (*realizujúce direktívy NSA USA*) PREDCHÁDZAJÚ zverejneniu frázovitých a dobromyseľných koncepcií. Ak realizácia opatrení vychádza z dlhodobých záujmov národa, tak zverejnenie koncepcie reformami MUSÍ PREDCHÁDZAŤ samotným reformám, aby bolo možné vytvoriť čo najširšiu sociálnu bázu na uskutočnenie týchto reforiem a prekonať odpor voči nim následkom nechápania ich cieľov a spôsobov realizácie. Ak má však koncepcia zámorský alebo starosinajský pôvod, tak je priechodnejšie ju realizovať ZRADNÝM spôsobom, ako sa to aj robí počas „perestrojky“ spoliehajú na to, že hlupáci to nepochopia, a chápajúci sa buď nechajú

¹ Z ústneho prejavu M.S. Gorbačova v Krasnojarsku.

Mŕtva voda

kúpiť, alebo budú zastrašení mafiou reformátorov a nedôverou vo vlastnú a Najvyššiu silu.

Pritom by sa nemalo oponovať tvrdením, že znovu sa „vytvára“ obraz nepriateľa zo skvelých amerických chlapcov, pretože „skvelí“ americkí predstavitelia davu neriadia Spojené Štáty ani konglomerát, a dokonca ani direktívy NSA USA a CIA sa nevypracovávajú podľa ich želania¹. Ani v roku 1991 o týchto direktívach americký dav nemá vedomosť presne tak isto, ako o nich nevedel v roku 1948. No neznalosť davu ho nezbavuje zodpovednosti za dôverčivosť politikom (*svojim aj cudzím*) a ich neúmyselným chybám aj úmyselnej vierolomnosti a zrade.

A kritici tejto knihy, vystupujúci z pozície židoexaltácie a slniečkárstva (*t.j. „hlúpi Janovia“, ktorí zabudli na svoj pôvod a pre ktorých „nieť Gréka ani žida“*), by si mali radšej zodpovedať otázku: «Prečo globálnu krízu kultúry ľudstva zrodila práve Západná civilizácia a prečo Biblia celkovo a tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, sú hodní uctievania všetkými národmi?» — a nie „plodiť antimónie“² (protirečenia) o «nevyspytateľnosti Božích ciest». Spoločnosť sa nachádza v kríze. Jedným z charakteristických parametrov tejto krízy je narušenie štatistických zákonitostí spoločenskej existencie pseudoetnickou skupinou — židovstvom, ktoré má v porovnaní s ostatnými národnosťami ZSSR najvyšší vzdelanostný a kvalifikačný cenzus. Pri analýze spoločenských procesov, ktoré viedli ku kríze, neexistuje žiadny iný dôvod okrem židoexaltácie, slniečkárstva, strachu z mafie, a skorumpovanosti sociológov, aby sa analytici tvárili, že tento parameter krízy je zanedbateľný, a krízu možno prekonať aj keď sa bude mlčať o „židovskej“ otázke (*Spomeňte si na koniec 19. storočia a predpoveď-varovanie F.M. Dostojevského*).

Hlavná pozornosť v tejto knihe bola venovaná odhaleniu nekonštruktívnosti biblickej koncepcie zjednotenia ľudstva do jedného sociálneho systému. Táto koncepcia je ako celok NEKONŠTRUKTÍVNA a má dve tváre: 1) siono-internacizmus, zameraný proti národom tejto planéty; 2) a anti-„semitizmus“ zameraný proti židovstvu — pseudoetnickej sociálnej báze medzinárodnej mafie. Výklad bol vedený najmä z pozície kritiky siono-internacizmu, a kritika anti-„semitizmu“ mala prevažne sprostredkovaný charakter, ako druhotný jav sprevádzajúci šírenie agresie siono-internacizmu. Avšak nekonštruktívnosť anti-

¹ Navyše, v ďalších direktívach NSA USA a CIA sa objasňuje problematika, ako „pásť“ týchto «skvelých amerických chlapcov».

² Správne má byť «antinómie», no v ľudovej reči sa to občas mení na «antimónie». A má to hlbší význam: «antinómia» znamená protirečenie; «antimónia» (anti+mono) znamená proti Jednému, t.j. forma satanizmu.

IV. Všeobecný záver

„semitizmu“ sa neraz objavovala v dejinách aj priamo, hoci samotný anti-„semitizmus“ je len formou prejavu nekonštruktívnosti biblickej koncepcie ako celku. Otázku anti-„semitizmu“ treba uchopiť priamo, pretože časť súčasnej „inteligencie“ ZSSR nielenže o „židovskej“ otázke nemlčí, ale ešte aj nezodpovedne rozducháva emócie okolo toho. Pritom východisko zo spoločenskej krízy vidí v pravoslávnej kresťanskej obrode Ruska s jasným anti-„semitickým“ sklonom. No toto sme už raz v histórii Ruska mali. Ako píše V.N. Tatiščev (1686 — 1750), rada kniežat na podnet Vladimíra Monomacha postavila židov mimo zákon s cieľom zamedzenia úžerníckej činnosti židovstva a zastavenia zbedačovania Rusi:

«Odteraz z celej Ruskej zemi všetkých židov aj s ich majetkom vyhnáť a viac nevpúšťať. A ak tajne vojdú, slobodno ich okrádať a zabíjať... A do všetkých miest o tom listinu poslali, podľa ktorej ich všade ihneď vyhánali, no mnohých ešte v mestách a na cestách svojvoľne pobili a okradli. Od tých čias židov na Rusi niet, a keď nejaký príde, ľud ich okráda a zabíja... («*História Ruská*», zv. 2, hl. 13, s odkazom na „*Nestorov Letopis*“).

Zdalo by sa, o čom by ešte „pravoslávni“ anti-„semiti“ mohli snívať? Veď sa im všetko splnilo: 1) Pravoslávna monarchia. 2) Právny štát žije podľa „Ruskej pravdy“ (právneho kódexu) Jaroslava Múdrego. 3) Antisemitský dodatok Vladimíra Monomacha k „Ruskej pravde“. Mohli si povedať: Žite, pravoslávni kresťania, «vybíjajte židov» podľa zákona, radujte sa... Avšak celá „idylka“ skončila zdrvivúcou porážkou ruského vojska v bitke na Kalke (v r. 1223 proti *Džingischánovi*) a následným tataro-mongolským jarmom¹. Ako bonus sa ešte ukázalo, že starý otec Vladimíra Krstiteľa z matkinej strany bol chazarským rabinom, t.j. samotný Vladimír bol spolovice žid, čo dobre vysvetľuje jeho návrat na Rus pred uzurpáciou trónu s nájomným vojskom po nútenej emigrácii (*mal komu splácať náklady za nájomné vojsko*); Jaroslav Múdry bol štvrtinový žid a tak ďalej až do Vladimíra Monomacha. A dokonca aj keby Vladimír Krstiteľ Rusi nebol vnukom rabína, a bola by to len klebeta sionistov (či „*pohanských*“ *antisemitov*?), tak Kalka bola tak či tak zákonitým následkom politiky štátneho antisemitizmu v podmienkach „ideálnej“ pravoslávnej monarchie². Z tohto vidno neplodnosť sporov

¹ Ktorého historickú realitu spochybňujú niektorí bádatelia: L.N. Gumiljov, A. Buškov („Rusko, ktoré neexistovalo“), a tiež A.T. Fomenko a G.V. Nosovský v cykle prác, kde prehodnocujú chronológiu histórie na základe analýzy informácií z kroník matematickými metódami.

² Takéto lokálne prejavy globálnych javov nemožno vyriešiť v hraniciach jedného štátu.

Mŕtva voda

o **miere** «kresťanskej lásky k židom». Skúsenosť Nemecka z rokov 1933 až 1945 ešte raz potvrdila nekonštruktívnosť politiky anti-„semitizmu“ pre spoločnosť v jej dejinnom rozvoji. To znamená, že neubúda slepcov, ktorí nevidia, že anti-„semitizmus“ za tisíciku rokov neraz priamo ukázal svoju nefunkčnosť. Nie je ochranou pred agresiou siono-internacizmu, ale iba umožňuje ľahko meniť formy a nástroje genocídy jak voči národom, tak aj voči židovstvu.

Anti-„semitizmus“ pramení z intelektuálneho parazitizmu davu gójov i židov v konceptuálnej činnosti. Intelektuálny parazitizmus gójov najprv prekvalifikoval autoritu Krista, *etnického žida* (? — *existujú aj iné mýty*); židia parazitovali na autorite Mojžiša, egyptského¹ žreca; keď sa unavili intelektuálnym parazitizmom na Kristovej a Mojžišovej autorite, tak začali hľadať ochranu pred Mojžišom a Kristom u antikrista — žida Marxa a polovičného (alebo štvrtinového) žida Lenina; potom Západná vládnuca „elita“, vystrašená marxistickou praxou v Rusku, začala hľadať ochranu pred marxizmom v hitlerizme, a nakoniec zistila, že Hitlerov dedko bol tiež židom a jeho skutočné priezvisko bolo Schicklgruber (čo v preklade znamená «vyberač šekelov» — *dane v prospech „občiny“*), z čoho možno pochopiť, že Hitler, ktorý vyberal krvavý šekel, pred talmudistami žiadny zločin nepáchal, ale dôsledne dodržiaval židovský zákon². Práve preto nebol súdený v Norimbergu ani na diaľku, ani posmrtno. Dnes má inteligencia opäť v pláne sa vrhnúť — jedna ku „Kristovi“ a druhá k „Mojžišovi“ (*podľa svojho pôvodu a ďalekozrivosti*), aby tak našla ochranu pred materializmom a bezduchovnosťou.

Zároveň dodáme, že západný kapitalizmus v 20. storočí náhle zakvitol humanizmom a sociálnou zabezpečenosťou pre dav, a to len zo strachu

¹ Ak nie slovanského, ako to tvrdia predstavitelia združenia «Vsejasvetnaja gramota» (*Dalo by sa preložiť, ako Celosvetové písmo. Podľa legendy bolo pred viac ako 7000 rokmi na Zem zoslané písmo. Praslovania vďaka jeho znalosti rozumeli reči zvierat a vtákov, mali znalosti v oblasti vysokej matematiky, astronómie, hudby, atď. Každé písmeno malo svoj obraz, zmyslový význam, zvuk, farbu, vôňu, chuť. Na celej zemi bol jeden jazyk a jedno nárečie*).

² Americký politológ Ralph Epperson v knihe „Neviditeľná ruka. Úvod do pohľadu na História ako sprisahanie“ (SPb, r. 1996) s odkazom na v USA zverejnené dokumenty píše, že kancelár predanšlusovského Rakúska Dollfuss vydal príkaz podrobnejšie prešetriť pôvod Rakúšana Hitlera, kde sa ukázalo, že jeho babička otehotnela ako slúžka vo vile rakúskych Rothschildov, po čom ju vydali za Schicklgrubera. Ak je to naozaj tak, potom Hitler bol potomok Rothschildov, predstaviteľ globálnej „elity“ internacistickej židovskej diaspóry, dosadený v Nemecku k moci, aby tam vyplnil určité úlohy, s ktorými si poradil tak ako vedel. A nestožoval sa náhodou Hitler Musolínimu vo svojom liste zo dňa 21. júna 1941 práve na tento svoj pôvod?

IV. Všeobecný záver

pred zopakovaním „ruskej divadelnej hry“ z roku 1917 na západnej historickej scéne.

Možno pochopiť aj anti-„semitov“, ktorým sa skrátka nepáči účasť gójov v šírení siono-internacizmu ani úloha židov, nech už sa zúčastňujú tejto agresie vedome alebo podvedome ako bioroboti (*v pude sebazáchovy alebo pseudoetnickej solidarity*). Avšak účasť židovstva, jeho podiel na tejto agresii nie je o nič ľahší ani sladší, než účasť a podiel iných národov.

Existuje taký jav, ktorý sa nazýva autosynchronizácia. Svätójánske mušky počas noci blikajú svojim svetlom. Celé pole sa rozsvetuje a hasne, pripomínajúc hviezdne nebo. Biológovia dávno vedia, že svetlušky postupne začnú blikáť všetky naraz, synchronizovane, ako na rozkaz. A niekedy sa stáva, že jedna časť svetlušiek na poli bliká v opačnej fáze než druhá časť svetlušiek, t.j. blikajú na striedačku. To trvá niekoľko minút až napokon nastane chaos, keď každá svetluška si bliká ako chce. Nato, aby celá populácia svetlušiek začala blikáť synchronne, je potrebné aby sa zosynchronizovalo približne 1 — 2 % svetlušiek.

Ľudské skupiny majú tiež sklon k autosynchronizácii. Každý môže takýto jav autosynchronizácie spozorovať v hľadisku, kde vznikajú ovácie. Najprv sa do ticha začne ozývať potlesk niekoľkých jedincov, a o chvíľu už tleska celé hľadisko, S VÝNIMKOU ZOPÁR JEDINCOV, ale zatiaľ netleskajú synchronizovane. Potom začne každý tleskajúci (*podvedome alebo vedome pod psychologickým tlakom*) tleskať synchronne so svojim susedom, až nakoniec celé hľadisko, S VÝNIMKOU ZOPÁR JEDINCOV, tleska synchronne ako jeden človek s množstvom párov rúk. No ovácia, to je len primitívna činnosť veľkého množstva ľudí, v ktorom sa prejavuje schopnosť autosynchronizácie ich činnosti. Túto schopnosť však možno využiť aj pri bezštruktúrnom riadení: treba k tomu len generátor požadovanej činnosti, ktorý by sa dal dobre riadiť a vŕahoval by do požadovanej činnosti celý supersystém. Takýmto spôsobom možno zorganizovať aj zložitejšie sociálne javy, než je ovácia, napríklad, špekulatívne skupovanie určitých tovarov, vyhrať volebnú kampaň, vyvolať revolúciu alebo krížovú výpravu: treba mať len v DAVE (*V SKUPINE NEPREMÝŠĽAJÚCICH ĽUDÍ, ktorí žijú podľa tradícií a „uvažujú“ podľa názorov svojich autorít a vodcov*) dobre riaditeľný generátor činnosti.

Svetlušky existovali aj v časoch Mojžiša, aj pred ním: noci v Egypte boli tmavé a žreci boli ľudia veľmi všímaví, ktorí v jednom jave dokázali spozorovať univerzálne zákonitosti, použiteľné aj v inom podobnom jave. Či už znacharstvo Egypta objavilo autosynchronizáciu u svetlušiek a využilo jej chápanie pri vytváraní židovstva alebo nie, tak každopádne početnosť židov rozptýlených v každej krajine je v hraniciach kritického

Mŕtva voda

množstva (t.j. nie viac, než «ich dokáže zniesť daná krajina» — to je výraz zo sionistickej literatúry), a samotné kritické množstvo je v rozmedzí 1 — 5 %, čo úplne stačí na zatahnutie do procesu autosynchronizácie v ľubovoľnej činnosti davo-„elitárnu“ spoločnosť, ktorá nerozlišuje «ani Gréka, ani Žida», a tým skôr, ak sa nachádza v stave židoexaltácie.

Preto aj židovstvo vždy vystupovalo jednotne, ako na povel, v úlohe zomknutej avantgardy a iniciátorov ľubovoľnej sociálnej novinky, či už to bol liberalizmus, marxizmus, vojenský komunizmus, represie (vrátane „protižidovských“ v r. 1937, vid' „Krasnaja zvezda“ 17.04.1991 „Ako súdili Tuchačevského“) alebo „perestrojka“. Po roku 1917 sa väčšina židov, ako na povel, stala komunistami a patriotmi ZSSR. Po roku 1987 sa znovu, ako na povel, väčšina židov stala stúpcami radikálnych kapitalistických reforiem a integrácie ZSSR do spoločného európskeho domu¹, t.j. antipatriotmi. Ale prečo? Oni sami to celkom presne nevedia. Z toho dôvodu sa na čelo anti-„semitizmu“ v Nemecku postavili ľudia, ktorých významná časť mala židovských predkov.

Židovstvo je nástrojom najvyššieho slobodomurárstva, nadžidovského znacharstva sociálnych technológií. Je ich dôležitým a dobre riaditeľným generátorom spoločenských aktivít, ktorý autosynchronizovane vťahuje do ľubovoľného procesu celú davo-„elitárnu“ spoločnosť. Všetko funguje vďaka tomu, že existuje nepremýšľajúci dav gójov a nie menej bezduchá „intelektuálna elita“ ľudstva — židovstvo. Všetko to vyzerá ako zjavný siono-internacizmus alebo zjavný anti-„semitizmus“, avšak to ako to nakoniec vyzerá nezávisí od davov, ale od žrectva.

Počas ovácií sa niektoré prítomné osoby týchto ovácií nezúčastňujú, nenechajú sa vtiahnuť do autosynchronizačného procesu, ktorý prebieha podvedome pri PRÁZDNOM A NEČINNOM vedomí zúčastnených. O tom, že autosynchronizácia je založená na nečinnosti ľudského intelektu a vôle, sa môže presvedčiť každý osobne, ak si zájde na ľubovoľné EMOČNE STRHUJÚCE predstavenie: na futbal, hokej, diskotéku, rockový koncert, besedu s redaktormi obľúbeného média — podľa toho, čomu osobne dáva prednosť. Akonáhle prestane uvažovať sám a nechá sa unášať emóciami, človek splynie s davom a bude vtiahnutý do jeho aktivít, ktoré sú riadené z javiska, či presnejšie — zo zákulisia.

V zložitých sociálnych inscenáciách, takých, ako sú štrajky, národnostné trenice, anti-„semitizmus“, revolúcie, občianske vojny atď. ide stále o ten istý jav AUTOSYNCHRONIZÁCIE SPRÁVANIA NEPREMÝŠĽAJÚCEHO DAVU. Ochrana pred týmto davom je len jedna — VEDOMÉ VYSTÚPENIE Z DAVU:

¹ V ruštine aj v angličtine sa drobnou zmenou písmen dá zmeniť „európsky dom“ na „židovský dom“. Jevropejskij na Jevrejskij a European na Jewropean. — pozn. prekl. 420

IV. Všeobecný záver

*Vrcholom zemských útech
Je smiat' sa všetkým spoza rohu!
No sám do davu nelez... lebo smiech
Škodoradosťný ťa prejde...*

varuje A.S. Puškin („Domček v Kolomne“ — „neobrezaná“ varianta). A.S. Puškin jasne videl a dobre chápal stádovitosť davu, tvoriacu základ autosynchronizácie jeho správania:

*Paste sa, mierne národy!
Vás nezobudí česti krik.
Načo sú stádam dary slobody?
Ich musia len strihať či poraziť;
Ich dedičstvom je z rodu v rody —
Jarmo so zvončekmi a bič
Videl som ich pyšných, plytkých,
Hlupákov, zločinu vždy blízkych...
Pred ich bojzlivou tlupou
Nič, ani skúsenosť vekov...
Nadarmo...*

V tých časom boli tieto slová adresované čítajúcemu publiku, t.j. „elite“. Dnes sú ale gramotní takmer všetci. Preto pozornosť „elitárneho“ anti-„semitizmu“ zameriavame na slová: «ich musia len strihať či poraziť». Práve z tohto anti-„semiti“ obviňujú židovstvo. Ale Puškin je presný: ich MUSIA len strihať či poraziť. Žid je z pokolenia na pokolenie stavaný do takých podmienok, že MUSÍ len strihať alebo porážať, lebo v opačnom prípade strihajú a porážajú jeho. Anti-„semita“, ktorý sa zúčastňuje alebo sleduje pogrom, si len spokojne povie: «Tak im, židom, treba» a ostane stáť bokom, nútiac SVOJIMI skutkami alebo nečinnosťou budúce pokolenia židov k tomu, aby strihali alebo porážali v súlade s POVINNOSŤOU, ktorá bola na nich zložená tvorcami Biblie a Talmudu. A tak sa kruh (*Tóra — päť kníh Mojžišových*) stále otáča storočie čo storočie; oslobodiť sa z neho môžu len OBA DAVY SPOLU, nie iba jeden z nich (*židia na úkor národov alebo národy na úkor židov*). Dovtedy si židovstvo bude plniť povinnosť, ktorú naň uvalili staroegyptskí hierarchovia, pretože v dave nenájde ochranu pred represiami nadžidovského znacharstva za vyhábanie sa svojim povinnostiam voči davu. Samotný národ vo svojej mase nie je nositeľom „elitárneho“ lumpen-vedomia a preto nemá sklon k anti-„semitizmu“, no môže byť zatiahnutý do anti-„semitizmu“ intelektuálne parazitujúcej „elity“. Ľud je

Mŕtva voda

dost' ťažké presvedčiť o tom, že musí vedome «vybijať židov» ako svojich nepriateľov, avšak dav možno zatiahnuť do akéhokoľvek spoločenského alebo štátneho ťaženia, vrátane anti-„semitického“. No všetky ťaženia, ktoré nemajú svoj svetonázorový základ v ľude, vždy končili krachom. Preto „židovská“ otázka má len jedno riešenie, a tým je rozmývanie *globálnej* davo-„elitárnej“ štruktúry spoločnosti a formovanie jednotnej koncepcie rozvoja ľudstva, odmietajúcej davo-„elitarizmus“ vo všetkých jeho prejavoch, vrátane biblicko-talmudického. A táto koncepcia musí byť rôznymi formami adresovaná jednotlivým národom aj židom. A táto cesta je úzka ako ostrie britvy, po ktorej treba prejsť, kde z oboch strán číha siono-internacizmus: z jednej strany antinárodný židoexaltačný siono-internacizmus (**židovský nacizmus, maniacky nenávidiaci všetky ostatné národy**), a z druhej strany antinárodný anti-„semitizmus“. V základe jedného aj druhého leží PRVOTNÝ ELITARIZMUS nadžidovského osatanelého ŽRECTVA starovekého Egypta.

Svetonázorovým základom globálnej krízy civilizácie je Tóra, ktorej ezoterický výklad (*s obmedzeným prístupom: len pre zasvätených*) popiera jej verejne dostupný text, na základe ktorého sa formuje svetonázor davu, odrážajúci sa v spoločenskej praxi. Antagonizmus medzi ezoterickým (*vnútorným, tajným*) učením Biblie a verejným učením Biblie privedol ľudstvo počas storočí na pokraj (*minimálne*) katastrofy kultúry.

Ezoterizmus Biblie, popierajúci jej oficiálne učenie je protispoločenský, antinárodný, pretože štiepi svetonázor spoločnosti, v dôsledku čoho spoločnosť zákonite ničí aj seba, aj okolité prostredie. Toto tvrdenie je plne v súlade s epickým svetonázorom ľudu. Pozrime sa na libreto „Povesti o neviditeľnom meste Kitež“:

Fevrónia:

Kto do tohto mesta vstúpi, vladár môj?

Knieža Jurij:

*Každý, kto um rozdvojený nemá,
A viac než život zaželá si v ňom žiť.*

Toto je skutočné PRAVOSLÁVIE, ktorá má však od Biblie ďaleko.

Um biblickej civilizácie je nielen rozdvojený, ale je doslova rozdrvený na prach. Aby tomu tak nebolo, tak „ezoterizmus“ „elity“ nesmie popierať verejne dostupné učenie, lenže po tomto už prestane byť ezoterizmom v tradičnom chápaní tohto slova, a „elita“ prestane byť „elitou“.

IV. Všeobecný záver

«Češ' bláznovi, ktorý priveje ľudstvu sen zlatý», «Bláznovstvu odvážnych spievame pieseň»... atď.

Civilizácia, ktorá chváli bláznov je odsúdená k zániku.

Je čas začať používať rozum, a používať ho s veľkou Láskou ku všetkému jestvujúcemu po tom všetkom, čo ľudstvo napáchalo na tejto planéte...

Používať ho s veľkou Láskou je potrebné preto, lebo rozum môže byť veľký aj pri zvieracom, aj pri zombi, aj pri démonickom režime psychiky, no všetkým je Zhora dané, aby sa stali Ľuďmi. Apokryfické Evanjelium «Dobrá zvesť Mieru Ježiša Krista v podaní učeníka Jána», ktoré „sväť“ otcovia-zakladatelia cirkví nevpustili do kánonu Nového Zákona, prináša tieto Kristové slová¹:

Dobrá zvesť Mieru Ježiša Krista v podaní učeníka Jána (Evanjelium mieru od esejov)

«... A vtedy mnohí nemocní a zmrzačení prišli k Ježišovi a prosili ho:

— Ak ty všetko vieš, povedz nám, prečo trpíme týmito mučivými útrapami? Prečo nie sme zdraví ako iní ľudia? Učiteľ, uzdrav nás, aby sa nám vrátili naše sily, a aby sme nemuseli viacej trpieť. Vieme, že máš moc nad akoukoľvek

¹ Text bol doplnený do redakcie r. 1998. Keďže v ústnej reči zvuky nedelíme na veľké (titulné) a malé, a samotný Ježiš sa nikdy nevyvyšoval nad svojich súkmeňovcov, tak príslušné zámená sme v aktuálnej redakcii uviedli malými písmenami, napriek cirkevnej tradícii. Podľa nášho chápania kontextu, hoci slová «syn ľudský» v sebe aj majú formálnu pečať patriarchátu, no vzťahujú sa na všetkých ľudí nezávisle od pohlavia, veku a rasy, a nie iba osobne na Krista, preto ich aj uvádzame malými písmenami.

Toto Evanjelium bolo publikované E.B. Szekelym v r. 1937 v preklade zo starobylých textov: aramejského, uloženého v špeciálnych archívoch Vatikánu; a cirkevnoslovanského, ktorý do 2. svetovej vojny 20. storočia bol uložený v Kráľovskej knižnici Habsburgov v Rakúsku.

Okrem toho otázky, ktoré sa v súčasnej kultúre radia do teológie, sú preskúmané aj v knihách Vnútorého Prediktora ZSSR: „K Božiemu kráľovstvu“, „Krátky kurz...“, „Majster a Margaréta: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium oddanej viery“. (Odsek doplnený v r. 2004). Korekcie a doplnenia textu v redakcii r. 2015 sú urobené podľa vydania: «Dobrá zvesť Mieru Ježiša Krista v podaní učeníka Jána (Evanjelium mieru od esejov), podľa aramejského a staroslovanského textu», vydavateľstvo «KOB-A», Moskva, 2015, k dispozícii na internetovej adrese: <http://kob.su/evangeliemira/> (doplnené v r. 2015)

Mŕtva voda

chorobou. Oslobod' nás od satana a všetkých jeho súžení. Učiteľ, maj s nami súcit!

A Ježiš im odvetil:

— Máte veľké šťastie, že ste lační po pravde, lebo ja vás nasýtim chlebom múdrosti. Máte šťastie, že klopete, lebo ja vám otvorím dvere života. Máte šťastie, že sa chcete zbaviť moci satana, lebo ja vás privediem do kráľovstva anjelov našej Matky, kde satan nemá moc.

A v údive sa ho spýtali:

— Kto je naša Matka a kto sú Jej anjeli? A kde je Jej kráľovstvo?

— Vaša Matka je vo vás a vy ste v Nej. Ona vás porodila a dala vám život.

Ona vám dala vaše telo, a príde deň, keď Jej ho zasa vrátite. Budete šťastní, ak spoznáte Ju a jej kráľovstvo, ak objímete anjelov vašej Matky a srdcom prijmete Jej zákony. Pravdivo vám hovorím, kto ju nasleduje, ten nikdy neuvidí chorobu. Lebo sila našej Matky prevyšuje všetko. Ona zráža satana aj jeho kráľovstvo, a má moc nad vašimi telami aj všetkými, čo žijú na Zemi.

Krv, ktorá v nás prúdi, je zrodená z krvi našej Matky Zeme. Jej krv padá z oblakov, vyviera z útrobov Zeme, žblnkoce v horských potokoch, rozteká sa v rovinatých riekach, spí v jazerách a mocne šumí v rozbúrených moriach.

Vzdych, ktorý dýchame, je zrodený z dychu našej Matky Zeme. Jej dych belasie v nebeských výškach, šušťí v horských končiaroch, šepoce v lesnom listí, vlní sa v pšeničnom poli, nehybne drieme v nekonečných dolinách a horúčavou ovieva púšť.

Tvrdosť našich kostí nám dáva Matka Zem zo skál a kameňov. Ich obnažené telá hľadajú na nebo z horských výšin, ležia ako spiaci obri na svahoch hôr, stoja ako modly na púšti a skrývajú sa v útrobach Zeme.

Jemnosť nášho tela a pružnosť našich svaloch je zrodená z tela Matky Zeme, ktorej telo sa rozvíja do žltých a červených plodov stromov, živí nás každou brázdou pooraného poľa.

Naše vnútornosti sú zrodené z vnútorností našej Matky Zeme, a skryté sú pred našimi očami rovnako, ako neviditeľné zemské hlbiny.

Svetlo našich očí, zvuk našich uší, sú zrodené z farby a zvuku našej Matky Zeme, ktoré nás obklopujú zo všetkých

IV. Všeobecný záver

strán, podobne ako morské vlny obklopujú rybu, ako vetry vzdušné obklopujú vtáka.

Pravdivo hovorím vám: Človek je synom Matky Zeme, a od nej ľudský syn získava svoje telo, a ako novorodenec sa rodí z lona svojej matky.

Pravdivo hovorím vám: s Matkou Zemou ste jedno — Ona je vo vás a vy v Nej. Z Nej ste sa zrodili, s Ňou žijete a do Nej sa vrátite. Preto dodržiavajte Jej zákony, lebo iba ten, kto si ctí svoju Matku Zem a riadi sa Jej zákonmi, bude dlho žiť a radowať sa z každého okamihu života.

Lebo váš dych je Jej dychom, vaša krv je Jej krvou, vaše kosti sú Jej kosťami, vaše tkanivá sú Jej tkanivami, vaše vnútornosti sú Jej vnútornosťami, vaše oči a uši sú Jej očami a ušami.

Pravdivo hovorím vám: ak pohrdate čo i len jedným z Jej zákonov, ak škodíte ľubovoľnej časti svojho tela — prídu k vám hrozné choroby, a bude nárek a škrípanie zubami. Hovorím vám: ak sa nebudete riadiť zákonmi našej Matky, tak budete zotrúvať v smrti. No ak prijmete svojim srdcom Jej zákony, spoznáte lásku Matky Zeme.

Ona vylieči všetky vaše choroby, a tie sa vám nikdy viac nevrátia. Ona vám dá dlhý život a ochráni vás pred ťažkosťami: či už z ohňa, či z vody, či z uštipnutia jedovatým hadom. Pretože Matka Zem vám darovala život, a ona ho vo vás chráni. Ona vám darovala vaše telo, a len Ona je schopná vás liečiť. Šťastie má ten, kto ľúbi svoju Matku a spočíva na Jej hrudi.

Lebo vaša Matka vás ľúbi, aj keď ste sa od nej odvrátili. A o to viac spoznáte Jej lásku, keď sa k Nej znovu obrátite. Pravdivo vám hovorím: nesmierne veľká je Jej láska, väčšia než horské výšiny, hlbšia než morské hlbiny. A toho, kto ľúbi svoju Matku, ona nikdy neopustí.

Tak ako kvočka chráni svoje kuriatka, levica ochraňuje svoje levíčatá, ako matka sa stará o svoje novorodené dieťa, tak aj Matka Zem ochráni ľudského syna pred akýmkoľvek ťažkosťami a pred akýmkoľvek zlom.

Pravdivo hovorím vám: zlo a ťažkosti sú nespočítateľné a striehnu na syna ľudského na každom kroku. Belzebug, vládca všetkých démonov, zdroj všetkého zla, sa ukryl v telách všetkých ľudských synov. On kultivuje smrť, je vládcom všetkých trápení, a zaodejúc sa do podmanivo krásnej lži —

Mŕtva voda

pokúša a zvádza ľudských synov. Sľubuje bohatstvo a moc, prepychové paláce, odevy zo zlata a striebra, množstvo sluhov a konkubín, popularitu, slávu a úctu, splnenie všetkých zmyselných chŕťok a túžob. Sľubuje prázdny život v obžerstve, pití a lenivosti. Každého pokúša tým, čomu je najviac poddajný.

No v deň, keď sa ľudskí synovia stanú otrokmi jeho lživých pôžitkov, vypýta si za ne strašnú daň: odoberie im všetku hojnosť života, ktorou nás obdarila Matka Zem. Odoberá im ich dych, ich krv, ich kosti, ich tkanivá, ich vnútornosti, ich oči a ich uši. A dych syna ľudského zoslabne, stane sa nepravideľným a chorým, začne páchnuť ako dych nečistých zvierat.

A jeho krv zhustne a zosmradne, ako vody stojaceho močiara, stáča sa a černie, ako tma smrti. Jeho kosti skrehnú a zhrboľatejú, zoslabnú zvnútra, a nakoniec sa zlomia na časti, ako kamene padajúce do priepasti. Jeho tkanivá obrastajú tukom a vodnatejú, začínajú hniť a rozkladať sa, pokrývajú sa chrastami a vredmi. Jeho vnútornosti sa plnia hnusným odpadom z páchnucej hniloby, a v jeho vnútri sa množia odporné červy. Jeho oči sa zakaľujú a vyhasínajú, až kým v nich nezavládne tma, a jeho uši prestávajú počuť a zmocňuje sa ich hrobové ticho.

Takto zblúdilý ľudský syn stráca svoj život, pretože nedbal na rady svojej Matky a porušoval Jej zákony, jeden za druhým. Premárnil všetky dary Matky Zeme: dych, krv, kosti, tkanivá, vnútornosti, oči, uši, a nakoniec aj samotný život, ktorým Matka Zem ovenčila jeho telo.

No ak zblúdilý ľudský syn oľutuje svoje hriechy, vzdá sa ich, a vráti sa k svojej Matke Zemi, príjme do svojho srdca jej zákony, potom sa vyslobodí z pazúrov satana, odmietajúc jeho pokušenia, a vtedy Matka Zem príjme svojho zblúdilého syna a pošle mu svojich anjelov, aby mu slúžili. Pravdivo hovorím vám: keď ľudský syn odmietne satana, ktorý v ňom prebýva, a prestane plniť jeho vôľu, v tom momente sa zjavia Matkini anjeli, aby mu slúžili zo všetkých síl a pomáhali mu pri oslobodení z moci satana.

Lebo nikto nemôže naraz slúžiť dvom pánom. Buď slúži Belzebubovi a jeho diablu smrti, alebo slúži Matke Zemi a jej anjelom života. Pravdivo vám hovorím: šťastie má ten,

IV. Všeobecný záver

kto kráča cestou života, a nie chodníkom smrti, lebo mocnejú v ňom životné sily, a uniká pazúrom smrti.

A všetci, ktorí sa okolo neho zišli, ho s údivom počúvali, lebo jeho slová boli naplnené silou, a učil ich inému, než čo hlásali kňazi a zákonníci.

A hoci už slnko zapadlo za horizont, nerozhádzali sa do svojich domov. Sadli si okolo Ježiša a začali sa ho pýtať:

— Učiteľ, aké sú to tie zákony života? Zostaň ešte s nami a uč nás. Budeme počúvať tvoje slová, aby sme sa mohli uzdraviť a žiť správne/spravodlivo.

A vtedy si sám Ježiš sadol medzi nich a povedal:

— Pravdivo vám hovorím: nikto nemôže byť šťastný, len ak dodržiava Zákon.

Další mu povedali:

— My všetci dodržiavame Mojžišom nám dané zákony, presne tak, ako sú zapísané vo svätých písnoch.

A Ježiš odpovedal:

— Nehľadajte Zákon vo vašich knihách s písomami, lebo Zákon je Život a písma sú mŕtve. Pravdivo hovorím vám: Mojžiš dostal zákony nie v písomnej forme, ale skrze Živé Slovo. Zákon, to je Živé slovo živého Boha, darované živým prorokom pre živých ľudí. Vo všetkom, čo predstavuje život, je tento zákon zapísaný. Môžete ho nájsť v trávach, v stromoch, v riekach, v horách, v nebeských vtákoch, v morských rybách, no predovšetkým ho hľadajte v sebe samých.

Lebo pravdivo hovorím vám: všetko živé je bližšie k Bohu, než písma, v ktorých niet života. Boh tak stvoril život a všetky Svoje stvorenia, aby ony mohli odvekým Slovom darovať človeku pravdivé Zákony Božie.

Boh tieto zákony písal nie na stránkach kníh, ale vo vašich srdciach a vo vašom Duchu. Ony sú vo vašom dychu, vo vašej krvi, vo vašich kostiach, vo vašich tkanivách, sú vo vašich telách, vo vašich očiach, vo vašich ušiach a v každej vašej najmenšej čiastočke. Sú vo vzduchu, vo vode, v zemi, v rastlinách, v lúčoch slnka, v morských hĺbinách a horských výškach. Ony s vami hovoria, aby ste vy mohli počuť jazyk živého Boha a chápať Jeho vôľu.

No vy si zatvárate oči, aby ste nevideli a zakrývate si uši, aby ste nepočuli. Pravdivo hovorím vám: písma sú dielom ľudských rúk, a skutočný Život je výtvorom Božím. Prečo nepočúvate živé Slová Božie, ktoré k vám znejú v jeho

Mŕtva voda

výtvoroch, ale skláňate sa pred mŕtvymi písmami, ktoré sú výtvormi ľudí?

— Ako môžeme čítať zákony Boha, ak nie z písiami? Kde sú zapísané? Prečítaj nám ich odtiaľ, kde ich ty vidíš, lebo my nepoznáme iné písmo okrem tých, ktoré sme dostali od našich predkov. Porozprávaj nám o zákonoch, o ktorých vravíš, aby sme sa mohli uzdraviť a viesť správny život, keď ich budeme počúvať.

Ježiš im povedal:

— Nemôžete pochopiť slová života, pretože zotrúvate v smrti. Tma zaclonila vaše oči a vaše uši sú hluché. Pravdivo hovorím vám: nemáte nijaký ošoh zo štúdia mŕtvych písiami, ak svojim životom odmietate toho, kto vám zoslal to, čo je v nich zapísané. Pravdivo hovorím vám: vo vašich dielach niet Boha, niet tam Jeho Zákonov; niet ich v obžerstve, niet ich v pijanstve, niet ich v živote premárnenom v prebytku a luxuse; ale ešte menej v honbe za bohatstvom, niet ich v nenávisti k vašim nepriateľom. Lebo toto všetko je ďaleko od Boha pravého a jeho anjelov, ale pochádza to z kráľovstva tmy a vládca zla. A toto všetko nosíte v sebe, a preto slovo Boha do vás nevchádza, a vy sa nemôžete nasýtiť jeho silou, lebo všakovaké zlo a ohavnosť prebývajú vo vašom tele a duchu. Ak sa chcete otvoriť pre slová Boha živého a vpustiť do seba jeho silu, tak nepoškrvňujte vaše telo a vášho ducha, lebo telo je Chrámom Ducha, a Duch je Chrámom Boha. Preto očistite tento Chrám, aby Vládca Chrámu v ňom mohol prebývať, a aby ste Mu poskytlí miesto, ktoré je Ho hodné. A pred akýmikoľvek pokušeniami vášho tela a ducha, posielanými satanom, hľadajte útočisko u vášho Otca, pod Jeho nebeskou klenbou, kde satan nemá moc.

* * *

Obnovte sa a postite sa. Pravdivo vám hovorím: satan a jeho trápenia sa vyhávajú len pôstom a modlitbou. Utiahnite sa do ústrania a postite sa osamote, nikomu neukazujúc svoj pôst. Boh živý ho uvidí, a veľká bude vaša odmena.

Postite sa dovtedy, kým Belzebub a všetko jeho zlo vás neopustia, a kým sa nezjavia anjeli Matky Zeme a nebudú vám slúžiť. Lebo pravdivo vám hovorím: ak sa nebudete postiť, tak sa nikdy neoslobodíte z moci satana a všetkých chorôb, čo od

¹ Doplňená časť textu do redakcie r. 2015.

IV. Všeobecný záver

neho pochádzajú. Postite sa a úprimne sa modlite, v snahe pustiť do seba silu živého Boha pre vaše uzdravenie. A kým sa postíte, vyhýbajte sa synom ľudským a upínajte sa na anjelov Matky Zeme, lebo ten, kto hľadá — nájde.

Upínajte sa na svieži vzduch lesov a polí, a tam nájdete anjela vzduchu. Zhod'te zo seba obuv a odev, a dovoľte anjelovi vzduchu objať vaše telo. Potom urobte dlhý a hlboký nádych, aby anjel vzduchu mohol do vás preniknúť. Pravdivo hovorím vám: anjel vzduchu vyženie z vášho tela nečistotu, ktorá ho poškrvňovala zvonku aj zvnútra. A vtedy sa všetko páchnuce a nečisté zdvihne, a odíde z vás ako oblak dymu, a rozplynie sa v oceáne vzduchu. Lebo pravdivo vám hovorím: svätý je anjel vzduchu, ktorý očisťuje nečisté a sviežosťou poráža páchnuce. Nikto z ľudí nemôže predstúpiť pred tvár Boha inak, ako cez anjela vzduchu. Skutočne, vy všetci sa musíte narodiť znova zo vzduchu a z Pravdy, lebo vaše telo dýcha vzduch Matky Zeme, a váš Duch dýcha Pravdu Nebeského Otca.

Po anjelovi vzduchu sa upnite k anjelovi vody. Zhod'te svoju obuv a odev, a dovoľte anjelovi vody objať vaše telo. Vložte sa celí do jeho objatia, a vždy keď pohnete vzduch svojim dychom, hýbte aj vodu svojim telom¹. Pravdivo vám hovorím: anjel vody vyženie z vášho tela nečistotu, ktorá ho poškrvňovala vnútri aj zvonku. A všetko nečisté a páchnuce sa vyplaví a odíde z vás, podobne ako špina pri praní odchádza z odevu, a mizne v prúde rieky. Pravdivo hovorím vám: svätý je anjel vody, ktorý očisťuje nečisté a sviežosťou poráža páchnuce. Nikto z ľudí nepredstúpi pred tvár Boha inak, ako cez anjela vody. Skutočne, vy všetci sa musíte znovu narodiť z vody a z Pravdy, lebo vaše telo sa umýva v rieke pozemského života, a váš Duch v rieke Večného Života. Lebo vašu krv ste dostali od našej Matky Zeme, a Pravdu od nášho Nebeského Otca.

Nezmyslite si, že stačí, aby vás anjel vody objal len zvonku. Pravdivo hovorím vám: nečistota vo vás, ktorú nevidíte, mnohonásobne prevyšuje tú, ktorú na sebe vidíte zvonku. A ten, kto sa očisťuje zvonka, no vnútri ostáva nečistým, sa podobá hrobke, ktorá je zvonku svetlo

¹ Cirkevný obrad krstu je len malý fragment z celej procedúry, ktorá sa tu opisuje. Navonok sa tejto procedúre najviac podobá to, čo robil s ľuďmi Ján Krstiteľ v rieke Jordán. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

vymaľovaná, ale zvnútra plná smrti a hniloby. Preto vám pravdivo vravím: dovoľte anjelovi vody vás očistiť zvnútra, aby ste sa mohli oslobodiť od vašich minulých hriechov, a aby ste sa stali zvnútra čistými, ako riečna pena hrajúca sa v lúčoch slnka.

Takže nájdite si veľkú tekvicu, ktorej stonka je dlhá ako je človek vysoký. Vyberte všetko z jej vnútra, aby zostala dutou, a naplňte ju vodou z rieky, ktorú ohrialo slnko. Zaveďte ju na konár stromu, pokľaknite pred anjelom vody a zaveďte stonku tekvice do svojho konečníku, aby voda mohla preniknúť do vášho čreva. A zostaňte zatiaľ kolenami na zemi pred anjelom vody a modlite sa k živému Bohu, aby vám odpustil všetky vaše minulé hriechy, a modlite sa k anjelovi vody, aby oslobodil vaše telo od všetkého nečistého a chorobného. Potom dovoľte vode vyjsť z vášho tela, aby mohla odniesť so sebou všetko nečisté a páchnuce, čo patrí satanovi. A vlastnými očami uvidíte a vlastným nosom ucítite všetku nečistotu a hnus, ktoré poškrňovali chrám vášho tela, aj hriechy, ktoré prebývali vo vašom tele a spôsobovali vám všemožné trápenia. Pravdivo hovorím vám: očistenie vodou vás tohto všetkého zbaví. Opakujte svoje čistenie vodou každý deň svojho pôstu až dotedy, kým neuvidíte, že voda, ktorá z vás vyteká, sa stala čistou ako riečna pena. Potom vojdite do rieky, a tam, v objatí anjela vody, poďakujte Bohu živému za to, že vás oslobodil od vašich hriechov. A táto posvätná očista anjelom vody znamená vaše narodenie sa do nového života. Lebo vaše oči začnú vidieť, a vaše uši začnú počuť. A po zavŕšení očisty viac neporušujte Zákon, aby anjeli vzduchu a vody mohli vo vás večne prebývať a slúžiť vám na veky vekov.

A ak vo vás ešte zostane niečo z vašich minulých hriechov a nečistôt, upnite sa k anjelovi slnečného svetla. Zhodte zo seba svoju obuv a odev, a dovoľte anjelovi slnečného svetla objať celé vaše telo. Potom sa pomaly a hlboko nadýchnite, aby anjel slnečného svetla mohol do vás preniknúť. A anjel slnečného svetla z vás vyženie všetko nečisté a páchnuce, podobne ako nočná tma mizne pred jasnými lúčmi vychádzajúceho slnka. Lebo pravdivo vám hovorím: svätý je anjel slnečného svetla, ktorý očisťuje nečisté a sviežosťou poráža páchnuce. Nikto z ľudí nemôže predstúpiť pred tvár Boha inak, ako cez anjela slnečného svetla. Skutočne, všetci sa

IV. Všeobecný záver

musia znova narodiť zo Slnka a Pravdy, lebo vaše telo sa kúpe vo svetle Slnka Matky Zeme, a váš duch sa kúpe v lúčoch Pravdy Nebeského Otca.

Anjeli vzduchu, vody a slnečného svetla sú bratmi, a boli daní synovi ľudskému, aby mu mohli slúžiť, a aby on mohol večne prechádzať od jedného k druhému.

A ich objatia sú tiež sväté. Sú nerozlučnými deťmi Matky Zeme, preto nerozdeľujte tých, koho Zem a Nebesá urobili jedným. Dovoľte týmto trom bratom anjelom vás každodenne zahrnúť do svojho objatia, a nech vo vás prebývajú počas celého pôstu.

Lebo pravdivo hovorím vám: sily diablov, hriechov a nečistoty rýchlo opustia telo objaté týmito tromi anjelmi. Podobne ako zloději sa rozutekajú na všetky strany, keď uvidia pána domu: cez dvere, cez okno alebo strechou, kde koho zastihli, utekajú cez ten východ, ktorý je bližšie — presne takisto opustia vaše telá aj všetky diabli zla, všetky minulé hriechy, všetka nečistota a všetky choroby, ktoré poškrabovali Chrám vášho tela. Keď anjeli Matky Zeme vojdú do vašich tiel, a Vládca Chrámu sa ho znova ujme, tak všetok zápach z vás náhle odíde cez váš dych a vašu kožu, všetky špinavé vody odídu cez vaše ústa a vašu kožu, cez váš konečník a pohlavné orgány. A všetko to budete vidieť vlastnými očami, cítiť vlastným nosom a budete to môcť ohmatať vlastnými rukami. A keď hriechy a nečistoty z vášho tela zmiznú, tak vaša krv sa stane čistou ako krv Matky Zeme a ako riečna pena hrajúca sa v lúčoch slnečného svetla. A váš dych sa stane čistým, ako dych voňavých kvetov, vaše tkanivá budú čisté, ako dužina plodov zrejších pod listami stromov, svetlo vašich očí bude jasné a čisté, ako jasné svetlo slnka žiariaceho na modrej oblohe. A všetci anjeli Matky Zeme vám budú slúžiť. A váš dych, krv a tkanivá budú v jednote s dychom, krvou a tkanivami Matky Zeme, a váš Duch sa bude vedieť zjednotiť s Duchom vášho Nebeského Otca.

*

*

*1

Pretože, skutočne, nikto sa nemôže dostať k Otcovi Nebeskému inak, ako cez Matku Zem. Podobne ako novorodené dieťa môže pochopiť učenie svojho otca až potom,

¹ Koniec doplnenej časti textu do redakcie r. 2015.

Mŕtva voda

čo ho matka odkojí na svojej hrudi, vykúpe, uspí spevom a vychová. Kým je dieťa príliš malé, jeho miesto je vedľa matky, a musí svoju matku poslúchať. Keď dieťa podrastie, otec si ho vezme so sebou na prácu na poli, a dieťa sa vracia k svojej matke len keď nastane čas obeda alebo večere. A vtedy ho otec už učí, aby sa stal zručným pomocníkom pri práci svojho otca.

A keď otec vidí, že syn pochopil jeho učenie a robí svoju prácu dobre, tak mu odovzdá všetky svoje majetky, aby patrili jeho milovanému synovi, a aby syn mohol pokračovať v diele svojho otca. Pravdivo hovorím vám: šťastný je ten syn, ktorý prijíma radu svojej matky a riadi sa ňou. A stokrát šťastnejší je ten syn, ktorý sa riadi učením otca, pretože bolo vám povedané: «*Cti svojho otca i mať svoju, aby tvoje dni boli dlhé na zemi*». A ja hovorím vám, synom ľudským: ctite si vašu Matku Zem a dodržiavajte všetky jej zákony, aby vaše dni boli dlhé na zemi, a ctite si vášho Otca Nebeského a získate život večný na nebesiach. Pretože váš Nebeský Otec je stokrát väčší, než všetci rodní a pokrvní otcovia, a Matka Zem je stokrát väčšia, než všetky telesné matky. No v očiach Otca Nebeského a Matky Zeme je ľudský syn drahší, než deti v očiach svojich rodných a pokrvných otcov, a telesných matiek.

A múdrejšie sú Slová a Zákony vášho Nebeského Otca a vašej Matky Zeme, než slová a vôľa všetkých rodných a pokrvných otcov, a všetkých telesných matiek. A najväčšie zo všetkých dedičstiev je pre vás pripravené, keď prídete, aby ste sa ho ujali — večné Kráľovstvo pozemského a nebeského Života.

A vašimi skutočnými bratmi sú všetci tí, ktorí plnia vôľu vášho Nebeského Otca a vašej Matky Zeme, a nie tí, v ktorých tečie rovnaká krv ako vo vás. Pravdivo hovorím vám: vaši skutoční *bratia vo Vôli Otca Nebeského a Matky Zeme* vás budú milovať tisíckrát silnejšie, než vaši pokrvní bratia. Lebo od čias Kaina a Ábela, ktorých pokrvné putá boli roztrhané proti Božej vôli, niet skutočného pokrvného bratstva. A bratia sa chovajú k bratom, ako k cudzím. Preto vám hovorím: milujte vašich skutočných *bratov vo vôli Božej* tisíckrát silnejšie, než pokrvných bratov.

— Lebo váš Otec Nebeský je Lúbosť.

— Lebo vaša Matka Zem je Lúbosť.

IV. Všeobecný záver

— Lebo syn ľudský je Lúbošť.

— V Lúbošti sú zjednotení Nebeský Otec, Matka Zem a ľudský syn! Lebo Duša syna ľudského je stvorená z Ducha Nebeského Otca, a jeho telo je stvorené z tela Matky Zeme. A preto, buďte dokonalí, ako je dokonalý Duch vášho Nebeského Otca a telo vašej Matky Zeme.

A ľúbte vášho Nebeského Otca tak, ako on ľúbi vašu Dušu.

A ľúbte vašu Matku Zem tak, ako ona ľúbi vaše telo.

A ľúbte vašich skutočných bratov tak, ako ich ľúbi váš Nebeský Otec a vaša Matka Zem. A vtedy vás obdarí váš Nebeský Otec svojim svätým Duchom, a vaša Matka Zem vás obdarí svojim svätým telom. A vtedy budú synovia ľudskí, ako skutoční bratia ľúbiť jeden druhého Lúbošťou darovanou Nebeským Otcem a Matkou Zemou, a stanú sa navzájom utešiteľmi. A vtedy zmizne zo zeme všetko zlo a trápenie, a na zemi bude panovať Lúbošť a Radosť. A vtedy sa zem začne podobáť nebesiam — príde Kráľovstvo Božie. A syn ľudský vtedy odhalí všetku svoju slávu, a zdedí Kráľovstvo Božie. Lebo synovia ľudskí budú prebývať v Otcovi Nebeskom a Matke Zemi, a Otec Nebeský a Matka Zem budú prebývať v nich.

A v Kráľovstve Božom nastane koniec času. Lebo Lúbošť Otca Nebeského dáva každému v Kráľovstve Božom Večný Život. Pretože Lúbošť je večná a je silnejšia než smrť.

¹Ak by som hovoril jazykmi ľudskými aj anjelskými, no Lúbošti by som nemal — podobal by som sa zvoniacim zvonom a rinčiacim kimvalom².

Ak by som mal dar prorokovať, poznal tajné múdrosti a mal vieru ako uragán, ktorý zdvíha hory, ale Lúbošti by nebolo vo mne — bol by som podobný neplodnej prázdnote.

A ak by som rozdal všetko, čo som mal, nakrmil biednych a vydal všetok oheň svojho srdca, no Lúbošti by nebolo vo mne — tak by som svetu nepriniesol ani blaho, ani múdrosť.

Lúbošť je trpezlivá, Lúbošť je dobrá.

¹ Text zvýraznený kurzívou sa (*v trochu upravenom znení*) stal súčasťou kánonu Nového Záveta v prerozprávání apoštolom Pavlom: 1. list Korinťanom, 13. kap.

Podrobnejšie o Pavlovej úlohe vo formovaní historicky reálneho kresťanstva je napísané v knihe VP ZSSR „Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium oddanej viery“. (Odsek doplnený v r. 2004).

² Kimvaly — párový bicí hudobný nástroj podobný malým medeným činelom (poznámka r. 2015).

Mŕtva voda

Lúbosť nezávidí, netvorí zlo, nepozná pýchu, zisťnosť ani pokrytectvo.

Lúbosť všetko odpúšťa a všetkému verí, Lúbosť vždy dúfa, všetko znáša, Lúbosť sa nikdy neunaví a neprestane, dokonca aj keď všetky jazyky sveta utichnu a všetky veľké znalosti pominú. Lebo aj naše znalosti sú neúplné a naše omyly dočasné, no keď príde dokonalosť, tak všetko čiastkové sa rozplynie.

Keď bol muž ešte nemluvňa, tak džavotal ako nemluvňa a chápal ako nemluvňa, no keď zmužnel, zanechal detské spôsoby.

Teraz hľadáme na svet cez nejasné sklo svojich omylov a živíme sa len odrobinkami Jeho Pravdy, no keď sa ocitneme pred Jeho Tvárou, pochopíme Jeho učenie v celej veľkosti.

Teraz sú nám darované tri opory: Viera, Nádej a Lúbosť, no najväčšia z týchto troch je Lúbosť.

Teraz s vami hovorím živým jazykom živého Boha skrze Svätého Ducha Nebeského Otca. A zatiaľ nie je medzi vami ani jeden, ktorý by dokázal pochopiť všetko, čo som vám priniesol. Tí, ktorí vám vykladajú písma, hovoria s vami mŕtvymi jazykmi chorého a slabého tela. A všetci navôkol ich počúvajú a chápu len preto, lebo sú chorí a prebývajú v smrti, nikto z nich nevidí Svetlo Života. Slepí vedú slepých temnými chodníkmi hriechu, chorôb a trápení, a nakoniec padajú do smrteľnej priepasti.

Poslal ma náš Otec, aby som vám ukázal Svetlo Života, žiariace pred vami. Svetlo horí samé a osvetľuje tmu, a tma pozná len samú seba, nepozná Svetlo. Mnohé z toho, čo vám treba povedať, teraz nedokážete pochopiť, lebo vaše oči si privykli na tmu, a jasné svetlo Nebeského Otca by vás oslepilo. Preto zatiaľ nedokážete pochopiť všetko, čo vám hovorím o Nebeskom Otcovi, ktorý ma k vám poslal.

Preto riadte sa najprv len zákonmi vašej Matky Zeme, o ktorých som vám hovoril. A keď jej anjeli očistia a obnovia vaše telá, a posilnia vaše oči, potom budete schopní zniesť aj svetlo Nebeského Otca. Keď budete schopní hľadiť na poludňajšie slnko bez žmurkania, vtedy dokážete pozrieť aj na oslepujúce svetlo Nebeského Otca, ktoré je tisíckrát jasnejšie, než žiarenie tisícich slnôk. Lebo ako inak znesiete oslepujúce svetlo Nebeského Otca, ak nestrpíte ani svetlo slnka? Pravdivo

IV. Všeobecný záver

hovorím vám: slnko je ako plameň sviečky vedľa žiariacej Pravdy Nebeského Otca. A preto vám treba aj Viera, aj Nádej, aj Lúbošť. Pravdivo hovorím vám: nebudete chcieť inú odmenu.

Ak ste prijali moje slová, potom verte aj Tomu, kto ma poslal — Vládcovi všetkého, ktorému sa všetko podriaďuje. Lebo čo je nemožné ľuďom, to je možné Bohu. Ak veríte anjelom Matky Zeme a dodržiavate jej zákony, vaša Viera vás ochráni, a nikdy do vás nevstúpia choroby. Takisto majte Nádej na bezhraničnú Lúbošť vášho Nebeského Otca, lebo ten, kto sa mu zveruje, nebude nikdy oklamáný a nikdy neuvidí smrť. Lúboďte sa navzájom, lebo Boh je Lúbošť, a jeho anjeli uvidia, že kráčate jeho cestami. A vtedy všetci anjeli predstúpia pred vašu tvár ako jeden, a budú vám slúžiť. A satan s jeho hriechmi, chorobami a nečistotami vás zanechá. Choďte a stráňte sa hriechu, kajajte sa a prijmite očistenie, aby ste sa mohli znova narodiť a viac nehrešiť.

Potom Ježiš vstal, no všetci ostatní zostávali sedieť, lebo každý cítil hlbokú úctu pred jeho slovami. Potom sa medzi oblakmi ukázal plný mesiac, a obostrel Ježiša svojím jasným svetlom. A iskry prúdili jeho vlasmi a on stál medzi nimi v mesačnom svetle, akoby sa vznášal vo vzduchu. A ani jeden človek sa nezdvihol z miesta, a nebolo počuť žiadny hlas. A nikto nevedel, koľko prešlo času, lebo čas sa zastavil.

Potom Ježiš k nim vystrel ruky a povedal:

— Mier vám!

A vzdialil sa, ako závan vetra, kolísajúci zeleň stromov.

A ešte dlho nehybne sedela skupina ľudí, potom sa jeden po druhom začali prebúdzajú, ako z dlhého sna. No nikto neodchádzal — zdalo sa, že slová toho, kto ich opustil, ešte stále zneli v ich ušiach. A oni sedeli, akoby počúvali nejakú zázračnú hudbu.

No, nakoniec, jeden z nich nesmel povedal:

— Ako je tu dobre.

Druhý:

— Keby táto noc trvala večne.

A ďalší:

— Keby tak mohol byť s nami stále. Naozaj je vyslancom Božím, lebo zasial do našich srdc nádej.

A nikto nechcel ísť domov, hovoriac:

Mŕtva voda

— Ja nechcem ísť domov, kde je všetko pochmúrne a neradostné. Načo máme ísť domov, kde nás nikto neľúbi?

Tak hovorili tí, čo boli chorí, chromí, slepí, zmrzačení, biedni, bezdomovci a opovrhovaní vo svojom nešťastí. Zdalo sa im, že sa narodili len kvôli tomu, aby vyvolávali ľútosť v tých domoch, kde nachádzali útočisko na niekoľko krátkych dní.

Ale aj tí, ktorí mali dom a rodinu, hovorili:

— My tiež ostaneme s vami.

Lebo každý cítil, že slová toho, čo odišiel, zviazali ich maličkú skupinu neviditeľnými niťami. A pocítili, že dostali nové zrodenie. Videli pred sebou žiarivý svet, hoci mesiac sa ukryl v oblakoch. A v srdci každého z nich rozkvitli zázračné kvety nevídanej krásy, kvety Radosti.

A keď sa jasné lúče slnka objavili nad horizontom, tak všetci pocítili, že to bolo slnko nadchádzajúceho Kráľovstva Božieho. A s radostnými tvármi išli vítať anjelov Božích.

A mnohí chorí a nečistí nasledovali Ježišove slová a zamierili k brehu rieky. Zhodili zo seba obuv a šaty, začali sa postiť, a svoje telá oddali anjelom Vzduchu, Vody a Slnečného Svetla. A anjeli Matky Zeme ich prijali do svojho objatia, a ovládli ich telá zvonku aj zvnútra. A oni všetci uvideli, ako zlo, hriechy a nečistota urýchlene opúšťajú ich telá.

A dych niektorých začal páchnuť, ako plyny z čriev, niektoré (*nečistoty*) vychádzali špinavými slinami a smradľavými zvratkami. Tak vychádzala nečistota cez ich ústa. U druhých nečistota vychádzala cez nos, cez oči, cez uši. Mnohé vychádzali cez odporne páchnuci pot, pokrývajúci celé telo, celú kožu. Mnohým sa na končatinách objavili hnisavé vredy, cez ktoré s hrozným zápachom vychádzala nečistota. Aj moču z nich vytekalo veľa, a mnohým moč zhustol ako včelí med, u iných bol moč takmer červený alebo čierny, a tvrdý skoro ako riečny piesok. A z mnohých vychádzali plyny smradľavé, ako diablov dych. A ich smrad začal byť tak hrozný, že nikto ho nemohol zniesť.

A keď prijali očistenie, anjel vody vošiel do ich tiel, a vyteklo z nich všetko odporne, všetka nečistota ich predchádzajúcich hriechov, a ako horský vodopád z ich tiel vytryskol prúd tvrdého i mäkkého hnušu. A zem, kde vytekali ich tekutiny, bola tak znečistená a smrad bol tak príšerný, že nikto tam viac nedokázal zostať. A diabli opustili ich telá

IV. Všeobecný záver

v podobe množstva červov, krútiacich sa od bezmocného hnevu, potom čo ich anjel vody vyhnal z vnútorností synov ľudských. A potom na nich zostúpila sila anjela slnečného svetla, a červy zhynuli v zúfalej agónii, spálené anjelom slnečného svetla. A všetci sa triasli od hrôzy, hľadiac na všetku tú ošklivosť satana, od ktorého anjeli zbavili ich telá. A vzdali Bohu vďaku, že im poslal svojich anjelov na pomoc. A boli aj takí, ktorých mučili neznesiteľné bolesti, ktoré ich neopúšťali. A nevediac, čo majú robiť, rozhodli sa poslať po Ježiša, lebo si túžobne želali, aby bol s nimi. A keď sa ho dvaja vydali hľadať, zrazu uvideli Ježiša, ako sa k nim približuje po brehu rieky.

A srdcia sa im naplnili nádejou a radosťou, keď začuli jeho pozdrav

— Mier vám!

A množstvo bolo otázok, ktoré mu chceli položiť, no k vlastnému údivu nevedeli nijako začať, lebo nič im neprichádzalo na um. Tak im sám Ježiš povedal:

— Prišiel som, lebo ma potrebujete.

A jeden z nich zakričal:

— Učiteľ, naozaj ťa potrebujeme, príd' a zbav nás našich bolestí!

A Ježiš im hovoril v podobenstvách:

— Podobáte sa poblúdenému synovi, ktorý mnoho rokov jedol a pil, a svoje dni trávil so svojimi priateľmi v hýrení a rozpustilosti. A každý týždeň robil bez vedomia svojho otca nové dlhy, utrácajúc všetko za pár dní. A veritelia mu stále požičiavali, lebo jeho otec bol bohatý a vždy trpezlivo splácal dlhy svojho syna. No márne dohovárал svojmu synovi, pretože ten nikdy nedal na rady svojho otca, ktorý ho úpenlivo prosil zanechať nekonečnú rozpustilosť, a začať dohliadať na prácu sluhov na jeho poliach. A syn mu každý raz všetko prisľúbil, ak otec zaplatí jeho dlhy, no na ďalší deň sa všetko začínalo odznova. A tak syn viac ako sedem rokov pokračoval vo svojom zhýralom živote. Nakoniec však otec stratil trpezlivosť a prestal platiť dlhy svojho syna: «*Ak budem aj naďalej platiť,* — povedal si, — *hriechom môjho syna nebude koniec*». A tak oklamaní veritelia vo svojom hneve zobrali jeho syna do otroctva, aby ten každodennou prácou v pote svojej tváre vrátil všetko, čo bol dlžný. A tak skončili jeho excesy v jedle a pití. Od rána do večera v pote svojej tváre pracoval na poliach, a všetky končatiny ho boleli od roboty, na ktorú nebol

Mŕtva voda

zvyknutý. A živil sa len suchým chlebom, a okrem toho nemal nič, len slzy, ktorými si ho mohol ovlažiť. A po troch dňoch bol tak vysilený z horúčavy a únavy, že šiel za svojim pánom, a povedal mu:

«Už nemôžem ďalej pracovať, lebo všetky údy môjho tela ma sužujú od bolesti. Ako dlho ma ešte budete mučiť?»

«Dovtedy, kým mi prácou svojich rúk nesplatiš všetky svoje dlhy, a keď uplynie sedem rokov, budeš slobodný».

A v zúfalstve syn odvetil, plačúc:

«Ale ja nevydržím ani sedem dní. Zmilujte sa nado mnou, lebo všetky končatiny ma bolia a pália».

Nahnevaný veriteľ mu zakričal:

«Pokračuj v práci! Ak si mohol sedem rokov dňami aj nocami flámovať, teraz musíš sedem rokov pracovať. Neodpustím ti dlhy, pokiaľ ich všetky nesplatiš do poslednej drachmy».

A tak syn, ktorého údy boli zmorené bolesťou, sa v zúfalstve vrátil na pole pokračovať vo svojej práci. Už ledva stál na nohách od únavy a bolesti, keď nastal deň siedmy — šabat, keď nikto nepracuje na poli. Vtedy syn pozbieral všetky svoje zostávajúce sily a, tackajúc sa, prišiel k domu svojho otca. A hodil sa mu k nohám a povedal:

«Otec, odpusť mi poslednýkrát a prepáč mi všetko, čím som ťa urazil. Prisahám, že už nikdy viac nebudem viesť zhýralý život a vo všetkom ťa budem poslúchať. Vyslobod' ma z rúk môjho utlačovateľa. Otec, vzhliadni na mňa a moje boľavé údy, a nezatvrdzuj svoje srdce».

A vtedy sa na očiach otca objavili slzy, objal svojho syna a povedal:

«Radujme sa, syn môj, lebo dnes mi bola daná veľká radosť, lebo dnes som našiel svojho milovaného syna, ktorého som stratil».

A obliekol ho do najlepších šiat, a celý deň sa radovali. A nasledujúce ráno dal synovi brašnu so striebrom, aby svojim veriteľom mohol zaplatiť všetko, čo im bol dlžný. A keď sa syn vrátil, tak mu povedal: «*Syn môj, vidíš aké je ľahké zhýralým životom narobiť dlhy na sedem rokov, a aké ťažké je ich splatenie namáhavou prácou za sedem rokov*».

«Otec, naozaj je ťažké ich splatiť, dokonca aj za sedem dní».

A otec mu dohováral, hovoriac:

IV. Všeobecný záver

«Tentokrát ti bolo dovolené splatiť svoje dlhy za sedem dní namiesto stanovených sedem rokov, zvyšok sa ti odpúšťa. No snaž sa do budúca nerobiť viac dlhov. Lebo pravdivo ti hovorím, že nikto okrem tvojho otca ti dlhy neodpustí, pretože ty si jeho syn. Pri ostatných by si musel ťažko pracovať sedem rokov, ako je určené našimi zákonmi».

«Otec môj, odteraz budem tvojím milujúcim a poslušným synom, a nebudem viac robiť dlhy, pretože už viem, že ich splácanie je ťažké».

A vybral sa na otcovo pole, a každý deň dozeral na robotu sluhov svojho otca. A nikdy nenútil svojich robotníkov pracovať príliš ťažko, pretože si pamätal svoju vlastnú ťažkú prácu. Roky ubiehali, a majetok jeho otca sa čoraz viac rozrastal pod jeho rukou, pretože jeho práca bola žehnaná jeho otcom. A postupne vrátil svojmu otcovi desaťnásobok toho, čo utratil za sedem rokov. A keď otec uvidel, že syn rozumne zaobchádza s jeho robotníkmi a celým jeho majetkom, tak mu povedal:

«Syn môj, vidím, že môj majetok je v dobrých rukách. Dávam ti všetok môj dobytok, môj dom, moje pozemky a moje peniaze. Nech je to všetko tvojím dedičstvom, naďalej ho zveľaďuj, aby som mohol byť na teba pyšný».

A keď syn získal dedičstvo od svojho otca, tak odpustil dlhy všetkým svojim dlžníkom, ktoré mu nemohli zaplatiť, lebo sám nezabudol, že jeho dlh mu bol odpustený, keď ho nebol schopný splatiť. A Boh ho požehnal dlhým životom, veľkým počtom detí a veľkým bohatstvom, pretože bol dobrý ku všetkým svojim sluhom a k vlastnému dobytku.

Potom sa Ježiš obrátil k chorým a povedal:

— Hovorím s vami v podobenstvách, aby ste mohli pochopiť zákony stanovené Bohom. Sedem rokov excesov v jedle a pití a zhýralom živote, to sú hriechy minulosti. Zlostný veriteľ, to je satan. Dlhy, to sú choroby. Ťažká práca, to je utrpenie. Zblúdilý syn, to ste vy sami. Splatenie dlhov, to je vyhnanie diablov a chorôb, a vyliečenie vášho tela. Brašna so striebrom, získaná od otca, to je sila anjelov, prinášajúca slobodu. Otec, to je samotný Boh. Majetky otca, to je Zem a Nebesia. Sluhovia otca, to sú anjeli. Otcovo pole, to je svet, ktorý sa zmení na Kráľovstvo Nebeské, keď synovia ľudskí začnú žiť podľa Jeho zákonov a príjmu pomoc od anjelov Nebeského Otca. Lebo hovorím vám, že lepšie je pre syna

Mŕtva voda

poslúchať svojho otca a dohliadať na otcových sluhov na poli, než aby sa stal dlžníkom zlostného veriteľa a otrocky pracoval v pote svojej tváre na splatení všetkých svojich dlhov. Lepšie je pre ľudských synov ctiť si zákony Nebeského Otca a v súlade s Jeho anjelmi budovať Kráľovstvo Božie, než byť dlžníkmi satana, vládcu smrti, všetkých hriechov a chorôb, a trpieť bolesťami a roniť pot kvôli vykúpeniu svojich hriechov.

Pravdivo hovorím vám: veľké a početné sú vaše hriechy. Mnohé roky ste podliehali pokušeniam satana. Oddávali ste sa obžerstvu, vínu a nemravnému životu, a vaše minulé hriechy sa množili. A teraz ich môžete vykúpiť. Vykúpenie bude ťažké a namáhavé. Preto nestrácajte trpezlivosť už po treťom dni, ako zblúdilý syn, ale trpezlivo očakávajte siedmy deň, ktorý je posvätený Bohom, a vtedy predstúpte pred tvár vášho Nebeského Otca, aby vám mohol odpustiť vaše hriechy a vaše minulé dlhy. Pravdivo hovorím vám: bezhraničná je Lúbošť vášho Nebeského Otca k vám, lebo on vám tiež dovoľí splatiť za sedem dní dlhy, nahromadené za sedem rokov. Tým, ktorí majú hriechy a choroby za sedem rokov, no svedomite ich splácajú a nezlomne vydržia všetko až do siedmeho dňa, náš Nebeský Otec odpustí dlhy za celých sedem rokov.

— A ak hrešíme sedemkrát sedem rokov? — spýtal sa jeden chorý, ktorého utrpenie bolo hrozné.

— Tak aj v takomto prípade vám Nebeský Otec odpustí všetky vaše hriechy za čas, rovný sedemkrát sedem dní.

Šťastní sú tí, ktorí nezlomne trpia do konca, lebo satanovi diabli zapisujú všetky vaše zlé skutky do knihy, do knihy vášho tela a vášho ducha. Pravdivo hovorím vám: všetky vaše početné hriechy sú zapísané od samotného začiatku sveta. A náš Nebeský Otec ich všetky pozná. Lebo môžete sa vyhnúť zákonom nariadeným kráľmi, no zákonom vášho Otca Nebeského sa nikto z ľudských synov vyhnúť nemôže. A keď predstúpíte pred tvár Boha, tak satanovi diabli budú proti vám svedčiť, a Boh sa pozrie na vaše hriechy zapísané v knihe vášho tela a vášho Ducha, a zosmutnie ľútosťou nad ľudským synom. No ak oľutujete svoje hriechy, a pôstom a modlitbou sa upnete k Božím anjelom, tak za každý deň pôstu a modlitby Boží anjeli vyčiarknu jeden rok vašich hriechov z knihy vášho tela a vášho Ducha. A keď bude aj posledná strana vyčiarknutá a očistená od všetkých vašich hriechov,

IV. Všeobecný záver

predstúpíte pred tvár Boha, a Boh sa rozradostí z ľudského syna a odhodí všetky vaše hriechy. Zbaví vás pazúrov satana a trápení, vovedie vás do svojho domu a rozkáže všetkým svojim anjelom, aby vám slúžili. A daruje vám dlhý život, a nikdy do vás nevstúpi choroba. A ak potom prijmete svojim srdcom Božie zákony a nebudete viac hrešiť, tak Boží anjeli zapíšu všetky vaše dobré skutky do knihy vášho tela a vášho ducha. Pravdivo hovorím vám: ani jeden dobrý skutok od samého začiatku sveta nezostal Bohom nepovšimnutý a anjelmi nezapísaný. Lebo márne môžete čakať odmeny od vašich kráľov, no ani jeden dobrý skutok nebude Bohom zabudnutý.

A keď predstúpíte pred tvár Boha, jeho anjeli budú svedčiť o vašich dobrých skutkoch. A Boh uvidí vaše dobré skutky, zapísané vo vašich telách a vo vašom duchu, a rozradostí sa z ľudského syna. On požehná vaše telo, váš Duch aj vaše činy, a dá vám do dedičstva Kráľovstvo Pozemské i Nebeské, aby ste mali Večný Život. Šťastný je ten, kto môže vojsť do Kráľovstva Božieho, lebo nikdy neuvidí smrť.

Pri týchto slovách nastalo úplné ticho. Aj tí, čo už prepadali zúfalstvu, sa znova naplnili nádejou z jeho slov a pokračovali v pôste a modlitbe. A ten, kto prehovoril ako prvý, mu povedal:

— Ja budem vytrvale trpieť až do siedmeho dňa.

A druhý mu tiež povedal:

— Ja tiež budem vytrvalým sedemkrát sedem dní.

Ježiš im odvetil:

— Šťastní sú tí, ktorí majú pevnú Vieru, lebo oni zedia zem.

A bolo medzi nimi veľa chorých, sužovaných hroznými trápeniami, a ledva sa dokázali priplaziť k Ježišovým nohám, pretože už nevedeli chodiť. Oni mu povedali:

— Učiteľ, mučí nás strašná bolesť, povedz nám, čo máme robiť.

A ukázali Ježišovi svoje chodidlá, ktorých kosti boli skrivené a znetvorené uzlamí, a povedali:

— Ani anjel vzduchu, ani anjel vody, ani anjel slnečného svetla nezmiernili naše bolesti bez ohľadu na to, že sme prijali očistenie, postili sa, modlili sa a riadili sa vo všetkom tvojimi slovami.

Mŕtva voda

— Pravdivo hovorím vám: vaše kosti budú vyliečené. Neprepadajte zúfalstvu, ale hľadajte vedľa vás liečiteľa kostí, anjela zeme. Lebo odkiaľ boli vaše kosti vzaté, tam sa aj vrátia.

A ukázal na miesto, kde tečúca voda a teplo slnečných lúčov zmäkčili zem tak, že sa zmenila na mazľavú hlinu.

— Ponorte svoje chodidlá do tohto bahna, aby objatie anjela zeme mohlo vytriahnuť z vašich kostí všetku nečistotu a všetku chorobu. A uvidíte, ako odíde satan a s ním aj vaše bolesti od objatia anjela zeme. A uzly na vašich nohách zmiznú, a kosti spevnejú, a všetky vaše bolesti odídu.

A nasledovali chorí jeho slová, lebo vedeli, že budú vyliečení.

Boli tam aj iní chorí, ktorí veľmi trpeli svojimi bolesťami, no aj tak vytrvalo pokračovali v pôste. A sily im už odchádzali, a vyčerpávala ich horúčava. A keď sa pokúšali vstať zo svojich miest, aby podišli k Ježišovi, začalo sa im točiť v hlave, akoby ich zrážal poryv vetra, a zakaždým, keď sa pokúšali vstať na nohy, tak padali znova na zem.

Vtedy Ježiš podišiel k nim, a povedal:

— Trpíte, pretože satan a choroby vyčerpávajú vaše telá. No nebojte sa, lebo jeho moc nad vami čoskoro skončí. Lebo satan je podobný človeku so zlými mravmi, ktorý vnikol do domu svojho suseda počas jeho neprítomnosti, aby si odniesol jeho veci k sebe domov. No niekto susedovi povedal, že v jeho dome vyčína zlodej, a majiteľ sa rozbehol domov. A keď ten človek, zozbierajúc na jednu kopu všetko, čo sa mu pozdávalo, uvidel majiteľa ponáhľajúceho sa domov, tak ho pochytil hrozný hnev z toho, že nestihol ukradnúť všetko čo chcel, a začal rozbíjať a kaziť všetko okolo seba, len aby to zničil. Ak už tie veci nemôže mať on, nech ich nevlastní ani nikto druhý. No v tom vošiel pán domu a skôr, než zlodej stihol vykonať zamýšľané, majiteľ ho zdrapil a vyšmaril preč. Pravdivo vám hovorím: presne ako ten zlodej vošiel satan do vašich tiel, ktoré sú Chrámami Božími. A ovládol všetko, čo si zaželel ukradnúť: váš dych, vašu krv, vaše kosti, vaše tkanivá, vaše vnútornosti, vaše oči a vaše uši. No pôstom a modlitbou ste vyzvali Pána vášho tela a jeho anjelov. A teraz satan vidí, že skutočný Pán vášho tela sa už vracia, a moc zlodeja sa už končí. A tak vo svojom hneve ešte zbiera svoju silu, aby poničil vaše telá skôr, než sa vráti Pán. Práve preto vás satan tak kruto mučí, lebo cíti, že nastal jeho koniec. No nedovoľte

IV. Všeobecný záver

triasť sa srdciam vašim, lebo čoskoro sa objavia anjeli Boží, aby sa ujali svojho príbytku a znovu ho zmenili na Boží chrám. A schmatnú satana a vyšmaria ho preč so všetkými jeho chorobami a nečistotami. A vy budete šťastní, lebo dostanete odmenu za pevnosť vašej viery, a nikdy viac do vás nevstúpia choroby.

A bol medzi chorými jeden, ktorého satan mučil viac než druhých. Jeho telo vyschlo tak, že zostala len kostra, a jeho koža bola žltá, ako jesenný list. Bol tak slabý, že ani na rukách sa nevedel priplaziť k Ježišovi a mohol naňho len zďaleka zakričať:

— Učiteľ, zľutuj sa nado mnou, lebo od stvorenia sveta ani jeden človek tak netrpel, ako ja. Viem, že si naozaj poslaný Bohom, a viem, že ak si budeš želať, tak môžeš okamžite vyhnať satana z môjho tela. Vari sa anjeli nepodriaďujú poslovi Božiemu? Príď, učiteľ, a vyžeň zo mňa satana, lebo od hnevu zúri v mojom vnútri a spôsobuje mi neznesiteľné muky.

A Ježiš mu odvetil:

— satan ťa tak veľmi mučí, lebo sa postíš už mnoho dní a neplatíš mu jeho daň. Nekrmiš ho všetkými tými odpornými vecami, ktorými si doteraz znesväcoval chrám tvojho ducha. Trápiš satana hladom, a on tak vo svojom hneve núti trpieť aj teba. No nepoddávaj sa strachu, lebo pravdivo ti hovorím, satan bude zničený skôr, než bude zničené tvoje telo. Kým sa postíš a modlíš, tak anjeli Boží chránia tvoje telo, aby ťa moc satana nemohla zahubiť. A satanov hnev je bezmocný proti Božím anjelom.

Nato všetci pristúpili k Ježišovi a úpenlivo ho začali prosiť:

— Učiteľ, zľutuj sa nad ním, lebo on trpí viac než my všetci, a ak teraz z neho nevyženieš satana, tak sa bojíme, že sa nedožije do zajtra.

A Ježiš im odvetil:

— Veľká je vaša Viera. Nech sa teda stane podľa vašej Viery, a čoskoro uvidíte odpornú podobu satana tvárou v tvár a moc ľudského syna. Vyženiem z teba mocného satana silou nevinného baránka božieho, najslabšieho zo všetkých Božích stvorení. Lebo svätý Duch Boha urobí najslabšieho mocnejším, než je ten najsilnejší.

Ježiš nadožil trocha mlieka od ovce, ktorá sa pásala na tráve. A položil mlieko na slnkom rozohriaty piesok, hovoriac:

Mŕtva voda

— Pozrite, sila anjela vody vošla do tohto mlieka. A teraz do neho vojde aj sila anjela slnečného svetla.

A mlieko sa od slnka zohrialo.

— A teraz sa anjeli vody a slnka spoja s anjelom vzduchu.

A hneď sa pary horúceho mlieka začali pomaly vznášať vo vzduchu.

— Pod' a vdýchni svojimi ústami silu anjelov vody, slnečného svetla a vzduchu, aby mohla do tvojho tela vojsť a vyhnať satana.

A chorý človek, ktorého tak silno mučil satan, zhlboka vdýchol do seba stúpajúcu bielu paru.

— satan tvoje telo okamžite opustí, lebo hladuje už tri dni, nenachádzajúc potravu v tvojom vnútri. Vyjde z teba, aby zahnal svoj hlad čerstvým teplým mliekom, lebo po takejto potrave túži. On túto vôňu zacíti a neodolá jej pri svojich hladových mukách, ktoré ho sužujú už tri dni. No ľudský syn zničí jeho telo, aby nemohol nikoho viac mučiť.

A zrazu telo chorého chytila triaška, začalo ho nutkať na zvracanie, no nezvracal. Lapal ústami po vzduchu, lebo mu nestačil dych. A v Ježišových rukách upadol do bezvedomia.

— Aha, satan opúšťa jeho telo, pozrite sa na neho, — a Ježiš ukázal na otvorené ústa chorého.

A oni s hrôzou a úžasom uvideli satana, vychádzajúceho z jeho úst v podobe odporného červa, ktorý sa plazil priamo k čerstvému mlieku. Potom Ježiš vzal do rúk dva ostré kamene a rozbil satanovi hlavu, a vytiahol z chorého celé telo tohto monštra, ktoré bolo dlhé skoro na výšku človeka. Keď odporný červ vyšiel z tela človeka, ten hneď začal dýchať, a všetky jeho bolesti zmizli. A všetci s hrôzou pozorovali odporné telo satana.

— Pozri, aké odporné zviera si nosil v sebe a živil ho mnohé roky. Vyhnal som ho z teba a zabil, aby ťa viac nemohol mučiť. Poďakuj Bohu za to, že ťa jeho anjeli oslobodili, a viac nehreš, inak sa satan do teba vráti. Nech je tvoje telo odteraz Chrámom zasväteným tvojmu Bohu.

A všetci boli ohromení jeho slovami a jeho silou. A povedali:

— Učiteľ, ty si naozaj posol Boží a poznáš všetky tajomstvá.

— A vy, — odvetil Ježiš, — buďte skutočnými synmi Boha, aby ste tiež mohli mať Jeho silu a poznať všetky tajomstvá. Lebo múdrosť a sila môžu vzniknúť len z Lúbsti k Bohu.

IV. Všeobecný záver

A preto ľúbte vášho Nebeského Otca a vašu Matku Zem celým svojím srdcom a celou svojou Dušou. A slúžte im, aby ich anjeli mohli slúžiť aj vám. Nech sú všetky vaše činy zasvätené Bohu. A nekrmte satana, lebo odplatou za hriechy je smrť. A s Bohom prichádza aj odmena za dobro — Jeho Ľúbošť, ktorá je poznaním a silou Života Večného¹.

A oni všetci kľakli na kolená, ďakujúc Bohu za jeho Ľúbošť.

A odchádzajúc, Ježiš im ešte povedal:

— Vrátim sa ešte ku každému, kto vytrvá v modlitbe a pôste do siedmeho dňa.

Mier vám!

A chorý človek, z ktorého Ježiš vyhnal satana, vstal na nohy, lebo životná sila sa mu znova vrátila. Zhlboka si vydýchol, jeho oči sa rozjasnili, lebo bolesť ho úplne opustila. Hodil sa na zem, kde stál Ježiš, a bozkával šľapaje jeho nôh, a slzy mu tiekli z očí.

A odohrávalo sa to pri potoku. Mnohí chorí sa postili a oddávali modlitbám s Božími anjelmi sedem dní a sedem nocí. A veľká bola ich odmena, pretože sa riadili Ježišovými slovami. A po uplynutí siedmeho dňa ich bolesti opustili. A keď slnko vystúpilo nad horizont, tak uvideli Ježiša, ako k nim kráča od hôr, a jeho hlavu obkolesovala žiarivá aureola vychádzajúceho slnka.

— Mier vám!

A nevyslovili jediné slovo, len sa pred ním hodili na zem, a dotýkali sa okraja jeho šiat na dôkaz svojho uzdravenia.

— Neďakujte mne, ale vašej Matke Zemi, ktorá vám poslala svojich anjelov-liečiteľov. Choďte a viac nehrešte, aby do vás nabudúce nevstúpili choroby. A nech sa anjeli-liečitelia stanú vašimi anjelmi-ochrancami.

Oni mu odvetili:

— A kam by sme šli, Učiteľ, keď pri tebe sú slová večného života? Povedz nám, akým hriechom sa máme vyhýbať, aby do nás nikdy viac nevstúpili choroby?

Ježiš povedal:

— Nech je podľa vašej Viery, — a sadol si medzi nich na zem, hovoriac:

¹ Možno chápať aj v zmysle Ľúbošť = Večný Život. Z nich pramení poznanie a sila. Pravá Ľúbošť k Bohu prináša pravú Ľúbošť Boha k nám, a z tejto lásky ako dar pramení sila Otca a poznanie všetkých tajomstiev. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

— Bolo povedané: *«Cti svojho Otca Nebeského a svoju Matku Zem a plň ich pokyny, aby dlhé boli tvoje dni na zemi»*. A ďalej bolo dané prikázanie: *«Nezabi»*, lebo Život sa dáva každej bytosti iba Bohom, a to, čo je dané Bohom, človek nemá právo odobrať.

Lebo pravdivo vám hovorím: z jednej Matky pochádza všetko živé na zemi. A preto ten, kto zabíja, zabíja svojho brata. Od neho sa Matka Zem odvráti a odníme mu svoju hrud', zdroj života. Jej anjeli sa ho budú strániť, a satan si nájde svoj príbytok v jeho tele. A tkanivá zabitých zvierat v jeho tele sa stanú jeho vlastným hrobom. Lebo pravdivo hovorím vám: kto zabíja, ten zabíja samého seba, a kto je tkanivá zabitých zvierat, ten je z tela smrti. Lebo v jeho krvi sa každá kvapka ich krvi mení na jed, v jeho dychu sa ich dych mení na zápach, v jeho tkanivách sa ich tkanivá menia na hnisavé rany, v jeho kostiach sa ich kosti menia na vápno, v jeho vnútornostiach sa ich vnútornosti menia na hnilitobu, v jeho očiach sa ich oči menia na závoj, v jeho ušiach sa ich uši menia na sírnu zátku. A ich smrť sa stane jeho smrťou. Lebo len slúžením vášmu Nebeskému Otcovi sa vám odpúšťajú vaše sedemročné dlhy za sedem dní. No satan vám nikdy neodpustí nič, a jemu budete musieť zaplatiť za všetko. *«Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, oheň za oheň, ranu za ranu, život za život, smrť za smrť»*. Lebo odplatou za hriech je smrť. Nezabíjajte a nekrmte sa tkanivami svojej nevinnej obete, aby ste sa nestali otrokmi satana. Lebo to je cesta utrpenia, a vedie k smrti. Ale plňte vôľu Boha, aby vám jeho anjeli mohli slúžiť na ceste Života. Vpusťte do seba Slovo Božie: *«Hľa, dal som vám všetky byliny plodiace zrno, ktoré sú po celej zemi, aj všetky stromy prinášajúce plody, aby ste ich mali za pokrm. A každému zvieraťu na zemi i každému lietajúcemu vtákovi i všetkému, čo sa plazí po zemi a v čom je dych života, som dal za pokrm všetky zelené byliny. Takisto aj mlieko všetkých bytostí, pohybujúcich sa a žijúcich na zemi, môže byť vašim pokrmom. Tak, ako im som dal zelené byliny, vám dávam ich mlieko. No tkanivá a krv — nie sú vašim pokrmom. A bude sa zodpovedať vašou krvou prúdiacou, v ktorej je duša; za krv všetkých zabitých zvierat a za duše všetkých zabitých ľudí. A ja, váš Boh, som Boh silný a spravodlivý. Za nezákonnosť¹ volám na zodpovednosť*

¹ Porušovanie Božích Zákonov. – pozn. prekl.

IV. Všeobecný záver

deti v treťom a štvrtom pokolení tých otcov, ktorí pohrdli mojimi prikázaniami, a obdarovaní budú ľudia, ktorí ma ľúbia a žijú podľa mojich prikázaní. Ľúbte Boha svojho celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou – to je prvé a najhlavnejšie prikázanie». A druhé: «Miluj blízkeho svojho ako seba samého».

A po týchto slovách všetci zostali mlčať, okrem jedného, ktorý zvolal:

– Čo mám robiť, učiteľ, keď uvidím, ako divé zviera trhá v lese môjho brata? Mám nechať svojho brata zahynúť alebo zabiť divé zviera? Neporuším zákon v takomto prípade?

A Ježiš odvetil:

– Bolo povedané: *«Dávam vám moc nad všetkými zvieratami žijúcimi na zemi aj všetkými morskými rybami, aj všetkými lietajúcimi vtákmi»*. Pravdivo hovorím vám: zo všetkých bytostí žijúcich na zemi iba človeka stvoril Boh tak, aby získal Jeho podobu. A preto zvieratá sú tu pre človeka, a nie človek pre zvieratá. To znamená, že zabitím divokého zvierata pri záchrane života svojho brata zákon neporušuješ. Lebo pravdivo hovorím vám: človek je väčší ako zviera. No ak niekto zabíja zviera bez príčiny, keď naňho zviera neútočí, len kvôli túžbe zabiť alebo kvôli jeho mäsu, alebo kvôli jeho koži, alebo kvôli jeho kľom, tak pácha zlo, lebo sám sa mení na divoké zviera. A jeho koniec bude rovnaký, ako koniec divokých zvierat.

Potom ďalší povedal:

– Mojžiš, najväčší človek Izraela, dovolil našim pradedom ješť tkanivá čistých zvierat a zakazoval iba tkanivá nečistých zvierat. Prečo nám ty zakazuješ ješť tkanivá všetkých zvierat? Ktorý zákon je od Boha? Mojžišov alebo tvoj?

A Ježiš odvetil:

– Boh dal cez Mojžiša desať prikázaní vašim pradedom. No oni povedali *«Tieto prikázania sú ťažké»* a nedokázali ich dodržiavať. Keď to Mojžiš uvidel, naplnil sa úľutosťou k svojmu ľudu, pretože si neželal jeho záhubu. A tak im dal desaťkrát desať prikázaní. Lebo ten, koho nohy sú pevné ako hora, nepotrebuje barly, ale ten, koho údy sa trasú, sa pomocou bariel pohybuje lepšie, než bez nich. A Mojžiš sa obrátil k Bohu: *«Moje srdce je plné zármutku, lebo môj ľud zahynie. Pretože nemajú dosť rozumu a nevedia pochopiť tvoje prikázania. Podobajú sa malým deťom, ktoré nevedia*

Mŕtva voda

pochopiť slová svojho otca. Dovoľ mi, Bože, dať im iné zákony, aby úplne nezahynuli. Ak nemôžu byť s Tebou, Bože, nech aspoň nie sú proti Tebe, aby sa zachovali, a keď príde čas a dozrejú pre Tvoje slová, odhalíš im svoje zákony». A s týmto cieľom Mojžiš rozbil dva kusy kameňa, na ktorých bolo napísaných desať prikázaní, a miesto nich dal desaťkrát desať. Farizeji a zákonníci z týchto desaťkrát desať urobili stokrát desať prikázaní. A na vaše plecia tak položili neúnosné bremeno, aké ani sami nevedia uniesť.

Lebo čím sú prikázania bližšie k Bohu, tým menší počet ich potrebujeme.

A čím sú prikázania od Boha ďalej, tým väčší počet ich potrebujeme.

Preto zákonov farizejov a zákonníkov je nespočetné veľa, zákonov syna ľudského je sedem, anjelov — tri, Boha — jeden¹.

Preto vás učim len tým zákonom, ktoré dokážete pochopiť, aby ste sa mohli stať ľuďmi a dodržiavať sedem zákonov syna ľudského. Vtedy anjeli Nebeského Otca vám tiež odhalia svoje zákony, aby Svätý Duch Boží mohol zostúpiť na vás a priviesť vás k jeho zákonu.

A všetci boli udivení jeho múdrosťou a spýtali sa ho:

— Pokračuj, učiteľ, a nauč nás všetky zákony, ktoré dokážeme pochopiť.

A Ježiš pokračoval:

— Boh prikázal našim predkom: «*Nezabi*». No ich srdcia zatvrdli, a oni začali zabíjať. Vtedy Mojžiš rozhodol, že aspoň ľudí nesmú zabíjať, a dovolil im zabíjať zvieratá. A vtedy srdcia vašich predkov zatvrdli ešte viac, a začali zabíjať aj zvieratá, aj ľudí.

No ja vám hovorím: nezabíjajte ani ľudí, ani zvieratá — nič čo sa stane vašim pokrmom.

Lebo ak sa živíte živou stravou, ona vás naplňa Životom, ale ak svoju potravu zabíjate, tak mŕtva potrava zabíja aj vás.

Lebo Život pochádza iba zo Života, a zo smrti pochádza len smrť.

¹ Podľa údajov z 8. mája 2015 Ministerstvo spravodlivosti RF registruje u nás 5 494 062 platných normatívnych právnych aktov, ktorými spravuje život občanov RF. Analogická situácia je prakticky vo všetkých krajinách tzv. «civilizovaného sveta».

IV. Všeobecný záver

Lebo všetko, čo zabíja vašu potravu, zároveň zabíja aj vaše telá. A všetko, čo zabíja vaše telá, zabíja aj vášho Ducha².

A vaše telá sa stanú tým, čo je vaša strava, rovnako ako váš Duch sa stane tým, čo sú vaše myšlienky.

Preto nestravujte sa ničím, čo bolo poškodené ohňom, mrazom alebo vodou. Pretože obhorená, zhnitá alebo zmrznutá potrava takisto spáli, rozloží alebo zmrazí vaše telo. Nenapodobňujte hlúpeho oráča, ktorý osial svoju zem prevarenými, zmrznutými a hnilými semenami. A keď prišla jeseň, nič sa na jeho poliach neurodilo. Veľký bol jeho žal! Ale napodobňujte oráča, ktorý osial svoje pole živými semenami, a jeho pole urodilo živé klasy pšenice, a stonásobne viac, než zasial. Lebo pravdivo vám hovorím: žite len ohňom života a nepripravujte si svoje jedlo pomocou ohňa smrti, ktorý zabíja vaše jedlo, vaše telá a tiež vaše Duše.

— Učiteľ, kde je ten oheň života? — spýtali sa niektorí z nich.

— Vo vás, vo vašej krvi a vo vašich telách.

— A oheň smrti? — spýtali sa druhí.

— To je oheň horiaci mimo vášho tela, horúcejší než vaša krv. Pomocou tohto ohňa smrti si pripravujete jedlo vo vašich domoch i na poli. Pravdivo hovorím vám: oheň, ktorý poškodzuje vaše jedlo i vaše telá, je ohňom zloby, ktorá rozožiera vaše zmýšľanie, rozožiera váš duch. Lebo vaše telo je tým, čo jete, a váš Duch je tým, čo myslíte. Preto sa nestravujte ničím, čo bolo zničené ohňom silnejším než oheň života. Pripravujte si a stravujte sa všetkými plodmi stromov, všetkými poľnými bylinami, mliekom zvierat, vhodným na pitie. Lebo to všetko bolo odchované a vypestované ohňom života, všetko je to darom anjelov našej Matky Zeme. Ale nestravujte sa ničím, čo získalo svoju chuť od ohňa smrti, lebo také jedlo je od satana.

— A ako si máme pripraviť svoj chlieb bez ohňa, Učiteľ? — spýtali sa niektorí s veľkým údivom.

— Nech anjeli Boží pripravujú váš chlieb. Navlhčite svoju pšenicu, aby anjel vody mohol do nej vojsť. Potom ju postavte na vzduch, aby ju anjel vzduchu tiež mohol objať. A nechajte ju z rána do večera na slnku, aby anjel slnečného svetla mohol na ňu zostúpiť. A po požehnaní troch anjelov rýchlo vo vašej pšenici vyklíčia klíčky života. Roztľčte potom vaše zrno

² V zmysle psychiky, charakteru, mravnosti. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

a urobte tenké placky, aké robili vaši pradedovia vychádzajúc z Egypta, príbytku otrokov. Potom ich znova vystavte lúčom slnka, hneď ako sa objaví, a keď vystúpi na vrchol, obráťte ich na druhú stranu, aby aj tam ich anjel slnečného svetla mohol objať, a nechajte ich tak až dovtedy, kým slnko nezapadne. Lebo anjeli vody, vzduchu a slnečného svetla odchovali a vypestovali pšenicu na poliach, a oni musia pripraviť aj váš chlieb. A to isté slnko, ktoré prostredníctvom ohňa života umožnilo pšenici vyrásť a dozrieť, musí v tom istom ohni upiecť váš chlieb. Lebo oheň slnka dáva život pšenici, chlebu aj telu. A oheň smrti hubí pšenicu, chlieb i telo. A živí anjeli živého Boha slúžia iba živým ľuďom. Lebo náš Boh je Bohom Života, a nie bohom smrti.

A tak, vždy sa stravujte z Božieho stola: plody stromov, steblovité rastliny a byliny polí, mlieko zvierat a včelí med. Lebo všetko, čo je mimo tohto, je od satana a chodníkmi hriechov a chorôb vedie k smrti. Strava, ktorú prijímate z hojného stola Božieho, daruje vášmu telu silu a mladosť, a nikdy do vás nevstúpia choroby. Lebo stôl Boží poskytoval v dávnych časoch stravu aj Matuzalemovi, a pravdivo hovorím vám: ak budete žiť tak ako on, vôľou Boha Života vám bude darovaných toľko rokov na zemi, koľko bolo darovaných jemu.

Lebo pravdivo hovorím vám: Boh Života je majetnejší, než všetci boháči zeme, a jeho stôl je hojnejší a bohatší, než ten najhojnejší stôl na hostine všetkých boháčov zeme. Stravujte sa celý svoj život zo stola našej Matky Zeme, a nikdy k vám nevojdú nešťastia. A keď sa stravujete z jej stola, jedzte všetko tak, ako to nachádzate na stole Matky Zeme. Nevarte na ohni, nemiešajte jedlá navzájom, aby sa vaše črevo nezačalo podobať na močiar s páchnucimi výparmi. Lebo pravdivo hovorím vám: je to odporné v očiach Božích.

A nebuďte ako pažravý sluha, pustený ku stolu svojho pána, ktorý zjedol všetko, na čo len dosiahol, miešajúc všetky jedlá vo svojich útrobach. Akonáhle si to pán všimol, tak sa rozhneval, a vyhnal ho od stola. A keď všetci zakončili stolovanie, tak zmiešal všetky zvyšky zo stola, zavolał pažravého sluhu a povedal mu: *«Vezmi a zjedz to všetko spolu so sviňami, lebo tvoje miesto je medzi nimi, a nie za mojím stolom».*

IV. Všeobecný záver

Buďte zdržanliví a nepoškrvňujte Chrám vášho tela rôznym hnusom. Uspokojte sa s dvomi alebo tromi druhmi jedla, ktoré vždy nájdete na stole našej Matky Zeme. A nechcete pohliť všetko, čo vidíte okolo seba. Lebo pravdivo hovorím vám: Ak budete v sebe miešať všetky druhy jedla, pokoj tela vás opustí, a vo vašom tele vypukne nekonečná vojna. A vaše telo bude zničené podobne, ako keď si domy a kráľovstvá vo vzájomnom boji tvoria vlastnú záhubu. Lebo váš Boh je Bohom Harmónie, a nie bohom neporiadku. Preto, nechodte proti Jeho zákonom, aby ste neboli vyhnaní od jeho hojného stola, a nemuseli ísť k stolu satanovmu, kde oheň hriechov, chorôb a smrti zničí vaše telo a zjazví vašu Dušu.

A keď jete, tak nejedzte až do sýtosti. Vyhýbajte sa pokušeniam satana a počúvajte hlas Božích anjelov. Lebo satan vás stále pokúša napchať do seba viac a viac. No žite svojím Duchom, aby ste sa nestali sluhom svojich telesných chůtok. A váš pôst sa vždy páči anjelom Božím. Preto vždy sledujte, koľko potrebujete zjesť do plnej sýtosti, a zjedzte vždy o tretinu menej.

Nech váha vášho každodenného jedla je minimálne jedna mina¹, ale dávajte pozor, aby nepresiahla dve. Vtedy vám anjeli Boží budú večne slúžiť, a vy nikdy neupadnete do otroctva satanovi a jeho chorobám. Neprekážajte anjelom Matky Zeme vo vašom tele častým jedením. Lebo pravdivo hovorím vám: kto je viac, ako dvakrát denne, vyšliapava si cestičku pre satana. A anjeli Boží opúšťajú jeho telo, a satan ho čoskoro ovládne. Jedzte, len keď slnko stojí v zenite, a potom ešte raz, keď zapadlo. A nikdy tak nepustíte k sebe choroby, lebo na takom človeku spočíva priazeň Božia. A ak si želáte, aby sa anjeli Boží radovali vo vašom tele, a aby vás satan obchádzal stranou, sadnite si za stôl Boží len raz za deň. Vtedy vaše dni na zemi budú dlhými, lebo Boh uprednostňuje zdržanlivosť v jedle. Stravujte sa vtedy, keď je Boží stôl pred vami prestretý, a jedzte všetko, čo sa nachádza na stole Božom. Lebo pravdivo hovorím vám: Boh najlepšie zo všetkých pozná, čo vaše telo potrebuje a kedy to potrebuje.

¹ Približne 570 gramov (v rôznych obdobiach sa hodnota jednej miny pohybovala od 420 do 600 gramov).

Mŕtva voda

S nástupom mesiaca Adar¹ (*február-marec*) sa stravujte jačmeňom. Počnúc mesiacom Sivan (*máj-jún*) sa stravujte pšenickou, tým najlepším z bylín rodiacich zrno. A nech váš každodenný chlieb je zhotovený z pšenice, aby sa anjeli Boží mohli postarať o vaše telá. Od mesiaca Tamuz (*jún-júl*) jedzte kyslé hrozno, aby vaše telo nepriberalo a satan ho opustil. V čase mesiaca Etul (*august-september*) oberajte hrozno, aby jeho šťava bola vašim nápojom. S nástupom mesiaca Češvan (*október-november*) oberajte sladké hrozno, vysušené a osladené anjelom slnka, aby sa vaše telá mohli zväčšiť, lebo anjeli Boží prebývajú v nich. V období mesiacov Av a Ševat (*júl-august a január-február*) treba jesť šťavnaté figy, a tie čo zostanú, nech pre vás vysuší anjel slnka. Jedzte ich spolu s mandľami v tých mesiacoch, keď stromy neplodia. A bylinami, vyrastajúcimi po daždi, sa stravujte v čase mesiaca Tevet (*december-január*), aby sa vaša krv mohla očistiť od všetkých vašich hriechov. A v tomto mesiaci môžete jesť aj mlieko vašich zvierat, lebo Boh daroval byliny na poli všetkým zvieratám dávajúcim mlieko, a oni svojim mliekom môžu nakrímiť aj človeka. Lebo pravdivo hovorím vám: šťastný je ten, kto sa stravuje len zo stola Božieho a vyhýba sa hnusu satana.

Nejedzte jedlo nečisté, privezené z ďalekých krajín, ale jedzte vždy to, čo vám dávajú vaše stromy. Lebo Boh najlepšie zo všetkých vie, čo potrebujete, kde a kedy. On dáva obyvateľom všetkých kráľovstiev tú stravu, ktorá je pre nich najlepšia. Nejedzte tak, ako to robia divosi, ktorí sa v náhlosti napchajú jedlom, poškrňujúc tak svoje telo rôznym odporným hnosom.

Lebo sila anjelov Božích do vás vchádza s živým jedlom, ktoré vám váš Nebeský Otec daroval zo svojho kráľovského stola. A keď jete, tak nech zhora je anjel vzduchu, a dole anjel vody. Dýchajte pomaly a hlboko počas jedenia, aby anjel vzduchu mohol žehnať vašu hostinu. A dôkladne prežívajte vaše jedlo zubami, aby sa stalo podobným vode, a aby ho anjel vody zmenil na krv vo vašom tele. A jedzte pomaly, akoby to bola modlitba, s ktorou sa obraciate k Bohu. Lebo pravdivo hovorím vám: ak sa takto stravujete za Jeho stolom, vstupuje do vás Božia sila. No satan mení na smradľavý močiar telo

¹ V tomto ročnom období a lokalite (Blízky východ) sa má na mysli zrejme zelený jačmeň, ktorý je aj dnes veľmi propagovaný. – pozn. prekl.

IV. Všeobecný záver

toho, na koho nezostúpili anjeli vzduchu a vody počas hostiny. A ten nebude pustený ku kráľovskému stolu Božiemu. Lebo stôl Boží je oltárom, a ten, kto sa stravuje zo stola Božieho, prebýva v Chráme.

Lebo pravdivo hovorím vám: telo syna ľudského sa mení na Chrám, a jeho vnútornosti na Oltár, ak dodržiava Božie prikázania.

Preto nekladzte na Oltár Boží nič, ak je váš Duch rozladený, a nemyslíte na nikoho s hnevom v Chráme Božom.

A do svätyne Božej vstupujte iba vtedy, keď cítite v sebe volanie jeho anjelov, pretože všetko, čím sa stravujete v smútku alebo v hneve, alebo bez potreby (zahnať hlad), sa stane vo vašom tele jedom. Pretože takéto jedlo poškrnil dych satana.

Položte s radosťou váš dar na Oltár svojho tela, a nech vás všetky zlé myšlienky opustia, keď budete prijímať do svojho tela Božskú silu z jeho kráľovského stola. A nikdy si nesadajte za stôl Boží skorej, než vás On pozve skrze anjela hladu.

Preto sa vždy oddávajte Radosti spolu s anjelmi Božími za ich kráľovským stolom, lebo takto zotrúate v Božom Zámere. A váš život na zemi bude dlhý, pretože po všetky dni vám bude slúžiť ten najlepší z Božích sluhov — anjel Radosti.

A nezabúdajte, že každý siedmy deň je svätý a zasvätený Bohu. Šesť dní sa stravujte daromi Matky Zeme, a siedmy deň venujte Nebeskému Otcovi. Na siedmy deň neprijímajte žiadnu pozemskú stravu, žite len slovami Boha a celý deň zotrúvajte s Jeho anjelmi v kráľovstve Nebeského Otca. A na siedmy deň nech Boží anjeli budujú Božie Kráľovstvo vo vašom tele, veď ste pracovali šesť dní v kráľovstve našej Matky Zeme. A nech žiadne jedlo neprekáža práci anjelov vo vašom tele počas siedmeho dňa. A Boh vám daruje dlhý život na zemi, aby ste mohli mať Večný Život v Kráľovstve Nebeskom.

Lebo pravdivo hovorím vám: keď do seba na zemi nevpustíte satanových sluhov — choroby, tak získate Večný Život v Kráľovstve Nebeskom.

A každé ráno k vám Boh pošle anjela slnečného svetla, aby vás prebudil zo sna. Poslúchnite, keď vás anjel Nebeského otca volá, a nezostávajú v posteli dlhšie než je treba pre spánok, lebo anjeli vzduchu a vody už čakajú, aby vás mohli objasniť.

Mŕtva voda

A pracujte celý deň s anjelmi Matky Zeme, aby ste spoznali ich spôsoby, a aby vám oni pomáhali čoraz viac.

No keď slnko zapadne, a váš Otec Nebeský vám pošle sladkého anjela sna, tak vtedy oddychujte, a nech celú vašu noc ochraňuje anjel sna. A vtedy váš Nebeský Otec vám pošle svojich tajných anjelov, aby s vami mohli hovoriť tajnou rečou celú noc. A tajní anjeli Nebeského Otca vás naučia tajným múdrostiam Kráľovstva Božieho, tak ako anjeli Matky Zeme, ktorých poznáte, vás učia múdrostiam pozemského kráľovstva. Lebo pravdivo hovorím vám: každú noc budete hosťami kráľovstva vášho Nebeského Otca — keď budete plniť jeho prikázania. A keď sa ráno prebudíte, tak v sebe pocítite silu, ktorú vám priniesli tajní anjeli od Nebeského Otca. A váš Nebeský Otec vám ich pošle každú noc, aby upevnili vášho Ducha rovnako, ako Matka Zem vám každý raz posielala svojich anjelov, aby upevnili vaše telo.

Pravdivo hovorím vám: keď vás deň čo deň drží vaša Matka Zem vo svojich objatiach, a keď noc čo noc do vás Nebeský Otec vdychuje svoje bozky, vtedy sa synovia ľudskí stávajú synmi Božími.

Dňami i nocami odháňajte pokušenia satana. Nebďte v noci a nespíte cez deň, aby vás anjeli Boha neopustili.

Nepoddávajte sa pokušeniu piť zo stola satanovho, a nič si z jeho stola neberte: lebo niet potravy pre syna ľudského medzi jedlami na jeho stole, len otrava je v nich. Nepúšťajte do Chrámu svojho tela nič, čo vás v noci budí a cez deň núti spať¹. Pravdivo hovorím vám: každú hostinu a každé pokušenie zo satanovho stola tvorí hniloba, rozklad a smrť.

Neoddávajte sa pôžitkárstvu ani v noci, ani cez deň, lebo pôžitkár sa podobá stromu, ktorého miazga vyteká z jeho kmeňa. A tento strom vyschne predčasne a nebude dávať plody. Preto sa neoddávajte pôžitkárstvu, aby satan nevysušil vaše telo a neurobil vaše semeno neplodným. Vyhýbajte sa všetkému, čo je príliš horúce alebo príliš chladné. Lebo to je vôľa vašej Matky Zeme, aby páľava ani chlad neškodili vášmu telu. A nech vaše telá nie sú horúcejšie ani chladnejšie, než ako ich Boží anjeli ohrievajú alebo ochladzujú. A ak dodržiavate prikázania Matky Zeme, tak zakaždým, keď sa vaše telo príliš prehreje, ona vám zošle anjela chladu, aby vás

¹ Napr. aj káva a alkohol, a iné opiáty. Takisto ťažké jedlá. – pozn. prekl.

IV. Všeobecný záver

ochladil, a zakaždým, keď sa vaše telo príliš ochladí, ona vám zošle anjela tepla, aby vás znova zahrial.

— Berte si príklad od všetkých anjelov Nebeského Otca a Matky Zeme, ktorí neprestajne pracujú dňom i nocou podľa Božieho Zámeru na Kráľovstve Nebeskom a Kráľovstve Pozemskom. A preto do seba prijmite tiež tých najsilnejších anjelov Božích — anjelov činu, a pracujte s nimi podľa Božieho Zámeru.

Berte si príklad z vody, ktorá tečie, vetra, ktorý duje, slnka, ktoré vychádza a zapadá, stromov a bylín, ktoré rastú, zvierat, ktoré behajú a skáču, mesiaca, ktorý pribúda a ubúda, hviezd, ktoré sa rozsvecujú a hasnú — všetko sa to hýbe podľa Božieho Zámeru a koná svoju prácu. Pretože všetko, čo má v sebe Život, sa hýbe. A len to, čo je mŕtve, je nehybné.

A Boh je Bohom Života, ale satan je pánom smrti. Preto slúžte Bohu živému, aby večný pohyb Života slúžil aj vám, a aby ste neupadli do večnej nehybnosti. Preto budujte Kráľovstvo Božie, aby ste neupadli do otroctva kráľovstva satanovho. Pretože živé kráľovstvo Božie je naplnené večnou Radosťou, a satanovo kráľovstvo smrti je pokryté mrakom večného smútku.

Preto buďte milujúcimi a úctivými synmi vašej Matky Zeme a vášho Nebeského Otca, aby ste neupadli do otroctva satana. A vaša milujúca Matka Zem a váš milujúci Nebeský Otec vám dajú svojich anjelov, aby vás učili, ľúbili a pomáhali vám. A ich anjeli vám prinesú Božie prikázania, budete ich počuť vo svojich hlavách, pocítite ich vo svojich srdciach, prečítate si ich na svojich telách, aby ste v každom okamihu mohli poznať a plniť prikázania vášho Nebeského Otca.

A každý deň sa modlite k vášmu Nebeskému Otcovi a Matke Zemi, aby sa vaša duša stala dokonalou, ako je dokonalý Svätý Duch vášho Nebeského Otca, a aby bolo dokonalým aj vaše telo, ako je dokonalé telo vašej Matky Zeme. Lebo keď počujete prikázania vášho Nebeského Otca vo svojom srdci, keď ich prijímate a keď ich plníte, potom všetko, za čo sa modlite k vášmu Nebeskému Otcovi a Matke Zemi, bude splnené. Lebo múdrosť, ľúbosť a sila Božia prevyšuje všetky ostatné.

Preto sa k vášmu Nebeskému Otcovi modlite takto:

«Otec náš nebeský, nech sa svätí Tvoje meno. Nech príde Tvoje kráľovstvo. Nech je Tvoja vôľa aj na Zemi tak, ako je na

Mŕtva voda

nebesiach. Daruj nám na tento deň naše jedlo. A odpusť nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame našim dlžníkom. A pomôž nám neupadnúť do pokušenia, a ochráň nás od zlého. Lebo tvoje je kráľovstvo aj najvyššia vôľa, aj sláva na veky vekov».

A potom sa modlite k vašej Matke Zemi:

«Matka Zem naša, nech sa svätí Tvoje meno. Nech príde Tvoje kráľovstvo. Nech je vôľa Tvoja aj v nás tak, ako je v Tebe. Tak, ako každý deň požehnávaš Zem svojimi anjelmi, požehnaj tak aj svoje deti. Pomôž nám oslobodiť sa od našich hriechov, a získať múdrosť strániť sa ich. A pomôž nám vyhnáť každú chorobu, a zbaviť sa všetkého zla. Lebo Tvoja je Zem aj naše telá, sily a zdravie naše».

A všetci sa spolu s Ježišom modlili k Nebeskému Otcovi a Matke Zemi.

Potom im Ježiš takto hovoril:

— Ako vaše telá boli znovuzrodené cez anjelov Matky Zeme, tak aj váš Duch nech sa znovuzrodí cez anjelov Nebeského Otca. Preto staňte sa vďačnými synmi vášho Nebeského Otca a vašej Matky Zeme, a staňte sa Bratmi ostatným ľudským synom. Doteraz ste boli v rozpore so Zámerom vášho Nebeského Otca, s vašou Matkou Zemou a s vašimi Bratmi. Tým ste slúžili satanovi. Od tohto dňa žite v súlade s vašim Nebeským Otcom, s vašou Matkou Zemou a s vašimi Bratmi, ľudskými synmi. A bojujte len proti satanovi, aby vám nezobral váš mier.

Vpustite Mier vašej Matky Zeme do svojho tela, a Mier vášho Nebeského Otca do vašej Duše. A nech Mier¹ ich oboch panuje medzi synmi ľudskými.

Príďte ku mne všetci vyčerpaní a mučení svármi a nešťastím! Lebo môj Mier vám dá silu a uteší vás. Pretože môj mier je preplnený Radosťou. Preto vás vždy tak zdravím:

«Mier vám!»

Aj vy sa tak navzájom zdravte, aby do vášho tela zostúpil Mier vašej Matky Zeme, a do vašej Duše zostúpil Mier vášho Nebeského Otca. A takto získate Mier aj medzi sebou.

Lebo Kráľovstvo Božie je vo vás.

A teraz sa vráťte k vašim bratom, s ktorými ste boli doteraz v rozpore, a tiež im darujte svoj Mier. Lebo šťastní sú tí, ktorí

¹ Nie náhodou má slovo Mier rovnaký koreň ako slovo Miera. Mier môže mať mnoho podôb: správna miera = harmónia ducha = zdravie tela = procesy pracujúce v súlade so Zámerom Božím. – pozn. prekl.

IV. Všeobecný záver

túžia po mieri, pretože získajú Boží Mier. Choďte a viac nehrešte. A každému darujte svoj Mier tak, ako ja som svoj Mier daroval Vám. Lebo mojím Mierom je Boh.

Mier vám!

A opustil ich.

A jeho mier zostúpil na nich, a v ich srdciach prebýval anjel ľúbosti, v ich hlavách múdrosť zákona a v ich rukách sila znovuzrodenia, a vydali sa medzi ľudských synov, aby priniesli svetlo Mieru tým, ktorí vedú boj v temnote. A pri lúčení si navzájom vraveli: MIER VÁM!».

Prvá redakcia druhej časti: február — máj 1991

Druhá redakcia: február — máj 1998

Spresnenia: 31. marec — 2. apríl 2003;

18. — 21. marec 2004;

7. jún 2011;

DOSLOV

V ruských rozprávkach sa spomína **živá voda** a **mŕtva voda**. Mŕtva voda sa používala na dva účely:

1. dávali ju piť rôznym nečistým silám (*Drakovi Gorynyčovi*) pred bitkou alebo počas oddychu medzi bojmi — od tohto nečistého sily slabli;
2. pred použitím živej vody, ktorá prebúdzala k životu, sa najprv použila mŕtva voda. Ňou sa kropili rany, aby sa ZACELILO ranené alebo na kusy rozsekané mŕtve telo.

A táto kniha je **vodou mŕtvou**.